

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

P
O
L
İ
S
İ
Y
E
-
G
E
R
İ
L
İ
M

NEW YORK TIMES BESTSELLER

KAREN ROSE

ARKANI KOLLA

*Karen Rose,
okuyucuyu
koltuğa perçinleyecek
yüksek voltajlı bir gerilim
sunuyor bizlere.*

Lisa GARDNER

NEW YORK TIMES BESTSELLER
**KAREN
ROSE**

James PATTERSON

“İlk bölümden sona kadar... Yoğun, karmaşık ve unutulmaz.”

Eski bir dava yeniden açılıyor. Bir katil daha da güçlenerek yeniden doğuyor.

Baltimore Cinayet Masası Dedektifi Stevie Mazzetti hiçbir kadının başına gelmemesi gereken acılar yaşamış ve her şeye tek başına göğüs germek zorunda kalmıştır. Ve tüm bunlara karşın o hâlâ bir savaşçıdır. Eski ortağının ve bazı karanlık ellerin adalete müdahale etmesine izin vermiş olabileceğini öğrendiğinde geçmişini düzeltmek için her şeyi yapmaya karar verir. Hedef tah-tasına kendisi ve küçük kızı oturtulsa bile karanlıkta kalmış eski davaları karıştırmaktan vazgeçmez.

Farklı ortamlardaki tehditleri analiz etmek eski deniz suba-yı, yeni güvenlik uzmanı Clay Maynard'ın işidir fakat Stevie'yi çevreleyen tehditleri görmek için fazla uzağa bakmasına gerek kalmayacaktır. İlk gördüğü andan beri ona duyduğu aşkına kar-şılık bulabilmek için Stevie'yi ona musallat olan psikopattan ko-rumak zorundadır. Bunu başarabilmek için tekansı, her şeyini kaybetmeyi göze alan ve geçmişinde korkunç sırları saklayan bu katil ile Stevie arasında çelik bir zırh oluşturmaktır.

“İnsanı son sürat sürükleyen bir aksiyon ve gerilim balonu.

Tess GERRITSEN

ISBN: 978-605-9915-08-3

9 786059 915083

₺27

KDV Dahil

KaNeS Edebiyat/ Roman
www.kanesyayinlari.com

ARKANI KOLLA

KAREN ROSE

İngilizce'den Çeviren:

Ozan YOLERİ

KANES YAYINLARI

KaNeS

KaNeS Yayınları 142
Bestseller Roman

Arkanı Kolla
Karen ROSE
Özgün Adı: WATCH YOUR BACK
Birinci Basım: Ocak -2015
ISBN: 978-605-9915-08-3
Yayıncı Sertifika No: 16534
Editör: Erturan ELMAS
Kapak Tasarımı ve Dizgi: Gülçin KARAKAYA
KaNeS Yayınları © Türkçe Yayın Hakları 2014
© Karen Rose 2014

Baskı Cilt:
Step Ajans Reklamcılık Matbaacılık
Tanıtım ve Organizasyon Ltd.Şti.
Göztepe Mh. Bosna Cd. No: 11
34200 Bağcılar İSTANBUL
Matbaa Sertifika No: 12266
Tel: +90212 446 88 46 | stepajans@stepajans.com

Bu kitabın Türkçe Yayın Hakları Akcalı Telif Ajansı aracılığıyla
Writers House, Inc.'den alınmıştır.
Yayınevinin yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

KaNeS YAYINLARI
Bahariye Cd. Süleyman Paşa Sk. Aybek İş Merkezi
No:30 /B
Kadıköy-İSTANBUL
Tel: +90 216-414 73 51 pbx
Fax : + 90 216 414 73 52
Web: <http://www.kanesyayinlari.com>
e-posta: info@kanesyayinlari.com

Sevgili arkadaşım at kurtarıcısı Mandy'e. Ve kedi, köpek,
keçi, tavuk, inek
Hayatıma zenginlik kattığın için teşekkürler.
Ve her zamanki gibi kahramanım Martin'e.
Seni seviyorum.

Tüm tıbbi bilgiler için Marc Conterato'ya,
Gecenin bir yarısı tüm çılgın mesajlarımı cevapladığı için
Sonie Lasker'e,
Zor zamanlarda yardımına koşan Terri ve Kay'e.
Ve her zamanki gibi, tüm hatalar bana ait.

ÖVGÜLER

İnsanı son sürat sürükleyen bir aksiyon ve gerilim balonu.

Tess Gerritsen

İlk bölümden sona kadar... Yoğun, karmaşık ve unutulmaz.

James Patterson

Her saniyesinde aksiyon... Polisiye meraklıları yüksek adrenalin yüklü kurguya ve zorlu karakterlerin şaşırtıcı hikâyelerine bayılacak.

Publishers Weekly

Şüphesiz ki Rose, gerilimin en büyük ustalarından biri.

Romantic Times

Rose tüyler ürperten romantik polisiyenin ustası.

Alison Brennan

Gecenin bir yarısına kadar beni ayakta tutan yüksek gerilimli bir polisiye gezintisi.

Lisa Jackson

Rose okuyucuyu koltuğa perçinleyecek yüksek voltajlı bir gerilim sunuyor bizlere.

Lisa Gardner

Gergin, tüyler ürperten bu gerilime okuyucular baştan sona bayılacak.

Midwest Book Review

Rose'un iyi kurgulanmış eseri okuyucunun adeta nabzını hızlandıracak. Kitabın nasıl bittiğini anlamayacaksınız.

BookPage

Karen Rose heyecanın durmak bilmediği yüksek oktavlı polisiyeler yazıyor. Sakın kaçırmayın!

Karen Robards

GİRİŞ

***Sekiz yıl önce, Baltimore, Maryland,
15 Mart Perşembe, 17.45***

Yapamam. Bunu yapamam.

John Hudson'ın beyninde şimşek gibi çakan bu sözler marketin ön tarafındaki yazar kasadan yükselen bipleme seslerini bastırıyordu. Sıradaki müşteri motor yağlarının önünde duran adamın serinkanlı bir katil olduğundan habersiz ödemesini yapıp marketten ayrılmıştı.

Ama ben bir katil değilim. Henüz...

Ama olacaksın. Beş dakikadan daha az bir süre içerisinde katil olacaksın. Çaresizlik onu boğazından yakaladı ve midesini yaktı. Kalbinin çok güçlü ve çok hızlı atmasına neden oldu. Yapamam. Tanrı'm, bana yardım et, ben bunu yapamam.

Buna mecbursun. Gözleri sıcak yaşlarla dolunca okurmuş gibi yaptığı motor yağının arkasındaki etiket bulanıklaştı. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

John şişeyi rafa geri koydu, elleri titriyordu. Gözlerini kapattı, gözlerinden dökülen yaşların soğuktan kızarmış yanaklarını yakışını hissetti. Parmağıyla gözlerinin altını sildi, yün eldiveni tenini çizmişti. Körlemesine başka bir şişe seçti, saniyelerin akıp gittiğinin farkındaydı. Riskin farkındaydı, işe devam ederse bunun maliyetinin farkındaydı. Ve devam etmezse olacakların da...

Mesaj o sabah gelmişti. İçinde hiç sözcük yoktu. Sözcüklere gerek de yoktu. Mesaja eklenen fotoğraf fazlasıyla yeterliydi. *Sam, oğlum!*

Oğlu artık bir çocuk değildi. John bunu biliyordu. O artık yirmi iki yaşında bir adamdı. Ama John aynı zamanda oğlunun en iyi yıllarını kaçırdığını da biliyordu çünkü o zamanlara dair çoğu şeyi hatırlayamıyordu. O yılları burnundan çekerek ya da

damardan alarak harcamıştı, vücudunu onsuz yaşayamayacağı o maddeyle doldurarak... Şu an bile, burada dikilirken uçmuştu. Vücudunun hâlâ işlevlerini yerine getirebildiği sınırdıydı, ama bu, yapmak üzere olduğu şeyin yarattığı korkuyu bastırmaya yetmiyordu.

Bağımlılığı onu sayamayacağı kadar çok kez ölümle burun buruna getirmişti. Onu çılgınca bir öfke selinin içinde eşini dövmeye, onu neredeyse öldürmeye zorlamıştı. Ve şimdi de Sam'i öldürüyordu.

Oğlu kendini o mahalleden çıkarmayı başarmış, kendisini temiz tutmuştu. Düzgün... Sam'in bir geleceği vardı. Ya da olacaktı, eğer John yapması gerekeni yaparsa...

Tanrım! Nasıl yaparım? Kendisine o gün gönderilmiş olan fotoğrafa bakmak için titreyen elleriyle telefonunun kapağını açtı: Oğlu bağlanmıştı, bilinçsizdi ve ağzının kenarından ince bir çizgi hâlinde kan sızıyordu. Sandalyeye bağlanmıştı, başı yana düşmüştü. Eldivenli bir el kafasına bir silah tutuyordu.

Nasıl yaparım? Nasıl yapmayacağım?

Bu görev aslında dün sabah, John'un hiç görmeyeceğini tahmin ettiği bir numaradan gelen bir yazılı mesajla bildirilmişti. Zamanında şeytanla çaresizce bir anlaşma yapmıştı ve ödeme tarihi gelmişti. Hedefi belirlenmiş, yer ve zamanı ona iletilmişti.

Hedef, işinden evine dönerken her akşam bu markete uğruyordu. John'un tek yapması gereken orada olmaktı. İş yapmak... Bunu plansızmış gibi göstermek... Yalnızca yanlış yer, yanlış zaman...

Ama bunu dün yapamamıştı. Kendini marketten içeri girmeye ikna edememişti. Kendini zorlayıp tetiği çekememişti.

Böylece önceki mesaj güncellenmiş, yenisi bu kez bir fotoğrafla birlikte gönderilmişti. Ve rehin Sam'di. *Oğlum; üzgünüm, çok üzgünüm!*

John kapının açılırken çıkardığı kısık bip sesini duydu. *Lütfen bu o olmasın. Lütfen o bugün bu markete uğramasın. Lütfen!.. Ama bu o değilse o zaman onu öldüremezsin. Ve o zaman Sam ölür.*

"Hey, Paul!.." Selamlama kasiyerden gelmişti, bazı müşterilerine adıyla seslenen, ellili yaşlardaki siyahi kadından... "Mahkeme salonlarında yeni bir şeyler var mı?"

John'un kalbi sıkıştı. *Bu o. Harekete geç.*

"Hep aynı, hep aynı." diye yanıtladı Paul. Sesindeki yorgunluk John'un görevinin bir şekilde daha da zorlaşmasına neden olmuş gibi görünüyordu. "Polisler onları hapse tıkmıyor,

biz de orada kalmaları için elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. Çoğu zaman sokağa dönmeleri o kadar kısa sürüyor ki, üzerlerine kapadığımız kapı kışklarına bile değmiyor.”

“Lanet olası savunma avukatları!..” diye mırıldandı kasiyer. “Sayılar da yine aynı mı olsun?”

“Annem alışkanlıklarına bağlı bir kadın.” dedi Paul, sesi bu kez kederliydi.

“Her gün gelip annenin loto biletlerini alarak iyi yapıyor-sun Paul.”

“Bu onu mutlu ediyor.” dedi Paul sadece. “Fazla bir şey istemiyor.”

Yap şunu! O kendini sana daha çok sevdirmeden önce...

Koridorun sonuna doğru ilerledi, kasaya yaklaşıyordu. Kafasını kaşır gibi yaparak yüzünü gizlemek için Orioles beyz-bol şapkasının altına sakladığı maskeye uzandı. Daha kötüsü de olabilirdi. Markette yalnızca üç kişilerdi. Eğer daha fazla tanığı temizlemesi gerekseydi bu çok daha kötü olurdu.

“Hepsi on dolar.” dedi kasiyer. “Karın nasıl Paul? Hamileliği iyi gidiyor mu?”

Eşi hamile. Bunu yapma. Tanrı’nın merhameti adına, bunu yapma.

John beynindeki çılgınlıkları duymazdan gelerek onlara yaklaştı ve silahını çekti.

“Kimse kımıldamasın!” diye gürledi. “Ellerinizi görebileceğim bir yere koyun.”

Kasiyer donakaldı ve John’un hedefinin rengi soldu, ellerini avuçları dışa dönük olacak şekilde kaldırmıştı. “Ona istediğini ver Lilah.” dedi Paul fısıltıyla. “Bu marketteki hiçbir şey senin hayatından daha önemli değil.”

“Ne istiyorsun?” diye fısıldadı kasiyer.

Bunu değil. Bunu istemiyorum.

Yap şunu. Yoksa Sam ölecek. John’un bundan şüphesi yoktu. Ona gönderilen fotoğraf aklına geldi. Oğlunun başına o silahı tutan eldivenin içindeki el daha önce de öldürmüştü. Sam’i de öldürecek.

Yap şunu!

John titreyen elleriyle silahı Paul’ün göğsüne doğrulttu ve tetiği çekti. Adam yere düşerken Lilah çılgık atmıştı. John göz ucuyla bir hareketlilik sezdi. Lilah kasanın altından bir silah çıkarmıştı. John dişlerini sıkarak tetiği ikinci kez çekti ve Lilah kasanın üzerine yığıldı, John’un az önce kafasında açtığı delikten oluk oluk kan akıyordu.

İş bitti. Vücudunda bir uyuşma hissediyordu. *Kusmadan önce buradan hemen çık.*

Kapıya doğru bir adım attığında donakaldı, yerine çakılmıştı. Paul dizlerinin üzerine doğrulmaya çabalıyordu. Adamın beyaz gömleğinin üzerinde kan yoktu. Delik vardı ama kan yoktu. Bir anda her şeyi anladı. Adam çelik yelek giyiyordu.

Bu da ne şimdi? John silahını kaldırıp adamın alnını nişan aldı. Kapının açılırken çıkardığı hafif bip sesi John'un bakışlarının sola kaymasına neden oldu. "Babacığım!"

Lanet olsun! Küçük bir çocuk... Şeytan bu çocukla ilgili hiçbir şey söylememişti.

Siktiğiminin işi!.. Peki şimdi? Şimdi ne yapacağım?

Sonrasında olan şeyler hızlı gelişti. Çok hızlı... Paul silahını yakalamak için John'a doğru atıldı. Boğuştular ve John adamın elini uzaklaştırmaya çalıştı.

Temiz bir vuruşa ihtiyacım var. Yalnızca temiz bir vuruş... Ondan kurtulmak için silahını hedefinin koluna yöneltmişti ki küçük çocuk yumruklarını sıkmış hâlde "Babacığım!" diye ileriye atıldı.

John ateş etti ve Paul acıyla haykırdı. Ve çocuk sessizliğe gömüldü. John ve Paul dehşet içinde yerdeki kan gölünün içinde yatan çocuğa baktılar. Kurşun, Paul'ün kolunu sıyırması ve çocuğa saplanmıştı. Tam göğsüne... Çocuk nefes almıyordu.

Olamaz. O ölecek. Küçücük bir çocuğu öldürdüm. Aman Tanrım! Hayır, hayır. "Hayır!.." diye bağırdı.

Paul yere çöktü, kendi vücudunu çocuğunkine siper etmişti. "Ondan uzak dur." diye kükredi. Çocuğun nabzını kontrol etti, kanı durdurmaya çalıştı, elleri titriyordu ve çaresizdi. "Paulie..." diye bağırdı. "Paulie, benim, baban!.. Buradayım. Sana çok iyi bakacağım. İyi olacaksın. Sadece beni dinlemeye devam et oğlum. Sesimi dinle. İyileşeceksin."

John farkında olmadan ileriye doğru bir adım atmıştı. Yardım etmek için... Çocuğu kurtarmak için...

Duyduğu öfke ve nefret Paul'ün yeniden dizlerinin üzerine doğrulup John'un elinden silahını almaya çalışmasına neden olmuştu, vücuduyla hâlâ oğlunu korumaya devam ediyordu. "Orospunun çocuğu!.. Oğlumdan uzak dur."

Sam... John bu işi bitirmek zorundaydı, yoksa ikisinin de oğlu boş yere ölmüş olacaktı. Elini sabit tutmaya çalışarak silahını kaldırdı ve Paul'ün başına nişan aldı ve tetiği çekti. Adam yere devrildi, vücudu oğlunun vücudunun üzerine düştü. "Özür dilerim. Tanrım, özür dilerim." John tökezleyerek dışarı çıkıp

arabasına ulaştı, arabasını çalıştırmayı başardı. Ve otoparktan çıktı. Bu sırada yaklaşan siren seslerini duymaya başlamıştı bile.

Buradan çıkması gerekiyordu. Sam'i geri almak için işin bittiğini bildirmesi gerekiyordu. Sonrası umurunda değildi. Eğer polisler onu yakalarsa? Umurunda değildi. Tek yapması gereken Sam'in güvende olmasını sağlamaktı. Ana yoldan çıkıp çok iyi bildiği arka sokaklara daldı. Arabayı otomatik pilotta kullanıyor gibiydi. *Beyni uyuşmuştu. O kadını öldürdüm. O adamı öldürdüm. O küçük çocuğu öldürdüm. Bir çocuğu öldürdüm. Ben... Bir... Çocuğu... Öldürdüm.*

Boğazı düğümlenmişti. Nefes alamıyordu. Kendi oğlunu kurtarmıştı. Ve bir başkasınınkini öldürmüştü. Sam bunu onaylamayacaktı. Sam ondan eskisinden çok daha fazla nefret edecekti. Oğlunun iyi ve kötüye dair keskin tanımları vardı. Doğru ve yanlış... Sam kendi hayatını kurtarması için babasının bir başkasını öldürmesine izin vermezdi.

Bu yüzden bunu asla bilmeyecek. Ona asla söylemeyeceğim.

Sam'in ona teslim edileceği buluşma noktasına varmıştı. John arabadan çıktı ve ellerini dizlerinin üzerine koyup öne eğildi, kusmak üzereydi. Öylece duruyordu, bir nefes alıp diğeri veriyordu. Hiçbiri ona temiz gelmiyordu. Hiçbiri doğru gelmiyordu. Hiçbiri yeterli gelmiyordu. Ölesiye öksürüyordu. Nefes almasına alıyordu ama bu, akciğerlerine yetmiyordu.

Bir çocuğu öldürdüm. Masum bir çocuğu... Bunun bedelini ödemem gerekiyor. Ama önce, Sam'i geri almalıyım. Sonra...

"Teslim olacağım." diye fısıldadı boğuk bir sesle. Ama kelimeler ağızından dökülürken bile bunu yapmayacağını biliyordu. Daha önce zaten iki kez hapse girmişti. Oraya geri dönemezdi. Az önce yaptığı utanç verici şeyin kendisiyle mezarına kadar geleceğini biliyordu.

Kendini doğrulmaya zorladı, tekrar arabasına bindi. Direksiyonun arkasına geçti. Titreyen elleriyle bir mesaj gönderdi. *İş bitti. Oğlumu geri istiyorum. Canlı olarak. Şimdi. Yoksa sen ne olduğunı anlayamadan senin de işini bitireceğim.* Gönder tuşuna bastı, sonra telefonu cebine attı ve gözlerini kapayıp arkasına yaslandı.

Birkaç saniye sonra o tanıdık titreşim sesini duydu. Gelen mesajı alan o telefonun sesi... Ama cebinde hiçbir şey hissetmemişti. Daha tanıdık olan o sesi duyduğunda pozisyonunu düzelterek dik oturmaya başlamıştı. Çekilen tetiğin çıkardığı o klik sesini...

Başını kaldırdı. Aynada o yüzü gördü. Şeytanın kendisini... Geçen sene bir anlaşma yaptığı o adamı...

Uyuşturucu suçlamasını kabul etmeliydim. Hapse girmeliydim. Bu, onun üçüncü sabıkası olacaktı. Üç suç... Sam'den yıllarca ayrı kalacaktı. Şimdiyse her halükârda ayrı kalacakmışım gibi görünüyor. Sonsuza kadar...

Çünkü şeytanın kendisi John'un kafasına bir silah dayamıştı. John savaşmak için çok yorgundu.

"Söylediğini yaptım." diye fısıldadı John. "Söylediğin her şeyi yaptım."

"Biliyorum. Bunu takdir ediyorum."

"Peki ya oğlum?"

"O serbest bırakılacak. Başından geçen bu kötü anıya dair hiçbir şey hatırlamayacak."

"İyi." *Teşekkür ederim* demek üzereydi ama bunu söylemeden diline hâkim oldu. Teşekkür edilecek bir şey yoktu. Bir kadın, bir adam ve bir çocuk ölmüştü. Eğer şeytan onu zorlamamış olsa John o tetiği asla çekmezdi.

Bana bunu şeytan yaptırdı. Kahkahalarla güldü, sesi kendi kulaklarına bile histerik geliyordu. Gördüğü son şey ise şeytanın kendisi oldu, dikiz aynasında kafasını sallıyordu.

Birinci Bölüm

*Baltimore, Maryland, 14 Mart Cuma, 20.30,
Sekiz yıl sonra*

Ofis kapısının tıklatılması üzerine Todd Robinette başını kaldırıp koyu renkteki tahta panellere baktı. Gelenin kim olduğunu sormadı. Kapının arkasındakinin kim olduğunu ve neden geldiğini çok iyi biliyordu. Robinette onları çağırdığında ekibi koşarak gelirdi. Çabucak... Bundan başka herhangi bir günde, bundan başka herhangi bir işte onların bu bağlılığı onu tatmin ediyordu. Ama bugün değil. Hele bu işte hiç...

Git başımdan, diye bağırarak istiyordu. *Bunu kendim halletmeliyim.* Çünkü bir işin doğru yapıldığından emin olmak istiyorsan... Ama sebebin bu olmadığını biliyordu. Çalışanları işlerinde en iyilerdi. İçeri girerler, işi hallederler ve oradan ayrılırlardı. Ortalığı karıştırmadan, gürültü çıkarmadan... Orospu polislerin bulabileceği hiçbir ipucu bırakmadan... Endişelenmeye gerek bile olmadan...

O zaman yalan söyleme, ibne herif! En azından kendine yalan söyleme. Sakince bir nefes verdi. *Pekâlâ... Bunu kendim yapmak istiyorum. Biraz karışıklık istiyorum. Biraz gürültü çıkarmak istiyorum. O orospu polisin bana merhamet için yalvarmasını istiyorum.*

Bu, cilalanmamış gerçeğin kendisiydi. O kadının ölmesini istiyordu ama bu yeterli değildi. Sekiz uzun yıl boyunca onun acı çektiğini görmek istemişti. Çünkü o kadının mal olduğu şeyler onun basitçe ölümünden fazlasını istemesi için ona gereken nedenleri veriyordu.

Bunu yapabilirim. Bunu yapmayı hak ediyorum. Kimse bilmeyecek. Kimse şüphelenmeyecek. Fakat birinin kendisini izleyip izlemediğinden asla emin olamazdı ve bütün dünyanın başına yıkılması için tek gereken şey 'fazla istekli' bir tanıktan ibaretti ki bu da hızlı bir 'tamir işi' gerektiriyordu. Hızlı tamiratlarınsa yarım yamalak olmak gibi bir huyu vardı. Ya da en azından çok ama çok maliyetli...

Bunu sekiz yıl önce, pek kimsenin ilgisini çekmeyen bir işle meşgulken, kendi başına öğrenmişti. Şimdiyse bu önerme çok daha doğrudu. Güç kazanmıştı ama bu, göz önünde

da beraberinde getirmişti. Artık yönetim kurulu toplantıları vardı ve hayırseverlere konuşmalar yapıyordu. Artık öylesine bir gezintiye çıkıp kafasına esen kişiyi öldüremezdi. Aslına bakılırsa bu berbattı.

Diğer yandan bu kadar göz önünde bulunması ona hukuk içerisinde sarsılmaz bir itibar ve bir ekip gerektiren bunca gücü vermişti. Bir halkla ilişkiler yöneticisi, bir güvenlik şefi ve bir ürün geliştirme yöneticisi vardı; hepsi kendi alanlarında uzman kişilerdi. Daha önemlisiyse, artık kendisine yönelik tehditleri ortadan kaldırmak konusunda özel olarak uzmanlaşmış bir temizlik ekibi vardı. Akıllı bir adam, onlara yapması için para ödediği işi yapmalarına izin verirdi ve Todd Robinette oldukça akıllı bir adamdı.

Masasının üzerindeki tek fotoğrafa baktı. *Ben, şimdi her şeyini kaybetmeyi göze alamayacak kadar çok fedakârlık yapmış akıllı bir adamım.*

Kaç gece boyunca gözlerine uyku girmeden uzanmış, yaptığı fedakârlıkların yeterli olup olmadığından endişelenip durmuştu? Hatırlamak istemediği kadar çok, özellikle de o ilk yıl boyunca...

Kaç kez o kadını sonsuza dek susturmak için düşler kurmuştu? Sayabileceğinden çok daha fazla, özellikle de şu geçen sene... Son on iki ay boyunca sinirleri çok yıpranmıştı. Ama sakın kalmayı başarmış, kendisini kontrol etmişti. Çünkü o anlardan hiçbirisi doğru zaman değildi.

Ama bu doğru zaman... Bu yalnızca doğru zaman değil, tam anlamıyla mükemmel zamandı. Böyle bir fırsat bir kere daha eline geçmeyebilirdi. *O kadın öldüğü sürece işi kimin yaptığının bir önemi yoktu.*

Kapı tekrar tıklatıldığında Robinette "İçeri gel." diye seslendi. Henderson -temizlik ekibinin en güvenilir üyesi- girdikten sonra kapıyı kapadı ve masanın önünde durdu, gözleri yeni bir macera beklentisiyle yanıyordu. "Benim için neyin var Robbie?"

Robinette bir nefes aldı. "Yeni bir iş..." Sandalyesinin arkasındaki dolabı açtı, içinden bir dosya çıkardı ve masasının üzerinden ona doğru itti. Pürüzsüz modern bir laptop, gümüş çerçeve içindeki o tek fotoğraf ve eskimiş bir Rubik küpü hariç, bu parlatılmış siyah granit masanın üzerinde başka bir şey yoktu. "Dedektif Stefania Nicolescu Mazzetti, Cinayet'ten... Kısaca Stevie..."

Henderson, Mazzetti'nin dosyaya iliştilmiş fotoğrafını inceledi. "Nedenini sorabilir miyim?"

Beni aşağıladı. Beni neredeyse yok ediyordu. Aldığı her nefeste benimle alay ediyor. Ve beni gömebilir. Ama bu sebeplerin hiçbirini ifşa etmeyecekti. Hiç kimse Stevie'nin onu kelepçelemeye ne kadar yaklaştığını bilmiyordu. En azından yaşayan hiç kimse...

Robinette, Henderson'ın fotoğrafı görebilmesi için gümüş çerçeveyi çevirdi ve kimseden saklamadığı o nedeni cevap olarak verdi. "O kadın oğlumu öldürdü."

"Ah!.. Yani Levi'yi öldüren o." Gözlerini gizlediği bir nefretle kısarak Mazzetti'nin kişisel profilini hafızasına kazıdı. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Evet. Gardını almış durumda. Geçtiğimiz hafta üç kez fiziksel tehdide uğradı. İlki bir bıçaklı saldırıydı, ikincisinde iri kıyım bir adam, sağlam bir sağ yumruk salladı. Bu akşamüstü de biri ona ateş etti. Hepsi ıskaladı."

"*Hepsi* mi ıskaladı? Bu saldırganlar bizimkilerden miydi?"

Robinette burnundan solumuştu. Sanki böyle bir beceriksizliğe izin verecekti. "Lanet olsun, hayır!.. Bu polisin kızdırdığı kişi sayısı bir timsahın ağzındaki dişlerin sayısından fazla. Savaşırken kaybediyorlar ve daha fazla düşman onların yerini alıyor."

"Yani bizim saldırımızın suçu başka bir 'timsah dişine' atılacak." dedi Henderson kuru bir sesle.

"Aynen..." Tam olarak bu yüzden zamanlama mükemmeldi.

"O üç saldırgandan kaçabilen oldu mu?"

"Üçüncüsü kaçtı, tetikçi olan..." Bu, Robinette'in avantajıydı. "Kadın bıçaklı adamı etkisiz hâle getirdi ve polisler gelene kadar kaçmasına izin vermedi. İkincisine de aynısını yaptı, şu dövüşçü olana... Tetikçiyse beyaz bir Camry'ye sığındı ve araçla beraber oradan uzaklaştı."

Henderson istemsizce etkilenmiş görünüyordu. "Kadın yalnızca bir altmış boylarında. Oldukça yetenekli olmalı."

"Ne yazık ki evet! Bu yüzden onun peşinden gitmen için seni seçtim. Sen daha yeteneklisin." Detaya inmek gerekirse orduda aldığı keskin nişancı rozeti, inanılmaz bir hafıza, robot-sal bir netleme yeteneği ve kemiğinin peşindeki bir köpeği kandıracak cinsten bir kararlılığı vardı.

Bir zamanlar Henderson, Robinette'in arkasını kollaması için güvendiği birkaç askerden biriydi. Bu değişmemişti. *Değişen* şeyse gölgesinde savaşmışları bayraktı. Uzun zaman önce ve buradan çok uzaklarda kırmızı, beyaz ve mavi bir bayrağın altında savaşıyorlardı. *Şimdiyse* yüzde yüz yeşil bir bayrağın

altında... Benjaminlerin, Lincolnlerin, hatta Washingtonların... Soğuk... Sert... Nakit... Önemi olan yegâne şey buydu.

"Mazzetti'nin icabına bakılmasını istiyorum." diye devam etti. "Ve elimdeki en iyi keskin nişancı sensin."

Henderson başını bir kez sallayarak onayladı. "Doğru. Neden herkes bu kadının peşinde?"

"Eski ortağı rüşvet işine bulaşmıştı, zengin ailelerin yanlış işlere dâhil olmuş sevgili evlatlarının suçlarının ortadan kaybolmasını sağlıyordu. Masum insanlara yönelik sahte kanıtlar yerleştiriyor ve onları suçlayarak tutukluyordu. Bu işte oldukça da iyiydi; ta ki yakalanana dek. Artık o bir ölü."

"Ve o kadın bunlardan da haberdar mıydı?"

"Ben öyle düşünüyorum." diye yalan söyledi, "Ama ben hariç kimse pek öyle düşünmüyor gibi." Eğer Mazzetti bu işlerden haberdar olsa Robinette'in hayatı çok daha kolay olurdu. "Silas Dandridge'in yanlışlarını 'düzeltmekle' uğraştığı için bu kadının peşindeler."

Soğuk mavi gözlerini kırıştırtmasından bu ismi daha önce duyduğu anlaşıyordu. "Silas Dandridge? Bu ismi hatırlıyorum. Sudan'dayken onunla ilgili bir yazı haber raporlarımın arasında bana gelmişti, yani aylardan mart olması gerekiyor, geçtiğimiz yıl... Kirli polislerden oluşan bir ekibi kontrol eden şu avukat için çalışıyordu."

"Ve eski tutukluları Stuart Lippman, bir eşit fırsat işvereni'di¹, şimdiyse eşit ölülerden biri."

Henderson kaşlarını çatı, düşünceli görünüyordu. "Yazıda söylenene göre Lippman, eğer 'şüpheli veya şiddet içeren şartlar altında' ölürse altında çalışan herkesin ve onların suçlarının kayıtlarını Eyalet Savcısı'na gönderilmek üzere ayarlamış."

Hayır, herkesin değil, diye düşündü Robinette ama başıyla onayladı. "O kayıtlar Lippman'ın yaşam sigortasıydı. Çalışanlarının onu öldürmemesini ve aynı zamanda birbirlerini kontrol altında tutmasını sağlıyordu. Eğer içlerinden biri patron hakkında ötecek olsa bunun acısını hepsi çekerdii."

"Akıllıca... Peki, bu kadın olanlardan haberdar değilse neden bu kadar çok düşmanı var?"

"Çünkü Lippman dosyalarını araştırıyor. Geçtiğimiz ay dört dosyayı kapattı -üç tecavüzcü ve bir silahlı soyguncu- ve onların yerine hapiste çürüyüp onların günahlarının bedelini ödemekte olan dört adam... Bu arı kovanına çomak sokulmasından hoşnut olmayan bazı kişiler var."

1-Equal opportunity: Amerika'da işverenlerin çalışanları işe alırken cinsiyet, ırk, milliyet vb ayrımlar yapmamasını önlemek için getirilen kanun.

“Tahmin etmek zor değil. Üç tecavüzcü ve bir silahlı soyguncu... Kadın meşgul.”

Robinette iç geçirdi. “Biraz boş vakti vardı.”

“O zaman işten atıldı herhâlde. Ortaklık suçundan...”

Keşke... “Hayır. Dandridge deşifre olduktan sonra bir soruşturma geçirdi ama akları.” Uçuşan onca rengin arasında yeşilin o soğuk, sert ve nakit tonu yoktu. O, parayla satın alınmayacak bir polisti. “Şu anda raporlu olarak izinde, mahkeme binasının önündeki şu kaçık Millhouse KKK² fanatiklerinden biri tarafından vuruldu.”

“O haberi televizyonda görmüştüm. Madrid’de iki görevimin arasındaki boşluktaydım, uluslararası haberlere konu olmuştu. Aralık ayı gibi olması lazım, Noel’den hemen önce-si... On altı yaşındaki kız çok kızgındı çünkü bebeğinin genç babası cinayetten suçlu bulunmuştu, bu yüzden mahkemenin merdivenlerindeki herkese ateş açtı. Bir iki polisi vurduğunu hatırlıyorum. Mazzetti hangisiydi?”

“O kızı öldüren polis.”

“Mazzetti o muydu? Kızı tam gözlerinin ortasından vurmuştu, hem de deli gibi kan kaybediyor olmas...” Henderson birden durdu. “Afedersin Robbie. Düşüncesizce konuştum.”

Robinette iç geçirdi. “Düşüncesizce olması bunun daha az doğru olduğu anlamına gelmiyor. Mazzetti’nin yetenekli olduğunu zaten belirtmiştim.” diye acı bir tonda ekledi. Nihayetinde Mazzetti kendi oğlunu da tam gözlerinin ortasından avlamıştı. “Son üç saldırının ikisi varlıklı kişiler tarafından düzenlendi, çünkü Mazzetti’nin kendi çocuklarının hak ettikleri cezayı çekmelerini sağlamasından rahatsız olmuşlardı. Tetikçi yakalanmadı ama motivasyonunun aynı olduğunu varsayıyorum. Saldırıların devam etmesi muhtemeldir. O kadını birisi indirene kadar...”

“Ben de bu noktada devreye giriyorum.”

“Evet... Polisler onu şu güvenli evlerden birine saklamadan önce onu indirmen gerekiyor. Yoksa elimizdeki fırsatı kaybederiz. O zaman da ben mutlu olmam.”

“Merak etme, mutlu olacaksın.”

“Güzel. Şimdi, işlerini biraz kolaylaştırmak adına şunu da ekleyeyim: Mazzetti yarın akşamüzeri saat üçte Harbor House Restoran’da olacak.”

Henderson irkildi. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü yarın martın on beşi. Yedi yıldır her 15 Mart’ta, saat üçte aynı restorana gidiyor.” Bunu biliyordu, çünkü bütün

bu süre boyunca onu gözetim altında tutmuştu. "Florida'dan gelen Dr. Emma Townsend adında bir psikologla görüşüyor olacak."

Henderson parmağıyla dosyayı taradı. "Burada Townsend'e ait bir fotoğraf yok."

"Google'dan bakarsın. Amazon'un sayfasında onun bir fotoğrafını göreceksin. Öfkeyle başa çıkmaya yardım eden kişisel gelişim kitapları yazıyor. Onu vurmamaya çalış ama Mazzetti'yi indirmek için ne yapman gerekiyorsa yap."

Henderson dosyadan başını kaldırdı, gözleri hesap yapmaya başlamıştı. "Mazzetti'nin bir çocuğu var."

"Cordelia..." dedi Robinette. "Yedi yaşında. Eğer Mazzetti restoranda gözükmezse kızını kullanarak ona ulaşabilirsin. Cumartesi akşamüzerleri bale dersine gidiyor."

"Onu burada gördüm. Stanislawski'nin stüdyosu... Tamam o zaman. İş bittiğinde seni ararım."

"Hayır, aramazsın. O dosyayı geri alacağım." Henderson dosyayı geri verdi ve Robinette dosyanın içindeki tüm kâğıtları masasının altındaki kâğıt öğütücüye attı. "Hiçbir iz istemiyorum; ne kâğıt ne de elektronik... Polislerin bulabileceği hiçbir şey olmayacak. İşin bittiğinde duymam gerekeni CNN'den duyacağım. Hepsi bu kadar..."

Henderson odadan çıktı ama Robinette'in ofis kapısı tamamen kapanmadı. Aradaki boşlukta başka bir kafa belirdi. "Bir dakikanı alabilir miyim Robbie?"

"Elbette..." Robinette, kimyagerine girmesi için başıyla işaret etti. "Hiç iş yapmıyormuşum gibi görünmek istemem gerçi."

"Ne zaman iş yaptın ki?" Fletcher'ın bu sataşan sırtması Levi'nin fotoğrafını görmesiyle birlikte birden dağıldı. "Pekâlâ... Sonunda bunu yapacaksın."

'Bunun' ayrıca belirtilmesine gerek yoktu. Levi'in cenazesinde Henderson, Miller ve Westmoreland'le birlikte Fletcher da onun yanında olmuştu. Arkadaşları, güvenilir ekibi...

Cenazede tabut açık bırakılmıştı çünkü Stevie Mazzetti gerçekten iyi bir nişancıydı. Onun attığı kurşunun Levi'in alnında bıraktığı delik düzgün ve temizdi, böylece cenaze evinin makyözü ve kuaförü bu yarayı kolayca kamufle edebilmişlerdi.

Orada öylece yatarken... Oğlu, bunca yıldır ilk kez bu kadar huzurlu görünmüştü.

Robinette gümüş çerçeveyi eski konumuna getirdi. "Evet... Nihayet bunu yapacağım. Yani Henderson yapacak."

"Zamanı gelmişti." dedi Fletcher üstünkörü. "Sekiz yıl önce bunu senin için halletmiş olabilirdik ama neden beklediğini anlayabiliyorum. Bizden çok daha sabırlısın."

"Hayır, tam olarak değil." *Yalnızca hapse girmeye daha az hevesliyim.* "Ama sabırdan bahsetmişken, testler nasıl gidiyor? İhtiyacımız olduğu konusunda ısrar ettiğin şu aşırı pahalı ekipmanın faydasını görüyor musun?"

Fletcher siyah granit masanın üzerine tek bir kâğıt bıraktı. "Sen karar ver."

Düz, beyaz kâğıdın üzerinde şirketin logosu yoktu. Fletcher'ın projesinin Filbert Pharmaceutical Labs ile bir bağlantısı olmayacaktı. Ya da onun başkanıyla... *Ki bu ben oluyorum.* Ya da yönetim kurulu başkanıyla... *Ki bu da ben oluyorum.*

Çünkü şirketin diğer tüm yetkilileri ölmüştü. Robinette, Rubik küpüne hızlı ve tatminkâr bir bakış attı. *Hepsi huzur içinde yatsın.*

Robinette, Fletcher'ın düzgün el yazısıyla yazılmış özeti okudu. Haberler iyiydi. Oldukça iyiydi. Kâğıdı indirip Fletcher'ı başıyla onayladı. "Sen bir dahisin."

"Biliyorum." dedi Fletcher sakince, sonra sırtıttı. "Hâlâ ulaşabileceğimiz potansiyelin altında ama piyasadaki herhangi bir üründen iki kat daha dayanıklı. Ki bu da şimdilik fazlasıyla iyi."

"Onlar biliyorlar mı?"

"Evet evet. Deneme paketlerini alan üç gruptan onaylama aldım. Yola çıktığında yüklediğimiz miktar üretildiği günkü potansiyeli tamamen muhafaza ediyordu, söz verdiğimiz gibi... Etkilenmişler."

Robinette irkildi. "Kimin üzerinde test etmişler?"

"Umurumuzda mı? Henüz haberlere çıkmadı. Takipteydim."

"Güzel. İstedığımız son şey dikkat çekecek bir olay."

"Ben olsam endişelenmezdim. Müşterilerimiz her zaman sağduyulu olmuşlardır. Ayrıca, eğer yakalanırlarsa onlara satış yapmayacağımızı da biliyorlar." Fletcher kaşlarını kaldırdı. "Ve daha fazlasını istiyorlar. Yapabileceğimin hepsini... Yapabildiğim kadar hızlı..."

Robinette zihninden kârlarının ne olacağına dair hızlıca bir hesap yaptı ve başıyla onayladı, tatmin olmuştu. "İlk nakliye ne zaman yola çıkmaya hazır hâle getirebilirsin?"

"Çoktan kutulandılar. Önümüzdeki cuma yola çıkarmak için yeni parti aşırı bekliyor. Westmoreland ve Henderson

önümüzdeki hafta rotasyonda olacaklar, bu sayede nakliyata eşlik edecekler.”

Henderson, Robinette’in özel projesini o zamana kadar bitirmiş olurdu. “Bu iyi. Nakliyatımızın yanlış ellere düşmesini istemeyiz.”

Fletcher’ın gözleri neşeli bir açgözlülükle açıldı. “Yanlış ellerden kastın paraya sahip olmayan eller herhâlde.”

“Doğru anladın.” Robinette elindeki o tek kâğıdı öğütücüye attı. “Hafta sonu izinlisin. Bunu hak ettin.”

“Yarın akşam birkaç kişi şehre iniyoruz. Birkaç bira, biraz arkadaşlık... Bizimle gelmelisin. Eski günlerdeki gibi...”

“Gelemem. Brenda Lee artık halka açık alanlarda içki içemeyeceğimi söylüyor. Gençlere yönelik alkol ve uyuşturucu rehabilitasyonu çalışmalarım düşünülünce PR³ açısından kötü gözükürmüştü.” Fletcher kimyasallar konusunda bir dahi olabilirdi ama Brenda Lee Miller kamuoyunu kontrol etmede tam bir uzmandı. “Ayrıca şu bira dolu küçük ‘anlaşmazlıktan’ dolayı hâlâ bana kızgın.”

Robinette’i bir cinayet şüphelisinden lanet olası toplum için örnek bir bireye dönüştüren kişi olarak, Miller geçen yıl barda çıkan bir arbedenin üstünü örtmek zorunda kalmaktan hiç memnun olmamıştı. Haklıydı; Robinette o mankafayı pataklayarak sekiz yıllık çabasını bir kalemde çöpe atabilirdi. Neyse ki Brenda Lee aynı zamanda onun avukatıydı ve meseleyi halletmişti; sessiz, ihtiyatlı ve gizlice...

Robinette karısının da Brenda Lee kadar sessiz ve sağduyulu olmasını istemişti. Lisa ise öfkeliydi ve bu konuyu hâlâ ara sıra gündeme getiriyordu.

Fletcher omuz silkti. “O zaman içmezsın. Bu, arkadaş ortamında olmana engel değil. Ben buna biraz ihtiyacım olduğumu biliyorum. Eğer söylememde sakınca yoksa senin için de iyi olacaktır.”

“Lisa için sakınca olacaktır.” dedi Robinette duygusuzca. Fletcher’ın gözlerini devirmesini bekliyordu ve hayal kırıklığına uğramadı. “O benim *karım*, Fletcher...”

“Evet, hatırlıyorum. Düğününüzde ben de vardım. Onun... Eminim onun da iyi yanları vardır, mesela...” Fletcher derin düşüncelere dalmış gibi göründü, sonra yeniden omuz silkti. “Aklıma bir şey gelmedi.”

Robinette kahkahalarla güldü. “O zengin, iyi bağlantıları var ve güzel bir kadın.” *Ve herkese benim talihsiz geçmişimi unutturuyor.* “Onu bir iş aksesuarı gibi düşün. İyi bir kravat gibi...”

“Daha çok lanet bir kemende benziyor.”

“Fletch...” Robinette mırıldanarak onu uyardı. “Arkadaş olduğumuz için rahat davranmana izin veriyorum.”

“Ve seni Tanrı’dan daha zengin yapan dehaya sahip olduğum için...”

“O da var. Ama dikkatli ol. O benim karım, hoşuna gitse de gitmese de... Ayrıca, her halükârda seninle gelemem. Yarın akşam Lisa’yla katılmamız gereken bir tören var.”

Fletcher kaşlarını çatı. “Yine bir ‘Yılın Yardımseveri’ ödülü mü? Daha yeni bir tane almamış mıydın?”

“Brenda Lee bunları domino taşları gibi diziıyor. Bu seferkini gençler için açılan yeni bir rehabilitasyon merkezinden dolayı alıyorum. Lee bunu özel olarak Levi’in öldürüldüğü günün yıl dönümüne denk gelmesi için ayarladı.”

Oğlu, Mazzetti’den ve onun sözde soruşturmasından kaçarken uyuşturucu çekmişti. Robinette’i ikinci eşini öldürmekle suçladıktan sonra Mazzetti fikrini değiştirmiş ve Levi’i suçlamıştı. Robinette’in oğlu korkmuş, aklı karışmış ve kaçmıştı. Mazzetti onu bir köpek gibi gebertmişti.

“Tamam, size iyi eğlenceler...” dedi Fletcher, Lisa’dan dolayı hâlâ keyfi kaçık. “Benim gitmem gerek.”

Robinette yalnız kaldığında sandalyesinde arkasına yaslandı. Gözlerini kapadı. Yarın bu saatlerde tüm dertleri sona erecekti. Henderson sayesinde Stevie Mazzetti ölmüş olacaktı. Ve sonra, Fletcher sayesinde Robinette’in kişisel hazineleri de yakın bir zamanda dolup taşmaya başlayacaktı.

15 Mart Cumartesi, 13.59

Merdivenler. *Sikeyim!..* Merdivenler aklına gelmemişti.

Dedektif Stevie Mazzetti, Harbor House Restoran’ın ön kapısından girmek için tırmanması gereken dört basamağa göz atmak, dik dik bakmak ve onları hesaplamak için durakladı. Buraya geldiği yıllar boyunca merdivenleri fark etmemişti bile. Şimdi gözlerine lanet bir dağ gibi görünüyordular. Elindeki değneğini o kadar sıkı tuttu ki parmaklarına bir acı saplandı. *Yalnızca dört basamak... Dört küçük basamağın üstesinden gelebilirsin.* Ama bunu hızlıca yapabilecek miydi?

Zayıflık göstereceği bir anı bekleyen, etrafında bıçakla ona yaklaşan bir puşt olup olmadığından emin olmak için etrafına baktı. Bıçaklı bir geri zekâlıya ve yumruklarına fazla güvenen bir eşkıyaya karşı kendini savunabilirdi -ve savunmuştu-. Hepsini geçen hafta olmuştu. *Bunu yine yapabiliirdi.* <https://rantey.org>

Tabii eğer söz konusu kişi bir tetikçiye Mazzetti oturan bir ördekten ibaretti. Dün şanslı günündeydi. Tetikçi iyi bir aç yakalayamamıştı ve kötü bir açıdan şansını deneyecek kadar da aptaldı. Bu yüzden ıskalamıştı.

Ama şehir merkezindeki bu sokak saklanmak için daha fazla seçenek ve daha iyi açılar sunuyordu. Pek çok başka durumda açık bir alanda böyle yürümeyi göze almazdı, en azından sürmekte olan soruşturmalar yatışana kadar... Ama bugün martın on beşiydi.

Sekiz yıl önce bugün Mazzetti'nin hayatı geri döndürülemeyecek şekilde değişmiş, kalbi milyonlarca küçük parçaya ayrılmıştı.

Sekiz yıl önce bugün, kocası ve oğlu ondan koparılmış, acımasızca öldürülmüşlerdi. Stevie, restoranda onu beklemekte olan kadının yardımı ve kurdukları arkadaşlık sayesinde karanlıktan ve depresyondan kendisini çekip çıkarabilmişti.

Önceki sekiz yıl boyunca eski arkadaşı Emma'yla buluştuğu bu öğlen yemeklerini hiç kaçırmamıştı, hayatında neler olup bittiğini umursamadan.

Pusuda bekleyen birinin olup olmadığını, onun dikkatsiz bir anını kovalayan birinin olup olmadığını umursamadan... Ailesi ve arkadaşları ne kadar başının etini yeseler de Stevie saklanmayı reddetmişti.

Bu benim hayatım. Bu hayatı kendi evimde bir tutsak gibi geçirmeyeceğim. Şükürler olsun ki pusuda bekleyen kimseyi görmemişti. Gördüğü şey engelliler girişini gösteren bir levhaydı ama bugünlerdeki yürüyüş hızına bakılırsa oraya ulaşması şu lanet merdivenlerle uğraşmasından on kat daha uzun sürecekti. Bu şekilde çok daha uzun bir süre açık hedefte kalacaktı.

Ayrıca geç kaldım. Elbette... Tartışmalı bir cinayet davasında jürinin kararını açıkladığı ve mahkeme binasının merdivenlerinde yaralandığı o günden beri yaptığı her iş normalden fazla vakit alıyordu. Savcıyı korumanın tehlikeli bir görev olacağını tahmin etmişti. Yoğun bakımda bacağında bir kurşun deliğiyle uyanacağını ise tahmin edememişti. Üç ay sonra hâlâ normal bulmak için çabalıyordu. *Normal dedikleri şey her neyse...*

Tüm kaslarını gererek korkuluğu yakaladı ve vücudunu yapabildiği kadar hızlıca yukarı itti. Ayağı basamağa değdiğinde yakaladığı momentumu ileriye doğru hareketine devam etmek için kullandı. Birkaç garip adım daha attıktan sonra basamakların sonundaki girişteki duvara gelmişti. Desteklerden birine doğru dayandı, sokağın görüşünden uzaktı. Gücünü toplayabilmek için saklanmaya ihtiyacı vardı.

Çünkü lanet olsun ki, dört küçük basamak tırmanıştan çok bir maraton koşmuş gibi soluk soluğaydı. Titriyordu ve terliyordu. Ve sonra acıyı hissetti, kalçasından başlayıp tüm bacağına yayılmıştı. Dişlerini gıcırdatarak bir elini sıkıp yumruk yaptı, diğer eliyleyse hayatı için değneğine tutundu ve bu acı dolu anlar geçene kadar öylece bekledi. Kıvılcımını hayal kırıklığının ve acının tetiklediği, beyninde içten içe kaynamakta olan öfkeyse patlamıştı.

Ananı sikeyim Marina Craig! Sanki o küçük kaltağın kurşunun onu neredeyse öldürüyor olması yetmiyormuş gibi... İşte buradaydı, merdivenlerde bir sakat gibi sürünüyordu.

Sakat... Bu politik olarak doğru bir sözcük değildi ve Stevie bunu umursamıyordu. Bu onun vücuduydu. Onun berbat hâldeki bacağı... *Siktiğimin kelimesini istediğim gibi kullanırım.*

Kes şunu! Mantiğının sesi Mazzetti'nin bu sessiz ve çocuksu tiradını bir bıçak gibi kesmişti. *Daha iyisin, her gün daha fazlasını yapabiliyorsun. En azından hayattasın.* Bu son cümle ilgisini çekmişti. Yaşıyordu. Diğerleri bu kadar şanslı olmamıştı. Marina Craig dâhil. Çünkü Marina'nın kurşunu kendi bacağına saplandıktan sonra Stevie ateşe karşılık vermişti. Marina mahkeme binasının merdivenlerine düşmeden hayatını kaybetmişti. Kız daha on altı yaşındaydı. Ama aynı zamanda acımasız bir katildi, o gün mahkeme salonunun önünde toplanan herkesi kurşundan geçirmekten şüphesiz büyük zevk duyacaktı. İki cinayetten suçlu bulunmuş, on sekiz yaşındaki sevgilisine 'rahat vermeyen' yargı sistemine karşı öfkeliydi. Ayrıca iyi silahlanmıştı, modifiye edilmiş Glock'ı büyük çaplı sonuçlar doğurabilecek kapasitedeydi.

Ben doğru olanı yaptım. İnsanların hayatlarını kurtardım, kendi hayatım da dâhil. Hayattayım. Bu yüzden minnettardı. Gerçek anlamda... Aynı zamanda yorgundu. Eskiye nazaran daha güçsüz olmaktan... *Yakında...* Birazcık daha zaman, birazcık daha rehabilitasyon... Yakında normale dönecekti.

"Ve her şey iyi olacak." diye fisıldadı. "Her şey güzel olacak." Bu, doğru olmak zorundaydı çünkü kızına hiç yalan söylememişti. "Her şey güzel olacak." diye fisıldamıştı Cordelia'nın kulağına, on iki saat önce kızının titremeleri yatışana dek ona sarılırken. Cordelia'nın kâbuslarla uyandığı her gece ona bunu fisıldıyordu. Neyse ki bu kâbuslar seyrekleşiyor gibiydi. Çocuk psikoloğuyla yaptıkları seanslar nihayet meyvelerini veriyordu. Yakında Cordy de normale dönmüş olacaktı. *Ve her şey nihayet yeniden güzel olacak.*

Çünkü şu an, bundan ölesiye emindi, her şey iyi değildi. Normal olmayalı ne kadar zaman olmuştu? Kızının gece boyunca deliksiz uyuduğu son gecenin üzerinden ne kadar zaman geçmişti? Cevap içine oturdu. Bir yıl olmuştu. Tam bir yıl... *Normal olduğumuz son gün benim burada durduğum gündü. Tam burada...*

Emma'yla buluştukları geleneksel öğle yemeğinin üzerinden yalnızca birkaç hafta geçtikten sonra, emekli cinayet dedektifi Silas Dandridge'in eşliğinde her şey tepetaklak olmuştu. Silas, eski ortağıydı. Stevie onu bir arkadaşı, bir akıl hocası gibi görüyordu. Arkasını kollaması için ona güveniyordu. Kızı söz konusu olduğunda ona güveniyordu.

Fakat o, bunun yerine Cordelia'yı tehdit etmiş, onun göğsüne bir silah dayamıştı. Mazzetti'nin güvenine ihanet etmişti. Herkese ihanet etmişti. *O yüzden seni de sikeyim Silas Dandridge! Umarım sana layık bir cehennemde yanıyorsundur.*

Stevie'nin şu anda bir sütunun arkasında saklanıp Silas'ın eski müşterilerinden birinin -ya da daha kötüsü eski suç ortaklarından birinin- oralarda bir yerlerde onu vurmak için bekliyor olmasından endişelenmesinin tek nedeni Silas'ın kendisiydi. Ve bu onu çok kızdırıyordu. *Ama en azından kendi başımın çaresine bakabilirim.*

Kızının başına gelenlerse ayrı bir hikâyeydi. Cordelia sadece yedi yaşındaydı. Silas kızının kâbusu olmuştu, nihayet yavaş yavaş azalmakta olan kâbusu... Stevie'nin titremeleri de azalıyordu. Ama hâlâ olanların etkisindeydi, geçen haftaki olayların etkisi üst üste eklenmişti. Bu şekilde sınırları tepesindeyken restorana giremezdi. Emma fark ederdi. Psikologların bu konularda rahatsız edici derecede iyi birer gözlemci olma eğilimleri vardı. Kendini toplayarak restoranın kapısını itti, Paul'un ölümünden sonra başka kimsenin onu göremeyeceği bir hâldeyken kendisini görmüş olan Emma'yla geçireceği bu zamandan çalmaya niyeti yoktu.

Stevie yedi yıl boyunca bu öğle yemeklerinden kendisini daha iyi hissederek ayrılmıştı. Yenilenerek... 'Daha iyi hissetme'nin bugün için kabul edilebilir bir beklenti olup olmadığından emin değildi. Birazcık huzura razıydı.

15 Mart Cumartesi, 14.02

Harika!.. Sıçtık! Henderson restoranı geçtikten sonra sokağın sonundan sağa döndü, dikiz aynasından Stevie Mazzetti'yi izliyordu, onu tam restorana girerken görmüştü.

Robinette yalnızca restorani ve günü doğru bilebilmişti. Patronun verdiği diğer bilgiler tümüyle yanlıştı.

Mazzetti'nin saat üçten önce orada olmaması gerekiyordu ama işte oradaydı, tam bir saat erken gelmişti. Eğer saat üçte gelmiş olsaydı ölmüş olacaktı. *Çünkü ben sokağın karşısındaki binanın çatısına konuşlanmış, merdivenleri çıkarken onu indirmek için bekliyor olacaktım.*

Eğer Mazzetti zamanında gelmiş olsaydı, onu öldürmek insanlık tarihinde bir insana verilmiş en kolay iş olacaktı. Polisin merdivenleri çıkması bir dakikasını almıştı. Ağa takılmış bir balıktan farkı yoktu. Ama hayır, erken gelmişti. Lanet olası bir saat erken gelmişti.

Buna rağmen Henderson, Mazzetti'nin restorana girişinden önce çatıya kurulmak için zamanında gelmiş olabilirdi ama kızının nerede olduğunu kontrol etmek de beklediğinden uzun sürmüştü. Çünkü Cordelia, Robinette'in söz verdiğinin aksine bale sınıfında değildi. O ve teyzesi oradan yirmi dakika kadar uzakta başka bir yere gitmişlerdi.

Yani teknik olarak hâlâ erken gelmiş sayılırım ama aynı zamanda çok geciktim. Suçu, verdiği hatalı bilgilerden dolayı Robinette'in üstüne atmak ölüm egzersizi yapmaktan başka bir şey değildi. Henderson bunu zor yoldan öğrenmişti, acı bir tecrübeyle... *Lanet olsun!* Araba hafifçe yoldan çıkmıştı. Henderson şaşkınlıkla direksiyona baktı. *Ellerim titriyor.* Bu görev tahmin ettiğinden daha stresli hâle gelmişti. Bir içki bu titremeleri azaltırdı. *İşi bitirene kadar olmaz. Bitirdiğin zaman kutlamayı yaparsın. Şimdi planla, sonra kutla.*

Henderson kiralık beyaz Camry'yi restoranın karşı sokağındaki binanın arkasına park etti. Sabah yaptığı bir keşif gezisi ona en iyi açığı bu binanın sahip olduğunu göstermişti. *Ve eğer biri beni görececek olursa, polislere beyaz bir Camry gördüklerini söyleyecekler, dün Mazzetti'nin sözüm ona katilinin ona ateş ettikten sonra kaçtığı arabayla aynı şekle ve modele sahip bir araba...* Dünün katili Robinette'in üzerindeki herhangi bir şüpheyi uzaklaştıracak, tüm suçlamalar ona kalacaktı. *Elbette benim üzerimdeki şüpheleri de uzaklaştıracak.* Çünkü havada böyle bir beklentinin kokusu vardı. İşe koyulma zamanıydı. Levi Robinette'in intikamını alma zamanı... Robbie'ye çok geç kalan huzurunu verme zamanı...

İkinci Bölüm

Hunt Valley, Maryland, 15 Mart Cumartesi, 14.05

Nergisler... Onların bu çiftliğe uzanan, art arda dizilmiş görüntüsü Clay Maynard'a hazır ol pozisyonundaki askerleri hatırlatmıştı. Kendisinin çiçekleri pek önemsedığı söylenemezdi ama bu sarı sarı açan çiçeklerin dayanıklılığını takdir etmek zorundaydı. Hava o kadar soğuktu ki hâlâ kendi nefesini görebiliyordu ama nergisler bu durumdan rahatsız görünmüyorlardı.

Annesi nergisleri hep sevmişti. Annesinin çiçekleriyle ilgilendiği anların hatırası Clay'in en sevdiğiydi, işler çok kötüye gittiğinde hep bu hatıra yardımına koşardı. Bugün o günlerden biriydi. 15 Mart... Stevie Mazzetti'nin kocasının ve oğlunun öldürüldüğü gün... Mazzetti'nin hayatının kendisinden koparıldığı ve ona bugüne dek başka kimseyi sevmeyecek kadar büyük hasarlar veren o gün... *Kimseyi mi? Yoksa sadece seni mi?*

Kafasındaki düşünceleri uzaklaştırarak derin bir nefes aldı. Stevie'yi aklından çıkararak... En azından bir köşeye iterek... Onu aklından tamamen çıkarmayı denemişti, pek çok kez. Vazgeçmişti. Stevie onu istemiyordu, ama şu ruhuna lanet olsun, Clay onu hâlâ istiyordu. İlk gördüğünden beri, bir katilin izini süren, kendini işine adanmış o polisi... Küçük kızını koruyan o vahşi anneyi...

Clay onun kalbi kırık ve kararlı hâlini görmüştü. Onun tahrik olmuş hâlini görmüştü... *Benim tarafımdan...* Ve bundan dolayı ölesiye mutsuzdu. Onun bundan dolayı mutlu olmasını istemişti, ona kaybettiği kocasını unutturan adam olmak istemişti. Onun yeniden başladığı adam olmak istemişti. Onun kendisini yeniden başlatan kadın olmasını istemişti. *Bir adam her zaman istediğini alamaz.* Clay babasının bu sözleri kaç kez söylediğini unutmuştu. Her zamanki gibi babası haklıydı. En azından aralık ayında Stevie ona hayatından çıkmasını söylediğinden beri onurunu korumuştü. Bir kez olsun, iyi olup olmadığını kontrol etmek için bile onun evinin yanından geçmemişti. Herkes Clay'in tüm bunları geride bıraktığını ve hayatına

devam ettiğini düşünüyordu. Belki bir gün devam edebilirdi. Birden yolun sınırından büyük bir alana saçılan nergisler ortamı geniş bir sarıya boyadı.

Annesi hayatta olsa bunca sarının yarattığı görüntüyü şüphesiz çok severdi. Clay bu akşamüzeri işe ara vermeye ve onun mezarına nergisler götürmeye karar vermişti. Bu, annesinin hoşuna giderdi. Ve belki bu, babasını da mutlu ederdi. Tanrı bilir, son zamanlarda onunla fazla ilgilenmemiştir. Belki bu gece doğu yakasına gidip babasını yemeğe çıkarırdı.

Çalan bir ıslıkla Clay IT teknisyeni Alec Vaughn'un olduğu yöne baktı. Alec pencereden dışarı, iki yeni ahırın ve etrafı yeni çevrilmiş bir otlakta otlamakta olan bir düzine atın olduğu yöne, fal taşı gibi açılmış gözlerle bakıyordu. "Vay canına!" dedi Alec. "Daphne kafasına koyunca hakikaten dediğini yapıyor-muş."

"Evet, yapar."

Çiftlik ve ona yapılan son eklemelerin altında Eyalet Savcı Yardımcısı, Clay'in arkadaşı ve müşterisi Daphne Montgomery'nin imzası vardı. Daphne, çok mutsuz bir evlilik sonrasında gelen boşanmanın sonucunda hatırı sayılır miktarda servet sahibi olmuştu. Bu, ödemesi gereken büyük bir bedeldi ama şimdi sevdiği işi yapabiliyor ve inandığı amaçları destekleyebiliyordu. Üç ay önce, sürekli büyüyen toplum hizmetlerine bir yenisini daha ekleyeceğini duyurmuştu. Bu en yeni ekleme şiddet içeren suç mağduru çocukların atlarla etkileşimde bulunması içindi, onlara bir hayvana değer vermeyi öğretiyordu, çünkü onlara başka bir canlıyla bir bağ kurma fırsatı vermek pek çoklarına travmalarının üstesinden gelmelerinde yardımcı olmuştu. Clay bu dört ayaklı çirkin yaratıkların cazibesini anlamıyordu ama görünüşe göre pek çok insan bu cazibeye kapılıyordu.

"Daphne ülkenin her yerinden başvurular alıyor." dedi Alec'e. "Çocuk koruma servisleri, hukuk şirketleri, çaresiz ebeveynler... Bu yüzden takvimi öne çekti. Yeni ahırlar geçen hafta kuruldu. Müfettiş onları çarşamba günü kontrol etti ve atlar perşembe günü geldi. Biz bu yerin güvenliğini sağlar sağlamaz da Daphne ilk grubun eğitimine başlamak istiyor."

Bu yüzden çiftliğe gelmişlerdi. Clay'in şirketinin özel dedektiflik kısmı sorunları bir kez yaşandıktan sonra çözüyor-du. Güvenlik kısmı potansiyel zafiyetleri teşhis ediyor ve sorunların yaşanmasını engellemek için güvenlik sistemleri yerleştiriyordu. Gizli kamera sistemleri ve özel güvenlik güçleri Clay'in uzmanlık alanıydı.

Daphne'nin savcılıktaki işi onu yeterince saldırıya açık biri hâline getiriyordu. Servetiye onu daha büyük bir hedef yapıyordu. Şimdiye kendi mülküne çocukları getiriyor olacaktı. Bir kez travmaya uğramış çocuklar avcılar için mîknatıstan farksızdılar. *Benim gözetimim altında bunlar olmayacak.*

"Başvuruların başladığını bilmiyordum." dedi Alec. "Dün gece sunucularda güvenlik kontrolü yaparken internet sitesinde yoktu."

"Daphne henüz resmî bir başvuru formu oluşturmadı. Sadece birkaç ay önce yerel haberlerde bir duyuru yaptı. Bu yayın, kanalın internet sitesine yüklendi ve o günden beridir televizyon kanalına e-postalar yağıyor. Bana birkaçını okuttu."

"Ve?"

Clay bir nefes verdi. "Ve o postalar..." *Kalbimi kırdılar.* "Devasa, karşılanmamış bir ihtiyacın olduğunu gösteriyorlar. Yıllarca danışmanlık görmüş çocuklar ve hâlâ hayata tutunamamışlar. Ve bu, üzerinde düşündüğüm zaman, beni gerçekten şaşırtmadı." Deniz Piyade Birliğinde geçirdiği on yıl ve polis olarak geçirdiği bir diğer on yılda şiddet saldırılarının kurbanı olmuş sayısız çocukla karşılaşmıştı.

Aracının yolcu koltuğunda oturan bu genç adam da dâhil. Şükürler olsun ki Alec kendi travmasını yıllar önce geride bırakmıştı ama yaşadığı tecrübe onu da etkilemeden geçmemişti. Alec diğerlerinin acılarına ve ızdıraplarına yönelik özgün bir kavrama yeteneği geliştirmişti. Bu çocuk diğer insanların çaresizce saklamaya çalıştığı duygularını görebiliyordu. *Benimkiler dâhil.*

Ama bu onu kişisel olarak ne kadar huzursuz ederse etsin, Clay bu kavrama yeteneğine bağımlı hâle gelmişti. Alec'in IT yetenekleri online kaynaklardan bilgi toplamayı korkunç derecede kolay hâle getiriyordu ve onun bu içgörüsü Clay'in soruşturmalarındaki özellikle okuması zor insanlar üzerinde önemli bir fark yaratıyordu.

Çiftlikteki gezileri ana ahırın önünde son buldu, burada yarım düzine araç çoktan bir sıra oluşturmuştu bile. Clay, Daphne'nin oğlu Ford'a ait Cheyv Suburban'ın arkasına park edip kontağı kapattı. Gün ışığından yararlanabilecekleri yalnızca birkaç saat kalmıştı. İşe koyulma zamanıydı.

"Daphne bu yeni programa 'atçılık terapisi' diyor." dedi Clay iç çekerek. "Ama onun 'terapi' dediği şey benim için bir güvenlik kâbusu."

"'Kâbus' biraz dramatik bir sözcük değil mi? Burada küçük çocuklardan bahsediyoruz. El Keide'den değil."

“Çocuklardan bahsediyoruz, doğru. Ama aynı zamanda gönüllüleri, terapistleri, at eğitmenlerini ve seyisleri de güvende tutmak zorundayız. Hatta ebeveynleri ve bakıcıları da...”

Alec’in baş hareketi düşünceliydi. “Sanırım öyle. Çok fazla insandan söz ediyoruz.”

“Aynen öyle, çok fazla... Nabızı atan her insan güvende olmalı ve izlenmeli.” Gerçek bir sorun olabilirdi ya da potansiyel bir sorun. Pek çok insan Daphne’yi bir fidye anlaşmasına varılabilecek bir kaz gibi görüyordu. Onu ve onun bakımı altındaki tüm çocukları korumak Clay’in göreviydi. “Çocuklara ve Daphne’ye karşı oluşabilecek her şiddet içerikli riski gözetim altında tutmak zorundayız. Daphne’nin dava ettiği suçlulardan bazılarının aile üyelerinin intikam almak adına Daphne’ye yaklaşmak için gönüllü pozisyonlarına başvurmaları beni şaşırtmazdı.”

Tehlikede olmak Daphne’nin umrunda bile değildi. Ama nişanlısı bunu ciddiye alıyordu. Özel FBI Ajanı Joseph Carter, Daphne’yi -ve onun yardım ettiği herkesi- güvende tutması için Clay’e oldukça cömert bir bütçe sunmuştu.

Clay’in pek fazla iyi arkadaşı yoktu ama Daphne iyi arkadaşlarından biriydi. Bu işi bedavaya da yapardı. Ama aptal değildi. Eğer Carter ona boş bir çek vermeye gönüllüyse, bunu elbette ki alacaktı. Ekibine hatırı sayılır bir süre için maaş sağlayabilirdi. Bu tür işler bir güvenlik uzmanının ekmek kapısıydı. Özel dedektiflik kısmı bu kadar iyi kazandırmıyordu ve almak istediği dosyalar tek tük çıkıyordu. Çalışanlarının da kiralарını ödemesi lazımdı.

“Bu mülkteki herkesi, her yerde izleyebileceğinden emin olmak için gerekeni yapacağım.” diye söz verdi Alec. “Her ahıra bir kamera koyacağım.”

“Bir kamera yetmez. Her ahırdaki her bölme için bir kamera istiyorum. Her otlak alanının her köşesinde birer kamera... Eğer bir sincap bu mülk sınırlarından geçecekse bunu bilmek istiyorum.”

“Bu çok fazla iş demek.” dedi Alec tereddütle. “Benim planladığımdan çok daha fazla... Yeterince kamera sipariş etmedim. Eğer o kadar kamerayı kurmak istiyorsan sipariş sayımızı arttırmam gerekecek. Bunu halledebilirim tabii ki ama elimize ulaşması birkaç gün sürer. Bugün elimizde olanlarla başlayabiliriz.”

“Benim için uygun. Bu işin en az dört gün süreceğini tahmin ediyorum, belki biraz daha fazla... DeMarco ve Julliard’la birlikte çalışıyor olacağım.”

Alec irkildi. "Onlarla tanıştığımı hatırlamıyorum."

"Tanışmadın. Sen şirkete katıldığından beri bu kadar kapsamlı bir kurulum yapmamıştık. Onlar benim için daha önce kurulum işi yapmışlardı ve onlara güveniyorum. Onlar gerekli çukurları kazıp kabloları döşeyecekler. Senin görevin her kameranın networke bağlı olduğundan emin olmak ve kameraların çalışıp çalışmadığını denetlemek. İşe başlarken her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için bugün burada kalacağım, sonrasında ise günde bir kez uğrayacağım. Sorun var mı?"

"Yok. İşe başlayacağım." Alec kameraları araçtan indirip onları ahıra taşımaya başladı. Clay onu işiyle baş başa bırakıp araziye görsel olarak incelemeye koyuldu. DeMarco, Daphne'nin 'arena' dediği, daire şeklindeki antrenman alanının etrafında yürüyordu. Bu, Clay'e hep çocuklar ve atlardan ziyade gladyatörleri ve aslanları çağırıyordu ama her neyse...

Daphne arenanın içindeydi, neon pembesi bir takım giymişti ve büyük bir gri atın yularını tutuyordu. Ona el salladı, sonra arkasını döndü ve çitlere dayanmakta olan adama bir öpücük gönderdi. Joseph Carter'ın burada olması şaşırtıcı değildi. Burada olmaması gerçek bir şok olabilirdi. Federal polis elini selamlamak için kaldırdı ve Clay o tarafa doğru ilerledi.

Sonra Carter'ın Escalade'i ve DeMarco'nun çamurlu kamyonetinin arasına park etmiş minivanı görünce tökezledi. Bu, Stevie'nin minivanıydı. *Allah kahretsin!* Clay dişlerini gıcırdattı ve ayaklarını hareket etmeye zorladı. Eğer Stevie buradaysa Clay gidiyordu. Ama onu bir anlığına görmeden gitmeyecekti. Sadece bir anlığına... *Çünkü o kadar acınası bir hâldeyim.* Joseph'in yanında durdu, çite dek yürüdüğü on beş metre boyunca onunla olmak istemeyen kadınının orada olup olmadığını araştırmak için başını bile kaldırmamıştı. "Hey, Carter!.."

"O burada değil." dedi Joseph sessizce. "Sadece Izzy ve Cordelia burada." Clay akciğerlerini doldurdu, soğuk havanın içini yakışını hissetti ve aceleyle nefesini verdi. Stevie'nin kız kardeşi ve kızı... Stevie değil. *Bu iyi,* dedi kendi kendine zorlanarak. "Burada ne yapıyorlar?"

"Izzy broşürler için fotoğraf çekiyor." dedi Joseph. "Daphne bağış toplama etkinliklerini planladı ve Izzy'yi de tanıtım ve etkinlik fotoğraflarını çekmesi için işe aldı."

"Izzy'nin profesyonel bir fotoğrafçı olduğunu bilmiyordu."

"Değildi. Ocak ayında alışveriş merkezindeki işini kaybetti. Başka bir iş bulana kadar hobi olarak yaptığı fotoğrafçılığı bir işe çevirmeye çalışıyor."

"İyi bir fotoğrafçı mıdır?"

"Oldukça iyi." Bu arsız ses onların arkasından gelmişti. Clay arkasını döndüğünde Izzy'yi boynunda pahalı bir kame-ra asılı hâlde buldu. Yüzüne laubali bir sırıtış yayılmıştı ama Clay'in yüzünü incelemekte olan o koyu gözleri aynı ablasının-kiler gibiydi. "Clay, seni görmek güzel."

"Seni görmek de... Cordelia nasıl?" Stevie'nin minik kızı uzun zaman önce onun kalbinden bir parça çalmıştı.

"Ahırda, atlardan birini fırçalıyor. Eğer biraz zamanın var-sa seni görmek çok hoşuna giderdi." Joseph'e şöyle bir baktı. "Yalnızca birkaç dakikaya daha ihtiyacım var. İhtiyacım olan-ların çoğunu hallettim ama güneş hareket ettiğinden gölgeler farklı olacaktır. Teşekkürler..." dedi Joseph ona kapıyı açarken. "Cordy sağdan ikinci bölmede." diye Clay'e işaret ederek ek-le-di.

Clay çit kapısını iterek kendinden uzaklaştırdı. "Gidip Cordelia'ya bir bakayım, sonra işe koyulacağım."

"Hey, Clay, bir saniye bekle." Joseph, Clay'le konuşabil-mek ve aynı zamanda Daphne'yi de görüş alanında tutmak için yana kaydı. "Daphne, Paige için hediye partisi⁴ düzenlemeyi düşünüyor."

Clay irkildi. Paige Holden onun işinin özel dedektiflik kısmındaki ortağıydı ve Joseph'in ağabeyi Grayson'la nişanliy-di. Üçüncü dereceden bir siyah kuşak ve silahlar konusundaki uzmanlığı Paige'i sahada değerli hâle getiriyordu ve bundan önemlisi çok iyi bir arkadaşı. Grayson şanslı bir adamdı ve bunun da farkındaydı.

Ama bir hediye partisi... Daphne laf arasında onu da davet etmişti ama Clay'in arkadaşlık konsepti bu kadar alışılmadık ve potansiyel olarak düşman ortamlara girecek kadar geniş geçildi. "Evet, haberim var. O gece uzaklarda, çok uzaklarda olmayı planlıyorum."

"Grayson ve ben de öyle. Bir bot kiralayıp biraz açık deniz balıkçılığı yapacağız. Grayson bunu bir hediye partisine tercih ediyor. Toplamda Grayson, JD ve ben olacağız. Eğer uygunsan sen de davetlisin." Bu sıcak tavır Clay'in göğsündeki düğüm-leri biraz olsun gevşetmişti, Stevie'yi yeniden görecektir olmanın düşüncesinin yarattığı şoktan sonra bu rahatlatma hoş gelmişti. "Uygun olacağım. Kiralama işini halettiniz mi?"

"Henüz değil. Neden?"

"Babamın koyda bir teknesi var, Wight's Landing'de duru-

4- Evlilik hazırlığında olan kadın için arkadaşları tarafından düzenlenen, gelini arkadaşları ve diğer yakınlarıyla bir araya getirme amacı taşıyan, Amerikan kültüründe yaygın olan bir tür sürpriz parti.

yor. Ara sıra küçük grupları gezintiye çıkarır. Kaya balığı avlamak için tüm iyi noktaları biliyor. Size iyi bir fiyat verecektir.”

“Kulağa hoş geliyor. Bana iletişim bilgilerinizi mesaj at, ben de rezervasyonu yaptırayım.”

“Tamamdır. Sonra görüşürüz.” Clay minik Cordelia Mazzetti’yi ziyaret etmek için ahıra yöneldi. Ve sonra DeMarco ve Julliard’la birlikte kabloların geçeceği çukurları kazmayı planladı. Biraz sırt ağrısı yaratacak bu iş Cordelia’nın annesini aklından çıkarmak için tam gereken şey olabilirdi.

Baltimore, Maryland, 15 Mart Cumartesi, 14.10

Arkadaşını görmek Stevie’nin kalbini yatıştırmıştı. Endişesi, öfkesi ve üzüntüsü hâlâ oradaydı ama sessize alınmışlardı. Katlanılabiliyorlardı. “Em...” Adının söylendiğini duyunca Emma başını çevirdi, ayağa kalkıp kollarını açtığında gülümsemesi ışık saçıyordu. “Stevie...” Stevie ona sıkıca sarıldı. Boy olarak bakıldığında Emma ve Stevie hemen hemen aynıydılar. Stevie çoraplarıyla birlikte tam olarak 1.60 boyundaydı. Emma Townsend Walker 1.57 olduğunu iddia ediyordu ama bu doğru değildi. Stevie’nin arkadaşının 1.55 olabilmek için bile topuklu ayakkabılara ihtiyacı vardı. Pek çok diğer konuda taban tabana zıt kutuptaydılar. Stevie kot pantolon ve tişörtünün omzuna taktığı silahıyla rahat eden biriyken, Emma giysileri, makyajı ve takıları seven, daha açık saçık bir kızdı. Stevie bir kitabı okumak için oturduğu yerde uzun süre kalamazdı. Emma bir akademisyendi, hatta yazardı.

Bunun dikkate değer bir istisnası *Green Eggs and Ham*⁵ kitabıydı. Bu, küçükkken Cordelia’nın en sevdiği kitaptı. Küçük kızının kucağına kıvrıldığı, ona minik ve tombul elleriyle sayfaları çevirirken yardım ettiği, Cordelia’nın resimlere bakarak kıkırdadığı anlara dair Stevie’nin çok güzel anıları vardı.

Bir diğer istisna, belki de daha dikkate değer olanı, travmalarla nasıl başa çıkılacağı üzerine Emma’nın yazdığı *Bite Sized*⁶ kitabıydı. Stevie uykusunda sözcükleri duyacak hâle gelene değin bu kitabı tekrar tekrar okumuştı. Kafasındaki yalnız uğultuları sözcükler bastırana değin... *Bite Sized*, Stevie’ye 15 Mart’ın o tarif edilemez acısına dayanabilmesine yardım etmişti.

5-Yeşil Yumurtalar ve Biftek. Dr Seuss’un ünlü çocuk kitabı

6-İngilizce’de ‘yenebilecek boyuttaki lokma’ anlamına gelen bir deyiş. Kitaplar hakkında kullanıldığında ‘kolayca okunabilecek anlamına gelir.’
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi, <https://rantev.org>

O, Stevie'nin asla üstesinden gelemeyeceğini düşündüğü bir gündü. Eğer karnında büyümekte olan bir çocuk olmasaydı, üstesinden gelemeyebilirdi. Cordelia ona yaşamak için bir sebep vermişti. Emma ona bunu nasıl yapacağını çözmesi konusunda yardımcı olmuştu. Her seferde bir gün... Her seferde bir ısırik... *Eğer her seferde bir ısırik alırsan, bir fili yiyebilirsin*, diyordu Emma sık sık.

"Seni görmek güzel." diye fısıldadı Emma şevkle. "Aralık ayındaki saldırıyı televizyonda gördüm ve seni sonsuza kadar kaybettiğimizi zannederek çok korkmuştum. İyi misin? Gerçekten, tam anlamıyla iyi misin?"

"Bazı günler diğer günlerden daha iyiyim." Stevie geri çekildi, dengesini bulmak için değneğine iyice dayanmıştı. "Ama hâlâ buradayım ve bunun için minnettarım."

"Tanrı aşkına, otur hadi!" diye emir verdi Emma. Oturduklarında Emma, Stevie'nin yüzüne uzun, hesaplayan bir bakış attı. "Umduğumdan daha iyi görünüyorsun. Saçların uzamış. Çok beğendim."

Stevie çekimser şekilde ellerini saçlarına götürdü. Yıllardır ilk kez bu kadar uzamışlardı. "Kestirecek zamanım olmadı."

Emma hafifçe gözlerini kısıtı ve Stevie bir an ona saçlarını kestirecek zamanı bulamamasına sebep olan şeyi soracağını düşündü. Ama Emma'nın tek söylediği "Bu stil sende güzel duruyor." oldu. "İşe döndüğünde de böyle uzun bırakmalısın."

"Döndüğümde..." diye tekrarlardı Stevie kararlılıkla. İşe dönecekti, gerçek işe; masa başındaki kıcı kırık işe değil. Bacığı söz dinleyene kadar çalışacaktı. Yapacaktı.

Emma'nın yüzüne aniden tuhaf bir gülümseme yayıldı. "Birkaç dakika önce seni kaldırımda yürürken gördüm. Değneğin sihirli bir asa gibi parılıyordu. Şimdi sebebini biliyorum. Dur tahmin edeyim; Cordelia mı?"

"Başka kim olacak? Cordelia onu simlerle süslemiş ve Noel ağacının altına bırakmış. Hâlâ birkaç günde bir değneğe daha fazla sim ekleyip durduğunu düşünüyorum çünkü hâlâ her yerde sim buluyoruz; kıyafetlerimizde, saçlarımızda, ayakkabılarımızda..."

"Keşke onu görebilseydim." dedi Emma özlemle. "Ama Christopher'a Vegas'a zamanında ulaşip katıldığı sempozyumda yapacağı açılış konuşmasına yetişeceğime söz verdim. Dört buçukta havaalanında olmam gerekiyor. Umarım buluşmanın saatini öne çekerek senin planlarını bozmadım."

"Hayır. Saldırıdan beri Izzy, Cordelia'yı baleye götürüyor, bu yüzden programım ~~çerç~~ PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Emma hafifçe öne eğildi. "Cordelia nasıl?"

Her geçen gün daha da kırılgan oluyor. "Çok ağırbaşlı." Stevie'nin bebeği çok şey yaşamıştı.

"Psikoloğu yardımcı oluyor mu?"

"Öyle düşünüyorum. Onu her hafta götürüyorum, bazen haftada iki kez... Kâbusları giderek azalıyor. Birazcık tatil ona iyi gelebilir. Belki onunla birlikte seni ve çocukları görmeye Florida'ya gelebiliriz. Çocuklar ve Megan nasıl?"

"Megan master yaptığı okulu çok seviyor. CJ Noel için bir kimya seti aldı. Bir kere bile itfaiyeyi aramam gerekmedi, bundan dolayı mutluyum. Liam, Will'in babasından bir NFL⁷ topu aldı."

Will, Emma'nın ilk kocasıydı. Tıpkı Paul ve Paulie gibi Will de bir markette ters giden bir soygun sonucu öldürülmüştü. Stevie ve Emma'nın ilk kez buluşmaya karar vermeleri bu ortak geçmiş yüzündendi. Ama Stevie'nin aksine Emma hayatına devam edebilmiş, lisedeki sevgilisi Christopher'la evlenmiş ve ondan iki çocuğu olmuştu. Chris'in önceki evliliğinden olan kızını da kendi kızımıyş gibi benimsemişti.

Stevie onların bu mutluluğunu kıskanırken bile onlar için son derece mutluydu. Sonra Emma'nın söylediklerini algılayınca irkildi. "Bir saniye... Ona futbol topunu Will'in babası mı verdi? Christopher'ın babası değil mi?"

"Will'in babası o topu, Will ve ben nişanlanacağımızı duyurduğumuzda almıştı." dedi Emma hasret dolu bir gülümsemeyle. "Will tek çocuktı ama ailesi beni hep kızları olarak çağırırdı. Benim Christopher'dan olan çocuklarına kendi torunları gibi davranıyorlar. Bu gerçekten çok tatlı. Will'in babası o topu bunca yıldır saklıyordu, bir torun bekliyordu, topu verebileceği doğru torunu... CJ o topun değerini Liam kadar bilemezdi ve Chris'le ben evlenene kadar Megan futbola olan ilgisini kaybetmişti.

"Cordelia'nın sporla pek arası yok. Baleyi seviyor ama ben bunun esas sebebinin ayakkabılar ve bale eteği olduğunu düşünüyorum." Stevie güçlükle yutkundu. "Paul'un babası Paulie'ye verme şansı bulamadığı oyuncakları hâlâ saklıyor. Onları bağışlamasını söyledim ama buna vakit ayırmaya pek yanaşmadı."

"Belki..." diye başlamıştı Emma ama o sırada kadın garson siparişlerini almak için araya girdi, bunun için menüye bakmalarına dahi gerek yoktu -her yıl aynı restoranda buluşmanın getirdiği bir avantaj-.

"Söylemek üzere olduğum şey," dedi Emma garson gitti-

ğinde, “belki Paul’un babası onlara Will’in babasının Liam’in futbol topuna tutunduğu gibi tutunuyordur. Zamanın neler getireceğini asla bilemezsin. Sadece otuz altı yaşındasın. Bir gün başka çocukların olabilir.” Emma’nın sesi genzinden çıkmaya başlamıştı. “Çocuk bakabileceğin birkaç güzel yılın ve gayet güzel kalçaların var.” Sırıttı. “Christopher’ın babası düğünden hemen önce bana bunları söylemişti.”

“Ve sen onunla hâlâ konuşuyor musun?” diye sordu Stevie kuru kuru.

“Elbette... Çocuklarla arası çok iyi. Bu hafta benimkilerin bahar tatili ve iki büyükanne ve iki büyükbaba birlikte onları Disney World’e götürüyorlar.”

“Çocuklar onları yormasın diye ekip olarak mı çalışacaklar?”

“Aynen öyle. Bu esnada Christopher ve ben bir Vegas tatiline çıkacağız. Yalnız... Çocuklar olmadan... O, sempozyum boyunca kendi kimyasını düzeltecek, ben de gece boyunca...” Stevie’ye sinsi bir bakış attı. “Benimle gelebilirsin ve sana Christopher’ın arkadaşlarından birini ayarlayabilirim.”

Stevie gözlerini kıstı. “Hiç başlama Em. Ciddiyim. Çöpçatanlıklarla ilgilenmiyorum.”

“Tamam, tamam.” Emma teslim olduğunu belirtir şekilde ellerini kaldırdı. “Şu özel dedektiften ayrıldığına göre yeni birine açık olabileceğini düşünmüştüm, hepsi bu.”

Stevie şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. *Clay Maynard...* Stevie’nin aklına birden hastanede gözlerini açtığı ana dair anılar doldu: Clay yanında oturuyordu, siyah gözleri o kadar rahatlamıştı ki Stevie nihayet bilincini geri kazanmıştı, yaşadığını fark etmişti. Ama ona gitmesini, sevecek başka birini bulmasını söylediğinde o siyah gözler acıyla dolmuştu.

O gittikten sonra Stevie ağlamıştı. Kelimelerini geri alabilmeyi dilemişti. Ama alamazdı, almamalıydı ve almamıştı. Yapılması gerekeni yapmıştı. Bu en iyisiydi. *İkimiz için de...*

Clay’i düşünmek bile, bugün, ona suçlu hissettirmişti. Hiç kimse Paul’un yerini almaya yaklaşılamazdı. Clay’in bunu denemesine izin vermek felaket olurdu. *İkimiz için de...* Onu asla Paul’u sevdiği gibi sevmezdi ve er ya da geç... *Benden nefret edecekti.* Bunu şimdi yapmasını, ona kendisini sevmeye izin verdikten sonra yapmasına tercih ederdi. Bu, Stevie’nin kalbini tekrar kıracaktı. Ve daha da önemlisi, Cordelia’nın... *Ve bütün bunlar yalnızca beni ilgilendirir. Emma bile buna karışamaz.*

“Sen özel dedektifi nereden biliyordun?” diye sordu Stevie, rahatsız olduğunu hissettirmeyerek şekilde.

Emma ırkildi. "Kardeşin bana sen hastanedeysen ayrıldığını söyledi."

Sorin, seni pataklayacağım. İkizi, herhangi bir yaşlı kadından daha dedikoducuydu. O da Stevie'nin yalnız kalacağından endişeliydi ve onu Clay'i tekrar kazanması için başının etini yemeye devam ediyordu.

"Sana ne söylendi bilmiyorum ama aramızda ayrılmamıza neden olacak bir ilişki hiç olmadı." dedi ve bu, gerçeğin kendisiydi. "Hiç birlikte dışarıda buluşmadık. Beni bir kez, hastanedeysen öptü. Hepsisi bu. Onu alacağımı umarak etrafımda bir sokak köpeği gibi dolanıyordu. Bu yüzden ben de onunla bağlarımı kopardım." Bu sözcükler Stevie'nin söylemek istediklerinden çok daha sertti. Ama Clay'in hâlâ bir umut taşımasını göze alamazdı. Bu adil değildi. *Kimin için adil değil? Onun için mi? Senin için mi?*

Emma onu dikkatlice izliyordu ve Stevie yüzündeki ifadenin umduğu kadar ikna edici olup olmadığından şüphelendi. "Neden onunla bağlarını kopardın Stevie? Nezaketsiz biri miydi? Ya da çirkin?"

Çirkin? *Tanrı'm, hayır.* Onu düşündüğü her an Stevie'nin kalbi tekliyordu. Uzun boylu, koyu tenli, heybetli... Onun yüzü güzeldi. Kalbi merhamet ve şefkatle doluydu.

Hayatımı kurtardı, kendi hayatını tehlikeye atarak. Marina mahkeme binasının merdivenlerinde ateş saçarken Clay onun yanına koşmuş, doktorların ölümüne yol açabileceği konusunda hemfikir oldukları kanamayı durdurmuştu. Stevie neredeyse kayıp giderken onun hayata tutunmasını sağlamıştı. *Ölmeyeceksin, lanet olsun! Beni bırakmayacaksın. Cordelia'yı bırakmayacaksın. Lanet olsun, Stevie, sana ihtiyacımız var. Sana ihtiyacım var.*

Nezaketsiz? *Hayır.* Tam aksine fazla kibardı. Fazla sabırlıydı. Onu sonsuza kadar bekleyebilirdi. Ve Stevie buna izin veremezdi. Clay bir yaşamı hak ediyordu. Stevie'nin ona verebileceğinden fazlasını...

"Emma..." Hafifçe iç çekti. "Lütfen! Tüm bunları en azından bugün konuşmam."

"Pekâlâ..." dedi Emma ama gözleri hâlâ hesaplar içerisindeydi. "Bu, Cordelia'nın da bahar tatili haftası, değil mi? Neden bu gece için Orlando'ya iki bilet almıyorsun? Ben Vegas'a gideceğim, açılış konuşması sırasında onunla olacağım, sonra Florida'ya uçacağım ve yarın seninle buluşacağım. Çocuklara ve onların büyükanne ve büyükbabalarından oluşan ekibine katılabiliriz. Cordelia buna bayılacaktır."

Stevie hafif bir panik dalgası hissetti. "Hayır."

"Neden hayır? Cordelia'yı yakın bir zamanda Florida'ya getireceğini söylemiştin."

"Yakında demiştim. Yarını kastetmemiştim."

"Eğer bu maddi bir durumsa bunun için endişelenme. Ben hallederim."

"Parayla ilgisi yok." Stevie çenesini kaldırdı, fark ettiği ama engel olamadığı savunma pozisyonuna geçmişti. "Uzun bir süre tam olarak yürüyemeyeceğim."

"Bir scooter kirala." Emma'nın gözlerinde sempati adına hiçbir şey yoktu. "Onları her yerde bulabilirsin."

Öfke Stevie'nin midesinde yükseliyordu. "O lanet scooterlardan birini kullanmayacağım."

"Neden peki? Değneğine uyması için onu da simle kaplayabiliriz."

"Hayır dedim." diye tekrarladı Stevie, dişlerini gıcırdatmak için büyük bir savaş veriyordu. Simle kaplı değneği göstererek "Bu şey geçici." dedi.

"Scooter da öyle olacak." dedi Emma. "İyileşiyor olman gereken sürede eski dosyalar üzerinde çalışmaktansa Cordelia'yla güzel vakit geçirebilirsin. Parıltılı değneğinle eşkıyalarla ve onların bıçaklarıyla savaşmaktansa Cinderella'nın şatosunda kahvaltı ediyor olabilirsin."

Stevie gözlerini kıstı. "Bu seni ilgilendirmez Emma." diye uyardı soğuk bir sesle.

Emma'nın gözlerinde şimşekler çakmıştı. "Kesinlikle ilgilendirir. Ya sonraki saldırgan başarılı olursa? Ya sonraki saldırgan sen mücadele edemeden seni arkandan bıçaklarsa? Dün şansın yaver gitti. Ya sonraki kurşun sekmez ve senin özel dedektif sen onu postaladığından hayatını kurtarmak için yanında olamazsa?"

Stevie gayret göstererek öfkesini dizginledi. "Sorin..." diye mırıldandı belirsizce ve kardeşiyle Emma'nın onun bu akşamüstü neler diyeceğini, ne kadar planladıklarını merak etti. "Sana bunları anlatmaya hakkı yoktu. Benim sağlığımı, aşk hayatımı, ya da işimi... *Buna hakkı yoktu.*"

"Hayır, yoktu. Ama bu söylediklerinin daha az doğru olduğu anlamına gelmiyor. Bu ölüm arzusunu neden yaşadığını bilmiyorum Stevie ama bu eski dosyaları deşmeye devam edersen bu arzun gerçeğe dönüşecek. Birisi seni bıçaklayacak ya da vuracak ya da arabanı içinde sen varken havaya uçuracak. Ve sen *ölmek üzere* orada uzanıyorken..." Emma'nın gözleri yaş-

larla dolmuştu. “*Belki de O Pl’yla*⁸ bağıni koparmamış olmayı dileyeceksin. *Ve kesinlikle* kızınla o Cinderella kahvaltısını yapmış olmayı dileyeceksin. Ama çok geç olmuş olacak çünkü sonunda o arzuna kavuşacaksın. Ölmüş olacaksın.”

Stevie asla geri alamayacağı kelime sağanağına engel oldu. “Tuvalete gitmem gerekiyor.” Günden güne dengesizleşiyor gibi görünen öfkesini dizginlemesi gerekiyordu. Ayağa kalkarken o lanet simli değneği kaptı ve kendi etrafında dönerken kadın garsonla çarpıştı, elindeki tepsi ağırdı ve içki bardaklarıyla doluydu.

Stevie ve garson metal tangırdamaları ve kırılan cam sesleri eşliğinde yere düşerken Stevie çılgınlıkları duydu. Ve Emma’nın onun adını haykırışını... Stevie garsonun iyi olup olmadığına bakmak için elleri ve ayakları üzerinde doğruldu. Kadın sırtüstü yatıyordu, gözleri tavandaydı, kırılan camlar etrafına yayılmıştı. Gözlerini kırpmıyordu. Başının yanından kan fışkırtıyordu. Bu, akla uygun değildi. Altı üstü kırılan birkaç şarap bardağıydı.

Stevie kanı durdurmak üzere masanın üzerindeki peçeteyi almak için ayağa fırladı ve donakaldı. Yanında oturdukları pencere kırılmıştı ve Emma gitmişti.

“*Emma!*” diye bağırды Stevie.

“Buradayım. Arkadayım.” Emma onların yanındaki masada oturmakta olan kadının yanına eğilmişti. Şimdi kadın da tıpkı o garson gibi yerde sırtüstü yatıyordu. Emma parmaklarını kadının boğazına bastırıp nabzını ölçtü. Kadının arkadaşı onun diğer yanına eğilmişti, yemek peçetelerini yaraya bastırıyor, dehşet içindeki yüzünden yaşlar süzülürken kanamayı durdurmaya çalışıyordu. “Elissa, benimle kal.” dedi adam, sesi titriyordu. “Benimle kal. Beni bırakma.” Kadın tavana bakmaya devam ettiğinde adamın sesi kısılmıştı. “Lütfen meleğim! Beni bırakma.”

Stevie aklında Clay’in sesini duydu, mahkeme binasının merdivenlerinde kan içinde yatarken kendisine yalvarıyordu. *Beni bırakmayı aklından bile geçirme.* Stevie birden şimdiki zamana döndü. “Herkes yere yatsın ve olduğu yerde kalsın!” diye emir verdi, sonra cep telefonundan 911’i aradı. “Cinayet Büro’dan Dedektif Mazzetti konuşuyor. Harbor House Restoranı’nda üzerimize ateş açıldı GSW⁹ kurbanları var. Vurularlardan biri elli yaşlarında beyaz bir kadın. Göğsünde GSW var.”

8-Özel dedektif

9-Silahla vurulma sonrası oluşan yara, kurşun yarası. Gun Shot Wound

Stevie kadın garsonun nabzına baktı. Nabzı atmıyordu. “İkinci kurban da beyaz bir kadın, yirmi beş yaşlarında. GSW başında.” Yakından incelediğinde Stevie kurşunun garsonun kafasının arkasında açtığı deliği görebiliyordu. Kadın ölmüştü. Stevie pencereye doğru sürünerek ilerledi, pervazın üzerinden kurşunun girdiği açığı inceledi. “Sokağın karşısındaki binanın çatısından ateş edilmiş olabilir.” diye operatöre bilgi verdi. “Tetikçiye dair bir iz yok.”

“GSW kurbanları olduğu söyledin.” dedi operatör, sesi sakindi. “Başkaları da var mı?”

Stevie etrafına bakındı, düzinelerce korkmuş insanın ona bakmakta olduğunu gördü. “Başka vurulan oldu mu?” İlk önce kimse cevap vermedi. Sonra bir adam Stevie’yi işaret etti. “Sen... Senin kolun...”

Stevie pazularına baktı. Kazağı kana bulanmıştı ve... Ah!.. Kolu alev gibi yanıyordu. Ama durumu kötü değildi. Geçmişte çok daha kötülerini olmuştur.

“Yalnızca ben...” dedi operatöre. “Ve bu bir sıyrık... Ben iyiyim.”

“Destek ekipleri geliyor dedektif.” dedi operatör. “İki dakikadan az bir süre içinde orada olacaklar. Onlar yanınıza ulaşana kadar benimle hatta kalın.”

“Tamam. Lütfen Dedektif JD Fitzpatrick ve Teğmen Peter Hyatt’ın olay yerine gelmesini talep edin.” Stevie derin bir nefes aldı. Ortağı ve patronu ona bu durumu anlamasında yardımcı olabiliyorlardı. Aslında anlayabiliyordu. *Dün bana ateş edildi. Bugün tekrar...* Stevie çaresizce sükûnetine tutundu. *Beni öldürmeye çalışıyorlardı ve benim yerime başka iki kişiyi öldürdüler. Etrafımdaki kimse güvende değil.* “Bir iki dakika içinde yardım burada olacak.” dedi Emma’ya, adam suni teneffüs yaparken o da kumaş peçeteyi kadının göğsüne bastırıyordu.

Emma arkasını döndüğünde Stevie’yle göz göze geldi, kendi gözleri korkuyla dolmuştu. “Sanırım artık çok geç.” dedi içi boş bir biçimde. “Sanırım o öldü.”

Üçüncü Bölüm

Baltimore, Maryland, 15 Mart Cumartesi, 14.18

Siktir, siktir, siktir!.. Henderson tüfeği hızlı, çalışılmış hareketlerle çantasına tıktı. *Bu siktiğimin işine inanamıyorum.*

Mazzetti'yi vurmanın bir bebeğin elinden şekeri almak kadar kolay olması gerekiyordu. Robinette hoşnut olmayacaktı. O geri adım atmayı başarısızlık olarak görüyordu. Ama bazen geri çekilmek ve başka bir açıdan tekrar denemek daha akıllıcaydı. *Bu yüzden geri çekil. Harekete geç!* Yakında tüm bölge polis kaynaklı olacaktı.

Pencereyi delip geçen atışı mükemmel olacaktı. Henderson'ın parmağı tetikteydi, hazırda, kavriyordu... Ve sonra Mazzetti beklenmedik bir şekilde ayağa fırlamış, kadın garsonla çarpışmış ve ikisi de yere düşmüştü. Yalnızca ikinci kez ateş etmeye yetecek kadar bir zamanı vardı. *Onu vurdum sanırım. Ama onu öldürmedim. Lanet olsun!* Bazıları o polisin tılsımlı olduğunu söyleyebilirdi ama Henderson böyle saçmalıklara inanmazdı. Mazzetti şanslıydı o kadar. Çok şanslıydı. Çünkü titreyen ellerinden dolayı dürbünün bir milimetre kaymış olması düşünmeye bile değmeyecek kadar küçük bir olasılıktı. *Benim hatam değildi.*

Henderson sokağa açılan kapıdan dışarı çıktı. Etrafta kimse yoktu. *Öldürmem gereken bir tanık yok. Sanırım kendimi de şanslı sayabilirim.* Artık B planına geçme zamanıydı çünkü polis iki kat tetikte olacaktı. Ona yaklaşmak o kadar kolay olmayacaktı. Çocuğa yaklaşmak mı? Çok daha kolaydı.

Hele de çocuğun şu an aslında tam olarak nerede olduğunu biliyorken... Robinette'in kızın olduğunu iddia ettiği yere karşın... Ama Cordelia Mazzetti'nin balede olmadığını bilmenin şansla bir alakası yoktu. Bu yalnızca akıllı düşünme ve önceden planlamayla ilgiliydi.

Şansla ilgili olan kısmın kötü tarafı, eninde sonunda, tükenen bir şey olmasıydı. *Akılın bir sınırı ve kütlesi vardı.*

Henderson beyaz Camry'ye bindi, aracı vites taktı ve bardaklıktaki plastik şişeden bir yudum aldı. Şişenin içindeki sıvı aşağı aktıkça genzini yakıyordu ve her şey sakinleşti. *İyi ki varsın votka.* Rusların tarih boyunca yaptığı en iyi şey.

Hunt Valley, Maryland, 15 Mart Cumartesi, 14.20

Clay, Cordelia Mazzetti'yi tıpkı Izzy'nin söylediği gibi sağdan ikinci bölmede buldu, koyu renkli ve alnında beyaz bir yıldız olan bir atı fırçalamakla meşguldü. Clay uzun bir zaman boyunca bölmenin kapısında durdu, konuşmakta tereddüt etmişti, koca hayvanı ürkütmek istemiyordu. Hele Cordelia boyunda küçük bir kız orada yalnız ve korumasızken... Cordelia orada tek başına olmamalıydı. Onu kim izliyordu? Ahır ıssızdı. Etrafta hiçbir yetişkin yoktu ve... *Oh!..* Bölmenin arkası çitlerle çevrilmiş bir otağa açılıyordu. Otağın orta yerinde bir tabureye oturmuş, bir eyeri parlatmakla meşgulmüş gibi görünürken aslında gözleri Cordelia'dan hiç ayrılmayan kişi Maggie VanDorn'du, çiftliğin menajeri... Maggie'nin minik Cordelia'yı izliyor olması hiç şaşırtıcı değildi. Cordelia Mazzetti hayatındaki sekiz yılı boyunca çok fazla şey yaşamıştı. Babasını daha onunla tanışmadan kaybetmiş, iki yıl önce bir seri katil tarafından takip edilmişti. Geçen yıl, annesinin bir zamanlar güvendiği bir adam tarafından kendisine silah doğrultulmuştu... Stevie'nin eski ortağı... Akıl hocası... Arkadaşı... Kirlenmiş bir polis...

Clay'in içi zapt edilemez bir öfkeyle kaynıyordu. İçinden bir ses Silas Dandridge'in o gün öldürülmemiş olmasını arzuluyordu çünkü onu kendisi öldürmek istemişti. Silas, Cordelia'yı annesinin gözleri önünde öldürmeye kastetmişti. Silas'ın kendi çocuğunun hayatını kurtarmak için bunu yapmak istemesiye tamamen konu dışıydı. *Bir hayatı başka bir hayatla takas edemezsin. Özellikle de bir çocuğun hayatını...*

Birden irkildi, sonra aşağı baktı ve bölmenin kapısını biraz fazla sıkı tuttuğunu fark etti, başparmağına bir kıymık batmıştı. Kıymığı yavaşça çekti ve yarayı emdi, bir yandan da Cordelia'nın sesini dinliyordu, hafif ama güçlüydü. Ve tatlıydı. Müzik gibi... Clay ancak tam olarak odaklandığında Cordelia'nın tekdüze bir tonda mırıldanmakta olduğu kelimelerin neşeli bir şeyler anlatmakta olduğunu fark etti. "En azından çılglık atmadım." diye ata içini döküyordu Cordelia, "Böylece annemi uyandırmamış oldum. Ama tekrar uyuyamadım. Sonra okula gitme vakti geldi ve Izzy'ye beni uyandırdı ve

ben çok yorgundum, o yüzden okuma dersinde uyuyakaldım ve öğretmen bana bağırdı. Izzy teyzeye derse dikkatimi vermediğimi söyledi ve sonra başım belaya girdi.” Sesi hafifçe titriyordu. “Bu adil değildi. Ama annem hayatın adil olmadığını, o yüzden ona göre davranmam gerektiğini söylüyor.” Burnunu çekti, sonra minik boğazını temizledi. “Sen rüya görüyor musun? Görüyorsan umarım bu rüyalar istediğin kadar saman yiyebildiğin ve koşabildiğin kadar hızlı koştuğun rüyalar.”

“Merhaba Cordelia!” dedi Clay yumuşak bir sesle.

Cordelia atın güçlü gövdesinin etrafından baktı ve koyu gözleri büyüdü, yanakları sevimlice pembeye büründü. “Bay Maynard! Burada olduğunuzu bilmiyordum.”

“Al benden de o kadar... Ben de senin burada olduğunu bilmiyordum. Arkadaşın kim?”

Cordelia yanağını atın boynuna bastırdı. “Bu, Gracie...”

Clay gülümsedi. “Güzel isim.”

“Daphne atlarının isimlerini ünlü kadın oyuncuların seçiyor. Gracie’nin adı Grace Kelley’den geliyor. Uzun zaman önce ünlüymüş. Filmlerde *yazılar* olduğu zamanlarda...” diye ekledi kendinden emin bir şekilde.

Clay’in gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. “Sana bunu kim söyledi? Yazıyla ilgili kısmı?”

“Büyükkannem... Bugünkü filmlerin işe yaramaz işkembeden atma olduğunu söylüyor. İşkembe ne ki?”

“İneğin midesi, sanırım.”

“İğrenç!” Tereddüt etti, sonra iç çekti. “Gracie’yle konuştuğumu duydun değil mi?”

“Yalnızca duymamı istediysen... Yoksa hiçbir şey duymadım.”

Cordelia üzgünce dudaklarını büktü ve Clay’in bir parça kalbi kırıldı. “Küçük çocukların kötü rüyaları olur. Rüyalar bir anlam ifade etmez. Yalnızca başa çıkmayı öğrenmem gerek.”

Clay öne eğildi, dirseklerini bölmenin kapısına koydu. “Peki *bunu* kim söyledi?”

“Annem...”

“Tamam, annen başa çıkmayı öğrenmen konusunda haklı.” Tereddüt etti, Stevie’nin ebeveynliğini düzeltmek konusunda isteksizdi. “Ama rüyaların bir anlam ifade etmediği konusunda haklı olduğundan o kadar emin değilim. Ya da belki o benim gördüğüm tipte rüyalar görmüyor. Çünkü ben rüya görüyorum Cordelia. Sık sık...”

Cordelia bakışlarını havaya kaldırdı. “Gerçekten mi? Neyle ilgili?”

“Bazen aptalca şeyler... Mesela tam galeta aldığım sırada zombilerin krem peynirimi çaldığını ya da okula geri döndüğümü ve final sınavları için çalışmama gerek olmadığını... Bazen tam olarak rüya gibi olmuyorlar ama. Daha çok uzaklaştıramadığım hatıralar gibi.” Cordelia’nın gözleri kısılmıştı ve Clay doğru noktaya parmak bastığını fark etti. “Sanki biri benim en korkunç anlarımı videoya çekmiş ve onları bana tekrar tekrar izletiyormuş gibi. Bu ‘hiçbir şey’ anlamına gelmez. Bu önemli bir şey.”

“Rüyalarında ne görüyorsun? Şu videolar olduğunda?” diye netleştirdi sorusunu. “Zombileri kastetmiyorum. Yani aslında zombiler de korkunçtur.” Bunu nazikçe söylemişti, sanki ona aptal hissettirmek istemiyormuş gibi. Clay’in içinde bir parça daha ezilmişti.

“Savaşta olan şeyleri...” dedi dürüstçe.

“Sen savaşta mıydın?”

Clay başını salladı. “Somali’de; Afrika’da bir ülke. Kötü şeylerdi ve bir sürü korkunç şey gördüm. Sonra polis oldum ve daha korkunç şeyler gördüm. Bununla ilgili rüyalar da görüyorum.”

“Şimdi bir PT’sın.” Cordelia düşünmeye çabalarken alını kırışıyordu. “Bu ‘özel dedektif’ anlamına geliyor. Senin ortağın öldürülmüştü. Bayan Paige değil, diğeri...”

Hangi diğeri, demek üzereydi ama kendi tuttu. İki ortağını kaybetmişti, iki arkadaşını... İkisi de öldürülmüştü. Üç ay önce Tuzak’ı bir ara sokağa çöp gibi atılmış, neredeyse kafası kesilmiş bir hâlde bulmuştu. İki yıl önce Nicki’yi iç organları boşaltılmış ve çürümeye terk edilmişken bulmuştu. Akli bu sahneleri ona tekrarlarlarken hâlâ çılgınlarla uyanıyordu. Ama başka bir sahne beyninde sonsuz tekrara alınmış gibiydi, uyuyor ve uyanıyordu. Benzer bir rüyanın Cordelia’ya işkence ettiğinden şüpheleniyordu.

“Sen rüyalarında ne görüyorsun Cordelia?”

Ürpererek bir nefes verdi. “Annemin yaralandığını görüyorum, hemen her gece. Hatta uyumuyorken bile...” diye ekledi acı verdiği belli olan bir fısıltıyla. “O olayı televizyonda gördüm. Haberlerde...”

Aman Tanrım! Cordelia’nın, annesini televizyonda canlı yayında vurulurken gördüğünü fark edememişti. “Annenin vurulduğunu gördün mü?” Başını salladı. “Artık Izzy teyze DVD’lerden başka bir şey izlememe izin vermiyor. Ama onu hâlâ görüyorum. Onun vurulduğunu, tekrar tekrar...”

“Ve?” diye onu kibarca konuşturmaya itti.

"Ve o ayağa kalkmıyor." Yüzünden bir damla yaş süzüldü. "Rüyalarımnda annem ayağa kalkmıyor."

"Biliyorum." diye mırıldandı. "Ben de aynı rüyayı görüyorum tatlım." Cordelia başını kaldırıp ona baktı, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Ama sen onu kurtardın. Sen bir kahramansın."

Onun bu hayranlığı Clay'in göğsünü kabartmıştı. "O kadar da kahraman sayılmam. Ben de korkuları olan bir adamım sadece. Sana bu konuda yalan söylemeyeceğim. O gün çok çaresiz hissetmiştim. Sanırım rüyalarımnda takılıp kalan şey de bu. Bazen uyandığımda titriyor oluyorum, o kadar gerçekçi ki..."

"Ben de..." diye fısıldadı Cordelia.

"Annenin o şekilde yaralandığını görmemen için her şeyi verebilirdim. Ama gördün ve bir kez atılan oku geri alamayız."

"Biliyorum." dedi suratsızca. Clay'i acı bir şekilde güldürmüştü.

"Ama annen bu konuda haklı, tatlım. Hatıralarında başa çıkmayı öğrenmek zorundasın. Eninde sonunda unutacaksın ama başa çıkmayı öğrenmek zorundasın. Sen büyüme çağındasın ve sağlıklı bir uykuya ihtiyacın var. Rüyalarınla güreşerek onları tuş etmeyi öğrenmelisin ki tekrar rüya göreceğinden endişelenmeden uykuya geri dönebilesin. Bunu nasıl yapacağını biliyor musun?"

Cordelia kafasını sağa sola salladı. "Hayır efendim."

"Pekâlâ, kendine yeni bir son yazacaksın. Bunu yapacak gücün var. Rüyanda annenin yaralandığını gördün ve sonra korkmuş hâlde mi uyandın? Annenin ayağa kalktığını ve üstünü başını düzelttiğini resmedeceksin. Hatta belki minik ve hareketli bir dans bile yapabilir. Bunu yapabilir misin?"

Cordelia bunu bir dakika kadar düşünür göründü. Sonra, "Deneyebilirim." dedi.

"Güzel. Başka ne rüya görüyorsun?"

"Silas amcayla birlikte..." Yüzünü ekşitti. "*Bay Silas*'la birlikteyim ve onun bir silahı var. O..." Başını diğer tarafa çevirdi, çenesi titriyordu. *O silah Cordelia'ya doğrultulmuştu.* Clay büyük bir çabayla sesindeki sükûneti korumayı başardı. "Sorun değil, Cordelia. Daha fazla anlatmana gerek yok."

"Annem zamanında yetişemiyor ve o beni vuruyor." deyiverdi, sanki Clay hiç konuşmamışçasına.

Bir milyonuncu kez Clay, Silas Dandridge'i gebertmek istemişti. "Bence kendisine silah doğrultulmuş insanların çoğu bu tip rüyalar görüyor."

"Annem görmüyor. O cesur." Ürkümüştü. "Sen cesur olmadığından değil. Çünkü sen cesursun."

Clay ona bakıp gülümsedi. "Sen de cesursun."

"Hayır, değilim. Ben orada öylece oturdum. Hiçbir şey yapmadım."

Ah, tatlım! Clay'in gözleri yanıyordu. O sadece bir bebektir. Ve tüm bunları düşünüyor olması... Konuşmadan önce yutkunması gerekti. "Pekâlâ... Bayan Paige'i tanıyorsun, değil mi? Ortağımı..."

Evet anlamında yavaşça başını salladı. "Elbette. Her hafta onun karate okuluna gidiyorum." Çenesini gururla kaldırdı. "Sarı kemerim var. Sensei Holden bana tekmemin çok iyi olduğunu söylüyor."

"Harika!" dedi Clay onaylayarak. "Yani, Sensei Holden'ın cesur olduğunu mu düşünüyorsun?"

Cordelia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Elbette!"

Onun bu dehşete düşmüş yanıtı Clay'in sırtımasına neden oldu. Sonra kendini topladı, söyleyeceği şeye onu inandırmak zorundaydı. "Sensei Holden, Baltimore'a taşınmadan önce ona bir silah doğrultulmuştu."

Cordelia onun yüzünü inceliyordu, doğruyu söyleyip söylemediğini araştırır gibiydi. "Sonra ne oldu?"

"O an kaçamadı ve yaralandı. Şimdi iyi ama bunu bir düşünmeni istiyorum. Siyah kemeri vardı ve o da hiçbir şey yapamamıştı. Yani kafanın içindeki o ses Bay Silas'la savaşmadığın için sana yeterince cesur olmadığını mı söyledi? O sese 'kes sesini' de."

Cordelia'nın gözbebekleri yuvalarında fır dönmüştü. "Kes sesini" demem yasak."

Clay gülümsemesini bastırıp ifadesindeki ciddiyeti korudu. "O zaman yalnızca gitmesini söyle. Kendine cesur olduğunu söyle. Söyle hadi. Bağır, tam şimdi..."

Bir kez daha çenesini kaldırdı. "Ben cesurum." Sesi ahırda çınladı ve Clay başını sallayarak ona gururlandığını gösterdi.

"Çok iyi. Şimdi, silahla ilgili olan rüyalara gelelim. Ben de öyle rüyalar görüyordum ve beni korkutuyordu."

"O zamanlar kaç yaşındaydın? Korktuğunda..."

Clay aklından bir yalan uydurmayı düşündü ama sonra fikrini değiştirdi. Bu kız onun dürüstlüğünü hak ediyordu. "Kırk bir..." dedi ve Cordelia gözlerini kırptırdı, bu cevabı beklemediği açıktı. "Şimdi kaç yaşındasın?" diye sordu çekinerek.

"Kırk bir..." dedi hafif bir alayla ve Cordelia dudaklarını ısırdı. "Bende işe yarayan formülü mü merak ediyorsun? Sahneyi kafanda tekrar oynat ama silahtan kurşun yerine çiçekler fırlasın. Ya da gökkuşakları ya da sevimli minik köpekler ya da bonibonlar ya da çok sevdiğin başka şeyler... Rüyanı korkunç olmayan bir şeye çevir. Hatta seni güldüren bir şeye..."

Cordelia ona asık bir suratla baktı. Sonra yavaşça başıyla onayladı. "Bunu yapabilirim. Deneyebilirim en azından."

"Bunu herkes yapabilir Cordelia. Yalnızca dene."

Yüzünü sıkarak burnunu kııştırdı. "Psikoloğum da böyle diyor."

"Psikoloğuna rüyalarından bahsettin mi?"

"Biraz... Ama..." Omuz silkti. "Annem de orada oluyor."

"Seninle birlikte psikoloğum odasında mı?" diye sordu Clay şaşkınlıkla.

"Hayır ama ben psikologla konuştuktan sonra o da annemle konuşuyor."

"O senin ona anlattıklarını başka kimseye anlatmıyor. Bu bir çeşit, psikolog kanunu."

Yeniden omuz silkti, ikna olmadığı açıktı. "Sen hiç psikologla konuşuyor musun?"

Clay doğruyu söylemek için kendini zorlamak üzereydi ama Izzy'nin çılgına dönmüş sesi onu kurtardı. "Cordelia? Cordy?"

Clay ahıra henüz girmiş olan Izzy'ye el salladı. "O burada Izzy. Ne oldu?"

"Hiçbir şey..." Izzy, Gracie'nin bölmesinin kapısına yakın bir yerde durdu. "Yalnızca eve gitmemiz gerekiyor."

"Neden?" diye haykırdı Cordelia, endişelemişti. "Daha geleli çok olmadı. Ata binmedim bile."

"Biliyorum ve üzgünüm, ama bir an önce eve gitmem ve üstümü değiştirmem gerekiyor. Düğün için az önce bir telefon aldım. Anlaştıkları fotoğrafçı besin zehirlenmesi geçirmiş ve kız onlara yedek fotoğrafçı olarak benim ismimi vermiş." Cordelia'ya hüznü gözlerle baktı. "O paraya ihtiyacım var Cordy. Çok üzgünüm."

"Onu eve ben götürebilirim." dedi Clay. "Benim açımдан mahsuru yok."

Cordelia ve Izzy'nin bakışları birbirine kilitlendi. "Ben eşyalarımı toplayayım." diye fısıldadı minik kız keyifsiz bir şekilde.

Clay kaşlarını çatarak Izzy'ye döndü. "Onu eve benim bırakmamda ne sakınca var?"

Izzy huzursuzca ona döndü “Bir sakınca yok. Yani... Aklındaki şey her neyse düşündüğün gibi değil.”

“O zaman bana nasıl düşünmem gerektiğini söyle.” dedi talepkâr bir şekilde.

Izzy tereddüt etti, sonra koridorun öbür tarafına geçip Clay’i de takip etmesi için çekıştirdi. “Cordelia’nın burada olmaması gerekiyor, tamam mı? Stevie... *Sikeyim!* Stevie onun bale dersinde olduğunu sanıyor.”

Clay’in kaşları daha da çatılmıştı. “Neden?”

“Çünkü Stevie onun burada, çiftlikte olmasını istemiyor.” Izzy çenesini cüretkârca kaldırdı. “*Bana kalırsa* atlarla olmanın Cordelia’nın ihtiyacı olan, mükemmel bir terapi olduğunu düşünüyorum.”

Clay sabrını yitiriyordu. “Stevie neden onun burada olmasını istemiyor? Atları mı sevmiyor?”

“Hayır.” Bir nefes verdi. “Bunun sebebi... Pekâlâ, sebebi sensin Clay.” dedi kısık bir sesle. “Stevie, Cordelia’nın senin etrafında olabileceği yerlerde olmasını istemiyor.”

Clay geri çekildi, önce sersemlemişti, sonra dehşete kapıldı. Sonra sinirlendi. “*Neden?* Ben ona asla zarar vermem. Ona zarar vereceğimi mi düşünüyör?”

“Hayır. Stevie, Cordelia’ya asla zarar vermeyeceğini biliyor. Gerçekten...”

“O zaman, Tanrı aşkına, neden?” diye gürledi.

“Şşşşhh! Çünkü Cordelia sana tapıyor. Senden bahsederken sana ‘koruyucu melek’ diyor. Stevie onun sana bağlanmasını istemiyor.”

Koruyucu melek... Clay’in aklına hemen mutfağındaki buzdolabı geldi. Magnetlerle tutturulmuş, en ortada ve önde duran resmi, annesi hastanede yaşam savaşı verirken Cordelia pastel boyalarla yapmıştı. Stevie’yi yatakta, ayağından kan akıyorken çizmişti. Clay onun yanında duruyordu, başının üzerinde bir hale vardı. O resmi sonsuza kadar saklamayı planlıyordu.

Alnını kaşıdı, ağır ağır nefes verdi. “Lanet olsun Izzy! Bunu Stevie’den saklayamazsın. Cordelia’yı bu şekilde ortaya atmak doğru değil. Onu ne zamandır buraya getiriyorsun?”

“Cumartesi akşamüzzerleri... Birkaç aydır geliyor. Şeyden beri...”

“Stevie vurulduğundan beri... Bana onu televizyonda gördüğünü söyledi.”

“Stevie’nin ondan haberi yok. Cordy’nin onun vurulduğunu gördüğünü bilmesi Stevie’yi öldürür. Daphne’nin broşürleri için fotoğraf çekmeye başladığından beri onu buraya getirdim.

Maggie, Cordy'yi kanatları altına aldı ve onun durumunun daha iyiye gittiğini gördüm. Haftanın her günü rüyasında çığlık atardı, artık yalnızca birkaç gün böyle." dedi acı acı. "Daha az kâbus görüyor."

"Hayır, diye düşündü Clay, Cordelia'nın ata fısıldadıklarını hatırlayarak. *Yalnızca sizi uyandırmamak için çığlıklarını bastırmayı öğreniyor.* "Stevie kâbusların azaldığını biliyor mu?"

"Evet. Onu bir yıldır psikoloğa götürüyordu ve bunun nihayet işe yaradığını düşünüyor. Ama ilk olarak bir şeyleri değiştiren bu atçılık terapisiydi. Cordy'nin *burada* olmaya ihtiyacı var."

"Onun burada olmaya ihtiyacı olduğunu biliyorum." Çünkü Gracie adındaki atla paylaştığı şeyleri psikologuna anlatıp anlatmadığından emin değildi. Düşüncelerini gerçekten güvenlice paylaşabileceği bir yerde olması gerekiyordu. "Bununla ben ilgileneyim. Cordelia'yı eve götüreceğim. Ve Stevie'nin sonraki cumartesilerde buradan uzak duracağını bilmesini sağlayacağım. İşleri yoluna koyacağım."

Izzy dudağını ısırды. "Stevie ona yalan söylediğimi bilecektir. Cordelia için değerdі ama Stevie benim canıma okuyacak."

"Nasıl olduğunu bilirsin Izzy. Her şeyin bedeli var." Clay onun omzunu sıvazladı. "Bunu nasılsa er ya da geç öğrenecekti. Ablan aptal değil."

"Bundan o kadar emin değildim. Senin gitmene izin verdi." Izzy onunla göz göze geldi, kendi gözleri üzgündü. "O yalnızca korkmuştu Clay. Ona biraz zaman ver."

"Hayır. O topa girmeyeceğim Izzy." Çenesini sıktı. "O hayır dedi ve bu hayır demek. Bir kadını istemediği bir şeyi yapmaya zorlayan erkeklerden değilim. O yüzden bırak gitsin. Lütfen!"

"Pekâlâ..." dedi Izzy bunun tam tersini ima eden bir tonda. "Her neyse, benim gitmem gerek. Üzerimi değiştirip düğüne yetişmeye yetecek kadar vaktim var." Parmak uçlarına yükselip Clay'e içten bir şekilde sarıldı. "Her şey için teşekkür ederim."

"Bir şey değil." diye mırıldandı kısık bir sesle. O gittiğinde Clay bölmenin kapısına eğildi ve Cordelia'nın fırçalarını toplamakta olduğunu gördü. "Planlar değişti ufaklık. Kalmana izin çıktı."

Küçük kız onu dikkatli gözlerle süzdü. "Ne kadar daha kalabilirim?"

"İstedğin kadar... Seni eve ben götüreceğim. Ve annenin sana kızmaması için elimden geleni yapacağım."

“Çünkü benim yerime sana kızacak.” diye karşı çıktı Cordelia.

Yani? Yeni olan şey ne? “Ben güçlü bir adamım. Buna dayanabilirim. Şimdi gidip ata eyerini tak ya da ben geldiğimde her ne yapıyorduksan ona devam et.”

Gülümsemesi yeniden belirdi. “Teşekkür ederim Bay Maynard.” dedi kibarca.

“Bir şey değil. İlerde annene hep gerçeği anlat, korkutucu olsa bile. O, bu şekilde karanlıkta bırakılmayı hak etmiyor.”

“Evet efendim.” dedi ve Maggie, VanDorn’u bulup eyeri almak için koşmaya başladı.

Clay uzun bir süre onu izleyerek Stevie’ye ne diyeceğini düşündü. Onu yeniden göreceği beklentisinin kalbinin daha hızlı çarpmasına neden olmamasını umarak... Bu yalnızca Stevie’nin ona gitmesini söylediğini tekrar duymak için olsa bile...

Baltimore, Maryland, 15 Mart Cumartesi, 14.42

Kadın ölecekti. Kırılmış camdan uzakta, yerde otururken Emma doktorların yaralı kadına müdahalesini izledi, kocası kadının yanında çaresizce duruyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Emma kadının nabzını bulmayı başaramamıştı. Doktorlar bir nabız bulmuşlardı ama zayıftı. Çok kan kaybetmişti. Çok fazla... “Hepsine lanet olsun!” diye fısıldadı Emma.

“Katılıyorum.”

Başını kaldırdı, bir dedektifin yanına eğildiğini görmek onu şaşırtmamıştı. Stevie’nin yeni ortağıyla uzun zaman önce tanışmıştı, onlar BDP cinayet bürosunda ekip olmadan önce... Yedi yıl evvel Cordelia’nın vaftiz töreni sırasında... JD Fitzpatrick, Cordelia’nın vaftiz babasıydı. Emma’nın yolu onunla bugüne kadar tekrar kesişmemişti. Kendisinin kim olduğunu bilip bilmediğini merak etti, Stevie’nin en yakınları hariç bu geleneksel öğle yemeğinden başkalarına bahsedip bahsetmediğini bilmiyordu. Stevie’yi tanıyan biri olarak bu sorunun cevabı muhtemelen hayırdı. Stevie son derece içine kapanıktı. Bu onun sorunlarından biriydi. Çok kapalıydı. Ve aşırı boyutlardaydı.

Ve ben de bu duruma pek yardımcı olmadım. Aferin Dr. Walker. Stevie’yi kurnazca kendine zarar veren davranışlarıyla yüzleştirmek istemişti. *Ama kendim üzülüm.* Sessizce göğüs geçirdi. *Ve sonra onu da üzüm. Onu üzmem istemedim.*

Fitzpatrick cebinden bir not defteri çıkardı. "Size birkaç soru sormam gerekiyor hanımefendi."

"Elimden geleni yapacağım. Ama çok yardımcı olabileceğimi düşünmüyorum. Tetikçiği görmedim." Sesi sakın kalmıştı ama vücudu titriyordu. Stevie ölmüş olabilirdi. *Garson kadının öldürüldüğü gibi... Yardım etmeye çalıştığım o zavallı kadının yakında öleceği gibi...*

"Söyleyebileceğiniz kadarını söyleyin. Ben Dedektif Fitzpatrick..."

"Biliyorum. Siz onun ortağısınız." Odanın öbür ucunda Stevie'nin diğer iki doktorla tartışmakta olduğu yöne doğru baktı. "Hastaneye gitmek istemeyecektir. Lütfen gitmesini sağlayın."

"Dedektif Mazzetti'yle birlikte mi oturuyordunuz?"

"Evet."

Fitzpatrick onun açıklama yapmasını bekledi ama o bir şey söylemeyince kaşlarını çatı. "Ve siz?"

"Emma Walker, Doktor Walker..." diye açıkladı. "Sizinle daha önce tanışmıştık. Cordelia'nın vaftiz töreninde... Stevie beni Dr. Townsend olarak tanıtmıştı. Polis departmanında yas destek grubunun kurmasında Stevie'ye yardım eden danışman benim."

Aradaki bağlantıyı kurarken Fitzpatrick gözlerini kısmıştı. "Dr. Emma Townsend... Stevie'nin polislerle düzenlediği yas gruplarında kullandığı kitabın yazarı. Onu okudum. İlk eşimi kaybettiğimde bana çok yardımı olmuştu."

"Sevindim." dedi sessizce.

Fitzpatrick'in ifadesi yumuşamıştı. "Ona Paul'un öldürülmesinden sonraki süreçte yardım ettiniz. Ve Paulie'nin..." diye ekledi kısık bir sesle, sonra hafifçe gözlerini kapattı. "Bugün yıl dönümü. Nasıl untabildim? Yıl dönümlerinde Cordelia'yı hep dondurma yemeye götürürüm. Unuttum. Lanet olsun!"

"Sizin de üç aylık bir bebeğiniz var değil mi?"

"Jeremiah..." diye onayladı Fitzpatrick.

Emma ona cesaretlendirici bir gülümsemeyle baktı. "Stevie bana ondan bahsetti. Ona bebeğin vaftiz annesi olmasını teklif ettiğinizde çok sevinmişti. Bu aralar pek çok uykusuz gece geçirdiğinizi tahmin edebiliyorum."

"Bu bir bahane değil. Cordy benim vaftiz kızım. Hatırlamam gerekirdi."

"Sizi anlayacaktır dedektif. Cordelia'nın yumuşak bir kalbi var."

"Görünen o ki sizinde..." Aslında beş olan ama şimdi

kırmızı çizgili bir hâle bürünmüş bluzunu işaret etti. "O kan size ait değil, değil mi? Doktorlar yaralanmadığınızı söylediler."

"Çoğu Elissa'ya ait." Kocasının onu hayatta tutmaya çalışırken haykırdığı bu ismi ömrü boyunca unutabileceğini sanmıyordu. "Yaşlı olan kurban... Küçük bir kısmı da Stevie'ye..."

"Restoran sahibi kurbanın kanını durdurmaya çalıştığınızı, Dedektif Mazzetti olay yerinde güvenliği sağlarken kurbanın kocasının nispeten sakın kalmasını sağladığınızı söyledi."

"Stevie gerçekten harikaydı, bu şekilde kontrolü ele alması falan... Onu daha önce hiç iş üstünde görmemiştim." 911'i aradıktan sonra Stevie hızla duvarın dibine çökmüştü ve Emma onun kan kaybindan düştüğünü sanmıştı. Ama Stevie durumu değerlendiriyordu ve saniyeler içinde emirler yağdırmaya başlamış, restorandaki müşterileri penceresi olmayan başka bir odaya aldırmişti. Yemek önlüklerinden birini kendi yarasının etrafına sarmış, tetikçinin hâlâ dışarıda olma ihtimaline karşı çalışanlara perdeleri kapattırmıştı.

"Çok soğukkanlıdır." diye onayladı Fitzpatrick. "Bu tip acil durumlarda kontrolü sağlamak için yetiştirildi."

"Ne yazık ki kendi soğukkanlılığı kendisine işlemiyor. Doktorlara bunun 'sadece bir sıyrık' olduğunu, daha kötülerini yaşadığını söyleyip duruyor. Ki bu doğru ama durumla tamamen alakasız. Kendisini hastaneye götürmemeleri için onları ikna edebileceğini düşünüyor."

"Endişelenme, gidecektir. O gerekeni yapacaktır." Fitzpatrick kapıyı işaret etti; uzun boylu, geniş omuzlu ve kel bir adam kapıda duruyordu, yumruklarını beline koymuştu ve kaşlarını çatmıştı. "Kendisi patronumuz olur."

"Peter Hyatt..." diye mırıldandı. "Onunla da vaftiz töreninde tanışmıştım."

"Yani siz ve Stevie bunca zamandır arkadaşlığınıza devam ettiniz. Bilmiyordum."

"Bunu biriyle paylaştığını düşünmüyorum. Onun kaybının yıl dönümünde her yıl birlikte öğle yemeği yeriz. Başlangıçta onun kendi yolunu bulabilmesi içindi, sonrasında polis departmanında başlattığı yas gruplarında ona danışmanlık yaptım. Şimdiyse arkadaşız. Zaman zaman Florida'da bir araya geliriz. Yine de görüşmeyeli epey olmuştu. Affedersiniz, gezelek ediyorum, değil mi?"

"Bu normal." dedi ifadesini değiştirmeden. "Beni rahatsız etmiyor. Gördüklerinizi anlatın lütfen."

"Stevie'yle birlikte burada oturuyorduk. Tartışıyorduk." dedi bir ürpertiyle. "Sonra ne olduğunu anlamadan *bum!*..

Pencereler tuzla buz oldu ve herkes çılgılık atmaya başladı. Bir saniye için orada kaldım, pencerede açılan delikten dışarı bakıyordum. Sanki bir çeşit..."

"Şok geçiriyordun?" diye tamamladı Fitzpatrick kibarca.

"Sanırım. Sonra bilincim nihayet yerine geldi ve yere yat-tım. Yanımdaki kadının vurulmuş olduğunu gördüm, ona doğ-ru süründüm ve yardım etmeye başladı. Stevie benim adımı haykırdı ve onun da kanaması olduğunu görebiliyordum. Ama durumu yardım etmekte olduğum kadın kadar kötü değildi, bu yüzden olduğum yerde kaldım. Stevie 911'i aradı, sonra herkesin güvenliğini sağladı. Kadın garsonun öldüğünü ise ancak herkes dışarı çıkarıldıktan sonra fark ettim."

"Sizin yanınızda oturmakta olan çift hakkında ne biliyor-sunuz?"

"Yalnızca yardım beklerken kocasının bana anlattıkları-nı... Elissa ve Al Selmon... Evlilik yıl dönümleriymiş." Emma sessizleşti ve Fitzpatrick gözlerini sempatiyle kırıştıtırırken sert-çe boğazını temizledi. "Kırkıncı yıl dönümleri..."

"Karısını kimin vurduğu konusunda şüphelendiği biri olup olmadığını belirten bir şeyler söyledi mi?"

Emma ona boş gözlerle baktı. "Hayır, hiçbir şey söyleme-di. Ben sandım ki... Hedefin Stevie olduğunu düşündüm."

"Neden böyle düşündünüz?" diye sordu.

Emma yorgun gözlerinin kapanmasına izin verdi. "Çün-kü geçen hafta üç kez saldırıya uğradı ki bunu bildiğinizden eminim. Çünkü son saldırgan, neyse ki kötü bir tetikçi-ydi ve Stevie kurtuldu. Ve çünkü bugün ilk atışta isabet ettiremeyince o saldırgan ikinci kez denedi." Emma ağırlaşmış göz kapakla-rını kaldırıp Fitzpatrick'e baktı. "Neden hedeflenen kişinin o *olmadığını* düşünüyorsunuz?"

"Çünkü ikiniz pencerenin önünde oturuyordunuz. Eğer biri onu öldürmek isteseydi Stevie mükemmel hedef konu-mundaydı. Ama omzundaki hafif sıyrıkla kurtuldu. Rastgele açılmış bir ateş olabilir. Hatta hedef siz bile olabilirsiniz Dr. Walker."

Emma irkildi, sonra onun da kendi söylediklerine inanma-dığını görünce bu fikri reddetti. "Düşmanları olan kişi Stevie. Saldırganın onu ıskalamış olması çok daha büyük bir olasılık. Stevie o anda beklenmedik bir hareket yapmıştı. Tartışıyorduk. Onu kızdıran birkaç şey söyledim. Birden ayağa kalktı, arkasını döndü, garsonla çarpıştı ve ikisi birlikte yere düştüler."

"Niçin tartışıyordunuz?"

Emma tereddüt etti. “Ben onun terapisti değilim. Bunu biliyorsunuz. Onun arkadaşıyım.”

“Bu yüzden bana anlatacağınız herhangi bir şeyde gizlilik ilkesine ihanet etmiş olmayacaksınız. Anladım. Ne için tartışıyordunuz?”

Emma iç geçirdi. “Çoğunlukla son zamanlarda yapmakta olduğu seçimleri... Çok dinlenmemesi, eski ortağının dosyalarını araştırması, kendini tehlikeye atması...”

“Ben de onunla aynı tartışmaları yaşadım. Benim söylediklerim onu kızdırmamıştı. Sadece rahatsız etmişti.”

“Onun aşk hayatını gündeme getirdim. Daha doğrusu aşk hayatındaki eksikliği... Sakıncası yoksa bu konuyu burada kapatmayı tercih ederim.”

Fitzpatrick kaşlarını kaldırmıştı. “Clay Maynard’a kapıyı gösterdiğini hatırlatarak mı onun üzerine gittin?”

Emma ona yeniden boş gözlerle baktı. “Bay Maynard hakkındaki şeyleri biliyor musunuz?”

“Kim bilmiyor ki? Ama Stevie’yi bununla yüzleştirecek kadar cesur değildim.”

“Onun duygularını incittim. Amacım bu değildi. Dediğim gibi, ben onun terapisti değilim, arkadaşıyım. Ben de üzül-düm ve durumu kötü idare ettim. Gerçekten çok kötü...”

“Atlatacaktır. Hem mecazi hem gerçek anlamda... Tartışmamış olsaydınız o kurşun pencereyi delip geçtiği anda o koltukta oturuyor olacaktı. Pekâlâ, sizin şu yıllık olağan yemeğiniz... Bana bundan bahsedin, özellikle lojistik olarak... Nerede buluşursunuz?”

“Her zaman burada ve hep saat üçte. Bu yıl hariç...” Emma yüzünü buruşturdu. “Bu yıl saat ikide buluştuk. Yemekten sonra Las Vegas’a gitmek için buradan ayrılıyor olmam gerekiyordu.”

“Neden Vegas?”

“Kocam orada, bir konferansta.”

“Yani rutininiz sekteye uğramıştı. Öğle yemeklerinizi kimler biliyor?”

“Benim kocam ve çocuklarım, Izzy, Cordelia... Stevie’nin ağabeyi, annem, babam... Belki onun ailesi de biliyordur.”

“Onun ailesi neden ‘belki’?”

“Onlar çok iyi insanlar ve Stevie’yi çok seviyorlar. Yalnızca acılar hakkında konuşmaktan pek hoşlanmıyorlar. Bu herkesin yapabileceği bir şey değil. Stevie’yle her yıl bir araya gelmemizin sebeplerinden biri bu. Konuşmak...”

"Anlıyorum. Buluşma saatinizi öne aldığınızı kimler biliyordu?"

"Kocam biliyor. Restoranın haberi vardı çünkü rezervasyonu değiştirmek için aramıştım. Stevie tarafında bir bilgim yok. Ona sormanız gerekecek."

"Soracağım. Teşekkür ederim Dr. Walker." Fitzpatrick ayağa kalktı. "Sizi bırakabileceğim bir yer var mı?"

"Hastane... Stevie'yle birlikte geliyorum."

Hunt Valley, Maryland, 15 Mart Cumartesi, 17.00

Clay dikiz aynasını kontrol etti ve irkildi. Beyaz Camry hâlâ oradaydı. Alec arka pencereden bakmak için boynunu dışarı uzattı. "Ne kadardır bizi takip ediyor?" diye sordu fısıltıdan yalnızca biraz daha yüksek olan bir sesle. Clay'in arabasının içine sessizlik hâkimdi, Cordelia arka koltukta uyuyakalmıştı.

"En aşağı çiçekçiyi geçtiğimizden beridir." diye yanıtladı Clay. Cordelia at binme dersini bitirdikten sonra Hunt Valley'in şehir merkezinde bir çiçekçide durmuşlardı. Clay, annesinin mezarı için nergisleri almış ve Cordelia annesine birkaç çiçek götürüp götürmeyeceğini sormuştu, atçılık terapisinden dolayı ona kızmaması için çiçeklerin onu etkileyeceğini umuyordu. Stevie için seçtiği bir demet gonca gül arka koltukta Cordelia'nın yanında duruyordu. Clay çiçeklerin işe yaramasını diliyordu ve eğer Stevie kızarsa, öfkesini kızından değil kendisinden çıkarmalıydı.

"Onları dondurmada kaybettiğimizi düşünmüştüm." diye devam etti Clay. "Ama şoför yalnızca bizimle oyun oynuyor." Onları takip etmekte olan kişi ne yaptığını biliyordu, onları plakayı göremeyecekleri bir uzaklıktan izliyordu.

"Güncel dosyalarımızdan hiçbirini beyaz bir Camry içermiyor." dedi Alec. Telefonunu gösterdi. "Veritabanımızı kontrol ettim."

"Teşekkürler..." Clay yeniden aynayı kontrol etti. Camry iki araba arkadaydı. "Cordelia'nın emniyet kemeri hâlâ takılı mı?"

"Evet. Neden?"

"Çünkü bu götvereni Parkway'de kaybetmeyi deneyeceğim." Altı şeritli otobana çıktı ve Camry'nin kendisini takip etmesini bekledi. Camry peşinden gelince bir sonraki çıkışın görüş alanına girmesini bekledi ve son anda güvenlik şeridine çıktı ve sertçe durdu. Camry yanından yıldırım gibi geçti, çıkış rampasına girebilmek için zamanında sağ şeride geçememişti.

Clay tatmin olmuş bir şekilde rampadan aşağı inmeye başladı. "Arka yoldan gideceğiz. Cordelia'yı eve bırakmamız biraz daha uzun sürecek ama böylesi daha güvenli olacaktır. O herifi peşimden Stevie'nin evine sürüklemek istemiyorum, o herif her kimse..."

Alec omzunun üzerinden arkaya baktı. "Hâlâ uyuyor. Uyanmadığına inanamıyorum." Cordelia hareket etmemiştii, hâlâ büyük arka koltuğun köşesine kıvrılmış yatıyordu. "Bir süredir iyi uyuyamıyordu." dedi Clay. "Sanırım bu sefer uykuya daldı."

"Şaşırdığımı söyleyemeyeceğim." dedi Alec sessizce. "Çocuk son zamanlarda perişan oldu." Telefonu biyledi ve onu kontrol etti. "Kiralık bir araç... Şu beyaz Camry..."

Clay ona şaşırmış bir bakış attı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Yanımızdan geçerken plakasını aldım. Sonra da araştırdım."

"Telefonundan... Tanrı'm, çok yaşıyım. Kiralamayı kim yapmış?"

"Bu arama motoru isim vermiyor. Araç kiralama şirketinden kontrol etmemiz gerekecek."

"Havaalanındaki kiralama noktaları cumartesi geceleri de açık olur. Cordelia'yı annesine bıraktıktan sonra BWT'ya¹⁰ geçebiliriz."

Onu bekleyen bir görevin olması onu rahatlatıyordu, çünkü Stevie Mazzetti ona kapıyı her gösterdiğinde meşgul olmak onu hayata bağlıyordu. Stevie'nin bu gece de aynı şeyi yapacağı kesindi. Clay, olacakları bile bile, fırtınanın içine gidiyordu. Ve gerçek delilik bu değilse, neyin olabileceğinden şüpheliydi.

Dördüncü Bölüm

Baltimore, Maryland, 15 Mart Cumartesi, 17.30

“Hey, anne?” Polis memuru Sam Hudson annesinin mutfakta durarak bodruma inen kapıyı açtı. “Orada mısın anne?”

“Evet oğlum.” Nefes nefeseydi, bir çamaşır sepetiyle boğuşuyordu.

Ah, Tanrı aşkına! “Anne, kes şunu!” Merdivenleri ikişer ikişer indi ve sepeti annesinin elinden aldı. “Ağır şeyler taşımaman gerekiyor. Daha yeni kalp ameliyatı oldun. Üçlü baypas... Hatırladın mı?” Annesinin cevabını beklemeden sinirli bir şekilde merdivenleri çıkmaya başladı.

Her vardiya değişiminde ve her izin gününde kendi evine giderken annesine uğramasının sebebi işte *buydu*. Onu merdivenlerin dibinde, bir çamaşır yığınının altında bayılmış olarak bulmayı beklemiyor değildi. Tabii ki bu temiz bir çamaşır yığını olacaktı. Kirli çamaşırın altında bayılmış hâlde bulunmak annesi için çok utandırıcı olurdu.

“Evet oğlum.” diye tekrarladı annesi, merdivenleri oğlunun peşinden çıkarken. Hatırlıyorum. Oradaydım, tam ameliyat masasının üzerinde. Tıpkı sen doğarkenki gibi. Hmm!.. O tam olarak ne zamandı? Dur bi’ düşüneyim. Ah, evet! Yalnızca otuz yıl önce... Son kontrol ettiğimde altmış iki yaşındaydım. Ve bu beni hem senden yaşlı hem de senin annen yapar. O yüzden bana ne yapmam gerektiğini söyleyip durmaktan vazgeç. O benim işim.”

Sepeti mutfak masasının üzerine koydu. “Senin işin kendine ya da bana ne yapmam gerektiğini söylemek mi?”

“İkisi de...” Fırını açıp muhteşem kokuları serbest bırakmak için oğlunu dirseğiyle kenara itti. “Ve ben senden büyüğüm, bu yüzden benim işimi alamazsın.”

Yayılan kokuyu takdirkâr bir şekilde kokladı. Etlî patates yapmışsın. Sen annelerin kraliçesisin.”

“Biliyorum.” dedi asil bir havayla, sonra gülmeye başladı.

Sam gülümsedi, bu sesle gönlü ferahlamıştı. Ameliyat sırasında onu kaybedeceğinden, onun gülüşünü tekrar duyamayacağından çok korkmuştu. “Aynı zamanda çok kurnazsın, kötü davranışlarına odaklanmışken ilgimi dağıtmak için etli patatesin kokusunu kullanıyorsun.”

“İşime nasıl gelirse...” dedi neşeyle. “Bana yardım etmek istiyorsan şu masayı hazırla.”

Sam dolaptan tabakları aldı fakat tezgâhın üzerindeki kalın baloncuk poşetiyle sarılmış zarf gözüne takılınca duraksadı. Zarf, Sam’in on bir yaşında DC’ye okul gezisi içi gittiğinde annesine hediye olarak aldığı Washington Anıtı şeklindeki tuzluk ve karabiberliğin arasına sıkıştırılmıştı. Bunlar yalnızca ucuz hediyeliklerdi ama onları kendi kazandığı parayla almıştı çünkü annesinin doğum günü yaklaşıyordu. Ve çünkü babasının bunu unutmuş olacağını biliyordu çünkü ya yine uyuturucudan kafası güzeldi ya da bir sonraki vuruşa hazırlanıyordu. Annesi bu ucuz hediyelikleri sanki som altındanmışçasına baş tacı yapmış ve onları ta o zamandan beri saklamıştı.

Sam üzerinde düzgünce *Samuel J. Hudson* yazan zarfı aldı. “Bu ne zaman geldi anne?”

Annesi ezmekte olduğu patateslerden kafasını kaldırıp baktı. “Bugün... Üzerinde gönderenin adresi yoktu. Önce çöpe atmayı düşündüm ama emin olamadım. İçinde bir şeyler var. Şarbon olamayacak kadar ağır.”

Sam kahkahasını zapt etti çünkü annesinin ciddi olduğunu biliyordu. Son zamanlarda fazlaca televizyon izlediği belliydi. “Hadi ama anne, kim bize şarbon göndersin ki?”

Annesi omuz silkti. “Sonuçta sen polissin. Belki de birilerini kızdırmışsındır.”

“Bu şarbon değil.” diye mırıldandı zarfı açarken.

“Ben de öyle demedim mi zaten? Ne peki?”

“Bir bakalım.” Dikkatlice içindekileri masaya boşalttı. Ve annesinin nefesini tuttuğunu duydu. İçerisinde Sam’in hemen tanıdığı bir Orioles şapkası¹¹ ev bir düzine eski, yıpranmış fotoğraf vardı. Ve fotoğrafların üzerinde durmakta olan altın bir nişan yüzüğü vardı. Annesi öylece kalakalmıştı, eliyle ağzını kapamış, rengi bir hayalet kadar solmuştu. Gözleri yaşlarla doldu. “Aman Tanrı’m!” diye fısıldadı. “Sam... Yüce Tanrı’m!” Titreyen eliyle yüzüğü işaret ve başparmağının arasına aldı.

“Bu onun. Bu, babanın yüzüğü. İçinde isminin baş harfleri var. Düğünümüzden önceki gün yazdırmıştım.”

Sam fotoğrafları masanın üzerine yaydı. Sekiz adet resim vardı, ya cüzdan boyutundaydılar ya da cüzdana sığmaları için kesilmişlerdi. Düğün gününde anne ve babası... Sam ve annesinin bir fotoğrafı, annesinin boynunda bir leis¹²; bu Hawaii’de yaptıkları yegâne aile tatilinde babasının çektiği bir fotoğraftı. Sam’in fotoğraflarının tamamı ilkokulda çekilmiş okul portreleriydi. O zamanlar hâlâ bir aileyken... Babası bir uyuşturucu bağımlısı olmamış, onlara yalan söyleyip onlardan para çalmamışken... Yeni bir vuruşa ihtiyacı olduğunda yumruklarını onların üzerinde kullanmamışken...

Yeni olan tek fotoğraf, Sam polis akademisinden mezun olduğu gün çekilmişti. Babası törene gelmişti, tıraş olmuştu ve ayıktı. Kendine çekidüzen vermişti ve Sam’le annesi bir kez daha umutlanmıştı. Altı ay sonraysa babası yeniden uyuşturucuya başlamıştı. Ve bir gün hiçbir iz bırakmadan öylece ortadan kayboluvermişti. Tek kelime etmeden... Ondan hiçbir haber alamamışlardı bugüne dek.

“Neden?” diye haykırdı annesi. “Bu ne anlama geliyor?”

“Bilmiyorum anne.” dedi Sam sessizce ama bu doğru değildi. Ne anlama geldiğini tam olarak biliyordu ve annesinin de bildiğini düşünüyordu. Bu, babasının öldüğü ve bunun uzun zaman önce gerçekleşmiş olduğu anlamına geliyordu. Birisi ya onun eşyalarını yeni bulmuştu ya da ancak gönderebilmişti.

“Yüzüğü saklamış.” Annesi daha fazla konuşamadı, omuzları yoğun hıçkırıklarla sarsılıyordu. “Yüzüğünü hep saklamış. Ben... Ah, Tanrı’m, Sam!.. Onu, yüzüğünü satmakla suçladım. Bağımlılığı yüzünden... Bana, satmayacağına dair söz vermişti ama onu son gördüğümde yüzüğü yoktu.”

Sam bunu sıkça yaşamış olmasına karşın annesinin ağlamasına hiç dayanamazdı ve babasından nefret etmesinin nedenlerinden biri de buydu. Onu yavaşça kollarına alıp sırtını okşadı. Söyleyebilecek bir şeylerinin olmasını çok isterdi. Kaç kez bu aynı şeyi yaşamışlardı? Kaç kez o hıçkırıklara boğulurken onun sırtını çaresizce okşamıştı? Son sekiz yılda hiç... Sekiz yıl önce babası ardına bile bakmadan gittiğinden beri hiç... Şimdi birisinin annesinin bunu atlatmasına yardımcı olması gerekiyordu.

Nişan yüzüğünü yumruğunun içinde sıkışmış, yüzünü Sam’in gömleğine bastırmıştı. “Yüzüğü parmağında olmaması bardağı taşıran son damla olmuştu. Onun bana yüzüğü satma-

12-Hawaii adalarında ipe dizili çiçek ve yapraklardan oluşan başa ya da boyna asılan süs

yacağı konusunda yalan söylemesi... Ona hayatımdan çıkmasını söyledim. Asla geri gelmemesini... Ve geri gelmedi. Tanrı şahidim olsun ki gelmedi." Hıçkırıkları daha çaresiz hâle geliyordu, aldığı her nefes bir öncekinden daha zor oluyordu ki Sam'in acizliği yerini korkuya bıraktı. "Anne lütfen! Sakinleşmen gerekiyor. Yine kalp krizi geçireceksin."

Annesi başını salladı. "Bana yalan söylemedi. Yüzük hâlâ ondaydı. Neden onu takmamıştı ki?"

Babasının yaptığı şeyleri neden yaptığını yalnızca Tanrı biliyordu. O yüzüğü muhtemelen uyuşturucu alabilmek için rehin bırakmıştı hatta belki başka bir ilişkisi olduğu için çıkarılmıştı. "Bilmiyorum anne, bilmiyorum. Ama onu hayatından çıkarmak yapman gereken bir şeydi. Asla bağımlılığından kurtulamayacaktı."

Hıçkırıklar azalarak mırıltılara dönüştü. "Ama eğer kalmasına izin verseydim belki hâlâ yaşıyor olacaktı."

"Bunu bilemezsin." dedi Sam sakince. "O bir bağımlıydı. Değişmeyecekti. Bunun seninle ya da senin söylediklerinle bir ilgisi yok."

Yine ağır bir iç geçirme... "Sanırım öyle."

"*Kesinlikle* öyle." Annesinin çenesini kaldırdı. "Gidip yüzünü yıka. Ben patatesleri ezmeyi bitirip masayı hazırlayacağım."

Annesi omuzlarını dikleştirip banyoya yöneldi, adımları eskisinden de daha az sağlamdı ve Sam bir kez daha babasını cehennemde yanması için lanetledi. Ölüyken bile annesinin kalbini kırabiliyordu.

Şapkayı ve resimleri geri koymak için zarfın ağzını iyice açtı ama sonra durdu. Zarfın dibine sıkışıp baloncuk poşetine takılmış bir kibrit kutusu vardı. Dikkatlice onu oynattı ve zarftan çekip çıkardı. Sonra donakaldı. Kibrit kutusunun üzerinde yalnızca tavşan kulakları takmış bir kadın çizimi ve altında "The Rabbit Hole"¹³ yazısı vardı. Kalbi birden o kadar hızlı atmaya başlamıştı ki tek duyabildiği ses kalp atışlarının sesiydi. *The Rabbit Hole*... Banyonun kapısı hâlâ kapalıydı. Annesi görmemişti. *Şükürler olsun!*

Babasının eşyalarının arasından çıkan bu kibrit kutusu hiç şaşırtıcı olmamalıydı. Babası bu tip bayağı bir yerin müşterisi olabilirdi ama buralar Sam'in uğradığı yerler değildi. Annesi Sam'i bundan daha iyi yetiştirmişti. Sam o tarz yerlere hiç gitmemişti. Bir kez hariç... Yalnızca o gece... Kendine unuttuğu o gece... *Aman Tanrım!* Elindeki mektubun gelme

zamanlamasını düşündü ve bir bulantı dalgasını savuşturmak zorunda kaldı. *Bu mümkün değil. Bu olamaz.*

Su sesi kesildi ve annesinin hızlı adımlarını koridorda duydu. Suçluluk duygusuyla kibrit kutusunu pantolonunun cebine attı. Annesi haftalardır olduğundan daha yorgun görünüyordu, mutfığa döndü ve bir sandalyeye oturdu. Sıkıdığı yumruğunu açtı ve avucundaki yüze baktı. "Anlamadığım tek şey neden özellikle bugün olduğu." dedi bitkin bir sesle. "Kim bu kadar acımasız olabilir? Kim biliyor olabilir ki?" Gözlerin yüzükten ayırmadı. "Mektup ne zaman gönderilmiş?"

Sam mührü kontrol etmek için titreyen elleriyle zarfı çevirdi. "Dün..." *Aman Tanrım! Bu gerçek olamaz. İmkânsız.* Ama gerçektir. "Baltimore'dan..."

"Dün..." diye tekrarladı boğuk bir sesle. "Sekiz yıl önce dün onu evden kovmuştum."

Sam dengesini kaybetmemek için bacaklarını birbirine kilitledi. "Onu evden kovduğun günün dün olduğunu bilmiyordum Onu aylar önce kovdun sanıyordum."

"Kovdum. Ama o gece geri geldi, yüzüğü parmağında değildi. Bu yüzden ben de onu kovdum ve bir daha asla geri dönmemesini söyledim. Ve dönmedi."

O gece... Rabbit Hole'a gittiği gece sekiz yıl önce dündü. Şehrin yanlış bir tarafında, kirli bir otel odasında, sarhoş ve bira kokan bir hâlde uyandığı sabahtan önceki geceydi. Yerde yanında bir tabancayla uyanmıştı. Baltimore PD¹⁴'nin ona verdiği silahtan farklı bir tabancayla... Yeni ateşlenmiş olan bir tabancayla... Uyandığı sabah aynı gecenin sabahı değildi. Tam güneş doğmadan önce uyanmıştı, *otuz saat sonra*. O ana dair hiçbir hatırası ya da benzeri bir çağırışı yoktu. Hayatının bir gününü kaybetmişti. Sekiz yıl önce hayatının *bu* gününü kaybetmişti. *Sen ne boktan bir işe bulaştın baba?* Sam temkinlice soluk verdi. *Ve ben ne boktan bir işe bulaştım?*

15 Mart Cumartesi, 18.05

Ölen iki kadının yüzü Stevie'nin aklına kazınmıştı. Kocasıyla evlilik yıl dönümü yemeği için buluşmaktan başka bir şey yapmamış olan kadın hastane yolundayken ambulansla hayatını kaybetmişti. Aynı şekilde kadın garsonun da tek suçu işe gelmekti. *Beni hedef alan kurşunlar yüzünden...*

Stevie evinin girişindeki basamaklarda durakladı, bitkin bir kararlılıkla evine bakıyordu. *Deja vu...* Birkaç saat önce de böyle durmuş, Harbor House'un ön kapısının önündeki merdivenlere bakıyordu, her basamağı, işe yaramaz bacağı ve üç ay önce onu vuran o kafayı yemiş ergen kaltağı lanetleyerek. Şimdiyse basamakları, işe yaramaz bacağı, titreyen ve cehen-nem gibi yanan kolunu, üç ay önce onu vuran o kafayı yemiş kaltağı ve dört saat önce onu vuran tetikçiye lanetliyordu. Yalnızca bir sıyrığı. Ama yine de acıyordu.

Ama hayattasın. Elissa Selmon ve Angie Thurman'ın aksine... Gözyaşları gözlerine batıyordu ve gözlerini yumarak onları savuşturdu. Allah kahretsin!

Ev karanlıktı. Sessizdi. Minivan olması gereken yerde değildi. Cordelia ve Izzy henüz eve dönmemişti. Bu mükemmel olabilirdi fakat Izzy onun mesajlarına, sesli mesajlarına ve e-postalarına cevap vermediği için Stevie'nin onların nerede olduğu konusunda en ufak bir fikri bile yoktu. *Lanet olsun Izzy! Neredesin? Kızım nerede? Lütfen o iyi olsun. Lütfen ona zarar gelmesine izin verme. Onun başına bir şey... Kes şunu! Panikle-men kimsenin yararına olmayacak. Cordelia güvende. O güvende olmak zorundaydı. Izzy ve o her neredeyse... Ve en azından burada değillerdi. Stevie onları etrafında istemiyordu. Kimseyi etrafında istemiyordu. Kelleme biçilmiş bir fiyat var. Ve tahsilat acentesi da istenmeyen hasarlar için çok da endişeli görünmüyordu.*

"İii, Stevie?" Emma'nın sakın sesi Stevie'nin tam arkasından, sağ tarafından geldi. "Hâlâ açık hedefsin tatlım. Haydi, seni merdivenlerden çıkaralım ve eve girelim."

"Ya da seni omzuma atıp yukarı taşıyacağım." diye acımasızca ekledi sol tarafında durmakta olan JD.

Stevie dişlerini sıkı ama JD'nin sözünü dinleyerek kendini merdivenleri çıkmaya zorladı. "Bir korumaya ya da bir bakıcıya ihtiyacım yok. Eğer bana dokunmaya kalkarsan, bir hafta boyunca soprano söylemek zorunda kalırsın¹⁵ JD."

"Evet, evet, her neyse..." diye mırıldandı JD. "Son kez söylüyorum Stevie. Şu lanet olası güvenli evlerden birine git."

"Son kez söylüyorum JD, *hayır*. Kendi evimden ayrılmayacağım." Stevie anahtar deliğini tamamen ıskaladığında tıslayarak bir küfür savurdu. Lanet olası elleri titriyordu. Yaşlı bir kadın gibi... Ya da az önce iki kişinin ölümünü görmüş biri gibi... *Çünkü sen asla geri çekilmeyecektin. Silas'ın eski dosyalarının peşine düşmek zorundaydın. Bilmek zorundaydın. Hiçbir şeyi*

15- 'testislerine zarar vermek' anlamında kullanılan bir deyim

kendi hâline bırakamazsın. Kendisini azarlamakta olan iç sesi, giderek kendi sesinden ikizinin sesine dönüşüyordu. Dün gece arayıp eline pislik buluşturup duran bu soruşturmalara bir ara vermesi için yalvardığında, Sorin'in sesi çok üzgün geliyordu. Silas'ın eski dosyalarını araştırma işini diğer polislerle bırakması için yalvarmıştı. Stevie onun sesindeki sevgiyi ve korkuyu duymuştu ve geri çekilmeyi reddettiğinde sesindeki öfkeli bıkmıklığı... Çünkü BDP¹⁶ *zaten* dosyaları soruşturuyordu. Geçen yılı, kirli polisler tarafından kenara atılmış düzinelerce dosyayı yeniden açarak geçirmiş bir özel ekip oluşturmuşlardı. Bu polislerse daha da kirli bir savunma avukatıyla gizlice iş birliği yapıyorlardı. Ama çok fazla dosya vardı ve tek kirli polis Silas değildi. *Ama o benim ortağımdı. Benim sorumluluğumdu.* Stevie arkasını dönüp gidememişti, gidemezdi.

Ve şimdi? BDP'nin haberdar olduğu düzinelerce dosyanın *buz dağının* yalnızca görünen kısmı olduğunu biliyorken ne yapacaktı? Daha da kirli polislerin hâlâ sokaklarda cirit attığını biliyorken... Silas'ın ortak oldukları yıllar boyunca yaptığı gibi o polisler de rozetlerini hâlâ taşıyorlarken... Arkasını dönüp gidemezdi.

Ama bunların hiçbirini ikiziyle paylaşma şansı olmamıştı. Bunun yerine onun öfkesine sessizlikle karşılık vermiş, o ise bunu kasvetli bir inatçılık olarak yorumlamıştı. *Eğer kendi hayatını umursamıyorsan, etrafındaki insanların hayatını bir düşünme nezaketi göster.* Kız kardeşini, aileni, kızını... *Eğer bir sonraki kurşun sana isabet ederse biz yas tutacağız. Peki ya bir sonraki kurşun seni ıskalayıp onlardan birine isabet ederse? O zaman ne olacak?* İkizinin sesi kesilmiş ve gözyaşlarına boğulmuştu. *Seni seviyorum Stefania ve senin kendini yok ediyor olman beni öldürüyor.*

Göğsünde bir hıçkırık büyüyordu. Onu geri itmeye zorladı. O haklıydı. Çok haklıydı. İki kadın ölmüştü. *Çok üzgünüm. Gerçekten çok üzgünüm.* Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Sorin anlamıyordu. Kimse anlamıyordu. Soruşturmayı bırakamazdı. Aklında ve kalbinde onu devam etmeye zorlayan şu baskı vardı. Çok fazla adaletsizlik... Çok fazla masumun, başkalarının suçları için ödedikleri bedel... Hepsi kendi gözlerinin önünde olmuştu. Yıllar boyunca... Stevie bunları *düzeltemek zorundaydı.* Gözyaşları gözlerini boğulandırdı ve anahtar deliğini tekrar ıskaladı. "Sikeyim!" diye fısıldadı.

Emma anahtarı onun elinden aldı ve tek kelime etmeden ön kapıyı açtı. JD giriş katını kontrol etti, sonra elinde silahı

merdivenlerden yukarı fırlayarak ikinci kata çıktı. Kendi doğasına sadık bir şekilde yatakların altındaki canavarlara varana kadar kontrol etti.

Emma kapıyı kilitleyip panjurları ve perdeleri kapatmaya başlamış, oturma odasını yarı karanlığa gömmüştü. "Otur." dedi sessizce. "Canın yanıyor olmalı." Stevie söylenileni yaptı, koltuğa doğru eğilirken yüzünü buruşturuyordu. *Elissa, Angia, çok üzgünüm.* Ama hiçbir şey onları geri getiremezdi. Stevie'nin tüm bunları düzeltmek için yapabileceği tek şey tetikçiye yakalamak ve onu sonsuza dek demir parmaklıkların arkasına tıkmaktı. Ve bunu lanet olası bir güvenli evdeyken yapamazdı. Bir gözünü Emma'dan ayırmadan cep telefonunu son iki saat içinde iki yüzüncü kez kontrol etti. Ve kaşlarını çatı.

"Kardeşinden cevap yok mu?" diye sordu Emma.

"Hayır. Cordy'nin bale dersi saatler önce bitti. Çoktan eve dönmüş olmalılardı." Kablosuz ev telefonunu beşiğinden aldı. Izzy'den gelen bir çağrı yoktu. "Beni aramış olmalıydı. Beni tanır. Endişelendiğimi biliyor olmalı."

"Stevie, dinle. Bugün senin için stresli bir gündü, restoran-daki tüm o saçmalıklardan önce... Ama bugün Cordelia için de stresli bir gündü."

"Babasını kaybetti." diye mırıldandı Stevie. "Onu hiç tanımadı."

"Evet, o da var. Ama onun stresinin asıl sebebinin senin ne kadar mutsuz olduğunu bilmesinden geldiğini düşünüyorum."

"O bunu bilmiyor. Onun bunu görmesine izin vermiyorum."

Emma, sanki Stevie tanıdığı en aptal kadınmışçasına kaşlarını kaldırdı. "Eğer bu seni iyi hissettirecekse bunu düşünüp durmaya devam et. Bak, ben onun kafasını dağıtmak için Izzy'nin onu başka bir yere götürdüğüne bahse girerim. Belki sinemaya gittiler. Izzy sinemadayken telefonunu kapatmış olmalı."

Stevie gözlerini kapadı, Emma'nın sözlerinin kendisini rahatlatmasına izin verdi. Ama kötü bir şeyler olacağına dair sezgisi hâlâ oradaydı. "Ama ya onlara gerçekten bir şey olduysa? Kendimi asla affedemem."

"Polisin elinde onların eşkılleri var değil mi? Eğer bir şey olmuş olsaydı şimdiye kadar duyardık. Yalnızca biraz eğleniyor olmaları çok daha büyük bir ihtimal."

Stevie keskin ve sert bir nefes aldı. "Haklısın." Listesindeki ikinci endişesine odaklandı Emma. *Onun da burada olmaması gerekiyordu.* "Uçağını kaçırdın."

"Sorun değil. Christopher'ı aradım, olanları anlattım ve birkaç gün seninle kalmam gerektiğini söyledim."

Birkaç gün m ? Başka şartlar altında Stevie, Emma'yla birkaç gün geçirmekten büyük keyif alırdı. Ama şu anda değil. Emma'nın kocasının, karısının ateş hattının ortasında oturuyor olması fikriyle deliye dönmesini hayal edemiyordu. "Ve o buna bir şey demedi mi?"

Emma'nın hafif tereddüdü onun cevabıydı. "Olumlu yaklaşmadı ama olumsuz da yaklaşmadı."

"A-ha!.."

"Tabii biraz korktu. Aklındaki tüm ölüm senaryolarını boşaltana dek 'ya böyle olursa'lı cümleler kurmasına izin verdim. Sonra benim iyi olduğuma, senin iyi olduğuna onu temin ettim." İ geçirdi. "Ve bana attığı nutku bitirdikten sonra bu gece uçağa atlayıp Baltimore'a gelme fikrine karşı çıkmadım. Sabah onu hava alanından alacağım."

"Daha iyi bir fikrim var. Ona Orlando'ya uçmasını söyle. Sen de bir sonraki uçakla Orlando'ya git. Sonra onu havaalanından al ve çocuklarla birlikte harika bir tatil geçirsin."

Emma nazik bir memnuniyetle ona baktı, bu kadarını bekliyormuş gibi idi. "İyi denemeydi. şuradan şuraya gitmiyorum."

"Lanet olsun Emma, burada olmaman gerekiyor. Baltimore'da ve özellikle de *burada* olmamalısın. Benim evimde, otelinde olmalısın. *Güvende* olacağın bir yerde olmalısın."

Emma kurnaz bakışlarla onunla göz göze geldi. "Yani kendin güvenli evlerden birine gitmiyorsun ama etrafında  nemse-diğin herkesi gönderiyorsun. Öyle mi?"

"Aşağı yukarı..." dedi Stevie pişman olmadığını gösteren bir sesle. "Yani JD giderken seni de götürebilir."

" zg n m, bu olmayacak. Burada kalıyorum." Emma köşedeki berjer koltuğa oturdu, Stevie'nin fark ettiği üzere pencereden epey uzaktaydı. Perdeler ekiliyken bile Emma hiç riske girmiyordu.

"Emma, sözümü dinle."

Emma homurdandı. "Dalga geçiyor *olmalısın*. Sözünü dinlememi mi istiyorsun? Benim güvenli evlerden birine gitmemi mi istiyorsun? O zaman sen de benimle geleceksin. Ve beni kapı dışarı etmekle tehdit etmeden önce şunu hatırla, acil servisteki doktor seninle ilgilenirken ben de oradaydım ve yaralandığın veya kanamanın olduğu yerlerin hepsini biliyorum. Minik bir dokunuş ve işte nakavt olmaya hazırsın."

"Onu sevdim." JD merdivenlerden aşağı indi. "Kafası çalışıyor."

Stevie ikisine de ters ters baktı. "İnatçı baş belasının teki..."

Emma omuz silkti. "Merhaba kapak. Tencereyle tanış. Evet, Dedektif Fitzpatrick, bu gece uyurken öcülerin bizi rahatsız etmesinden endişe etmeli miyiz?"

"Hayır. İlk önce birilerinin Izzy'nin odasını dağıttığını düşünmüştüm ama sanırım bunun sebebi Izzy. Giysileri her yerde. Dolabının yarısı yatağının üzerinde.

Stevie irkildi. "Biz evden çıkarken odası topluydu."

"O zaman ya üstünü değiştirmek için eve geldi ya da yedi cüceler onun giysilerini denediler, onun malzemeleriyle makyaj yaptılar ve çıkmadan önce onun mücevher kutusunu kilitlediler."

Stevie kendini iterek ayağa kalktı. "Bir kontrol edeceğim."

"Birilerinin onun malzemeleriyle makyaj yaptığını nereden biliyorsunuz?" diye sordu Emma.

"Makyaj fırçaları hâlâ nemliydi ve masanın üzerinde rujla kaplanmış peçeteler duruyordu." JD bir omzunu kaldırdı. "Makyaj yapmayı seven bir eşim var. Tıraş olmak için biraz boşluk yaratmak adına her seferinde Lucy'nin fırçalarını kenara iteklemek zorunda kalıyorum."

"Zavalılık!" diye mırıldandı Stevie. Onu kenara iterek geçti ve merdivenlerden yukarı çıktı, arkasında Emma ve en arkada JD'yle birlikte... Kardeşinin temizliğe fazlasıyla önem veren karakterine ters olarak Izzy'nin odası darmadağınktı. "Buradan bir kasırga geçmiş gibi."

"Eksik bir şey var mı?" diye sordu JD.

Stevie, Izzy'nin dolabına ilerledi. "Camdan topukluları gitmiş."

Emma başını dolabın içine soktu. "Izzy'nin camdan ayak-kabıları mı vardı?"

"Aslında akrilik ya da onun gibi bir şey, ama Cordelia ilk yürümeye başladığında onlara 'camdan topuklular' diyordu ve öyle kaldı. Izzy onları en güzel elbisesiyle birlikte giyiyor." Stevie giysileri hızlıca karıştırdı. "Ki o da gitmiş." Rafları gözden geçirdi. Boşluğu göze çarpan bir yeri işaret etti. "Kamerası da yok. Lensleri ve filtreleri de..."

"Belki Cordelia'nın baledeyken fotoğraflarını çekmiştir?" diye ileri sürdü Emma.

"Belki... Ama yalnızca derse gitmişlerdi. Cordy'nin bale resitali önümüzdeki ay." *Yoksa bu ay mıydı? Ah Tanrım, lütfen bugün olmuş olmasın.* Bale öğretmenini zaten dört kez aramıştı

ama öğretmen akşamüstü dersleri bitene kadar genelde aramalara cevap vermezdi. Ve şimdiye kadar dersler bitmiş olmalıydı. Cordelia'nın odasına doğru hızla geçerken Stevie tekrar numarayı çevirdi.

Stevie, Cordelia'nın dolabını açarken Reva Stanislaski telefonu açtı. Bale giysisi ve antrenman ayakkabıları gitmişti ama resitallerde giydiği pembe ayakkabıları hâlâ yerlerinde asılı duruyordu.

"Bayan Stanislaski, merhabalar... Ben Stevie Mazzetti, Cordelia'nın annesiyim."

"Bayan Mazzetti, sizden haber almak ne kadar da güzel. Umarım Cordelia iyidir."

Stevie irkildi. "Ne demek istiyorsunuz? Onu birkaç saat önce gördünüz. O zaman iyi değil miydi?" Stevie'nin kalbinin hızla atmaya başladığı birkaç saniyelik bir duraklama oldu. "Bugün iyi görünmüyor muydu?"

"Onu bugün görmedim Bayan Mazzetti. Cordelia'yı iki aydan fazladır görmüyorum."

"Ben... Ben anlamıyorum. Cumartesi akşamüstleri derse gidiyor. Kardeşim Izabela onu derse getiriyordu."

"Izabela ocak ayının başında onu kurstan aldı, yeni yıldan hemen sonra... Cordelia'nın biraz sorunları var gibi görünüyordu."

"Ne tip sorunları?" diye sordu Stevie açıkça.

"Çabuk morali bozuluyordu. En ufak bir hatada hemen gözyaşlarına boğuluyordu."

Stevie'nin annelik içgüdüleri hemen savunmaya geçmişti. "Belki de hatalarının düzeltilme şeklinden dolayı böyle oluyordu."

"Onun hatalarını hiç düzeltmedim." dedi Bayan Stanislaski üzgünce. "Cordelia kendi hatalarının fazlasıyla farkındaydı. Onu rahatlatmaya çalıştım. Eğlendirmeye çalıştım. Ama o gittikçe..."

"Kırılğanlaştı." diye mırıldandı Stevie.

"Evet, aradığım kelime buydu. Bu yüzden kız kardeşinin onu kurstan aldı. Cordelia'nın bir süre ara vereceğini söyledi. Bildiğinizi düşünüyordum."

"Hayır, bilmiyordum. Teşekkür ederim Bayan Stanislaski. Ben... Pekâlâ, teşekkür ederim." Stevie telefonu kapadı ve Cordelia'nın dolabından yavaşça JD ve Emma'nın beklediği tarafa döndü, yüz ifadeleri sıkıntılıydı. "Izzy aylardır Cordy'yi baleye götürmüyormuş. Ama her cumartesi akşamüzeri evden çıkıyorlardı."

"Izzy'nin iyi bir açıklaması olduğuna eminim." dedi JD sessizce.

Stevie yanağının içini ısırdı, sinirleniyordu. "Eğer Cordelia'nın bir sorunu varsa Izzy'nin bunu bana söylemiş olması gerekirdi." JD'yle birlikte dışarıdan gelen araba motorunun sesini duydular. Birlikte pencereye koştular, ikisi de birer tarafına geçti. "Emma, koridorda bekle."

"Çoktan geçtim." dedi Emma. "Aptal değilim Stevie."

Emma, Cordelia'nın sorunları olabileceğinden endişeleniyordu ve onu bir yıldır görmemişti. Hayır, arkadaşı aptal değildi. *Diğer yandan ben...*

Stevie siyah bir aracın evinin yanında park ettiğini görünce kendini sertleştirdi. Sürücüsüyle ilgili bir sorun vardı. Tanıdık bir şey. Aracı durdurdu ve yukarı baktı, gözleri pencereleri tarıyordu. Stevie'nin kalbi yerinden sıçradı. *Olamaz. Hasiktir, olamaz! Bu o olamaz.*

"O kim?" diye sordu JD, sonra sürücü arabadan çıkınca sessiz bir 'oh' çekti.

Oh! Sanki oh, Tanrı'm der gibi.

Stevie'nin yerinden çıkan kalbi evin önünde durmakta olan adamın görüntüsüyle basbayağı durmuştu. Bu oydu. Koyu tenli, devasa... Geniş omuzlar... Kas çizgileri... O... Çok fazlaydı.

"Kimmiş?" diye koridordan sabırsızca seslendi Emma. "911'i aramama gerek var mı?"

JD Stevie'ye yanıtlaması için birkaç saniye verdi. Bunu yapmayacağı belli olunca o cevapladı, "Clay Maynard... Şu özel dedektif..."

"Gerçekten mi? Burada ne işi var?" Emma odaya girdi, aşağıyı dikkatlice dikizlemek için Stevie'nin arkasında durdu. "Aman Tanrı'm!" diye mırıldandı durumu değerlendirerek. "Tanrı'm, Tanrı'm..."

Tanrı'm doğru sözcüktü. Clay tam yontulmamış gibi görünüyordu, yüzü sert bir kayadan oyulmuşçasına... Ama Stevie bunun doğru olmadığını biliyordu. Dudaklarının yumuşak olduğunu, teninin sıcak ve can alıcı olduğunu ve gözlerinin Stevie'nin görmesini istediğinden fazlasını gördüğünü biliyordu. Her zaman... Ve Clay ona baktığında... Her zaman hissetmek istediğinden fazlasını *hissediyordu*.

Bugün olmaz. Lütfen! Bunu bugün yapamam. Clay arka kapıyı açmak için aracının etrafından dolaştı ve Cordelia yüzünde sevimli bir gülümsemeyle dışarı zıpladı. Stevie ağzı açık izliyordu. Birden Izzy'nin bale aldatmacasını anlamıştı.

Kız kardeşi onun Clay'i hayatından çıkarmasını hiç onaylamamıştı. Izzy onun 'yola gelmesi' için yalvarmıştı. Cordelia hep Clay'leydi. Tüm bu zamanda... *Ben açıkça bunu yasakladıktan sonra...*

Cordelia bu adamın sonsuz bir gücü olduğuna inanıyordu. Ve neden inanmasını? Clay'in, annesinin hayatını kurtardığını biliyordu. Yedi yaşındaki bir kızın ona tapıyor olması doğaldı. *Ki bunu hak ediyor. Çünkü o, yani, hayatını kurtarmıştı. Ve bunun için minnettarım. Yalnızca onu hayatımda istemiyorum.* Fakat lanet olsun ki Izzy buna saygı duymuyordu. *Eğer Cordelia'yı ona bağlayarak Clay'in bana adım adım yakınlaşmasını sağlayabileceğini düşünüyorsa fena hâlde yanılıyor.*

Bu doğru değildi. Adil değildi. Ne Cordelia ne de Clay için... *Ne de benim için...* Stevie herkesin sandığı gibi soğuk biri değildi. Yalnızdı. Arkadaşlık edecek birine hasretti. Erkek bir arkadaş, Clay'e hasretti. Hangi akli başında kadın olmazdı ki? Ama onu asla sevmeyeceğini biliyordu, Paul'u sevdiği gibi sevmeyecekti. Ve Clay bundan daha iyisini hak ediyordu, kendisi bunu kabullenmese bile... Eğer Stevie bunun olmasına izin verseydi Clay incinecekti. Cordelia incinecekti. *Ve ben de incinecektim. Zaten incinmiş hâldeyim. Çünkü onu yeniden kovmam gerekecek.* Ve bu ilk seferinden daha da çok canını yakacaktı. *Öyleyse yap şunu. Yap ve kurtul.*

Stevie çözümünü uygulamaya koyuldu, nabızı hızla atıyordu. *Izzy seni geberteceğim.* Koşarak merdivenleri indi, bacağını dağılayan acı, Emma'nın korkmuş çığlıkları ve JD'nin panik hâldeki bağırışları umurunda değildi.

15 Mart Cumartesi, 18.15

"Gerçekten çok iyi vakit geçirdim Bay Maynard. Teşekkür ederim."

Clay başını eğip Stevie'nin kızına baktı, onun yüzündeki bu gülümsemeyi son bir kez aklına kazıyordu. Bunu son görüşü olacaktı. Stevie kızını hayatlarında yeri olmayan bir adama bağlanmaktan korumak istiyordu. Onun arzusunu anlıyordu ve buna saygı duyuyordu. Ama canı yanıyor. Bu kadar canının yanıyor olması onu şaşırtıyordu. Cordelia Mazzetti'yi seviyordu. Sevimliydi, eğlenceliydi ve kendisinin Stevie'ye karşı hissettiklerini onun da kendisine karşı hissetmesini tekrar tekrar dilemesine neden oluyordu. Cordelia gözlerini ona dikmiş minnettarlık, şefkat ve hayranlığın bir kombinasyonuyla ona bakıyordu. Bu, yürüyüp gitmesini daha da zorlaştırıyordu. Bu,

çocuğun babası olabilirdi. Gerçekten olabilirdi. Ama olmayacaktı. Güçlkle yutkunarak onun gülümsemesine karşılık verdi. "Bir şey değil. Onu ben alayım." diye ekledi, Cordelia içinde bale eşyalarının olduğı pembe el çantasına uzanınca. Cordelia her cumartesi eve gelmeden önce yaptığı gibi bale elbisesi ve ayakkabılarını giymek istemişti ama Clay buna izin vermemişti. Cordelia'nın annesine at terapisini itiraf etmesi gerekiyordu, bu yüzden hâlâ ayağında Izzy'nin harcamak zorunda olmadığı bir parayla eBay'den ikinci el aldığı eskimiş botlar vardı. Izzy bu parayı harcamıştı, çünkü yeğenini seviyordu. Izzy güzel bir şey yapmıştı. Ama Stevie kendisine yalan söylenilmesini hak etmiyordu.

Stevie... O içerde. Evde. Clay'in onu yeniden görme ihtiyacı çaresizliğin sınırlarında dolanıyordu. Ama aynı zamanda bundan çok korkuyordu. Onun yüzüne bakmanın yaratacağı acıdan korkuyordu. Çok uzun zamandır istediğı şeyi tam karşısında duruyor görmekten korkuyordu. Ve ona dokunamamaktan... Ona sahip olamamaktan... Arabasına binip gittiğinde canının ne kadar yanacağından korkuyordu yine. *Bu seninle ilgili değil,* diye hatırlattı kendine. Bu Cordelia'nın iyiliğı içindi. *Peki ama ne zaman benimle ilgili olacak?* Şu an için, hiçbir zaman gibi görünüyordu. Boğazını sertçe temizledi. "Çiçeklerini unutma." dedi Cordelia'ya.

"Onları aldım." Seçmiş olduğı gonca gül buketini havaya kaldırdı. "Annem çiçekleri sever. Umarım bunlar bana çok kızmamasına yardım eder."

Clay perilerle kaplı pembe çantayı omzuna attı ve duruşunu dikleştirdi. "Annenin bana daha çok kızacağını düşünüyorum. İşleri yoluna koymaya çalışacağım."

İki adım atmışlardı ki kapı hızla açıldı. Stevie basamaklardan inerken tökezledi, bir eliyle korkuluklara ve diğer eliyle simlerle kaplı değneğine tutundu. Ayağı yere bastığında kendine çekidüzen verdi, onlara doğru ilerlerken dengesiz yürüyüşüne karşın azimliydi.

Öfkeliydi. Güzeldi ve öfkeliydi. Tıpkı onu ilk gördüğü zamanki gibi... Clay'in ağzı sulandı ve ona uzanıp onu kollarına almamak için dişlerini sıkıp ellerini yumruk yapması gerekti. Çünkü Stevie bundan nefret ederdi. Çünkü onu bir kez kollarına aldıktan sonra, onu... *Tanrım!* Onun nefesi kesilene dek onu öpebilirdi. İkisinin de nefesi kesilene dek... Bu, Stevie'nin hoşuna giderdi. Onun öpüşü daha önce hoşuna gitmişti. Dudaklarının onunkilere dokunduğı o tek seferde... Ama Stevie bunun hoşuna gitmiş olmasından nefret etmişti.

Bunu istemiş olmaktan nefret etmişti. Clay'i istemekten nefret etmişti.

Clay'in bir yarısı Stevie'nin onu istemeyi istemediğini umursamıyordu. O yarısı Stevie'nin *görmesini* sağlamak, onun *bilmesini* sağlamak istiyordu. *Onu yalvarmak istiyordu.* Ama yapamazdı. Yapmazdı. Sebebi her ne olursa olsun Stevie ona hayır demişti. Bu yüzden geri çekilmişti. Canı ne kadar yanarsa yansın. *Bu... Bu, canını kor bir demir gibi yakacaktı.*

Stevie evle onun arabasının arasına gelince durdu. Nefes alıp verdikçe göğsü inip kalkıyordu, öfkenin ve eforun bir kombinasyonuydu. Cordelia yavaşça yaklaştı, arabanın önünden dolaştı, gül buketini arkasına saklamıştı. Minik elleri titriyordu ve Clay kalbinin çatırdadığını hissetti.

"Stevie, bu onun suçu değil." diye başladı ama Stevie elini havaya kaldırarak sözünü kesti. "Odana git Cordelia. Öyle görünüyor ki Bay Maynard'a bazı şeyleri açıklamam gerekecek. Bir kez daha..." Clay ürkmüştü. Bu, öngördüğünden daha da çok canını yakacaktı.

Cordelia'nın rengi soldu. Başıyla onayladı. Sonra arkasından çiçekleri çıkardı. "Bunlar senin için..." diye fısıldadı. "Özür dilerim anne. Sana yalan söylememem gerekirdi. Yalnızca atları görmek istedim."

Stevie çiçeklere daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. Sanki bunların ne çiçeği olduğunu anlamaya çalışır gibiydi. Bukete uzanır gibi yaptı ama bunun yerine kollarını uzatıp Cordelia'ya sıkıca sarıldı, çiçekler aralarında ezilmişti.

Clay başını çevirdi, bu manzara göğsünü ağrıtıyordu. Uzun bir soluk verirken bir arabanın yaklaşmakta olduğunu gördü. Normal bir araba... Kırmızı bir Chevy Impala, yaklaşık beş yıllık bir model... Bu ara sokakta hız sınırına uyarak elli kilometre hızla gidiyordu. Özel bir tarafı yoktu. Ama araba yavaşladı ve Clay'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. Saniyeler beyninde tik-taklamaya başlamıştı, her saniye bir öncekinden daha gürültülüydü.

Tik. Sürücünün kar maskesi vardı.

Tak. Ve bir kolunu pencereden dışarı çıkarmış, öne uzatıyordu.

Tik. Kolunu kaldırdı, eldivenli elinde bir silah tutuyordu.

Clay bir nefes aldı, yere düşmeden önce havada süzülerek Stevie ve kızına doğru hamle yaptı. Sol koluyla onları kendisine çekti, çarpmanın etkisini omzuyla azaltabileceğini umuyordu, bu esnada sağ eliyle silahını kılıfından çıkardı.

Tahtadan gelen çatırdama sesini duydu. Merdivenlerden, önünden tiz bir çığlık gelmişti. Vücudunun altından dehşete düşmüş bir haykırış geldiğini duydu. *Cordelia, korkma bebeğim. Seni yakaladım.*

Ama kelimeleri gırtlğından çıkmaya zorlayamadan önce nefesi akciğerlerini terk etmişti, vücudu öne gidiyordu. Art arda gelen iki isabet, iki kurşun... Evden onsuz çıkmadığı kevlar¹⁷ kurşunların etkisini emerken Clay yere çöktü. Kolunu kaldırarak kırmızı Chevy'nin sürücüsünü görüş açısına aldı ve bir el ateş etti. Sürücünün kolunun geri sıçradığını gördüğünü düşünmüştü ama metalden seken kurşun sesleri ve cam şangır-tılarını duyunca yeniden başını öne eğdi.

Herif aracına ateş ediyordu. *Alec arabanın içinde.* Alec'in saklanacak zamanı olması için dua ederek Clay iyice öne eğildi, ilk önce altındakilerin güvenliğini sağlıyordu. Evin önünden lanetlemeler duyuldu, sonra büyük ayaklar koşarak yanından geçti ve sokağa ilerledi. Arabanın motoru çalışıyordu. Tekerler gıcırıyordu. Tetikçi kaçıyordu. *Allah kahretsin!*

Clay olduğu yerde kaldı, kafasının içinde zonklayan kalp atışlarını sayıyordu. Cordelia'nın kesik kesik, aksak yutkunmalarla nefes alışını duyuyordu. Stevie çok hareketsizdi. Kolları hâlâ kızının etrafında sarılıydı ama Clay onun nefes alışını duyamıyordu. Ama bunu hissedebiliyordu, kısa ve hafif solukları Clay'in boğazına değiyordu.

Sıcak bir vücut onun yanına eğildi. "Gittiler." dedi adam. "Vurulan var mı?"

Clay kendisini ellerinin ve dizlerinin üzerine itti, Stevie ve göğsüne bastırıldığı kızının üzerine asılı duruyor gibiydi. Koyu gözleri Clay'inkilerle karşılaştığında sonuna kadar açılmıştı. Açılmıştı ama keskindi. Ve merak uyandıracak şekilde sakindi. "İyi misin?" diye sordu Clay nefes nefese. Akciğerleri henüz dolmamıştı.

"Sanırım." Stevie yanlarında durmakta olan adama baktı. "Clay vuruldu. İki kez..."

Clay başını kaldırdığında JD Fitzpatrick'in kısık gözlerle hepsini gözden geçirmekte olduğunu gördü. "Ayağa kalkabilir misin?" diye sordu JD, bunu yaparken onu kaldırmak için uzanmıştı bile.

"Evet." Clay ayağa kalkarken o puştun arabasını ne hâle getirdiğini gördü. Her camı kırılmıştı ve kapılarda kurşun delikleri vardı. Alec ise görünmüyordu. *"Alec!"*

“Ben iyiyim.” Alec’in sesi titriyordu. Ama hayattaydı. Sürünerek aracın önüne geldi ve Clay yere düşmemek için dizlerini birbirine kilitlemek zorunda kaldı. *Tanrı’m!* “Tam arkan-daydım.” dedi Alec. “Sen atladığında arabadan indim.”

Eğer o araçta olsaydı ölmüş olurdu. Clay bu düşüncüyü kafasından attı. Alec araçta değildi. İyiydi. Herkes iyiydi. “Eve girin. Beni kontrol etmek için durmayın.” Clay eğildi, Cordelia’yı kollarına aldı, silahını elinde tutuyordu. *Tetikçi tekrar gelirse diye ne olur ne olmaz.* “Stevie’yi eve sokun.” dedi JD’ye, sonra doğrudan evin ön kapısına yöneldi, JD ve Stevie’nin de takip ettiğinden emin olmak için omzunun üzerinden arkaya baktı. Arkasını dönmek bile canının deli gibi yanmasına sebep oluyordu. Kevlar iki ya da üç kez hayatını kurtarmış olabilirdi ama kurşunlar yine de canını yakıyordu. Birkaç gün boyunca sırtında yara ve çürükler olacaktı. Kollarındaki küçük kıza baktı. Cordelia da ona bakıyordu, gözleri gördüklerini algılamıyor, dişleri birbirine vuruyordu. Çiçekler ceketinin üzerinde ezilmişti.

Clay’in içinde saf bir öfke kaynıyordu ama bunu gözlerinden yeterince uzak tutmayı başardı, kollarındaki kıızı daha fazla korkutmak istemiyordu. Stevie topallarken JD onu destekliyordu ama Clay, Cordelia’yı kapıdan geçirirken JD, Stevie’yi alıp bir itfaiyeci gibi omzuna attı ve yolun geri kalanını koşarak geçip kapıyı arkalarından kapattı.

Alec dizlerini göğsüne çekmiş, sırtını duvara dayamış oturuyordu. Tetikteydi. Yaralanmamıştı. Clay’in daha önce hiç görmediği, sarışın, kısa boylu bir kadın Alec’in yanında oturuyordu, kulağında bir telefon vardı. 911 operatörüyle konuşuyordu. Sesi sakindi ama yüzü bir kâğıt gibi beyazdı ve diğer elinin avuç içini göğüs kemiğine bastırıyordu. Gömleği kanlıydı.

“Vuruldunuz mu?” diye sordu Clay. Kadın, kafasını hayır anlamında salladı.

“Daha önceden kalma.” dedi JD yorgun bir sesle. “Bu, Stevie’ye bugünkü ikinci saldırı. Dünden itibaren sayarsak üçüncüsü...”

“Üçüncü...” Clay neredeyse sendeliyordu ama ayakta kalmayı becerdi. Cordelia’yı kollarında güvende tuttu. “Bu da neydi JD?”

“Stevie’ye sorman gerekecek. O herkesten iyi biliyor.” JD, Stevie’yi sofaya bırakırken bu sözleri acı bir tonda söylemişti.

Stevie birden doğruldu ve kızına uzandı. Siyah gözlerinden acı çektiği okunuyordu ve sol omzunu öne eğmişti ama kolu hâlâ uzanmış bekliyordu. Clay ancak o zaman onun Bal-

timore PD tişörtünün kolundan sızan kanı gördü. Beyaz bir bandaj tişört kolunun altından sarkıyordu. İki günde üç saldırı... Stevie vurulmuştu. "Onu bana ver. Lütfen!.." diye ekledi boğuk bir sesle.

Clay, Cordelia'yı onun kollarına bıraktı ve geri çekildi. "Battaniyeler?"

"Üst katta." diye fısıldadı Stevie. "Koridordaki dolapta."

JD, Clay'i kolundan yakaladı. "Ben alırım. Sen otur. Bok gibi görünüyorsun."

"Polisler üç dakikadan az bir süre içinde burada olacaklar." dedi sarışın.

Clay silahını kılıfına koyarak kanepenin diğer ucuna oturdu. Akciğerleri yeniden çalışmaya başlıyordu. Derin bir nefes çekerek limitlerini test etti, sonra birden irkildi. Akciğerleri çalışıyordu, kaburgalarıysa çalışmıyordu. Daha kısa birkaç nefes aldı, sonra gözlerini Stevie'ye çevirdi. Gözlerini perçinlenmişçesine kapamış, kızını küçük hareketlerle sallıyordu, Clay onun bu hareketleri bilinçli yapıp yapmadığından emin değildi. Dudakları ses çıkarmadan hareket ediyordu, yüzündeki tüm renk çekilmişti. Clay onun daha solgun hâlini görmüştü, mahkeme binasının merdivenlerinde kollarında neredeyse kan kaybindan ölürken. Ama çok daha solgun değildi. Onun ağzına, dudaklarının oluşturduğu kelimelere odaklandı. *Özür dilerim*, diyordu. Sallanırken tekrar tekrar bunu söylüyordu.

Dün bir saldırı... Bugün iki tane daha... Bugün, kocasının öldürüldüğü günün yıl dönümünde. Bir tesadüften çok daha fazlası gibi görünüyordu. Clay tesadüflere asla inanmamıştı. "Stevie..." dedi yumuşak bir sesle, yüzünü annesinin omzuna bastırmış, bebek gibi sessiz sessiz ağlamakta olan Cordelia'yı endişelendirmek istemiyordu. Stevie, Cordelia'nın başının üzerinden onunla göz göze geldi. Artık korkmuş görünmüyordu. Lanetlenmiş gibi görünüyordu. Suçlu gibi... "Burada *neler* oluyor?"

Beşinci Bölüm

Baltimore, Maryland, 15 Mart Cumartesi, 18.19

Stevie ağzını açtı ama kelimeler dışarı çıkmadı. Clay ona öfkeyle bakıyordu, gözleri keskin, çenesi perçinlenmişti. Kısık kısık nefes alıyordu. Ama en azından nefes alıyordu.

İki kurşun yemişti. *Benim için...* Cordelia'yı iyice kendine çekti. *Bizim için...* "Ben... Ben k-ko..." Kelimeler boğazına kaçıyor, kafası sallanıyordu. Kızını sallıyordu. Clay'in ifadesi yumuşamış, öfkesi endişeye dönüşmüştü. Başını pencereden uzakta tutarak onun önünde diz çökmek için kanepeden kalktı. "İyi misin?" diye mırıldandı. Stevie onayladığını gösteren bir baş işaretini yaptı.

Clay tereddüt etti, sonra parmağını tişörtünün kolunun altına soktu, acil servisteki doktorun uyguladığı bandajı görmek için onu kaldırdı, sanki bu bir asır öncesindenmiş gibi görünüyordu. "Kanaman var. Ne kadar kötü?"

"Beş dikiş atıldı." dedi duvara dayanmakta olan Emma. "Acil durum doktoru onu bu gece müşahede altında tutmak istedi ama Stevie kabul etmedi."

Clay başıyla onayladı, Stevie'yle göz kontağını koruyordu. "Beş dikişlik bir yara o kadar da kötü değil." Ellerini yavaşça Cordelia'nın saçları arasında gezdirdi. "Bunu duydun mu Cordelia? Beş dikişlik bir yara hiçbir şey değil. Annen iyi. Eğer beni dinliyorsan hafifçe başını sallla."

Cordelia yüzünü Stevie'nin omzuna bastırmaya devam etti ama bir kez başını sallamıştı.

"Tamam tatlım..." dedi Clay rahatlatıcı bir sesle. "Bu iyi. Sen yaralandın mı Cordelia? Ağır olduğumu biliyorum. Eğer seni ezdiysem bunu bilmek istiyorum." Cordelia hayır anlamında başını salladı ve Stevie'nin boğazındaki yumru çözüldü. "İyi. Sevindim." Yeniden Cordelia'nın saçlarını okşadı. "Seni ezmek kötü olurdu."

Cordelia yüzünü bir parça çevirdi. "Çiçeklerim..." diye fısıldadı. "Onlar ezildiler."

"Yenilerini alınız." diye mırıldandı Clay. "Annen o çiçekleri onun için aldığını biliyor ve önemli olan da bu." Bir kez daha gözlerini Stevie'ye çevirdi. "Sen başka yara aldın mı?"

Stevie'nin her yeri ağrıyordu ama bu ağrıların yeni mi yoksa önceden mi olduğunu bilmiyordu. "Sanmıyorum."

"Pekâlâ..." Clay omzunun üzerinden arkasına baktı, bu hareketi yaparken biraz irkilmişti. "Sanırım daha önce tanışmamıştık." dedi Emma'ya. "Ben Clay Maynard... Bu, asistanım Alec Vaughn."

"Ben Emma, Stevie'nin arkadaşıyım. Omzunuz incinmiş gibi görünüyor. Size buz getireyim."

Alec ayağa fırladı. "Lütfen, ben getiririm. Gitmişken arka kapının kilidini de kontrol edeceğim. Eğer arka kapı açıksa burada böyle saklanıyor olmamız bir anlam ifade etmez." JD kollarında bir yığın battaniyeyle merdivenlerden aşağı inerken Alec mutfağa gitti.

"Bir dakika kadar sokağı inceledim." dedi JD. "Kırmızı Chevy'yi görmedim ama arabanın tarifini bildirdim, görebildiğim kadarıyla sürücüyü de tasvir ettim ve sila..."

Clay gürültüyle öksürdü. "Bonibonlar..." dedi net bir tonda. "Gökkuşağı ve çiçekler..."

Stevie irkilmişti ama Cordelia onun neden bahsettiğini tam olarak biliyor gibi görünüyordu. "Ve yavru köpekler..." diye fısıldadı, hâlâ yüzünü saklayarak. "Yavru köpekleri sevirim."

"Kim sevmez ki?" dedi Clay işgüzarca.

Cordelia, Clay'e bakmak için başını Stevie'nin omzundan çekti. "Annem onların salyalarını akıttığını söyler."

Stevie bu üstü pek de iyi örtülememiş eleştiri karşısında kaşlarını çatı ama Clay yalnızca gülümsemişti. "Hayır," dedi, "yavru köpekler salyalarını akıtmazlar. Yalnızca çiğnerler. Senin tüm ayakkabılarını mahvederler ama yalnızca bir tekini. Çok şeytandırlar. Ama büyük köpekler salya akıtırlar. Kıyafetlerini berbat eden vıcık vıcık salyaları vardır. Hapşırıklarından bahsetmiyorum bile." Cordelia'nın yanağına düşen saçlarını kenara çekti, yeniden ciddilemişti. "Sen yavru köpekleri düşün Cordelia. Minik, sevimli, ayakkabı çiğneyen yavru köpekleri... Bana söz ver."

"Söz veriyorum." diye fısıldadı içtenlikle.

"Aferin sana." JD'nin yığınının bir battaniye aldı ve anne kızın etrafına sardı, sonra topuklarının üzerine doğruldu. "Polis ne zaman burada olacak?"

"Geldiler." dedi Emma telefonu kapatırken. "911 operatörü öyle söyledi."

Alec elinde birkaç poşet donmuş bezelyeyle köşede belirdi. "Geldiklerini gördüm."

"Ön bahçeyi kontrol ediyorlar ve kırmızı araba için kontrol noktaları koyuyorlar." dedi JD. "Onlara burada işleri az çok kontrol altına aldığımızı söyledim. İfadelerimizi almak için birkaç dakika sonra buraya gelecekler. Tehlikenin geçtiğini belirttikten sonra ilk yardım ekibi seni dışarı çıkaracak Clay."

"Ben hazırım. Ama bezelyeler için aç olduğumu söylemeliyim." diye ekledi dudaklarını büzerek.

"Hiç buz poşeti görmedim." dedi Alec. "Ama donmuş bezelyeler de aynı işi görür. Montunu bir çıkartalım." Donmuş sebzeleri yere bıraktı ve Clay'in deri montunu çıkarmasına yardımcı oldu, üzerinde oxford kumaştan eflatun bir gömlek vardı. Pek çok erkekte bu renk bir gömlek daha az erkeksi görünebilirdi. Ama Clay'in üzerinde... Stevie bir erkeğin bundan daha erkeksi görünüp görünemeyeceğinden pek emin değildi. Küçük kızının pembe bale çantasını taşıırken bile bu görüntüsünü koruyabilmişti.

Bir aptal gibi... Gözlerini kapadı. Sırtıma BENİ VURUN yazsaydım bile bundan daha açık bir hedef olamazdım. Ve bu yüzden sırtından vurulan kişi Clay olmuştü. Çelik yeleğini giyiyor olmalıydı ve Tanrı'm, şükürler olsun. Ellerimde daha fazla kan istemiyorum, lütfen.

"O montun artık işe yarayacağından pek emin değilim Clay." dedi Alec. Stevie gözlerini açtığında Alec'in iki parmağını montun üzerindeki deliklerden geçirmekte olduğunu gördü.

"Elbette işe yarayacak." Clay yavaşça gömleğinin düğmelerini açtı, hareketleri keskindi. "O montu 95'te aldığımdan beri on kez tamir ettirdim." Gömleğini üzerinden çıkarmaya çalışırken suratını ekşitti.

"Yüce Tanrı'm! Hiçbiriniz yardım istemeyi bilmez misiniz?" diye sordu Emma. Clay'in gömleğini çıkarma işini üzerine aldı ve... *Kahretsin!* Arkadaşının küçük ellerinin Clay'in gömleğini çıkarmasını görmek Stevie'nin midesinin çalkalanmasına sebep olmuştu. Ve bu her anlamda oldukça gülünçtü. Emma'nın mutlu bir evliliği vardı. Ve Clay... *Bana ait değil. Benim olabilirdi ama onu hayatımdan çıkardım.* Onun iyiliği için... *Bunu onun iyiliği için yaptım.*

Clay'in yüzünün acıyla kıvrınmasıyla birlikte düşünceleri bin parçaya bölündü. Alec ve Emma, çelik yeleği Clay'in

sırtından çıkarıyorlardı. Alec'in ifadesi durumun kötü olduğunu gösteriyordu. Cordelia hareket etti ve Stevie onun da izlemekte olduğunu fark etti. Clay de fark etmiş olmalıydı, çünkü Cordelia'ya çevik bir hareketle başını salladı. "Bu geçici bir şey." dedi. "Yalnızca kötü bir yara. Ama kanamam bile yok, değil mi, Alec?"

"Bu doğru." Alec, çelik yeleği kaldırdı, böylece içini görebilirdi. "Görüyor musun Cordy? İğne ucu kadar bile kan yok." Ceketi JD'ye verdi ve iki eline de birer donmuş bezelye poşeti aldı. "Yirmi dakika kadar tutup çekeceğim. Hazır mısın?" Herhangi bir yanıt beklemeden Clay'in iki omzuna da birer poşeti yerleştirdi.

Clay gözlerini yumdu, göğüs kasları gevşiyordu. "Evet," dedi ters ters, "hazırım."

"Bezelyeler yaralı bölgeye tam uyuyor." dedi Alec. "Buz torbasından daha iyi."

"Haklı." dedi Emma. "Ağladıktan sonraki yüz bakımı için ben de buzluğumda birkaç poşet tutuyorum."

Clay ona 'ne alaka şimdi' bakışı fırlattı. "Çok mu ağlıyorsunuz?"

"Ah, hayır, ben değil. Kızım ergenlik yaşlarında çok ağladı, artık azaltdı. Duygusal ayrılıklar, mezuniyet gecesi yüzünde çıkan kara noktalar, arkadan bıçaklayan arkadaşlar... Bir poşet bezelye şişmiş gözleri anında normale döndürecektir."

"Bir oğlumuz olduğuna çok sevindim." diye mırıldandı JD. Telefonunu kontrol etti. "Hyatt'tan mesaj var. İfadelerimizi almak istiyor. Bunu mutfakta yapabilir miyiz JD?"

"Elbette." Stevie doğruldu, ayağa kalkmaya çalıştı ama Cordelia kollarını onun boynuna sardı ve sıkıca tutundu. Yine titriyordu. "Cordy, bebeğim, patronumla konuşmam gerek. Evden ayrılmayacağım. Tamam mı?" Kızının kollarını boynundan ayırmaya çalıştı ama Cordelia tutunuyordu, mızıldanıyordu. Stevie neredeyse Clay'den yardım isteyecekti, sonra neden isteyemeyeceğini hatırladı. O buradaydı, evindeydi. Ve on beş dakika bile geçmeden sanki bu eve aitmiş gibiydi. *Ama değil. Olamaz. O buraya ait değil.*

"Emma?" dedi hafifçe. "Bir el atabilirsin."

Emma kanepeye oturdu. "Gel, yanıma otur Cordelia. Tam burada oturacağız, böylece mutfak masasındayken anneni görebileceksin." Cordelia, Stevie onu Emma'nın kucağına oturturken kollarını annesinin boynundan çekti. "Senin için bir şey getirdim, benim çocuklarımdan. Baş başa kaldığımızda sana onu vereceğim."

Cordelia kaşlarını kaldırdı. "Neden baş başa kaldığımızda?"

Emma onu saçlarından öptü. "Çünkü annen görürse, onu yiyip bitirecektir."

"Burada olduğun için çok memnunum." diye mırıldandı Stevie. Emma gülümsedi. "Ne yapman gerekiyorsa yap Stevie. Cordy ve ben iyiyiz."

JD kalkması için Stevie'ye yardım ederken kapı çaldı. Alec kapıyı açarken Stevie dengede durmak için JD'nin koluna tutundu, Clay'in gözünün üzerinde olduğunu hissediyordu. "Değneğim nerede?" diye sordu.

"İşte burada." Hyatt elinde onun simli değneğiyle odaya girdi. "Dışarıda yerde bırakmışsın." Clay'i göz ucuyla süzdü, bezelye poşetlerini görünce gözlerini kstı. Başını sallayarak JD ve Stevie'ye döndü. "Biz olay yerini incelerken ön ve arka kapıda polisler bekleyecek. Bana burada neler olduğunu anlatmanız gerekiyor."

15 Mart Cumartesi, 18.25

Orospu çocuğu! Henderson, bir eli direksiyonda, bu sakın küçük mahallede çılgınca araba kullanıyordu. Diğer eli uyuşmuştu. *Bütün kolum uyuştü. Orospu çocuğu beni vurdu.* Omzundaki yaradan kan akıyordu ve bir anlığına yol bulanıklaştı. *Yalnızca dayan.* Düzenli mahalleler açık alanlara dönüştü, sonra nihayet ormana gelmişti. Yan yol tabelasını gördüğünde güçlükle rahatlayarak iç geçirdi. Kiralık beyaz Camry'yi ağaçların arasına park etmişti. *Tam bıraktığım yerde.* Arabayı kenara çekerek çalıntı kırmızı Chevy'den çıktı, kırsal bir alanda hırsızlık yapmak çok kolay olmuştu, aracın sahibi anahtarlarını kilitlenmemiş bir mutfak kapısının hemen yanındaki bir çiviye asmıştı.

İnsan köyleri sevmeli. Kimse kapılarını kilitlemiyor. Yaranın etrafına turnike yapmak kolay bir iş değildi ama nihayetinde başarabilmişti, biraz nefes nefese kalarak. Ama sabitlemeyi becermişti. *Ve kanı her yere sıçratmadan...*

Sıradaki soru, bu kırmızı Chevy'yle ne yapacaktı? Kan koltuğa geçmişti. *Benim kanım.* Ama daha kötüsü de olabilirdi. Görevden alındıklarında, askerî veritabanından DNA bilgilerinin silinmesi için ekibine gerekli belgeleri doldurtmuştu ve polislerin veritabanında da hiçbir bilgi yoktu. *Çünkü dikkatliydim. Daha önce hiçbir işte arkamda kan ya da saç bırakmadım. Hiçbir zaman kurbana polislerin kanıt bulabileceği kadar yak-*

laşmadım. Mesafe bir keskin nişancının en iyi dostuydu. Ama görünen o ki bugün değil. *Kandan kurtul.* Polislerin o kıymetli veritabanlarında eşleştirecek bir şey bulamayacak olması, daha sonra kullanabilecekleri kanıtları ona vermesi için bir sebep değildi.

Acısını bastırmak için dişlerini gıcırdatan Henderson koltuğu keserek yerinden söktü ve Camry'nin bagajına attı, Chevy'nin etrafındaki çimleri benzinle ıslattı ve bir kibrit çaktı.

Camry ana yola çıktığında alevler ağaçlardan yüksek seviyeye ulaşmıştı. Chevy'den geriye bir şey kalmayacaktı. Ucuz atlatmıştı. Çok çok ucuz atlatmıştı.

Nihayet güvenli bir mesafeye gelince Henderson'ın öfkesi alevlendi. Oradaki o *sık kafalı* herif neyin nesiydi? Parkway'de kendinden kurtulması yeterince fazlayken kendini Mazzetti ve çocuğun önüne atmak da neydi? Daha da kötüsü... Ve bir komando gibi ateş etmesi? *Benden daha iyi ateş etti.* Bu onur kırıcıydı.

Henderson aşırı derecede şanslı değilse Dedektif Mazzetti hâlâ nefes alıyordu. *O kadına lanet olsun!* Allahın belası bir kediden daha çok canı vardı. Bardaklığa bakınca şişenin boş olduğunu gördü, tüm votka gitmişti. Henderson titreyen parmaklarıyla direksiyonu kavradı ve sıkıca tuttu. *Yalnızca eve gitmeye odaklan. Eve gittiğin zaman rahatlarsın.*

15 Mart Cumartesi, 18.30

Stevie diğerleriyle birlikte mutfak masasına oturmadan önce salona son bir bakış attı. Cordelia, Emma'nın kucagina kıvrılmış, başını onun omzuna koymuştu. "Stevie?" diye gürledi Hyatt. "Bana odaklanmanı istiyorum. Kızını daha sonra görebilirsin."

"Biliyorum." Stevie patronu ve ortağının arasına, masanın başına oturdu, vücudunun her hücresi sıcak bir duş için yalvarıyordu.

Clay onun karşısındaydı, dirsekleri masanın üzerinde, başını öne eğmiş, hâlâ omuzlarındaki bezelye poşetlerini den-geliyordu. "Bay Maynard," diye başladı Hyatt, "bu tip gergin anlarda Dedektif Mazzetti'nin yanı başında bitivermek gibi bir alışkanlığınız varmış gibi görünüyor." Clay ona kısaca baktı. "Lanet olası gerçeğin ta kendisi bu değil mi?" Hyatt'ın dudağı hafifçe seğirdi. "Öyleyse bana bu akşam Dedektif Mazzetti'nin ön bahçesinde ne aradığınızı söyleyin. Bir silahla birlikte..."

Stevie öne eğildi. "Bunu ben de bilmek istiyorum. Minnettar olmadığımdan falan değil elbette. Ayrıca kız kardeşimin nerede olduğunu da bilmek istiyorum. Bütün akşamüstü ona ulaşmaya çalıştım."

Clay'in yüzü ifadesizleşmişti. Bu, Stevie'ye bir kez daha yontulmamış kayaları hatırlattı. Clay, Hyatt'a baktı. "Izzy son anda bir düğün işi aldı. Ona Cordelia'yı eve benim bırakabileceğimi söyledim."

Bir anlık bir sessizlik oluştu. "Nereden?" diye atıldı Stevie, onun 'baleden' dememesini umarak. Bildiği kadarıyla Clay Maynard ona hiç yalan söylememişti. *Ne olur şimdi başlama. Ne olur!*

"Dondurmacıdan..." Bakışlarını JD'ye çevirdi. "Onu babasının öldüğü günün yıl dönümlerinde hep dondurma yemeye götürdüğünü söyledi ama bunu muhtemelen unutmuşsun."

JD yüzünü buruşturdu. "Cordelia haklı. Onu hep dondurma almaya götürürüm. Ve gerçekten unuttum."

Stevie, JD'nin elini okşadı. "Bebekle ilgili durumu anlıyor."

"Kesinlikle..." diye onayladı Clay. "Son zamanlarda hiç uyumadığını ve sana bunu birkaç hafta içinde hatırlatacağını söyledi. Ve belki o kadar kötü hissedecekmişsin ki ona yalnızca bir külah yerine büyük bir kap dondurma alacakmışsın."

"Vay canına, bu yaşta bu zekâ!.." diye mırıldandı JD.

"Evet, öyle." dedi Clay. Bu üzgün ses tonuyla dondurmadan fazlasını işaret ettiğini belirtiyordu. "Dondurmacıdan önce çiçekçiye uğradık. Benim alacağım çiçekler vardı ve Cordelia annesi için birkaç çiçek alıp alamayacağımızı sordu. Böylece annesi ona o kadar kızmayacaktı."

Stevie suratını ekşitti, Clay onları yere yatırmadan önceki birkaç saniyeyi hatırlamıştı. *Özür dilerim anne. Yalnızca atları görmek istedim.* Stevie oturduğu yerde döndü, Cordelia'nın ayaklarına bakmak için gözlerini kıstı. "Ayağında botlar var. Neden?"

"Çünkü Izzy onu ata binmesi için Daphne'nin yerine götürüyor."

"Atçılık terapisi..." diye ekledi Alec. "Izzy bunun bir psikologdan daha faydalı olduğunu düşünüyor."

"Anlıyorum." Stevie kendi kendine Izzy'nin bunu muhtemelen iyi niyetle yaptığını söylüyordu. Izzy her zaman iyi niyetliydi. "Bunun ne zamandır devam ettiğini biliyor musun?"

“Birkaç aydır...” Clay bu cevabı ve sonrakileri Hyatt’a yöneltmişti. “Çiftliğe Daphne’nin güvenlik sistemindeki bir güncelleme üzerinde çalışmak için gittim. Cordelia ve Izzy oradaydılar.”

“Daphne neden çiftlikte bir güvenlik sistemine ihtiyaç duyuyor?” diye sordu Hyatt.

“Yeni atçılık terapisi programı için...” diye cevapladı Clay. “Bir ay içerisinde çiftlikte çocuklar, terapistler, at eğitmenleri ve Tanrı bilir başka kimler o çiftlikte olacak. Ben orayı güvende tutuyorum.” *Ve bu açıkça çok ciddiye aldığı bir sorumluluktuk,* diye düşündü Stevie. “Yani Izzy bir düğün işi için arandı ve sen Cordelia’yı eve getirmek için gönüllü oldun?”

Clay’in cevabı kısa bir baş hareketiydi, yine Hyatt’a hitap etmişti. *Bana değil.* “Saldırgana karşı onlara kalkan olmak nereden aklına geldi?” diye sordu Hyatt.

“İçgüdü sanırım.” dedi Clay. “Kırmızı arabayı gördüm, sürücünün bir kayak maskesi taktığını gördüm ve bugün hava o kadar soğuk değil. Sanırım daha silahı görmeden hareket etmeye başlamıştım.”

Bonibonlar, gökkuşağı, çiçekler ve ayakkabı çiğneyen yavru köpekler, diye düşündü Stevie. Cordelia ve onun, Cordelia’nın silah korkusuna dair bir çeşit konuşma yaptıkları açtı ve Clay kızının ilgisini çekmiş görünüyordu.

“Ne sezgiler ama!..” dedi JD tok bir sesle. “Ve çok iyi atıştı.”

“JD kırmızı arabaya bir el ateş ettiğinizi söyledi.” Hyatt kaşlarını çatı. “Tetikçi vurduğunu düşünüyor musun?”

Clay omuz silkti, bu hareketi bezelye poşetlerinden birinin omzundan masaya kaymasına yol açtı. “Bilmiyorum. Onun geri sıçradığını gördüğümü sanıyorum ama her şey çok hızlı oldu.”

“Kesinlikle...” dedi Hyatt, hâlâ ifadesini koruyordu. “Fazlasıyla hazır görünüyordun. Sanki bir saldırı beklemiş gibi. Neden?”

Alec karşı çıkmak için ağzını açmıştı ama Clay onu susturdu. “Bu adil Alec. Silahımı ateşledim. Soruyu bekliyordu.” Hyatt’la göz göze geldi. “Zaten çok heyecanlıydım ve farkındaydım, bu da benim arabayı fark etme ve gerekeni yapma olasılığımı arttırdı.”

“Neden heyecanlıydın ve neyin farkındaydın?” diye sordu Hyatt.

“Buraya gelirken bizi takip eden biri vardı. O arabadan kurtulduk ve uzun yoldan geldik. Güvenlik işindeysen bu tip

şeyler olur. Potansiyel müşteriler senin gerçekte ne kadar iyi olduğunu görmek isterler ve seni bir teste sokarlar. Ya da bazen yalnızca insanları kızdırırsın. Kim olduklarına bakarak bazen onlarla yüzleşirim ama aracımda bir çocuk vardı, bu yüzden biz de plakasını aldık ve daha sonra kontrol etmeye karar verdik.”

“O, bu kırmızı araba değil miydi?” diye sordu JD.

“Hayır, o beyazdı.”

Stevie sanki elektrik verilmişçesine geri sıçradı. “Beyaz ne?”

Clay şimdi kısık gözlerle ona bakıyordu. “Beyaz bir Camry. Niye?”

Nefes al. Havayı akciğerlerine girmeye zorlamalıydı. “Aman Tanrı’m!”

JD hareketsizleşmişti. “Plakayı aldığınızı mı söyledin?”

Clay başıyla onayladı, sonra Alec’e baktı. “Onlara anlat.”

“Kiralık bir araçtı.” dedi Alec ve plakayı uzattı. JD ayağa kalktı, masadan uzaklaşırken cep telefonundan bir numara çeviriyordu.

“Burada neler oluyor?” diye sordu Clay. “Ve bana bunun beni ilgilendirmediğini söylemeyin. En güzel montumun arkasındaki delikler öyle demiyor.” Hyatt öne eğildi, sesini alçaltmıştı çünkü JD telefonda incelenmesi için plakayı veriyordu. “Beyaz Camry’nin şoförü dün Dedektif Mazzetti’ye ateş etti ve olay yerinden kaçtı.”

Clay, Stevie’nin yüzüne bir bakış fırlattı ama hiçbir şey söylemedi. JD masaya dönmüştü. “Teşekkürler Alec. Elimizde aracın plakası yoktu. Ne dün ne de bugün...”

Stevie hızlı hızlı başını salladı. “Bugün mü? Bir saniye... O araba bugün orada mıydı? Harbor House’ta?”

JD başıyla onayladı. “Şehirdeki güvenlik kameralarını inceledik. Senin restorana girdiğin saatlerde beyaz bir Camry o sokaktaydı. Sen saat ikide Emma’yla buluştuğunda çok yoğun bir trafik vardı ve Camry’nin plakası arkasındaki araç tarafından gizlenmişti. Saldırıdan önce kameralardan hiçbirisi plakayı yakalayacak bir açıda değildi. Sonrasındaysa kameralar kayda değer bir şey kaydetmemiş.

Clay omzundaki diğer bezelye poşetini de çekti ve masaya koydu, omzunu ovuyordu. “Yani aynı adamın Dedektif Mazzetti’yi üç kez öldürmeye çalıştığını mı söylüyorsunuz?” diye sordu çok alçak bir sesle, JD ve Hyatt’a bakarak.

“Evet.” dedi JD asık bir suratla.

Bir an masada sessizlik olmuştu. “Ama beyaz Camry son birkaç saatte Dedektif Mazzetti’nin peşine takılmamıştı.” dedi Clay; sesi sert bir fısıltıya dönüşmüştü. “Cordelia’yı takip edi-

yordu, eninde sonunda annesiyle bir araya geleceklerini biliyordu.” Ön bahçede olanlar aklından geçerken Stevie yüzündeki kanın yine çekilmekte olduğunu hissetti. “Cordelia’yı da öldürmüş olabilir.” Sonra bu sözcüklerin anlamını idrak etmeye başladı. “Cordelia’nın seninle olduğunu nereden biliyordu?”

Clay en sonunda ona baktı, ama gerçekten baktı ve Stevie onun gözlerindeki korkuyu gördü. *Benim kızım için duyduğu korku. Ve benim için...* Ama konuştuğunda Stevie’yi de sakinleştiren bir ses kullandı. “Sizin nerede yaşadığınızı önceden bildiği çok açık. Beni buraya kadar takip etmedi. Parkway’de ondan kurtuldum. Bu adamın senin peşindeki adamla aynı kişi olduğunu varsayarsak beyaz Camry’yi bir yere bırakmış, kırmızı bir Chevy’ye geçmiş ve sonra direkt olarak buraya gelmiş olmalı. Bugün daha erken saatlerde burada olabilir ve çiftlik çıkışında Izzy’yi takip edebilirdi.”

Stevie korkunun kendisini ele geçirmemesi için kendini düşünmeye zorladı. “Daphne’nin çiftliği nerede?”

“Hunt Valley’de.” dedi Clay.

Stevie başıyla onayladı. “Adım adım gitmek işe yarayabilir. Izzy ve Cordelia benden önce evden çıktılar. Saat ikiye kadar önce Hunt Valley’e gitmeye, sonra da şehre inmeye yetecek kadar vakit var. Saldırdan sonra çok fazla ambulans vardı, sonra biz acil servise geldik... Cordelia’yla bir noktada buluşacağımı bilmesi, saldırganın geri çekilmesini açıklıyor. Ama yaşadığım yeri biliyorken neden restorandan sonra doğrudan buraya gelmedi? Neden seni takip etti?”

Clay gözlerini kapadı, kış güneşinin bronzlaştırdığı teni solmuştu. “O noktada sana yönelik herhangi bir saldırı için tetikte olacaktın. Ama Cordelia eve geldiğinde onu karşılamak için dışarı çıktığında, işte o zaman savunmasızdın.”

“Ama onun yanındaki sen olduğun için koşarak dışarı çıktım.” dedi Stevie, JD ve Hyatt’ın ona bakıyor olmasını umursamıyordu. Clay tamamen hasta görünüyordu ve Stevie’nin onun ne düşündüğünü anlamaya ihtiyacı vardı. “Bunu yapacağımı nereden biliyor olabilir?”

Clay gözlerini açıp onun gözlerine baktı. Stevie isteseydi bile gözlerini kaçıramazdı. “Bilmesine gerek yoktu Stevie. Seni dışarıya koşturmak zorlama niyeti olduğu sürece bunu bilmesine gerek yoktu.”

Ve o an Stevie anladı. *Aman Tanrım, aman Tanrım!..* Soluk almaya çalışırken akciğerlerinden titrek bir nefes verdi. Bayılmamaya çalışıyordu. “Onu bahçede vuracaktı ve ben de ona koşacaktım. Benim bebeğimi yem olarak kullanacaktı.”

15 Mart Cumartesi, 18.50

Nihayet anlıyor. Yine de Clay onun yüzüne bu korku ifadesine yol açmamış olmayı dilerdi. *Onu sen korkutmadın. Onu, onu ve kızını öldürmek isteyen o piç kurusu korkuttu.* Ama gözlerini ayırmayı bir an olsun istemediği kadın dayak yemiş gibi görünüyorken mantığın önemi devre dışı kalıyordu. Ama Stevie gözlerini ondan hiç ayırmamıştı. Teğmeni onun elini kendi elinin arasına alırken bile. “Cordelia’ya bir şey olmasına izin vermeyeceğiz.” demişti Hyatt. “Ama soruşturmanı durduracağına söz vermelisin. Sakatlık iznindesin. İyileşiyor olman gerekiyor. Söz veriyor musun?”

Stevie hafifçe başını salladı, bakışları hâlâ Clay’in yüzüne saplanmış hâldeydi. “Evet, elbette...”

Onun diğer yanındaki JD yorgunca iç geçirdi. “Şimdi güvenli eve gidecek misin?”

Başını mekanik bir hareketle salladı. “Evet, elbette... Yalnızca biraz eşya hazırlamam gerekiyor.”

“Sen burada otur. Kadın polislerimizden biri bu işi halleder.” Hyatt emri vermek için ayağa kalktı, sonra kapı ağzında durakladı. “Teşekkürler Bay Maynard. Bu tip zor ve stresli durumlarda her zaman yakınlarda bulunuyor olma alışkanlığından memnunum. Polis teşkilatına dönmeyi hiç düşündün mü?”

Clay bakışlarını Stevie’ye çevirmeden önce hürmeten ona baktı. “Teşekkürler Teğmen. Ve hayır efendim. Bir kez olsun düşünmedim.”

Hyatt’ın gülümsemesi hüznüydü. “Ben de öyle düşünmüştüm. JD, Stevie’ye güvenli eve kadar eşlik eder misin?”

“Evet efendim.” dedi JD. Hyatt gittiğinde JD daha yakına eğildi. “Nereye gidiyorsun gerçekten?”

“Güvenli bir yere... Ama bir güvenli eve değil.” diye mırıldandı, o kadar yumuşak söylemişti ki Clay onu neredeyse duymamıştı.

“Neden?” diye fısıldadı JD.

“Çünkü henüz hepsini bulmadım.” dedi yine aynı sessiz tonda.

Clay, Hyatt’ın boşalttığı sandalyeye oturdu. Başının bir hareketiyle Alec’i bir sarmaşık gibi Emma’ya dolanmış olan Cordelia’nın başında durmaya gönderdi. “Neyin hepsini?” diye sordu Clay.

"Silas'ın kurbanlarının... Onun eski dosyalarını araştırıyordum ve masum insanları işlemedikleri suçlar için hapse tıktığı dört yeni olay buldum. Bu hafta dört tutuklama yapıldı."

Clay irkildi. "Neden onun eski dosyalarını soruşturuyorsun? Ben hepinizde Silas'ın emrinde çalıştığı avukatın bıraktığı bir liste olduğunu sanıyordum. Lippman... Ben BPD'nin Lippman'ın ayarladığı tüm dosyaları ve olaya dâhil olan tüm polisleri bildiğini sanıyordum."

"Hayır, hepsini değil. Liste tam değildi. Silas'ın eski dosyalarını karıştırmaya başladığımda tutarsızlıklara rastladım. Lippman'ın ayarlaması için para ödediği ama o zamanlar benimle birlikte olduğu için tek başına ayarlayamayacağı dosyalar... Bazılarında bilinen kirli polislerden yardım almış olabilir ama hepsinde değil. Lippman'ın listesinde olmayan birkaç kirli polis daha olduğunu düşünüyorum." Stevie gözlerini kaçırdı ve Clay onun, sorularından yalnızca birini cevaplamadığını fark etti. İlk olarak ne halt aramaya eski ortağının dosyalarını soruşturuyordu ki? Bunu daha sonra öğrenecekti.

JD bitkin görünüyordu. "IA'ya söyledin mi?"

"Evet, söyledim. Gördüğüm şeyin ne olduğunu anlar anlamaz Hyatt'a aktardım. Bu pazartesi günüydü ve onunla birlikte dün sabah IA'yı görmeye gittik. Saldırıları salı günü başladı. Noktaları birleştirmek zor değil. Teşkilatta bir yerlerde bir çatlak var. JD, sana güvenebileceğimi biliyorum. Hyatta'a da... Ama sizin ikinizin güvenmek zorunda olduğunuz, bir güvenli evin güvenliğini sağlayacak polislere güvendiğimden emin değilim."

"Pekâlâ, o zaman bir kez daha soruyorum," dedi JD, "nereye gidiyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama senin evinde saklanmayacağım JD." Kararlı bir ifadeyle JD'ye baktı. "Lucy'yi ve bebeği de tehlikeye atmayacağım. Ve bana bundan endişelenmediğini söyleme. Beni ..." Omzunun üzerinden oturma odasındaki Cordelia'ya baktı, sonra ağzındaki baklayı çıkardı "Beni öldürmek isteyen her kimse, üçüncü kişilerin güvenliğini umursamadığı çok açık." Parmak uçlarını birden titremeye başlayan dudaklarına bastırdı. "Restorandaki o iki kadın bugün öldü ve Cordelia da ölmüş olabilirdi. Kimsenin kanını ellerimde istemiyorum."

Clay, Emma'nın bluzundaki kanı hatırladı. "Restoranda ne oldu?"

JD'nin kaşları havaya fırladı. "Haberlerde duymadın mı?"

"Hayır. Araştayken radyoyu açmadım. Cordelia arka koltukta uyuyordu. Ne oldu?"

"Keskin nişancı..." dedi JD. "Sokağın karşısındaki bina-
nın çatısına konuşlanmış. Pencereden geçen ilk atışı Stevie'yi
yaralamış ve bir kadını öldürmüştü. Yeniden ateş etmiş ve ikinci
kadını öldürmüştü."

Clay'in kalbi yeniden hızlanmıştı, bu kez o kadar hız-
lı değildi ama sertti. O kadar sertti ki canı yanıyordu. Ölüm
bugün Stevie'ye çok yaklaşmıştı. Kaç kurşundan kurtulmuştu?
Geçen aralıkta onu kurtarmış, kanının yere akmasını izlemişti.
Bununla bir kez daha başa çıkamazdı. Onu kaybetmeye, bir kez
daha çok yaklaşmıştı. *O senin değil ki kaybedesin.*

Bu farkındalık kafasına bir beyzbol sopası çarpmışçasına
dank etmişti. *Kahretsin ki benim değil.* Bu tip gergin anlarda
çok fazla kez yolu onunla kesişmişti. Buna isteyen kader, iste-
yen kâinat, isteyen dünya dışı güçler diyebilirdi... Hatta belki
Tanrı? Her ne kadar kim ya da niye olduğu aslında o kadar
önemli olmasa da. Hatta nasıl olduğu da... *Çünkü o benim ve
onu korumak için savaşacağım.* Ama asıl soru onu nasıl koruya-
cağıydı. Kuşkusuz onu hayatta tutacaktı. Onu yanında tutma-
ya gelince... *Evet. Onu da yapacağım.*

"Onların kanı senin elinde değil Stevie." dedi JD soğuk-
kanlılıkla. "Onları sen öldürmedin."

"Biliyorum. Ama şimdi onun dışarıda bir yerlerde oldu-
ğunu ve ne kadar kararlı olduğunu biliyorum ve duygusal veya
fiziksel olarak bana yakın olduğu için zarar vereceği herkesin
günahı benim boynuma olacak. Endişelenme JD. Gitmek için
değer verdiğim kimseyi tehlikeye atmayacak bir yer bulacağım.
Buna sen de dâhilsin."

JD tartışmak için ağzını açtı ve Stevie onu durdurmak için
elini kaldırdı. "Sekiz yıl önce benim yaşadığım şeyleri Lucy'nin
yaşamasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?" diye sordu sakince.
"Senin çocuğunun bir babası olacak. Senin..." Sesi kesildi ve
güçlkle yutkundu. "Senin bir oğlun olacak."

"Öylece yok olamazsın." diye mırıldandı JD. "Senin
güvende olduğunu bilmem gerekiyor. Senin nerede olduğunu
bilmezsem, en azından kiminle olduğunu bilmeliyim ki ihtiyaç
hâlinde sana ulaşabileyim."

Clay'in günün büyük çoğunluğunda beynini işgal eden
zonklama birden dinmişti. "Benimle olacak." dedi. "Stevie
benimle geliyor. Onlara ateş edenin kim olduğunu araştırırken
onu ve Cordelia'yı güvende tutabilirim."

JD fal taşı gibi açılmış gözlerle önce Clay'e, sonra göz-
leri daha da açılmış olan Stevie'ye baktı. Sandalyesini iterek
masadan kalktı. "Sanırım bu benim ayrılma iznim. Arabanda

bir spor çantası var mı Clay? Eğer yoksa ödünç verebileceğim yedek bir tişörtüm var.”

“Yok yok, arka koltukta içinde birkaç parça eşyam olan bir spor çantam var. Teşekkürler JD.”

Ve sonra o ve Stevie yalnız kalmışlardı. Clay onun konuşmasını bekliyordu. Çok beklemesi gerekmedi.

“Teklifin için teşekkürler Clay ama kabul edemem.”

“Neden?”

Gözlerini kapattı. “Bunu bugün yapamam.”

“Başka seçeneğin yok.” dedi hızla, bakışları birden yukarı kalkıp onunla göz göze gelmesine neden olmuştu. “Sen ve kızın bugün neredeyse ölüyordunuz. Değer verdiğin kimseyi tehlikeye atmak istemediğini söylüyorsun, peki o zaman nereye gideceksin? Ailene mi? Grayson ve Paige’in yanına mı? Onları tehlikeye mi atacaksın?”

Dudakları isyankâr bir şekilde incelmmişti. “Grayson’ın evinde bir alarm sistemi var. Bir de büyük köpekleri...”

Clay neredeyse gülüyordu. Stevie köpeklerden nefret ederdi ama Paige’in Rottweiler’ını puan kazanmak için kullanmaktan çekinmemişti. Fakat bu bir oyun değildi. “Yani bu herifi yakalayana kadar kızını Grayson’ın evinde hapsedmek mi istiyorsun? Onları seni dışarı çekmek için Grayson’ın evine giren ya da evinden çıkan birini hedef almaktan alıkoyan ne? Bunu daha önce yaptılar.”

Stevie irkildi ve Clay onun damarına bastığını anladı. “Buna bel altına vurmak denir Clay.” Çünkü bu şeyi yapan kişi onun eski ortağı Silas’tı, önceki yıl onun hedefinde Grayson ve Paige vardı. Silas Grayson’ı dışarı çekmek için onun evinin ön bahçesinde JD’yi vurmuştu. Stevie saldırganı kovalamış ve Silas’la yüz yüze gelmişti. Güvendiği adamın kirli bir polis olduğunu o olayın sabahında öğrenmişti ama Clay, Silas olay yerinden kaçmak için ona silah doğrultana dek Stevie’nin buna inanmadığını düşünüyordu. Clay, Stevie’yi o gün takip etmişti, onun arkasını kollamak için geldiğinde Silas arabasıyla uzaklaşmaktaydı. Stevie, Silas’ın kullanmakta olduğu arabanın tarifini yapıp plakasını bildirirken gözlerinden akan yaşlara karşın sesi netti ve titremiyordu, bu esnada Clay onu izliyordu. Bunu görmek Clay’in kalbini kırmıştı. Onu neredeyse kollarına alacaktı. İçinde Stevie’nin bunu önemsemeyeceğine dair bir his vardı. O an için... Ama sonrasında onunla ilişkisini koparırdı. Tıpkı üç ay önce hastane yatağmdayken yaptığı gibi...

Onun reddedişini kabul etmişti. İyi çocuğu oynamıştı. Ama bu onun durumunda pek işe yarıyor görünmüyordu. O

zaman bel altına vurmak? Bunu yapmaktan nefret ediyordu, ama... Her neyse... *Ne pahasına olursa olsun!*.. “Bel altı vurmuş olmam bunun konuyla ilgisiz olduğu anlamına gelmiyor. Bu, kullanılmaktan eskimiş bir taktik, çünkü işe yarıyor.”

Stevie göğsünün üzerinde kollarını bağladı, ifadesinde çaresizlik vardı. “Kızıma göz kulak olabilirim.”

“Biliyorum.” *Ama sana kim göz kulak olacak,* diye sormak istiyordu. Akıllıca davranarak kendini tuttu. “Peki sen soruşturmana devam etmek için dışarıda olduğunda ne olacak? O zaman kızınla kim ilgilenecek? Ve bana sırf patronun istedi diye bu işin peşini bırakacağını söylemeye kalkma. Benden hoşlanmıyor olabilirsin Stevie ama lütfen zekâmı aşağılama.”

Birkaç saniye gözlerini hızlı hızlı kırptırdı. “Asla bunu yapmam.” diye fısıldadı.

“Bu da bir şey.” diye mırıldandı Clay. “Değer verdiğin kimseyi tehlikeye atmak istemiyorsun değil mi? O zaman ben mükemmel seçim olmalıyım. Koruyacak çocuklarım, eşim ya da başka kimse yok.”

Stevie gözlerini kapadı, bir damla yaşın yanağından akmasına izin verdi. Tek yapabildiği gözyaşlarını silememek, onu kollarına alamamak ve ona her şeyin iyi olacağını söyleyememektir.

“Neden?” diye fısıldadı ağlamaklı bir sesle. “Neden beni kurtarmaya bu kadar kararlısın?”

Clay dilini yakan o cevabı yutmak zorunda kaldı. Bunu ona bir kez söylemişti. Duymak istediği cevabı alacağından emin olana dek bunu ona tekrar söylememeyi planlıyordu. *Ben sabırlı bir adamım,* dedi kendi kendine. *Bekleyebilirim.* “Çünkü kızın geceleri kâbuslar görüyor,” dedi bunun yerine. “Uyumaktan korkuyor.”

“Silas’ı görüyor.” dedi Stevie gözleri kapalı. “Ona silah doğrultmuştu.”

“Ve sırf bu yüzden, eğer ölmüş olmasaydı onu ben öldürürdüm. Ama Cordelia’nın son zamanlardaki rüyaları bununla ilgili değil. Rüyalarında seni görüyor Stevie. Mahkeme binasının merdivenlerinde vurulduğunu... Bunu görmüş televizyonda. Senin yere düştüğünü görmüş. Kâbuslarında sen tekrar ayağa kalkmıyorsun.”

Stevie’nin gözler fal taşı gibi açılmıştı, yeni bir korkuyla doluydu. Ve gözyaşlarıyla... “Bunu görmüş mü? Aman Tanrı’m! Bilmiyordum. Bunu ondan saklayabildiğimizi sanıyordum.”

“Bu zor bir iş. Bütün kanallardaydı. Izzy onun bu saldırıyı gördüğünü öğrendikten sonra onun yalnızca DVD izlemesine

izin veriyormuş.” Clay onun bir ömür gibi geçen bir dakika boyunca ağlamasına izin verdi. “Stevie beni dinle. Bugün kızının kâbusları neredeyse gerçeğe dönüşecekti. Bunun olmasına izin vermeye niyetim yok. Onun bana bağlanmasını istemediğini biliyorum. Izzy bana anlattı. Onun Daphne’nin yerine gitmemesini istemenin sebebinin bu olduğunu anlattı. Bu yüzden Cordelia’yı eve ben getirdim.”

“Bana ne kadar hatalı olduğumu söylemek için mi?” diye sordu imalı bir tonda. “Çünkü görünüşe göre hayatımı boka sürüklemiş durumdayım ve bu esnada kızımın da ölümüne neden oluyordum.”

“Hayır, sana Cordelia’nın, Daphne’nin programına ihtiyacı olduğunu söyleyecektim. O acı çekiyor ama senin acı çekmeni istemiyor, bu yüzden senin bunu görmene izin vermeyecekti. Onu bana bağlanmaktan uzak tutma arzuna saygı duyduğumu, cumartesi günleri Daphne’nin yerinden uzak duracağımı söyleyecektim.”

“Tek duyduğum bir sürü ‘söyleyecektim’ler. Şimdi ne söyleyeceksin?”

“Böyle bir kenarda durup ona zarar gelmesine izin vermem. Eğer bu süreçte bana bağlanacaksa, bırakalım öyle olsun.”

“Yani *bırakalım* öyle olsun? Onu kendine bağlayacaksın ve sonra öylece çekip gidecek misin? Bunu *yapabilir* misin?”

Tepkisini kontrol edememişti. “‘Öylece çekip gitmeyeceğim’. Ama sonrasında onu göremeyeceğime kanaat getirirsen başka seçeneğim kalmaz. Sen onun annesisin. Bense yalnızca...” Omuz silkti, kendisini inanmak istemediği sözleri söylemeye zorladı. “Bense bir yabancından ancak biraz daha fazlasıyım. Eğer sonradan kaybolacaksam, onun bana bağlanmasına izin vermek istemem. Bunun nasıl hissettirdiğini biliyorum. Ama o yaşayacak ve sonrasında benden nefret edecekse, o zaman cevabım evet. Eğer bu onun güvende olmasını sağlayacaksa bunu yapabilirim.”

Stevie gözlerini kaçırdı. Uzun, epey uzun bir süre boyunca sessizdi. En sonunda bir soluk verdi, omuzları çökmüştü. “Nereye gideceğiz?”

İşte bu. “Birkaç fikrim var. İstersen bunu yolda konuşalım.”

Stevie hâlâ ona bakmıyordu. “Bu, daha önce söylediğim şeyleri değiştirmiyor. Hastanedeyken söylediklerimi... Bunu bilmeni istiyorum. Ve buna inanmanı...”

Clay sakince başıyla onayladı. “Anlıyorum.” Ve anlamıştı.

Stevie onunla göz göze geldi ve Clay onun içini okuduğunu fark etmişti. "Bunu Cordelia için yapıyorum."

"Ben de..." Ayağa kalkmaya başlamıştı ama Stevie elini onun kolunun üzerine koydu, o kadar hafifçe dokunmuştu ki dokunma anında teni yanmış olmasa Clay hayal gördüğünü düşünebilirdi. Ve Stevie elini hızla geri çekip, sanki o da bunu hissetmişçesine elini diğer eliyle ovuşturmasa...

"Bekle." dedi. "Bana bir söz vermeni istiyorum."

Clay kaşlarını anlamlıca kaldırdı. "Fikirlerini değiştirmeye çalışmayacağıma söz vermemi mi istiyorsun?"

Yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Hayır. Yani, evet, o da var, ama..." Verdiği nefes perçemlerinin uçuşmasına neden olmuştu. "Bu işi yapanın kim olduğunu bulmamda bana yardım etmeni istiyorum."

"Bunu çoktan planlamıştım."

"Hangi polislere güvenebileceğimi bilmiyorum. Bana yardım ederken tamamen kanunlara uygun hareket etmeyebiliriz."

Clay sırtı. "Bunun gözümü korkutması mı gerekiyordu?"

Stevie dudaklarını büktü. "Her nasılsa bunu söyleyeceğini biliyordum."

Clay ciddileşmişti. "Eğer peşindeki adamı yakalamazsak sonsuza dek saklanıyor olacaksın."

Stevie'nin gözlerine bir üzüntü yayıldı. "Peki ya bu iş bittiğinde Cordelia'yı da alıp arkamı dönüp gidersem?"

Clay konuşmaya başlamadan önce yutkunmasının güçleştiğini fark etti. "İdare edebilirim. O zamana kadar bana emanetsin." Yeniden ayağa kalkmaya başladı ve bu sefer Stevie onu durdurmadı. "Gidip JD'yle birlikte düzenlemeleri yapacağım." Buzları erimiş ama hâlâ soğuk olan bezelye poşetlerinden birini ona doğru itti. "Cordelia'nın ağladığını bilmesini istemiyorsan bunları yüzüne koymak iyi olur."

Altıncı Bölüm

Baltimore, Maryland, 15 Mart Cumartesi, 19.00

“Ona fena hâlde vurgun.” dedi Alec hafifçe.

Emma mutfak masasındaki Clay ve Stevie’yi inceleyen bakışlarını kanepede yanında oturmakta olan genç adama çevirmişti. “Bunu görebiliyorum.” Kolunu, kucagında uyuyakalan Cordelia’nın başının altına koydu. “Onun için endişeleniyorsun.”

“Stevie onun kalbini kırdı. Ve işte şimdi yine orada, yeniden kırması için parçaları birleştiriyor.”

“O bir yetişkin Alec. Onun fikrini değiştirmek için yapabilecek çok şeyin olduğundan emin değilim.”

“Oldukça dikkatlidir.”

“O zaman bu ilginç olmalı, çünkü Stevie de keçileri gölgede bırakacak kadar inatçıdır.”

Alec dudaklarını büktü. “O zaman onu uzun zamandır tanıyorsun.”

“Sekiz yıldır...”

Başını salladı. “Kocasını öldüğünden beri... Normalde okuyucularınla arkadaş olur musun?”

Stevie şaşkınlığını gizleyememişti. “Sen bunu nereden...”

“Seni Google’ladım. Kocanı tıpkı Stevie’nin kocası gibi bir soygunda öldürülmüş.”

“Bu doğru. İkizi, Sorin bana onun hakkında bir mail yazmıştı, Stevie’yle tanışmak ister miyim diye soruyordu. Hani bazen birisiyle tanışırsın ve sanki onu yıllardır tanıyormuşsun gibi olur ya... Stevie ve benim durumum böyleydi. O çok inatçıdır ama aynı zamanda tanıdığım en hakiki insanlardan biridir.”

Mutfakta Clay ayaklanmıştı, yüzüne ifadesizlik maskesi takmış gibiydi. Ama ifadesiz değildi. Stevie’yle konuştuğu sırada kederden öfkeye kadar yüzü bütün duygulara sahne olmuş-

tu. Yoğun arzulardan üzgün teslimiyetlere dek... Clay gelip önünde durduğunda Emma başını kaldırıp baktı. "Plan nedir?" diye sordu Emma. "Polisler nerede?"

"Dışarıda, olay mahallini inceliyorlar." diye cevapladı Alec. "Ön ve arka kapıda bekleyen memurlar var. Bir kadın polis yukarıda, Stevie ve Cordelia'nın çantalarını hazırlıyor."

Clay öne eğilerek yukarıdan onlara baktı. "Onlar benimle geliyorlar." dedi sessizce.

"Nereye?" diye sordu Emma aynı gizlilikte bir tonda.

"Varana kadar nereye olduğunu söylemek istemiyorum."

"İyi o zaman, umarım aracında bir kişilik yer daha vardır çünkü ben de geliyorum."

Clay hayır anlamında başını salladı. "Sen evde, çocuklarınla olmalısın."

"Kendi çocuklarım şu anda 'Happiest Place on Earth'te¹⁸ büyükanne ve büyükbabalarıyla doyasıya eğleniyorlar. Ben de onların bu eğlencelerini bozmak üzere oraya gitmek üzereydim. Fakat burada kalıyorum, en azından birkaç gün..."

Clay uyumakta olan Cordelia'ya bir bakış fırlattı. "Seninle onun duyamayacağı bir yerde konuşmam gerek."

"O uyuyor."

"Belki..." dedi Clay, Cordelia'yı öylesine zarif bir hareketle kollarına almıştı ki Emma'nın yüreğine dokundu. Cüsseli ve üstü çıplak bir erkeğin uyuyan bir çocuğu kollarına almasında bir kadının içini titreten şeyler vardı. Bu adama karşı açıkça bir şeyler hissediyorken neden Stevie onu hayatından çıkarmıştı? Restoranda pencerelerin indirilmesinden önceki anlarda Stevie'nin yüzü bunu açıkça belli ediyordu. Kırılan camlar bir şeyleri değiştirebilirdi. *O zaman harekete geç Emma. Yapılacak önemli işler var.*

Clay'in Cordelia'yı kanepeye yerleştirebilmesi için oradan kalktı. Clay onu yerleştirip battaniyenin onu iyice örttüğünden emin oldu. Alec'e "Onun yanından ayrılma." dedi.

Cordelia gözlerini açtı, sonra onları kısarak baktı. "Neler olduğunu bilmek istiyorum." dedi.

Clay'in dudakları hafifçe titremişti. "Numara yaptığını biliyordum. Güvenli olduğunda sana anlatabildiğim kadarını anlatacağım."

"Büyükler hep aynı şeyi söylüyor."

"Biliyorum. Ama ben diğer büyükler gibi değilim. Anlatabileceğim zaman anlatacağım. Söz veriyorum. Şimdilik sana, seni ve anneni bu evden götüreceğimizi söyleyebilirim."

18-Dünyadaki en mutlu yer', Disneyland eğlence parkının sloganı

Cordelia'nın gözlerindeki rahatlama aşıkardı. "Silahlı adam geri gelir diye mi?"

"Belki... Senin güvenliğin söz konusuyken hiçbir şeyi riske atamam. Aynı şekilde annenin de..." Elleriyle onun saçlarını kenara aldı. "Eğer almak istediğin, onsuz uyuyamayacağın bir şey varsa Alec'e söyle. Onu da yanımıza aldığımızdan emin olur."

Bunu söyleyerek doğruldu ve Emma'ya kendisini takip etmesini işaret etti. *Banyoya mı?* Gerçekten Clay ona orayı işaret ediyordu. Kapıyı arkalarından kapadı ve ona klozeti gösterdi. "Bu kattaki kapısı olan tek oda bu ve yukarıda bir polis var. Oturmalsın."

Emma söyleneni yaptı. O, Clay'i incelerken Clay de aynı şekilde onu inceliyordu. "Bana söylemen gereken şey nedir?"

"Kırmızı araba, bize ateş açan... Sürücüsü Alec, Cordelia ve beni takip ediyordu ama başka bir arabayla... Ondandır kurtuldum ama arabasını değiştirdi ve buraya geldi. Aynı zamanda restorandaki de oydu. Stevie'yi o seferde iskaladığı için bu kez Cordelia'yı vurmaya, böylece Stevie'nin de dışarı çıkacağını planladığını düşünüyorum. Stevie bize bağırarak için dışarı fırladığında adam bulunmaz bir fırsat yakalamıştı. Stevie açık hedefti ve onu fark edemeyecek kadar öfkeliydi. Emma, beni dinlemelisin. O adam Stevie'ye ulaşmak için bir çocuğa zarar vermeye niyetliydi."

"Beni oturttuğun için minnettarım." Ve sonra Clay'in ima ettiği şeyi idrak etti ve kalbi hızla atmaya başladı, korku dalga dalga bedenine yayılıyordu. "Benim çocuklarımdan da peşine düşebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Acımasız olduğunu düşünüyorum. Ya Stevie'den nefret ediyor ya da ondan nefret eden biri tarafından tutulmuş. Eğer sen ya da senin çocukların zarar görürse bu Stevie'yi öldürür. Hiçbirimizi bu pozisyona sokma. Lütfen evine git."

Emma alnını ovuşturdu, düşünceleri karman çormandı. "Gerçekten çok boktan bir gün oldu."

"Anlat bana."

Emma kendini mantığını korumaya zorladı. "Çocuklarım, ailem ve kocamın ailesiyle birlikte Disney World'deler. Hiçbirinin soyadı 'Townsend' değil; bu, benim kitaplarda kullandığım adımdır, bu yüzden onları otellerinde bulması zor olacaktır. Ben ailem konusunda gizlilikten yanayım. İnternette çocuklarımdan resmi yok. Onları bulmak için epey eşmeleri gerekecektir. Onların yanına gidip bu çıldırmış suikastçıyı peşimden sürüklemesem daha güvende olurlar, haksız mıyım?"

Clay bu fikri değerlendirir gibi görünüyordu. "Haklı olabilirsin. Ama bu riski almak istiyor musun? Bu akşamüzeri Stevie'nin yanındaydın, keza bu akşam da. O adam seni iki kez gördü. Stevie için önemli biri olduğun açık."

Emma gözlerini kısıtı. "Ağzın laf yapıyor. Onu seninle gelmeye nasıl ikna ettiğini şimdi görebiliyorum." Clay'in omuz silkişi mütevazıydı ama gözleri keskindi. Bu numaralarının arkasında daha fazlası olduğu kesindi. "Aklımdan ilk geçen koşabildiğim kadar hızla eve koşmak." dedi dürüstçe. "Ya da bir uçak da işe yarar." Bu, ona bu nemrut suratlı adamdan bir gülümseme kazandırmıştı. "İkinci düşündüğüm, belki daha akıllıca olanı, ailem için bir özel güvenlik tutmak. Umuyorum ki bu şey yakında sona erecek ve çocuklarımdan tek hatırladığı şey dedelerinin dönme dolapta kusması olacak. Bazen çılgın takipçilerim oluyor, bu yüzden benim zaten bir özel güvenliğim var." Doğrudan onun gözlerinin içine baktı. "Dışarıda soruşturmadayken Cordelia'yla kalacak birine ihtiyacın var. Onun güvendiği birine... Eve yabancı birilerini getirmek için uygun bir zaman değil ve en yetenekli elemanını bebek bakıcılığı için harcamak istemezsin. Bu işi ben yapabilirim. Silah kullanmayı da biliyorum. Evimdeyken silahım olmadan asla dışarı çıkmam." Kaşlarını kaldırdı, hızını almıştı. "Sizin eyaletiniz benim silah ruhsatımı tanımadığı için şu an silahsızım. Tabii bunu saymazsak..." Cebinden bir sustalı çıkardı ve bıçağını açtı. Clay'in gözlerinin büyümesini izliyordu. "Daha önce tehdit edilmişim, bu yüzden meşru müdafaa derslerine gittim. Ortağın Paige gibi siyah kemer sahibi değilim ama kavga ederken pisleşmekten kaçınmam."

Clay dikkatlice bıçağı inceledi. "Benim ortağımı nereden biliyorsun?"

"Seni Google'da araştırdım. Seni internette bulmak o kadar zor değil. Pek göze batmayacak gibi değilsiniz."

Bir anlık duraksamadan sonra başıyla onayladı. "Güvenlik şirketine benimle iletişime geçmesini söyle. Onları bilgilendireceğim."

"İşte bunu yapabilirim. Yardıma her zaman açığım."

"Seni uzun süre aileden ayrı tutmayacağım ama bu gece Cordelia ve Stevie'yle kalmandan memnun olurum. Teşekkürler Emma. Samimi olarak söylüyorum."

"Mmm, şey!.. Şimdilik sizinle geliyor oluşum aramızda kalsın olur mu? Yoksa Stevie deliye dönecek ve planımızı mahvedecektir." Clay'e göz kırptı. "Gördüğün gibi çabuk öğreniyorum."

"Bunu görebiliyorum." Kapıyı açtı, sonra ona önden geçmesini işaret etti. "Önden bayanlar..."

Clay'in kolunun altından geçerek çıkarken aklına bir düşünce geldi. "Peki ya Izzy?"

Clay yüzünü ekşitmişti. "Onu unuttum. Bir düğünde fotoğraf çekiyor. Bana resepsiyonun gece yarısına sarkacağını ve ondan kalmasını rica ettiklerini mesaj atmıştı ama bu, bütün bunlar olmadan önceydi. Ona ne söyleyeceğimize Stevie'nin karar vermesi en uygunu."

"Bu hoş olmayacak, Izzy'nin ona böyle yalan söylemiş olduğunu görmek... Ama Izzy suç işledi." dedi omuz silkerek. "Bedelini ödeyecek."

"Ben de ona tam olarak bunu söylemiştim. Sanırım iyi anlaşacağız Dr Walker."

Emma ona tatlı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Arkadaşımı üzersen o zaman görüşürüz."

Merdivenlere doğru yürüdü, Clay'in kıkırdaması sırtına neden oluyordu. Sonra yüzü düştü ve haberleri Christopher'a nasıl vereceğini düşündü. Dehşete düşecekti ki bu anlaşılabilirdi. *Çünkü ben de aynı durumdayım.*

15 Mart Cumartesi, 19.00

Robinette yatak odasındaki aynadaki görüntüsüne somurarak bakıyordu. *Stevie Mazzetti hâlâ nefes alıyor.* Henderson başarısız olmuştu. Bir kez de değil, iki kez... Robinette böyle bir başarısızlığın daha önce olup olmadığını hatırlayamıyordu, Henderson'ın yeniden içmeye mi başladığını merak etti.

Bu daha önce *olmuştu*, o askerin başına büyük sorunlar açmıştı. Askerî mahkeme boyutlarında sorunlar... Robinette sorunları ortadan kaldırırdı. Sihir gibi... Ya da bir cesedi gece-nin ortasında çöle saklamak, Henderson'ı da sonsuza kadar kendine borçlu hâle getirmek gibi... Bugüne değin bu borç, faiziyle birlikte ödenmişti. Ama bugün... Henderson'ın hatası durumu olduğundan daha berbat bir hâle getirmişti. Önceden yalnızca Mazzetti'nin ardı arkası kesilmeyen araştırmalarının Robinette'e bir noktada bağlanma olasılığı vardı. Şimdiyse daha fazla insan ölmüştü. O restorandan bu akşamüstü iki ceset çıkarılmıştı. Robinette onların isimlerini bilmiyordu. Umursamıyordu. Ama polisler tetikçiye arıyor olacaktı. Belediye başkanı, BDP makul bir şüpheli getirene kadar polis şefinin ensesinde olacaktı. Öğle yemeği esnasında masum insanların

vurulması turizm açısından iyi değildi, hele ki bu restoran tarihsel miras listesindeki lüks bir restoransa...

Baltimore polisi 'her taşın altına' bakacaktı. Polis şefi bugünkü basın toplantısında iki düzine gazeteciye böyle söylemişti. *Kendini beğenmiş züppe!*.. Neyse ki şefin emrindeki polislerden bazılarının acınası devlet maaşlarının karşılayamayacağı müsrif yaşam tarzları vardı. Robinette'in bu bütçe desteği bilgi akışının zamanında olmasını sağlıyordu. Ve başına dert açabilecek herhangi bir şey ve her şey aynı yolla hızla aktarılıyordu.

Şimdi sahip olduğum paraya sekiz yıl önce sahip olsaydım, ilk olarak bu karmaşanın içinde olmazdım. Mazzetti'yi sakince nötralize etmiş olurdu. Ama o zamanlar fakir ve çaresizdi. Bir daha asla o iki şeyden biri olmayacaktı. Ne yazık ki Henderson'ın hataları arı kovanına çomak sokmuştu. Mazzetti restorandan ayrıldıktan sonra vurulmalı, sonra da vücudundan kurşunun çıkarılabileceği izbe bir yere gelmesi için tahrik edilmeliydi. Onun ön bahçesine arabayla gitmeye gerek kalmayacaktı. Tam şu anda adli tıp laboratuvarlarında incelenmek üzere götürülmekte olan mermi kovanları olmayacaktı. Restorandaki iki mermi... Mazzetti'nin ön bahçesindeki çimlerde, evinin bahçesinde yatan kaç mermi olduğunu Tanrı bilirdi. En az ikisi Stevie'ye koruyan herifi bulmuştu. O herif her kimse...

Şu ana kadar kim olduğunu kimse söylemiyordu. Kaynaklarından hiçbirisi adamın adını bilmiyordu. Polis değildi, bu kadarından eminlerdi. Tek bildikleri adamın çelik yelek giymiş olduğuydu. *Kim şu şehirde lanet olası bir çelik yelek giyip geziyor ki?*

Bütün o mermiler -Henderson sağ olsun- artık sansasyonel bir saldırı silsilesinin delilleriydi. Onları yok etmek Robinette'e oldukça pahalıya mal olacaktı. Eğer hepsinin altından kalkabilirse... Kadroda bir değişiklik yapma vakti gelmişti. Hızlıca gerekli aramaları yaptı. İlk önce güvenlik kulübesine Henderson'ın girişlerini engellemesi için... İkinci olarak Fletcher ve Brenda Lee'ye, onlara eski iş arkadaşlarıyla bir ilişkilerinin kalmadığını bildirmek için... Son arama ise Westmoreland'eydi, Henderson'ı onlara bağlayan ne varsa ortadan kaldırması için... Henderson dâhil.

"Todd, hayatım, kendi ödül töreni yemeğine geç kalacaksın." Robinette'in eşi banyonun girişinde duruyordu, giyinmiş ve süslenmişti. "Bu kadar uzun süren nedir?"

Telefonunu cebine koyarak ellerini beceriksizce havaya kaldırdı. "Kravatımı bağlayamıyorum."

Lisa gülümsedi, babasının en iyi yılında ev dediği, Tanrı'nın unuttuğu o çiftlikten kazandığı paradan daha pahalı olan halının üzerinde yürüyordu. Oraya dünya üzerindeki cehennem demek daha doğru olurdu. Bu adam çok şey başarmıştı bebeğim. Büyük bir ev... Zarif, güzel, sosyetik bir şey... Başarılı bir iş, itibar... Todd Robinette bu şehrin itibarını kazanmıştı. "Sana yardım edeyim." dedi, ne yaptığını bilir bir edayla kravatu bağlayarak. Son bir dokunuşla duruşunu düzeltti. "Sana hazırladığım konuşman yanında mı?"

"Konuşmam yanımda." Smokinin cebine hafifçe vurdu. Bu Lisa'nın hazırladığı konuşma değildi, onun yerine PR menajerinin hazırladığı kısa, sevimli ve hedefe yönelik olan konuşmaydı. Her felaketten kurtulacak bir yol bulan Brenda Lee ağırlığınca altın değerindeydi. Yoksul ülkelere aşı bağışlamak en başından onun fikriydi, sonra kaybettiği oğlunun anısına şehirde genç bağımlılara yardım eden klinikler açma fikri de ondan çıkmıştı. Yavaş ama emin adımlarla ikinci eşini öldürmekten soruşturulan bu adamı çok sevilen, sivil toplum örgüt liderleri tarafından onurlandırılan birine dönüştürmüşlerdi.

Brenda Lee tam bir dâhiydi. Lisa zekiydi ama Brenda Lee'ye ulaşması için çok yol katetmesi gerekiyordu. Onun konuşmasını kullanmadığı için üzülecekti ama Robinette bu pürüzü daha sonra giderecekti.

"O zaman çıkmamız gerek." Lisa ona davetkâr bir gülümsemeyle baktı. "Böylece eve tekrar gelebiliriz."

Robinette onu kollarına aldı, birlikte çektiydikleri fotoğrafa bilerek benzemeye çalışarak... Onlar için 'yakışıklı bir çift' deniyordu. Bugün karşılaşacağı erkekler onu kıskanacaktı. Kadınlar onu isteyecekti. Bu gece güzel bir gece olacaktı. Stevie Mazzetti'nin hayatta olduğu düşüncesi hariç, onun hâlâ burnunu ait olmadığı yerlere sokabilecek durumda olması dilinde kekremsi bir tat bırakması için yeterliydi.

Lisa biraz geri çekildi, kaşlarını çatmıştı. "Sorun nedir Todd?"

Öfkesini dışa vurduğunu fark etti. "Yalnızca işle ilgili ufak bir sorun... Halledilemeyecek bir şey değil." *Henderson dışarı, Westmoreland içeri. Eğer Wes bu işi halledemezse ben kendim yapacağım.* Robinette bu fikri fazlasıyla çekici buldu. Belki de en başından beri istediği şey bu olduğu için... Bileğini kolunun altında kalacak şekilde büktü. "Gidelim. Ortalığı yıkıp geçeceğim."

15 Mart Cumartesi, 20.45

Stevie'nin evinden iki araçla ayrılmışlardı. Stevie ve Cordelia JD'yle birlikteydi. Clay'in aracı kurşunlarla kalbura çevrildiği için Paige; Clay, Alec ve Emma'yı eski pikap kamyonu ile götürüyordu.

İki gruba ayrılmışlardı; Clay ve Paige, Emma'yı oteline götürüyordu, Stevie ve JD'ye sözde Hyatt'ın ayarlamış olduğu güvenle eve yönelmişlerdi, Stevie arka koltukta Cordelia'nın yanında oturuyordu. Cordelia emniyet kemerini takmıştı ama Stevie'ninki takılı değildi. Elinde silahıyla Cordelia'ya o kadar yakın oturuyordu ki neredeyse onun üzerine oturacaktı. Cordelia en sevdiği peluş tavşanını sıkı sıkı tutmuştu. Bu, Paul'ün öldürülmeden önce ona aldığı bir hediyeydi. Kızı onsuz uyuyamazdı. Stevie onu yanlarına almayı düşünmemişti ama Clay kızının uyumak için ne gerekiyorsa almasını sağlamıştı.

Clay mutfak masasında onu yalnız bıraktıktan sonra tüm vaktini telefonda plan yaparak geçirmişti. Stevie'ye kalan tek şey ailesini arayıp endişelenmemelerini söylemek olmuştu. Ve onları bulmaya çalışmamalarını... Nereye giderlerse gitsinler... Clay ona bunu söylememişti ki bu sinirlerini bozuyordu. Ama mantıklı bir iş yapıyordu. Bunu kimseye söylememişti, böylece ondan başka kimse nereye gideceklerini bilmeyecekti.

Ben ne bok yiyorum? Clay onu bu işe nasıl ikna etmişti? Güvenini nasıl kazanmıştı? Ona o hüzünlü siyah gözleriyle bakmış, ilgisini dağıtmak için kaslarını göstermiş, suçlu anne kartını oynamıştı... *Oha!.. Orada dur bakalım.*

Clay bunlardan hiçbirini yapmamıştı. Gözleri hüzünlüydü çünkü *kendisi de* hüzünlüydü. Kaslarını göstermesi Stevie'nin fark ettiği bir şeydi çünkü tüm o vakitte masada gömleksiz oturmuştu ve nabızı atan hangi kadın bunu fark etmezdi? Ve hiç suçlu anne kartını oynamamıştı. Bir kez olsun... Gerçeği söylemişti. Canını ne kadar yakarsa yaksın, Clay ona doğruyu söylemişti. Ve mantığını kullanmıştı. Stevie normalde mantığı severdi. Ona saygı duyardı. Ama onun isteklerini yontmak için kullanıldığında değil. Ve kendisi yanlış taraftayken... Şu anda olduğu gibi...

Dudaklarını Cordelia'nın saçlarına bastırıp onu öptü. Kızı acı çekiyordu ve Stevie bunu anlamamıştı. Kendi kızının neye ihtiyacı olduğunu görmemişti. "Seni seviyorum bebeğim." diye fısıldadı.

"Ben de seni seviyorum anne. Korkma, her şey güzel olacak."

"Biliyorum bi'tanem. Olacak."

"Bay Maynard'a sana siyah bir değnek getirmesini söyledim." dedi Cordelia. "Simli olan daha güzel ama güvenli değil. Birileri senin geldiğini uzaktan görebilir."

Stevie hâlâ gülümseyebildiğini fark etti. "Sen akıllı bir kızsın, biliyorsun değil mi?"

Cordelia'nın sevimli gülümsemesi onun kalbine merhem gibi geliyordu. "Bu şey bittiğinde atları görebilir miyim?"

Stevie hafifçe güldü. Kurnaz çocuk... "Sen babanın kızı-sın. Bir kuşu büyüleyip onun şarkısını çalabilirdi. Ama hemen sonra onu geri verirdi çünkü kuş için üzüldü."

Cordelia parmaklarıyla boynundaki kolyeye dokundu. "JD amca, senin bana verdiğin kolyeyi taktım." JD'nin Cordelia'ya anaokulu mezuniyet hediyesi olarak aldığı bu kolyenin içinde babasının bir fotoğrafı vardı. "Bay Maynard onsuz uyuyamayacağı her şeyi almam gerektiğini söyledi."

Stevie ayaklarının ucunda duran sırt çantasını düşündü. Clay ona da aynı şeyi söylemişti ve o eşyaların neler olduğunu gözden geçirmek için yalnızca beş dakikası olmuştu. Kullandığı şeyler... Değerli şeyler... Yeri doldurulamaz şeyler... Laptopu... Hiç yıkamadığı ve hâlâ onun kokusunun en yitik kokusunu taşıyan, Paul'ün en sevdiği kazağı... Oğlunun pelüş ayıcığı... Paul'le paylaştığı yatak odasında durmuş, bu beş dakikanın üçünü neredeyse kımıldamadan, neler alacağını düşünerek geçirmişti. Son iki dakikasını çantasına koyacağı şeyleri arayarak harcamıştı. Cordelia'nın aynı işi yapması otuz saniyeden kısa sürmüştü. Pelüş tavşanı kapmış ve Emma'nın boynuna takmasına yardım ettiği kolyeyi almıştı. Stevie'nin elleri o kadar titriyordu ki kolyenin tokasını takamamıştı.

JD dikiz aynasından onlara baktı. "İyi yapmışsın tatlım. Babanı kolyende, tam yanında taşıyorsun."

"Ve seni de... Kolyenin öbür tarafındaki fotoğrafımı çıkar-dın ve senin resmini koydum. Kendimi zaten istediğim her an görebilirim. Şimdi... Nereye gidiyoruz?"

"Güvenli bir yere Cordy. Tek bildiğim bu." dedi sakince ama sesinde bastırılmış bir gülüş vardı. Cordelia insanlardan bilgi sızdırmak konusunda çok iyiydi.

"Bilmiyorum." dedi Stevie, Cordelia sorusunu ona yöneltemeden önce. "Gerçekten... Hiçbir fikrim yok."

Cordelia'nın sinirli iç çekışı Stevie'nin hislerini tam olarak yansıtıyordu. Sonrasında JD'nin arabasına sessizlik hâkim oldu, motorun tekdüze sesi Stevie'yi neredeyse uyutuyordu. Bir saat kadar nereye gittiğini bilmeden arabayı kullandıktan sonra

havaalanına yakın ama otobandan epey uzak, özellikle sakın bir yola saptı.

Arkadan yaklaşan farlar Stevie'yi germiştı. Silahını daha sıkıca kavradı, yan yoldan gelen gelen kırmızı bir SUV önlerine çıktı-ğında kalbi yerinden çıkmak üzereydi. Kuşatılmışlardı.

"Sakin ol Stevie." dedi JD hafifçe. "Hepsi planın bir parçası."

Önlerindeki SUV yavaşladı ve arkalarında başka farlar da belirdi. Diğer araçlar da aynı yan yoldan çıkmışlardı. İki siyah Escalade onları çevreledi, her biri JD'nin aracının birer yanına geçmişti. Stevie ancak o zaman rahatladı. Escalade'leri tanı-yordu. Biri Eyalet Savcılığı'nda çalışan Grayson Smith'e aitti. Uzun yıllardır onun arkadaşıydı. Diğeriyse Grayson'ın karde-sine, FBI özel ajanı olan Joseph Carter'a aitti. Stevie bu iki adama da sonsuz güvenirdi.

Tabii ki Silas'a da güvenmişti. *O zaman içgüdülerin ne kadar iyi gerçekten? Hayır. O konuya girmiyorum.* Kendinden düştüğü şüphely aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Cordelia'nın onun tetikte ve bilinçli olmasına ihtiyacı vardı. Kendini sorgu-lamasına değil.

JD arabayı durdurduğunda arkasına baktı, Paige'in eski pikap kamyonetini gördüğünde şaşırmamıştı, kendisi direksi-yondaydı ve Clay de yanındaydı. Her yönden korunuyorlardı. Önlerindeki kırmızı SUV'nin sürücüsü arabadan indi ve Stevie gözlerini kırptırdı. Farların altında adam farklı görünüyordu. Sanki bir aksiyon filminden fırlamışçasına... Beyaz saçları ve rüzgârda savrulan deri bir trençkotu vardı. "O kim?"

JD kıkırdadı. "Özel Ajan Deacon Novak... Joseph için çalışıyor. Sen hastanedeiken aralık ayında onunla beraber çalış-mıştık. Kendine has biridir." Kızıl saçlı bir kadın arabanın diğer tarafından indi. İkisi de zırh giyiyordu ve ellerinde otomatik tüfekler vardı. "Bu Özel Ajan Kate Coppola." diye ekledi JD. "Joseph ikisine de güvenir. Ben de öyle."

"İşi hakikaten ciddiye alıyorlar." diye mırıldandı Stevie, rahatlamış ve etkilenmişti. Ve daha güvende hissediyordu.

Joseph onların solundaki SUV'den çıktı ve Cordelia'nın kapısından önce kendi arabasının arka kapısını açtı. "Hey, selam Cordy!" dedi. "Heyecanlı bir gün geçirdiğini duydum."

"Bir de bana sor," dedi Cordelia dramatik bir biçimde, Joseph'i güldürmüştü. "Bizimle mi geliyorsun?"

"Hayır. Ama sen benim Escalade'ime geçiyorsun. Camla-rı kurşuna dayanıklı." diye ekledi Stevie'ye, "Grayson'un ki de

öyle. Kurşungeçirmez değil ama 1600 Pensilvanya Bulvarı'na¹⁹ girmeyeceğini varsayarsak kurşungeçirmez diyebiliriz."

"O zaman bu şey oldukça iyi." dedi Stevie, sesinin titremediğine memnundu. "Teşekkürler Joseph..."

"Teşekkür edilecek bir şey olmadığını biliyorsun." dedi kabaca. "Yeterince hayat kurtardın Stevie. Sana yardım etme sırası bizde."

Stevie onun aralık ayında Marina Craig'i başından vuran mermiden bahsettiğini biliyordu. Yoksa Marina'nın bir sonraki kurşunu onun nişanlısı Daphne'yi hedef alacaktı. Joseph, Cordelia'ya kollarını açtı. "Gel bakalım minik cadı. Bu partiye biraz hareket getirelim."

Cordelia kollarını onun boynuna doladı. "Tasha içeride mi?" Joseph bir kahkaha attı. "Evet içeride. Annen canıma okuyacak."

"Tasha kim?" diye sordu Stevie.

"Daphne'nin köpeği." dedi Cordelia küçük bir mızıldamayla. "O da hayatları kurtarıyor." diye ekledi canlı bir sesle. "Bir keresinde Ford'un hayatını kurtarmıştı. Joseph'e sor. O oradaydı."

"Bu doğru." dedi Joseph Cordelia'ya göz kırparak. "Köpekler kızlar için harika arkadaşlardır."

"Tanrı'm, sen *o kadar çok* babanın kızısın ki..." diye mırıldandı Stevie, JD'nin arabasından çıkarken. JD arabanın camısını açtığındaysa bir an durakladı. "Hyatt'a yolda kaçırılmayı becerdiğimi ve nereye götürüldüğüm konusunda bir fikrim olmadığını söylemek için mi bunu böyle yaptınız? Akıllıca... Jeremiah'a vaftiz annesinden bir öpücük gönder. Bunu yakında gerçekten vaftiz annesi olarak yapacağım."

"Yapsan iyi edersin." dedi JD içtenlikle.

"Gitmem gerek. Yerleştiğimizde seninle iletişim kurmanın bir yolunu bulacağım."

Diğer Escalade camlarını indirdi, direksiyonun başında Grayson vardı. "Bunun üzerinde gece gündüz çalışıyor olacağız." dedi. "Endişelenme. Seni yakaladık."

"Bunu görebiliyorum. Ben..." Güçlkle yutkundu. *Yenildim.* "Teşekkürler..."

Paige pikabından çıktı, arka koltuktaki Emma'nın çıkmasına yardım etti ve Joseph'in SUV'sine kadar ona eşlik etti, Stevie'nin kaşları çatılmıştı. "Emma, burada olmaman gerekiyordu."

“Böylesi daha güvenli.” dedi Emma. Ön koltuğa tırmandı, suratı asıktı. “Otel odama birileri girmiş. Her şey darmadağın-
nıktı.”

Stevie nefesini tuttu. “Ne zaman oldu bu?”

“Bu akşamüzeri, ikiden sonra... Yani oda temizliğinin yapıldığı sırada...”

Olası bütün kötü senaryolar Stevie’nin beynini kemiriyordu. “Odaya girip onlarla karşılaşmış olabilirdin. Seni öldürmüş olabilirdin.”

“Hayır, onlarla karşılaşamazdım çünkü odama girmedim. Paige girdi. Benim birkaç eşyayı toparlaması için anahtarımı ona vermiştim.”

Stevie, Paige’e baktı, başını evet anlamında sallıyordu. “Darmadağın-
nıktı.” diye onayladı. “Birisini gerçekten içeriye duman etmiş. Otel güvenliğini aradım ve Clay de Hyatt’ı telefonla bilgilendirdi. O şimdi olayla ilgileniyor.”

“Ama onlar neyin...” Sorunun geri kalanı Stevie’nin boğazına takılmıştı çünkü onların neyin peşinde olduklarını biliyordu. Kimin peşinde olduklarını... “Senin, Emma... Seni istiyorlardı çünkü sen onları bana getirebilirdin. Sen restoran-
da benimle birlikteydin ve şimdi sen de bir hedefsin. Buradan kaçman gerek. Eve gitmen gerek.”

Emma titriyordu ama gözlerindeki kıvılcım bunun sebebinin korkuyla beraber öfke de olduğunu gösteriyordu. “Şimdilik burada daha güvendedim.”

Clay suçlu anne kartını ona karşı oynamamıştı ama Stevie bunu pekâlâ onun üzerinde deneyebilirdi. “Peki ya çocukların? Onlar da daha güvende mi?”

“Evet, öyleler. Eğer birileri odamı araştırdıysa şu anda eve döneceğimi düşünerek beni havaalanlarında arıyor olabilirler. Eğer dönersem onları doğrudan çocuklarıma götürmüş olurum. Şu anda büyük anneleri babaları ve Christopher’dan başka kimse onların nerede olduğunu bilmiyor. Benim ailemin Disney otel rezervasyonları ve Christopher’ın seyahat planları benim laptopumdaydı ama hırsızlar onu almadılar çünkü onu yanımda getirmemişim. Vegas’ta iş hayatından tamamen uzak bir tatil yapacağımıza Christopher’a söz vermişim, bu yüzden onu evde bıraktım. Florida’daki mahallemizdeki polisi bilgilendirdim. Evimize giren olmamış. Bir arkadaşımı eve gönderip laptopumu oradan aldardım.”

“Aynı zamanda ailesini korumak için bir özel güvenlik şirketiyle anlaşmış.” dedi Paige. “Ama çocuklarının izine ulaşmak hakikaten zor. Arkadaşın çok uyanık Stevie.”

Ve dibine kadar da inatçı, diye geçirdi içinden Stevie. “Emma, tüm bu olanlar için çok üzgünüm.”

Emma ona dik bir bakış fırlatmak için koltuğunda döndü. “Bu senin suçun *değil*. Bana bunu bir kez daha söyletme, yoksa canını yakarım.”

Stevie ufak tefek arkadaşına bir bakış attı ve gözlerini devirdi. “Sanki yapabiliymişsin gibi...”

“Ona fazla bulaşma.” dedi Paige. “Kızın da yetenekleri var. Sana birkaç parça giysi getireceğim Emma. Ve yarın kocanı havaalanından alacağım. Endişelenme.” Cordelia’nın bakışlarını yakaladı ve öne eğildi. “Önümüzdeki hafta seni tekrar derste görmek istiyorum. Anlaştık mı?”

“Evet, Sensei Holden.” dedi Cordelia saygıyla.

Paige, Escalade’in içine eğildi. “VCET²⁰ kırmızı Chevy’yi bulmuş.” dedi alçak bir sesle.

Stevie yeniden kaşlarını çattı. VCET, Şiddet Suçlarıyla Mücadele Timi’nin kısaltmasıydı, Joseph Carter tarafından yönetilen, FBI ve BPD’nin birlikte yürüttüğü bir harekât timiydi. “Dosyayı ne zaman onlar aldılar?”

“Muhtemelen sen hâlâ acil servisteyken...” Paige irkildi. “Yani bizi ilk aramış olman gereken zamanda... Senin için orada olurduk.”

“Üzgünüm.” dedi Stevie yere bakarak. “Aramalıydım. O an aklım başka yerdeydi.”

“Biliyorum. Saldırıya uğruyorsun ve kafan atıyor. Hyatt’ın sana VCET’ten bahsettiğini düşünmüştüm.”

“Bahsetmeliydi ama bahsetmedi. Kimse bana bir şey anlatmadı. Ve bundan memnun değilim.”

Paige omuz silkti. “Seni korumaya çalışıyorlar, seni daha çok üzmelerine izin vermemek için çabalarıyorlar. Bu yüzden bilgilendirmek konusunda pinti davranıyorlar. Ben onların yöntemlerini onaylamıyorum.”

“Ben de...” Ve her ne cehenneme gidiyorlarsa oraya gittiklerinde Clay’i bununla yüzleştirecekti. “Kırmızı Chevy’yi nerede bulmuşlar?”

“Evinden otuz kilometre kadar ötede, bir yan yolda.” Paige biraz ürkmüştü. “Yanmış hâlde...”

“Siktir!” Tüm adli tıp kanıtları duman olup uçmuştu.”

“Biliyorum.” Paige omzunun üzerinden arkasına baktı. “Clay geliyor. Senden sakladığı sırlar için ona daha sonra bağırabilirsin.”

—“Yapacağım. Teşekkürler Paige. Buna minnettarım.”

Clay, Joseph'in Escalade'inin direksiyonuna geçti ve küçük konvoyları hareket etmeye başladı, tüm araçlar onların SUV'sinin yeniden ortaya geçmesi için manevra yapıyordu. "Plan nedir Clay?" diye doğrudan sordu Stevie.

"Oraya ulaşana kadar gideceğiz. Kötü adamları yakalayacağız. Hayatta kalacağız. Son..."

"Çok komik. Kendi iyiliğim için benden bilgi saklamaya bir son vermek gerek. Lütfen!.."

"Pekâlâ. Doğuya gidiyoruz. Cordelia'yı saklamak ve sonraki adımlarımızı planlamak için güvenli bir yerim var. Eastern Shore'da, muhtemelen adını bile duymadığın küçük bir kasabada... Araziye yalnızca çakıllı bir yoldan ulaşabiliyor ve denizden ulaşmak için de yalnızca bir iskele var."

"Savunulabilir bir yer." diye mırıldandı Stevie.

"Ana fikir de bu."

"Sahibi kim?" diye sordu.

Clay tereddüt etti. "Babam."

Stevie gözlerini kırptırdı, şaşırmıştı. Clay'in ailesinden söz ettiğini hiç duymamıştı. "Peki annen?"

"Öldü." dedi alçak sesle. "Birkaç yıl evvel..."

"O, sarı çiçekleri severmiş." diye fısıldadı Cordelia. "Bay Maynard onun mezarına koymak için o çiçeklerden satın aldı. Ama götürmeye fırsat olmadı."

Çünkü birisi benim ön bahçemde bize ateş etti, diye düşündü Stevie, Cordelia'nın elindeki çiçekler şimdi çok daha fazla anlam kazanıyordu. "Üzgünüm." dedi ve Clay omuz silkti.

"Boş ver." Boğazını temizledi. "Planın geri kalanına gelecek olursak, ilk olarak, ana yola çıktığımızda ayrılacağız. Paige, Emma'nın oteline dönecek. İçeriye giren kişinin seni orada bulma umuduyla tekrar gelme olasılığı nedeniyle odada bekleyecek."

"O, *yem* mi olacak?" diye sordu Stevie, dehşete kapılmıştı.

"O, *eğitilmiş* bir yem," diye yanıtladı Clay. "Eğer kendi başının çaresine bakabilecek biri varsa o da Paige'dir."

"Grayson'ın bundan haberi var mı?"

"Bu onun fikriydi."

"Aslında Paige bunun onun kendi fikri olduğunu düşünmesini sağladı." diye düzeltti Emma.

Clay omuz silkti. "Her neyse... Sonuç değişmiyor."

"Peki ya Alec?" diye sordu Stevie.

"Onu ofisimde bıraktık." dedi Clay. "Durumu daha derinden kazmaya başlayınca onun araştırmalarına ihtiyacımız olabilir."

“Onun bir laptopu yok mu?”

“Elbette var ama ofisteki bilgisayardan daha hızlı araştırma yapabiliyor.”

“Onun için endişeleniyorum. Saldırgan geldiğinde o da oradaydı, tıpkı Emma gibi. Ya onu hedef alırlarsa?”

“Alec görüldüğünden daha serttir.” dedi Clay sakince. “Grayson ve Joseph senin ailenin evine gidecekler. Hyatt onlara bir koruma sağlamış ama hiçbir şeyi riske atmıyoruz. JD senin gelmeyeceğini bildirmek için Hyatt’ın ayarladığı güvenli eve gidiyor.”

“Hyatt çok öfkelenecek.” dedi Stevie dudağını ısırarak. “Onu kandırmayı sevmiyorum. Fakat bu iş kimin başına patlayacak bilmiyorum.”

“JD, Hyatt’ın vereceği tüm cezalara hazır.”

“Biliyorum, ama...”

Emma gürültüyle göğüs geçirdi. “Sen de JD için aynısını yapardın Stevie ve bunu biliyorsun. O yüzden sus.”

Evet, o da JD için aynısını yapardı ama JD de bu durumdan en az onun kadar hoşnutsuz olurdu. Ki bu hepsi değildi. “Peki ya şu kırmızı SUV, Joseph’in adamlarının olduğu?”

“Yol boyunca bizi takip edecekler ve nöbet tutacaklar.” dedi Clay.

“Ne kadar süre?”

“En azından tüm hafta sonu... Bu iş için gönüllü oldular.”

“Ama...” İrkildi. “Benimle daha tanışmadılar bile.”

“Buna gerek yok.” dedi Clay fısıltıyla. “Onlar Joseph’in arkasını kolluyor, Joseph de seninkini... Bu ikisi gece nöbetini alacaklar. Başka iki kişi de gündüzleri... Onlar da seni tanımıyorlar. Pek çok arkadaşın var Stevie. Bu işi tek başına yapmana gerek yok.”

Boğazı düğümlenmişti, duygularının altında eziliyordu. “Oh!..” diyebilirdi yalnızca.

“Başka soru var mı?” diye sordu Clay. *Kibarcaydı*, diye düşündü Stevie.

“Hayır. Şimdilik yok.”

Yedinci Bölüm

Baltimore, Maryland, 15 Mart Cumartesi, 19.45

Sam Hudson nihayet annesini uyutabilmişti. Göğsü eşit olarak inip kalkıyordu ama uyuyana değin döktüğü gözyaşları yüzünden yanaklarında çizgi çizgi izler çıkmıştı.

Çocukken kendi yatağında kaç kez annesinin bastırma-ya çalıştığı hıçkırıklarını duyarak uzanmıştı? Çok kez... Daha küçükken kulaklarını kapardı. Sonra kendini dinlemeye, annesinin yüzündeki yaraları resmetmeye zorlamıştı. Ve babasını öldürebileceği tüm farklı yollar hakkında fanteziler kurmuş ve canının gerçekten acımasını istemişti. Annesinin çok dikkatlice komodinin üzerine bıraktığı yüzüğe bakarken, Sam bu fantezilerin her birini tek tek hatırlıyordu. Gençken bu hayaller ona içi boş bir tatmin getirirdi. Ama bu gece onu paniğe sürük-lüyordu. Çaresizce babasının ölmesini istemişti. Gönderilen zarftan çıkanlara bakılacak olursa hayalleri gerçek olmuş gibi görünüyordu.

Ama babası nasıl ölmüştü? Aşırı dozda uyuşturucu mu? Cinayet mi? Kim yapmıştı?

Pis bir otel odasında, yanı başında yeni ateşlenmiş bir silahla uyandığı anın canlı hatırasıyla birlikte bir panik dalgası vücudunu sardı. Babası aynı zamanlarda ortadan kaybolmuştu. Sekiz yıllık polislik Sam'e tesadüflerin olasılıksızlığı konusunda çok şey öğretmişti.

Ben? Ben yapmış olabilir miyim? Hayır, ben olamam. Sam'in asla anlayamadığı sebeplerden dolayı annesi bu puştı sevmişti. Sam babasını ondan ayırmış olamazdı. Ama bir şey... Birisi... Bunu yapmıştı.

Belirsizlik onu huzursuz ediyordu. *Tanrı'm bana yardım et, ben yapmış olabilir miyim? Panik yapmayı kes. Sakin ol ve lanet bir polis gibi düşün.*

Annesinin kapısını çekerek kapattı ve merdivenlerden oturma odasına indi. Eli titreyerek cebinden kibrit kutusunu çıkardı, kahve masasının üzerine yerleştirdi, sonra kanepeye çöktü, boşluğa bakıyordu.

The Rabbit Hole... Kibrit kutusu o akşamın hatıralarını hayret verici detaylarla geri getiriyordu. En azından ilk saatini... Eski bir arkadaşı mezuniyet partisi verdiği için oraya gitmişti. Kimse yoktu. Yani, pek çok insan vardı ama tanıdığı kimse yoktu. Tanımak istediği kimse yoktu. Partinin henüz başlamadığını görünce bir bira ısmarladı. Eğer arkadaşları birasını bitirene dek gelmezlerse oradan ayrılacaktı. Bakışlarını kendine sakladı, gözlerini ufak sahnedeki striptizcilerden ayıramayan diğer müşterilerin hiçbirine bakmak istemiyordu.

Yalnızca bir kez bakışlarını kaldırmıştı. Bir kadın garson ona birasını servis etmiş, sonra ona bir dans satın almak isteyip istemediğini sormuştu. Garsonun yüzüne baktığında şehvet, acıma ve tiksintinin şaşırtıcı bir karışımını hissetmişti. Belki on sekiz yaşlarındaydı ve çoktan kullanılıp atılmış bir fahişenin yüzüne sahipti. Ona bir yirmilik uzatmış ve gitmesini söylemişti.

Sam'in daha sonrasına dair hatırladığı ilk şey otuz saat sonrasıydı ve dondurucu bir soğukta, alkolün ekşi kokusu altında uyandığıydı. Tıpkı babası gibi... Aklına gelen ilk düşünce bu olmuştu. *Tıpkı babam gibiyim.* Sonra bakışları zeminde, yanı başında durmakta olan silaha yönelmiş ve içindeki iğrenme duygusu aniden yerini korkuya bırakmıştı. *Aman Tanrım. Ne yaptım ben?*

Kibrit kutusunun gönderilmesi bir mesajdı, açıkça bir tehdit olarak yorumlanabilecek bir mesaj... *Bana... Ne yapmıştı?* Sam derin bir nefes aldı ve ayağa kalktı. Ne olduğunu o an anladı.

Bodruma inen merdivenlere yöneldi, annesinin çamaşır odasını geçti, zifiri karanlıkta bile adımları kendinden emindi. Bu koridoru o kadar çok yürümüştü ki her noktası zihnine kazılıydı. Ailesinin depo olarak kullandığı döşeme altı boşluğuna gelince durdu. Kutuların arasında bir yerde güzel zamanlara ait anılar vardı. Sam'in bebeklik fotoğrafları, ilk adımlarının fotoğrafları, anaokuluna başladığı fotoğrafları... Hepsi babası bir bağımlı hâline gelmeden önce çekilmişti.

Döşeme boşluğundaki kutularda değerli herhangi bir şey yoktu. Babası yıllar boyunca bu kutuları karıştırmış, ailenin kıymetli eşyalarını uyuşturucu almak için rehin vermişti. Sam'in eşyaları da bundan nasibini almıştı. Anne tarafındaki dedesinden yadigâr cep saatiyle birlikte kutulardan birindeki beyzbol kart koleksiyonu ortadan kaybolmuştu. Hatta babası Sam'in çim biçerek kazandığı paraları koyduğu kavanozu bile çalmıştı. Bu acı tecrübe onu yaratıcı olmaya zorlamıştı.

Çömelerek kutuların arasında ilerledi, döşeme boşluğunun duvarını oluşturan tuğlalara doğru yolunu hissederek buluyordu. On dördüncü tuğlayı çekiştirerek onu duvardan çıkardı ve dikkatlice yere koydu. Dört tuğlayı daha çıkarıp yerdeki diğer tuğlanın yanına koydu ve on üç yaşında, babasının ondan daha fazla çalmasını engellemeye kararlıyken kazdığı küçük deliğe ulaştı. Babası bu gizleme yerini hiç bulamamıştı. Kendisinden başka yerini bilen de yoktu.

Sam metal kutuyu yerinden çıkarırken soğukluğunu parmak uçlarında hissetti. Kutu ağırdı, Sam'i hem korku hem de rahatlamayla doldurmuştu. Cep telefonunu çıkararak ışığını kutuya doğru tuttu ve kutunun kapağını kaldırıp içine baktı. Gazeteye sarılmış hâldeki şey bir tabancaydı, altı haznesi de boştu. Silaha yüklenmiş hâlde bulduğu dört mermi de küçük bir poşette, kutunun içinde duruyordu.

O zamanlar çaylak bir polisen, o otel odasında uyanıktan sonra haftalar boyunca hırsla günlük polis raporlarını kontrol etmiş, silahın bulunamadığı silahla yaralama olaylarını incelemiş ama hiçbir şey bulamamıştı. En sonunda o silahın kimseyi vurmadığına kanaat getirmişti.

Ama şimdi, bu teslimatın zamanlamasını da göz önüne alarak... Doğru bir kanaate ulaşip ulaşmadığını merak etmek zorundaydı. O zamanlar babasından ölesiye nefret ediyordu. Gizli korkusu, sarhoşken bir öfke anında o orospu çocuğunu öldürmüş olmaktı. *Peki ya gerçekten öldürdüysen? Annene anlatacak mısın? Herhangi birine anlatacak mısın?* Sam derin bir nefes aldı. *Evet... Hayır... Lanet olsun, bilmiyorum.* Bu soruların hiçbirinin yanıtını bilmiyordu. Şu anda kesin bir cevaba ihtiyacı vardı. Bu silahla -eğer varsa- işlenen suçların neler olduğuna...

Merdivenlerden yukarı çıktı ve evden arabasına doğru ilerledi, metal kutuyu bagaja attı. Yarın bu işi araştırmaya başlayacaktı. Sonucun hayatını berbat etmemesi için dua ediyordu.

15 Mart Cumartesi, 23.30

Henderson dişlerini gıcırdatarak otel odasının duvarındaki sade tabloya odaklandı ve çığlık atmamayı başardı. "Lanet olsun! O iğne acıtıyor."

Fletcher bezgin ve sinirli bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Acısız olsun istiyorsan hastaneye git. Dikiş atmam içi beni aradın, hatırladın mı?"

Çünkü Henderson başka kimi arayacağını bilememişti. "Gelmene şaşırdığımı söylemeliyim."

Fletcher, Henderson'ın omzuna odaklandı ve Robinette'in baş kimyagerinin yüz ifadesinden bir çıkarım yapmak gerekirse yara iyi görünmüyordu. "Bir kez doktor olunca enayiliğe doyuyorsun." diye mırıldandı Fletcher. "Beni arayarak çok boktan bir duruma soktun."

"Robinette çağrılarima cevap vermiyordu. Çaresizdim. Evime gitmeye çalıştım ama yakınlarda bir yangın vardı. Oraya yaklaşmayı riske edemedim, çok fazla acil durum aracı vardı."

"Robbie bir ödül töreni yemeğine gitti. Geç dönecek."

"Oh!.. Bunu unutmuştum. Her neyse, hâlâ düzgün bir dikiş atmayı bildiğini düşündüm. Hepimizi bir kereden fazla diktin." Sağlık çadırına hapsedilmiş olması Henderson'ın savaşta dair iyi anılarından. Yaşadığı acı korkunçtu ama o çadır... Bir ibadethane gibiydi. Biraz huzur, silahını kapıp cephaye gitmeden önce biraz kendini toparlamak...

"Ve bak beni nereye sürükledi?" diye cevapladı Fletcher buz gibi bir sesle. Fletcher savaşta yaralananlardan biriydi ama gözle görülen yaralanmalardan değildi. Çok fazla yaralıyı tedavi ettikten sonra Fletcher sinirsel olarak çıkmıştı. Ağır bir durumdu. "Akli dengesizlik" sebebiyle tıptan menedilmesiyle sonuçlanan, Fletcher'in bir sivil olarak tıbbi hizmet vermesini yıllar boyunca, belki sonsuza dek yasaklayan bir durum...

"Patronun hastaneye gitmemi hoş karşılayacağını düşünmedim." dedi Henderson, Fletcher yeniden diklenerek konuyu değiştirdi. "Kurşun deliklerini rapor etmek zorundalar."

Fletcher çenesini kaldırdı, göz göze geldiler. Ve Henderson'ın midesi düğümlendi. "Ne?" diye sordu Henderson. "Bana söylemediğin nedir?" Fletcher'in bakışları önüne düştü, dikişlere odaklanmıştı. "Robinette, onun emirlerini yerine getirme şeklinden dolayı sana çok kızgın."

"Ne kadar kızgın?"

"Sen... Sen dışarıdasın."

"Dışarıda... Yani rotasyonun mu dışında? Bu berbat."

Fletcher yukarı bakmadı. "Hayır, *dışarıda*. Kovuldu. Mazzetti'yle ilgilenmesi için Westmoreland'i görevlendirdi."

Henderson yerinden sıçradı ve Fletcher'in iğnesi bir sinire dokundu, acıyı tüm vücuduna yaymıştı. "Bu da ne demek şimdi? Beni *kovdu* mu?" Daha önce kimse organizasyondan kovulmamıştı. Hiç kimse... "Her gün Robinette'in pisliklerini temizliyorum ve bir hata yaptığımda beni *kovuyor* mu?"

"Tek bir hata yapmadın Henderson. İki büyük hata yaptın. İkisi de haberlere çıktı. İkisi de karşımıza polisleri almamıza yol açtı. Ve ikisi de ardında kanıt bıraktı."

“O mermiler izi bulunabilir mermiler değiller ve sen bunu biliyorsun.”

Fletcher, onaylamadığını belirten bir tarzda omuzlarını silkti. “Eğer yeterince kafan çalışıyorsa her şeyin izi bulunabilir. Peki ya bu yara? Buraya gelene kadar bir dolu kan izi bırakmış olmak zorundasın.”

“Bırakmadım. Arabayı temizledim, sonra onu imha ettim. Kimse bana karşı kullanabileceği bir damla kan bile bulamayacak. Robinette beni kovamaz.”

“Güvenlik kulübesine senin hiçbir zaman için onun çalışını olmadığını söyledi. Tüm yetkilerini elinden aldı. Eğer onunla bağlantı kurmaya çalışırsan, seni bir zamanlar tanıdığı ama şimdi akli dengesi bozuk bir eski asker olarak ele verecek. Bugün attığın herhangi bir kurşun ve tüm kurşunlar tamamen senin sorumluluğunda. Ve... Evinin yakınlarındaki yangın var ya? Yanan *senin* evindi. Robinette o evin kül edilmesi için emir verdi.”

Henderson’ın çenesi şok içinde açılmıştı. “Kim ateşe verdi?”

“Muhtemelen Westmoreland... Hatanın bedelinin ne olacağını en başından beri biliyordun.” diye ekledi Fletcher nazikçe. “Bunların hiçbirisi senin için sürpriz olmamalı.”

“Bana yapmamı söylediği şeyi yaptım.”

“Kalabalık bir restorana ateş ettin.”

“Bana oraya gitmemi o söyledi.”

“O kadını beklemeni söyledi. Onu تنها bir yere kadar takip etmeni ve onu orada öldürmeni söyledi. Onu ön bahçesine kadar takip etmeni ve dört görgü tanığının önünde ateş etmeni değil. Çocuğunu da sayarsak beş...”

“Belirli bir şey söylemedi. Onun ölmesini istiyordu. Pek çok insan ona ateş etti. İnsanların arasında vurulmasının diğer teşebbüsler gibi olacağını düşündüm.”

“Olabilirdi, eğer polisler senin vurulduğunu bilmiyor olsaydı. Bölgedeki tüm kliniklere ve hastanelere senin için bir BOLO²¹ çıkarttırmışlar.”

“Özel olarak benim için mi?” Fletcher’ın, Henderson’ın alnına koyduğu eli soğuktu. “Ya da genel bir BOLO mu?”

“Olası tüm GSW şüphelileri için genel bir BOLO... Senin adını bilmiyorlar.” Fletch irkildi. “Ateş gibi yanıyorsun. Bu yara enfeksiyon kapmış. Elimde bunu tedavi edecek ilaç yok.”

Söyledikleri doğrudu. Henderson’ın omzu alev almıştı. “Bana bir şey getirebilir misin?”

21- *Be-On-Look-Out kısaltması. Aranıyor ilanı.*

"Yalnızca kendi içki dolabımdan sana getirdiğim votkayı verebilirim. Aslına bakarsan burada olmamam gerekiyordu." Fletcher yukarı baktı, yıldı. "Robinette herkese sana yardım etmeyi yasakladı. Dışarıdasın."

İşten atılmıştı. Henderson, bugüne kadar sahip olduğu tek aileden atılmıştı. "O zaman neden buradasın?"

Fletcher son düğümü attı, sonra yaranın etrafına bandajı sardı. "Aklımı peynir ekmekle yemiş olduğum için olabilir mi?"

"Tıbbi terimlerle en iyi böyle ifade edilebilirdi." dedi Henderson alaycı bir şekilde ve Fletcher güldü.

"Seni özleyeceğim Henderson." Ex-doktoru kullandığı malzemeleri hızlıca topladı.

"Ben ciddiym. Neden bana yardıma gelerek riske girdin?"

Fletcher gözlerini kaçırdı. "Çünkü Robinette seni kovmakta hatalı davrandı. Temel kuralı unuttu: Biz kimseyi arkamızda bırakmayız. Bazen merak ediyorum, acaba inanmaya başladığı şeyler kendi..."

"Kendi ne?"

Başını olumsuz anlamda sallayarak bu soruyu bertaraf etti. "Hayır. O topa girmeyeceğim."

"Kendi basınının yazdığı şeylere mi inanıyor? Brenda Lee'nin PR açısından iyi bir iş çıkardığına, imajını düzelttiğine? Kendisinin belki de gerçekten iyi bir adam olduğuna mı? Bana söyleyeceğin şeyler *bunlar* mıydı?"

"Kes şunu Henderson!"

"Yapamam. Gidip başka bir yerde başka bir iş bulamam, biliyorsun. Bu konuya gelecek olursak, antibiyotik de bulamam. Bu doğru değil Fletch ve bunu ikimiz de biliyoruz."

"Ben artık gidiyorum."

Henderson arkasını dönüp Fletcher'in otel odasının kapısına yönelmesini izledi. "Peki Lisa? Onun senin kararında hiç etkisi oldu mu bari?"

Fletcher döndü, gözlerini kısmıştı ve bakışları soğuktu. "Pardon?"

"Hadi ama!.. Senin Robinette hakkında neler hissettiğini bir aptal bile görebilir. Ve Lisa hakkında..."

"O benim patronum. Lisa da onun *karısı*."

Karısı sözcüğü Henderson'ın şüphelerini doğrulayacak kadar acı bir tonda söylenmişti. Eğer Fletcher'ı yeterince kızdırabilirse, Henderson bu eski doktoru içerideki müttefiki yapabilirdi. "Yardımseverliğini" ödüllendirmek için bugünkü smokinli yemeğe, babasının mücevherlerine bürünmüş Lisa'yı koluna takıp gitti. Lisa zengin, başarılı, onu peşinden köpek gibi

koşturuyor. Robinette *onu* koluna takmaktan²² gurur duyuyor. Ve kadının yatakta da kaplan gibi olduğunu duyuyorum.”

Fletcher kaşlarını çatı, benzi atmıştı. “Sen nankör ibnenin tekisin. Buraya gelerek büyük bir risk aldım ve karşılığını böyle mi ödüyorsun?”

Siktir!.. Henderson, Fletcher’ı kışkırtarak yaptığı hatayı çok geç fark etmişti. “Üzgünüm Fletch. Üzgünüm, saçmalıyorum.”

Soğuk bir baş sallama... “Bu söylediklerini seni ne yazık ki öldürmeyecek olan ateşine veriyorum. Ama umarım canını fazlasıyla yakar.”

“Bu adil. Ve bildiğin gibi, canım *fazlasıyla* yanıyor. Burada olduğumu kimseye söyleyecek misin?”

“Hayır. Çünkü haklısın. Robinette bizim ilişkimizi asla açığa çıkarmayacak. O tip bir adam değil. Eğer onunla kalırsam, sebebi bunu bilmemdir.” Fletcher’ın kaşları kalktı. “Ve ona bok gibi para kazandıracağım ve bunun yüzde yirmisini de kendime alacağımdır. Kimin kışını yaladığım önemli değil, paradan vazgeçmeyeceğim. O dikişleri kuru tut. Eğer penisilin bulabilirsen iç. Eğer bulamazsan yarayı temiz tut ve bandajları değiştirirken peroksit²³ kullan.”

Odasının kapısı sessizce kapandığında Henderson bir soluk verdi. Fletch, Robinette’e âşık. Henderson patronun bunu bilip bilmediğini merak etti.

Ex-patron... *Çünkü kenara fırlatıldım.* Henderson, Mazzetti’yi temizce indirebilirse Robinette’le arasını düzeltip düzeltmeyeceğini acı acı merak etti. *Ama geri döner miydim?* Utanç verici olsa da cevabı evetti. Bunun bir sebebi Henderson’ın kiralık katil tutan başka kimse olup olmadığından emin olmamasıydı ve olsa bile nereye başvuracağını bilmemesi idi. Diğer sebebiyse Henderson’ın Robinette’e olan borcunun basit bir minnettarlıktan çok daha derin olmasıydı. *Benim hayatımı bir kere kurtardı. Beni askerî mahkemeden kurtardı.* Ama asıl sebebi paraydı. Fletcher geçen yıl geliştirmekte olduğu o her ne laboratuvarından yüzde yirmi pay alıyordu. Henderson, Robinette’in son derece illegal ve tehlikeli teslimatlarını yedi yıl boyunca dünyada Tanrı’nın en çok unuttuğu noktalara iletirken kanını ve canını riske atıyordu. *Bana asla yüzde yirmi önerilmedi. Tek aldığım doğrudan ödemelerdi. Eğer geri dönersem bu ancak iş ortağı olarak olur.* Ve bu, Tanrı’nın yardımını gerektiriyordu. *Ya da çok iyi bir şantajı...* Henderson sekiz yıl önce 22-Yazar orijinal metinde İngilizcede giysiler için kullanılan, ‘giymek’ anlamına gelen bir fiil kullanmış.

23-Oksijenli su.

patronunun başına bela olan skandalı merak etmişti ve bu ilk kez oluyordu.

Bunu Robinette'e karşı kullanabilir miyim? Bana bir yüz-de vermesini sağlayabilir miyim? Ona tekrar güvenebilir miyim? Bu son sorunun yanıtı büyük ve şişman bir hayırdı. Ama açık gözlerle geri dönmek bir şeyler vaat ediyordu. En azından intikam...

Beni işten kovmuşsun, çok da sikimde! Sanki savaşta senin arkanı hiç kollamamışım gibi beni kayıtlardan silmek mi? Onun beni bu şekilde bir kenara atmasına izin verene kadar onu geber-teceğim. Ama Robinette'i öldürme düşüncesi... Hayır. Bunu yapamam. Ondan ne kadar nefret etsem de onu soğukkanlılıkla öldüremem. Henderson bunun tuhaf olduğunun farkındaydı. Robinette'in temizlik ekibinin başı olarak Henderson geçmiş-te soğukkanlı cinayetlere imza atmıştı. Ama Robinette bunlara dâhil değildi. *Eğer bana bir silah doğrultursa belki onu öldürebilirim. Ama öteki türlü? Hayır, bunu yapamam.*

Henderson yatağına uzanarak tüm soruları, öfkeyi ve kafa karışıklığını bir kenara bıraktı. Fletcher'in bıraktığı kaliteli votkanın baş döndüren hissiyatında boğuldu. Yarın plan yapacak zaman vardı. Bu gece uyumak gerekti.

Wight's Landing, Maryland, 15 Mart Cumartesi, 23.45

Kumsaldaki iki katlı ev yolda gelirken geçtikleri diğer evlere benziyordu. Etrafını çevreleyen iki metrelik demir çitler hariç... Diğer evlerin hiçbirinde buna benzer çitler yoktu. Clay güvenli olacağına söz vermişti. Sözünü kesinlikle tutmuştu. Stevie'nin rahatlama seviyesi bir kademe yukarı çıkmıştı. Direksiyondaki adama olan hayranlık seviyesiyle birlikte... Stevie ondan bu kadar etkilenmek istememişti. Ona fazlasıyla minnettardı. *Ama etkilendim, iki anlamda da...*

Evin girişindeki araba yolu devasa bir kapı tarafından kesilmişti, Clay uzaktan kumandaya bastığında açıldı. İçeri girdi ve garaj kapısını açmadan önce girişin kapanmasını bekledi, garajın içerisinde yalnızca son model bir Sedan tarafından işgal edilen büyük bir boşluk vardı.

Onları Blatimore'dan beri takip etmekte olan kırmızı SUV giriş kapısının dışında durdu, çapraz park ederek yolu kapattı. Stevie koltuğunda arkasına döndüğünde Joseph için çalışan iki özel ajanın araçlarından çıkıp ellerinde tüfekleriyle binayı kontrol etmeye başladığını gördü. Sonra garaj kapısı kapandı

ve Clay motoru durdurdu. Sessizlik içinde Cordelia iç çekti. "Gelebildik mi?"

"Geldik." diye cevapladı Clay. "Minik kızın tam uyku saatinde geldik. İçeri gelin. Babam sizin için her şeyi hazırlamıştır."

"Evinde bir banyosu var değil mi?" diye sordu Cordelia. "Çünkü gitmem gerek, çok sıkıştım."

"Üç banyosu var." dedi Clay ona araçtan inmesi için yardım ederken.

Stevie sırt çantasını ve değneğini aldı, kapıyı açmaya hazırlanırken Clay ondan önce davranıp önce Emma'nın, sonra da onun kapısını açtı. Emma ön koltuktan irkilerek indi. "Umarım o banyolardan birinde bir küvet vardır. Sıcak bir banyo için ruhumu satabilirim." İkisini yalnız bıraktı, koşarak eve girdi.

Stevie, Clay'in uzattığı ele baktı, ona dokunmanın akıllı bir hamle olup olmayacağını tartıyordu. "Yalnızca elimi uzatıyorum." dedi Clay, sabırsızlık sesini keskinleştirmişti. "Evlilik teklif etmiyorum."

Stevie kendini hazırladı ve elini tuttu, içine çektiği nefesi zapt etmeyi bilmişti ama belinden aşağı süzülen ürpertiye engel olamamıştı. Clay'in eli sıcaktı. Birden bu sıcaklık ona de geçti. Stevie vücudunun tepkisine şaşırma-mıştı. Ona her dokunduğunda böyle oluyordu. Stevie arabadan iner inmez Clay geri çekilip onun elini bıraktı. "Sana nerede uyuyacağını göstereyim." Kapıya yöneldi, sıcaklığını da yanında götürmüştü. Stevie tekrar ürperdi, bu sefer üşüdüğü içindi. Hem garajın soğukluğu hem de Clay'in soğuk tavrı yüzünden... "Cordelia'yla kalmak istiyorum." dedi sırtı dönük Clay'e. "Lütfen!"

"Bunu tahmin etmiştim. Ayarlamıştık." Geçmesi için kapıyı açık tuttu. "Merdivenleri kendin çıkabilir misin?"

Eve giren iki basamak vardı ve tutunabileceği bir korkuluk yoktu. Yorgun bir nefes verdi. "Bu gece yapamam." diye kabul-lendi. "Çok yorgunum." Stevie daha gözlerini bile kırpamadan Clay elini onun beline koymuş, efor sarf etmeden onu iki basamak çıkarmış ve geri bırakmıştı. Yeniden geri çekildi, ilerlemesini söyleyen bir bakışla ona baktı. "Önden buyur."

Hantal iki adım atmıştı ki iki kez kapı kilitleme sesi duydu. Ama omzunun üzerinden dönüp baktığında Clay kapının tek kilidini kilitliyordu. Eğimli kulpu kapının görülebilen tek diğer somut parçasıydı. "Ne yaptın sen?"

"Güvenlik kapısı..." dedi kısaca ne yaptığını göstererek. "Kulpu yukarı kaldır ve demir çubuklar kapının alt ve üstünden dikey olarak uzasınlar. Bir sövenin içinde kilitleniyorlar ki bu da on santimetrelilik çelikten yapılma. Kilit de demir çubuk-

ları yatay olarak kilitliyor. Bu kapıyı kırmak için bir kaya matkabı gerekiyor.”

Vay canına! “Tüm kapılar böyle mi?”

“Evet.”

“Ve pencereler de?”

“Kurşuna dayanıklı, yüksek hızlı tüfek ateşi de dâhil. Kimse bu eve giremez. Bu gece uyuyabilirsin Stevie. Sana ve Cordelia’ya söz vermiştim. Burada güvendesiniz.”

Omuzları düştü. “Teşekkürler...” Sonra Cordelia’nın kahkahasının sesiyle kalbi yerinden fırladı. Bu sesi son duymasının üzerinden çok zaman geçmişti. *Çok zaman...* Bacağının izin verdiği hızla büyük mutfığa geçti, ocağın üzerinde kaynamakta olan tencereden gelen kokuyu içine çekecek kadar duraklamıştı. “Tanrı’m, çok güzel kokuyor.”

“Dana etinden, güveç...” dedi Clay. “Babam aç olacağını zı tahmin etmiş.”

“Doğru tahmin...” Kapıyı iterek açtı ve kendini yüksek tavanlı ve Chesapeake Koyu’na bakan devasa sürgülü pencereleri olan geniş bir odada buldu. Güneş doğduğunda buranın manzarasının inanılmaz olacağını hayal etti. Bu büyüklükte bir kurşuna dayanıklı camın ne kadar tuttuğunu merak ediyordu. Ve Clay Maynard’ın babasının plaj evinin neden kurşuna dayanıklı camları olduğunu ve bir kale gibi korunduğunu... Ama şu anda nedeniyle o kadar da ilgilenmiyordu. Sadece böyle oluşuna minnettardı. Ve sonra Cordelia’nın kahkahasının sebebini gördü. Kızı bu geniş odanın köşesinde diz çökmüş, dört yavru köpeğin yanına gelmişti. Kucağına aldığı köpek onun yüzünü yalamakla meşguldü. “Elbette köpekleri olacaktı.” dedi Stevie göğüs geçirerek. Ama sonra Cordelia cıyıkladı, çığınca kıkırdıyordu ve Stevie köpekler için de minnettar olduğunu fark etti.

Cordelia omzunun üzerinden ona hoşnut bir sırıtışla baktı. “Anne, onun yavru köpekleri var!”

Stevie gülümsemekten kendini alamadım. “Biliyorum bebeğim. Onları görebiliyorum.” Ve Clay’i hissedebiliyordu. Clay arkasında duruyordu, tam da vücudunun sıcaklığının onun tenine bir ürperti gönderebileceği yakınlıkta. “Afedersin.” dedi ve onun etrafından dolaştı, ona dokunmamaya dikkat etmişti. Cordelia’nın yanına eğildi ve diğer yavru köpeklerden birini aldı, geniş göğsüne bastırdı. “Büyümüşler. Son geldiğim-de bunun yarısı kadarlardı.”

“Kaç yaşındalar?” diye sordu Cordelia. “Onlar erkek mi, dişi mi? Hangi cinsler? Adları ne? Kimin köpekleri? Anneleri ve babaları nerede?”

Clay kıkırdadı. "Sekiz haftalıklar. İkisi erkek, ikisi dişi... Cinsleri Chesapeake Koyu Retriever'ı. Elindeki adı Mannix. Bunlar Rockford ve Pepper. Bende kiye Beckett." Cordelia'ya düşünceli bir bakış attı. "Başka ne sormuştun? Hah! Babama aitler. Ve anne babaları da buralarda bir yerdeler."

Arka kapı açıldı, içeriye soğuk ve tuzlu bir hava dalgasıyla birlikte Orioles şapkası giyen bir adam ve kıvrıcık tüyleri su damlalarıyla boncuklarla süslenmiş gibi görünen iki iri kahverengi köpek girdi. Köpekler Clay'e doğru koşmaya başladı ama adam bağırdı, "Lacet, Columbo, oturun." Köpekler anında söyleneni yaptılar. Adam onları bir havluyla kuruladı ve serbest bıraktı. "Pekâlâ..." dedi ve köpekler Clay ve Cordelia'nın yanına koşular. *Bu, Clay'in babası olmalı*, diye düşündü Stevie ve içinde bir panik hissetti. Clay ona kendisinden bahsetmiş miydi? Oğluna hayatından çıkmasını söylediğini biliyor muydu? Adam rüzgârlığını çıkarıp şapkasını kapının yanındaki bir çiviye astığında cevabını almıştı. Stevie'nin durduğu yere geçti, onu öylesine incelemişti ki Stevie yeri yarıp içine girmek istedi. Babası orta uzunlukta idi ve yapılıydı. Açık tenliydi ve çoğunlukla gri saçlıydı, asker usulü kısa kesilmiş saçlarında bazı kızıl kısımlar göze çarpyordu. Gözleri berrak ve maviydi, dudaklarında gülümseme yoktu. Babası ve oğlu arasında herhangi bir benzerlik yoktu.

"O dedektif sensin demek." dedi alçak sesle.

"Ben Stevie Mazzetti." dedi aynı ses tonuyla. "Bizi kabul ettiğiniz için teşekkürler Bay Maynard. Size borçluyum."

"Rica ederim ve hayır, değilsin. Ona borçlusun." Başını hafifçe oynatarak Clay'i işaret etti. "Ve ben Bay Maynard değilim. Adım Tanner."

Stevie başını öne eğip ayaklarına baktı, sonra yeniden kafasını kaldırdı. "O zaman teşekkürler Bay Tanner."

"Bay yok. Sadece Tanner..."

Clay eğildiği yerden ayağa kalktı. "Bu benim babam, Tanner St James. Baba, bu Cordelia Mazzetti."

Tanner arkasını dönüp Stevie'nin kızına başını salladı. "Burada olduğuna sevindim." dedi ve bunu sesine bakılırsa gerçekten ima etmişti. "Bir kişi daha olduğunu düşünmüştüm. Bir hanımefendi daha..."

"Banyoda." dedi Cordelia fısıltıyla. "Çok fazla kahve içti."

Tanner'ın dudaklarına bir gülümseme yayıldı. "Tamam o zaman. Sen aç mısın küçük hanım?" Cordelia cevap vermeden önce onay almak için annesine baktı. "Evet efendim."

"O zaman gel bakalım. Sana biraz et hazırlayacağım, böy-

lece miden dolu dolu uyuyabileceksin. Köpekleri orada bırak ve ellerini yıka.” Tanner, Stevie’ye arkasını döndü ve Cordelia’ya iterek kapıyı açtı, sonra Stevie’nin yüzüne kapanması için bıraktı. *Evet. Beni pekâlâ biliyor.*

“Üzgünüm.” dedi Clay. “O benim babam. O, şey, sana biraz kızgın. Benim yüzümden...”

“Sorun değil. Aynı durumda olsam ben de öyle olurdum.” Mutfak kapısı yeniden itilerek açıldı ve Tanner elinde büyük bir kâğıt torbayla çıkageldi, tek kelime etmeden onları Clay’in eline tutuşturdu ve mutfığa döndü. Clay torbayı gösterdi. “Akşam yemeğimiz... Konuşurken yiyeceğiz.” Babasının köpeklerle birlikte gelmiş olduğu kapıya doğru yürüdü, sonra Stevie’nin takip etmediğini görünce kaşlarını çatı. “Burada tam olarak neyle karşı karşıya olduğumu bilmek zorundayım. Bu yüzden lütfen, benimle gel.”

Bir korsan gemisindeki tahtanın üzerinde yürüyormuş gibi²⁴ hissediyor olsa da söylenileni yaptı.

15 Mart Pazar, 00.05

Clay arkalarındaki kapayıp kilitlemeden önce hızlıca plajı gözden geçirdi. Gözün görebildiği kadarıyla plaj boştu. Ufukta hiç bot görmemişti ama gece rüzgârlıydı. Pek az kişi

iyi bir sebebi olmadıkça böyle bir gecede denize açılırdı. Ya da bitirilmemiş bir cinayeti tamamlamadıkça...

“Yakınımda dur.” dedi omuz askısından silahını çıkarırken. Stevie’de kendininkini çıkarmıştı ama yavaş adımlarla ilerliyordu, değneği yumuşak kuma gömülüyordu. Değneğin üzerindeki simlerin ay ışığını yansıttığını görünce Clay’in kaşları çatıldı. “Siyah bir değneğe ihtiyacın var. Şu hâlinle elindekinin lanet bir işaret fişeginden farkı yok.”

“Cordelia bunu senden isteyeceğini söyledi. Bunun için daha sonra endişeleniriz. Nereye gidiyoruz?”

“Kayıkhane; ileride, iskelenin orada...”

Stevie bakışlarını kaldırdığında altmış metrelik iskele- nin sonundaki küçük yapıyı gördü, dehşete düştüğü açıktı. “Neden?”

“Sudan korkmuyorsun, değil mi?”

“Çünkü sana cevaplarını Cordelia’nın duymasını istediğinden emin olmadığım sorular soracağım.”

24-Korsanların mürettebatlarına ya da düşmanlarına verdikleri bir ceza, İngilizcede bir deyim. Ayağına ağırlık bağlanan kişi gözleri bağlı hâlde gemi- nin tahtanın üzerinde yürür ve denize düşerek ölür.

"İki katlı bir evdeyiz Clay." dedi abartılı bir sabırla. "Üst kata çıksak yeter."

Clay'in kafasında derhal bir görüntü belirdi: Stevie, onun yatağında. Ona gülümsüyordu, doygundu ve mutluydu. Bu tanıdık bir görüntüydü, bunun tek nedeni de bu görüntünün tutarlı bir sıradanlıkla rüyalarında onunla dalga geçmesiydi. Şu anda da dalga geçiyordu ama vücudu buna hâlâ tepki veriyordu. Hep olduğu gibi... Kaşlarını kaldırdı, bezginliğinin bir kısmını iğnelemesine ilıstırmıştı. "Yukarıdaki tüm odalar yatak odası. Ama gitmek istiyorsan gidebiliriz." Clay, Stevie'nin gözlerinin öfkeyle fal taşı gibi açılmasını, sonra yanakları pembeleşirken kısılmasını izledi. Ağzını açtığında söylemek üzere olduğu bu şeyi de Cordelia'nın duymasını isteyeceğinden emin değildi ama Clay araya girdi. "Kıyıkhanede kontrol etmem gereken ekipmanlarım var. Burada yalnız kalacak olma ihtimaline karşın sana nasıl çalıştığını göstermem gerekiyor."

"Bunu en baştan söyleyebilirdin." diye mırıldandı, bıkkınlıkla başını sallayarak. Omuzlarını kararlılıkla kaldırarak kumun üzerinde yürümeye başladı, o kadar yavaş yürüyordu ki izlemesi insana acı veriyordu.

O *yorgun*, diye düşündü Clay. Onu kaldırıp taşımayı düşündü ama garaj merdivenlerinde ona yardım ederkenki kısa temasları bile çok fazla olmuştu. Ama bu yeterli olmanın yakınından bile geçmemiştı ve Stevie fikrini değıştirmedığı sürece asla yeterli olmayacaktı. Yine de... "Sana yardım etmemi ister misin?" diye sordu alçak sesle.

Temkinlice Clay'e baktı. "Nasıl?"

"Yarın kumun üzerine kontrplak koyarım, yürümeni kolaylaştırır. Şimdi..." Stevie onun kendisine uzattığı kola sanki zehir saçabilirmiş gibi bakarken Clay nefesini tuttu. Birkaç saniye sonra Stevie kolunu tuttu, parmaklarını onun tenine bastırdı. Yalnızca yorulmamıştı. O acı çekiyordu. *Lanet olsun!* "Bunu tut." dedi ona yemeklerin olduğu torbayı uzatırken. "Ve bana bağırma." Clay onu kollarına aldı ve önce kumsalda, sonra kayıkhanenin kapısına gelene kadar iskele boyunca kollarında taşıdı. Onu yere bıraktığında Stevie titriyordu. Ne kadarı yorgunluktandı, Clay bilmiyordu. Ama çoğunun öfke-den olduğundan şüpheleniyordu.

"Bunu bir daha..." diye tısladı Stevie, Clay kapıyı açarken. "Asla yapmaya kalkma."

Clay'in tek söylediğı "İçeri gir." demek oldu. Tek söyleyebildiğı... Kontrolünü ele alabilmek, kendini ona yeniden uzanmaktan alıkoymak için bir ana ihtiyacı vardı. Çünkü

onun bedeni kendi bedenine tam uyacaktı, hep hayalini kurduğu gibi. Mükemmel uyum. Parmağıyla katlanır sandalyeyi gösterdi. "Otur. Biraz uzun sürecek." Onun yanına küçük bir sehpa çekti ve yemek torbasını açtı. "İçinde bir termos kahve de olması gerek."

Stevie'nin ifadesi hâlâ asiydi. "Baban nasıl oluyor da yemeği çoktan hazırlamış oluyor?"

"Ona sizin geleceğinizi söyledikten sonra geldiğinizde yemeğin hazır olup olamayacağını sordum. Seninle konuşmam gerektiğini biliyordu. Özel olarak..."

"Oh!" Stevie güvenci yemeye daldı, Clay can yeleklerini ve ekipman dolabını kamufle eden muşambaları kenara alırken başka bir şey söylemedi. Clay dolabın kilidini, sonra da kapılarını sonuna kadar açtı. Düğmelere basıp bilgisayar ekranlarını açarken o da hiçbir şey söylemedi, Stevie'nin merakı, öfkesinin önüne geçmek üzereydi, bunun an meselesi olduğunun farkındaydı. Aslına bakılırsa otuz saniyeden fazla sürmedi. "Bu siktigimin yeri ne işe yarıyor?" diye fıslıladı.

"Daha fazla güvenlik... Eğer bu tarafa doğru gelmek istersen, denizden kimsenin gelip sana ve Cordelia'ya yaklaşmadığından emin olmanın yolunu göstereceğim."

Stevie katlanır sandalyesini peşinden sürükleyerek o küçük boşluğu geçti. Yerine oturunca Clay anlatmaya başladı. "Bu monitörler piramit düzeninde, kazıklarla sabitlenmiş altı sualtı kamerasından gelen görüntüleri gösteriyor. Ve bu monitör..."

"Dur. Yalnızca dur. Çitlerin var, bir giriş kapın var. Kurşungeçirmez camların ve banka kasası gibi kapıların var."

"Kurşuna dayanıklı camlar..." diye düzeltti.

"Her neyse... Ve şimdi de burası? Kendimi James Bond filmine girmiş gibi hissediyorum. Politikayla çok aram yoktur ama eğer baban Amerika Birleşik Devletleri'nin eski başkanı olsaydı bunu ben bile hatırlardım diye düşünüyorum. Ki değil. Hiç adını duymadığım ünlü biri mi yoksa? Ya da sürgündeki bir kral? Tanrı aşkına, burası bir plaj evi, lanet olası bir kale değil. Peki tüm bu şeyler de neyin nesi?"

Clay diğer sandalyeyi açtı. "Çitler ve hareket dedektörleri çoğunlukla annem içindi. Geri kalanı iş için. Benim işim..."

Stevie irkildi. "Yani bana anlatmayacaksın?"

"Yok, yani benim işim bu. Buradan para kazanıyorum."

"Sen bir özel dedektifsin."

"Aynı zamanda bir güvenlik uzmanıyım. İlk ortağım ve ben özel dedektiflik lisansını müşterilerimizin çalışanlarının geçmişlerini kontrol edebilmek için aldık."

"İlk ortağın? Nicki mi?"

Nicki'nin adını duymak bunca zaman sonra bile hâlâ acı veriyordu. Stevie onunla hiç tanışmamıştı ama Stevie, JD'yle birlikte, Nicki'yi kendi yatağındaiken deşen ve onu çürümeye bırakan o orospu çocuğunu yakalamıştı.

"Hayır. İlk ortağım Ethan Buchanan'dı. Şu anda eşi ve çocuklarıyla Chicago'da yaşıyor. Doksanlarda onunla birlikte ordudaydık. Somali'de... İki turdan sonra ben ayrıldım, DCPD'ye döndüm. O kaldı, deniz kuvvetlerinde kariyer yapmayı planlıyordu. Ama Afganistan'da yaralandı. Benim DCPD'den istifa ettiğim sıralarda o da eve döndü, böylece birlikte iş yapmaya koyulduk. Ben şirketler ve tekil bireyler için kişisel güvenlik eğitimi veriyordum."

"Zengin müşteriler..."

"Evet, çoğunluğu öyleydi. Ethan'ın bağlantıları sayesinde işe başladık. Oldukça iyi gidiyorduk. Ethan güvenlik işinin bilgisayar kısmıyla ilgileniyordu. O bir 'beyaz şapka'ydı.'"²⁵

"İyi bir hackerdi."

"Evet. Uzmanlık alanı 'güvenli' sunucuları hacklemek ve şirketlere saldırılara karşı ne kadar zayıf olduklarını göstermekti. Şirketler ağlarındaki açıkları kapaması için hep onu işe alırlardı. Gerçek bir soruşturma işi yapmamız..." Yüzü asıldı. "Alec'in kaçırılmasıyla başladı."

Stevie'nin gözleri bir şokla açılmıştı. "Ne? Ne zaman? Onu kim kaçırdı?"

"Sue Conway, tanışma şanssızlığına eriştiğim en kötücül kadınlardan biri. Bundan altı yıl önceydi. İşte Ethan Alec'in vaftiz babası... Alec'in ortadan kaybolduğunu öğrenince araştırmaya başladı. Ona yardım ettim. Burada oldu. Aslına bakarsan tam olarak bu evde."

Stevie gözlerini kıstı. "Ve o ev şu anda babana ait?"

Clay bilgiçlikle gülümsedi. "Kaderin cilvelerinden biri. Alec'in bizle gelmemiş olmasının ana sebebi bu. Ona ofiste ihtiyacım var, doğru, ama hâlâ bu evle ilgili problemleri var."

"Anlaşılabilir, sanırım." diye mırıldandı.

Clay, Cordelia'nın durumunun Alec'inkine ne kadar benzer olduğunu Stevie'nin fark edip etmediğini merak etti. Stevie'nin kızı kendi evlerinden nefret ediyordu. Orada yaşanan şiddet olayları düşünüldüğünde bu anlaşılabilirdi.

"Baban burada yaşamaya nasıl başladı?" diye sordu. "Ve tüm bu James Bond oyuncakları neden?"

"Söylediğim gibi, çitler ve alarm sistemi annem içindi. O ve babam burayı kaçırılma olayından birkaç yıl sonra aldılar. Annem manzarasına âşık oldu ve fiyatı uygun olduğu için babam da onay verdi ama fiyatın düşük olmasının sebebi evin iki yıldır satılmadan duruyor olmasıydı. Emlakçı onlara burada yaşanan olaylardan bahsetmemiştii. Yoksa onlar da bu evi almazlardı. Babam yirmi beş yıllık polisti. Bir kaçırılmaya ve cinayete sahne olmuş bir evde yaşamak gibi bir arzusu yoktu."

Stevie'nin gözleri yeniden açıldı. "Kim öldürüldü?"

"Alec'in konuşma terapisyeninin nişanlısı burada öldürüldü, kayıkhanede ama bizim içinde olduğumuzda değil. Eski kayıkhaneye sahildeydi. Ve gerçekten bir kayıkhaneydi."

"Seal Team Six'in²⁶ karargâhı değildi yani." dedi soğuk bir sesle. "Esas sorumu unutmadım ki bu da ailenin neden özel olarak bu evi satın aldığıydı. Siz buralı mısınız?"

"Hayır. Ben New York'un kuzeyinde doğdum ama DC'nin hemen dışında bir yerde büyüdüm. Ben beş yaşındayken babam annemle evlendi ve bu eve taşındık. O bir DC polisiydi, bu yüzden şehre yakın yaşamak zorundaydık." Tereddüt etti, sonra omuzlarını silkti. "Eski nişanlım burada yaşıyor, Wight's Landing'de... Ailem bu sahil evini alırken benim de buraya taşınacağımı düşünüyorlardı."

Stevie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı, sonra kısıldı. "Nişanlın mı vardı?"

Ses tonunda biraz kızgınlık vardı ve bu Clay'in hoşuna gitmişti. "Evet. Dört yıl önce ayrıldık."

"Neden?"

"Çünkü eş olduğumuzdan daha iyi arkadaşlık ve arkadaşlığımızı berbat etmeden bunu fark edecek kadar şanslıydık."

"O hâlâ buralarda mı yaşıyor?"

"Evvvet. Lou Moore buranın şerifi. Kız kardeşiyle tanışmıştın; Alyssa... Benim yönetici asistanım."

Yüzünde hâlâ o ifade vardı. "Alyssa'yı hatırlıyorum. Ona ne oldu?"

"Hâlâ benim için çalışıyor ama şimdi tatilde. Erkek arkadaş üniversitede okuyor ve bu onun bahar tatili. Kamp yapmaya gittiler." Omuz silkti. "Çadırlarıyla..."

"Kamp yapmayı sevmiyor musun?" diye sordu.

"Ordudayken yeterince çadır ve yerde uyuma tecrübem oldu."

"Pekâlâ, yani ailen bu evi bir sürpriz olarak aldı ama sen düğünü ipran ertin."

26-Amerikan'ın 'Terörle Mücadele Birimi'

Teknik olarak bunu yapan Lou'ydu ama Clay bu gerçeğin konuşmaya bir şey katacağını düşünmüyordu. "Ve sonra evi satamadılar çünkü alıcılar buralarda yaşayan birilerinden hikâyeyi duyuyorlardı. Eğer ailem bunu bizim için büyük bir sürpriz olarak saklamak istemeseydi, birileri onlara da bundan bahsetmiş olurdu. Sonra da bu evden ayrılamadılar çünkü tüm emeklilik fonları bu eve bağlanmıştı."

"Bu berbat!.." Durgun görünen, en azından şimdilik, bilgisayar monitörlerini işaret etti. "Bu James Bond oyuncakları?"

Göğüs geçirdi. "Alec'i kaçıran kadın öncesinde bir düzineden fazla cinayet işlemişti. Alec de onlardan biri olmak üzereydi. Ethan'ın karısı Dana da..."

"Katil şimdi nerede?"

"Sue Conway şu anda Illionis devlet hapisanesinde müebbet yatıyor, orada kendine hatırı sayılır bir tarikat yaratmış. Buraya aklını kaçırmış pek çok insan geliyor, Sue'nun 'intikam yolculuğuna başladığı yer'i görmek istiyorlar. Başlarda bu yalnızca rahatsız ediciydi. Sonra kaçıklardan biri evin içine girdi ve yataklardan birinde uyuyakaldı. Annem gerçekten çok korkmuştu. Ertesi gün güvenliği kurdum."

"Çitler ve alarmlar..."

"Ve evin dışındaki kameralar, ayrıca sahildeki hareket dedektörleri... Annemin daha güvende hissetmesini sağladı. Sonra fark ettim ki müşterilerime aynı güvenlik ürünlerini öncesine göre çok daha fazla miktarda satıyorum. 'Annemin evine kurduğum sistem bu ve işe yaradığını biliyorum' diyebiliyordum. Zaman içerisinde annemle babama sadece denemek için başka güvenlik sistemleri kurup kuramayacağımı sordum. Annem bu fikri beğendi. Babam bir tank istedi, böylece kaçıkları çim biçer gibi biçebilecekti." Anısını hatırlayarak gülümsemedi. "Annem buna şiddetle karşı çıkmıştı."

Stevie'nin yüzüne gülümseme yayıldı. "Eminim yapmıştır."

"Bazen zengin bir müşteri gelip benim hiç tecrübemin olmadığı özel sistemler isteyebiliyor. Kendime bir deneme versiyonu alıyorum, sonra bir çuval dolusunu insanlara satıyorum. Senin tabirinle bütün bu 'Team Six' zımbırtıları işte bu yüzden. Ünlü bir müşterimin evinin kendine özel bir plajı vardı ve paparazzileri buradan uzak tutmak istiyordu. Fotoğrafçılar teknelerinden denize atlayıp kıyıya çıkmaya başlayınca kafayı yemişti. Şimdi onda da bu sistemden var, tabii bir değil iki tane ve daha pahalı bir modelden. Ailesi güvende."

"Kızım da öyle. O müşterini tekrar gördüğünde benim için teşekkür et."

“Ederim.”

Stevie bakışlarını başka yöne çevirdi, sonra tekrar dönüp kararlılıkla onun gözlerine baktı. “Baban haklıydı. Sana borçluyum Clay. Teşekkür ederim. Bu... Bu umduğumdan çok daha fazlası.”

Bir gün... Bir gün bunu bana söyleyeceksin. Benim umduğundan daha fazlası olduğumu. Göğsü fiziksel anlamda acıyordu ama bunu görmezden geldi. “Bir şey değil. Şimdi sana sormam gereken şeyler var.”

“Biliyorum. Neyi bilmen gerekiyorsa sor. Yanıtlamak için elimden geleni yapacağım.”

“Neden birileri sana ateş ediyor?”

Stevie onu şaşırtarak güldü. “Sanırım bu doğrudan damardan girmek oldu.” Bir soluk verdi ve ciddileşti. “Dün IA’ya ²⁷ bir ziyarette bulunduğumu sana ve JD’ye söylemiştim. Silas Dandridge’in suçlarına bulaşmış olma ihtimali bulunan daha fazla polis olduğunu düşünüyorum.”

“Evet söylemiştin ama kafam karıştı. O savunma avukatının post-mortem²⁸ gammazlık listesinde kirli polislerin tamamının isimlerinin olduğunu sanıyordum. Stuart Lippman’dı değil mi? Ama sen önceden, senin mutfağında konuşuyorken, hepsini yakalayamadığınızı söyledin.”

“Lippman yalnızca kirli polisleri gammazlamadı. Onun için çalışan eski mahkûmlar da vardı. Ve başka avukatlar... Tüm isimlerin elimizde olduğunu düşündük ama sonra başkalarının da olduğunu fark ettik.”

“Nasıl?”

“Silas’ın yatak odasının zemininde bir kasası vardı. İçindeyse kaçırılmış silahlar ve ülke dışındaki bir hesaba yatırdığı paraların bir hesap defteri...”

“Yapılan işler için Lippman’dan gelen ödemeler mi?” diye sordu Clay.

“Aynen... Silas miktarları ve tarihleri listelemiş ama hangi işin hangisi olduğuyla ilgili detayları yazmamış. Lippman öldürüldüğünde ve senin tabirinle onun ‘gammaz listesi’ açığa çıktığında IA bu liste üzerinden çalıştı. Hesap defteri, para transferlerinin izini sürmesi için finansal inceleme ekiplerine gönderildi.”

“Şöyle bir tahmin yürütüyorum, birisi eninde sonun-

27-Polis Departmanı İç İşleri, Internal Affairs

28-Ölüm sonrası anlamına gelir. Bu liste Lippman’ın ölümünden sonra polise gönderildiği için bu şekilde bir adli tıp terimiyle betimlenmiş.

da yatırılan paraların Lippman'ın listesiyle uyuşmadığını fark etmiş olmalı.” dedi Clay ve Stevie başıyla onayladı.

“Ben fark ettim. Finansçılar hesap defterleriyle işlerini bitir-diler, onun zulasını asla bulamadılar ve defteri delil odasına geri verdiler. Bana da bir kopyasını CD olarak gönderdiler. Aralık ayında hastaneden çıkana dek ona bakmamıştım. Yatırılan paraların hızlıca bir sayımını yaptım ve Silas'ın, Lippman'ın listesine göre, yaptığı işlerin sayısının iki katı kadar ödeme yapılmış olduğunu gördüm. Bunu IA'ya bildirdim ve üzerinde çalışmaları gerektiğini söyledim ama her şeyden önce listede o kadar çok dosya vardı ki... Onların arasında hızlı ilerleyemi-yorlardı.”

“Böylece sen kendin incelemeye başladın. Neden? Neden IA'nın işini yapmasına izin vermedin?”

“Çünkü hızlı ilerlemiyorlardı.” dedi Stevie bu kez sabırsızca. “Evdeydim, iyileşiyordum ve tek düşünebildiğim Silas ve Stuart Lippman yüzünden hapiste yatan masım insanlardı. Ve yaptıkları yanına kalan, sokaklarda pişmiş kelle gibi gezinen o suçlulardı. Kafayı yiyordum. Böylece işe koyuldum. Saptırılmış olan üç tecavüz ve bir silahlı soygun buldum. IA'ya detaylarla birlikte listenin tepesinde olması gereken şüphelileri verdim. Dört masum insan yıllardır hapisteydi.”

“Ama sen bu durumu düzelttin. O masum insanlar hapis-ten çıkacak ve gerçek saldırganlar hak ettiklerini bulacaklar.”

“Evet. Ama sonra tecavüzlerden birinin zamanlamasına baktım. Silas sahte kanıtları yerleştirmiş olamazdı çünkü o hafta sonu onunla birlikte polis incelemesine çıkmıştım. Sürekli birlikteydik. Bu yeni dört dosyamda Lippman'ın listesindeki polislerden kanıtları aslında hangisinin yerleştirdiğini bulmaya çalıştım ama bu dosyalardan ikisinde bilinen kirli polislerden olay anında farklı bir yerde olmayan hiçbirini bulamadım.”

“Yani başka polislerin de dâhil olduğunu düşünüyorsun.” diye mırıldandı Clay.

“Bunu düşünmek istemiyorum. Ama IA'dan ayrıldıktan birkaç saat sonra birisi bana ateş etti. Bugün yine aynı şey, tek farkı iki kez ve daha incelikle yapılmış olması.”

“Bunun rastlantısallığı kesinlikle hoşuma gitmiyor ama bunu dosyaları eşelemekte olduğunu bilen birisi yapmış olabilir. Belki henüz üzerinde çalışmaya başlamadığın dosyalardan birindeki bir suçlu.”

“O da mümkün. Ya da ikisi birden olaabilir.” Bakışlarını tavana kaldırdı, sonra göz ucuyla Clay'e baktı. “Saldırıları IA'ya gitmemden önce başladı ama o adamların ikisini de yakaladık.”

"İkisini de? Beş ayrı sefer saldırıya mı uğradın? Bir haftada?"

"Öyle söyleyince gerçekten berbat görünüyor."

Clay çileden çıkmış görünüyordu. "Lanet olsun Stevie! Peki, o ilk iki kişi nasıl saldırdı?"

"Birinin bıçağı vardı. Diğerinin sadece güçlü yumrukları... İkisi de gözaltındalar."

"Kaçtın ve yardım mı çağırdın?"

Çenesi yukarı kalktı. "Onları *ben* kelepçeledim. Şu değnek yürümekten çok başka işlerde işime yarıyor."

Clay ona bakarak sırıttı. "Onlara değneğinle mi vurdun?"

"Evet. İki saldırgan da Lippman'ın listesinde olmayan dosyalarla ilintiliydi. İkisi de soruşturmanın devam etmememi istiyordu."

"Dün IA'ya yaptığın ziyaretten Hyatt'ın haberi var mı?" diye sordu Clay.

"Evet. Başka kirli polisler olabileceğini pazartesi günü fark ettim ve bu bilgiyi aynı gün onunla paylaştım. Benimle birlikte dün IA'ya geldi. Bu yüzden onun bir güvenli evde ısrar etmesine şaşırdım. Neden o evlerden birine gitmeye güvenemeyeceğini biliyordu. Umarım bunun acısını JD'den çıkarmaz. Başka sorun var mı?"

"Dosyaların nerede?"

"Çoğu JD'nin arabasının bagajından SUV'ye aktardığın çantanın içinde. İndirdiğim her şey laptopumda ki o da sırt çantamda. Onu babanın evinde bıraktım."

"Bu yeni dosyalara hangi polisin -ya da polislerin- dâhil olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Hayır. IA bilgi vermiyor. Hyatt da... Başka soru?"

Clay doğrudan onun gözlerine baktı. O nihayet gözlerini kaçırana kadar bakmaya devam etti. *Evet. Neden beni istemiyorsun? Ve fikrini değiştirmek için ne yapmam gerekiyor?* Ama elbette bu sorulardan hiçbirini ona sormadı. Ayağa kalktı, sandalyesini katladı ve onu duvara dayadı. "Hayır." diye yalan söyledi tersçe. "Artık geri dönelim. Umarım Cordelia yavru köpeklerle iyi vakit geçirmiştir. Eminim hepiniz çok yorgunsunuz. Uyumanız gerek." Benim gibi, diye düşündü kapıyı açarken. *Yalnız... Yalnız olmaktan çok yorulduğum.*

"Clay, bekle."

Clay ona bakmadı. "Bana teşekkür edip durmana gerek yok Stevie."

"Teşekkür etmeyecektim, aslında etmem gerekirdi. Bir konuda yanlış olduğunu söyleyecektim."

"Hangi konuda?"

Clay onun yavaşça soluk verişini duyabiliyordu. "Beni buraya gelmem için ikna etmeye çalışırken senden hoşlanmadığımı bildiğini söyledin. Bu doğru değil. Senin hakkındaki hislerim, hissetmemi istedikinkiler gibi değil ama senden hiç nefret etmedim. Sen iyi bir adamsın. Buna inandığımı bilmeni istiyorum."

Stevie onu bu kez fazla kırmadan geri çevirmişti. Yine de nefes almak hakikaten canını yakıyordu. " 'Bir gün şanslı bir kadın için harika bir koca olacaksın.' demeyi unuttun." Bu sözcükleri acı olarak söylemişti.

"Olacaksın. Ve o kadın şanslı olacak."

"O kadın sen olmayacaksın."

"Hayır, ben olamam."

Bu kelimeleri o kadar hüzünlü söylemişti ki Clay yüzünü ona döndü, sırtını gecenin soğuk rüzgârına verdi. Hâlâ sandalyede oturuyordu, omuzları çökmüştü, yüz ifadesi o kadar kederliydi ki Clay içinde bir umut kıvılcımı hissetti. "Olamaz mısın yoksa olmayacak mısın?"

"Ne fark eder?"

"Fark eder. Benim için..."

Stevie değneğine sıkıca tutunarak ayağa kalktı. "Geç oldu. Cordelia'yı uyutmam gerek."

Umudu yerini boşa çıkan bir öfkeye bırakmıştı ve bir adım öne çıkıp onun yolunu kesti. "Hayır." Ona yaklaştı, bakışlarını kaldırıp kendisine bakmak zorunda kalması için onu sıkıştırdı. "Bana bir sebep vermeden aynı şeyleri söyleyip duramazsın. Neden olmadığını bilmek istiyorum Stevie. Bana en azından bu kadarını borçlusun."

Stevie ona ters ters bakıyordu ama boğazındaki nabızı deliler gibi atıyordu. "Sana hiçbir borcum yok."

"Evet, var." dedi Clay ipeksi bir sesle. "Bunu kendin söyledin, on dakika önce. Tam olarak 'Sana borçluyum Clay.' dedin. Borcunu bu şekilde ödemeni istiyorum. Neden o kadının sen olamayacağını bilmek istiyorum. Ve bunu şimdi istiyorum."

Sekizinci Bölüm

*Wight's Landing, Maryland,
16 Mart Cumartesi, 00.25*

Stevie nefes alamıyordu. Clay çok büyüktü, o kadar büyüktü ki ondan başka bir şey göremiyordu. *Paul hiç olmadığı kadar büyük. Belki de Paul hiç bu kadar hiddetle böyle üzerime eğilmediği içindir.*

Paul onu cazibesıyla etkiliyordu, bu şekilde değil. Clay ona doğrudan saldırıyordu, üzerine öylesine eğilmişti ki neredeyse bir kale gibi yükseliyordu. *Beni yukarı bakmaya zorluyor. Ya da gözlerimi kaçırmaya...* Ama Stevie gözlerini kaçıramadığını fark etti. Onun siyah gözleri kendi gözlerini yakalamış, bir cevap istiyordu ve Stevie ona istediğini verene kadar gitmesine izin vermeyeceğini biliyordu. Stevie'nin içinde bu meydan okumayı kabul eden bir taraf vardı. Heyecanlıydı. Birazcık tahrik olmuştu. *Ve bu çok yanlış. Bana bu kadarını borçlusun,* demişti. Ve Stevie bunu inkâr etse de onun haklı olduğunu biliyordu. "Seni hiç üzmemek istemedim ama üzdüğümün farkındayım. Özür dilerim."

Kılını bile kıpırdatmamıştı. "Bu bir cevap değil."

"Biliyorum." Stevie geri çekilme dürtüsüne karşı koyamamıştı, bir adım geri çekildi. Faydası yoktu. *Hâlâ nefes alamıyorum.* "Biraz kenara çekilebilir misin? İşleri daha da zorlaştırıyorsun."

Eğilmekten vazgeçip duruşunu dikleştirdi. "Lafı dolandırmayı bırak Stevie."

"Kocamı seviyordum."

"Sevdiğini biliyorum. Hâlâ sevdiğinden eminim. *Vé?*"

Gözlerini kırıştırdı, bu cevabı beklemiyordu. "*Vé?* Ve bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Eğer onu sevmemiş olsaydın onunla evlenmezdin. Onun için yas tutmazdın." Bir an tereddüt etti. Bir omzunu hafifçe kaldırarak yaptığı hareket yalnızca umursamazdı. "Birisi gittiği için onu sevmeyi öylece bırakamazsın. Ya da onlar seni istemiyorlar diye..." Stevie gözlerini kapadı, Clay'in ne söylemek istediği açıktı. "Paul'ı sevdiğim gibi kimseyi sevmeyeceğim."

"Elbette sevmeyeceksin."

Stevie gözlerini kaldırıp ona baktı, öfkelenmişti. “Kes sunu! Beni onaylamayı bırak.”

Sinirlendiğini belli eder şekilde tek kaşını kaldırdı. “Gerçekten mi?”

Dışlerini gıcırdayordu. “Beni deli ediyorsun.”

“Kulübe hoş geldin.” dedi alaycı bir tavırla. “Yani onu hâlâ seviyorsun. O burada değil Stevie. O gitti. Geri gelmeyecek. Hayatının geri kalanı boyunca yalnız kalmanı isteyeceğini mi düşünüyorsun?”

“Konumuz bu değil.”

“Hâlâ konuya gelmeni bekliyorum.”

“Konumuz şu ki Paul için hissettiğim şeyleri senin için asla hissedemem. Sen ikinci en iyi olabilirsin. Sonsuza dek... Ve en sonunda bu yüzden benden nefret edeceksin.”

Clay’in gözlerinde bir alevlenme vardı ve Stevie bunun sebebinin öfke mi incinme mi olduğunu bilmiyordu. “Mantıklı davranmıyorsun.”

Stevie göğüs geçirdi. “Yalnızca cevabımı beğenmiyorsun. İsteddiğini yaptım, artık gitmeme izin ver.”

Ama Clay kımıldamadı. “Bir şeyi düşünmeni istiyorum. Ciddi anlamda düşünmeni... O gün yalnızca kocanı kaybetmedin. O gün oğlunu da kaybettin.”

Stevie şok içinde aldığı nefesi yuttu, ürkmüştü. “Ve?”

“Cordelia da senin kızın. Onu daha az mı seviyorsun? O senin için ikinci en iyi mi?”

Stevie’nin ağzı açılmıştı ama donakalmış hâldeyken kelimeler dışarı dökülüyordu. “Seni orospucocuğu!” diye fısıldadı. “*Ne cüretle?*” Sonra bir hışımla uyuşukluğunu üzerinden attı. Onu kenara itti ama Clay yerinden kımıldamıyordu, bu yüzden değneğini alıp bir beyzbol sopası gibi kaldırdı. “Gitmeme izin ver yoksa canını yakacağım ve bunda ciddiyim.”

Clay en sonunda kenara çekildi. “Yalnızca bir düşün.” diye tekrarladı. “Lütfen!”

Stevie başı dik bir şekilde çekip gidebilmeyi diledi ama bacağındaki ağrı yüzünden yalnızca topallayabiliyordu. Kapıda durdu, arkasına bakmadan “Bu gece bu evi kullanabildiğimiz için teşekkür ederim.” dedi katıca. “Yarın Cordelia’yla saklanmak için yeni bir yer bulacağım.”

“Nasıl istersen...” dedi Clay sessizce.

Stevie ayaklarının altındaki iskeleye baktı, Clay’in arkalarından kayıkhanenin kapısını kilitlediğini duydu, kendisini takip ettiğinin farkındaydı. *Hâlâ arkamı kolluyor.* Ona bağırarak, ona siktirip gitmesini söylemek istiyordu. Ama gerçek

şuydu ki şu anda onun korumasına ihtiyacı vardı. Ya bu şekilde ilerleyecekti ya da onu kollarına alıp taşımasına izin verecekti. Önceki sefer çok iyi hissettirmişti. Çok güvenli. *Bu bir kez daha olmayacak.* Ayrıca, içerideki bütün o James Bond ekipmanı varken kimse ona bir kez daha ateş edecek kadar yaklaşamazdı. İskelenin sonuna geldiğinde durdu, içini endişe kaplamıştı. Önündeki kumsal yalnızca kırk metre kadardı ama ona yüzlerce kilometre gibi görünüyordu. Çenesini kaldırarak ilk adımını attı. Ve atar atmaz ayağı altından kaydı, yüzüstü kuma kapaklandı. Sersemlemiş hâlde orada bir anlığına uzandı, yalnızca nefes alabilmek için başını çevirirken göğsünün derinliklerinde bir hıçkırık büyüyordu. Dişlerini sıktı, onu içinde tutmaya çalışıyordu. *Ağlamayacaksın.* Arkasında onun sesini duyabiliyor, onu hissediyordu. Ama o hiçbir şey söylemedi. Stevie dizlerinin üzerine kalktı ve yüzündeki kumları sildi, ağlamamak için direndikçe göğsü daha çok sıkışıyordu. İki güçlü el onu omuzlarından kavradı ve Stevie kendini ayağa kalkmış hâlde buldu. Clay'in elleri yok olmuştu ama Stevie hâlâ sıcaklığını arkasında hissedebiliyordu. *Oğlunu kaybettin. Cordelia senin için ikinci en iyi mi?*

Birden her şey çok fazlaydı. Bugün... Silah sesleri... Ölen iki kadın... Zonklayan kolu... Ağırlığının altında titreyen zavallı bacağı... Dizlerinin üzerine çöktü, hıçkırıklar boşalıyordu. Kollarını kendine sararak omuzlarını tuttu, ileri geri sarsılarak Clay'in onu bu hâlde görmemiş olmasını diliyordu. Ama orada olduğuna memnundu. Bir saniye sonra Stevie yine onun kollarındaydı ve Clay onu sahil boyunca taşıyordu. Stevie yüzünü onun göğsüne dönmüştü, daha fazla içinde tutamadığı acınası hıçkırıklara boğuluyordu.

Giriş kapısından geçtiler ama eve girmek yerine Clay onu bir sallanan koltuğa götürdü, birlikte koltuğa oturdular, Stevie'yi kucağına almıştı. Onu hafifçe sallayarak ağlamasına izin verdi. En sonunda gözyaşları dinmişti ve kendini tükenmiş hissediyordu. Clay öfkelenmeliydi. Ondan nefret etmeliydi. Ama bunun yerine onu kollarıyla sarmıştı ve Stevie kendinden nefret ediyordu. "Sana lanet olsun!" diye fısıldadı.

"Biliyorum." diye fısıldayarak cevap verdi Clay.

"Neden benden nefret edemiyorsun?"

Clay'in kıkırdaması göğsünü kıpırdatıyordu, Stevie'nin yanağının gıdıklanmıştı. "Denedim. Gerçekten denedim."

Stevie titreyerek iç geçirdi. "Cordelia'nın beni bu şekilde görmesini istemiyorum."

"Kucağımda otururken mi?"

Stevie yanaklarının yandığını hissediyordu. *O da var.* “Benim ağladığımı bilmemesini kastetmiştim.”

Clay onun çenesini hafifçe yukarı kaldırdı. Biraz ürkmüştü. “Sanırım bilecektir. Ama buzlukta biraz donmuş bezelyem olabilir.”

Stevie ona üzgünce gülümsedi. “Keşke kaba bir adam olsaydın.”

“Eğer dilekler atlara dönüşseydi...”²⁹ diye mırıldandı. “İçeri girmeye hazır mısınız?”

“Evet. Uzun bir gün oldu.” Ama Stevie hareket etmedi. Bir an için Clay’in onu tutmasına izin verdi ve kendini bu duygunun kollarına bıraktı. Çünkü iyi hissettiriyordu. Olması gerekenden daha iyi... *Onu tekrar üzeceksin.* Hangi tarafa giderse gitsin, Stevie bunun gerçekleşeceğini biliyordu. Eğer onu şimdi bir kez daha ve sonsuza kadar hayatından çıkarırsa o üzülecekti. Eğer hayatına girmesine izin verirse, bir ilişkileri olursa, onun hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordu. Her halükârda nihayetinde olacak olan buydu. Clay onu terk edecekti ve herkes üzülecekti. En çok da Cordelia. *O benim için ikinci en iyi değil lanet olası!* Adım atmadan önce ayağını test ederek vücudunu Clay’in kucağında döndürmeye zorladı.

“İyi hissediyor musun?” diye sordu Clay.

Hayır. Yakınından bile geçmiyorum. “Evet, teşekkürler...”

“O zaman sana nerede uyuyacağını göstereyim. Yarın seni nereye gitmek istersen oraya götüreceğim.”

Baltimore, Maryland, 16 Mart Pazar, 02.30

Kısa bir bipleme onu uyandırdı. Robinette dönerek cep telefonuna uzandı.

“Kim arıyor?” diye sordu Lisa uykulu bir sesle.

Robinette onu tahrik ederek parmağını sırtında gezdirdi, şakağına bir öpücük kondurdu. “Hong Kong’daki Jimmy Chan’dan bir mesaj... Onu aramam gerek.”

“Saat kaç?”

“Yalnızca sabahın iki buçuğu. Chan’a göre akşamüstü. Sen uyumaya devam et.” Robinette yataktan çıktı, pantolonunu çekti ve ofisine yöneldi. Hızlıca numarayı çevirdi ama çevirdiği numara Hong Kong Borsası’ndan Bay Chan ait değildi. Mesaj BDP’nin içindeki bir kaynaktan gelmişti. “Ne oldu?” diye sordu Robinette.

29- ‘Eğer dilekler atlara dönüşseydi, dilenciler onlara binerdi.’ Dilek dileminin bir faydası olmadığını anlatan İngilizce bir atasözü.

"Mazzetti'nin güvenli evinin bir adresi..."

Robinette gülümsedi. "Bildiğim iyi oldu. Ne zaman orada olacak?"

"Şu anda kızıyla beraber orada."

"Solo?"³⁰

"Evet. Oraya bir şartla gitmeyi kabul etti; kimse onun gizliliğine karışmayacak."

Bu tam da onun hayatını cehenneme çeviren o dedektife yakışan bir tavidir. Ukala ve patronvari... İşte kapı işte sapı bir insan... "Adresi 301-555-1592'ye mesaj at." Wrtstmoreland'in cep telefonuna... Robinette'in, Henderson'ın hatalarından ders alacağı kadar zeki olduğu konusunda Westmoreland'e güvenli tamdi. Mazzetti bir saat içinde ölmüş olacaktı.

"Tamamdır."

Robinette tatmin olmuştu, telefonu kapattı. Artık hayat normale dönebilirdi. *Ve ben de Lisa'ya dönebilirim.* Bu yardım yemeklerini ölesiye sıkıcı buluyordu ama eşi elbiselerini giyip mücevherlerini takıyor ve tüm kıskanç kadınların ve arzularla dolu erkeklerin bakışlarını üzerinde topluyordu. Robinette kartlarını doğru oynadığında -ve bu gece doğru oynamıştı- Lisa'nın heyecanı onların yatağını kaplıyordu. Hâlâ gençti ve o ruh hâline girdiğinde maceraperest ve günahkâr yanı ortaya çıkıyordu.

Ve Lisa yatağa bir baş ağrısıyla girdiğinde... Kaşınısını gidermesi için Fletcher her zaman oradaydı. Fletcher ve o yatakta her zaman iyi olmuşlardı. Ve Fletcher Lisa'dan hoşlanmasa bile, çizgiyi geçmeyecek ve ortak fayda sağlayan, fakat aynı zamanda gizli, bu ilişkiden fazlasını talep etmeyecek kadar akıllıydı. O ve Fletcher hem pastalarını saklayıp hem de karınlarını doyurabiliyorlardı. Aslına bakılırsa bir dünya pastaya sahip olabilirlerdi. Fletcher'ın geliştirilmiş formülü Fletcher'ı zengin, Robinette'iyse daha da zengin yapacaktı.

Ve böyle bir parayla Robinette evliliğinin durumu için endişelenmeyi bırakabilirdi. Eğer Lisa'dan sıkılırsa daha alımlı, toplumda daha çok kabul gören ve en önemlisi daha itaatkâr biriyle evlenebilirdi.

Merdivenleri çıkarken yarısında durakladı, bu düşüncenin aklından geçmesi şaşırtıcıydı. O ana kadar Lisa'dan sıkılmaya başladığını fark etmemişti. Bir boşanmanın nasıl işlediğini merak etti. Ne de olsa ilk iki eşi ölmüştü. Üçüncü eşinin ölümü kamuoyunun dikkatini çeker, şüpheleri beraberinde getirirdi, bunun ne pahasına olursa olsun önüne geçmek istiyordu. Ama

bunun hakkında endişelenmek için daha sonra vakti olacaktı. Şimdi Lisa onun yatağındaydı, sıcaktı ve arzuluuydu. Fletcher laboratuvarında çalışıyor ve ona para kazandırıyor. Ve Stevie Mazzetti yakında ölmüş olacaktı. Genel olarak bakıldığında güzel bir geceydi.

***Wight's Landing, Maryland,
16 Mart Cumartesi, 03.40***

Küçük bir sest. Kafa karıştıran bir ses... Clay elini yastıktan kaldırdı, alarm durumuna geçmişti ve yarım saniye sonra elinde silahıyla ayağa fırlamıştı. Alt katta nöbet tutmakta olan babası hariç herkes yatak odalarındaydı. Clay yavaşça yatak odasının kapısından sızdı ve sessizce soluk verdi. Cordelia onun odasının dışındaki holün zeminine oturmuş, sırtını duvara dayamıştı. Dizlerini vücuduna çekmiş ve yüzünü geceliğine gömmüştü. Omuzları hıçkırıklarla sarsılıyordu. Görünüşe göre Clay'in bir diğer ağlayan Mazzetti kadını teselli etmesi gerekecekti. Bu seferkinin Cordelia olduğuna memnundu. Ona yardım edebilirdi. Stevie'nin ağladığını görmek, basitçe söylemek gerekirse, Clay'in içini parçalıyordu.

Onun yanında oturmakta olan köpek hafifçe başını kaldırdı. Columbo, babasının Chesapeake Koyu Retrieveri, Cordelia'nın odasında uyumuştı, Cordelia'nın annesiyle paylaştığı yatağın ayak ucunda... Cordelia köpeğin her zaman orada uyduğunu söyleyince Stevie odada bir köpeğin varlığına karşı çıkmamıştı. "Onun yatağında uyuyoruz." demişti hüznü bir sesle. Teknik olarak Clay'in yatağında uyuyorlardı ama Clay bunu onlara söylememişti. Evdeki en rahat yatak buydu ve Clay Stevie'nin güzel bir uyku çekmesini istemişti.

Cordelia da aynı şeyi istiyor görünüyordu. Clay yanına oturduğunda başını kaldırıp minik parmağını dudaklarına götürdü. "Şşşshh!.. Annem uyuyor." dedi gözyaşları içinde. Sonra yüzünü tekrar dizlerine indirdi.

"Onu uyandırmayacağız." diye söz verdi Clay. Bacaklarını uzattı, saçlarını okşamak için çekinerek elini Cordelia'ya uzattı. Cordelia titredi ve ona doğru eğildi, Clay de kolunu omzuna sardı, onu saçlarından öptü. "Kötü rüya mı gördün bebeğim?"

Evet anlamında başını salladı. "Seni uyandırdığım için özür dilerim." diye fısıldadı Clay'in yaptığı gibi ayaklarını uzatarak. Ancak Clay'in dizlerine kadar gelen ayakları Clay'in giydiği botlara kıyasla küçüktü. "Ama gelenin sen olmasını diledim. Emma teyze iyi biri, ama... Biliyorsun."

Bu içtenlik Clay'in göğsüne yayılıyordu. "Bana rüyanın ne hakkında olduğundan bahsetmek ister misin?"

Başını onun göğsüne koydu, minik bir iç geçirmeyle gözlerin kapadı. "Bay Silas..."

"Evinizin mutfağında mı?"

Yine bir baş sallama... "O mutfaktan nefret ediyorum." diye itiraf etti.

Clay, babasının merdivenlerin başından onları izlemekte olduğunu gördü, kaşlarını soru sorarcasına kaldırmıştı. Başını çevirerek ona aşağıya gitmesini işaret etti. "Biz iyiyiz." dedi dudaklarını oynatarak.

Babasının gri saçları ortadan kayboldu, merdivenden inerken neredeyse çıt çıkarmamıştı.

"Senin yerinde olsaydım ben de o mutfaktan nefret ederdim." diye mırıldandı Clay.

"Orası..." Cordelia nefes almak için durdu, göğsü sıkıştıyordu. "Orası silahı bana doğrulttuğu yer. Yani, Bay Silas'ın..."

"Biliyorum." Clay sesinin sakın kalmasına özen göstermişti. İçindeki gazap midesini yakıyordu.

Cordelia ona bakmak için dönerek başını kaldırdığında gözlerinde merak vardı. "Nereden biliyorsun?"

"Paige de oradaydı, hatırlıyor musun? Bana sonradan o anlatmıştı." Bir şekilde Cordelia'nın da olaylara dâhil olduğunu gazetelerden uzak tutmayı başarmışlardı, böylece Cordelia bu olayları başka kimin bildiği konusunda endişelenmeyecekti. "Rüya gördükten sonra silahtan dışarı çıkan çiçekleri ya da yavru köpekleri düşündün mü?"

"Evet." Yeniden ona yaslanmıştı. "İşe yaramadı. Hâlâ korkuyorum." Ama esniyordu.

"Hangisini düşündün? Çiçekleri mi, yavru köpekleri mi?"

"İkisini de..." Yeniden esnedi. "Belki bir sonraki sefere bonibonları düşünürüm. Ya da M&Ms'leri."³¹

"M&Ms'ler kesin işe yarar. Annemin en sevdiği çikolataydı."

"O sarı çiçekleri annenin mezarına koymaya fırsatın olmadı. Özür dilerim."

"Sorun değil." Şefkatle onun saçlarını karıştırdı. "Annemin bunu anlayışla karşıladığını düşünüyorum."

"Biz babamın mezarına çiçek koymuyoruz." Duraksadı. "Ya da ağabeyimin... Sanırım annem ziyaret ediyor ama beni hiç yanında götürmüyor."

"Muhtemelen seni üzeceğini düşünüyordur."

"Bu onu üzdüğü için mi?"

Kocamı hâlâ seviyorum, demişti Stevie. Sen ikinci en iyi olacaksın. Clay güçlükle yutkunmak zorunda kaldı. "Belki... Onun ağladığını görmeni istemiyor."

"Ona daha iyi hissettirebilirim. Bunu yapabilirim." Minik yumruğunu sıkıyordu. "Bunu yapmak zorundayım."

Bunu büyük bir kararlılıkla söylemişti. "Neden? Neden bunu yapmak zorundasın?"

"Çünkü benden başka kimsesi yok." diye fısıldadı Cordelia.

"Canımın içi!.. Sen yalnız değilsin. Annenin büyük bir ailesi var. Büyük annen ve büyük baban, Izzy hala, Sorin amca... Onu seven bir sürü arkadaşı var. Anneni seven bir sürü kişi var."

Cordelia'nın bakışları bilge ve üzgündü. "Ama bu aynı şey değil. Bazen ağabeyimin odasına gidiyor ve ağlıyor. Benim bunu bildiğimi bilmiyor. Ama sonra, onun daha iyi hissetmesini sağlıyorum."

Clay iç geçirdi. Tekrar denedi. "Annenin mutluluğu senin sorumluluğunda değil. O bir yetişkin. O senden sorumlu."

Cordelia başını sağa sola salladı. "Benden başka kimsesi yok." diye ısrar etti.

Clay yanılmıştı. İçini parçalasa bile Stevie'yi teselli etmiş olmayı tercih ederdi. Bu çocuğun taşıdığı yük Clay'e ağır geliyordu. Çünkü kendisi, bunu da anlıyordu. "Uzun bir zaman önce ben de öyle düşünüyordum." dedi alçak sesle. "Annem yalnız bir kadındı, senin annen gibi. Tek farkı benim babam ölmemiştir. Bizi umursamamıştı ve bizi terk etmişti."

"Üzgünüm."

"Sorun değil, gerçekten... Sonunda her şey eskisinden iyiye gitti, çünkü Tanner St James'le tanıştı. Çocuğu olan bir kadını isteyecek bir adamla tanışacağını hiç düşünmemişti ama o istemişti. Ve o... O sahip olabileceğim en iyi babaydı. Ama Tanner'dan önce ben de senin gibi hissederdim. Anneme bakmam gerektiğini düşünürdüm. Onu mutlu etmek zorunda olduğumu..." Duraksadı. "Hatta bazen annemin beni gerçekten isteyip istemediğini merak ederdim. Ben olmasam hayatı daha mı kolay olurdu diye düşünürdüm."

Cordelia fal taşı gibi gözlerle birden ona baktı. Sonra hızlıca bakışlarını çevirdi, ona bilmesi gereken her şeyi söylemişti. "Benim annem için bu doğru değildi." dedi acilen. "Senin annen için de değil. Seni tüm kalbiyle seviyor Cordelia."

Cordelia başıyla onayladı, yüzünü ona bastırmıştı. “Biliyorum.” Sonra, neredeyse Clay’in onu duyamayacağı bir sesle ekledi, “Çünkü benden başka kimsesi yok.”

Ah, *Tanrım!* Clay’in gözleri batıyordu ve ne cevap vereceği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Böylece gözlerini kapayıp onu kendine çekti ve onun nefes alışını dinlerken öylece oturup bekledi. Dakikalar sonra Cordelia’nın nefesi yatışmıştı, minik bedeni nihayet uykuya dalıp rahatlamıştı.

Döşeme tahtasındaki gıcırtyla gözleri birden açıldı. Yüreği burkulmuştu. Stevie yatak odasının kapı ağzında duruyordu, yüzü kireç gibiydi. Sarsılmıştı. Clay başını eğip Cordelia’ya bakarak onun bu kez numara yapmadığından ve gerçekten uyuduğundan emin oldu. Bu sefer gerçekten uyuyor gibi görünüyordu. “Ne kadarını duydun?” diye sordu sessizce.

Stevie kollarını göğsünde birleştirip kendine sıkıca sarıldı. “Hepsini... Son söylediği şey hariç. Sana ne dedi?”

Clay yeniden göğüs geçirdi. “Onu yatağına götürelim ve sonra konuşmak için aşağı inelim.”

16 Mart Pazar, 04.10

Stevie mutfak masasında oturmuş, bir yandan elindeki cep telefonunu sıkıca tutuyor, bir yandan da Clay’in ocakta bir kabı karıştırmasını izliyordu. Sıcak çikolata... Adam ona sıcak çikolata yapıyordu. Sifirdan...

“Herhangi bir karışım da yeterdi.” diye mırıldandı soğuk bir sesle. Göğsünde bir uyuşukluk vardı. Nefes alıyordu ama tüm hissedebildiği buydu. *Benden başka kimsesi yok.* Kızının bu güçlü kelimelerinin beyninde yankılarını duyabiliyordu. Sonra Clay kendisi hayatta olmasaydı annesinin hayatının daha mı kolay olacağını merak ettiğini söylediğinde Cordelia’nın ona fırlattığı bakış... *Aman Tanrım! Benim bebeğim bunu düşünüyor. Bunu nasıl düşünebilir?* Ve kızının en sonda söylediği, Clay’i beyninden vurulmuşa çeviren o şey neydi? *Annen seni tüm kalbiyle seviyor.* Cordelia ne cevap vermişti?

“Babam karışımlara pek güvenmiyor.” dedi Clay, sessiz bir merhametle konuşmuştu. “Bir şeyi yapacaksan doğru dürüst yapman gerektiğini söyler her zaman.”

“Babanı seviyorsun. Yani üvey babanı...”

Clay omzunun üzerinden ona baktı. “Tanner St James her açıdan benim *babam*.” Yeniden ocağa döndü, kabın içindekileri

iyice karıştırdı, sonra her zaman olduğu gibi akışkan hareketlerle üstteki raftan iki kupa aldı.

“O zaman soyadın neden hâlâ Maynard?”

“Beni evlatlık edinip adımı değiştirmek istedi ama biyolojik babam bunu engellemek için olayı yargıya taşıdı. Clayton Maynard, sayın senyor, beni ve annemi istemiyordu ama kendi soyadının devam etmesini isteyecek kadar bencildi. O günlerde bu bir yargıç için yeterli bir sebepti. Ama sorun değil.” Sırıtarak ona baktı. “Clay St James bir porno yıldızının adını andırıyor.”

Stevie beklenmedik bir kahkaha attı. “Gerçekten öyle.”

Kupayı onun önüne bıraktı ve yerine oturdu. Çok yakınına... Ona tümüyle çok yakındı. Ama sıcaktı. Stevie ona dayanmak için korkunç bir istek duyuyordu. Bunun yerine çikolatadan bir yudum aldı, çok lezzetliydi ve bu onu şaşırtmamıştı. Clay'in yaptığı her şey doğru görünüyordu. *Ve son zamanlarda benim yaptığım her şey yanlış çıkıyor.* “Sana ne söyledi Clay? Ona onu tüm kalbimle sevdiğimi söylediğinde sana ne söyledi?”

“Dedi ki ‘Biliyorum. Çünkü benden başka kimsesi yok.’”

Stevie geri sıçradı. “Ne? Aman Tanrı'm.” Kupayı iterek titreyen eliyle ağzını kapadı. Acı, inkâr ve korku birbirine karışarak birdenbire içini kaplamıştı, boğazından yukarı çıkıyor, onu içtiği çikolatayı dışarı atmakla korkutuyordu. “Onu sevmemin tek sebebinin...” *Ondan başka kimsem olmaması olduğunu düşünüyor.* Clay'le göz göze geldiğinde onun üzüntüsünü gördü. “Ona hiç böyle söylemedim.” dedi Stevie titreyen sesiyle. “Bir kez bile... Asla...”

“Biliyorum. Söylemezsin.”

“Sanırım söylemem gerekmiyordu. O gerçekten bana kalan son şey. Yani, Paul'dan. Ama bu... Bunun ona olan sevgimle bir ilgisi yok ki. O benim kızım.”

“Biliyorum.” dedi Clay hafifçe.

“Ama Cordelia böyle düşündüğü sürece bunun bir anlamı yok.” dedi Stevie. Clay onaylar biçimde bir omzunu kaldırdı. “Onu bunun doğru olmadığına ikna etmek için ne yapabilirim?”

“Bilmiyorum. Benim bu konularda hiç tecrübem yok.”

“Onunla aranız iyi gibi görünüyordu.” diye mırıldandı Stevie, sonra göğüs geçirdi. “Üzgünüm. Öyle demek istemedim. Seninle konuştuğu için mutluyum. Psikoloğuyla konuşmuyor.”

“Çünkü sen o psikoloğun arkadaşı olduğun için onun sana her şeyi anlattığını düşünüyor.”

Stevie acı acı gülümsedi. “Kafası gerçekten çok çalışıyor. Çok fazla düşünüyor.” Clay'e baktı, onun aklından geçen

ama fazla kibar olduğu için söyleyemediği şeyi gördü. “Tıpkı annesi gibi...” Clay bir kez daha onaylar biçimde omzunu kaldırdı. Ama hiçbir şey söylemeden oturduğu yerde çikolatasını yudumluyordu. “Ne söyleyeceğime bir karar verebilirsem onunla konuşacağım.” Telefonuna baktı. “Cep telefonuma uyandım.” Kızının korkunç bir kâbus görmesine ve odasından ayrılıp bir başkası tarafından teselli edilmesine uyanmamıştı. “Seninle olduğunu görene dek panikledim. Senin yanında güvende olduğunu biliyordum.”

“Teşekkür ederim.” diye mırıldandı.

“Ben sana teşekkür ederim, kızım için oradaydın. Ve benim için...” Telefonunu masaya bıraktı. JD'den bir mesaj gelmiş. Onu güvenli bir hattan aramamızı istiyor. Sende onlardan bir tane olduğunu tahmin ettim.”

Clay mutfak kapısına kadar olan yolu yarılarmıştı bile. “Burada bekle. Hemen döneceğim.”

Stevie düşünceleri ve bir kupa sıcak çikolatayla baş başa kalmıştı. Sık sık Cordelia hakkında endişelendiğinde olduğu gibi yine Paul'ın yüzü aklına geldi. “İşleri gerçekten berbat ettim.” diye fısıldadı ona. “Kızımızı kötü bir...” *Ne? Cordy iyi bir çocuktur, düşünceli ve kibardı. Ve uyuyamayacak kadar korkmuş, annesinin başka kimsesi kalmadığı için onu sevdiğine kendini inandırmış.* Paul bundan hoşlanmazdı. *Ama sen burada yoksun, değil mi?* diye düşündü öfkeyle. *Ben bunu tek başıma savaşıyorum dostum. Çünkü sen burada yoksun.* Ve Clay haklıydı. Paul asla geri gelmeyecekti.

Bitkin bir hâlde başını masanın üzerine bıraktı, yanağı soğuk ahşabın üzerindeydi. “Hasiktir!” diye bağırdı. Mutfak kapısı hızla açılmış ve Tanner St James elinde eski model bir kablolu telefonla içeri girmişti. Bir önceki ters bakışlarından farklı olarak ona anlayışlı bakışlarla baktı. Telefonun kablosunu duvardaki sokete takarken “İyi misin?” diye sordu.

“Evet, teşekkürler...” Stevie onun ne bildiğini bilmek istemiyordu. “O antika ne için?”

“Clay güvenli bir hatta ihtiyacın olduğunu söyledi. Kablo-suz hat güvenli değil.”

Clay elinde bir hoparlörle döndü. “Dinlenmediğimizden emin olmak için telefon hatlarımıza sensörler taktırdım.” Stevie'nin yanına oturdu ve hoparlörü eski telefona taktı. “Ara onu.”

JD telefonu ilk çalışta açtı. “Neden bu kadar uzun sürdü?” diye çıktı.

"Özür dilerim." dedi Stevie. "Clay'e mesajını az önce ilet-tim. Durum nasıl?"

"Ölü bir polis var, durum bu."

Stevie ve Clay endişeyle birbirlerine baktılar. "Kim?"

JD öfkeyle bir soluk verdi. "Adı Justine Cleary. Bir elli yedi boylarında, koyu kahverengi saçları omuz seviyesinde bir sivil polisti."

Stevie belirsizce omuz seviyesinde olan kendi koyu kah-verengi saçlarına dokundu. "Nerede öldürüldü? Ne zaman? Ve kim tarafından?"

"Silver Spring'de bir otel odasında..." Burası Baltimore'dan kırk beş dakika uzaklıkta, Clay'in plaj evinin ters istikametindeydi. "Bir buçuk saat önce... Şu anda gözetiminde olan başka bir polis tarafından... Şimdi hastanede, durumu kritik, birden fazla kurşun isabet etmiş."

"Sen orada mıydın?" diye sordu Stevie sessizce, taşlar kafasında yerine oturmaya başlıyordu.

"Evet." JD'nin sesi netti. "Onu ben vurdum. O, Cleary'yi acımasızca öldürdükten sonra..."

Stevie dikkatle soluk verdi. "Hyatt bu yüzden benim bir güvenli eve gitmemi istedi ve sorun çıkarmadan kabul ettiğimde bu yüzden bunu sorgulamadı. Bir tuzak kurdu. Bunu biliyor muydun JD?"

"Oraya varana kadar hayır. Hyatt'ın öfkeden delirmiş olacağını tahmin etmiştim ama her şeyi zaten o ayarlamıştı."

Clay'in suratı asıktı. "O polis güvenli evin o otel olduğunu nereden biliyordu?"

"Bilmiyoruz. Hyatt bir sızıntısının olduğunu düşünmüştü, bu yüzden bilgi akışını takip edebilmek için böyle bir plan yapmış. Justine'in nişancılık rozeti vardı. Kendi başının çaresine bakabilecek kadar iyi bir nişancıydı. Ama içeri giren polis şifreyi biliyordu. Justine ona kapıyı açtı ve ben ağzımı açmadan ölmüştü."

"Sen iyi misin JD?" diye sordu JD'ye fısıltıyla.

"Vurulmadım." diye yanıtladı sert bir şekilde. "Ama Justine'in kocasına onun eve dönmeyeceğini söylemek zorunda kaldım. Bu yüzden hayır... O kadar da iyi değilim."

"Çok üzgünüm." dedi Stevie. "Gerçekten çok üzgünüm."

"Bu senin suçun değil." dedi Clay sakın bir tonda.

"O haklı." dedi JD, sesi yumuşuyordu. "Onun kaybı için üzgün olabilirsin ama onun ölümünde senin payın yok Stevie. Tamamiyle onu vuran polisin ve ona istihbaratı verenin suçu."

"Biliyorum. Ama ölümü için üzgünüm. Ve bildirimi ailesine tek başına yapmak zorunda kaldığın için..."

"Yalnız değildim. Hyatt benimle birlikte geldi."

Hyatt ailelere bildirim yapmak konusunda kötü değildi. Stevie bunu kişisel ve profesyonel tecrübelerinden biliyordu. Sekiz yıl önceydi, Stevie masasından başını kaldırdığında Hyatt'ın önünde durduğunu, Paul ve Paulie'nin öldüğünü söylemek zorunda kalmanın acısının gözlerini doldurduğunu görmüştü.

"Kirlî polis kimdi?" diye sordu sallantılı bir sesle.

"Tony Rossi... Hırsızlık bürodan bir dedektif..."

Stevie başını salladı. "Onu tanımıyorum. Adını hiç duymadım."

"Pekâlâ, seni kalıcı olarak susturmak istiyordu." dedi JD. "Ve fazlası da var."

Korku yükseliyor, garazı genzini yakıyordu. "Ne?"

"Justine'e iki el ateş etti, sonra ateş etmeye devam etti; yatağı hedef alarak... Pikelerin altına uyuyan bir çocuk gibi görünmesi için büyük bir oyuncak bebek koymuştuk. Eğer Cordelia orada olsaydı..."

Stevie'nin kalbi durdu. "Ölmüş olacaktı." Sakin kalmaya çalışırken Clay'in deliye dönmüş bakışlarıyla karşılaştı. "Onu buradan daha güvenli bir yere götürmemiz gerek. Onun çok uzaklarda olmasını istiyorum. Siktiğimin ay'ında mesela!.." Stevie hiperventilasyonun³² eşikindeydi. "Aman Tanrı'm!"

Clay onun elini okşadı, sonra geri çekildi. "JD, Hyatt bir sonraki adımda ne yapmak istiyor?"

Stevie sandalyesinde arkaya yaslandı, gözleri tamamen kapalı, elini ağzına bastırmış, ağlamamak için var gücüyle çabalıyordu. Yine de birkaç damla sıcak gözyaşı göz kapaklarından aktı. Sıcak bir el omzunun üzerinden ona yaklaştı ve Stevie'nin gözleri Tanner'ın sessizce bir mendil uzatmakta olduğunu görünce fal taşı gibi açıldı. "Teşekkür ederim." diye fısıldadı. Tanner'ın tek yanıtı hafifçe omzunu sıkmak oldu.

Clay telefona hafifçe vuruyordu çünkü JD son sorusuna cevap vermemişti. "JD?"

"Afedersin." dedi JD. "Sessiz bir oda bulmam gerekti. İki federal şimdi geldiler, Joseph'in ekibinden ödünç alınmışlar. Vardiya değişerek telefonların başında bekleyecekler. Bu akşamüstü saldıran keskin nişancı hakkında bilgi vermek isteyenler için bir acil durum hattı oluşturduk ve telefonlar susmak bilmiyor."

32-Gerekenden daha hızlı velveya daha derin nefes alma durumu.

"Herhangi bir ipucu var mı?" demeyi başardı Stevie, sesi daha normaldi.

"Henüz yok, yalnızca her zamanki nereden çıktığı belli olmayan kaçıklar arıyor. Tamam." Arka planda bir sandalyenin gıcırdamasını ve kâğıtların hışırtısını duydular. "Sonraki adımlarımızı soruyordun. Önceliğimiz sızıntının izini sürmek, Hyatt'ın departmanındaki tüm çürük elmaları meydana çıkarmak ve Stevie'yle Cordelia'yı güvende tutmak, sıralaması tam olarak saydığımız şekilde olmak zorunda değil."

Ama hepsi birbiriyle bağlantılı, diye düşündü Stevie. "Hyatt birden fazla kirli polis olduğunu mu düşünüyor?"

"Onların varlığını inkâr etmektense böyle olduğunu varsaymak daha güvenli." dedi JD. "Birisi güvenli evin detaylarını sızdırdı. En kötü senaryoda birbirini kollayan bir polis ağıyla karşı karşıyayız. En iyi senaryodaysa bunu yapan kişi bilmeden yaptı ama yine de kim olduklarının teşhis edilmesi gerekiyor. Rossi, Stevie'nin bu gece nerede olacağını bilecek pozisyonda değildi. O, hırsızlık bürodandı."

"Restorandaki keskin nişancı Rossi miydi?" diye sordu Clay ve Stevie ona ikinci kez baktı. Otomatikman saldırıların tek bir tetikçi tarafından yapıldığını varsaymıştı. Clay tek kişi olmadıklarını düşünmekte haklıydı.

"Kesin bir cevap verecek kadar delilimiz yok ama Rossi'nin, Stevie'nin ön bahçesinde ateş açan kişi olmadığından neredeyse eminim."

"Neden?" diye sordu Clay.

"İlk olarak vücut tipleri aynı değil. Kırmızı Chevy'den ateş ederken tetikçinin kolunu gördüm. Rossi'nin kolu kısa ve kalın. Kırmızı arabayı kullanan tetikçininse daha cılızdı. Ama elbette Rossi'nin parmak izlerini seni, Alec'i ve Cordelia'yı takip eden Toyota'daki izlerle ve Stevie'nin bahçesine dalan o kırmızı Chevy'dekilerle karşılaştıracamız. Yani ondan geri kalanlarla... O Chevy senin evinden otuz kilometre kadar ötede bırakılmış, ateşe verilmiş ve terk edilmiş."

"Biliyorum." dedi Stevie. "Paige anlattı. Adli tıpçılar o araçtan bir şeyler bulabildiler mi?"

"Henüz değil ama her santimetre karesini inceliyorlar. Ama güzel bir haberim var."

"Nedir?" diye sordu Stevie.

"Chevy'nin sürücü koltuğu eksik. Çerçevesi yerinde duruyor ama koltuk kılıfı ve tüm döşeme dolgusu ortadan kaldırılmış."

Clay'in gözleri alev aldı. "O zaman onu vurdum."

“Ben de aynı fikirdeyim.” dedi JD hoşnut bir şekilde.

“Çünkü koltuğu oradan almasının tek açıklaması arkasından kanıt bırakmamak olabilir.” dedi Stevie, düşünceliydi. “Kan gibi... Benim evimden birkaç ev ötedeki sokağı kontrol ettik mi? Kolu camdan dışarı sarkıyordu. Belki kaçarken birazı yola damlamıştır.”

“Omzuna isabet ettirmiş olmam ve kanın çoğunun içeri akmış olması daha yüksek ihtimal.” dedi Clay. “Ama denemeye değer. Bölge hastanelerine giriş yapan hiçbir silahla yaralama vakasının olmadığını kabul ediyorum.”

“Tek kayıt benim az önce gönderdiğim. Rossi güvenli eve geldiğinde cephanesizdi. Hyatt ve IA hastanedeler, onun ameliyattan çıkmasını bekliyorlar. Bilincini kazanır kazanmaz detayları vermesi için onu haşlayacaklar.”

Stevie irkildi. “Ama Rossi benim güvenli evde desteğim olacağını beklemiyor muydu?”

“Hayır. Hyatt birkaç kişiye senin yalnız olacağını, çünkü birilerinin sana bekçilik yapmasını kabul etmeyecek kadar ‘lanet bir inadin’ olduğunu fısıldamıştı. Seni tanıyan kişiler Hyatt’ın bu sözünden şüphelenmediler.”

Stevie gücenmek istiyordu ama yapamıyordu. “Sanırım buna hakları vardı.”

“Hyatt ortaya yemler bırakıyordu ve onların inandırıcı olmasını istiyordu. Şimdi sızıntı için elinde bazı ipuçları var.”

“O nasıl?” diye sordu Stevie sessizce. Uzun bir süre Peter Hyatt için çalışmıştı. Huysuz bir adamdı ve bazen tam bir baş belasıydı ama aslında etrafındakileri önemsiyordu. Bir polisi ölümüne neden olan bir duruma sokmuş olmanın yükü omuzlarına binecekti.

“Sinirden kudurmuş gibi... Yani senin yanılmış olmanı dilemişti. Bu işe dâhil olmuş başka polislerin olmadığını... Artık başka polislerin de olduğunu biliyor ve iyi polislerden biri öldü.”

Uzun bir süre boyunca kimse bir şey söylemedi.

“Bugünkü üçüncü.” dedi Stevie sessizliği bozarak. “Üç ölü ve hâlâ dışarıda en az bir tetikçi elini kolunu sallayarak geziyor. Onu yakalayana kadar ben bir hedefim ve Cordelia’yı da bir hedef hâline getirdim. Ve Emma’yı...” Sesi titriyordu ve huşu-netle boğazını temizledi. “Herhangi biri olabilir.”

“Yalnızca herhangi biri değil.” dedi JD. “Stuart Lippman ve Silas’la bağlantısı olan biri... Ya da onların işlediği suçlardan biriyle bağlantısı olan biri... Ama tüm bunların içinde bize fayda sağlayan bir şey görüyorum.”

Stevie'nin çaresizce olumlu bir gelişmeye ihtiyacı vardı. "Nedir o?"

"Bir polisin bir güvenli evde başka bir polis tarafından öldürülmesi bütün bu şeyi patlatıyor. Lippman'ın listesinde olmayan suçları araştırmanı engellemek isteyen kişi araştırmanın sadece sen olmadığını biliyor. Hepimizi birden susturamazlar."

Stevie'nin kalbi göğsünde teklemişti. Tek öngörebildiği daha fazla kanın döküleceğiydi. "Bu olumlu bir gelişme değil DJ." dedi boğuk bir sesle.

"Spot ışıklarını senin üzerinden alıyor." dedi JD, sesi sertti. "Hyatt ve IA bunu doğrudan kamuoyuna duyurmalıydı. Bu gizlilik safsatası seni tehlikeye atıyor."

"Haklısın." dedi Stevie korkuyu kafasından uzaklaştırarak. "Artık biz -hepimiz- daha fazla insan zarar görmeden departmandaki bu çürümenin kökünü kazımalıyız." Justine, Cleary'yi düşündü, onun yerine ölen o sivil polisi... "Ya da daha kötüsü olmadan..."

"Cevap, yanında getirdiğin o dosyaların içinde bir yerde." dedi Clay, Stevie'ye. "Benim tahminim henüz incelemediğin bir dosyayı arıyor olduğumuz. Eğer bu Lippman'ın listesindeki dosyalardan biri olsaydı IA eninde sonunda ona ulaşmış olurdu, bu yüzden onlardan birini öldürmek daha mantıklı olurdu. Listede olmayan dosyalardan biri olmak zorunda."

"Listedekileri teker teker avlıyordun." diye onayladı JD. "Onları açığa çıkarman da an meselesiydi."

"O zaman onları şimdi açığa çıkaralım." Clay, Stevie'nin gözlerine keskin bakışlarla baktı. "Silas, Lippman'ın yanında ne zaman çalışmaya başladı?"

"Dokuz yıl önce..." dedi Stevie.

"Peki, kirli olduğunu bildiğin diğer polisler? Bu aktivite ne kadar eskiye dayanıyor?"

"Lippman'ın arkasında bıraktığı her şeyi anlatan dosyada ilk çerçeve işi on bir yıl öncesine kayıtlı. Maaş bordrosundaki iki Cinayet Masası dedektifiyle başlamış ; Riddick ve Payne. O zamanlar ikisi ortakmış. Riddick beş yıl önce emekli olmuş ama kısa süre sonra ölmüş. Payne son altı aydır hapiste. İlk tutuklananlardan biriydi."

"Peki bundan sonra?" diye sordu Clay. "Lippman daha sonra kimi işe almış?"

"İsmi Elizabeth Morton, yine Cinayet Büro'dan... Lippman'ın adamlarından biri, Lippman'ın emriyle on yıl önce bu kadının küçük oğluna arabayla çarpmış. 'Bir sonraki seferin'

oğlu için daha acılı olacağıyla onu tehdit ederek işbirliği yapmasını sağlamış. Oğlu o zamanlar üç yaşında bile değilmiş.”

“Orospu çocuğu!” diye mırıldandı Tanner, Stevie’nin arkasından. “Kim bunu yapabilir? Kim küçücük çocukları sakat bırakabilir? Kim küçük kızları öldürmek için yataklara ateş edebilir? Tanrı’m!.. Yirmi beş yıl polislik yaptım ve hiçbir şeyin beni şaşırtamayacağını düşünürdüm ama... Lanet olsun! Bu heriflerin rozet taşıyor olması beni hasta ediyor. Çocuğun annesinin durumunu anlayabilirim belki ama yine de...”

“Ona fazla anlayış gösterme.” dedi Stevie. “İşlerin daha kötüye gitmesi Elizabeth’in suçu. Lippman’ın kimliğini bize vermemesi için Silas’ı o öldürdü. Tam olarak benim oturma odamda...” Elizabeth Morton, Silas’ı vurduktan sonra onun yere düşüşünü hâlâ hatırlıyordu.

“Neden?” diye sordu Tanner, kafası karışmıştı.

“Çünkü...” dedi Stevie, “Lippman, eğer kendisi yakalanırsa ya da öldürülürse, tüm çalışanlarının kimliklerinin açığa çıkacağını bilmelerini sağlamıştı. Biz Silas’ın etrafını çevirmiştik ve Lippman’ı ele vermek için harika bir fırsatı vardı. Lippman uzun süredir Demokles’in kılıcı gibi salladığı tehdidini gerçekleştirmiş ve Silas’ın çocuğunu kaçırmıştı.”

“Paige, Grayson’la bu dosya sırasında tanışmıştı.” dedi Clay babasına. “Hatırlasana, Grayson’ı seninle tanıştırmak için buraya getirdiğinde sana bahsetmişti. Paige ve Grayson, Lippman’ı yakalamanın eşğine gelmişlerdi ve o götveren Silas’a onları öldürme emrini vermişti. Lippman’ın kozu Silas’ın çocuğunun elinde olmasıydı ama sonra Paige’in köpeği Silas’ı yere devirdi ve sonrasında tek görebildiği kendisine doğrultulmuş bir ton silahtı. Hapse gideceğini biliyordu ve küçük kızını geri alabilmek için tek umudu Stevie, Grayson ve Paige’di.” Tanner başıyla onayladı. “Şimdi hatırlıyorum. Paige, başka bir polisin Silas’ı öldürdüğünden bahsetmişti.”

Stevie biraz irkildi. Grayson ve Paige’in, Clay’in babasını ziyaret ettiğinin düşüncesi bir miktar üzücüydü. Grayson yıllardır Stevie’nin arkadaşıydı ama ona bu ilişkiden hiç bahsetmemişti. *Belki de Clay de işe dâhil olduğundan ve Grayson, Clay’i reddettiğimi bildiğindendir? Ya da... Belki ben kendimi arkadaşlarımdan soyutlamış olduğumdandır.* Otobanda arabaların onun etrafını sardığı o anı düşündü. Ona destek oldukları anı... Çok etkilenmişti ama bunda şaşırtıcı olan bir yan yoktu. Onlar her zaman onun için orada olmuşlardı. *Ne zaman kendimi onlara kapadım? Arkadaşları... Cordelia’nın acısı... Başka nelerin farkında değildim?* “Elizabeth, eğer Silas, Lippman’ı ele

verirse kendisinin hapse gideceğini biliyordu.” dedi Tanner’a. “Ve bunu istemiyordu. En sonunda birkaç artı puan kazandı. Diğerlerinin hayatını kurtarmak için Lippman’ı öldürdü. Hayatının geri kalanını hapiste geçirecek ama Eyalet Savcısı cezasını yaşadığı şehirdeki hapishanede geçirmesine izin verdi, böylece oğlu onu ziyaret edebilecek.”

“Elizabeth Morton’u net olarak hatırlıyorum.” dedi Clay. O ve Joseph Carter onun yakalanmasından sorumlulardı. “Hapiste olmak ona iyi mazeret sunuyor gerçi. Arabadan ateş açan kişi belli ki o değildi. Güvenli evin lokasyonunu da o sızdırmadı. Bu yüzden Rossi’ye geri dönüyorum. JD, Rossi’nin kişisel dosyasıyla sen ilgilenebilir misin? En az on bir yıl önce-sine git, Lippman’ın suçlarının başladığı tarihe... Rossi’nin, Stevie’nin araştırmakta olduğu Silas’a ait dosyalarla bir bağlantısı var mı göreceğiz. O dosyalardan biri olmak zorunda, yoksa Stevie’yi öldürmesi için elinde bir sebep olmazdı.”

“Olay yerinden dönerken Rossi’nin dosyasını talep ettim.” dedi JD. “En fazla bir saate elimde olur.”

Sonra bir anlığına sessizlik hâkim oldu. Stevie aklında olayları işliyor, listeler hazırlıyor, sorabileceği diğer şeyleri düşünüyordu. JD’nin de aynısını yapmakta olduğunu gördü. Ama Clay kaşlarını çatmıştı, kara kara düşünerek parmaklarıyla masada ritim tutuyordu. Aldığı derin solukla göğsü önce kalktı ve sonra indi. “Pekâlâ... Henüz söylememiş olduğumuz şeyi söyleyeceğim ama hepimizin bunu düşündüğünden eminim çünkü hiçbirimiz salak değiliz. Hyatt’a daha fazla kirli polis olduğu konusundaki şüphelerinden bahsettin ve saldırıya uğradın. İki kez... Birkaç gün sonra IA’ya bundan bahsediyosun ve silahlı saldırılar gerçekleşiyor. Hyatt bir güvenli ev ayarlıyor ve şimdi elimizde ölü bir polis var. IA’nın da kirli olmadığını nereden biliyoruz?”

Stevie doğrudan Clay’le göz göze geldi. “Bilmiyoruz. Ben de bunu araştırıyordum.”

JD’nin ağır göğüs geçirişi hoparlörden duyulmuştu. “IA’dan şüphelenmemize hak veriyorum. Ama Hyatt da mı?”

“Bunu düşünmek istemiyorum.” dedi Stevie sessizce. “Silas’ın suçlu olduğuna da inanmak istememiştım. Ama çocuğumu kurtarmak? Bunun için evet; Hyatt’ın da işin içinde olma ihtimalini göz önünde bulunduracağım. En azından ona bir şey söylerken dikkat edeceğim.” Hoparlöre baktı. “Sana güveniyorum JD. Tüm kalbimle... Cordelia da öyle.” JD onun için hayatını birden fazla kez tehlikeye atmıştı. Bu, Silas’ın hiç yapmadığı bir şeydi. Hyatt’ın hiç yapmadığı bir şeydi. Ama Clay

bunu daha önce yapmıştı. Bir kez daha onunla göz göze geldi. Clay, onun içinden geçenleri kulağıyla duymayı hak ediyordu. "Ve sana Clay; kendi hayatım ve Cordelia'nın hayatı için sana güveniyorum."

Yüz ifadesi sertleşti, gözleri koyulaştı. Bir an için nefes almayı bırakmış gibi görünüyordu. "Teşekkür ederim." dedi, sesi neredeyse duyulmayacak kadar alçaktı.

Stevie ona başını hafifçe sallarken JD yeniden iç geçirip onları konuya döndürdü. "Stevie, kişisel araştırmalarının kapsamını kimler biliyor? IA haricinde..."

"Hyatt, elbette. Arşivciler biliyor, çünkü onlardan raporların kopyalarını istedim. Delil odası biliyor. Fotokopi odasındaki adam biliyor. Pek çok insan biliyor." dedi bunu konuşurken fark ederek. "Lanet olsun!"

"Ben de bundan korkuyordum." dedi JD suratsızca. "Bunu çözeceğiz Stevie. O zamana kadar başını eğmeni ve hayatta kalmanı istiyorum."

"Bana güvenebilirsin." diye söz verdi Stevie. "Teşekkürler JD..."

Clay konuşmadan kopmuştu, birden ona iğneleyici bir bakış fırlattı. "Hangi konuda sana güvenebilir? Başını eğceğini mi, hayatta kalacağını mı?"

"İkincisine... Bu iş hallolana dek kızım tehlikede. Kenara pusup işin çözülmesini beklerken tırnaklarımı yemeyeceğim. Ama aptalca işlere de kalkışmayacağım. Buna söz veriyorum."

Clay başını salladı. "Pekâlâ o zaman... İşe koyulalım."

"Kakaodan daha güçlü bir şeye ihtiyacınız olacak." dedi Tanner arkalarından ve sesinde farklı olan bir şey vardı. Sesindeki eleştirelilik gitmişti. Stevie omzunun üzerinden arkasına baktı. "Bourbon mı?"

Olumsuz anlamda başını salladı. "Kahve... Ekstra güçlü..."

Clay masadan kalktı. "Senin dosyalarının olduğu çantayı getireyim. Baba, en büyük cezveyi kullansan iyi edersin. Bu iş biraz uzun sürecek."

Baltimore, Maryland, 16 Mart Pazar, 04.15

Robinette bir kez daha cep telefonunun biplemesiyle uyanmıştı. Bu sefer Lisa kıpırdanmamıştı. Onu çok yormuştu ve hatta belki birkaç yara bırakmıştı. Yatakta döndü ve telefonunu kontrol etti. Sonra Westmoreland'in mesajına inanmayan gözlerle baktı.

*SNAFU*³³. 411. *ASAP*³⁴

Westmoreland de mi başarısız olmuştu? Yüce Tanrı, bu Mazzetti denen kadın lanet bir kedi miydi? Telefonla konuşmak için ofisine indi, bu Westmoreland'ın talep ettiği bir imtiyazdı, sebep olarak da eğer Henderson'a ilk hatasından sonra kendisine geri dönüş yapma izni verseydi ikinci başarısızlığın gerçekleşmemiş olabileceğini göstermişti. *Her neyse...*

"Ne bok yedin Wes?" diye tısladı Robinette.

"Tuzaktı. Stevie o güvenli evde değildi. Polisler oraya bir yem bırakmışlar. Mazzetti'ye çok benzeyen bir kadın polis ve Mazzetti'nin ortağı Fitzpatrick. Tony Rossi denen bir polis yemi yutmuş. Kadın polis öldü. Fitzpatrick, Rossi'yi vurdu; Rossi şimdi yoğun bakımda. Polisler bir köstebek olduğunu biliyorlardı ve onları temizlemek istiyorlardı."

"Rossi o kadının nerede bulacağını nereden biliyordu?" diye sordu Robinette. Onun BDP'deki kaynağı Tony Rossi *değildi*.

"O kadını öldürmek isteyen çok kişi olduğunu sen kendin söylemiştin. Rossi'nin kaynağı bu bilgiye senin kaynağından önce ulaşmıştır herhâlde. Rossi o kadını susturmak isteyen kirli polislerden biri olmalı."

Robinette bir soluk aldı, kendini düşünmeye zorladı. "Bunun bir tuzak olduğunu nereden anladın?"

"Anlamamıştım. Yakalanan kişi ben de olabilirdim ama Rossi benden önce oraya gitti. O oraya geldikten bir dakika sonra oradaydım ve kurşunlar havada uçuşmaya başlayınca kaçtım. Siktiğimin polisleri oraya dolmuşlardı."

"Siktir!"

"Aynen... Kurşunlar süzölmeye başladığında ben de tam olarak bunu düşünmüştüm. Senin kaynağın Rossi'ye de haber uçurmuş olmasın? Hem senden hem de başka bir polisten para alıyorsa?"

"Çifte kazanç mı diyorsun? Yoksa ihanet mi?"³⁵ diye ekledi Robinette belirsizce. "Bu mümkün. Bir polis bir kere yoldan çıktıktan sonra ona bir daha asla tam olarak güvenemezsin. Eğer çifte kazanç peşindeyse ve hayatta kalıp bunları anlata-

33-Situation Normal, All Fucked Up. Amerikan ordusunda kullanılan argo ve kinayeli bir kısaltma. "Durum normal, her şey berbat oldu." anlamına gelir.

34-As Soon As Possible. Bir an önce

35-"Double-dipping or double-crossing?" Double crossing bire bir çeviride çifte geçiş anlamı kazanır, fakat deyim olarak ihanet anlamına gelir. Yazarın orijinal dilde yaptığı bir kelime oyunu.

bilirse o zaman benim kaynağım şüpheli hâline gelecek. Onu yakalamak için polisler bilerek yanlış bilgi vermiş olmalı.”

“Kaynağın sana kadar takip edilebilir mi?”

“Direkt olarak hayır ama Henderson’ın içine sığıdığı denemelerinden kanıt elde ederlerse azmettirmekten dava açabilirler. Bu riski istemiyorum. Henderson’ın icabına bak. Sana onun iletişim bilgilerini göndereceğim.”

“Tamam. Peki ya kadın?”

“Onun da icabına bakmanı istiyorum.”

Bir anlık tereddüt... “Benim için sorun yok. Mazzetti’nin nerede saklandığı konusunda bir fikrin var mı?”

“Hayır ama arkadaşlarıyla olması yüksek ihtimal. Eyalet Savcısı Grayson Smith’in Fell’s Point’te bir yeri var. Ailesinin şehir dışında bir mülkü var. Eğer kadın oralaradaysa dışarı çıkanı kadar onu vurmuyorsun.”

“Sıkı güvenlikle mi korunuyor?”

“Hem de nasıl!.. Güvenlik işinde uzman bir federal tarafından tasarlanmış. Özel Ajan Carter, Eyalet Savcı Yardımcısı Daphne Montgomery’yle birlikte yaşıyor. İkisi de Mazzetti’nin arkadaşı. İkisi de Tanrı’dan daha zengin. Eğer Mazzetti’nin saklanacak bir yere ya da paraya ihtiyacı olsaydı onlara giderdi.”

“Orayı da kontrol edeceğiz.”

“Güzel... Kaynağıma göre Stevie’nin evindeki saldırıda dört tanık varmış. Biri her 15 Mart’ta buluştuğu şu psikolog bozuntusu Dr Townsend. Diğeri Mazzetti’nin ortağı Fitzpatrick. Diğer ikisi erkekmiş, kimlikleri tespit edilememiş. Onların kim olduğunu bul. Stevie muhtemelen burada yaşayan diğer arkadaşlarından birinde kalıyordur ama o ikisinin Stevie’yle bir ilişkisi olabilir. Townsend, Florida’da yaşıyor. Mazzetti’nin onun yanında saklanıyor olma ihtimali de var.”

“Eğer zengin arkadaşları varsa, bunlardan biri de FBI’dansa, kadın şu anda ülke sınırlarından çıkmış bile olabilir. Eğer ülke dışındaysa da onun peşinden gitmemi istiyor musun?”

“Onun uzun vadedeki planlarını öğrenene kadar hayır. Eğer kaçarsa yine bir şehre kaçacaktır. Onu gözetlemeyi sürdür. Özellikle de çocuğunu... Eğer onu alırsak Mazzetti bize kendisi gelecektir.”

Dokuzuncu Bölüm

Wight's Landing, Maryland, 16 Mart Pazar, 05.45

"O iyi mi?" diye mırıldandı Tanner.

Mutfağın girişinde durmakta olan Clay omzunun üzerinden Stevie'nin bir battaniyenin altına kıvrıldığı oturma odasındaki koltuğa baktı. "Uyumuş." Emma'nın bir yığın dosyadan kendine yastık yaparak sızdığı mutfak masasını tıklattı. "Emma, uyan."

Emma sıçrayarak yüzünü kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve mahmurdu. Zorlukla gözlerini kırpı, sonra saçlarını yüzünden çekerek doğruldu, kızgın bir ifadeyle bakıyordu. "Lanet olsun! Uyuyakalmışım." İki saat taze kahve kokusuna aşağı gelmişti. Polis raporlarıyla kaplı masaya şöyle bir bakış attıktan sonra kollarını sıvamış ve işe girişmişti. Ta ki göz kapakları kendi ağırlıklarını taşıyamayana dek... "Uyuyakalmadan önce sadece beş rapora bakabildim."

"Önemli değil." dedi Tanner oturma odasını göstererek. "Stevie de fazla dayanamadı."

Clay, Stevie'nin incelemekte olduğu dosyaları kendi tarafına çekti ve oturdu. "Uyumak için kendine 'izin' vermiyordu. Yüzüstü masaya devrildi." Onu yatağına taşıyabilmek için çabalamıştı ama Stevie tepkisiz kalmıştı. "Bir an için bilincini kaybettiğini düşündüm."

"Yani, eğer uyanıp kanepeye kadar yürüyebiliyorsa eminim iyidir." dedi Emma.

"Kanepeye yürümedi." dedi Tanner bir suflör edasıyla. "Clay onu taşıdı."

Clay babasına bir uyarı bakışı fırlattı. Tanner ipucu bırakmayan bir bakışla ona yanıt vererek Emma'yı güldürmüştü. Ama Clay gülmüyordu, göğsü hâlâ o kadar sıkıştı ki güçlüğüle nefes alıyordu. Stevie'yi üst kata taşımaya başlamıştı ama o, uykusunda ona iyice sarılmıştı, Clay'i onu yalnızca taşımaktan fazlasını istemeye teşvik ederek. Onu gerçek bir yatağına yatırmak mı? Bunu yapamazdı. Böylece onu kanepeye yerleştirmiş, onu yatırırken titremişti. Eğer her bir kasını tek tek engelleme-miş olsa hâlâ titriyor olacaktı.

"Bu çok ince bir davranış Clay." dedi Emma, sonra irkildi. "Bekle. Eğer uyanmadıysa onun bilincinin yerinde olduğunu nereden biliyorsun?"

"Battaniyeyi üzerine örttüğümde bana bakmak için yeterince uzun süre gözlerini açtı ve 'bi' saniyecik' dinlenmek üzere bir şeyler mırıldandı, sonra sırtını döndü ve horlamaya başladı." Ama sırtını dönmeden önce Clay onun bakışlarında bir şey görmüştü. Bir anlık savunmasız kabulleniş... Ateşin bir anlık parıldayışı... Şimdilik bu yeterliydi. Eğer onun bariyerlerini yıkmayı başarırsa Stevie'nin de buna niyeti olduğunu bilmesini sağlayacak kadar yeterli. Lütfen Tanrı'm, belki isteklidir bile.

"Pekâlâ..." dedi Emma esneyerek. "Özetlememiz gereken kaç rapor var?"

"Stevie çoğunu geçen haftalarda halletmiş." dedi Clay. "O uyuyakalmadan önce birkaç tanesini daha hallettik ve önümüzde muhtemelen bir beş tane daha var. Şu ana kadar Rossi'nin adı geçmiyor. Bağlantıları bulmak için tüm dosyalardaki her notu araştırmalıyız. Bağlantı belki dolaylı olabilir ama Rossi bir noktada bu işe *dâhil* oluyor. Diğer türlü güvenli eve saldırmak için hiçbir sebebi olmayacaktı."

Emma dudağını ısırdı. "Rossini'nin bu dosyalardan birinde resmî kimliğiyle yer aldığını varsayıyorsun. Bu raporların hiçbirinde gerçek ismiyle yer almıyor olabilir. Başka birini koruyor olabilir."

Clay bunu gözden geçirdi. "Olabilir. O zaman o kişi dolaylı bir bağlantı olacak."

"Ne gibi?" diye baskı yaptı Emma.

"İki insan nasıl birbiriyle bağlanabilir? İş, aile, arkadaşlar, hobiler, coğrafi sebepler... Belki onun ve Silas'ın geçmişte müşterek bir eski ortağı vardı. Belki aynı beyzbol takımında oynadılar ya da aynı mahallede yaşadılar. Lippman bu herifle ailelerini kullanarak ulaştı. Silas'ın çocuğunu tehdit etti ve Elizabeth Morton'unkini de... Belki Rossi'ninkini de... Belki çocukları aynı futbol takımında oynuyorlardı. Sikeyim, bilmiyorum! Ama Tony Rossi o dosyaların içinde bir yerlerde. Her ne yaptıysa bu büyük bir şey olmalı. Ağır ceza mahkemesini gerektiren bir suç gibi... Güvenli eve saldırmak büyük bir risk."

"Haklısın." dedi Emma, düşünceliydi. "Eğer yakalanırsa cinayetten yargılanacağını biliyor olmalıydı. Eğer Stevie'yi öldürmeyi denemiş ve başaramamışsa en azından cinayete teşebbüsten... Ne olursa olsun, sivil bir kadın polisi öldürmekle suçlanacak."

"Ve şimdi yakalandığına göre birisinin onunla işlediği suç arasında bağlantı kurması an meselesi." dedi Tanner. "İster IA'nın çabalarıyla ister senin çabanla olsun, güvenli eve saldırarak flaşları üzerine çekmeyi amaçladı."

"Çıkarının risk almaya değer olduğuna inanmış." dedi Emma. Tanner 'hayır' manasında başını salladı. "Yakalanmaya çağına inanmış olması daha yüksek ihtimal."

"Ki bu da IA'yı daha da zan altında bırakıyor." dedi Clay bitkin bir hâlde. "Soruşturmaya yürütürlerken kimse saldırıya uğramıyordu. Ne zaman Stevie, Lippman'ın listesinde eksikler olduğunu fark etti, saldırılar başladı. Rossi dizginler IA'nın elindeyken yakalanabileceğini düşünmedi." Yüzünü buruşturdu. "IA'nın yozlaşmış değil, yalnızca beceriksiz olduğuna inanmak istiyorum ama durumumuz buna el vermiyor."

"Katılıyorum." dedi Emma, göğüs geçirişinde hüsrana vardı. "Ne aradığımızı bilmezsek çıkmaz ayın son çarşambasına kadar raporları okuyabiliriz. Tüm bu şeylerin bir bilgisayarda bir yerde olmayışı çok kötü."

Tanner raporların birinden bir sayfa çıkardı. "Bilgisayarlarda zaten. BPD bilgisayarından yazdırılmışlar."

"Evet, öyle," dedi Emma, "ama demek istediğim o değil. Raporların çıktısını alabiliriz ama bağlantıyı bizim için bulmasını bilgisayardan istemek güzel olabilir."

Clay kafasını duvara vurmaya çalıştı. Gözünün önündeki çözümü görememişti. "Bunu yapabiliriz. Bu Alec'in en iyi yaptığı iş." Güvenli hattan Alec'in cep numarasını çevirdi, erken saate rağmen Alec'in anında cevap vermesi onu şaşırtmamıştı. "Yardıma ihtiyacım var." Alec'e raporlardan ve araştırmaktan oldukları şeyden bahsetti. "Hem Stevie'nin hem de Silas'ın üzerinde çalışmadığı bir dosyayı arıyor olabiliriz, Lippman'ın kontrat yaptığı ama listesine eklemediği bir dosya... Bilgisayarındaki sihirlerini kullanabilir misin?"

Alec kıkırdadı. "Sihir değil ama raporlarda bulduğunuz tüm isimleri ve kilit sözcükleri basit bir veritabanına girebilirim. Hizmet kayıtlarından alabildiklerimi eklerim, bulabildiğim kadarıyla geçmişlerini Google'dan araştırırım ve bir çapraz başvuru listesi hazırlayabilirim. Raporların özetlerini çıkarmış olduğunuzu göz önüne alırsak bu iş fazla uzun sürmez. Elinizdeki notları bana fakslayın, özet çıkarmaya devam edin, sonra işiniz bittiğinde geri kalanını da gönderin. İletişimde kalacağım. Şimdilik görüşürüz."

Tanner notları topladı. "Onları ofisimden fakslarım." Artık tekne balıkçılığı işini yürüttüğü ofis olarak kullandığı, bir zamanlar Clay'in annesinin yemek odası olan odaya gitti.

"Bu bize uzun vadede zaman kazandıracak." dedi Clay telefonu kapadıktan sonra. Henüz okumadıkları rapor yığını oturmakta olduğu masanın ucuna çekti. Diğer saman kâğıdı renkli dosyaların arasında parlak yeşil bir dosya diğerlerinden ayrılıyordu. "Stevie bu dosyanın içindekileri okumaya yeltenip duruyordu." dedi Clay, "Ama sürekli fikrini değiştiriyordu."

"O dosyada ne var Clay?" diye sordu Emma.

Clay dosyayı açtı ve raporların üzerindeki tarihleri görünce bir soluk verdi. "İlki kocasının ve oğlunun öldürülmesinden iki hafta sonra tamamlanmış, sonuncusuysa bir yıl kadar sonra... Bunlar Stevie'nin ölüm izni ve hamilelik izninde olduğu sıralarda Silas'ın soruşturduğu dosyalar..."

Emma'nın omuzları düştü. "Paul ve Paulie'nin ölümü hakkında olan rapor orada mı?"

"Hayır."

"İyi. En azından onları okumak zorunda kalmamış."

Clay, Emma'ya baktı. "Gerçekten okumadığını mı düşünüyorsun?"

Emma göğüs geçirdi. "Haklısın. Okuduğuna eminim. Ama en azından bunu tekrar yapmak zorunda değil. Dosyayı bana ver. Ben üzerinden geçerim."

Clay başını hayır anlamında salladı. "Birlikte yapabiliriz."

Yeşil dosyayı paylaştılar, ikisi de birer yarısını aldı, Tanner masaya dönene dek sessizlik içinde çalıştılar. "Faks gönderildi." dedi. "O raporlardan birkaçını bana ver."

Clay bir eliyle söyleneni yaparken diğeriyle çalan telefonu açtı. Arayan Alec'ti. "Faksı aldım." dedi. "Birkaç saat içinde bunu toparlamış olurum."

"Güzel..." dedi Clay. "Çünkü bitirdiğin zaman yapmanı istediğim başka bir şey var. Dün Daphne'nin yerindeki kamera kurulumlarından ne kadarını hallettin?"

"Yaklaşık yarısını... Neden?"

Clay yedi yaşındaki bir çocuk olduğunu düşünerek güvenli evdeki yatağa ateş eden Rossi'yi düşündü. Onun bu teşebbüsü Stevie'ye yapılabilecek olası saldırı planlarını yapanların aklını çelmeye yetebilirdi. JD'nin söylediği gibi, BPD'nin tamamı başka kirli polisler de olduğunu artık biliyordu. Ve departmanda bir sızıntı olduğunu... Bu, Stevie'nin güvenliğini sağlamak için yeterli olabilirdi. Ama Clay yalnızca buna güvenmeyi göze alamazdı. Ve Stevie'ye olan saldırılar devam ederse Cordelia'nın, Stevie'nin yakınlarında olmaması daha güvenliydi. Stevie buna katılmayabilirdi ama Clay her halükârda bir yeri hazırda tutmalıydı. Onları güvende tutacağına söz vermişti ve

sözünü her zaman tutardı. “Çiftliğe geri dönmeni ve kurulumu bugün bitirmeni istiyorum. Tüm kameralar kurulduktan sonra çiftlik Cordelia için yeterince güvenli olacak ve atlarla olan terapisine devam edebilecek.”

“Stevie de onunla geliyor olacak mı?” diye sordu Alec.

“Henüz bilmiyorum. Çiftliği Cordelia için hazırla, gerisini orada düşünüyoruz.”

“Tamam... Çiftlikte tek başıma mı olacağım yoksa yanımda yardımcı birileri olacak mı? Eğer tek başıma olursam bitirmek, bir tam günden fazla sürer.”

“Yardım edenler olacak.” DeMarco ve Julliar ekstra mesai ücretine hayır demezlerdi.

Telefonu kapadığında babası ona keskin bir bakış attı. “Stevie’nin gitmesine izin mi veriyorsun?”

Elbette hayır. Clay elinden geldiği kadar renk vermeyen bir ifade takındı, Emma’nın kurnaz bakışlarını görmezden geliyordu. “Onu burada tutamam. İstedığı yere gitmekte özgür.”

“Demek istediğim bu değildi.” dedi Tanner. “Ve sen bunu biliyorsun.”

“Senin ne demek istediğini biliyorum. Ve tam olarak söylediğim şeyi söylemek istedim. O bir mahkûm değil. Şimdi işimize dönelim, lütfen!” Clay bakışlarını önündeki rapora çevirdi ama beyni Cordelia’yı alternatif bir lokasyona götürme planları üzerinde çalışmaya başlamıştı. Karadan mı, denizden mi? Gerçekçi olmak zorundaydı. Stevie’nin peşindeki kişi her kimse onun güvenli evde olmadığını öğrenince, onu başka yerlerde aramaya başlayacaktı. Kendisinin saldırı sırasında Stevie’nin ön bahçesinde olmasının dedikoduları er ya da geç BPD’ye ulaşacaktı. Ve bu ev güvenli olmasına karşın, yeterince kararlı bir kişi ailesi vasıtasıyla evin Clay’le bağlantısı olduğunu öğrenebilirdi. İki günde dört silahlı saldırı mı? Ve birisi bir güvenli evde? Yeterinde kararlıydılar. Stevie’nin izinin bulunması an meselesiydi. Evin kendisi güvenliydi ama kararlı biri yolun kenarında bekleyip Cordelia’yı taşıyan bir aracın önünü kesecek kadar sabırlı olabilirdi. Ve eğer ayrılmaya karar verirse, aynısı Stevie için de geçerliydi.

Yol güvenli değildi. Deniz yolunu kullanmak büyük olasılıkla daha güvenli olacaktı. Artık ne yapması ve planını uygulamaya geçirmek için kimi araması gerektiğini tam olarak biliyordu. Bunu kararlaştırdıktan sonra güçlükle gözlerini kırpı ve gözlerini önünde durmakta olan kâğıda odaklanmaya zorladı.

Baltimore, Maryland, 16 Mart Pazar, 06.58

Sam Hudson sabah vardiyasını beklerken yaklaşık bir saat-tir dayanmakta olduğu duvara dayanmayı bıraktı.

"Hey, Dee!.."

Dina Andrews omzunun üzerinden baktı, gülümsemesi yüzünü aydınlatıyordu. "Sammy... Çöplüğe bu kadar erken gelmeni neye borçluyuz?"

Bir kez dışarıda buluşmuşlardı, beş yıl önce... Dina, Sam'in tecrübelerindeki ender bulunan şeylerden biriydi. Buluşma esnasında dürüst davranan bir kadın... Uzun süreli bir ilişki aradığını açıkça belirtmişti. Sam ondan hoşlanmıştı ama o manada değildi. Bü yüzden arkadaş kalmışlardı ve pek azı Dina kadar sadık bir arkadaş olabilmisti. "Hediyelerimle geldim." Bir poşet ve köşedeki Starbucks'tan getirdiği karton bir bardağı uzattı. "Annemin el yapımı bal kabağı ekmeği³⁶ ve bir bardak kafeinsiz çay..."

Dina gözlerini kısarak kuşkulu bakışlarla hediyeleri kabul etti. "Neden?"

"Çünkü bir iyiliğe ihtiyacım var." Onu kendi ofisine kadar takip etti, sonra bir delil poşeti içindeki tabancayı gösterdi. "Bunu bir araştırabilir misin?"

Kaşlarını kaldırarak poşeti aldı. "Beraberinde bir rapor var mı?"

"Henüz yok. Bu silah bana bırakılmıştı. Uyuduğum yerin yakınlarına..." Yalan değildi. Teknik olarak... Silah onun için bırakılmıştı -sekiz yıl önce-, otuz saat boyunca ölü gibi uyuduğu yerden bir metre öteye...

"Mahalleden birinindir belki."

"Kim bilir?" diye yanıtladı. "Belki bir vicdan azabı ya da masum bir görgü tanığı..."

Dina onu dikkatlice inceledi ve Sam bir şeyleri gizlediğini Dina'nın tahmin ettiğini biliyordu. "Tamam... Bir şeyler bulunca seni ararım."

"Teşekkürler Dee, harikasin!" Sam oradan ayrılırken endişe içini kemiriyordu. Dina bir şeyler bulacaktı. Bunu biliyordu. Bunu sekiz yıl önce kontrol etmeliydi ama karşılaşılabileceği şeyden çok korkmuştu. Bu yüzden susmayı seçmişti.

Lütfen Tanrı'm, diye fısıldadı aklından. Lütfen telafi edemeyeceğim bir şey olmasın. Lütfen!

36-Zencefilli, tarçınlı, tadı kurabiyeyi andıran bir ekmek,

Wight's Landing, Maryland, 16 Mart Pazar, 08.15

"Bay Maynard..."

Cordelia'nın minik fısıltısı başının üzerinden gelmişti, merdivenlerin ortasından... Clay yukarı baktı, Stevie'nin dosyalarını merdivenlerin altındaki dolaba saklamış olduğuna memnundu. O dosyaların içinde yetişkinlerin görmek zorunda kalmaması, Cordelia yaşındaki çocuklarınsa hiç görmemesi gereken suçlar vardı.

Cordelia çoktan giyinmiş, saçlarını taramış, Clay'in ancak boyu uzunluğundaki bir basamağa oturmuş, yüzünü korkulukların arasına bastırmıştı. "Annem nere... Hah, işte orada!"

Clay omzunun üzerinden bakarak Cordelia'nın bakışını takip ettiğinde Stevie'nin horultuyla uyumakta olduğu kanepeyi gördü. "Dün gece epey çalıştı ve mutfak masasında uyuyakaldı."

"Bazen öyle yapıyor." dedi Cordelia, üzüntülüydü. "Hep 'Yalnızca gözlerimi dinlendiriyorum.' der, hemen sonra Izzy halayla birlikte onun horlamalarını duyarız, çok gürültülü olur. Horlamadığını söyler ama horluyor." Son kelimesini başını sallayarak söylemişti, Clay sırtısına engel olamadı. "Benim görmem için tüm raporları ortadan kaldırman mı gerekti?"

Clay'in sırtışı solmuştu. "Evet..." dedi, bu kızın etrafındaki gerçekliği yakalama konusundaki yeteneğine neden hâlâ şaşımaya devam ettiğine anlam veremiyordu. "Hiç etrafı dikizlediğin olur mu?"

"Hayır. Annem o kâğıtların kafamı karıştıracağını söylüyor. Bence kafam yeterince karışık. Yavru köpekler ve bonibonlar..." diye ekledi, dayanılmaz bir acıyı ve korkusunu gizlemeye çalışan bir iç geçirmeyle.

"Ayrıca çiçekler ve gökkuşağı... Üzgünüm tatlım."

Omuz silkti. "Olsun. Herkes nerede?"

"Bayan Emma uyumak için üst kata döndü." Emma'nın göz kapakları bir kez daha uykuya yenik düşene dek bir saat daha dayanmıştı. "Çalışmayı denedi ama durmadan raporların üzerinde uyuyakalıyordu."

"Bay Tanner nerede? Ve köpekler?"

"Dışardalar. Yürüyüşe ve yüzmeye gittiler. Babam yürürken köpekler de yürüyor."

"Su çok soğuk. Hastalanacaklar."

"Yok. Onlar soğuk suda yüzmek için yetiştirildiler. Merak etme."

"Yavru köpekler nerede?" diye sordu Cordelia.

“Ocağın yanındaki yataklarındalar.” Omzunun üzerinden parmağıyla işaret etti ve Cordelia korkulukların arasındaki yüzünü döndürerek onları görmeye çalıştı. “Başın sıkışacak.” diye kibarca onu uyardı, Cordelia’yı kıkırdatmıştı. Bu ses kalbine iyi geliyordu. *Çok geç Stevie. Küçük kızına bağlanmamı engellemek için çok geç kaldın.* Stevie’nin kızının yanında olmak onu hem mutlu ediyordu hem de istekli yapıyordu. *Bir kızım olmalıydı. Benim bir kızım olmalıydı.* Ama kendi kanından olan kızı onun için kayıptı. Onun ne güldüğünü duymuştu ne de kıkırdadığını. O ana kadar Cordelia Mazzetti’yle birlikte ikinci kez babalık yapma şansını ne kadar istediğini fark etmemişti. *Ve Stevie’yle birlikte yapabileceğimiz bir çocuğu...* Ama Stevie bu konuda çok net olmuştu. Umut etmekten vazgeçmeyebilirdi ama hep istediği gibi bir aileye sahip olamayabileceğini gerçekçi davranarak kabul etmek zorundaydı. Stevie’ye kızmak istiyordu ama yapamıyordu. Stevie kızını ve kendisini bildiği en iyi şekilde koruyordu. Clay, Stevie’yi bunu yapmaktan vazgeçirmek zorundaydı.

“Çok üzgün görünüyorsun.” dedi Cordelia. “Neden?”

Ona yalan söylemeyeceğine söz verdin. Kendi sorunlarını Stevie’yle paylaşmazdı, bu yüzden Cordelia’ya verebileceği en dürüst cevabı verdi. “Kendi küçük kızımı özlüyorum.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Senin küçük bir kızın mı var?” diye fısıldadı.

Clay başını evet anlamında salladı. “Artık o kadar da küçük sayılmaz. Bu yaz yirmi iki yaşına basacak.”

Cordelia korkulukların arasından onu inceliyordu “Adı ne?”

“Sienna...” İsmi dile getirmek canını acıtıyordu.

“Neden onu özlüyorsun? Onu neden görmüyorsun?”

“Bu biraz karışık. O... O benden hoşlanmıyor.” Lanet yüz yılın en hafifletirilmiş tabiri.

“Neden? Bence sen iyi birisin.”

Bu söz Clay’i gülümsetmişti. “Sen de çok iyi birisin. Dediğim gibi, biraz karışık. Annesi onu benden sakladı. Büyüme çağındayken onu görmeme izin verilmiyordu.”

“Neden?” Sesi o kadar sıkıntılıydı ki kendi adına Clay’in içi rahatlamıştı. “Annesi bunu bana hiç söylemedi. Sienna büyüyene kadar ondan haberim bile yoktu.”

“Ama o artık yetişkin biri, yanılıyor muyum? Annesinin iznine ihtiyacın yok, değil mi?”

“Hayır, sanırım yok. Annesi artık hayatta değil zaten. Sienna’yla bağlantı kurmaya çalıştım ama onu görmeye her

gittiğimde o başka bir yerde oluyor. Şimdi batıda yaşıyor, California'da..." En azından Clay'in bildiği son adresi buydu. Bir UPS³⁷ mağazasında bir posta kutusu kiralamıştı.

Cordelia minik elini uzattı ve hafifçe Clay'in yanağını okşadı. "Üzgünüm."

"Teşekkür ederim." Güçlkle yutkundu. "Waffle yapacağım. Yardım etmek ister misin?"

"Sen waffle yapabiliyor musun?" diye sordu kuşkuyla.

"İzle ve gör. Gel haydi." Elini uzattı ve Cordelia merdivenlerden inerken beklenmedik bir çeviklikle elini tuttu. Clay başını eğip onun minik ve güçlü yüzüne bakarken gözlerindeki Stevie'yi gördü. "Sorun nedir tatlım?" diye sordu.

"Bugün nereye gideceğim?"

"Henüz bilmiyorum. Annenle konuşmak için onun uyanmasını bekliyorum. Şimdilik bana takılabilirsin ve sana annemin waffle tarifini gösterebilirim. Senin yaşındayken onun yemek yapmasına yardım ederdim." Burnunu çekti. "Babam yürüyüşten dönmüş olmalı. Taze kahve kokusunu alabiliyorum."

"Annem kahveyi gerçekten çok sever. Parça çikolatan var mı?"

"Kahve için mi? Iyk!"

Tekrar kıkırdadı. "Hayır, saçmalama. Waffle için..."

"Waffle'in içine çikolata mı?" Yeniden başını eğdi ve aşağı baktı, Cordelia'nın yüzündeki sert ifadenin yerini sakın bir gülümsemenin aldığını görerek rahatladı. "Gerçekten mi?"

"Aman Tanrı'm, tabii ki!.."

Stevie kanepede doğrulmadan önce mutfak kapısının kapanmasını bekledi. *Kızımın diyaloglarını dinleyerek o kadar çok şey öğreniyorum ki...* Clay'in bir kızı vardı. Bu, Stevie'yi düşünmeye sevk etmişti. Ama beynine çakılan kelimeler Cordelia'dan duyduklarıydı. *Benden başka kimsesi yok*, demişti dün gece. Ve az önce? *Bence kafam yeterince karışık. Yüce Tanrı'm! Ben ne yaptım?* Bebeğini durmadan tehlikeye atmıştı, yaptığı şey buydu. Akıllı, Stevie'ye kendi işini yaptığını, önemli bir iş yaptığını söylüyordu. İhmalkâr davranmamıştı. Çocuğunu kasten korumasız bırakmamıştı. Ama kalbi gerçeği haykırıyordu. *Kendi çocuğumun güvenliğini sağlamayı başaramadım.*

Mutfığa, onların yanına gitmeye başlamıştı ama duraksadı, henüz Clay'le yüzleşmeye hazır değildi. Kanepeye baktı, oraya nasıl geldiğini tam olarak hatırlıyordu. Masada uyuyakalmış, bir yığın dosyayı kendine yastık yapmıştı. Ve sonra

güçlü kollarla taşınmış, yarı uyur hâldeyken dahi onu derinden etkileyen bir sevecenlikle kanepeye yerleştirilmişti. Clay onun üzerini bir çocuğu örter gibi dikkatle örtmüştü. Saçlarını yüzünden çekmişti. Stevie gözlerini araladığında onu kanepenin yanında dururken bulmuştu, nefesini kesen bir arzuyla ona bakmaktaydı. Ama tek kelime dahi etmemişti. Hareket etmemişti. Yalnızca arkasını dönüp mutfığa geri dönmüştü. Ve Stevie kendini güvende hissederek uykuya dalmıştı. İçinden bir parça buna isyan ediyordu. Stevie'nin kimsenin onu korumasına ihtiyacı yoktu. *Kendi başımın çaresine bakabilirim.* Değneğini kapıldığı gibi omzundan güç alarak kendini ayağa kalkmaya zorladı, önceki gün aldığı kurşun yarası hâlâ tazeydi ve alev gibi yanıyordu. *Kendi başının çaresine bakabilir misin? Gerçekten mi? İşler nasıl gidiyor? Kes sesini.*

Kendisini bir aptal gibi hissederek döndü ve gözlerini pencereye dikti... Ve donakaldı. Gözlerinin önünde uzun zamandır gördüğü en güzel gün ışıyordu. Güneş, Chesapeake Koyu'nun üzerinde elmaslara benzeyen sayısız yansımalar yaratıyordu. Gökyüzü bulutsuz bir maviye teslim olmuştu, yalnızca tembel martıların kanat çırpışlarıyla bölünüyordu. Stevie'nin içinde bir şeyler duruluyordu. *Sessizlik* olduğunu fark etti. Burası sessizdi. Başka bir gün, başka şartlar altında burada huzuru bile bulabilirdi. "Oh!..." diye nefes aldı. "Bunun harika olacağını biliyordum."

"Manzaranın mı?" diye sordu Tanner. Stevie omzunun üzerinden baktığında onun iki elinde de sıcak kahveyle dolu birer kupa taşıdığını gördü.

"Bu büyüleyici." dedi Stevie ona. "Sonsuzluğu görebiliyosun. Deniz, dalgalar, kuşlar... Bunu her gün görebildiğin için şanslısın. Teşekkür ederim." diye ekledi, Tanner kupalardan birini ona uzattığında.

"Barış teklifi... Dün gece geldiğinizde kaba davrandım. Burada olsa eşim bu davranışından hoşlanmazdı."

"Sorun değil. Çocuğunu koruma güdüsünü anlıyorum."

"Clay çocuk değil ve sana sert davranarak hata ettim. Berbat bir gün geçirmiştin ve ben de buna pek yardımcı olmadım. Dilediğiniz kadar burada kalmanızı isterim."

"Çok düşüncelisin. Ama Cordelia'nın..." Cesaretlenmek için bir nefes aldı. "Benden uzak olması gerekiyor. Kötü adamlar beni resmin dışına çıkarmak istiyorlar. Şu anda başka birinin onu benden daha iyi koruyabileceğini kabullenemeyecek kadar inatçı olduğum için onun yaralanmasını istemiyorum."

"Clay'den uzak olmasını istediğin için değil yani?" diye sordu Tanner dikkatlice ve Stevie yaşlı adamın gözlerine sert bir bakış fırlattı.

"Hayır. Yirmi dört saat önce bu doğru olabilirdi ama artık değil. Oğlun bir günde kızıma..." Yeniden cesaretlendirici bir soluk... "Benim bir yılda yaptığımdan daha fazla yardım etti."

"Bunu bilemem. Ama Cordelia'yı rahatlatıyormuş gibi görünüyor. Küçükken de böyleydi. Herkesi rahatlatmaya çalışırdı."

"Kendisi hariç mi?"

"Evet..." dedi sertçe.

Stevie'nin aklında çok fazla soru vardı ama Tanner'ın yüz ifadesi ona hiçbir şey anlatmayacağını söylüyordu. "Benim bebeğimi güldürebiliyor. Aylardır onun güldüğünü görmemiş-tim. Sanırım ona gülmesi için pek fazla şey vermedim."

"Kendine yüklenmeyi seviyorsun, değil mi?"

Bu soru onu tedirgin etmişti. "Evet." dedi Tanner'ın tonu-nu taklit ederek, onun kahkaha atmasına sebep olmuştu.

"Bunu yapmamalısın." Manzaraya bakarak kahvesinden bir yudum aldı. "Senin yaşındayken ben de kendime çok yük-lenirdim."

"Bunu yapmayı nasıl bıraktın?"

"Uzun zaman önce öğrendiğim bir şey sayesinde. Çocuklar seni izlerler ve seni taklit ederler. Etrafındaki her şey için ken-dini suçlarsan senin küçük kızın da aynısını yapmaya başlar."

"Zaten yapıyor." diye fısıldadı Stevie. "Bazı ciddi değişik-likler yapmalıyım. Onun için..."

"Hayır. Kendin için... Bunu *kendin* için yapmalısın. Onun için yaparsan bu değişiklikleri kendi içinde kabullene-meyeceksin ve kızını buna zorladığın için onu da üzeceksin. Doğru olanı yap, çünkü bu daha iyi bir insan olmana yardımcı olur ve bu sayede de daha iyi bir anne olursun. Kızın da bunu görecek ve bunun gerçek olduğunu anlayacaktır."

Stevie zorlukla yutkunmak zorunda kaldı. "Teşekkür ede-rim. Hem kahve hem de tavsiye için..."

"Kendi tavsiyelerim değil." dedi kısık bir sesle. "Eşim haya-tının en iyi yıllarını bunları kafama sokmaya çalışarak harcadı. Ama ben de bir polistim. İşimde çok fazla şey gördüm... Düzel-temeyeceğim şeyler, değiştirecek gücümün olmasını dilediğim şeyler... Üzerimdeki baskıyı eve getiriyordum, bunu isteyerek yapmaşam bile. Sonra Clay'in de benim yaptıklarımı yaptığını gördüm, her şey için kendini suçluyordu. Çok geç kalmadan harekete geçtim. Ona şimdi olduğu adam olmasını öğrettim."

Harbi bir iyi adam! Tanrı'nın şu topraklarında ondan daha iyi tek bir adam dahi yok."

Onun ses tonu Stevie'nin karşı çıkmasını imkânsız kılıyordu. "Onun iyi bir adam olduğunu biliyorum Tanner. Bunu ona dün gece söyledim. Cordelia'yı ondan uzak tutmak istememin sebebi o ya da onun nasıl bir insan olduğu değil. Bunun sebebi Cordelia'nın kalbini kırılmasını istemememdi. İnsanlara çok çabuk bağlanıyor. Onun incinmesini istemiyorum."

Tanner göğüs geçirdi. "Eşim de uzun zaman önce hep bunu söylerdi."

Stevie onun sesindeki acıların yankısını duyuyordu. Daha önce Paul hakkında konuştuğunda aynı yankıları kendi sesinde de duymuştu. Sekiz yıl sonra hâlâ kulaklarındaydı ve bu adamın kaybı daha da yeniydi. "Clay bana annesinin yalnız bir kadın olduğunu söyledi. Bir de senin her anlamda onun babası olduğunu söyledi." diye ekledi yumuşak bir sesle ve doğru şeyi söylemiş olduğunu hemen gördü.

"Teşekkür ederim." Boğazını temizledi. "Nancy'min bir oğlu olduğunu ona çıkma teklifi etmeden önce biliyordum ama Clay'le tanışmama izin vermesi bir aydan fazla zaman aldı ve ben onu bu konuda zorladığım için buna izin verdim." Bu anıyı hatırlayınca dudaklarını büktü. "Sinemaya gidecek olurduk ama bakıcısı hastalandığı için Nancy buluşmayı iptal ederdi. Elimde o geceki Orioles maçına üç biletle kapısına gittim. Clay biletleri gördüğünde gözleri parlamıştı. Nancy bana çok kızmıştı ama Clay'i üzmemek istemediği için gelmeyi kabul etti. O zamanlar ellerinde avuçlarında pek bir şeyleri yoktu. Nancy garsonluk yapıyor, ay sonunu zor getiriyordu. Ama gururlu bir kadındı. Yardımı asla kabul etmezdi. Oğlu için olmadığı sürece..."

"Clay kaç yaşındaydı?"

"Beş... Zehir gibi bir çocuktur. İki takımındaki tüm oyuncular, istatistiklerini, her şeyi bilirdi. Harika bir akşam geçirmiştik. Ama onları eve bıraktığımda ve Nancy, Clay'i yatırdığında, işte o zaman kızılca kıyamet koptu. Benim kocası olabilecek adam olduğumdan emin olana kadar oğlunun benim hakkımda daha fazla şey öğrenmesini istemediğini söyledi. Oğlunun bana bağlanmasını istemiyordu çünkü benim bir gün başımı alıp gitmemden korkuyordu." Anamlı bakışlarla Stevie'ye baktı. "Tıpkı Clay'in babasının yaptığı gibi..."

Stevie'nin tüyleri diken diken oldu. "Benim kocam başımı alıp gitmedi. Öldürüldü."

"Biliyorum. Clay anlattı. Ama sonuç aynı değil mi? O git-

ti, bir ebeveynin olması gereken yerde bir boşluk bırakarak gitti. Nancy'nin Clay'i korumak istemesi gibi sen de Cordelia'yı korumak istiyorsun."

Stevie bu ikisinin tam olarak aynı şey olduğunu düşünmüyordu ama onun ne söylemek istediğini anladı ve çabasını takdir etti. "Yani Clay'e neden Cordelia'dan uzak durmasını istediğimi söylediğini anlıyorsun. Bu isteğimin Clay'le bir ilgisi yoktu. O iyi bir adam. Bunu hep biliyordum."

"İyi. Şimdi, o benim oğlum olduğu için ve onu son nefesime kadar koruyacağım için bir şeyi daha bilmeni istiyorum. Trajik bir geçmişli olan tek kişi sen değilsin. Clay'in de yaraları var, özellikle de içinde, kimsenin görmesini istemediği derinliklerde... Nancy ve ben yıllarca onun yaralarına merhem olacak, onun orada olduğunu bildiğimiz kalbini çalacak birini bulması için bekledik. Hangi sebeple olursa olsun, o sensin." Stevie'nin aldığı nefes içine kaçtı, ne diyeceğini bilmiyordu. Tanner ona baktı. "Onu neden istemediğin konusundaki sebeplerini anlamıyorum çünkü her kadın ona sahip olmaktan gurur duyar. Onu reddettiğinde onu incittin. Derinden yaraladın."

Stevie kalbinde bir ağrı hissetti. Suçluluk, vicdan azabı, pişmanlık... "Üzgünüm." dedi kısık bir sesle.

"Eminim öylesindir. Ama hâlâ buradasın."

Öfke parlamıştı. "Cordelia için... Onu güvende tutmak için..." Tanner'ın söylediği bir şey beynindeki bir siniri oynatmıştı, gözlerini kısıtı. "Clay, kızımın beni kaybetme korkusunu kullanarak bu yardımı kabul etmem için beni manipüle etti. Artık bu manipülasyon sanatını nereden öğrendiğini görebiliyorum."

Tanner'ın gözleri parıldadı, dudaklarını sıkırmıştı. Sonra, beklenmedik bir şekilde konuşmaya başladı. "Clay'in bunu yapmış olduğunu görebiliyorum ve bunu benden öğrendiğini inkâr etmiyorum. Lütfen ona karşı dikkatli ol. Onu arkanda bırakırken onu tekrar üzmemeye çalış." Kahvesinden bir yudum daha aldı, sonra topuklarının üzerinde döndü. "Waffle kokusu aldığımı hissediyorum. Onlar hepsini bitirmeden yesek iyi olur."

Baltimore, Maryland, 16 Mart Pazar, 08.30

"Emin misin?" diye sordu Robinette sesindeki buz gibi sakinliği koruyarak. İçinde öfke dalgaları kabarıyordu. Tüm adamları içerisinde kendisine ihanet etmesini bekleyeceği son kişi Fletcher'dı. "Kesin mi?"

“Evet.” dedi Westmoreland. “Otel resepsiyonundakiler hem Henderson hem de Fletcher’ın kimliklerini doğruladılar. Eğer kanıt istiyorsan otelin güvenlik videosundan bir kesiti e-maile gönderebilirim.”

“Hayır, e-mail atma.” Robinette polislerin izini sürerek ona ulaşabileceği hiçbir bağlantı istemiyordu. Cep telefonu konuşmaları yeterince tehlikeliydi. Kullandıkları ‘kullan-at’ telefonlar bile... Eğer bir polis yeterince akıllıysa, takip edilebilirdi. Ve Stevie Mazzetti lanet olası fazla akıllı bir polisti. *Ve ucu bana dokunuyor.* “Bir flaş belleğe yükle ve onu bana getir. Henderson şu anda nerede?”

“Gitmiş.” dedi Westmoreland bezmiş bir ses tonuyla. “Yatağının yanındaki kahve bardağı hâlâ sıcaktı. Resepsiyondaki görevli eğer otele gelecek olursam ona haber vermek için para aldığını itiraf etti, Henderson’a o haber vermiş.”

“O adam şimdi nerede?”

“Öldü. Ona ilk önce kasayı ve kayıtları açtırdım, böylece bir soygun gibi görünecek. Gizli kamera sistemi kapalı devreydi, yani sunuculara yüklenen bir veri yok. Kayıtları da yanıma aldım.”

“Peki ya Henderson’ın arabası?”

“Resepsiyonist, Henderson’ın beyaz bir Camry’yle geldiğini itiraf etti, ben de Henderson’ın odasına çıkmadan aracın lastiklerini patlattım. Aracın içinin boş olduğunu görünce otoparkın güvenlik kamerası kayıtlarını inceledim. Henderson eski püskü bir Dodge çalmış. Beş saniyede düz kontakla halletmiş.”

“Yaşasın!” dedi Robinette alaycı üslubunu ifadesizce dile getirerek. “Henderson’ın bazı yetenekleri kaybolmamış.”

“Dodge’u bir buçuk kilometre ileride terk edilmiş hâlde buldum. Etrafında bir dolu polis vardı. Henderson’ın kimliğini tespit ettiklerini düşünerek gerilmiştim ama kuryenin biri aracının çalındığını bildirdiği için oradaymış. Aracın sahibi normalde arabasının kapısına yapıştırdığı miknatıslı reklamı havaya kaldırmış tutuyordu, yani Henderson o reklamsız beyaz araçla birlikte oralarda bir yerlerde. Araştırmaya devam edeceğim. Ama iyi haberlerim de var. Mazzetti hakkında bir ipucu...”

“Anlat.” dedi Robinette sabırsızlıkla.

“İcabına bakmamdan hemen önce senin BPD kaynağın, Henderson arabadan ateş açtığı anda Mazzetti’nin yanında olan iki kişinin kimliğini verdi. Clay Maynard ve Alec Vaughn...”

“Maynard?” Robinette irkilerek bilgisayarına birkaç şifre girdi, sonra Mazzetti’nin psikopat bir ergen tarafından vurul-

duğu gün mahkeme binasının merdivenlerinde çekilmiş olan bir fotoğrafa baktı. Fotoğrafta yerde yatan Mazzetti'den kanlar akarken üzerine eğilmiş gömleksiz bir adam vardı. Clay Maynard... "O kadın aralıkta vurulduğunda da o herif oradaydı. Orospu çocuğu, kadının hayatını kurtardı."

"O hâlde dün gece de onun koruyucu meleği oldu." dedi Westmoreland. "Ya da onun koruması..."

"Mümkündür. Bir güvenlik işi yürütüyor. O gün mahkeme binasında olmasının sebebi bu. Çalışanlarından biri olaylardan önceki gece Eyalet Savcı Yardımcısı Montgomery'nin kaçırılan oğlunu korumaya çalışırken öldürülmüştü. Maynard ona haber vermek için oradaydı. Bu yüzden, Stevie bir koruma tutmuş olabilir. Akıllıca..."

"Parasının karşılığını almış. Maynard dün gece onu korurken Henderson'ın kurşunlarından ikisini sırtına yemiş. Bir kez daha onun ve küçük kızının hayatını kurtarmış. Stevie'nin adlarını verdiğin tüm arkadaşlarını kontrol ettim ve görünüşe göre o hiçbirinin yanında değil. Maynard'ın onu bir deliğe sokmuş olması yüksek ihtimal."

"Peki ya diğer adam? Vaughn?"

"O yalnızca bir çocuk. Maynard'ın esas adamı, onun evine gidip bir bakacağım."

"Maynard'ın adresini kolay kolay bulamazsın." dedi Robinette. "Evini bir şirket üzerinden almış ki o şirket de diğer şirketler arasındaki karmaşık ağda gizlenmiş vaziyette. Bu adam amatör değil." Eski moda adres defterini açıp Maynard'ın ev adresine baktı. Dünya üzerinde onun kişi listesini ele geçirebilecek tek bir hacker bile yoktu. "Bunu not al." dedi ve Maynard'ın adresini okudu.

"Bunu nereden öğrendin?"

"Benim de kendi metodlarım var." Aslında tek yaptığı bir gece Maynard'ın ofisinin önünde beklemek ve onu eve kadar takip etmektir. Herif üç kez ondan kurtulmaya çok yaklaştı. "Dikkatli ol. En üst seviye güvenlik önlemleri olacaktır ve silahları tam teçhizatlıdır. Yanına birilerini al." Westmoreland'in, tesisleri gece gündüz izleyen bir güvenlik ekibi vardı. Fletcher'ın gizli formüllerinin tesisten dışarı sızıp yanlış ellere geçmesine izin vermek hapse girmelerine sebep olabiliirdi. Ya da daha kötüsüne..."

"Şu an yapamam. Ekibim Henderson'ın peşinde, herif şu anda dizginlerinden kurtulmuş ve öfkeli bir hâlde. Bundan endişeleniyorum."

Wes'in sesindeki eleştirel ton Robinette'in sabrının tükenmesine yol açtı. "Benim bir hata yaptığımı düşünüyorsun."

"Pekâlâ... Biraz aceleci verilmiş bir karar olabilir. Orada değildim, bu yüzden neyin yanlış gittiğini bilmiyorum ama Maynard'la ilgili ulaşabildiğim pek az bilgiye göre o bir profesyonel. Müşterileri arasında Doğu Yakası'nın en zengin iş adamları var. Ve bu adamlar güvenlik konusunda Maynard'a güveniyorlar. Onun Mazzetti'nin koruması olduğunu bilmek işleri biraz değiştirir. Eğer Henderson'ın o istihbaratı olmasaydı..."

"Henderson hakkında çok acımasızca karar verdiğimi söylüyorsun."

Bir tereddüt daha... "Lanet olsun Robbie! Ben olsam, birinin kendisini kurşun yağmurunun önüne atabileceğini göz önüne alır mıydım bilmiyorum. Ama şimdi sinirden kudurmuş bir Henderson'la biz uğraşmak zorundayız. Ekibim hastaneleri ve havaalanlarını kontrol ediyor. Otel odasında bulduğum bandaja bakılırsa Henderson'ın kanaması hâlâ kötü durumda."

"İyi. Beni bilgilendir yeter."

"Robbie, bekle. Fletcher ne olacak?"

"Onunla ben ilgileneceğim."

Westmoreland göğüs geçirdi. "Lanet olsun! Tam da işler iyiye gidiyorken... Zengin olabilirdik."

Bu doğruydu. Fletcher olmadan ellerinde hiçbir ürün olmazdı. Ürün yoksa iş yoktu ve para yoktu. "Fletch'i öldüreceğimi söylemedim. Yalnızca bunun tekrarlanmamasını sağlayacağım."

Westmoreland yeniden göğüs geçirdi, bu kez rahatlamıştı. "Bunu bildiğim iyi oldu. Fletch'i hep sevmişimdir. Ama sadece arkadaşım olarak..." diye hızlıca ekledi ve Robinette elinde olmadan dudaklarını ısırığını fark etti.

"Beni haberdar et." Robinette telefonu kapattı ve hemen güvenliği aradı. "Dr Fletcher laboratuvarında mı?" Günlerden pazardı ama Fletch genelde hafta sonları çalışırdı.

"Hayır, Dr Fletcher henüz gelmedi. İletmemi istediğiniz bir mesajınız var mı?"

"Evet, lütfen! Dr Fletcher'a benim ofisime bir an önce rapor etmesini söyle."

Onuncu Bölüm

Baltimore, Maryland, 16 Mart Pazar, 09.00

Henderson öfkeden kuduruyordu. *Beni kovdu. Evimi ateşe verdi. Şimdiyse beni vurmalarını emretmiş. Polise gideceğimi mi sanıyor? O kadar aşağılık biri olduğumu mu düşünüyor? O kadar aptal biri?* Ve Robinette hepsinin üzerine bir de işi yapması için *Westmoreland'i* görevlendirmişti. Bu tamamen aşağılayıcıydı. *Westmoreland* kümesteki bir tavuğu bile vurmayı beceremezdi.

Onu Dedektif Stevie Mazzetti'ye ateş ederken görmek isterim, diye düşündü küçümseyerek. *Mazzetti...* Bu kadının soyadında bir pislik vardı. Ya da, yalnızca kurye arabasının arkasındaki kirli bebek bezlerinden gelen kokuydu. *Söz konusu bir bebek bezi kuryesinin arabasını kaçırmaksa aradığınız adam benim. Lanet olsun, keşke Stevie Mazzetti adını hiç duymamış olsaydım.*

Fakat Mazzetti ismi şu anda öncelikler listesinin son sırasındaydı. Yapılacak ilk iş saklanacak bir yer bulmaktı. İkincisiyse tıbbi yardım. Yiyecek bir şeyler de fena olmazdı. *Ülke sınırlarından çıkmam lazım.* Kanada kötü olmazdı. Avustralya daha iyiydi. *Todd Robinette için çalışmayan arkadaşlarım da var. Yeni bir yerde her şeye yeniden başlayabilirim.* Şimdilik Baltimore haricinde herhangi bir yerde bulunmak akıllıca görünüyordu. Polisler, polisleri öldürenlerden nefret ederler ve onları köpekler gibi paçalarından tutup yakalarlardı. Henderson'ın başarısız olmuş olması fazla merhamet uyandırmayacaktı, özellikle de Mazzetti gibi basının çok sevdiği bir karakter söz konusuysa... Ki kendisi görünüşe bakılırsa lanet bir koruma tutmuş görünüyordu. *Restorandaki saldırıdan önce onu Google'da aramalıyım. Siktiğimin istihbaratı yerine kendi istihbaratımı kendim toplamalıyım.* Çünkü önceki akşam yaptığı internet araştırması düzinelerce Stevie Mazzetti haberi ve fotoğrafını önüne yığmıştı, çoğu da aralık ayında vurulduğu gündendi. Ve mahkeme merdivenlerinde onun yanında olan adam... Dün onun için iki kurşunun önüne atlamış olan adam... Koruma sağlayan o adam...

Siktir! Eğer bu kadarlık bilgiye önceden sahip olsaydım saldırıyı çok daha farklı planlardım. Adil olmak gerekirse o herif restoranda değildi. *Yani o iskalama tamamen benim hatam.* Adam o esnada küçük kızı koruyordu. Mazzetti kendi başının çaresine bakabileceğini düşünmüş olmalıydı.

Ama Robinette o korumadan haberdar olmalıydı. *Ve bana söylemedi, orospu çocuğu! Ve sonra cüret edip Westmoreland'i gönder... Bekle bir dakika.* Henderson irkildi. *Westmoreland beni nerede bulacağını nasıl bildi? Fletcher...* Ama Henderson o kim-yageri uzun zamandır tanıyordu. Onun bir tek yalanını, bir tek ihanetini bile görmemişti. Gözlerini kıstı, Fletcher'ın cep numarasını çevirdi.

"Beni bundan sonra aramamanı söylemiştim." diye tısladı Fletcher. "Beni de kovdurmak mı istiyorsun?"

"Dün gece Robinette'in arabalarından birini mi kullandın?" diye sordu Henderson.

"Ne? Elbette hayır. O arabaların hepsinde takip cihazı var."

"O zaman Robinett'e nerede olduğumu söyledin."

"Hayır. Bunu yapmayacağımı sana söyledim. Onu dün-den beri görmedim. Onun dün... Şu, şeyi vardı, smokin gece-si... Lisa'yla birlikteydi."

"Pekâlâ, bir şekilde biliyordu. Az önce Westmoreland'in elinden kıl payı kurtuldum. Ve bana çiçek getirmek için de gel-memişti."

Bir anlık sessizlik... "Westmoreland'i senin üzerine mi saldı? Seni öldürmek için mi? Gerçekten mi?"

"Şu anda bir bebek bezi kuryesinin aracını kullanıyorum Fletch. Hayatta kalmak için yaratıcı olmam gerek. Evet, ger-çekten..."

"Siktir! Bak, ben söylemedim. İster inan ister inanma."

"Sana aslında inanıyorum. Dün mecbur olmadığın hâlde bana yardım ettin. O zaman bir ipucu... Eğer Westmoreland nerede olduğumu biliyorduyse ve sen kimseye söylemediysen, ya Robbie seni takip ediyor ya da senin aracına bir takip cihazı taktırmış. Bu da demek oluyor ki senin bana yardım ettiğini biliyor. Senin yerinde olsam bugün ofise gitmezdim."

Fletcher aldığı nefesi tuttu. "Çok geç... Az önce kapıdan giriş yaptım. Pekâlâ, bu neden mümkün olduğunca çabuk ofi-sine gelmemi istediğini açıklıyor."

"Ne yapacaksın?"

"Suçumu kabul edeceğim, salağa yatacağım ve dua ede-ceğim. Eğer hiçbiri işe yaramazsa ona laboratuvar kayıtlarını güvenli bir yere kilitlediğimi söyleyeceğim. Eğer ürününü isti-yorsa beni hayatta bırakacaktır. Teşekkürler Henderson."

"Söylediğim gibi, sen bana yardım ettin. Yardımdan bah-setmişken, nereden bandaj ve biraz antibiyotik bulabileceğim konusunda bir fikrin var mı? Soru sormayacak bir yer? *Lütfen, Fletch.*"

Fletcher tereddüt etti. "Lanet olsun! Evet. Largo'da bir klinik var, kilise yolunda, mezarlıktan üç dört kilometre uzakta... Sean'ı bul. Ona seni benim yolladığımı söyle. O halledecektir."

"Bunu neden bana dün gece söylemedin?"

"Çünkü dün gece arabamda Robinette'e ait bir takip cihazı olduğunu bilmiyordum. Ve bugün beni arayıp bunun için uyarmak zorunda değildin. Ama bu sondu Henderson. Başka arama olmayacak."

"Başka arama yok, söz veriyorum. Teşekkürler Fletch. Dikkatli ol, tamam mı?"

"Elimden geleni yapacağım. Sen de..."

Henderson telefonu kapattı. Largo çok uzakta değildi. *Birazcık daha uyanık kalmam gerek.* "Sikeyim Mazzetti'yi!" diye mırıldandı. "Ölmesi gerektiği gibi ölmüş olsaydı bunların hiçbirisi gerçekleşmeyecekti. Hâlâ iyi, sigortalı, rahat işime devam ediyor olacaktım. O kadın başımı bunca belaya sokmama değmez. Robinette onu kendisi öldürebilir."

Robinette bunu muhtemelen yapacaktı. Mazzetti, Robinette'in tek oğlunu, Levi'yi öldürmüştü. O, Mazzetti'nin ölmesini gerçekten istiyordu. Robinette için o kadın buna değerdi. "O kadın senin için ne kadar değerli Robbie?" diye mırıldandı Henderson. "Avustralya'ya bir uçak bileti kadar mı? Westmoreland'i görevden almak kadar? Özgürlüğüm kadar? Hatta belki yeni formülün getireceği kârdan Fletcher'ın elde edeceği yüzde yirmilik pay kadar?" Robinette inat edecekti. Henderson'a para ödemek istemeyecekti. *Peki ben sonra ne yapacağım?* Her halükârda kadını öldürecek miyim? Onu açık artırmayla en fazla para teklif edene mi vereceğim? *Hayır. Çünkü iki türlü de kadın ölür ve Robinette almak istediğini alır.* Hayır, tehdit büyük olmak zorundaydı. Örneğin Mazzetti'ye Robinette'in tüm sırlarını anlatıp sonra onu serbest bırakmak gibi... *Bu beni bir firari yapar ama şu anda da durumum pek farklı değil.* Henderson, Robinette tarafından kovalanmaktansa polisleri tercih ederdi çünkü Robbie tüm çalışanlarının sırlarını biliyordu. Nerede yaşadıklarını, ailelerinin yerlerini ve arkadaşlarını... Çalışanlarının hiçbirisi -geçmişte ya da şu anki- Robinette onların ölmesini istediği sürece gerçek anlamda güven-de değildi. *Bunu yapabilir miyim? Onun tüm sırlarını Stevie Mazzetti'ye anlatabilir miyim?* "Elbette yaparım." Henderson güldü. "Ne de olsa ben o kadar aşağılık biriyim sanırım."

Bu, Mazzetti'yi kaçırmak anlamına geliyordu. Onu canlı olarak almak ve saklamak... Ölü bir Mazzetti'nin pazarlıkta hiçbir değeri olmazdı. Eğer Mazzetti'yi ilk olarak Westmoreland bulursa ölüm cezasından kaçması mümkün olmayacaktı.

Tabii, elbette, infaz memurunu ortadan kaldırmazsa... Yargı-cın da gitmesi gerekecekti, bu göreve başka birini atamadan önce... Eğer Mazzetti artık oyunun içinde değilse Westmore-land ve Robinette'in gitmeleri gerekecekti. *Ama bunu yapabilir misin? Gerçekten mi? Robinette'i öldürebilir misin?*

Dün gece bu sorunun cevabı hayır olurdu. Şimdiyse... Henderson o kadar emin değildi. *O seni gözünü kırpmadan öldürürdü. Bunu çoktan denedi bile. O zaman sorunun cevabı artık evetti. Muhtemelen... Ama kesin olarak değil. Diğer tüm görevlerde Henderson'ın tek gördüğü bir hedefti, bir yüz değildi. Bir insan değildi. Ama Robinette'le bir geçmişleri vardı. Dün geceye kadar her şey yolundaydı. Bunu nasıl yapabiliirdi? O bunu bana nasıl yapabildi?*

Belki hastadır. Bu iyimser bir düşünceydi. Ya da delidir. Belki beyninde bir tümör vardır. Ya da belki Robinette en başın-dan beri böyleydi. Belki yıllar önce bir işi batırsam beni o zaman öldürmeye çalışırdı. Kendini tetiği çekerken hayal et. Hadi!.. Ama Henderson'ın aklına gelen tek görüntü karanlık bir oda, bir ceset ve çok fazla kandı. Bana ait olmayan kan... Ve Robi-nette orada beliriyordu, sakın ve kendi hâlindeydi, her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu. Her şeyin çaresine baktığını... Henderson'ın öldürdüğü adamın cesedinin asla bulunmayaca-ğını... Hiçbir ceza olmayacaktı. Hapis olmayacaktı. Hayatım bana ait olmaya devam edecekti.

Eğer yaşamak için onu öldürmem gerekirse, bunu yapacağım. Ama bunun önüne geçebilirsem... Mazzetti özgürlüğe giden anahtardı. Kendi hayatın için dedektifin hayatını kullan. Ve seç-me şansın elinden alınmadan bunu hızlıca yap. Kendini toparla ki işe başlayabilesin.

Wight's Landing, Maryland, 16 Mart Pazar, 09.45

"Rossi'yi bulmuş olabilirim." dedi Clay.

Tanner'ın mutfak masasının etrafındaki kadınlara has gürültü birden duruldu. Stevie başını kaldırıp sırtını tezgâha vererek ayakta duran Clay'e baktı, telefonunun ekranına kilit-lenmişti. Clay kahvaltı boyunca sessiz kalmış, kendisine bir şey sorulmadığı sürece bir şey söylememiş ama çoğunlukla Stevie'yi izlemişti. Stevie yemek süresince onunla göz göze gelmekten kaçınmıştı. *Korkak... Ben bir korkağım.*

Tanner bir waffle'ı mideye indirdikten sonra Stevie'ye yardımcı olacak kontrplakları yerleştirmek için ortadan kay-bolmuştu fakat söylemiş olduğu sözler hâlâ Stevie'nin aklını

kurcalıyordu. *Onu incitmeye çalış.* Ama Stevie bunun eninde sonunda ikisinden birinin üzülmeyeyle sonuçlanacağını biliyordu. *Ben ya da o... Muhtemelen ikimiz birden... İncinenin o olmaması için elimden geleni yapacağım. Gerçekten her şeyi yapacağım.* Cordelia'yı alnından öptü. "Emma teyzenle birlikte yavru köpekleri bir kontrol etmeye ne dersin?"

Cordelia önce ona, sonra Clay'e baktı. "Neler olduğunu bilmek istiyorum. Rossi kim?"

Stevie, Clay'e baktı. "Gerçeği mi?" diye mırıldandı ve Clay hiçbir şey söylemeden başıyla onayladı. "Rossi bir polis." dedi Stevie kızına. "Bana zarar vermek isteyen kirli bir polis. Ama JD onu yakaladı. O artık hapiste."

Cordelia önüne baktı, sonra azimle bakışlarını kaldırdı. "Seni öldürmek istediğini söylüyorsun anne."

Stevie sırtındaki soğuk terleri hissetti. "Evet. Ama artık yapamaz. Vuruldu."

"Kim vurdu? JD amca mı?"

"Bunu bilmen gerekmiyor." dedi Stevie.

"Ama..."

Clay boğazını temizledi ve Cordelia'nın bakışları onun yüzüne yöneldi. Clay sert bir bakışın eşliğinde kafasını olumsuz anlamda sallıyordu.

Cordelia tekrar önüne baktı. "Sorduğum için özür dilemiyorum." dedi inatçı bir tavırla.

Stevie hafifçe gülümsedi. "Eğer özür dileseydin hayal kırıklığına uğrardım."

Cordelia hemen başını çevirdi, gözleri iri iri gibi açılmıştı. "Ne?"

"Sen babanın kızı olduğun kadar benim de kızımsın." Kızının yanağını avcunun içine aldı, dokunuşu yumuşaktı ama ses tonu tam tersiydi. "Her zaman soru sor ve alman gereken tüm bilgileri aldığından emin olana kadar da *soru sormaya devam et.* Ben sana aksini söylemediğim sürece... Bazen bana güvenmek zorunda kalacaksın."

Cordelia'nın dudakları düzleşti. "Tamam... O zaman başka bir soru sormak istiyorum."

Stevie gülümsedi. "Pekâlâ..."

"Eğer Rossi hapisteyse Bay Maynard neden az önce onu bulduğunu söyledi?"

"Bu çok iyi bir soru çocuk." dedi Emma, etkilenmiş görünüyordu. "Benim de aklımdan bu geçiyordu."

Clay onların karşısındaki sandalyeye oturdu. "Onun tek başına çalıştığını düşünmüyoruz Cordelia. Annen onu tanımıyor, bu yüzden dün gece annenin dosyalarını araştırdık, anneni

susturmak konusunda neden bu kadar hevesli olduğunu açıklayabilecek bir şeyler bulmak için... Ve arkasında kimlerin olduğunu görmek için...”

Cordelia düşünceli bir şekilde gözlerini kıstı. “Suç ortağını bulmak istiyorsunuz.”

Clay gülümsemesini gizlemeye çalışsa da başaramadı. “Neredeyse sekiz yaşındaki biri için bu büyük bir kelime.”

Cordelia çenesini cüretkâr bir biçimde kaldırdı. “Ben aptal bir küçük kız değilim Bay Maynard.”

“Ben hiç öyle olduğunu söyledim mi? Böyle bir düşünce-nin aklımda geçebileceğine dair sana tek bir sebep bile verdim mi? Hiç yaptım mı bunu?”

Cordelia onun sorusunu tartar gibi görünüyordu. “Hayır... Hiç olmadı. Pekâlâ anne. Ben gidip yavru köpeklerle oynayacağım ama çok uzun sürmez.” Yüzüne kurnaz bir ifade yerleşti. “Eğer beni daha uzun süre başından savmak istiyorsan uyuduğum odada bir bilgisayar var. İnternete de bağlı. Başka kelimeler de biliyorum. Mesela ‘alışveriş terapisi’.”

Emma kahkahayla güldü. “Tanrı’m, seni seviyorum Cordelia Mazzetti.”

Stevie kıkırdadı. “Ben de... Bir elbise alabilirsin.” İşaret parmağını kaldırdı. “Bir...”

“Bir de ayakkabı...” diye ona meydan okudu Cordelia.

“İzzy teyzenle *Project Runway*’in³⁸ başında bu kadar çok vakit geçirmeye bir son vermen gerekiyor. Tamam... Ayakkabı da olsun ama o kadar... Ve bunda ciddiylim. Emma teyzen kre-di kartımın nerede olduğunu biliyor.”

Emma kolunu Cordelia’nın omzuna koydu. “Ben de bir cüzdana hayır demem. Erken bir doğum günü hediyesi olur.”

İkisi gittiğinde Stevie ve Clay mutfakta yalnız kalmıştı. Mutfak birden sessizliğe büründü.

“Bunu söyleyerek çok doğru bir şey yaptın.” diye mırıldandı Clay. “Onun senin kızın olduğunu söyleyerek... Bundan çok gurur duydu.”

“Teşekkürler...” Aldığı övgüden ısınan yanaklarıyla Stevie önündeki tabağa baktı. “Şimdi, Rossi’yi benim dosyalarımda bulduğunu mu söylüyorsun?”

“Dolaylı olarak evet... JD nihayet birkaç dakika önce Rossi’nin personel kaydını gönderdi. Dosyayı alırken bazı sorunlar çıktığını söylüyor. Rossi’nin bağlı bulunduğu PBA’nın³⁹ temsilcisi resmî bir itiraz dilekçesi doldurmuş.”

38-Bir moda yarışması, “Bugün ne giysem” gibi yarışmaların daha profesyoneli,
39- *Patrolmen’s Benevolent Association*. Polislerin bağlı bulunduğu, polis haklarını savunan sendikaların genel adı,

“Eskiden sendika temsilcisi fikrinden nefret ederdim ama benimkisi iş yapıyor.” Stevie mutfağa göz atıyor, bakışlarını Clay hariç her yöne çeviriyordu. Ama o kendisini izliyordu. Stevie onun bakışlarını ve tenine yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. “Silas ve onun işlediği suçları ortaya çıkardıktan sonra IA beni soruşturdu. Temsilcim onların haklarına saygı göstermelerini sağlamıştı. Pek çok kişi ve ortağım yıllar boyunca bu işleri yaparken benim bunlar hakkında hiçbir fikrim olmamasına inanamıyordu. Pek çok kişi hâlâ inanmıyor.”

“Sen ona güvendin.” dedi Clay sakince. “Ve o zeki biriydi.”

“Evet. Ailem beni gerçek anlamda tanıyan birinin benim bu işlere bulaşmayacağını bileceğini söyledi. Benim böyle bir şeyi yapamayacağımı... Ama hepimiz Silas’ı tanıdığımızı düşünmüştük ve hepimiz çok yanıldık.”

“Ve sen bu yüzden bu soruşturmaların peşini bırakmadın. Kendini kanıtlamak için...”

“Sebeplerden biri bu.” Dalgınlıkla masanın cilasındaki kıymığı kazıyordu. “Ama esas sebebi bunların aklımdan çık-maması... Bütün o masum insanlar kurban edildi çünkü Silas ailesinin iyiliği için gururunu feda etmesini söyleyerek gözünü korkutan Lippman’a teslim olacak kadar korkak bir herifti.”

“Ama işleri yoluna koymaya çalışırken sen kendi aileni ateşe attın ve buna değip değmediğinden emin değilsin.”

Stevie bunun üzerine başını kaldırdı, Clay’le göz göze geldi. Gözleri koyu ve etkileyiciydi ve onun yüzüne odaklanmıştı. Ve o kadar anlayışlı bakıyordu ki Stevie’nin kendi gözleri yanıyordu. “Evet.” diye fısıldadı. “Ne kadar ironik, di’ mi?”

“Evet. Ama başını çevirip gitseydin bununla yaşayamazdın. Bu senin karakterine uygun olmazdı.” Öne eğilip ellerini ellerine aldı. “Seni ‘sen’ yapan işte bu. Ve kaç kişi olurlarsa olsunlar, ne kadar uzun sürerse sürsün seni hedef alan kişileri bulacağız.”

“Beni bunun gerçek olacağına inandırıyorsun.” dedi sessizce. “Kendimden şüphe etmeye başlamıştım.”

“Biliyorum. Acı havuzunun çamurlarında debelenmeye herkesin hakkı vardır.” Sandalyesindeki pozisyonuna dönmenden önce ellerini iyice sıktı. “Şimdi o havuzdan çıkma zamanı.”

“Haklısın.” Omuzlarını dikleştirerek boğazını temizledi. “Rossi’nin personel kaydında kalmıştık.”

“2007’den 2009’a kadar, hırsızlık bürodan Danny Kersey adında bir dedektifin ortağıymış. Kersey kıdemliymiş, Rossi ise devriye arabasından yeni terfi etmiş.”

“Kersey’yi de tanımıyorum.”

"Silas tanıyormuş. Raporlardan birinde Kersey'nin adı geçiyor."

Stevie irkildi. "Hangisinde?"

"Yeşil dosyadaki raporlardan birinde..."

Stevie yanaklarındaki ısıyı hissetmişti, bu kez utandığı içindi. "İlk olarak onları incelemem gerekirdi." Ama incelememişti çünkü dosyadaki tarihler onu huzursuz ediyordu.

"En son baktığımız yere hep en başta bakmış olmayı dileriz." dedi kibarca ve Stevie, Clay'in onun dosyalara neden bakmadığını bildiğini anladı. "Kersey ve Rossi sıradan bir ev basını ve soygun olarak görünen bir dosyayı soruşturuyorlarmış. Sonraki gün ev sahibinin kızı tecavüze uğramış ve öldürülmüş olarak bulunmuş. Dosyayı yalnız çalışmakta olan Silas'a teslim etmişler."

"Çünkü ben ölüm izindeydim. Başka ne var?"

"Silas evsiz bir adamı soygun, tecavüz ve cinayetten tutuklamış. Bu dosyada Silas'a ait olanların hepsi bu kadar. Kersey'nin hırsızlık soruşturmasına da kısa bir referans var. Bir iki cümlelik bir şey... Kersey'nin ortağı olmasına karşın Rossi'nin ismi hiç geçmiyor."

Stevie ona keskin bir bakış fırlattı. "Tüm bu raporların içinde Kersey'nin ismini mi hatırlıyorsun?"

"Hayır. Keşke hafızam o kadar iyi olsaydı. Sen uyurken o yeşil dosyadaki raporların üzerine bazı notlar aldım. Alec, senin çalışman boyunca not aldığın tüm isimleri, benim dün geceki çalışmalarımı ve kendisinin 'dışarıdan gelen' belgeler adını verdiği şeyleri karşılaştırmak için bir veritabanı hazırladı. Rossi'nin personel kaydı, akademiye sınıf listeleri gibi şeyler..."

"Vay canına!.. Ne kullanışlı bir asistan ama..."

"Bazen öyle." Clay gülümsedi. "Bazense yalnızca tam bir baş belası oluyor."

Stevie kendini gülümsemesine karşılık verirken buldu, artık rahatlamıştı, çünkü iş konuşuyorlardı. Gönül meselelerini değil. "Peki Kersey'nin adının geçtiği rapor nerede?"

"Merdivenlerin altındaki dolapta kilitli duruyor. Kızının onları görmesini riske etmek istemedim."

"Teşekkür ederim. Buna minnettarım. Dosyaların üzerinden geçebileceğimiz bir yer var mı? Onun kulak misafiri olamayacağı... Yukarı çıkmayı biraz fazla kolayca kabul etti ve onun yarasa gibi kulaklarının oluşunu tecrübelerimden biliyorum. Kayıkhaneye küçük ama orada bizi duyamaz."

"Kayıkhanede dosyaları üzerine yığabileceğimiz bir masa yok ama tekne var."

"Tekne mi? Dur bi'. Clay, bekle." Ama Clay sandalyesin-

den kalkmıştı ve göz açıp kapayıncaya kadar odadan çıkmıştı. Stevie'nin değneğini kapıp onu takip etmekten başka şans yoktu.

Baltimore, Maryland, 16 Mart Pazar, 09.45

“Ve salı günü Reston'daki gençlik rehabilitasyon merkezinin temel atma töreninde kurdele keseceksin. Siyah Armani takımını giy, mavi bir kravat tak. Geçtiğimiz haftaki kurdele kesme töreninde gri Huntsman'la birlikte kırmızı bir kravat takmıştın ve biz her etkinliğin farklı görünmesini istiyoruz. Facebook postları için lazım bunlar. Konuşma metnin burada. Heyecanlanmış görünmen tüm noktaları işaretledim.”

Robinette, Brenda Lee'nin masasına bıraktığı bilgisayar çıktısını gördü ama dikkati Fletcher'ın ofis kapısını gösteren kameradan gelen görüntülerin ekranda olduğu laptopundaydı. Fletch kırk beş dakika önce gelmişti ama kendisine bildirilenin aksine hâlâ rapor vermemişti. Çağrısının kendisine bildirildiği kesindi. Fletcher'ın arabası giriş kapısından geçtikten saniyeler sonra güvenlik görevlisi Robinette'e rapor vermişti. Fletcher'ın ofisini içine de bir kamera koymadığı için şu an pişmandı. Oraya kamera koymamıştı çünkü seks yapmak için buluştukları yerlerden birisi Fletcher'm ofisiydi ve Robinette'in elbette ki güvenlik görevlilerine bir şov izlettirmeye niyeti yoktu. Ama bu eskiden geçerliydi. Şimdiyse tamamen farklı bir durumdaydı. Bugün o odaya bir kamera yerleştirecekti.

“Ve sonra çarşamba günü...” diye devam etti Brenda Lee, “Washington'daki hükümet binasında Louisiana milletvekiliyle eski mahallenizdeki devlet okullarına yapacağınız bağış hakkında konuşmak için saat on kahvesine davetlisin. Çıplak gidip kıcını da bir babun gibi kırmızıya boyamanı öneriyorum.”

Robinette bakışlarını kaldırdığında Brenda Lee'nin öfkeyle havaya kalkmış açık kumral kaşlarıyla karşılaştı. “Dinliyordum.” diye homurdandı dikkatini tekrar önündeki ekrana vererek. “Pazartesi şehir planlamacısıyla saat altıda akşam yemeği... Salı kurdele kesimi, siyah Armani, konuşmada ağlamam gerek. Çarşamba saat sabah altısında giyinme odamda hazır olup kırmızı kış boyasını bekleme...”

Brenda Lee güldü. “Beni deli ediyorsun, biliyorsun değil mi?”

“İşleri hallediyorum ama değil mi?” *Haydi ama Fletch! Aç şu lanet kapıyı. Tüm gün bunu bekleyemem.*

“İtiraf etmem gerek. Dün gece formunun zirvesindeydin.

Harika konuşma metni... Mükemmel konuşma tarzı... Senin mütevazı olduğuna ben bile inandım."

"Hayır inanmadın."

"Hayır inanmadım. Seni fazlasıyla tanıyorum." Tereddüt etti. "Robbie, iyi misin? Sanki son günlerde biraz... Bitkin görünüyorsun."

"İyiym iyiym, bir şeyim yok." *Henderson'ın cinnet geçirmiş hâlde etrafta dolanıyor olması, Fletcher'in beni arkadan bıçaklaması ve stevie Mazzetti'nin hâlâ hayatta olması hariç.* Brenda Lee'ye bir bakış fırlattı. "Gerçekten..."

"Tamam, sen öyle diyorsan... Ajandanın geri kalanı burada. Boş bir vaktinde incellersin." Masanın kenarına bir dosya bıraktı. "Sorun olursa beni ara. Ya da başka bir şey... Senin için kolay bir hafta olmadığını biliyorum, ekibinin karşısında nasıl davrandığının bir önemi yok. Çocuğunu kaybetmek kolay bir durum değil. Ve senin şartların çoğunluğunkinden daha zordu. Sen karını da kaybettin; hem de oğlunun kollarında..."

Şey, hayır, Julie'yi tam olarak Levi'nin kollarında kaybetmemişti. *Karımı kendi kollarımda kaybettim.* Çünkü o olması gerekenden daha zekiymiş. *Ve ucu bana da dokunuyordu.* Julie ikiye ikiyi toplayıp dördü bulmuş ve ilk kocasını da kaybettiğini fark etmişti. Yine Robinette'in kollarında... Onun hatası Robinette'i, Rene'nin öldürülüşüyle yüzleştirmek olmuştu. Bir numaralı ders: Bir katili asla yüzleştirme. Onun suçlaması Robinette'i o kadar tedirgin etmişti ki ikinci kez düşünmeden onu öldürmüştü. İki numaralı ders: Karını öldürürken ofis kapını kapat. Çünkü Julie'nin baş kimyageri tam o anda içeri girmişti. Böylece Robinette onu da öldürmek zorunda kalmıştı. Ve Mazzetti kâbusunun başladığı zaman da işte bu andı. O kaltak biliyordu. Bir şekilde bunu ilk andan beri biliyordu. Üç numaralı ders: Bugünün işini yarına bırakma. *Mazzetti'yi sekiz yıl önce öldürmeliydim.* Ona bir kaza süsü verecek bir yol bulmalıyım. Hatta belki bir intihar... Kocasının ve oğlunun ölümünden sonra öylesine depresyondaydı ki kimse bundan şüphelenmezdi. Robinette hep 'doğru zamanı' bekliyordu. Doğru zaman hiç gelmemişti. Akıllı davranıp kendi doğru zamanını yaratmalıydı. Mazzetti onu bozmuştu. Onun Julie'yi öldürdüğünü biliyordu ve bunu kanıtlamaya çalışmaktan vazgeçmeyecekti. Robinette paniklemişti. O kaltak onu panikletmişti. Mazzetti'den en çok bu yüzden nefret ettiğini düşünüyordu.

Çünkü oğlunu paniklediği bir anda feda etmişti. Polisleri Levi'ye yönlendirmek zor olmamıştı. Oğlu bağımlının tekiydi ve Julie öldüğünde oğlu bunun farkında bile değildi, uyuşturucudan kafası her an güzeldi. Levi'nin bir süre yatıp çıkabilece-

ğini düşünmüştü. Belki bir rehabilitasyon tedavisine mahkûm edileceğini... Levi'nin ölmesini istememişti. O kaltak polisin oğlunu öldürebileceğini öngörememişti. Ama o öldürmüştü. Ve Robinette onunla işini bitirdiğinde, o kaltak bunu yaptığına pişman olacaktı. "Benim için endişelenme Brenda Lee." diye mırıldandı Robinette, onun endişeli bakışlarının farkındaydı. "Ben hayatıma devam ettim. Artık Julie'yi fazla düşünmüyorum. Hayatımda Lisa var."

"Keşke buna inanabilseydim." dedi. "Ama inanmıyorum."

Ah, nihayet! Laboratuvar kapısı açılmış ve Fletcher ortaya çıkmıştı, Robinette'in ofisine çıkan asansöre yönelmişti. *Uzun sürdü Fletch*. Kimyageri birkaç dakika içinde burada olacaktı. Robinette tüm dikkatini Brenda Lee'ye verdi, korkutucu derecede yorgun görünüyordu. "Sende ne var BL? Sen iyi misin?"

Gülümsemesi sıkıydı. "Şikâyetim yok patron."

"Hiç şikâyetin yok zaten." Onun sürekli bir acı içinde olduğunu ve Irak'ta bir yol kenarında isyancılardan birinin roketatarı tarafından hedef alınmış, alev almasına saniyeler kala hurdaya dönmüş bir Humvee'den onu kurtardığı andan beri bu acıyı çektiğini biliyordu.

Brenda omuz silkti. "Şikâyet etmenin bir faydası olmuyor. Şimdi eğer izin verirsen oğlumla biraz uçurtma uçuracağız." Hızlı bir U dönüşü yaparken motorlu tekerlekli sandalyesi bir vızıltı çıkardı.

"Anlamadım. Uçurtma mı dedin?"

"Aynen öyle dedim. Dax'le birlikte bir uçurtma kulübüne katıldık. Bize anne-oğul vakit geçirme fırsatı veriyor. Bizimle gelmeye ne dersin Robbie? Eğlenceli bir şey ve sen de son zamanlarda pek eğleniyor görünmüyorsun."

Robinette gülümsedi. Brenda Lee yanında olmaya katlanabildiği nadir insanlardandı. "İlgimi çektiğini söylesem bana inanır mıydın?"

"Evet, sanırım inanırdım. Ama fazla bekleme. Martin neredeyse ortasına geldik ve nisan da uçurtma uçurmak için berbat bir dönem. İkaz düğmesine basabilir misin?"

Robinette masasının altına tedbirlice yerleştirilmiş düğmeye basarak, kapısının dışında bekleyen görevli resepsiyonisti çağırdı. Kapı birden açıldı ve Brenda Lee tekerlekli sandalyesiyle birlikte dışarı çıktı. Koridorda Lee'nin Fletcher'la selamlaşmalarını duydu, yumruğunu granit masasına geçirme arzusuyla mücadele ediyordu. *Sakin ol*. Fletcher'ın Henderson hakkında bilgisi olduğundan şüphelenmesini istemiyordu. Suçlamasını ona yönelttiğinde Fletch'in yüzündeki ifadeyi görmek istiyordu. Çünkü varsayımına göre, içinde bir şeyler Fletcher'ın doğ-

rudan bir emri göze batacak şekilde çiğneyebileceğine inanmak istemiyordu. Hayattaki en eski arkadaşının kendisini sırtından vurabileceğine inanmak istemiyordu. Henderson'ın dikkatsizliği herkesi, her birini teker teker hapse gönderebilecek, potansiyel bir araştırmaya açık hâle getirmişti. Ya da daha kötüsüne... Polisin dikkatini çekebilecek her şeyle aralarına mesafe koymaları gerekiyordu. Henderson diğer herkes gibi bunu biliyordu ve şimdi kontrol altına alınması gerekiyordu.

Fletcher kapıyı kapattı. Robinette'e rahatsız olduğunu gösteren bir biçimde başını salladı. "Robbie, seninle konuşmam gerek."

Robinette, Fletcher'ın ofisinde yürüyüşünü izledi. "Seni çağırtmıştım." dedi sakince.

"Biliyorum. Ama önce benim konuşmama izin ver." Fletcher yüzünü ona döndü. "Dün gece Henderson'ı gördüm."

Robinette, tüm zorluğuna karşın, gözlerini kırpmamayı becerdi. Fletch'in bunu doğrudan söyleyeceğini beklememişti. "Neden?"

"Saat ona doğru bir telefon aldım. Henderson ilk önce seni aramaya çalışmış ama sen şu etkinlikteydin."

"Sana Henderson'la iletişimi kesmeni söylemiştim. Neden yapmadın?"

"Çünkü ben bir doktorum. Artık doktorluk yapmıyor olsam bile hâlâ bir doktorum ve bir yemin ettim. Eğer biri bana yardım etmem için yalvarırsa ona hayır demem. Eğer bir şeyler yapabileceğimi bildiğim hâlde Henderson'ın acı çekmesine izin verseydim kendimi asla affedemezdim. Eğer bunun için bana kızacaksan, durma kız."

"Dürüst olacağım. Kızgıyım. O emri bizi korumak için verdim. Henderson'ın çağrılarına cevap vermeme sebebim de aynıydı. Eğer Henderson yakalanırsa ve polisler Mazzetti'yi temizleme emrinin benden geldiğini öterse, mahkemede bu olaylardan haberimiz olmadığını, suçlamayı yapanın da depresyondaki ve muhtemelen akıl hastası eski bir asker arkadaşından geldiğini iddia edebilirdik. Ama o çağrıyı cevaplayarak bizi kötü bir pozisyona soktun."

"Üzgünüm. Ama *ben de* dürüst olacağım. Yine olsa, yine aynı şeyi yaparım. Ve durum o kadar da kötü değil. Eğer biri sorarsa yalnızca zor durumdaki eski bir asker arkadaşına cevap verdiğimi söyleyeceğim. Artık doktor olarak çalışmıyor olmam burada işime geliyor. Kurşun yaralarını rapor etmem gerekmiyor."

"Ama onunla iletişim kurmuş olman bile polisler bize kadar takip edebilecekleri bir bağlantı sunuyor." Robinette iç

geçirdi, öfkesi ve rahatlık hissi birbirine karışmıştı. O kendisine ihanet etmemişti. Yalnızca Fletch, Fletch'liğini yapmıştı. Yine de bu bir problemdi. "Seninle ne yapacağım?"

"Bu soruyu gerçekten cevaplamam gerekiyor mu?"

Robinette'in kasıklarında bir hareketlenme oldu. Bunu görmezden geldi. Neredeyse... "Henderson'la nerede buluştun?"

"Key Hotel'de..."

Burası Westmoreland'in rapor ettiği otelin aynısıydı. Bu noktada bir yalan yoktu. İkiyüzlük yoktu. Bu nedenle, sonuç olarak Fletcher'in ofisine kamera yerleştirmeye gerek yoktu. Buna karşın emin olması gerekiyordu. Fletcher'a masasının etrafından dolaşmasını eliyle işaret etti, ofis kapısını kilitlemek için yerleştirilmiş başka bir düğmeye bastı. Fletcher onun istediğini yaparak Robinette'in kasıkları arasına eğilerek diz çöktü. "Dün gece Lisa'yla olduğunu bilmekten nefret ettim." diye fısıldadı Fletch. Robinette o yetenekli ellerin fermuarını açışını izlerken bir yandan da kimyagerinin gözlerine bakıyordu. Gözlerindeki huzursuzluğu, pişmanlığı ve suçluluğu gördü. Bunlar anlaşılabilir ve Fletcher'in karakterine tamamen uygun şeylerdi.

"Biliyorum. Ama Lisa geçici, sonuca ulaşmak için kullandığım bir vasıta. O bir hatıra olarak kaldıktan uzun süre sonra bile seninle ben devam ediyor olacağız." Sonra gözlerini kapadı ve Fletcher'in ihtiyacını gidermesine izin verdi.

İşlerini bitirdikleri zaman Fletcher'in çenesini parmaklarıyla yakaladı. "Dün gece otelden ayrıldıktan sonra Henderson'dan haber aldın mı?"

Fletcher'in gözleri titredi, o kadar anlık bir şeydi ki Robinette neredeyse bunu ıskalıyordu. "Hayır. Çantamda hiç antibiyotik yoktu ama son diş ameliyatımdan kalan birkaç ağrı kesiciyi ona bıraktım. Şu anda Henderson birini arayacak kadar ayık olsa şaşırdım doğrusu."

"Pekâlâ... Eğer seni tekrar ararsa..."

"Biliyorum. Hemen sana haber vereceğim." Fletcher ayağa kalktı. "Bana ihtiyacın olursa laboratuvarında olacağım."

Robinette kilidi açtı, Fletcher çıktıktan sonra gözleri kapıya odaklandı. *Fletcher yalan söylemişti.* Bunu o küçük titremede görmüştü. O ikisi arasında başka bir iletişim daha olmuştu. Ve eğer bir insan bir konu hakkında yalan söylediyse, başka şeyler hakkında da yalan söylemesi çok olasıydı. Telefonu kaptı ve bilişim elemanını arayarak bu geceden önce Dr. Fletcher'in odasına yerleştirilmek üzere bir kamera siparişi verdi. Sonra Westmoreland'i aradı. "Neredesin?" diye sordu.

“Maynard’ın evinden on beş dakika uzaktayım.”

“Her saat başı gelişmelerden haberdar edilmek istiyorum.”
Şu andan itibaren çalışanlarının tasmalarını daha sıkı tutuyor olacaktı.

“Pekâlâ...” dedi Westmoreland tereddütle. “Neden?”

“Sadece dediğimi yap.” Robinette telefonu kapadı ve dümdüz önüne baktı. Aslında hiçbir şeye bakmıyordu.

Wight’s Landing, Maryland, 16 Mart Pazar, 10.05

Bu, diye düşündü Clay, beklediğinden çok daha iyi gidiyordu. Stevie’nin kızıyla kahvaltı edişini izliyordu, uykuya dalmadan önceki o anda kendisine bakan gözlerinde gördüğü o savunmasız arzuyu düşünmekten kendini alamıyordu. Hazır Stevie uyanikken o aynı bakışa ulaşmayı denemek için onunla nasıl yalnız kalabileceğini merak edip durmuştu. Tabii o an beni düşünmüyorduyduysa durum farklı. İkinci en iyi. Sen her zaman ikinci en iyi olacaksın.

Beyninde kök salamadan Clay bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. Plana sadık kalacaktı. Ona zarar verebilecek pislikler ortadan kaldırılana dek onu koru. O yeniden kendisi olana dek... Birlikteliklerini düşündüğünde aklına gelen ilk şey kocasının ölümü olmayana dek... Çünkü Stevie, Clay’le birlikte olduğunu hayal ediyordu. Clay hayatı üzerine buna bahse girebilirdi. Şimdilik onu tamamen yalnız bırakacaktı.

“Burası şaşırtıcı biçimde geniş.” dedi Stevie teknenin kamarasının ortasında üç yüz altmış derece dönerken. “Ve şaşırtıcı biçimde sabit...”

Clay kamaradaki mutfağın yanındaki küçük masaya çantayı bıraktı. “Koy bugün sakın. Dün daha dalgalıydı.”

“O zaman bugünün farklı bir gün olmasına sevindim. Pek çok nedenle... Bu kimin teknesi?”

“Fiji babama ve bana ait. Annem vefat ettikten sonra aldı. Bir şeyler yapmaya ihtiyacı vardı ve balık tutmayı her zaman çok sevmişti. Müşterileriyle çok iyi vakit geçirir, emekli maaşını bunun için kullanırdı. Ayrıca sosyal biri olduğunu da biliyorum, evde yalnız başına annem için ağıt yakarak oturmaz. Önceleri onu da kaybetmekten korkuyordum. Annem olmadan tam olarak bitik durumdaydı. Hep duyarız, eşlerden biri öldükten sonra diğeri de onun ardından...” *Lanet olsun! Aferin sana konuşkan çocuk.* Dilini kesip atabilirdi. Stevie omzu-

nun üzerinden bakıyordu, yüzünde gülümseme yoktu. “Onun ardından mı ölür?”

“Özür dilerim. Düşünemedim.”

“Sorun değil. Ailemin ve arkadaşlarımla aynı şeyi yapmamdan endişe ettiklerini biliyorum. Eğer Cordelia olmasa bunu yapmış olabilirdim.” Yeniden etrafına baktı fakat gözleri Clay hariç her yerdeydi. “Senin adına seviniyorum Clay. Babanı mutlu etmek için bu kadar uğraşmanı... Izzy, Sorin ve ben de babam için bir şeyler ayarlamalıyız. Yeni emekli oldu ve evde annemi deli etmekten başka bir işe yaramıyor.”

“Senin aileni seviyorum. Aralıkta seni ziyaret ettiğimde bana çok nazik davranmışlardı.”

“Onlar da seni seviyorlar.” dedi Stevie kederli bir sesle. “Eğer sana daha iyi hissettirecekse, o gün sana hastanede söylediklerim yüzünden hep beraber güzelce ağzıma sıçtılar.”

Clay “Beni gerçekten de daha iyi hissettirdi.” dedi; Stevie’yi güldürdü. Yalnızca küçük bir kahrkabaydı ama Clay’in göğsünün kabarmasını sağlamıştı.

“Hoşuna gittiğine sevindim.” Koltuklardan birine oturdu ve laptopunu çıkardı. “Kersey’nin adının geçtiği Silas’ın raporunu bana uzatabilir misin? Departmanın veritabanında Kersey’nin o hırsızlık hakkında yazdığı raporu bulmak istiyorum. Kendi dosyasını kapatmak zorunda kalmış olmalıydı, sırf dosyayı Cinayet Büro’ya teslim etmek için bile bu mecburiydi. Bir de, bu teknede bir telefon hattı var mı?”

Onunla burada, böyle konuşarak birkaç güzel dakika geçirmişti. Samimi bile sayılabilirdi. Ama Stevie vites arttırmıştı ve artık çalışma zamanıydı. Clay raporu ve telefonu masanın üzerine bıraktı, sonra onun karşısındaki koltuğa oturdu. Telefon evdeki hattı kullanıyor. Kimi aramak istiyorsun?”

“JD’yi... Rossi’nin bilincinin yerinde olup olmadığını ve konuşabilecek duruma gelip gelmediğini bilmek istiyorum. Kaynağını itiraf edebilir ve tüm bunlara gerek kalmaz.”

“Sen uyanmadan hemen önce JD’yle konuştum. Rossi’nin hâlâ bilinci kapalı. Rossi uyandığında bizi arayacak. Fakat Rossi’nin öteceğinden pek umutlu değildi. Dün gece bilincini kaybetmeden önce JD’ye son söylediği ‘Cehennemin dibine git orospu çocuğu’ olmuş.”

“Rossi bir polisi öldürdü.” dedi Stevie düz bir sesle, telefonu kenara iterek. “Ona iyi davranacak bir jüri bulacağını düşünmüyorum. Eninde sonunda konuşacaktır. Ama konuşurken onu duymak için yakınlarında olmak hoşuma gider. Eğer çok beklerse saklandığım yerden çıkmak zorunda kalırım. Er ya da geç içlerinden biri kısa çöpü çekecektir.”

Clay vücudunun gerildiğini hissetti. “Bunu aklından bile geçirme.”

Stevie gözlerini rapordan ayırmıyordu. “Haklısın. Üzgünüm. Yalnızca Rossi’nin içinde Cordelia’nın olduğunu düşünerek yatağa ateş edişini aklımdan çıkaramıyorum.”

Clay onun bileğini tuttu, Stevie ona bakana kadar bırakmadan bekledi. “Cordelia bizim yanımızda Stevie. O güvende. Eğer sen bunu kaybedersen, o da kaybedecek.”

“Biliyorum.” Bir soluk verdi ve parmağını bilgisayar çıktısının üzerinde gezdirdi. “Pekâlâ... Yedi yıl önce, 12 Kasım’da Gardnerların evine girilmiş. Hırsızlar mücevherleri ve bir silah koleksiyonunu götürmüşler. Girişte zorlama olduğuna dair bir kanıt yok. Kızları Tracy, üniversitedeki dersine giderken kapıyı kilitlemeyi unutmuş. Eve döndüğünde ortalığın darmaduman olduğunu görmüş. Silas’ın dediğine göre Kersey ve ortağı komşularla konuşmuşlar ama hiçbir ipucu bulamamışlar. Sonraki gün Bayan Gardner işten eve geldiğinde arka kapının açık olduğunu fark etmiş ve Tracy’nin cesedini mutfak zemininde bulmuş. Bir kasap bıçağıyla bıçaklanmış. Çekmecedeki bıçaklardan biri de eksikmiş.” Stevie göğüs geçirdi. “Otopsi raporuna göre tecavüz edilmiş, boğulmuş ve sonra bıçaklanmış. Silas komşuları tekrar sorgulamış, sonra bir blok ötede basketbol oynayan çocuklardan bir ipucu bulmuş. Çocuklar ‘evsiz gibi görünen’ bir adamın saklanmakta olduğunu gördüklerini söylemişler. Silas adamın izini sürmüş ve adamın çantasında bıçağı ve çalınan silahlardan birini bulmuş. Adam şizofrenmiş.”

“Silas adamın itiraf etmesini sağlamış mı?”

“Kısmen... ‘Şüpheli ilk önce suçlamaları reddetti ama mahkeme kararıyla verilen ilaçlar etkisini gösterdikten sonra, yaptığı eylemleri öğrendiğinde dehşete kapıldı ve itiraf etti.’ ” diye okudu Stevie.

“Adama ne olmuş? Mahkeme kayıtlarını kontrol edebilir misin?”

Stevie arama kutucuğuna bastı. “Richard Steel ilaçlarını almaya zorunlu olduğu, orta güvenli bir hapishaneye gönderilmiş. Bu dosya Lippman’ın listesinde yok. Kersey ve Rossi’nin de adları geçmiyor.”

“Lippman’ın bazı çalışanlarını listeye dâhil ederken bazılarını dışarıda bırakmasını neye bağlıyorsun?” diye sordu Clay.

“Bilmiyorum. Belki Lippman tembel bir adamdı ve iş aldığı herkesi listeye eklemekle uğraşmadı. Belki de bir listenin varlığının verdiği korku çalışanlarını hizaya getirmeye yetiyordu. Belki bazı polisleri diğerlerinden daha çok seviyordu.

Belki Rossi sebebini biliyordur." Silas'ın raporunu bir kenara bıraktı ve bilgisayarda bir şeyler daha yazdı. "Kersey'nin kendi raporuna ne yazdığını görmek istiyorum. Birkaç dakika sonra arkasına yaslanıp Clay'le göz göze geldi. "Kersey notlarında, Tracy Gardner'ın hırsızlık günü okula gittiğini iddia ettiğini ama oradan ayrılmadan önce Tracy'nin arabasının kaputuna dokunduğunu ve kaputun buz gibi olduğunu yazıyor."

Kızın arabasına dokunarak ilginç bir iş yapmış. Kızın hikâyesine en başından beri inanmamış gibi duruyor."

"Katılıyorum. Belki kızın eşyalarından çalınan hiçbir şey olmadığı içindir. Sonrasında Tracy'nin cesedinin ertesi gün bulunduğu ve dosyanın Cinayet'e teslim edildiğinden başka bir şey yazılmamış."

Clay'in telefonu titreşti ve Clay gelen mesajı okudu. "Kersey büyük olasılıkla Hyatt'ın sızıntısı değil. Beş yıl önce emekli olmuş. Scottsdale, Arizona'da yaşıyor."

Stevie'nin kaşları havaya fırladı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Ekranını görebilmesi için telefonunu kaldırdı. "Alec mesaj atmış. Ve ona bunu nereden bildiğini sorma. Muhtemelen bilmek istemeyeceksin."

"Asistanın da mı hacker?"

Clay omuz silkti. "Ben hacker tabirini kullanmıyorum. Ama zehir gibidir."

Stevie hafifçe gülümsedi. "Bu, vaftiz babası senin Deniz Kuvvetleri'nden en yakın arkadaşın olan çocuk değil mi? Senin ilk PI ortağındı, yanılıyor muyum? Şu 'beyaz şapka' olan, namı diğer 'hacker'?"

Stevie'nin bunu hatırlamış olması Clay'i olması gerekenden daha mutlu etmişti. "Alec, Ethan'dan bir iki numara kapmış olabilir. Ama 'hacker' biraz acımasız bir kelime, haksız mıyım?" diye sordu tatlılıkla ve Stevie sırtıttı, yüzü aydınlanmıştı ve Clay'in nefesini kesiyordu. "Bir daha öyle demem." dedi ama sonra sırtıttı kayboldu. "Kersey'nin ismini kirli polislerin listesinden silebiliriz. En azından aktif listeden... Silas ve Rossi'nin yedi yıl önce bu cinayeti Richard Steel'ın üzerine attığını varsayarsak, Kersey'nin bu olayla bir bağlantısı yok. Bu işi IA'ya bırakmak ve Rossi'nin geçmişte ortak olduğu ve dün ona güvenli evin bilgilerini sızdıran kişiyi araştırmak zorundayım. Cordelia ve ben hedef tahtasındayız."

Ama Clay, Stevie'nin içine sinmeyen durumu görebiliyordu. Eğer IA bir şekilde yozlaşmışsa, bu dosya asla çözülemeyebi-

lirdi, bunun Silas'ın pis işlerinden biri olduğunu varsayarak... En azından, IA'nın soruşturma hızına bakılırsa, bu dosyanın açıklığa kavuşması epey zaman alacaktı. Adaletin yerini bulması aylar, hatta yıllar sürebilirdi. "Kersey'yi araman yalnızca birkaç dakikanı alır." dedi Clay sakince. "Belki bir yanlış düzeltebilirsin. En azından öğrenebilirsin. Sonra araştırmamıza geri dönebiliriz."

Stevie durgunlaştı. "Diğer herkes bana bunun peşini bırakmamı söylüyor. Araştırmaya son vermemi... Bunu bir kenara bırakmamı... Ama yapamıyorum. Sen bunu anlıyorsun." Bir an tereddüt etti, sonra gönülsüz bir fısıltıyla ekledi. "Sen beni anlıyorsun."

"Bana da öyle geliyor." Yüzüne hafif bir gülümseme yerleştirdi ama kalbi göğsünden çıkacak gibi atıyordu. "Sana durmadan söylemeye çalıştığım şey işte bu."

"Kersey'nin numarasını araş..." Clay ona Alec'ten gelen mesajı gösterince duraksadı. "Elinde iletişim bilgileri zaten var. Tabii ya..." Telefonu aldı ve numarayı çevirdi, Clay'in de duyabilmesi için hoparlörü açmıştı. "Merhaba, Dedektif Kersey'yle görüşebilir miyim?"

"Şu anda telefon kabul etmiyor." dedi donuk bir kadın sesi."

"Oh! Siz Bayan Kersey olmalısınız? Ona bir mesaj iletebilir misiniz?"

"Evet benim ve iletebilirim."

"Ben Dedektif Mazzetti, Baltimore Cinayet'ten... Ona eski bir dosya hakkında..."

"Bekleyin. Onu Skype'tan⁴⁰ arayıp arayamayacağınızı soruyor. Kiminle konuştuğunu görmek istiyor."

Stevie'nin kafası karışmış görünüyordu. "Elbette... Sanırım. Nasıl yapacağımı öğrenmem gerekiyor."

"Sana gösterebilirim." dedi Clay ve bir kez daha onun gülümsemesini görme mutluluğuna erişti, bu kez pişman bir hâlde...

"Elbette gösterebilirsin." diye mırıldandı. "Bayan Kersey, size hemen döneceğiz."

"Sizi bekliyor olacak."

40-Bilgisayar üzerinden görüntülü konuşma hizmeti sağlayan bir program

On Birinci Bölüm

Wight's Landing, Maryland, 15 Mart Pazar, 10.30

"Yalnızca şuradaki Skype ikonuna tıklıyorsun." dedi Clay, Stevie'nin omzunun üzerinden uzanıp laptopunun trackpadine dokunarak. Clay yerini değiştirip onun arkasına geçmişti, o kadar yakındı ki Stevie onun sıcaklığını hissedebiliyordu. Ne kadar üşüdüğünün farkına varmamıştı. Ya da onun ne kadar güzel koktuğunun... *Ki bunun önemi olmamalıydı.* Ama vardı. Çünkü doğru şeyi yapmayı ve onu üzmemeyi ne kadar isterse istesin şu anda ona dayanmayı daha çok istiyordu. Yanağını onun güçlü kollarına bastırmayı... Belinde bir adamın kollarını hissetmeyeli ne kadar olmuştu? En son ne zaman biri onu tutmuştu? Cevap kafasında bir şimşek gibi çaktı. *Dün gece...* Clay dün gece onu tutmuş, ağlamasına izin vermişti. Karşılığında hiçbir şey beklemeden... Birden onun karşılık beklemiş olmasını diledi. *Yalnızca skor dengelemek için...* Evet. Bu kadardı. Güzel koktuğundan ya da istememesi gereken şeyleri ona istettiği için değil. Stevie herhangi birine borçlu kalmayı sevmiyordu ve Clay onu son hızda borçlandırmaya devam ediyordu. *Eğer daha iyi hissetmeni sağlayacaksa sonsuza dek kendini bununla avutabilirsin tatlım.* Sorun şuydu ki, sağlamıyordu. *Ah, Tanrım! Bu işin sonu iyi bitmeyecek.* Sesini denedi, düzgün çıkmış olmasına minnettardı. "Senin inek olduğunu bilmiyordum."

"Bilmiyordun çünkü değilim. Bilgisayarlara alerjim var."

Clay onun üzerine eğildi, ona dokunacak kadar yakın ama bunu bir kaza olarak gösteremeyecek kadar uzaktı. *Düzenbaz piç!* Ama Stevie onun hakkını vermeliydi. Metodu işe yarıyordu. "Kayıkhanedeki sistemini gördükten sonra bu dediğine pek inanasım gelmiyor." dedi alaycı bir ifadeyle."

"Güvenlik ekipmanlarını kullanmayı biliyorum çünkü işe yarıyorlar ama Facebook ve Skype gibi şeyler?" Ses tonu dehşete kapılmakla sevimlilik arasındaydı, Stevie'yi gülümsetmişti.

"Pek aran yok ha?"

"Hayır. Bilgisayarımı Alyssa kurdu ve cep telefonumu nasıl kullanacağımı öğretti. O ve Alec beni yirmi birinci yüzyıla çekmeye çalışıyorlar." diye ekledi, kıkırdayarak esprisine

değer kaybettirmişti. “Pekâlâ... Şu anda bağlanıyorsun. Çağrını yanıtlayınca Dedektif Kersey’yi göreceksin. Senin yüzünü görecektir ama buradan aşağısı gözükmeyecek.” Göğüslerinin birkaç santimetre üzerine dokundu. Yine de bu kısacık temas Stevie’nin teninin huylanmasına neden olmuştu. “Ben kareden çıkıyorum.”

Clay hareket etti ama yalnızca birkaç saat önce fazla yakın sayılabilecek bir yerde duruyordu. *Ne yaptığını tam olarak biliyor.* Ama Stevie kendini buna karşı çıkmaya zorlayamıyordu. Çağrıya odaklanabileceğinden bile emin değildi ama görüntü geldiğinde tüm dikkatini oraya yönlendirdi. Kersey baş desteği olan bir tekerlekli sandalyede oturuyordu. Çok zayıftı, yüzündeki kemikler derisinden belli oluyordu. Ama gözleri çok netti ve keskindi. Karısı dirseğinin yanında duruyor, mikrofonu onun ağzına göre ayarlıyordu. “Dedektif Kersey...” dedi Stevie. “Ben Dedektif Stevie Mazzetti... Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim.”

“Bir şey değil.” dedi Kersey, sesi rahatsız ediciydi. “Sizi heyecanlandıran bir şeyler olmuş dedektif.”

“Tony Rossi’nin başına gelenleri duyduk.” dedi Bayan Kersey. “Danny’nin eski ekibinden haberleri alıyoruz. Haberler tez duyuluyor. Öldürülen polis memuru için üzgünüz ama sizin iyi olduğunuza sevindik.”

Eşi sözünü bitirdiğinde kocası başıyla onayladı ve Stevie karısının onun iletişim kurmasına yardımcı olmaya alışkın olduğunu fark etti. “Teşekkür ederim. Aramamı bekliyor muydunuz?”

“Hayır.” diye fısıldadı Kersey mikrofona. “Ama şaşırmadım. Ben Rossi’nin ortağıydım.”

“Biliyorum. Sizinle bir dosya hakkında konuşmak istiyordum. Tracy Gardner... Onu hatırlıyor musunuz?”

Kersey’nin gözleri yavaşça kapandı. “Evet...”

“Rossi’yle birlikte onun 911’e hırsızlık ihbarı yaptığı gün ona cevap verdiğinizde, anlattığı hikâyeye inanmış mıydınız? Üniversitede derste olduğunu, eve geldiğinde eve hırsız girmiş olduğunu söylemişti. Ama onun arabasına dokunmuşsunuz ve arabanın buz gibi olduğunu söylemişsiniz. Bunu neden yaptınız?”

“Ona inanmadım. Gözlerime bakamıyordum.” Kersey sesizleşti ama işaret parmağını kaldırdı. “Bazen nefesim kesiliyor. Lanet olası ALS!.. Gehrig’in hastalığı, bilirsiniz.”

“Üzgünüm.” diye mırıldandı Stevie. Lou Gehrig hastalığı hakkında pek bir şey bilmiyordu, tek bildiği sinir hücrelerini

çürüttüğü ve her zaman ölümcül olduğuydu. Şimdiyse bir insanın vücudunu nasıl acımasızca perişan ettiğini görebiliyordu. Clay arkasından hafifçe omzunu sıktı.

“Ben de...” diye fısıldadı Kersey. “Tracy Gardner derse gittiğini, eve geldiğini ve hemen ardından 911’i aradığını söyledi. Biz oraya gelmeden önce iki memur orada belirmişti. Rossi ve ben bir saat sonra ulaştık.” Tekrar duraksadı, nefesi onu zorluyordu.

“Daha sonra arasam daha mı iyi olur?” diye sordu Stevie, Kersey’in bayılmasından çekinerek.

“Hayır. Bu işi bugün yapmalıyım. Bunu düzeltmeliyim.”

Eşi onun yüzüne dokundu. “Sen yanlış bir şey yapmadın Danny.”

Kersey zayıfça gülümsedi. “Ama hâlâ bunu düzeltebilirim. Skype’ı torunlarımı görmek için kullanıyorum. Onların görüntüsünü içiyorum. Moralimi düzeltiyor.”

“Sevindim.” dedi Stevie sadece, Kersey’nin aklının yerinde olup olmadığını merak ediyordu.

“Ekipten arkadaşlarımla telefonda konuşurum. Beni böyle görmelerini istemiyorum. Ama siz... Sizin yüzünüzü görmek istedim. Söylenenlerin doğru olup olmadığını görmem gerekiyordu.”

“Neyin doğru olduğunu efendim?” diye sordu Stevie.

“Suçluluk duyduğunuz için eski ortağınızın dosyalarını araştırmakta olduğunuzu... Çünkü ya bu olanlara göz yummuştunuz ya da başınızdan savmıştınız.”

Stevie katılmıştı, arkasında Clay’in de gerildiğini hissetti. Polislerin fısıltılarını ve dedikodularını duymuş ama bunların kendisini incitmesine izin vermemeye çalışmıştı. Ama acıyorlardı. “Doğru muymuş peki?” diye sordu Stevie.

“Doğru olduğunu düşünmüyorum. Biriyle birlikte çalışıp onun kirli olduğunu bilemeyebilirsiniz. Ve ben bunu düzeltmem gerektiğini söyledimde beni anladınız.”

“Kurbanları gördüm.” dedi Stevie. “Ve onların ailelerini... Onlara adalet sağlanmamış. Ve masum erkekler ve kadınlar hapis yatıyorlar. Bu işi düzeltmeye çalışmadan bunun böyle devam etmesine izin vermem.”

“Hâlâ o kızın yüzünü görüyorum. Tracy Gardner... Ve annesinin yüzünü... Kızı o bulmuştu hatırlarsanız.”

“Evet biliyorum. Onu kimin öldürdüğünü düşünüyorsunuz?”

“Erkek arkadaşının... Birazdan ona geleceğim. Tracy’nin arabası soğuktan, böylece onu kullanmamış olduğunu anlamış-

tım ama birisi onu eve bırakmış olabilir. Bunu ona sormadım çünkü ona inanmadığımı bilmesini istemiyordum. Ertesi sabah Tracy'nin üniversitesine gittim. Profesörüyle konuştum. Ne o gün, ne de bir önceki gün derste değilmiş. Onun sık sık dersleri ektiğini söyledi ama pek çok çocuk bunu yapıyormuş.”

“Yani size yalan söylemiş. Soygun sırasında evde olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Olabileceğini düşündüm. Onun, olduğunu söylediği yerde olmadığını biliyordum. Bunun peşine düşme fırsatım olmadı çünkü ertesi gün o öldürüldü. Şimdi, erkek arkadaşına gelince... Edward Ginsberg, kısaca Eddie...”

“Berg derken ‘e’yle mi yoksa ‘u’yla mı?”⁴¹ diye sordu Stevie. “E’yle...” dedi Kersey irkilerek. “Raporda yazıyor.”

İrkilme sırası Stevie’deydi. “Hayır, yazmıyor. Raporunuz çok kısa, bir sayfadan az.”

Kersey’nin gözleri parlamıştı. “Orospu çocuğu!” Nefes alması güçleşmeye başlamıştı.

Eşi araya girdi. “Kersey, ya sesini alçalt ya da konuşmayı bitireceğim ve ona bir e-mail yazmak zorunda kalacaksın. Çok ciddiylim.” Webcam baktı. “Özür dilerim Dedektif Mazzetti. Sağlığı her şeyden önce geliyor.”

“Tabii ki...” dedi Stevie.

“Sakinim.” dedi Kersey kendine hâkim olarak. “Lanet olsun kadın! Bana çocukmuşum gibi davranma.” Nefesini düzene sokmak için birkaç saniye bekledi. “Raporum bir sayfadan uzundu. Eğer bulduğunuz gibiyse bir noktada değiştirilmiş olmalı. Kimin yaptığını bilmek için bir dedektif olmama gerek yok.”

“Rossi...” dedi Stevie. “Silas’ın raporlarından bazılarında da uyuşmazlıklar buldum. Defterlerimi sakladığıma memnunum. Bana Eddie Gisberg’den bahsedin.”

“Tracy’nin babası Eddie’den şüpheleniyordu ama Tracy onu savundu. Eddie’nin ailesinin parası var diyordu. Eddie’nin çalmak için bir sebebi yoktu. Gerçek şuydu ki Eddie bolca boş vakti olan zengin bir züppeydi. Okuldan çıktıktan sonra Rossi ve ben onun evine gittik. Derste olması gerekirken bilgisayar oynuyordu. Ona Tracy’nin babasının ondan şüphelendiğini söyledim. Tracy’nin ‘babasını halledebileceğini’ söyledi. Ben buna olumlu ya da olumsuz bir cevap vermeyince çok sinirlendi. Sonra gülüp geçti, o kaltağın ne söylediğinin önemli olma-

41-İngilizce’de kimi zaman e ve u harfinin okunuşları aynıdır, ö olarak telaffuz edilir. Ginsberg soyadı Ginsbörg olarak telaffuz edildiği için nasıl yazıldığını soruyor.

dığını, o sırada onunla birlikte olduklarına yemin edebilecek üç arkadaşı olduğunu, televizyon izleyerek takıldıklarını söyledi. İsimlerini aldık, sonra Rossi'yle birlikte öğle yemeğine gittik." Kersey acı çekiyor görünüyordu. "Keşke o öğle yemeğine gitmemiş olsaydım."

"Ne oldu?"

"Öğle yemeğinden sonra onunla yüzleşmek için kızın evine gittik. Kapıyı çaldık. Evde kimse yoktu. Rehin dükkânlarını araştırıp çalınan malların izini sürmek için polis merkezine döndük." Kersey nefesini yakalamaya çalışırken bir kez daha duraksadı. "Saat dörde doğru tekrar Gardnerların evine gittik, annesini orada yakalamayı umuyorduk. Annesi oradaydı. Ve medikal inceleme ekipleri de..."

"Tracy çoktan ölmüştü." dedi Stevie. "Tecavüze uğramış, boğulmuş ve sonra bıçaklanmış. Öfke cinayeti mi?"

"Öyle düşünmüştüm. İlk aklıma gelen şeydi: 'Bunu Eddie yaptı. Ben onu kıskırttım ve o da kızı öldürdü.' Ama Silas o evsiz adamı bulmuştu ve ben de rahatlamıştım. Eddie'yi cinayete ben yönlendirmemiştim." Yüzü düşmüş, ince omuzları çökmüştü. "Şimdiyse... Tanrı'm!.."

"Eğer Tracy'yi Eddie öldürdüyse, günahı onun boynuna..." dedi Stevie. "Sizin suçunuz yok."

"Hepimiz bunu söyleriz çünkü bu daha iyi hissetmemizi sağlar. Ama iyi denemeydi, teşekkür ederim." Bir saniyelikine gözlerini kaçırdı, soğukkanlılığını geri kazanıyordu. "Sonra Cinayet'ten geldiler. Silas Dandridge..."

"Silas'a Edward Ginsberg'den ve Tracy'nin derse gittiği hakkında yalan söylediğinden bahsetmiş miydiniz?"

"Evet. Ve suçlunun Eddie olduğunu düşündüğümü de söylemiştim. Ama Silas o evsiz adamı buldu. Richard Steel, cinayet silahıyla birlikte... Resmen..." Bir nefes arası... "On ikiden vurmuştu."

"Richard Steel'in Tracy Gardner cinayetinden sorumlu olduğunu düşünüyor muydunuz?" diye sordu Stevie.

"Kanlı bıçak ondaydı ve Silas, Eddie'nin suç anında başka bir yerde olduğunu kanıtladığını söylemişti ama bu beni endişelendirdi. Fakat Silas, Cinayet Büro'nun gözdesiydi. Ki uzun süre onun ortağı olarak çalıştığınız için bunu bildiğinizden eminim."

"Lakabı Bulucu'ydu." diye hatırladı Stevie yüzünü ekşiterek. "Onu bu isimle çağırırdık çünkü en kilit delil hâline gelecek şeyleri bulmada üstüne yoktu. Artık bunu nasıl yaptığını

biliyoruz. Eğer tavuk sensen yumurtalarını nereye bıraktığını kolayca bulabilirsin. Rossi'den hiç şüphelendiniz mi?"

"Önceleri hayır ama sonlara doğru evet... Ama somut kanıtım yok." Nefes almak için tekrar durdu.

"O yoruluyor." dedi Bayan Kersey. "Acele etmeniz gerek."

"Rossi'nin biriyle birlikte çalışıyor olabileceğini düşünüyoruz." dedi Stevie. "Bu kişinin kim olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Scott Culp'la iyi arkadaştı. Ben Culp'a da güvenmezdim."

Hassiktir be, diye düşündü Stevie, donakalmıştı, şaşkınlıkla gözlerini kırpyordu *Scott Culp*? Bu ad çok tanıdıktı. "Scott Culp'a neden güvenmezsiniz?"

"İzin günlerinde beraber takılırlardı, arkadaştan daha fazlasıydılar. Ben gay olduklarını düşünürdüm ama bu Rossi'yi ilgilendirirdi, bu yüzden ilgilenmedim. Ama Culp'la ilgili bir şeyler vardı. Kibirli piçin tekiydi. Şık ayakkabılar, İtalyan takımlar... At yarışı oynamayı severdi. Rossi de öyle. Birkaç sefer Rossi'yi tomar tomar paralarla gördüğüm olmuştu, böyle yumruğum büyüklüğünde... Hepsini at yarışlarında kazandığını söylerdi. Lanet olsun!" Kersey gözlerini kapadı, yorulduğu belliydi. "Tracy Gardner ve Richard Steel'in adalete kavuşmasını sağlayacaksınız." Bu bir talep değildi.

"Sağlayacağım. Söz veriyorum.

"Pekâlâ..." Mikrofondan uzaklaşıp tekerlekli sandalyesine gömüldü.

"Bu kadar zamanınızı aldığım için özür dilerim." dedi Stevie. "Ve enerjinizi..."

Bayan Kersey başını olumsuz anlamda salladı. "Bugünlük yapacağı tüm konuşma bu kadar ama buna değdiğini düşündüğünü biliyorum. Aramanızı beklemiyordu Dedektif Mazzetti ama Silas Dandridge öldürüldüğünden beri IA'dan bir şeyler duyacağından endişeleniyordu. Gardnerların kızının dosyasını hatırlıyorum, Danny'nin yatağa uzanıp ne yapacağını düşünerek uzun uzun tavana bakardı. Ama söylediği gibi, Silas hedefi on ikiden vurmuştu."

"Silas çevirdiği işlerde hep on ikiden vuruyordu." dedi Stevie acı acı. "Ben de endişelenerek tavana bakma seanslarından kendi payımı aldım. Yeni gelişmeler olursa sizinle iletişim kuraçam. Kendinize dikkat edin."

"Siz de dedektif..." dedi Bayan Kersey. "Görüşmek üzere..."

Stevie görüşmeyi sonlandırıp arkasına döndüğünde Clay'in telefonundan mesaj yazmakta olduğunu gördü. "Ne yapıyorsun?"

"Scott Culp hakkında bilgi topluyorum." dedi.

"Buna gerek yok. Onu tanıyorum."

Clay kalçasını masaya yaslayarak öne eğildi, bir kez daha Stevie'nin alanını işgal ediyordu. "Kim o?"

"Hırsızlık bölümündeydi. Kısa bir süre Narkotik'te çalıştı. Şimdi IA'da."

Clay'in gözleri açılmıştı. "*Şaka* yapıyor olmalısın."

"Keşke... Ve Kersey haklı... Culp *tam* bir kibirli piçti. Cuma günü IA'ya Lippman'ın listesinin haricinde başka kirli polisler olduğunu düşündüğümü söylerken o da oradaydı. Onlara o hafta hâlihazırda iki kez saldırıya uğradığımı söyledim. O gün akşamüzeri birisi -belki de Rossi- bana ateş etti. Dün de iki kez, başka saldırılar... Sonra dün gece Rossi saldırıyı düzenledi, benim içeride olduğumu düşünerek..."

Clay'in yanaklarına renk geliyordu. "Hyatt'ın sızıntısı Culp... Rossi'ye seni nerede bulacağını IA'dan biri söyledi."

"İhtimaller hayli yüksek. Hyatt'a anlatmam gerek." Telefonun ahizesini kaldırıyor, sonra bunu tekrar düşündü ve onu geri koydu. "Eğer güvenli evin yerini sızdıran IA'dan biriye Hyatt onlara bunu söylemek zorunda. Ama IA sehven Culp'a önceden haber verebilir. O da ortadan sıvışacaktır."

"İhtimaller hayli yüksek." dedi Clay onun sözlerini tekrar ederek.

"Onu bizzat kendim kontrol etmek istiyorum. Ama Cordelia'yı bırakmak istemiyorum." Stevie dişlerini gıcırdattı. "Bu bir kısır döngü. Ve Culp, Rossi'ye güvenli evin yerini söylemişse bile, dün bize arabadan ateş açanın kim olduğunu hâlâ bilmiyoruz. Ya da restorandaki adamı..." Başını ellerininin arasına bıraktı. "Bu bir kâbus ve ben burada sıkışıp kaldım, çünkü onlar kızımı bırakamayacağımı biliyorlar."

"Stevie, beni dinle." Clay'in sesi çelik gibiydi, Stevie'den ilgisini kendisine yöneltmesini talep ediyordu ve Stevie ihtiyatla başını kaldırdı. "Evin önünde gözcülük yapan iki federal ajan var ve babam evin içinde, yanında da hatırı sayılır bir cephanesi var." Clay aralarında birkaç santimetre bırakacak şekilde öne eğildi. "Sen birkaç saatliğine ayrılсан bile Cordelia burada güvende. Yarın da güvende olacak." Hâlâ yüzünü yaklaşıtıyordu, o kadar yaklaşmıştı ki Stevie onun yüzünden başka bir şey göremiyordu. "Tehlike geçene kadar onu güvende tutacağız. Ve her ne pahasına olursa olsun, ben arkamı kollayacağım."

Clay'in sözleri aklına yerleştikçe içindeki korku geri çekiliyordu. O dikkatsiz bir adam değildi. Tesadüflere yer bırakmıyordu. Her ihtimali değerlendiriyordu. Kendini tekrar tekrar

kanıtlıyordu. Stevie kendisine yardım etmesi için ona güveniyordu. Ve sonra, eğer başını alıp gitmek isterse Clay buna izin verecekti. *Onu özleyeceğim.* Bu düşünce kendiliğinden ortaya çıkmış gibi görünüyordu. Ama Stevie biliyordu. Onu geçen aralık ayından beri özlüyordu. Güvenebileceği biri olduğunu bilmeyi, ihtiyacı olduğunda yanında olacak birini özlüyordu. Onun yüzünü özlüyordu. Hep bir kayadan yontulduğunu düşündüğü o yüzü... Hareketsiz... Kırılmaz... Ama Clay kırılabilirdi. *Ben onu kırdım.* Hayır, Stevie onu incitmişti. O kırılmamıştı. Yakınından bile geçmemişti. Böyle şeylere takılmayacak kadar güçlüydü. *Tıpkı benim gibi...*

Stevie kısa ve kesik kesik nefes alıyordu çünkü ortamda hiç hava yokmuş gibi geliyordu. Clay'in gözleri yanıyordu ama tek bir kasını bile oynatmıyordu. Stevie'nin gözlerine odaklanmıştı ve bekliyordu. Tıpkı aralıktan beri aylarca beklediği gibi... Ve daha öncesinde... Stevie'nin tek görebildiği onun yüzüydü ve bundan hoşnuttu, görüntüsüyle gözlerini doyuruyordu. O klasik anlamda yakışıklı olabilmek için fazla iri yapılıydı ama yüzünün her sert düzlüğünde bir güzellik vardı. Parmak uçları ona dokunmak için karıncalanıyordu, elleri sanki kendi özgür iradeleriyle hareket ediyormuş gibi görünüyorlardı. Parmak uçlarını onun yanağında gezdirdi, teni sıcak ve direçliydi. *Canlıydı.* Clay hafifçe geri çekilmişti ama hâlâ hareket etmiyordu. Sanki vahşi bir yaratığı sakinleştiriyor, onun kendisine alışmasına izin veriyor gibiydi. Bazen Stevie de böyle hissediyordu. Vahşi... Kapana kısılmış ve yalnız... *Yalnız olmak zorunda değilsin. Clay senin için burada.* Bu çarpıcı bir düşüncedydi. Şu an değerlendirmesini yapamayacağı kadar çarpıcıydı, hele ki kesik kesik nefes almaktan başka bir şey yapamadığı bir anda... Onun çenesine dokundu, sakalları uzamaya başlamıştı bile. Clay hareketsiz duruyordu. Onun gözlerine bakıyordu. Nefesini tutuyordu. Ta ki Stevie avucuyla çenesini kavrayana kadar... Clay ürperdi, akciğerlerinden bir fırtına gibi boşalan hava omuzlarının çökmesine neden olmuştu. Eliyle masadan destek alarak gözlerini kapadı ve başını biraz daha yaklaştırarak kendini Stevie'ye bıraktı.

Sanki bu dokunuşlara açtı. *Benim dokunuşlarıma...* Stevie bir kalbin aynı anda hem hüznü hem de sarhoşluğu hissedebileceğini bilmiyordu ama diğer elini de onun yüzüne bıraktığında tam olarak hissettiği buydu. İlk uzattığı elini olduğu yerde bırakarak parmağını alnında gezdirdi, burnundan aşağı indi. Dudaklarına... *Çok yumuşak.* Dudakları çok yumuşaktı. Tüm bunlar olurken Clay hareket etmemişti. Bir eli hâlâ masanın

üzerindeydi, hâlâ telefonunu tutuyordu. Diğer elini yumruk yapmış yanında tutuyordu. Her şeyi Stevie'ye bırakmıştı. *O zaman bu benim seçimim olacak.* Bir kez daha, aklından geçen inatçı bir düşünce ona muhtaç ve acılı hissettirmişti ama kendini güçlü hissediyordu. Sarhoştı. Ama hüznün hâlâ orada duruyordu. *Bunu ben yaptım. Bunu ondan sakındım. Onu bundan sakındım.* Kimseyle yaşamadığı bu yakınlığı, bu dokunuşu... *Çünkü o bekledi. Beni bekledi.* "Seni bir kez daha incitmek istemiyorum." diye fısıldadı. "Ama korkarım bunu yapacağım."

Clay'in gözleri açılmıştı ve Stevie onun açılığının ne kadar büyük olduğunu görünce çarpıldı. "Bu riski alıyorum." diye yanıt verdi Clay boğuk bir sesle. Ve sonra dudakları dudaklarındaydı, sert ve hızlı öpüşüyorlardı. Ve iyiydi. *Çok iyi.* Clay yanında durmakta olan elini birden onun saçlarına götürdü, onu iyice kendine çekti. Telefon masaya düşmüştü, diğer eli Stevie'nin sırtına giderken yolda göğsüne dokunmuş ve Stevie parmak uçlarına yükselmişti, öpüşmeyi bırakmıyorlardı. Onun dudakları... Tanrı'm, bu adam öpüşmesini biliyordu. *Sanki aklıktan ölüyor gibi,* diye düşündü Stevie tekrar, bu kez daha belirsiz bir biçimde. *Ben de öyle. Tanrı'm ben de öyle.* Kollarını onun boynuna sardı ve ona tutundu, kendini onun ateşine bırakmış, öpücüklerine karşılık veriyordu. Gırtlığının derinliklerinde Clay'in hırıldamasına yol açıyordu. Clay'in gövdesinden yayılan titreşim dalgalarını Stevie göğüslerinde hissedebiliyordu. Bir gıdıklamadan fazla, bir okşamadansa az olan bu dokunuş Stevie'nin göğüs uçlarını dikleştirmişti ve daha fazlasını istiyordu. Kendini iyice ona bastırdı ve Clay'in elleri sırtından aşağı iniyor, kalçalarını kavırıyor ve onu kolayca daha da yukarı kaldırıyor. Ama yeterince yükseğe değil. Yakınından bile geçmiyordu. Clay dudaklarını ondan ayırarak ikisine de nefes alacak kadar zaman vermişti, hâlâ ona bakıyordu, dudakları ıslanmıştı. "Biraz daha?" diye sordu, kelimeleri zar zor iştiliyordu.

Stevie kendi dudaklarını yaladı, onun tadını alıyordu. *Biraz daha? Kesinlikle evet.* Ama Clay ondan bir cevap bekliyordu. Cevaplamak için gerçek bir kelime kullanmasını. "Eve..."

Clay onun bitirmesini beklemeden tekrar dudaklarına gömüldü, ona biraz daha veriyordu. *Biraz daha...* Stevie'nin beynini işgal eden şey buydu, diğer tüm düşüncelerin önüne geçiyor, göğüslerine, bacaklarının arasına yayılıyordu. Clay dönerek onu masanın kenarına oturttu, eliyle laptopu körlemesine kenara itiyordu. Titreyen ellerini onun bacaklarından aşağı indirdi, daha fazla yaklaşabilmek için iki yana açıyordu,

tüm bunları yaparken Stevie'nin dudaklarını, vücudundaki her hücreyi titreştiren öpücüklerle boğuyordu. *Titreşiyor*. Bir şey titreşiyordu. Aralarındaki ateşli bağ koptu ve Stevie masada dönerek titreşimin kaynağını aramaya başladı. *Cep telefonu...* Fısıldayabilmek için geri çekildi. "Seninkisi..."

Clay güçlüğüle nefes alıyordu. "Bırak tekrar arasınlar." dedi. Sonra homurdandı. "Vazgeçtim. Telefonu bana ver."

Stevie telefonu ona uzattı, düşecek gibi olunca diğer eliyle onun omzuna tutundu. "Çabuk ol." diye fısıldadı.

"Tamam..." Fazlasıyla rahatsız olmuş bir ifadeyle telefonunun ekranına baktı. Sonra birden durağanlaştı, göz açıp kapayıncaya kadar cinsel isteği yerini ölümcül bir sakinliğe bırakmıştı.

Stevie doğruldu, bir adrenalin dalgası onu kendine getirmişti. "Ne oldu?" diye sordu ama Clay çoktan elinde silahla güverteye çıkan merdivenleri tırmanmaya başlamıştı.

"Su altı termal kameralar..." diye bağırdı omzunun üzerinden. "Birisini geliyor. Temiz işareti verene kadar burada kal."

Stevie onun 'burada kal' lafına karşılık vermek için ağzını açmıştı ama yılların eğitimi bunu yapmasına izin vermedi. "Düşün." diye mırıldandı kendi kendine çünkü Clay çoktan gitmişti. Ama ona *hareket etmesini* söyleyen annelik içgüdü-sü beynini kemirirken mantıklı düşünmek çok zordu. Kızını koruması gerekiyordu. *Cordelia evde*. Evin camları kurşuna dayanıklıydı ve kapıları güvenlik korumalıydı. *Evde kaldığı sürece Cordelia güvende*. Clay'in verdiği emrin acısı hâlâ geçmemişti, gururunu tırmalıyordu ama Stevie derinlerde bunun doğru olan şey olduğunu biliyordu. Restorandaki keskin nişancı muhtemelen hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi. Ve Kersey'yi aramalarından bu kadar kısa bir süre sonra su altı alarmlarının çalmaya başlaması Stevie'nin aklında şimşekler çaktırıyordu. Kersey onunla oyun oynuyor olabilirdi, açığa çıkması için onu bu bilgilerle yemliyor olabilirdi.

Ama bu çok manasızdı. Ne telefondan ne de Skype üzerinden Stevie'nin çağrısının izini sürmesinin yolu yoktu. Clay'in iletişim hatları güvenliydi. Stevie, bir de, Kersey'nin söylediği her kelimeye inanmıştı. *Ölüyor olduğu için mi?* Hayır, sebebi bu değildi. Çünkü Steve onun gözlerinde, onun sesinde kendini görmüştü. Ayrıca gelen her kimse Stevie, Kersey'yi aramadan uzun süre önce yola çıkmış olmalıydı. Dalgıçlar tekneden gelmek zorundaydılar ve bu biraz zaman alırdı.

Stevie değneğini bulmak için etrafına bakındı, teknenin mutfağındaki ocağın yanına yaslanmış hâlde buldu. Stevie

aptal değildi. Kendisini bir kez daha bir hedef hâline getirmeyecekti. Neyin ne olduğunu öğrenene kadar görüş açısından uzak duracaktı. Ve merdivenlerden çıkması zaman alacaktı. Eğer kıyamet kopacaksa dipte sıkışıp kalmaktansa tepede bekliyor olmak daha iyiydi.

İçindeki polisin -ve elbette ki içindeki kadının- Clay'in onun için daha fazla kurşun yemesine izin verme niyeti yoktu. Elinden gelen en hızlı şekilde hareket ederek onun peşinden merdivenleri çıkmaya başladı.

Baltimore, Maryland, 16 Mart Pazar, 10.55

Bir saat beş dakika geçmişti ve Westmoreland aramamıştı. Robinette mutlu değildi. Ofisinde ileri geri yürüyor, çalışanlarının listesini aklından geçiriyordu. Kimlerin şüpheli ve kimlerin güvenilir olduğuna karar vermeye çalışıyordu. Pek çoğuna güvenmemesinin tek sebebi onları yeterince tanımıyor oluşuydu. Ama o tip çalışanların herhangi bir gizli -ve/veya tehlikeli- bilgiye erişimi yoktu.

Peki ya kendi iç çemberinde, pastadan pay verdiği kişiler? Brenda Lee'ye güveniyordu hâlâ. Henderson ve Fletcher'a ise artık güveni kalmamıştı. Robinette şu anda Westmoreland için karar verme eşiğindeydi. Gelişmelerden haberdar edilmek için bir saat sınırını özellikle belirtmişti. Wes'in ona bir mesaj ya da e-mail yollaması bu kadar zor olmamalıydı. Eğer başı belada değilse... Ya da Mazzetti'yi ele geçirmediyse... Ya da eğer koruması evine hiç gitmediyse... Wes Robinette'in Henderson ve Fletch konusundaki tavrını onaylamamıştı. Belki de Westmoreland ipleri kendi eline almıştı. Ekibi son zamanlarda onun gösterişli smokinleri ve resmî davetleriyle kafa buluyordu. Eğer dikkatli olmazsa papyonun iplerinin beynine kan gitmesini engelleyeceğini söylüyorlardı. Otoritesinin azalacağını... Robinette bunları iyi niyetli sataşmalar olarak düşünüp önemsememişti. Ya söylediklerinde ciddiyseler? Ya onun arkasından konuşuyorlarsa? Ya ondan daha iyisini yapabileceklerini düşünüyorlarsa? *Ya beni devirmeyi denerlerse?* Robinette olmadan da işle ilgili her şeyi biliyorlardı. Tüm formülleri... Yasal ve yasal olmayan müşterileri, fiyatlandırmayı... Her şeyi... Stevie Mazzetti kadar kendi iç çemberi de onu gömebilecek kapasitedeydi.

Westmoreland şu anda neredeydi? Robinette masasına oturdu ve şirket filosundaki araçlarını takip etmek için kullandığı internet sitesini açtı. Westmoreland o araçlardan birini

kullanıyordu. Siyah bir Toyota Sequoia... Robinette aracı seçti ve uydunun araçtaki vericiye bağlanmasını bekledi. *Araç bulunamadı.* Gözlerini hızlı hızlı kırptıyordu. Sanki birisi beynine bir paket lastiği fırlatmış gibiydi. *Tamamen dellenden önce şu siktiğimin sitesinin doğru çalıştığından emin ol.* Filodaki diğer araçları aradığında çıkan sonuçlar doğrudu. Çoğu burada park etmişti, tesisin içindeydi. Birkaçı dışarıda teslimat işlerini yapıyor, yeni çalışma haftasının başlangıcına hazırlanıyorlardı. Özel bir şifre girdi ve Lisa'nın arabasını buldu. Her hafta ailesiyle sabah kahvaltısına giderdi. Ve... Evet... Jaguarı ailesinin mozaikleyi andıran çirkin villasının önüne park etmişti, tam da olması gerektiği gibi... Bir kez daha Sequoia'yı aradı. *Araç bulunamadı.* Westmoreland, Sequoia'nın takip cihazını kapatmıştı. Bu hayra alamet değildi.

Otoritemi kaybetmedim. Ve ekibinin bu gerçeğin hatırlatılmasına ihtiyacı vardı, Robinette bunu seve seve yapacaktı. Duvardaki kasayı açtı ve ayakkabı kutusu büyüklüğündeki silah kasasını çıkardı, sonra kapısını açmak için başparmağını parmak izi okuyucuya bastırdı. Yalnızca kendi özel hedef tahtasında ateşlenmiş olan silahları çıkardı. Onların izi sürülemezdi. Onları kullanacağından değil. Bir susturucu kullansa bile insani engelleri aşmanın çok daha gürültüsüz yolları vardı. Ama hazırlıklı olmaktan kimseye zarar gelmezdi. Küçük adres defterini de cebine attı. Bu defterde önemli isimler ve önemli adresler vardı. Stevie Mazzetti'nin ailesi ve arkadaşları gibi... Bay Maynard dâhil... Ve kendi iç çemberinin ailesi ve arkadaşları... Elini güçlendirmek gereksinimi duyması hâlinde gerekli olabilirdi.

En son olarak birkaç araba anahtarı çıkardı. İçinde takip cihazı olmayan bir arabası vardı ve bu araba GPS cihazlarının icadından önce icat edilmişti. Teknolojiyi ve getirilerini çok seviyordu ama bazen iş eski model aletlere düşüyordu.

On İkinci Bölüm

Wight's Landing, Maryland, 16 Mart Pazar, 10.55

Clay kendine lanet okuyarak iki adımda güverteye uzanan merdivenleri çıktı. Stevie'nin güvende olacağına söz vermişti ama onu güvende tutacak yegâne alarmı neredeyse görmezden gelmişti. *Sen bir geri zekâlısın Maynard.* Tabii... Nihayet onu kollarına aldığını saymazsak... Ve hayalini kurduğundan bile daha güzel olmuştu. Sanki bir düğmeye basmış ve onu uyardırmıştı. Onun arzularını uyandırmıştı. Stevie kesinlikle onu arzulamıştı. Bunu kesinlikle o da istemişti. *Beni istedi. Teşekkürler Tanrım.*

Bu düşünceyi aklından çıkarmak için hızlıca başını sağa sola salladı. *Dikkatini topla, yoksa o senin olabilmek için hayatta kalamayacak.* Koşarak güverteye çıktı ve sonra patinaj çekerek durmak zorunda kaldı. Babası iskelede durmuş, kol saatine bakıyordu. Tanner başını kaldırdı, pek memnun görünmüyordu. "Fazla uzun sürdü." Gözlerini kıstı. "Ama tepki süren için seni tebrik ediyor olmam gerek sanıyorum. Saçlarını bir taraman iyi olabilir. Ya da suya atlaman... Su yeterinde soğuktur. İndirmek için..."

Bu ne amına koyayım? Evet, aleti hâlâ kaya gibi sertti ama... *Bu ne lan?*

"Baba, eve geri dön. Buraya doğru ilerleyen bir dalgıç var."

"Biliyorum. Silahını indirebilirsin. Gelen yalnızca Lou."

Clay bir an için boş boş bakmaktan fazlasını yapamadı. Sonra ne olduğunu anladı. "Bunun lanet bir *tatbikat* olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet... Ve hormonlarını kontrol altına alabilirsen, bunu spesifik olarak talep ettiğini hatırlayacaksın. Eğer gerçek olsaydı ateşle oynuyor olacaktın evlat."

Clay silahını yerine koydu ve öfkesini yatıştırdı. Sistemin düzgün çalıştığından emin olmak için *tatbikatı kendisi* istemişti. Testi yapanın eski nişanlısı olacağını beklemiyordu. İskele-nin aşağısındaki Stevie'yi düşündü. Onu orada tutmanın bir yolu olmadığını biliyordu. Bu onun doğasında yoktu. Hâlâ ortaya çıkmamış olmasına şaşırılmıştı. *Muhtemelen yalnızca o lanet merdivenleri çıkması bir dakikayı bulduğu içindir.*

Görünüşe bakılırsa onu eski nişanlısıyla planlanandan önce tanıştırtıyor olacaktı. İskeleye geçti ve suya doğru baktı,

Stevie gelmeden Lou'yu hazırlamayı umuyordu. O ve Lou artık bir çift değillerdi ama hâlâ arkadaşılar ve Lou'nun aşırı koruyucu bir yanı vardı.

Ne yazık ki aralıkta olanları Lou da biliyordu. Çünkü Stevie onu odasından kovduğunda Alec onu dışarıda bekliyordu. Clay'in yüzüne bir kez bakmış ve Clay bu konu hakkında tek bir kelime etmemiş bile olsa neyin kötü gittiğini anında anlamıştı. Alec ve Alyssa çok sıkı fıkıydılar ve Clay'in yönetici asistanı da olanlardan kısa bir süre sonra haberdar olmuştu. Ve Alyssa'nın bildiği her şeyi ablası da aynı anda öğrenirdi. Stevie'nin Lou'nun en sevdiği insan olmadığını söylemek bunu kibarca dile getirmek olurdu.

Sudan kabarcıklar çıktı ve maskelerini takmış iki dalgıç su yüzeyinde belirdi. İkisi de soğuk sular için dizayn edilmiş su geçirmez neopren kıyafet giiyorlardı, maskeler yüzlerini tamamen kapatıyordu. "Dalgıç arkadaşı kim?" diye sordu Clay sert bir ifadeyle. Lou onun Stevie ve Cordelia'yı saklamakta olduğunu biliyordu çünkü yalnızca birkaç saat önce Cordelia'nın çiftliğe nakliyesi için ondan yardım istemişti. Ama Lou'nun yanında misafir getirmeyeceğini umuyordu.

"Nell Pearson, yeni şerif yardımcısı..." dedi babası. "Nell güvenli. Onu bizzat ben kontrol ettim."

"İyi." dedi Clay. "Ama bir dahaki sefere bana böyle sürprizler yapma. Onlara ateş açmış olabilirdim."

"Ben de bu yüzden burada duruyorum oğlum." Babasının ses tonu azarlamaya yakındı, babacan bir ifadeden patronvari bir ifadeye geçiyordu ve Clay yeniden on yaşındaymış gibi hissetti.

Gözlerini devirerek, onları iskeleye çekmek için kolunu uzatmadan önce iki dalgıcın merdivenin çoğunu tırmanmalarını bekledi. Lou maskeyi yüzünden çıkardı. "Siktiğimin suyu, cidden soğuktu. Alarm çaldı mı?"

"Çaldı." dedi babası. "İlk kameradaki... Diğerleri de ondan sonra çaldı."

Lou başlığını geriye attı. "Profesyonel bir dalgıç bizden biraz daha hızlı yüzebilirdi ama davetsiz bir misafir yüzeye çıkmadan önce hazırlanmak için en azından üç dakikaya ihtiyacın var." Lou bakışlarını kaldırıp Clay'e baktı.

"Neden somurtuyorsun tatlım? Sistemin tıkr tıkr çalışıyor."

"Bana, geleceğini söylemen gerekirdi." dedi Clay sessizce.

Lou masumca gülümsedi, avucunun içiyle hafifçe yanağına dokundu. "O zaman gerçek bir test olmazdı." Clay'in omzu-

nun üzerinden arkasına baktı. "Artı, Dedektif Mazzetti'yle tanışmak istiyordum."

Clay arkasını döndüğünde Stevie'nin değneğine iyice yaslanmış, güvertede durmakta olduğunu gördü. Hiç mutlu görünmüyordu. "Neler oluyor?" diye sordu Stevie.

Clay onun iskeleyle çıkmasına yardım etti, ayağını tam basana kadar kolundan destek oldu. "Bir tatbikat..."

"Bir tatbikat..." diye tekrarladı Stevie renksiz bir sesle.

"Bilmiyordum. Yemin ederim, ben seni bu şekilde korkutmazdım."

"Sorun değil." Stevie paletlerini tekmelemekte olan Lou'ya baktı. "Ve siz?"

Lou ileri çıktı, ifadesi soğuk ve mesafeliydi. "Ben Şerif Moore... Bu da Şerif Yardımcısı Pearson." Nell Pearson, kırklı yaşlarının ortalarında görünen sarışın bir kadındı, kenarda durmuş, hiçbir şey söylemiyordu. İki tarafta da el sıkışmak için bir hareket yoktu. Clay bir şeyleri yumruklamak istiyordu ama bir kez daha gözlerini devirerek sakinleşti. "Lou, sen ve yardımcın üzerinizi değiştirmelisiniz. Kayıkhaneyi kullanabilirsiniz. Hiçbir şeye dokunmayın yeter."

Lou gözlerini kıstı. "İyi. Çantamızda kuru giysilerimiz var." Babası Lou'ya bir termos uzattı. "İçiniz ısınsın diye size biraz kahve yaptım."

Lou onu öpmek için yanağına yaklaştı. "Teşekkürler Tanner. Guthrie'yi arayıp haber verebilir misin? Ona buraya geldiğimizi ve bizi almak için tekneyi getirmesini söyle."

"Guthrie kim diye sordu Stevie. Lou'yu inceliyordu, ifadesi aldatıcı biçimde kibarlı.

"Diğer yardımcısı..." dedi Clay.

Stevie yüzündeki kibar ifadeyi koruyordu, sesi sakindi. İçten bile denilebilirdi. Ama gözlerindeki alev onu ele veriyordu. "Gizli saklanma yerimizi epey insan biliyormuş Clay."

Lou yarı yolda durdu. Arkasını döndüğünde yüzündeki ifade Stevie'ninkini bire bir yansıtıyordu. Konuştuğunda tonu aynı derecede kibarlı. Eğer kendi yerinde bir başkası olsa Clay bundan eğlenebilirdi. Ama bu onun başına geliyordu ve tek istediği buna bir an önce son vermektir. "Dedektif Mazzetti, yardım ve destek sağlamam konusunda benden yardım istendi. Yardımcılarım benim uygun gördüğüm şekilde bu yardımın bir parçası olacaklar. Ama kayda geçmesi için söylüyorum, Şerif Yardımcısı Guthrie bırakın burada saklandığınızı bilmeyi, sizin ve kızınızın varlığından haberdar bile değil. Sizin bu şekil-

de açıkta dikiliyor olmanızı kesin olarak beklemediğimi ifade etmeliyim, özellikle de dün olanlardan sonra...”

Stevie duruşunu dikleştirdi ve Clay gözlerini kapattı. “Lou,” diye mırıldandı, “yapma.”

“Neyi yapma?” diye sordu Lou ekşi bir sesle. “Gerçekleri mi konuşmayayım? Dün bir keskin nişancı üzerinize ateş açtığında iki insan öldü dedektif. Kızınız ön bahçenizde neredeyse kurşuna diziliyordu. Dün gece bir güvenli evde sizin yerinizi alan bir polis öldürüldü. Tam şu anda hedef alınmadığınızı nereden biliyorsunuz? Hepimizi riske atmadığınızı nereden biliyorsunuz?”

Stevie’nin yanakları kıpkırmızı olmuştu, vücudu o kadar katı duruyordu ki ortadan ikiye ayrılmamış olması bir mucizeydi. “Sanırım haklısınız. Özür dilerim Şerif Moore.”

“Özür dilemeniz gereken kişinin ben olduğumu düşünmüyorum. Ama yine de teşekkür ederim. Şerif Yardımcısı Guthrie gelmeden önce birkaç dakikanız var, eğer saklanmak isterse- nizi... At çalındıktan sonra ahırın kapısını kilitlemek gibi olacak ama size daha iyi hissettirecekse, vakit kaybetmeden gidin.”

Clay bıkkınlıkla soluk verdi. Lou, Stevie’yi çileden çıkarmakla kalmamış, aynı zamanda onu utandırmıştı. Ve bu son darbe tamamen art niyetliydi. “Kes artık Lou! Kendisinin ve kızının burada güvende olacağına dair Dedektif Mazzetti’ye garanti verdim. Kimse kimseyi hedef alacak kadar buraya yaklaşamaz. Su altı güvenlik sisteminin testi başarılı geçti, yani işimizi bitirdik. Herkes kendi köşesine çekilsin artık.” Stevie’nin sahneden çıkmasını bekliyordu ama o hareket etmedi. Bunun yanı sıra konuşmuyordu da ve bu, Clay’i endişelendiriyordu. “İyi misin?” diye mırıldandı.

Stevie başını hafifçe sallayarak “Evet.” dedi ve Clay ancak o zaman onun dimdik durduğunu, değneğini arkasına sakladığını fark etti ve onu anlayışla karşıladı. Stevie yürümesini zorlaştıracak engeller karşısında geri çekilmeyi seçmişti çünkü Lou ve yardımcısının onun sendelediğini görmesini istemiyordu. Ama Lou bunu fark etmemişti ve eğer Clay bu konu hakkında ağzını açmazsa asla fark etmeyecekti.

“Lou, titremen geçince konuşabiliriz. Git ve üzerine kuru bir şeyler giy.”

Lou ona acıyarak baktı, sanki Clay yeryüzündeki en salak adammış gibi... Ama ses tonunu değiştirdi, daha profesyonel bir ifadeye büründü. Nihayet... “Tekneyi yarın sabah saat beşte getireceğim. Çocuk hazır olsun, nakil için tüm sorumluluk bende olacak.”

Clay bir adım geri sıçradı. Planlarını babasının teknesindeyken Stevie'ye anlatmaya niyetlenmişti ama Stevie ona dokununca... Kim onu unuttuğu için suçlayabilirdi ki? Clay o an kendi adını bile unutmuştu. Sersemlemiş hâlde kendisine bakmakta olan Stevie'yle göz göze geldi. O daha da sinirlenmiş görünüyordu. Unuttuğu için onu suçlayabileceği ve suçladığı besbelliydi. “Çocuk mu?” diye tısladı kenetlenmiş dişlerinin arasından. “Hangi çocuk? Benim çocuğum mu? Neler oluyor burada?”

Lou gerçekten pişman olmuş görünüyordu. “Onun bilmediğini bilmiyordum. Artık gidip üstümü değiştireceğim.”

“Evet, gitsen iyi edersin.” diye mırıldandı Clay. “Sikeyim!”

“Açıklamanı bekliyorum Clay.” dedi Stevie alçak sesle, kayıkhanenin kapısı Lou'nun ardından kapanırken.

Clay ona doğru bir hamle yaptı, Stevie'nin geri çekilerek ondan uzaklaşması şaşırtıcı olmamıştı. “Bunu baş başa konuşalım. Açıklayabilirim.”

Büyük bir incelikle temizlenen bir boğaz sesi duyuldu. Şerif Yardımcısı Pearson kenarda durmuş, oldukça huzursuz görünüyordu. “Araya girmiş olmak istemem.” dedi. “Dedektif Mazzetti, sizin burada olduğunuzdan kimseye bahsetmeyeceğim. Benim de bir çocuğum var ve son yirmi dört saat içinde başınızdan geçenleri ancak hayal edebiliyorum. Benim sözümüne güvenebilirsiniz.”

“Teşekkür ederim.” dedi Stevie. “Bu benim için önemli.”

Pearson, Clay'e baktı. “Benim oyum tatbikatı size haber vermekten yanaydı ama babanız ve şerif benim oyumu saf dışı bıraktı. Lou planlarınızı dedektife anlatacak vaktinizin olmadığını bilmiyordu.” Ona biraz üzgün bir ifadeyle gülümsedi. “Sizinle nihayet tanıştığımıza memnunum, yine de başka şartlar altında tanışsak daha iyi olabilirdi. Babanız bana sizden çok bahsetti, sanki çoktandır sizinle tanışıyor muyum gibi hissediyorum. Şimdi, eğer izin verirseniz üzerimdeki bu kıyafeti çıkaracağım çünkü ayak parmaklarımı hissedemez oldum.” Pearson kayıkhaneye girip kapıyı kapattığında Stevie ağırlığını sağlam ayağına verdi ve iskeleden eve doğru yürümeye başladı.

“Eğer bana bağırarak isiyorsan,” dedi Clay, “bunu teknede yapman daha iyi olur. Cordelia duymaz.”

Stevie ağır ağır döndü, gözlerinden ateş saçıyordu. “Senin istediğin yere gitmem için kızımı kullanarak beni manipüle etmeye kalkma.”

Clay teslim olarak ellerini havaya kaldırdı. “Tamam, haklısın. Lütfen tekneye gider misin, böylece bu soruna bir çözüm

bulabiliriz. Ayrıca Şerif Yardımcısı Guthrie bir dakika içinde burada olacak. Eğer seni taşımama izin vermezsen bu kadar kısa bir süre içinde eve yetişemezsin.”

Stevie ona ters ters baktı, çileden çıkmıştı. “Bu çok acımasızcaydı.”

“Acımasız ama doğru. Seçim yapman gerekiyor.”

“Bana dokunma.” diye çıkışarak eline vurdu, Clay güverteye inmesi için ona yardım etmeye çalışırken. “Yere düşerim daha iyi.” Düşmemişti ama değneğin ucu güvertedeki bir su birikintisine çarptığında buna epey yaklaştı. Dengesini korumayı becerdi ve arkasına bile bakmadan kabine indi.

“Öfkelenmiş.” diye genişgüzel bir yorum yaptı babası.

Clay arkasını döndü, Stevie’nin ona fırlattığı bakışı o da babasına fırlatmıştı. “Lou’yu buraya çağırırken aklından ne geçiyordu çok merak ediyorum.”

“Lou’nun bu kadar açıkça düşman kesileceğini düşünmemiştim. Özür dilerim Clay.”

“İyi de, özür dilemen durumu düzeltmeyebilir. Zamanla-man gerçekten berbat baba.”

“Bunun için de üzgünüm. Ama kendi yüzündeki ifadeyi bir görebilseydin...” Clay’in yüzüne şöyle bir baktı ve bir adım geri çekildi. “Pekâlâ... Şimdi gidip çocuğu bir kontrol edeyim.”

“Evet, iyi olur. Tıpkı bir korkak gibi kaç.” diye mırıldandı Clay, babası iskeleyi çoktan yarılamıştı. Clay kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup kayıkhaneyi izleyerek bekledi.

Lou dışarı çıktı, üzerine bir sweatshirt ve eşofman giymişti, oldukça durgun görünüyordu. “Üzgünüm. Gerçekten...”

“Bunu neden yaptın Lou?” diye sordu. “Neden ona öyle davrandın? Cehennem gibi bir gün geçirdikten sonra bir de sen üzerine körükle gidiyorsun. Buna gerek yoktu.”

“Biliyorum.” diye iç geçirdi Lou dertli dertli. “Ben çok kötü bir insanım.”

“Şu anda kendimi buna katılmak zorunda hissediyorum.”

Lou irkildi, Clay’in söylediklerini böyle kolayca kabul etmesi onu açıkça şaşırtmıştı. “Buranın sahibiymiş gibi gelip bu havaları takındığına göre oldukça yüzüstü biri. Seni kullanıyor.”

Clay teknenin kamarasındaki o anları düşündü. Stevie Mazzetti tarafından kullanılmak hayatındaki en güzel tecrübelerden biri olmuştu. Kuruyup kalana kadar Stevie onu kullanabilirdi, mahsuru yoktu. “Onu buraya ben davet ettim.”

“Gidebileceği başka yerler de vardı. Bel bağlayabileceği başka insanlar... Neden sen?”

"Çünkü buraya gelmesi için onun aklına girdim." dedi dürüstçe. "Bu beni ilgilendirir Lou. Seni değil."

"Ama..." Yeniden göğüs geçirdi, sinirlenmişti. "O, kalbini kırdı."

Clay kendini gülmek zorunda hissetti. "E sen de aynısını yaptın. Düğünümüzden altı hafta önce benden ayrılıp başka biriyle evlendin ama gördüğün gibi ben kocanla ağız dalaşına girmiyorum."

Lou'nun bu kez utanmaya hakkı vardı. "Evet, ben senden ayrıldım ama ben senin kalbini kırmadım. Senin kalbini kıramazdım."

Clay'in gülümsemesi kaybolmuştu. "Neden? Taştan olduğu için mi?"

"Hayır. Bu çok saçmaydı." Yumruğuyla hafifçe Clay'in göğsüne vurdu. "Dışarıdan bir kaya gibi görünüyor olabilirsin ama içeride koca ve yaşlı bir jelibondan fazlası yok."

"Kimseye söyleme." diye fısıldadı Clay.

"Söylemem." dedi gülümseyerek, sonra ciddileşti. "Senin kalbini kıramazdım çünkü ona âşık olduğun gibi bana hiç âşık olmadın."

Clay tekneye doğru baktı. Stevie'nin orada olduğunu, kendisini beklediğini bilmek bile, hatta ona böylesine kızginken bile... Clay'i mutlu ediyordu. "Sanırım onu gördüğüm anda anlamıştım."

"Lütfen bana ilk görüşte âşık olduğunu falan söyleme. Midemi bulandırıyor sun."

"Tamam. İlk görüşte değildi. Daha çok üçüncü görüş gibiydi." O anı hatırlayınca gülümsedi. "Ofis sandalyeme eğilmiş suratıma suratıma bakarak beni paylıyordu. Ki bunu tamamen hak etmiştim."

"Ne yapmıştın?"

"Geri zekâlığın biri olduğum için kızını tehlikeye atmıştım. Nicki'yi öldüren adamı hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim? Zavallı Nicki! Çok kötü tercihler yapmıştı ama bunu hak etmemişti."

"Evet, hak etmemişti. Nicki'yi kimin öldürdüğünü biliyordum ve onu bizzat kendim yakalamak istiyordum. Onu polislerle rapor etmiş olmam gerekirken bunu yapmamıştım. O herif de Cordelia'yı takip ediyordu."

Lou aldığı keskin nefesi tuttu. "Ben olsam bağırıp çağırılmaktan fazlasını yapardım Clay."

"Biliyorum. Ama o adamın başka neler yaptığını öğrenir öğrenmez yapmam gerekeni yaptım. Katilin kimliğini verdim

ve Cordelia'ya zarar gelmedi. Stevie bir anne ayı gibiydi... O, kızını korumak için her şeyi yapar. Ve ben de yapacağım. Stevie ve Cordelia benim için önemliler. Bir daha Stevie'ye asla öyle çıkışma. Asla..."

Lou onu gömleğinden yakaladı. "Yalnızca senin zarar görmeni istemiyorum."

"Ve ben de beni önemsedığın için sana minnettarım ama bu seni ilgilendirmez. Beni ilgilendirir. Ve ben bu riski alacağım."

Lou başını sağa sola salladı. "Bana yalnızca bir şey için söz ver. Onun seni kandırmasına izin verme. Sen bir ömür boyu mutluluğu hak ediyorsun, teknenin kamarasında bir iki kez kırıştırmayı değil."

Clay gözlerini kırıştırdı. "Kırıştırdığımı düşünmene sebep olan şey nedir?"

"Pekâlâ, *bölünmüş kırıştırma* diyelim." dedi Lou pis pis sıratarak. "Buraya geldiğimde saçların dağınıktı. Bir yıl boyunca seninle yaşadım ve bir kez bile saçının taranmamış olduğunu görmedim. Ve çadırı..." Gözlerini aşağıya çevirdi, sonra tekrar yukarı kaldırdı. "Evet. Bu kısmı çok net hatırlıyorum."

Clay korkuya kapılmıştı. "Sakin bunu onun yanındaiken söyleme. Lütfen!"

"Söylemem söylemem. Tanrı'm!.. Ama onun da seni seveceğine ve yalnızca yatağa atacak ve performans gösterecek birini aramadığından emin olacağına söz ver. Ya da daha kötüsü, yalnızca yardımına müteşekkirdiği için bunu yapmadığına..."

Clay irkildi. "Bitti mi?"

"Sanırım. Artık büyüdün. Gitmene izin vermem gerek. Büyük çocukların cebinden yemek paranı çalmalarına izin vermemeye çalış." Lou onun yanağını okşadı. "Ona üzgün olduğumu söyle."

"Söylerim." İskeleye yaklaşmakta olan Guthrie'yi gösterdi. "Dönüş biletin orada."

"Tamam. Yarın Cordelia'yı almaya geldiğimde görüşürüz. Stevie için bol şans."

"Sağ ol. Buna ihtiyacım olacak."

Baltimore, Maryland, 16 Mart Pazar, 11.35

Teknoloji oldukça faydalı, diye düşündü Robinette aracını gideceği yerden yarım kilometre uzağa park ederken. Özelikle takip teknolojisinin faydalarını takdir ediyordu. Tüm iş

gücünün hareketlerini tek bir tuşa basarak takip edebiliyordu. Sorun şuydu ki aynı teknoloji kendisini takip etmek isteyen biri tarafından da kullanılabilirdi. Ki bu kabul edilemezdi.

Koşarak deposunun olduğu sokağa geldi, bu depoyu onurlu bir şekilde askerlikten çıkarılıp eski bir asker olarak eve döndüğünde almıştı ve bu depo sayesinde pek çaba harcamadan servetini hazırlamaya başlamıştı. Askeri sicili sayesinde bir polis olabilirdi, doğru. Ama ellerini kirletmedikçe polislerin para falan kazandığı yoktu. Robinette para kazanmanın başka bir yolunu bulmuştu ve şimdi kendine ait birkaç kirli polisi vardı. Bu işin içindeki ironi hoşuna gidiyordu.

Kendi deposunu buldu ve kapının kilidini açarak 1999 model Chevy Tahoe'yu açığa çıkardı. Bu spor bir araba değildi ama içinde GPS de yoktu. Ekibinden kimse bu arabanın varlığından haberdar değildi. Bu, ilk eşine aitti. Levi'nin annesine... Arabayı alkolik babasının garajında çürümeye bırakmıştı. Levi'yi o dokuz yaşındayken aşırı doz uyuşturucudan ölen annesinin mezarının yanına gömdükten sonra Robinette onu kullanarak Louisanadan buraya dönmüştü. İlk eşi, Robinette askerden döndükten sonra ölmüştü ve arkadaşları onun yanında olmuşlar, onunla birlikte yas tutmuşlardı. Oğlunu doğurmuş olan o kaltağa zerre önem vermiyordu ama ekibinin bunu bilmesine izin vermemişti.

Ekibinin Levi'nin cenazesine gelmesini beklemiyordu ve Brenda Lee'nin mezar başında onun yanında olması için eski arkadaşlarını bir araya toplamış olması onu duygulandırmıştı. Cenazeden sonra planlar yapmışlardı, bugün nihayet meyvelerini verecek olan planlar... Ama o zamanlar Robinette'in düşünmek için biraz zamana ihtiyacı olmuştu. Onlara bir araç kiralayıp eve döneceğini söylemiş, eski kayınpederinin gözlerinin önünden Tahoe'yu çalmış ve onu buraya getirmişti. Bu aracı çoğunlukla gittiği yerlerin gizli kalmasını istediğinde kullanıyordu. Genellikle fahişelere gittiğinde... Zevkleri muhtemelen şimdiki kayınpederinin beklentileriyle uyuşmazdı. Ama Tahoe'yu aynı zamanda kendi çalışanlarını gözetlemek için de kullanıyordu. Bugün olduğu gibi...

Wight's Landing, Maryland, 16 Mart Pazar, 11.35

Clay bir kez daha kamaraya inen basamakları geçti, hak ettiği tiradı atabilmesi için Stevie'ye ciğerlerini hazırlayabileğine dair adil bir uyarıda bulunuyordu. Kamaraya girdiğinde

onun basamaklardan mümkün olduğunca uzakta durduğunu gördü. Ki bu o kadar da uzak bir mesafe değildi, bu kamaranın küçük bir tekneye ait olduğu düşünülürse. İki adım daha atsa onun arkasında duruyor olacaktı, -karamsar bir hâlde başını öne uzattığı için- açığa çıkan boynunun yanını öpebilecek kadar yakında... "Stevie, üzgünüm. Yemin ederim sana anlatacaktım. Ama sen bana öyle dokununca ben..."

Stevie elini havaya kaldırarak onun sözünü kesti. "Bana *anlatacak* olduğunu biliyorum."

Stevie'nin ona inandığını görünce rahatlayan Clay ona yakın olmak için gereken iki adımdan ilkinin attı. Fakat Stevie'nin kelimelerini idrak etmeye başlayınca irkildi. *Anlatmak?* "Anlamıyo..."

Bir kez daha eli havaya kalkarak sözünü kesti. "Sanırım sorulması gereken soru şu: Bana ne zaman *anlatmış* olacaktın? Onu bir tekneye aceleyle bindirip tanımadığım insanların kızımı götürmesine izin verirken mi?"

Oh! Clay'in annesi bir ahmak yetiştirmemişti. Şimdi anlıyordu. "Hayır. Sana seçenekleri çok daha önce açıklayacaktım. Hatta bu tekneden çıkmadan önce..."

Stevie acı acı güldü. "Ah, hayır. Bu işten öyle sıyrılamazsınız Bay Maynard. Bana seçeneklerimi açıklayacakmış; kıcıma açıklarsın! Benim seçeneğim yok. Sen dün beni kurtardığından beri seçeneğim yok, değil mi?" Clay önce ağzını açtı fakat sonra susmayı tercih etti. Galip çıkamayacağı bir durumdaydı. Stevie kafasını kaldırmıştı, siyah saçları Clay'in öpmek istediği boynunu kapatıyordu artık. "Değil mi?" diye sordu tekrar.

"Bunu nasıl cevaplayacağımı bilmiyorum." dedi Clay temkinlice. "Eğer hayatını kurtardığım için benden bir özür bekliyorsan, daha çok bekleyeceksin."

Stevie dönerek değneğini aldı ve sertçe yere vurdu, Clay ayaklarının altında zeminin titrediğini hissetmişti. Stevie dudaklarını yummuş, gözlerini kısmıştı. Ve yüzü kızarmıştı. Ağlıyordu. "Bana kelime oyunu oynamaya *kalkma* Clay."

"Tamam. Evet, seçeneklerin var. Hayır, o kadar seçeneğin yok. Dün gece Cordelia'yı saklamak için daha güvenli bir yere ihtiyacımız olduğunu özellikle söylemiştin. 'Buradan bile daha güvenli.' Elini havaya kaldırdı. "Ben de söylediğini yaptım."

"Bana danışmadan..."

"Bunun için özür dileyebilirim. Uyumaya ihtiyacın olduğunu düşündüm. Düşünceli davranmaya çalışıyordum."

"Elbette çalışıyordun!" diye bağırdı dişlerinin arasından.

"Tek yapabildiğin bu, düşünceli olmak. Düşünceli olmandan o kadar yoruldum ki çılgılık atabilirim."

Clay rahatsızlığını daha fazla kontrol altında tutamadı ve yumruklarını beline koydu. "Seni ve Cordelia'yı en yakın otobüs istasyonuna götürüp elinize birer sandviç ve otobüs bileti parası verip bırakmamı mı istiyorsun? Hatta boynunuza 'Beni hemen öldürün' yazmamı da ister misin? Bu beni daha az düşünceli yapacak mı?"

Stevie ansızın öne çıktı, dudakları titriyor, koyu gözleri birden parlıyordu. Sağlam ayağınının parmak uçlarında öne eğilerek işaret parmağını onun göğsüne dayadı. "Bana patronluk taslama."

Clay bir soluk aldı ve bıraktı. Onun gözyaşlarını görmezden gelmek için büyük çaba harcıyordu. "O zaman çocuk gibi davranmaya, öfke krizlerine girmeye bir son ver." diye çıkıştı. "Seni ve kızını korumak konusunda ciddiylim. Sen de hazır olduğunda aramıza katılmaktan çekinme."

Stevie ondan yumruk yemişçesine geri sıçradı, sonra o kadar hızlı döndü ki ayağının takılmasına engel olamadı. Masanın köşesine tutunarak dengesini sağladı. Değneği de elinden kaymıştı, tepesinden tutmak yerine ortadan tutuyordu şimdi. Sırtı Clay'e dönüktü. "Aptal gibi davrandığının farkında olmadığımı mı sanıyorsun?" diye sordu fısıltıyla. "Kendimi *durdurabilmeyi* istemediğimi mi sanıyorsun? Sekiz yıldır sadece Cordelia ve ben vardık. Ve ona ben baktım. Tek başıma... Kocam olmadan... Tavsiye sorabileceğim kimse olmadan..." Bir an bocaladı. "Izzy hariç. Ve görünüşe bakılırsa o pek çok konuda benden daha iyi bir anne. Kim bilebilirdi ki?"

"Bu doğru değil." diye mırıldandı Clay ama Stevie değneğini havaya savurmuştu ve Clay geri çekildi.

"Demek istediğim şu, çok iyi gidiyordum. Cordelia'yla çok iyiydik. Şimdiyse iyiye giden hiçbir şey yok. Elimi attığım her şey berbat oluyor. Arkamı her döndüğümde birileri bana ulaşmak için kızımı hedef alıyor. Korumaya ihtiyacım olmasını ister miyim sanıyorsun? Kurşungeçirmez camları olan bir evde yaşamak istediğimi mi sanıyorsun?" Değneği hâlâ elinde, kolunu öne uzattı. Clay'e Kızıldeniz'i ortadan ikiye ayıran Musa'yı hatırlatıyordu. "Ve eğer bana 'kurşuna dayanıklı' demeye kalkarsan bu siktiğimin değneğiyle beynini deşerim."

"Akıldan bile geçirmedim." dedi Clay sessizce, çünkü Stevie'nin sesi hıçkırıklara boğuluyordu.

"Teşekkür ederim." Nefesini tuttu ama bir hıçkırık dudaklarından kaçmayı başarmıştı. "Tanrı'm, ne kadar acına-

sı hâldeyim. Böyle bir zamanda kendi derdime üzülüyorum. ‘Teşekkür ederim Clay.’ deyip ayaklarını öpmek için yere kapanmam gerekirken hem de. Neden böyle yapıyorum?”

“Belki de bir yıldır hayatındaki her şey altüst olmaya son hız devam ettiği içindir.”

Stevie güldü ama bu daha çok ızdırıp çeken bir sestti. “Doğru.” Bir anlığına sessizleşti, soğukkanlılığını kazanmaya çalışıyordu. “Pekâlâ... Senin şu planına gelelim. Detaylıca anlatmanı istiyorum. Lütfen!”

“Tamam. Daphne’nin atçılık terapisi programını biliyorsun. Şiddet kurbanı olmuş çocuklara bu hizmeti sağlıyor. Ben onun güvenlik işlerini yapıyorum. Geçen hafta arazinin etrafını çeviren elektrikli telleri kurduk. Üç metre yüksekliğinde, üstü dikenli tellerle kaplı ve ağaçların arasına yerleştirildiği için yoldan geçen kimseler kolaylıkla göremeyecek.”

“Çocukları içeride tutmak için mi bu?”

“Hayır. Avcıları dışarıda tutmak... Bir de bariyerli giriş kapısı koyduk, askeriyelerde gördüğün türden... Daphne korutucu görünmemesi için sevimli ve süslü bir model seçti.”

“Bunu bile düşünmüştür.” Bunu nazıkçe söylemişti, sesinde kederli bir şefkat duyuluyordu. “Pembe mi?”

Clay güldü, rahatlamıştı. “Hayır. Bir yerde ona dur demem gerekiyordu. Bugün Alec kameraları yerleştirmeyi bitirecek ve bir güvenlik merkezi kuracağız. Yarın hareket dedektörlerini de ekledikten sonra Maggie’nin evine güvenlik kapılarını monte edeceğiz. Korkarım kurşungeçirmez cam olmayacak. Siparişini verdik ama birkaç haftadan önce gelmez. Aldığımız diğer önlemler sayesinde umuyorum ki ona gerek kalmayacak.”

“Oldukça güvenli görünüyor. Güvenlik merkezinin başında kim olacak?”

“Şimdilik Alec ve Paige... Eğer desteğe ihtiyacımız olursa en iyi arkadaşım, Ethan Buchanan da hazırda bekliyor. Onu aradığımda Chicago’dan ilk uçakla buraya gelecek.”

“Bu mu yani? Sen arıyorsun, o geliyor?”

“Daha önce onun için aynısını yapmıştım. Yine olsa yine gözümü kırpmadan aynısını yaparım.”

Stevie başıyla onayladı. “Tamam. Yanlış anlama ama Silas Dandridge de benim en iyi arkadaşlarımdan biriydi. Senin en iyi arkadaşın Ethan’ın güvenilir ve sağlam olduğunu ben nereden bileceğim?”

“Sana referans verebilirim. Bir sosyal hizmet uzmanı, bir aile avukatı, bir profesör, bir psikiyatrist, bir kundakçılık araş-

tırmacısı, bir itfaiyeci ve yarım düzine polis. Onları arayıp ken din de sorabilirsin.”

“Peki ya Bay Buchanan’ın çocuğumu izliyor olması benim içimi rahatlatmıyorsa?”

“O zaman bunu yapmayız.” dedi Clay basitçe. “Ya da sen de Cordelia’yla birlikte gidersin. Ya da o burada babam ve Emma’yla kalır. Ya da senin ailenden birileri veya Izzy de bura-ya gelebilir.”

“Neden bunu planladın? Sana onun için daha güvenli bir yer istediğimi söylediği biliyorum ama bunu korktuğumdan söylemiştim. Onu başka bir yere götürerek neden risk alalım ki?”

“Çünkü birileri eninde sonunda seninle benim aramdaki bağlantıyı kuracak ve beni bulduktan sonra da bu evi bulacak. Ev babamın adına ve nüfus cüzdanımda onun adı yazmıyor olmasına rağmen, beni arayan bir insan için onu bulmak yeterince kolay.”

“Belki de kimse aramıyordu. Belki beni öldürerek bir şeyler kazanamayacaklarını fark etmişlerdir. Artık benden başkalarının da kirli polislerden haberdar olduğunu öğrenmişlerdir.”

“Buna cidden inanıyor musun?”

Stevie omuzlarını silkti. “Hayır. Cordelia’yı buradan götürmek isteyip istemediğime ne zamana kadar karar vermem gerekiyor?”

“Şu anda değil. Joseph’in dışarıdaki adamları şu anda ön cepheyi gözetliyor. Evin sokağında şüpheli birini görüp görmediklerini bize söyleyecekler. Bu ev ifşa olmadığı sürece Cordelia istediği kadar burada kalabilir.”

“Ama ifşa olduysa onu dışarı çıkarmak için çok geç kalmış olacağız.”

“Eğer tekneyle gidersek hayır, Lou bu yüzden yarın sabah tekneyle gelecek. Ama Stevie, eğer Cordelia’yı başka bir yere götürmek istemiyorsan o burada kalabilir. Çiftlik bizim B planımız olur.”

“Bence bu daha iyi.” dedi Stevie. “Çiftlik B planı olarak daha iyi. Atlar da ona iyi gelecektir. Hele de bu gerginliğin altında... Peki ya ulaşım?”

“Cordelia hazır olduğunda Paige onu Grayson’ın Escaladesi’yle Lou’nun evine götürecektir, orada da bir iskele var. Joseph’in arabasının camlarıyla Grayson’ın Escaladesi’ininkiler aynı.”

“Ki o camlar, Joseph’e göre, Beyaz Saray’a yaklaşmadığın sürece kırşungeçirmezler.” dedi Stevie soğuk soğuk. “Pekâlâ...”

"Cordelia, Paige'i tanıyor, bu yüzden onun yanında korkmayacaktır. Paige sabah dört buçukta Lou'yla buluşacak, sen ise hangi sabah istersen... Böylece karanlıktan faydalanacaklar. Lou teknesini buraya getirecek, Cordelia'yı alacak, kendi evine dönecek ve bu şekilde günün ilk ışıkları doğmadan nakil gerçekleşmiş olacak. Cordy çiftliğe kahvaltı vaktinde varmış olacak, ayrıca Maggie'nin waffloları da neredeyse benimkiler kadar iyidir."

Clay, Lou'dan bahsedince Stevie duruşunu dikleştirmişti ama konuştuğunda sesi fazlasıyla makuldu. "İyi bir plan gibi görünüyor Clay. Teşekkür ederim."

"Sana bunu Lou'dan önce anlatmadığım için özür dilerim. O biraz... Şey, ince davranmak konusunda pek iyi değildir diyelim." Ellerini Stevie'nin katı duran omuzlarına koymayı denedi ve o karşı çıkmayınca bir soluk verdi. "Bu durumun senin için daha da zor olacağını aklıma getirmem gerekirdi."

Stevie duraksadı. "Neden daha da zor?"

"Çünkü sen..." *Üstte olmaya alışmışsın*, demek üzereydi ama bu, aklına binlerce farklı görüntü getiriyordu. Bunun yerine 'kontrolün elinde olmasına alışmışsın.' dedi.

Stevie'nin öz eleştirel kahrkahası Clay'in irkilmesine neden oldu. "Başka bir deyişle kaltak patronun tekiyim."

"Ben öyle demedim."

"Sorun değil. Bu doğru. Sanırım incelik pek bana göre değil. Ama en azından hoşlandığın kadınlar konusunda tutarlısın." Stevie burnunun direğini sıktı. "Tanrı'm, şu dediklerime bir bak. Son söylediğim şey tamamen adiceydi. Ve haksızdı. Özür dilerim Clay."

Clay kaşlarını kaldırdı. "Biraz kıskançlık mı seziyorum acaba?" Bu, Clay'in olması gerekenden daha fazla hoşuna gitmişti.

"Kıskançlık duymamalı mıydım?" diye karşılık verdi Stevie ve Clay bu cevap karşısında onun hakkını teslim etmek zorundaydı.

"Bu tam bir babanın söyleceği türden bir cümle oldu. Neler kaçırıldığına bir bak, der gibi."

"O senin nişanlındı."

Teknik olarak soru sormamış olmasına karşın Clay bu cümledeki soruyu duymuştu. "Düğünümüzden altı hafta önce benden ayrıldı çünkü evliliğin gerektirdiği kadar bana aşık olmadığını fark etti. Sonra bir doktorla evlendi ve şimdi çok mutlular. O zamanlar bundan dolayı üzgün olmam gerektiği-

ni düşünüp duruyordum fakat onun haklı olduğunu görünce rahatladığımı fark ettim. O yalnızca benden önce bunu fark etmişti. Ve bunu kelimelere dökecek cesareti bulmuştu.”

Stevie konuşmuyordu ama Clay onun yüzüne bakmak için öne eğildiğinde dudağını ısırıldığını gördü. Bu işi onun yerine kendisi yapmak istiyordu. Ama bunun yerine yavaşça omuzlarını sıvazladı. “Seni rahatsız eden ne Stevie?”

“Bilmiyorum. Onun suratını yırtma isteğimin sebebinin bana öyle cadalozca davranması olduğunu düşünmek istiyorum. Çünkü tam bir *cadalozdu*.”

Clay ona o kadar yaklaşmıştı ki Stevie nefesini boynunda hissedebiliyordu. Onun bu ürpermesi Clay’in egosuna tavan yaptırmıştı. “Haklısın. Ama...”

“‘Ama’ falan yok. Bu konuda bir şey söylemeye hakkım yok zaten.” diye ekledi soluk verirken.

Clay yumruğunu havaya kaldırıp ciğerlerini patlatırcasına zafer naraları atmak istiyordu fakat dudaklarını boynuna yaklaştıırken boğuk sesini korumayı başardı. “Devam et. Ne söylemek istiyorsan söyle.” Onu boynunun kıvrımından öptü. “Burada sadece sen ve ben varız.”

“Ben de bundan korkuyorum.” diye mırıldandı. Ama başının yana düşmesine izin verdi, boynu biraz daha açığa çıkmıştı, Clay ona yaklaşırken yavaşça soluk veriyordu. Bunu bekliyor gibiydi. Sanki Clay’in vucudunu kamçılıyor, ona acele etmesini söylüyordu. Onu almasını, doya doya öpmesini... Ama Clay kendine hâkim oluyordu ve Stevie başını onun göğsüne bıraktığında ödüllendirilmişti.

“Söyle bana.” diye mırıldandı Clay, belini sarmak için ellerini aşağı indirirken boynuna yumuşak öpücükler kondurmaya devam ediyordu. “Onun suratını yırtmak istedin. Neden?”

“Tam olarak yırtmak istemiyordum.” dedi, sesi gürleşmişti. “Belki sağlam bir tokat olabilirdi ama.”

“Bir zamanlar nişanlı olduğumuz için mi?”

Bir omzunu kaldırdı. “O mahremiyetiniz. Paylaştığınız anlar... İki kişinin paylaştığını düşünmek istemediğin şeyler, hele bir de... Yani demek istediğim, o senin nasıl görüldüğünü biliyor.” Birden yanaklarını Clay’in dudaklarından ayırarak başını çevirdi. “Buna bir son veriyorum. Hemen şimdi...”

Ama hareket etmemişti. Eğer etmiş olsa Clay onu o an kollarından bırakacaktı. “Bir yıldan fazla bir süre birlikte yaşadık Stevie. Mahrem anlarımız oldu. Geriye dönüp bunu değiştiremem. Yapabilseydim de yapmazdım. O benim geçmişimin bir parçası.”

“Ve bugününün...”

Clay bunca çabasının boşa gitmek üzere olduğunu hissediyordu. “Doğru. Onunla ara sıra görüşüyoruz; hem iş hem kişisel anlamda. Eğer bu seni rahatsız ediyorsa üzgünüm.”

Stevie birden dönerek onunla yüz yüze geldi. Bakışlarını kaldırdı, gözleri birbirini bulmuştu. “Üzgün olman gerekmiyor. Hissettiğim şeyler her ne ise benim problemim, senin değil. Ve buna hakkım yok.”

“Ne hissediyorsun Stevie?”

Gözlerini çevirerek bakışlarını kaçırdı, yanakları kızarıyordu. “Lanet olsun Clay! Benim de bir geçmişim var. Bir kocam... Bir aşığım... Aynı mahremiyeti paylaştığım başka biri... Demek istediğim işte buydu. Seni böyle inciteceğim. Sana veremeyeceğim bir şeyi senden isteyeceğim.”

“Ne hissediyorsun?” diye sorusunu tekrarladı Clay.

“Bırak gideyim. N’olur!”

Clay derhal geri çekildi, kolları iki yanına düşmüştü ve Stevie’nin o gülünç simli değneğine dayanmış, topallayarak geri çekilmesini izledi. “Stevie, dur.” Bu, nadiren kullandığı ve ordudayken mükemmelleştirmiş olduğu ses tonuydu. “Lütfen!” diye ekledi katı bir tonda. Stevie durdu ama duruşu hâlâ bir an önce gitmek ister gibiydi. “Ne hissediyorsun?”

Sessizce güldü. Kendini küçümsercesine... “Dünyadaki en kötü anne olduğumu... Sen dönmeden önce Cordelia’yı buradan daha güvenli olduğunu tahmin ettiğim bir yere götürmeyi düşünmüyordum. Şerif Moore’dan ne kadar nefret ettiğimi düşünüyordum. Çünkü cadının tekiydi. Çünkü beni sürekli aşağıladı. Çünkü haklıydı.” Uzun, çok uzun bir duraksama... Sonra olabilecek en kısık sesli fısıltıyla konuştu, sanki Clay’in bunu bilmesini ama duymamasını umuyordu. “Ama en çok bir zamanlar sana sahip olduğu için...”

Merdivenlere doğru bir adım attı ama ayağını basamağa koyana kadar Clay onun önüne dikilmişti. “Stevie...” Onu sağlam kolundan yakaladı, sesi sert ve yüksekti. “*Ne hissediyorsun?*”

Stevie alev almış gözlerle ona baktı. İsyen... Şehvet... Clay’in daha önce görür gibi olduğu şey şimdi bir tuğla gibi kafasına düşmüştü. “Seni istiyorum tamam mı?” Bunu hırlayarak söylemişti. “Seni ilk gördüğüm andan beri istiyorum. Şimdi mutlu mus...”

Clay onun dudaklarına yapışmıştı. Kibarlık yoktu. İncelik yoktu. Yalnızca ham, vahşi ihtiyaç... *Şimdi tatmin oldun mu? Elbette hayır. Ama birazdan fazlasıyla olacağım.* Clay bunu biliyordu. Stevie’nin onu istediğini biliyordu. *Bunu istediğini...*

Ama bu kelimelerin ağzından döküldüğünü duymak, içindeki uzun zamandır güçlükle zapt ettiği ayının serbest kalmasına neden olmuştu. Onu o kadar uzun zamandır istiyordu ki. Sakin ol. Bu minik ses beyninde bir sinek gibi vızıldıyordu. Onu görmezden geldi. Ya da denedi. *Bunu yapma. Bu şekilde olmaz. Onunla olmaz. Onunla asla olmaz. Senden nefret edecek.* Kendini geri çekmeye başlamıştı, kontrolünü ancak bir iplikle elinde tutuyordu. Çok ince, neredeyse bir pamuk ipliğiyle... Ama sonra Stevie onu montundan yakalayıp kendine çekti ve değneği yere düştü, durmadan öpüyordu, onun ihtiyaçları da en az Clay'inkiler kadar yabaniydi.

Pamuk ipliği kopmuştu. Elleriyle kalçalarını kavrayarak onu kaldırdı, kamaranın merdivenlerinin önündeki kapıya onu körlemesine yasladı. Sağlam ayağını alıp beline doladı, ona iyice yaslandı, sürünmeye başladı, sert ve hızlıydı. Durmuyordu. Stevie kolunu boynuna dolayıp ona sıkıca tutundu. Topuğunu kalçasına bastırıp dengede duruyor, Clay'in sürünmesine karşılık veriyordu. Bu ağır ağır gelişen, atlıkarıncaya biner gibi inip çıkan seksi bir yakınlaşma değildi. Sonra... Onu sonra yapacaklardı. Buysa doğrudan, hayvani bir hazdı. Ama yeterli olmanın yakınından bile geçmiyordu. "Tanrı'm, Stevie... Sana yapmak..." Boğuk, haşın, zevk ve acı arasında gidip gelen ateşli öpücüklerin arasında kesik kesik duyulan kelimeler... "Sana yapmak istediğim... Şeyler... İçine girmek... Senin içine girmek istiyorum. *Şimdi...*" Parmaklarını onun saçlarında gezdirerek gözlerine bakmak için başını geri çekti. Ne kadar ileri giderse gitsin Stevie'nin de onunla birlikte olduğundan emin olmak zorundaydı. "Bana evet de." dedi.

Stevie güçlükle nefes alıyordu, gözleri kısılmıştı, düşünüyordu. Sonra vahşice başını salladı. "Evet."

On Üçüncü Bölüm

Wight's Landing, Maryland, 16 Mart Pazar, 11.50

Evet. Stevie nihayet evet dedi. Clay tekrar dudaklarına gömülüp elini kalçasına götürdü, bir eliyle kapıyı kilitlerken diğeriyle Stevie'yi taşıyordu. Kanı delicesine akıyordu ve kasıklarında bir orgazmın yaklaşmakta olduğunu hissedebiliyordu. *Lanet olsun, daha değil.*

Yatak... Onu bir yatağa götürmesi gerekiyordu. Şansına, yalnızca birkaç adım ötede bir yatağı vardı. Bir dizinin üzerine çökerek onu yatağa yatırdı ve tişörtünü sıyırdı, kendini onun bacaklarının arasına yerleştirirken bir yandan da sütyenin kopçasıyla boğuşuyordu. Stevie onun ellerini uzaklaştırdı, kopçayı açtı ve sonra tişörtüyle birlikte sütyenini de çıkarıp yatağa bıraktı. Sonrasında Clay'i şaşırtarak onun da tişörtünü çıkardı ve kendi tişörtünün üzerine bıraktı. Clay uzun saniyeler boyunca orada kaldı, Stevie'ye bakıyordu. Onu bunca zaman hayal ettikten sonra şimdi kollarındaydı. O, incelikle yaratılmıştı. Mükemmel yaratılmıştı.

Başını öne eğerek dudaklarını göğüslerine bastırdı, kahverengi göğüs uçlarından birini dudaklarının arasına alıp uzun uzun ve derinden emiyordu. Stevie bağıırıyordu, kalçaları yataktan kalkıyor, Clay'i sırtından kendine bastırıyor, onun inlemesine yol açıyordu. *O, yıllardır bunu yapmadı. Çok uzun yıllardır. Yavaş git. Siktiğimin sikine hâkim ol.* Ama Clay çok açtı. Çok beklemişti. Neredeyse umudunu yitirmişti. Diğer göğsünü emiyordu ve Stevie parmaklarını saçlarında gezdirip onu daha da kendine çekiyor, kalçaları Clay'in altında kıvranırken sabırsız kelimeler fısıldayarak ona yalvarıyordu.

Clay onun kotunun düğmelerine ulaşabilmek için hafifçe yana eğildi, göğüslerini yalayıp emmeye devam ediyordu. "Güzelim." diye fısıldadı göğüsleri ağzına doluyorken. "Dün-yalar güzelim. Kaldır poponu." Stevie söylediğini yaptı, Clay kotunu çıkarırken kalçalarını kaldırdı. Pantolonu dizlerine kadar çekince durmuş, hayranlıkla bir nefes çekmiş ve yeniden inlemişti. Stevie'nin onu tekrar kendine çekme çabalarına dire-

nerek dudaklarını göğsünden çekti ve yüzüne baktı. Stevie gözlerini kapamış, başını arkaya atmıştı. Dudakları öpüşmekten şişmiş, nefes alırken hafifçe ayrılıyordu, boğazında atan nabızı görülebiliyordu. "Kokunu duyabiliyorum." diye fısıldadı Clay. Stevie dudaklarını yalayarak irkildi. Ama bir şey söylemedi. "İslandın mı?" diye sordu Clay. Stevie bir an tereddüt etti, sonra hızlıca başıyla onayladı. Onun bu kadar kolay kurtulmasına izin vermeyecekti. "Ne kadar ıslaksın Stevie?" Dilini boynunda gezdirdi, Stevie kalçalarını kaldırdığında hafifçe kıkırdadı, Stevie'nin eli elini arıyordu. Onu delirtmekten üç saniye uzaktaydı ama onun kendisiyle olmasını istiyordu. Onun kendisiyle birlikte olduğunu bilmek istiyordu. "Söyle bana bebeğim. Ne kadar ıslaksın?"

Stevie alev almış gözleriyle ona bakmak için gözlerini açtı, Clay'in sırtmasına neden olmuştu. "Çok..." dedi, sesinde önce bir uyarı, sonra çaresiz bir yalvarma vardı. "Beni delirtme. Lütfen!.."

Clay titremekte olan parmaklarını herhangi başka bir zamanda kullanışlı olabilecek dantelli siyah iç çamaşırının üzerinde gezdiriyordu. Belli noktalarda ıslandığı için koyulaşmış, tahrik olduğunu ele veren siyah iç çamaşırının üzerinde. *Tanrım!* "Sana dokunursam benim için gelir misin?"

Stevie'nin yutkunuşu gürültülüydü. "Evet."

Parmaklarını çamaşırının altına götürdü, ona dokunduğunda kendi yutkunuşu da aynı derecede gürültülüydü. İşaret parmağını içine soktu, ıslaklığı onu baştan çıkarmıştı. Stevie ona hazırdı. Tam şu anda... *Onu tek seferde halledip işini bitirebilirim. Sikeyim, yavaşla.* "Seni görmek istiyorum." diye fısıldadı. "Çıkar çamaşırını."

Stevie başka bir kelimeye gerek kalmadan ayağıyla iterek ayakkabılarını çıkardı, çamaşırını dizine kadar indirdi, sonra sağlam ayağını tamamen çıkardı. Gözlerini kararlılıkla kısarak yaralı bacağına göğsüne çekti, sonra çamaşırını oradan da çıkardı ve giysilerini yere bıraktı.

Ve sonra tamamen çıplaktı. *Nihayet...* Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki sersemlemiş hissetti. *Nihayet o çıplak hâlde benim yatağımda.* O çok güzeldi. Ateşliydi. En uçuk fantazilerinden bile daha seksiydi. Nefesini tutarak parmağını tekrar içine soktu. Derine... *Çok ıslak.* Clay o an neredeyse boşalıyordu. Stevie'nin gırtlığından bir inilti yükseldi ve sabırsızca kalçalarını oynattı. "Beni delirtmeyi bırak." Clay parmağını içine sokup çıkarırken onun yüzünü izliyordu. Daha sert, daha hızlı... Stevie gözlerini sıkı sıkı yummuştu. Parmaklarıyla yatağı

mıncıklıyordu. Dişleriyle alt dudağını ısırtıyor, kendini Clay'in ritmine bırakıyordu. Clay'in nefesini kesiyordu. "Biraz daha... Lütfen!"

Clay ikinci parmağını da ekledi ve Stevie yeniden inledi, ereksiyonu canını yakıyor olsa da Clay kendi pantolonunu henüz çıkarmadığına memnundu. Üzerini çıkarır çıkarmaz onun içinde olacağını biliyordu. Ve içine bir kez girdikten sonra ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Ve dayanması gerekiyordu. "Daha hızlı..." diye fısıldadı Stevie. "Lütfen! Çok uzun zaman oldu. Lütfen!" *Yüce Tanrı'm!* Clay istenileni yaptı, sikinin üzerinde fermuarın izinin çıktığına emindi, başparmağını da ona bastırıp parmaklamaya devam ediyor; o, yatakta kıvranırken dişlerini gıcırdatıyordu. Stevie boğulurcasına bir inlemeyle geliyordu, Clay iki parmağıyla onun her kasılışını hissedebiliyordu. Gözlerini kapadı, o kasılmaların sikini sarışını hayal etti. *Yakında... Bir dakika sonra...*

Stevie yatağa devrildi, nefesini yakalamaya çalışırken göğsü hızla inip kalkıyordu. Vücudu ağır ağır sakinleşti, ellerini gevşeterek iki yana bıraktı. "Aman Tanrı'm!" diye bağırdı nefes verirken. "Teşekkür ederim. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuştum." Ve sonra ona dokunmaya başlamıştı. Nihayet... Bir eli göğsünden omuzlarına doğru gidiyor, diğer eliyse pantolonun üzerinden aletini kavrayıp Clay'in dişlerinin arasından tıslamasına neden oluyordu. Günahkârca dudaklarını büktü. "Neden hâlâ kıyafetlerini çıkarmadın?"

Clay elleri titreyerek kotunun düğmesini açtı, dikkatlice fermuarını indirdi ve kotu tamamen çıkararak kenara itti. Sonrasında yine Stevie'nin üzerine çıkmıştı. Elleri saçlarında, dudakları dudaklarındaydı, siki bacaklarının arasını zorluyordu. *Benimsin. Stefania...* O, kimliğinde yazan bu adını hiç kullanmıyordu, Clay'se yalnızca bir kere onu böyle çağırmıştı. En azından yüzüne karşı... Hayallerinde onu becerirken bu ismi arka arkaya defalarca yineliyordu. Ona onu sevdiğini söylerken... Çünkü hayallerinde o da bunları söylüyordu. Şimdiyse... Bu bir hayal değildi. O gerçektir. Buradaydı. Ona aitti. *Bana ait.* Yana kaydı, eve gelmek için pozisyon alıyordu. *Evi-me... Benim evime...*

Stevie dudaklarını çekti, gözleri fal taşı gibi açılmış ona gözlerini kırptırıyor. "Clay, bekle." Elektrik çarpmışçasına geri sıçradı. "N'oldu?"

"Koruman var mı?" diye sordu ateşlice. Çaresizce...

"Siktir! Ama kontrolden geçtim." dedi kendi çaresizliğini duyurmasına.

"Ve ben de sekiz yıldır ilişkiye girmedim." diye cevapladı Stevie. "Ama doğum kontrol hâpi kullanmıyorum."

İçinde bir şeyler Stevie'nin hamileliğini düşünerek heyecanlanmıştı. *Benim çocuğuma hamile.* Ama çok aceleci davranıyordu. *Sadece onun içine girmem gerek. Şu anda...* Tekrar bir küfür savurdu, uzun yıllar önce bu yatağa son kez bir kadın attığında çekmecede birkaç prezervatif bırakmış olmayı her şeyden çok istiyordu, kaygan birkaç folyo paket bulduğunda rahatlayarak omuzlarının çökmesine izin verdi. Paketin üzerindeki yazıyı görünce kalbi yeniden atmaya başlamıştı. "Tarihi geçmemiş. Kurtardık."

"Teşekkürler Tanrı'm! Bir anlığına istenmeyen bir durumla karşılaşmamak için durmak zorunda kalacağımızı düşünmüştüm."

Clay prezervatifi taktı, sonra ilgisini yeniden onun dudaklarına çevirdi, dişlerinin alt dudağında bıraktığı izleri yalıyor, onun ürpermesine yol açıyordu. "Asla..." Aralarına uzandı, Stevie'nin hazır olduğundan emin olmak istiyordu. "Seni çok uzun zamandır bekliyordum. Bundan sonra durmayacağım."

"Buna sevindim." Clay ona dokunduğunda genzinden bir mırıltı yükselmişti, hâlâ az önceki kadar ıslaktı. "Çok uzun zaman oldu. Buna yeniden alışmam biraz zaman alabilir. Aman Tanrı'm!" Clay sikini içine soktuğunda Stevie tırnaklarını onun omuzlarına batırmıştı, Clay tamamen içine girmeden önce onun kendisine alışması için biraz zaman tanıyordu. "Ama senin tam performans göstereceğinden eminim."

Stevie'nin sözlerinin Clay'in seksle buğulanmış aklına nüfuz etmesi birkaç saniye sürdü ama nüfuz ettiğinde Clay donakalmıştı. "Ne? Ne dedin sen?"

Stevie gözlerini kırptırdı. "Neden durdun?"

"Ne dedin?"

Stevie ağzını açtı, sonra kapadı. "Bilmiyorum. Hatırlamıyorum. Uzun zaman oldu demiştin. Bunu biliyordun. Paul'dan sonra kimseyle olmadığımı biliyordun."

Stevie'nin gözlerinden şaşkınlığı okunabiliyordu ve Clay kendini aptal gibi hissediyordu. Ama bilmek zorundaydı. "Hayır, o değil. Performansla ilgili bir şey söyledin." Ama Lou'nun sesi beyinde yankılanıyordu, hem de bir kilise çanı kadar kaçınılmaz ve yüksek bir sesle... *Sen bir ömür boyu mutluluğu hak ediyorsun. Senden performans bekleyen birini değil.*

Şaşkınlık yerini kaygıya bırakmıştı. "Sanırım senin tam performans göstereceğini söyledim. Bunun seni bu kadar kızdırmaması gerekmiyordu. Neyin var senin?"

Clay kollarının üzerinde doğruldu, omuzlarını esneterek onun tırnaklarından kurtuldu. Stevie'nin gözlerinden incindiği anlaşılıyordu ama Clay bilmek zorundaydı. "Neden buradasın Stevie? Şu anda benimlesin?"

Kaygı bu kez kızgınlıkla karışık iğnelemeye bırakıyordu. "Pekâlâ, lanet olsun Clay, hadi şu durumu bir inceleyelim. Yataktayız. Ben çıplığım. Sen çıplaksın ve üzerimdesin, prezervatifin takılı. Vay canına Sherlock, sanırım bu seninle seks yapacağım anlamına geliyor. Senin *neyin* var böyle?"

Sen bir ömür boyu mutluluğu hak ediyorsun. Lou ne kadar itici olursa olsun haklıydı. "Peki ya sonra?"

"Seksten sonra mı? Bilmiyorum. Babanın evine gideriz ve onun teknesinde iki ergen gibi düzüşmüyormuş gibi yaparız. Ne söylememi istiyorsun?"

Beni sevdiğini... Ama söylemeyecekti. Stevie'nin en başından tüm bunlara nasıl onay verdiğini çok geç düşünmüştü. Stevie acımasız davranmıştı. Sanki onu kontrplakların üzerinden yürümeye kendisi zorlamıştı. Clay gözlerini kapadı. "Bu bir hata." Yataktan kalktı. Onun üzerinden... Stevie hareket etmiyordu, yalnızca öylece yatmış Clay'e bakıyordu, bacakları aralanmış, ağzı bir şok hâlinde açılmıştı. Clay yürümeye başladığında birden atıldı, şaha kalkarak onu kolundan yakaladı, öfkesi birden parlamıştı.

"Ah hayır! Böyle yürüyüp gidemezsin dostum. Beni sen zorladın. Gözümü korkuttun. Lanet olsun, beni *ağlattın*." Kelimelerinden kibir akıyordu ve Clay, Stevie'nin onun duygularını incittiği için değil, ona kontrolünü kaybettiği için sinirlendiğini anladı. *Allah korusun, ya bir şey hissetseydin*, diye düşündü acı acı. "Ne hissediyorsun Stevie? *Ne hissediyorsun?*" diye kısık bir sesle onu taklit ediyordu. "Bana nihayet seni istediğimi kabul edecek kadar manipüle ettin. Sonra sanki alev almışsın gibi beni yatağa sürükledin, bana harika bir orgazm verdin, çok teşekkür ederim ve sonra sen... Ne istiyorsun? Birden bana delleniyorsun. *Akıl hastası* falan mısın?"

"Hayır." dedi Clay sessizce. "Sadece bir şeyi çok isteyen ve duymak istediği şeyi duyduğuna kendini inandıran aptal bir adamım. Sen en başından beri haklıydın. Bu asla yürümezdi."

Stevie yutkundu. Bakışlarını kasten aşağı yöneltti. "O zaman Bay Mutlu'yla ciddi bir konuşma yapman gerekecek bana kalırsa. Çünkü hâlâ beni istediğini düşünüyor."

Clay'in yüzüne ateş basmıştı. Sikiinin hâlâ kalkık olduğunu bilmek için aşağı bakmasına gerek yoktu. "Soğuk bir duş

onun icabına bakar. Eğer beni beklersen eve dönmene yardım edebilirim.”

Cevap beklemeden Stevie'nin parmaklarını dikkatlice kolundan aldı ve küçük banyoya gidip kapıyı arkasından kilitledi.

16 Mart Pazar, 12.20

Manyak!.. Bu adam delinin teki. Tasdikli deli...

Stevie teknenin güvertesinden iskeleye doğru geri geri ilerleyerek geçti ve poposunun üzerine düştü. Pek zarif görünmüyordu ama bacaklarına güvenmekten daha güvenli olduğu kesindi. İkisine de... İkisi de titremekteydi. Tüm vücudu titriyordu. Oradaki birkaç dakika boyunca... *Tanrım!* O kadar normal hissetmişti ki... O kadar canlı... Ne dediğini bile bilmiyordu ama Clay'in söylediklerini dinleyecek kadar kendine hâkim olduğu açıktı. Ve kafasında nasıl bir senaryo kurduysa uzun uzun konuşacak kadar... Adam tam bir deliydi. *Ve sen aptalın tekisin Stevie. Allah'ın belası aptalın teki...*

Değneğini alarak sırt çantasını omzuna astı ve kendini zorlayarak ayağa kalktı. Telefonunu kontrol etti. Toplamda iki saattir evin dışındaydı. Ve şimdi ne yapmak üzere olduğunu dahi hatırlayamıyordu. *Seks yapmak üzereydin. Ondan öncesinde*, diye düşündü yüzünü ekşiterek. Onun yüzüne dokunacak kadar aptalca davranmadan önce... Yürümeye başladı, gözleri iskelenin sonundaydı. Eve doğru attığı her adımda o deli adamdan bir adım daha uzaklaşıyordu. Ona fazlasıyla iyi hissettiren adamdan... *Düşün Mazzetti.* Tony Rossi denen, bir polisi öldürdükten sonra Cordelia'yı öldürmekte olduğunu düşünerek ateş etmeye devam eden o pisliği düşün. *Pekâlâ...* İhtiyacı olan buzlu su dolu kova buydu. *Çocuğunu koru. Sonra Clay Maynard'dan nefret et.*

Danny Kersey'yle telefon görüşmesi... Richard Steel'in o kızın ölümüyle ilgili iftiraya uğraması... Tracy Gardner... En muhtemel sanık, erkek arkadaşı... İrkildi. Edie Ginsberg... *İşte şimdi geri geliyor.* Scott Culp... Gözlerini kıstı. Rossi'nin suç ortağı... Şimdi IA'nın bir üyesi... Rossi'ye güvenli evin adresini o sızdırdı. Bundan emindi. Şimdi geriye yalnızca bunu kanıtlamak kalıyordu.

İskelenin sonuna gelince durdu. Tanner'in yerleştirdiği kontrplaklar şimdi ince ve kaygan bir kum örtüsüyle kaplanmıştı. Konsantre olarak kumun üzerinde adımlarını dikkatlice atmaya başladı. Şimdi düşmek, gururuna öldürücü darbeyi vurabilirdi.

Kapıdan geçti ve kendini evin arkasındaki sallanan koltuğa bakarken buldu. Clay dün gece ona burada sarılmıştı. Onun ağlamasına izin vermişti. *Yeterince ağladım.* Kendini koltuğa oturmaya zorladı. *Artık polisliğe dönme zamanı Stevie.* JD'nin numarasını çevirdi, JD'nin telefonu ilk çalışta açtığına sevinmişti. "İyi misin?" diye sordu JD. *Lanet olsun ki hayır. İyi olmanın yanından bile geçmiyorum.* "İyiym. Elimde senin için bir şeyler var." Stevie ona Kersey'yle yaptığı telefon konuşmasını anlattı. Konuyu Culp'a getirdiğinde JD ısıklık çalmıştı.

"Culp IA'da." dedi. "Doğrudan tepeye rapor veriyor."

"Evet, biliyorum. Kersey'nin söylediğine göre Culp ve Rossi yıllar önce bir şeyler çevirmişler. Rossi'nin tomarla para kaldırmasını sağlayan şeyler..."

"Eğer Culp'ı yakalarsak tek yapacağı bunu reddetmek olacaktır."

"Biliyorum. Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Söylemen yeter."

"Culp'ı takip edebilir misin, şehirden ayrılmadığından emin olabilir misin?" Eğer hâlâ kaçmadıysa... *Eğer ben Clay'le zaman kaybederken kaçtıysa... Kendimi asla...* Bir soluk verdi, öfkesini dizginledi. Zamanı geldiğinde bununla yüzleşecekti. "Onunla konuşmak istiyorum. Beni gördüğündeki tepkisini görmek istemiyorum. Şehre geri döneceğim. Seninle nerede buluşacağımı söyle."

"Hyatt ne olacak?" diye sordu JD tereddütle. "Ona söyleyecek miyiz, söylemeyecek miyiz? Karar senin."

Stevie dudağını ısırды. "Hyatt'ı aramaya... Ama bunu sen Culp'ın evine gittikten sonra yapmaya ne dersin? Eğer Culp sen Hyatt'ı aradıktan sonra kaçmaya çalışırsa, o zaman başımızdaki belanın sandığımızdan daha büyük olduğunu görmüş oluruz."

"Mantıklı. Bunu yapabilirim. Peki Cordelia?"

"Onu burada Tanner ve Emma'yla bırakacağım. Şimdilik burada güvende ve eğer burası açığa çıkacak olursa onu götürebileceğimiz başka bir güvenli adres belirledik." Kaş yaparken göz çıkarmaya niyeti yoktu. Clay Maynard'a kızgındı ama onun planı sağlam görünüyordu. "Şehre tek başıma döneceğim ve seninle Culp'ın yerinde buluşuruz."

"Peki ya Clay?" diye sordu JD sessizce.

"O yetişkin bir adam." diye çıkıştı Stevie. "Kendi evinin yolunu bulabilir."

Bir anlık sessizlik oldu. "Pekâlâ... Şehre yaklaştığında beni ara. Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Söylemen yeter." *İsteği Clay'le ilgili olmadığı müddetçe...*

"Joseph'in Escaladesi'ini al. Sana daha fazla kurşunun isabet etmesini istemiyorum."

"Ben de öyle..." Stevie telefonu kapattı, sonra evin kapısı açıldığında omzunun üzerinden arkasına baktı. Emma dışarı çıktı, yün pantolonları, ipek bluzu ve artistik biçimde boynuna doladığı yumuşak bir atkıyla oldukça şık görünüyordu. "Seni gördüğüme sevindim Em."

"Evet, sevindin. Ne kadar sevindiğini bilemezsin." Emma boynundaki atkıyı çıkarıp Stevie'ye doladı. Ucunu da hafifçe yukarı doğru sıkıştırdı. "İşte oldu. Bu işini görür."

"Atkın Hanes tişörtümle uyuşmuyor." diye ifadesizce karşı çıktı Stevie. "Rengi uymuyor."

"Evet. Ama duvarın öbür ucundaki yedi yaşındaki kızının yanından geçene kadar boynundaki morluğu kapatacaktır."

Stevie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı, eli boynuna gitmişti. "Şaka yapıyor olmalısın."

Emma ona usanmış bir bakış attı. "Farkında değil miydin sanki? O esnada uyuyor muydun?"

Stevie dişlerini gıcırdattı. "Allah o adamın *belasını* versin! Nereden bildin?"

"Gördüm." diye lafı dolandırdı Emma. "Siz iskeledeyen..."

Stevie kaşlarını çatmıştı. "Beni dürbünle dikizlemediysen eğer, şu anda benimle dalga geçiyorsun."

"Dürbünüm vardı ama kuşlara bakıyordum!" diye kendini savundu Emma, Stevie ona küfürler yağdırırken.

"Tanner biliyor mu?" diye sordu Stevie belirsizce.

"Bana dürbünü kimin verdiğini sanıyorsun? Ama Cordelia bilmiyor. Tanner onu yavru köpeklerle oyaladı."

"Bu da bir şey. Tanrı'm, lütfen yanıma bir boğazlı kazak almış olayım."

"Eğer yanında yoksa benimkilerden birini alabilirsin. Nereye gidiyorsun ki?" diye sordu Emma, Stevie sallanan koltuktan kalkmıştı.

"Üzerimi değiştirmeye, sonra da Baltimore'a geri döneceğim. Bir ipucu buldum."

16 Mart Pazar, 12.20

Soğuk düşün pek yardımı olmamıştı. Ve su gerçekten *soğuktu*. Clay ereksiyonuna nefretle bakıyordu. Onu kendisini istemeyen kadınların peşinden kararlılıkla koşmaya iten şey

neydi? Stevie ilk değildi. Lou bile ilk değildi ama Clay onun adının ilk ikisiyle birlikte anılmayı hak edip etmediğinden emin olamıyordu. İlki en kötüsüydü, ya da Clay hep öyle olduğunu düşünmüştü. Asla listede yukarı çıkma şansı yoktu. Ya da Clay hep öyle olduğuna inanmıştı.

Eski eşi el bebek gül bebek büyütülmüş ve şımartılmış, babasının kızı olan biriydi ve Clay onun eninde sonunda büyüyeceğine gerçekten inanmıştı. Pek çok konuda yanılmamıştı. Ve ikisinin de hayatı mahvolmuştu.

Arada başka kadınlar da olmuştu. Sayıları çok değildi ama Clay payına düşeni almıştı. Güzel, hoş, akıllı kadınlar... Onu isteyen kadınlar... Clay onlara bir gelecek vaat etmemeye çalışmıştı. Onların kalbini kırmamaya çalışmıştı. Hepsinin isimlerini hatırlıyordu. Hepsinin yüzlerini... Düşün dışında durmakta olan çöp sepetine şaşkın gözlerle baktı. Ama prezervatifleri çekmecedeki içlerinden hangisinin bıraktığı konusunda en ufak bir fikri bile yoktu. Eski sevgililerinden çikolata aromalı prezervatif taşıyan kimseyi hatırlamıyordu ama az önce çıkardığı şey oydu. Belki de tahmin ettiği kadar düşünceli bir sevgili değildi, çünkü bu ona hatırlaması gereken bir şey gibi görünüyordu. Yalnızca tüm ilişkilerini hak ettikleri şekilde düşünceli davranarak bitirdiğini umut ediyordu. Geçmişte bu yatağa getirdiği kadınların kendisinin şu anda yaşadığı hisleri yaşamamış olması için dua ediyordu. *Tek istediğim lanet bir aileydi*, diye düşündü bıkkınca. İnsanlar dünyanın her yerinde, her gün evleniyorlar, aile kuruyorlardı. Neden bu onun için bu kadar zordu?

Stevie'yle tanıştığında, onun beklediği kişi olduğunu anlamıştı. Çakan şimşeklere, çalan zillere gerek yoktu. Yalnızca bir doğruluk hissi onu iki uzun yıl boyunca oyalamıştı. Stevie onun gerçek anlamda istediği ilk kişi olmuştu. Tanrı yardımcısı olsun; Clay, Stevie'nin kendisini tekrar istemesi için durmadan dua ediyordu. Fakat bu sefer Tanrı onun tarafındaymış gibi görünmüyordu. *Şansın varken ona sahip olmalıydın*. Çok yaklaşmıştı. Ve Stevie onu istemişti. Hayır, istemek değil. Daha çok alev alev yanarak oluruna bırakmıştı. *Şimdi mutlu musun?*

Hayır ve mutlu olacak gibi de görünmüyordu. *Yalnızca yapmalıydın*. Ve sonra onun içine boşaldığında? Bu kendisi için çok daha fazlasını ifade ederken, tüm bunların onun için yalnızca bir kaşının dindirilmesinden ibaret olduğunu, kuraklığı sonlandıran bir sağanak yağmur olduğunu biliyor-ken... Kandırılmış hissedecekti. Hatta kirlenmiş... *Doğru ama en azından boşalamadığın için lanet olası testislerin ağrımayacak*.

Avucuna baktı, başka bir yere gitmeden önce bunu hal-etmesi gerektiğini biliyordu. Bunun bir sebebi babasının ya da başka birinin pantolonundaki çadır hakkında bayat espiriler yapmasını istememesiydi. Ama esas sebebi konsantre olmasının gerekmesiydi. Stevie'nin hayatındaki tehditleri ortadan kaldırması gerekiyordu, böylece o tehlikeden uzak olabilecekti. *Ve benden uzak...* Stevie ondan ne kadar çabuk uzaklaşırsa Clay'in yaşamı o kadar hızlı normale dönecekti. O '*normal*' denilen şey *her ne sikimse...*

Yüzünü ekşiterek sikini avuçladı ve pompalamaya başladı. Parmaklarına kramplar girene ve etinden başka bir şey hissetmeyene dek... Hiçbir şey... Nada.⁴²Sıfır rahatlama... Sinirle ellerini yüzüne götürdü ve...

Yarı yolda durdu. Onun kokusunu hâlâ ellerinde duyabiliyordu. *Lanet olsun!* Kendini bir sapık gibi hissederek parmaklarını ağzına götürdü. Ve onun tadına baktı. Beynine birden onun geldiği, vücudunun kıvrandığı, göğüslerinin sallandığı, dudaklarını dişlerinin arasına aldığı görüntü geldi. Başını düşün duvarına yasladı, orgazm onu parça parça ederken gergin vücudu öne kıvrılıyordu. İşini nihayet bitirdiğinde sabunu aldı ve sabunlanmaya başladı, mekanik hareketlerle yıkandı. Takıntısının kanıtlarının sabun köpükleriyle beraber akıp gidişini izledi. Suyu kapadı, içinde bir boşluk vardı. Ve hayatı boyunca olduğundan daha yalnızdı. Islak saçlarını dikkatlice taradı, aynada kendi yüzüne bakıyordu. Bakışlarına karşılık veren adam kasvetli gözleri olan bir yabancıydı, o kadar kasvetliydi ki Clay ona bakarken yorulduğunu hissetti.

Stevie Mazzetti'yi bir şekilde aklından çıkarması gerekiyordu. Yoksa ölümü onun elinden olacaktı.

Baltimore, Maryland, 16 Mart Pazar, 12.20

Robinette etkilenmemişti. Tüm ekipmanını hazırlayıp yanında getirmesine karşın Maynard'ın garaj kapısının kilitli olmadığını görmüştü. Çamaşırhanenin kapısının da... *Ben olsam güvenlik için onu kesinlikle işe almazdım.* Bildiği bir şey şimdi bir kez daha kanıtlanmıştı. Bir şirketin güvenlik sistemindeki en büyük zayıflık içinde yaşayanlar ve çalışanlardı. En komplike alarm sistemleri bile çalışanlardan birinin sigara arasına daha kolay çıkmak için arka kapılardan birinin alarmını

42-İspanyolca, hiçbir şey

kapamasıyla etkisiz hâle getirilebiliyordu. Ya da daha kolay, yalnızca kapıyı kilitlemeyi unutmamasıyla...

Clay başını aşağıda tutarak beyzbol şapkasını aşağı kaydırdı, şapkanın siperiyle yüzünü örterken yüzünü kaplayan kar maskesini kafasına geçirdi, hepsini tek harekette yapmıştı. Riske atmaya değmezdi. Maynard kapısını kilitlemeyi unutmuş olsa bile evinde kameraları olabilirdi. *Hızlı gir, daha hızlı çık.* Robinette çamaşırhaneden oturma odasına girdi ve yavaşça kendi etrafında dönerek katın planını, rafları ve uzaktaki duvardaki porselen dolabı inceledi. Eğer Mazzetti bir müşteriden fazlası değilse, Maynard'ın onu sakladığı yeri gösteren dosya adamın ofisinde tutuluyor olmalıydı. Ama Robinette o aralık saldırısı filmini birden çok kez izlemişti. Dedektife ilk yardım yaparken Maynard'ın yüzündeki çaresizliği izlemişti.

Maynard o kadına âşık, bu yüzden ofisten başlamak yerine buradan başlamayı tercih etmişti. Maynard, Mazzetti'yi gelişigüzel bir yerde saklama riskini göze alamazdı. Özel bir yer olmalıydı. Ekstra güvenli... Maynard'ın mutfağına attığı bakış Robinette'in çıkarımını doğrulamıştı. Buzdolabında ortadan ikiye ayrılmış ama magnetlerle iki yarısı bir arada duracak şekilde düzenlenmiş, pastel boyayla yapılmış bir resim vardı. Çocukça bir el yazısıyla çiziktirilmiş imza Cordelia Mazzetti'nindi. Maynard kızın sanat eserini buzdolabında sergiliyordu. Bir erkeğin abayı bundan daha fazla yakması zordu.

Maynard'ın anneyi ve kızını saklamak için seçtiği yer kişisel bir yer olmalıydı, tıpkı bu ilişki gibi... Duvarlarda gömme bir kasa olup olmadığını hızlı bir bakışla kontrol ettikten sonra içinde mülk bilgileri ya da kira anlaşmaları olabilecek sağlam bir kutu, bir dosya yığını ya da herhangi bir kâğıt tomarı bulabilmek için dolapları ve çekmeceleri aradı. Ve hiçbir şey bulamadı. Ya da birileri ondan önce bunları araştırıyor olmalıydı. Oturma odasındaki kanepenin yastıkları kesilmiş, içindekiler etrafa dağılmıştı. Maynard'ın odasındaki masasının üzerindeki yerdeki halıya atılmış, dolaplarındaki eşyaları dağıtılmıştı. Kitaplar raflardan fırlatılmış, kıyafetler çekmecelerden çıkarılmış, yatak örtüleri yataktan çekilip atılmıştı. Köpükler yere yayılmıştı. Bazalar da delik deşik edilmişti. Duvarlardaki çerçeveler indirilmiş, camları kırılmış, içlerindeki fotoğraflar çıkarılmış ve düştükleri yerde bırakılmışlardı. Bu kaos düzenliydi, hesaplanmıştı. Robinette bu tekniği tanıdı. Westmoreland çoktan buraya uğramıştı. Ve onu bilgilendirmemeyi seçmişti. Öfke yoktu. İhanete uğramışlık hissi yoktu. Robinette o anda 'iç çember'inden birini daha elemişti. Westmoreland, Hender-

son, Fletcher... Onların artık sokaktaki bir yabancından farkı yoktu. Todd Robinette oyunu böyle oynardı. *Beni bir kere kandırırsan, bana yazıklar olsun. Beni ikinci kez kandırırsan... Bu asla olmayacak.* Güvendiği herkesin onu satmak için bir fırsatı olmuştı. Eğer bunu kullanmak isterlerse Robinette onları bir kerede, hızlıca ve geri döndürülemez bir biçimde hayatından söküp atıyordu. Ve sonra sıra ihanetin hesabını görmeye geliyordu. Kimse ayırt edilmiyordu. Arkadaşları dâhil. Karısı da dâhil, tıpkı Julie'nin zor yoldan öğrenmiş olduğu gibi... İkinci karısının suçlamaları ve ihaneti sekiz yıl önce onu öldürmesini kolaylaştırmıştı.

Ama Julie'nin ilk kocası, Rene... O en kötüsüydü. Robinette'in şu an kendini ortasında bulduğu bu karmaşa? Hepsi Rene'yle başlamıştı. O bir zamanlar Robinette'in en eski arkadaşıydı. Kendisi savaştayken Levi'yi yetiştirmesine izin vermişti. Eve döndüğünde Rene ona bir iş vermişti. Ama bu boksan bir işti. *Herkes en dipten başlar Todd. İş sıfırdan başlayarak öğrenmen gerek.* Rene'nin ona ilk verdiği iş lise terk heriflere lanet olası *depodan* rapor vermektir. Ve Robinette kendine bu işi yürütebileceği bir yol bulduğunda... Rene onu şirketin malını çalmakla suçlamış, polisler rapor etmekle tehdit etmişti.

Buraya kadardı. Arkadaşlık bitmişti. Robinette, Rene'yi o yönde bir planı olmadan öldürmüştü. Julie her şeyi anladığında ve onu suçladığında, onu ele vermekle tehdit ettiğinde... Onu öldürmek çok daha kolay olmuştur. *Kimse Todd Robinette'i tehdit edip bunun yanına kâr kalmasını sağlayamazdı.* Stevie Mazzetti bunu öğrenmek üzereydi. Dün, oğlunu öldüren o kaltak polisle kendisinin hesaplaşmış olmasını dilemişti. *Dileğim gerçek olacak gibi görünüyor. Onu bulur bulmaz...* Ve bulacaktı. Maynard'ın evinde, onu nereye götürdüğüne dair bir işaret olmalıydı, ya da en azından Maynard'ın sevdiği birine dair bir işaret... Maynard'ı konuşturmak için kullanabileceği biri...

Maynard yere çömeldi, yerdeki fotoğrafları alıyor, kenarlarından dikkatlice tutuyordu. Adli tıpcılara güvenmiyordu. Bugünlerde bir meyveden bile parmak izi alabilirlerdi. Eldivenlerinden bir iz çıkarmaları çocuk oyuncağı olurdu.

Hızlıca fotoğrafları tararken içlerinden birine gözü takıldı. Maynard yaşlı bir adamla birlikteydi, bir teknenin güvertesindeydi. Yeni gibi görünüyordu. Robinette gözlerini kaldırdı, Maynard'ın kitaplığında sergilediği fakat parça parça edilmiş tekne modelini gördü. Robinette geri kalan parçalarda fotoğraftaki teknenin bir eşini görebiliyordu. Çöplerin içinde bir başka çerçeveyi gördüğünde fotoğrafları sırt çantasına tıktırdı.

mişti bile. Bu son çerçeve irkilmesine neden olmuştu. Bunlar ordudan verilen kahramanlık ve cesaret madalyalarıydı. Bir Mor Kalp ve bir Gümüş Yıldız... Bunlar Maynard'a verilmişti. Yerde durmayı hak etmiyorlardı.

Robinette artık Amerikan bayrağı altında hizmet vermiyor olabilir ama bunu yapanlara hâlâ saygısı vardı, özellikle de çatışırken Tanrı'nın lanetlediği o yerlerde yaralananlara... Westmoreland hangi akla hizmet bunu yapmıştı?

Robinette kırılmış camı çerçeveden aldı ve çerçeveyi bir dolaba yasladı, sonra mutfığa geçti ve çöpü kontrol etti. Un, şeker, tuz ve poşetlerinden çıkarılmış çaylarla doluydu. Westmoreland toz hâlindeki tüm maddeleri yere döküp ayak izi bırakma riskini almaktansa hepsini çöpe atmıştı. *Ona iyi öğretmişim.* Robinette üst katta da Maynard'ın Mazzetti'yi sakladığı yer konusunda kayda değer bir şey bulamadı ama hâlâ kontrol edilecek bir bodrum vardı. *Bekle.* Birden durdu, dinlemek için başını çevirdi. *Bir araba kapısı kapanıyor. Alçak sesler...* Biri geliyordu.

Oturma odasına girdi, kayar kapılı camın kenarına geçti, böylece kenarda toplanmış perdenin arkasına saklanabilmişti. Ve tam zamanında... Kapı kayarak açıldı ve içeriye bir polis girdi. *Sessiz bir alarmı harekete geçirmiş olmalıyım.* Yüzünü saklamış olması iyiydi. Görünüşe göre Maynard'ın güvenliği o kadar da kötü değildi. Robinette silahının dolu olduğundan emin oldu. Mecbur kalmadıkça silahını kullanmayacaktı ama kullanmak durumunda kalırsa bunu hızlıca yapmak istiyordu.

Polisin kapıdan çıkmasını bekledi, ona uzandı, onu kafasından yakaladı ve... *Döndürdü.* Robinette iyice geri sıçramıştı, polisin boynunun kırılışı ona yoğun bir haz vermişti. Polisi gürültüyle yere bıraktı ve dinledi. Çamaşırhanenin kapısı yavaşça gıcırdayarak açılıyordu. Ortaklar ayrılmıştı, ikisi de farklı kapıları kontrol ediyorlardı. Ortağı içeri girerken Robinette odanın diğer tarafına geçti, kafasından yakaladı ve... *Döndürdü.* Biri daha toğrağa düşmüştü. Bu onun uzmanlık alanıydı, çöllerde yıllar boyunca ustalaşmıştı. Henderson onun keskin nişancısıydı. Westmoreland'in silah tercihi hep hançerden yana olmuştu. Fletcher'ın kisi zehir... Robinette'in en ölümcül silahı kendi elleriydi. Ama tıpkı Westmoreland gibi, o da bıçakları seviyordu. Ateşli silahlar en son çareydi.

Polislerin öldüklerinden emin olmak için boğazlarını kesti. Telsizlerini aldı, sırt çantasını taktı, kayar kapıyı kapattı ve girdiği şekilde garaj kapısından çıktı. Onu şu anda gören herhangi biri tanık sadece bir işçi gördüğünü zannedecekti. Başını önde

tutarak kar maskesini şapkasının altına itti. Sonra Tahoe'suna bindi ve uzaklaştı.

Eski ekibi onun yumuşamış olduğunu düşünebilirdi. Robinette, Maynard'ın oturma odasındaki iki ölü polisin bu görüşe karşı çıkabileceklerini düşündü.

Wight's Landing, Maryland, 16 Mart Pazar, 12.25

Clay giysilerini kamarada Stevie'nin yanında bırakmış olduğu için beline bir havlu sardı. Kendini bir yüzleşmeye daha hazırlayarak teknenin küçük duşundan kamaraya ilerledi. İçerisi boştu. Yatak yapılmış, çarşafar askeri şekillere uygun olarak katlanmıştı. Üzerinde çalıştıkları dosyalar merdivenlerin bitişiğinde duran tekerlekli çantaya yerleştirilmişti. Giysileri düzgünce sandalyeye asılmıştı, çorapları da hemen yanındaydı. Ayakkabıları özenle hizalanarak bırakılmıştı. Çalıştıkları masanın üzerindeki cep telefonu da yine özenle hizalanıp bırakılmıştı. Stevie, laptopu ve değneği gitmişlerdi. O büyük tekerlekli çanta hariç... Onun bu kamarada bulunduğuna dair hiçbir iz kalmamıştı. Clay parmaklarını kokladı, sabun kokusunun daha yoğun olması onu rahatlatmıştı. Ama Stevie hâlâ oradaydı, o sabun kokusunun altında. *Onu aklından çıkar. Hemen şimdi...*

Çabucak giyindi, sonra telefonunu kontrol etti. Kendi kendine söylendi. Beş cevapsız çağrı, sekiz yeni mesaj... Çoğu da son beş dakika içinde... Rahatsız edilmeden lanet olası soğuk bir duş bile alamıyordu. Sonra irkildi. Çağrılarının tamamı Paige'dendi ve mesajların yarısı da Clay'in iş ortağı histerik tiplerden değildi. Diğer mesajları okur okumaz ne olduğunu tam olarak anlamıştı. Herhangi başka bir günde bu olanlar onu afallatabilirdi. Şoka uğratıp hareketsiz bırakabilirdi. Ama bugün herhangi bir gün değildi.

Birisi evine girmiş, alarm sistemi de telefonuna mesajlar göndermişti. "Siktir!" Çantayı kaptığı gibi merdivenleri çıktı. İskeleye atlar atlamaz koşmaya başladı, çantayı da peşi sıra sürüklüyordu, diğer eliyle Paige'in numarasını tuşladı.

"Nerelerdeydin?" diye sordu Paige.

"Meşgul..." diye geveledi Clay. "Detayları istiyorum ve hemen istiyorum."

16 Mart Pazar, 12.30

Stevie eve girip doğrudan üst kata yöneldi, Emma'nın imayını anladığını ve lanet olası morluğuyla birlikte kendisini yalnız bırakacağını umuyordu. Tabii öyle bir ihtimal yoktu.

"Neler bulabildiniz?" diye sordu Emma, merdivenlerde bir kuyruk gibi onun peşine takılarak.

"Sızıntı IA'da." Stevie yatak odasının kapısını kapamaya çalıştı ama Emma çoktan içeri girmişti.

"Biraz ağır ol." dedi Emma yatağa oturarak. "Detayları konuşalım."

Stevie çantasındaki giysileri rastgele etrafa saçarak boğazlı bir kazak ararken ona bir uyarı bakışı fırlattı. "Zorunda mıyız?"

"Evet, zorundayız. Sızıntıyı bulduğunuzu söyledin." dedi. "Kim?" Stevie ona Scott Culp'tan bahsetti. "Ve bu, IA'nın geçen yılki soruşturmalarındaki gevşekliliği açıklıyor. Sikeyim! Boğazlı getirmemişim." Sekse hazırlıksız yakalanması kötü olmuştu. Aslında teknik olarak yapmış sayılmazdı. *Eh bu da bir şey!* "Çantanda benim bir aylık maaşıma mal olmayacak bir şey var mı?"

"Hayır ama benden ödünç alabilirsin." Emma, Stevie'nin boynundaki atkıyı çıkardı ve başını sağa sola salladı. "Clay'in sana bunu yaptığını nasıl fark etmedin?"

"Meşguldüm." Orgazm olmakla... "Yalnızca... Bir çaresini bul tamam mı? Ve bana bakıp sırtıtmayı kes."

"Tamam. Eğlendiğinize sevindim." Ama Stevie cevap vermediğinde Emma kendi çantasını didiklemeyi kesti ve kaşlarını çatarak arkasını döndü. "Siz eğlenmediniz. O sana... Sen iyi misin?"

"İyiyim. O yalnızca..." Stevie iç geçirdi. "Onun bazı sorunları var. Bunu burada kesebilir miyiz?"

"Şimdilik evet." dedi Emma sakince. "Beni sonsuza kadar susturmadığın sürece..."

"Ben insanları susturmuyorum."

Emma acı acı güldü. "Pekâlâ... Ben de Lebron James'im." Yatağın üzerine bir kazak fırlattı. "Üstünü çıkar."

Stevie kaşlarını çatı. "Kendim giyinebilirim, anne."

"Kanaman var Stevie. Sana yardım edeyim. Benim kazağıma kan lekesi bulaştırmanı istemiyorum." diye ekledi hafifçe ama Stevie bu sözün altındaki esas sebebi anlamıştı.

Sessizce üstünü çıkardı, bunu Clay'in önünde yaptığını hayal etmemeye çalışıyordu. Bunu *o kadar çok* düşünmemeye çalışıyordu ki... Lanet olsun! Şimdi tek düşünebildiği buydu.

Emma endişeli sesler çıkarıyordu. "İki dikişini çıkarmışsın. İyi olduğuna emin misin?"

"Emma..." diye mırıldandı yorgunca. "Lütfen!.."

Emma, Stevie'nin aklının başında olmadığına dair bir şeyler söyleniyordu. "Burada bekle. Oksijenli su getirmem gerek." Bir dakikadan az bir sürede geri gelmişti ve ciddiyetini takınarak yetenekli elleriyle Stevie'nin bandajını değiştirmeye koyuldu.

"Tıp doktoru olmadığına emin misin?" diye sordu Stevie ortamı neşelendirmeye çalışarak.

"Güreşecek yer arayan iki oğlum var. Bandajlarla ilgili her şeyi biliyorum." Önceki gece Hyatt'ın Stevie'ye vermiş olduğu çelik yeleği aldı, Stevie'nin yaralı kolunu dikkatlice içinden geçirdi, diğerini kendi başına yapmasına izin verdi ve sonra yeleğin cırt cırtlarını bağladı.

"Ya kazağına kan lekesi bulaşırsa?"

"Lanet olsun Stevie!" dedi Emma, dişlerini sıkıyordu. "Sen aptalın tekisin."

"Afedersin?"

"Aklın başında değilken seni öldürmeye çalışan insanların ortasına kendini atıyorsun. Clay'den dolayı üzgünsün ve bu senin dengen bozmuş. Yeniden kanaman olacağını kabullendin bile. *Lanet olsun!* Sen kurşungeçirmez değilsin ve senin cenazene gelmek istemiyorum."

Emma ağlıyordu ve Stevie bir soluk verdi, elindeki kaşmir kazağa baktı ve sonra kaşlarını çattı, ilgisi başka yöne kaymıştı. "Dün gece yanında o çanta yoktu."

Emma gözyaşları içinde gözlerini kırıştırdı, ona hayretle bakıyordu. "Az önce söylediklerimi umursamadın."

Evet, umursamamıştı. Çünkü yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. "O çanta nereden geldi Emma?"

Emma başını sağa sola salladı. "Kendi ölümlülüğünle yüzleşmeyecek kadar çaresizsen, pekâlâ öyle olsun. Aptal çantalarından bahsedelim. Joseph'in ajanları bu sabah vardiya değişimindeyken getirdiler. Paige onlarla göndermiş. O dün gece benim otel odamda kaldı ve eşyalarımı topladı."

Stevie'nin beyni çalışmaya başlamıştı. "Bekle bir dakika. Siz dün gece benimle yolda buluşmadan önce Paige zaten senin odandaydı. Odadaki karmaşayı o görmüştü, sen değil. Sen neredeydin?"

Emma'nın gözleri öfkeyle parlamıştı. "Clay ve ben senin evinden çıkıp doğrudan bir poligona gittik. Clay benden silah kullanabildiğimi ve böylece senin kızını koruyabileceği-

mi kanıtlamamı istedi. Ve ben de kanıtladım. Paige bizi orada bırakmıştı, sonra Alec'i ofislerine bıraktı, sonra eşyalarımı toplamak için benim otelime gitti. Odama birinin girmiş olduğunu o gördü."

"Ne zaman? Siz tüm bunları ne zaman yaptınız?"

"JD seni etrafta dolaştırıp peşinize takılmış olabilecek herkesten kurtulurken ve senin tüm arkadaşlarına tek bir yerde bir araya gelebilmesi için zaman kazandırırken..."

Stevie, Emma'nın sesindeki hiddeti duymuş ve bunu görmezden gelmişti. "En başından beri benimle gelmeyi planladın, hem de sana o lanet *evine* gitmemi söylediğim hâlde. Ve Clay bunu biliyordu. Beni manipüle etti. Bir kez daha..."

"Evet, etti." Emma çenesini kaldırıp gözlerini kısmıştı. "Justin Bieber'ın bu kadar sevilmesinden de o sorumlu. Tam bir telekinezi uzmanı..."

Stevie değneğini kavrayıp ayağa fırladı. "Ben ciddiylim."

"*Ve yanlışsın.*" Emma onun yüzüne yaklaştı, burun buruna gelmişlerdi. "Kimse seni hiçbir şey yapman için manipüle etmiyor. Ne yapmak istiyorsan onu yapıyorsun. Biz senin emirlerine uyduk mu? Hayır. Seni desteklemeye çalıştık mı? Sana yardım etmeye? Eğer yanlış bir şey yaptıysak söyle. Ama seni manipüle etmedik. Seni tanıdığımdan beri yaptığın her şeyi öyle olmasını istediğin için yaptın ve eğer biri sana yardım etmeye çalışırsa onu daima uzaklaştırdın."

Stevie bir kez daha titriyordu ve bu onu daha da öfkelen-diriyordu. Kaşmir kazağı çelik yeleşin üzerine geçirdi, yakasını morluğu kapatacak şekilde düzeltti. "Seni üzdüğüm için özür dilerim." dedi katı bir tonla. "Akşama doğru dönmüş olacağım, bunu o zaman konuşuruz." Cevap beklemeden sırt çantasını omuzladı ve merdivenlerden indi, Escalade'in anahtarlarını Clay'in önceki gece bıraktığı yerde, mutfak tezgâhının üzerinde buldu. "Cordelia?" diye seslendi. "Neredesin?"

Cordelia çamaşırvaneden koşarak geldi, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Tam buradayım anne. Yavru köpeklerle oynuyordum." Gülüşü birden kayboldu. "Nereye gidiyorsun?"

"JD amcanla buluşmaya... Bu tehlikeli değil ve sen göz açıp kapayıncaya dek dönmüş olacağım." Cordelia'yı yakınına çekti. "Bizim güvenliğimizi sağlamak için çalışmam gerekiyor. Böylece eve dönebileceğiz."

Cordelia annesine doğru atıldı, ona sıkıca sarılmıştı. "Anne, ben eve gitmek istemiyorum."

Stevie gözlerini kapadı. Bunun için zamanı yoktu. Ama nasıl olur da bunun için zamanı *olmazdı*? "Burada olmanın

hoşuna gittiğini biliyorum ve Bay Maynard'ı sevdiğini de biliyorum ama sonsuza dek burada kalamayız.”

“Biliyorum. Ama eve gitmek istemiyorum. Yeni bir eve taşınabilir miyiz?”

“Başka bir evi mi kastediyorsun?” diye sordu Stevie, şaşır-mıştı.

“Evet. Olmaz mı?”

O mutfaktan nefret ediyorum. Stevie, Cordelia'nın önceki gece fısıltıyla Clay'e itiraf ettiği bu cümleyi ve Clay'in ona verdiği yanıtı kafasının içinde duyabiliyordu. *Senin yerinde olsaydım, ben de o mutfaktan nefret ederdim.* Stevie göğsünü sıkıştıran bir panik hissetti. O ve Paul o evi birlikte seçmişler, harcamalarını kıstamışlar ve peşinatı ödeyebilmek için para biriktirmişlerdi. Evi yenilemek ve tamir etmek için çok çalışmışlardı. Paul o evin her yerindeydi. Onu kaybedemezdi. Bu onu tekrar kaybetmek olurdu, en baştan... Ama kızı kollarında titriyordu. “Evet, olur bebeğim. Başka bir ev alabiliriz.”

Cordelia geri çekildi, gözlerinde çakılı bir kuşku vardı. *Hayır diyeceğimi düşündü. Evi ona tercih edeceğimi düşündü.* “Gerçekten mi?”

“Gerçekten... Sen herhangi eski bir evden daha önemlisin. O evde çok hatıramız var, iyi ve kötü hatıralarımız... Yeni bir ev buluruz ve kendimize yeni hatıralar yaratırız. Sen ve ben... Şehirden döndükten sonra inernete girip evlere bakalım olur mu?”

Cordelia'nın yüzü ışıldadı. “Izzy teyze de gelebilir mi?”

“Elbette...”

Şimdi de kaşlarını kaldırmıştı. “Peki bir köpeğimiz de olur mu?”

Stevie güldü, bunu hâlâ yapabiliyor olması onu şaşırtmıştı. “İşte şimdi sınırları zorladın. Bana bir öpücük ver bakalım.” Cordelia yanağına ıslak bir öpücük kondurdu. “Bu beni bir süre idare eder. Bay Tanner'a benim arkamdan kapıları kilitlemesini söyle. Ona şehre inmem gerektiğini ama çabucak döneceğimi söyle. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum anne.”

“Stevie!..” Tanner yıldırım gibi merdivenlerden inmişti. “Bekle. Bu evden ayrılma.”

Stevie üst kata baktı. *Emma, seni gammaz!..* “Zaman yok.” diye seslendi. “Gitmem gerek.” Garaja doğru hızlı adımlarla ilerledi, Escalade'e bindi ve koltuğunu ayarladı, tüm bunları yaparken nefesini tutmakta olduğunu tamamen farkındaydı. *Geç bunları.* Nefes aldığı anda Clay'in kokusunu duya-

biliyordu, sanki böyle olacağını bilmişti. Tıraş losyonunun kokusu hâlâ geçmemişti. *Seni koklayabiliyorum*. Bacaklarının arasındaki sıcaklık yayılmaya başlayınca kasıklarının sıkılmak zorunda kaldı. Onun yüzünü görebiliyordu, dokunuşlarındaki arzuyu... Sonra... Hiçbir şey... Clay'in ifadesi bomboştu. Sanki televizyon kumandasındaki 'görüntüyü dondur' tuşuna basmış gibi... *Neden buradasın?* Stevie neden buradaydı? Manipüle mi edilmişti? Ya da tüm bu zaman boyunca davranışlarına tamamen hâkim miydi? "Ben insanları uzaklaştırmıyorum." dedi SUV'nin içindeki sessizlikte. Ama sesi ikna edici değildi, kendisi bile ikna olmamıştı. Yorgun bir iç geçirmeyle garaj kapısını çalıştıran düğmeye bastı. *İşe koyulma vakti...* Peki o zaman neden kaçıyormuş gibi görünüyordu?

Kapı tamamen açıldığında motoru çalıştırdı ve garajdan çıkmaya başladı. Tam o esnada garaj kapısı tekrar aşağı iniyordu. Clay'in babasıyla bir tartışmaya kendini hazırlayarak koltuğunda arkasını döndü... Ve donakaldı.

Babası değil, oğluydu. Clay yolcu koltuğunun kapısını açtı, içeri girdi ve SUV'yi titretecek kadar şiddetli bir şekilde kapıyı kapadı. İfadesi öfkeliydi, yüzü bir kaya gibi sertti. Garaj kapısının düğmesine tekrar bastı ve kapı yeniden açılırken gözlerini tam karşıya dikti.

"Bas gaza dedektif. Gidebildiğin kadar hızlı..."

On Dördüncü Bölüm

Baltimore, Maryland, 16 Mart Cuma, 12.30

Sam Hudson evinin yemek odasının öbür ucundaki masada titremekte olan cep telefonuna baktı. Silahını balistik incelemeye bıraktıktan sonra annesini kontrol etmeye gitmişti. Sonra eve dönmüştü çünkü annesinin evinde yeterince uzun kalsaydı, annesi tedirginliğini hissedecek ve onu rahatsız eden şeyi söyleyene kadar başının etini yemeye devam edecekti. Bu cümleleri kimseye karşı kuramazdı, hele annesine karşı... *Senin beş para etmez uyusturucu bağımlısı kocanı öldürmüş olabilirim anne.* Hayır, bugün annesinin yakınlarında olamazdı.

Bunun yerine kendi evinde oturmuş, şu anda gelen bir çağrıyla titreşmekte olan cep telefonuna bakmaktaydı. Çağrı polis departmanındandı. Muhtemelen balistikten... Telefon telesekretere düşene kadar kıınıldamadan masanın üzerindeki telefonun titremesini izledi. Sonra kalkıp telefonu aldı, telesekretere bağlandı ve nefesini tutarak dinledi. "Sam, benim Dina... Silahta bir eşleşme var. Beni ara ya da buraya uğra. Dörde kadar buradayım."

Lanet olsun! Şimdiye kadar silahı yalnızca 'yeni ateşlenmiş' olarak kategorize edebilmişti. Şimdiyse 'suç esnasında kullanıldığını' biliyordu.

Kendine gel Sam. Kışını kaldır ve Dina'nın ofisini git. Silahla eşleşen mermiyi kimin üzerinden ya da nereden çıkardıklarını öğren. Peki ya işlenen suç bir cinayetse? *Bununla sırası geldiğinde ilgilenirim.*

Wight's Landing, Maryland, 16 Mart Pazar, 12.40

Bas gaza dedektif. Gidebildiğin kadar hızlı...

Stevie, Clay'i bunu açıklamasını istemeyi düşünmüştü ama yüzüne attığı bir bakış onu bu fikirden vazgeçirmişti. Clay gergindi, dişlerini sıkırmıştı ve Stevie bir şekilde bunun kendileriyle alakalı olmadığını biliyordu. FBI ajanlarının arabasının etrafından dolanmış ve ana yola çıkmıştı. "Gidebildiğim kadar hızlı gideceğim ama yasal olarak polis flaşörünü kullanamam Clay. Sakatlık izindeyim. Rozetim bile yok. Eğer durdurulursak boku yeriz."

"Bir polis eskortu bize eşlik edecek. Yalnızca otobana çık."

Hassi....? "Tamam. Önce hangi düğmenin şu gösterge ışıklarını yaktığını bul. Sonra torpido gözünde Joseph'in bir polis sireni olup olmadığına bir bak." On saniye sonra Clay Joseph'in aracındaki dâhilî gösterge ışıklarını aktive etmişti. Bir dakika sonraysa aracın tepesine mavi polis sirenini takmıştı. Yan yollar ıssızdı, bu yüzden Stevie yasal sınırın oldukça üzerinde hızlı gidiyordu. "Eskortumuz kim ve bizimle nerede buluşacaklar?"

"Lou Moore... Queen Anne otobanına geliyor, bizimle orada buluşacak. Oradan sonra onu takip edeceğiz."

Elbette Şerif Moore olacaktı. Takma kafana Mazzetti. Kafana takma. "Nereye kadar?"

"Bay Bridge⁴³ üzerinden Baltimore'a... Köprüyü geçtikten sonra başka bir eskortumuz olacak. Kim olduğunu ben de henüz bilmiyorum." diye ekledi kaba bir sesle, Stevie sormaya fırsat bulamadan.

"Pekâlâ... Bana ne olduğunu anlat."

"Birisi benim yerime girmiş."

Stevie ona şaşkınlığını belli eden bir bakış attı. "Evine mi, ofisine mi?"

"Evime... Telefonuma bağlı bir sessiz alarm sistemim var. Eğer yanıtlamazsam destek ekibine haber veriyor. Ki o da Paige... O, polisleri aramış ve kendisi de şu anda benim evime doğru gidiyor."

"Önce Emma'nın otel odası, şimdi senin evin... Beni arıyorlar."

"Evet."

Özür dilerim, demek istiyordu ama demedi. Clay bu özrü avantaja çevirmenin bir yolunu bulurdu. "Buradaki James Bond sistemlerini gördükten sonra birinin senin evine girmiş olmasına şaşırdım."

"Ben de..."

Pekâlâ... Görünüşe göre bilgi almak için Stevie'nin çabalaması gerekecekti. "Alarm neden çalışmış?"

"Üç ihtimalden biri ya da daha fazlası yüzünden..."

Stevie bıkkınlıkla bir soluk verdi. "Hangisi, ne işe yarıyor?"

"Bana ait olmayan bir cep telefonu sinyali, vücut ısısı ya da kapı ve pencerelerdeki bağlantının basitçe kopması..."

"Evinde o havalı güvenlik kapılarından mı var?"

"Evet."

Stevie ona çıkmak üzereydi ama bunun bir işe yarama-

yacağını biliyordu. “Eğer alarmı çalıştıran onların cep telefonuysa sistemin telefona erişebiliyor mu? Bir isim, şirket, telefon rehberi gibi... Onun kimliğini tespit etmemize yarayabilecek herhangi bir şey...” Stevie onun koltuğunda dönüp kendisine baktığını hissetti. Gözlerini yoldan ayırmıyordu.

“Belki...” dedi Clay en sonunda. Sesi isteksiz de olsa etkilendiğini ele veriyordu.

“Alarmın aktif hâle geçmesi için içeri girenin arama yapması gerekiyor mu, yoksa sinyal yeterli oluyor mu?”

“Yalnızca sinyal yeterli.” Clay yeniden camdan dışarı baktı, sessizliğe bürünmüştü.

Stevie sonraki on dakika boyunca bir trafik canavarı edasıyla sürmeye devam etti ama Wight's Landing'in il sınırına yaklaştıklarında yavaşlamak zorunda kaldı. Diğer araçların şoförleri Escalade'in sirenlerini gördüklerinde kenara çekiliyorlardı ama güzel bir pazar akşamüstüne yaklaşılrken şehrin tüm sakinleri ana caddede toplanmış gibi görünüyordu. En sonunda şehir merkezinden çıkabildiler ve şerifin arabasının beklemekte olduğunu gördüler. Şerif Moore önlerinden ilerlemeye başladı ve yeniden hareket ettiler.

Clay hızlı bir hareketle çalan telefonunu cevapladı. “Paige,” dedi. “Stevie'yle birlikte arabadayım. Seni hoparlöre alıyorum.”

“Senin yerine geldim.” dedi Paige, bir araba kapısını kapatarak. “Peabody benimle birlikte. Ve köpeğimi senin evine götürüyor olmam konusunda yorum yapmıyorum.”

“Bunu yapmanı istemeyecektim.” dedi Clay dengeli bir sesle. “Eğer biri içeri girmişse, senin mümkün olduğunca fazla korumaya sahip olmanı istiyorum.”

“Şimdi senin ön kapındayım... Ve hiçbir ses yok. Ne polis, ne de başka bir şey...”

“Yarım saat önce polisleri aradığını sanıyordum.”

“Aradım.” dedi Paige. “Kaldırımda park etmiş bir polis arabası var.” Bir anlık sessizlik, anahtarların çıkırtısı, sonra keskin bir soluk... “Hayır, olamaz.” diye fısıldamıştı Paige.

Aman Tanrım, diye düşündü Stevie. *Sıradaki ne?*

“Ne oldu Paige?” diye sordu Clay, ortağından başka bir ses gelmeyince.

Paige boğazını temizledi. “Polisler ölmüş görünüyor. İkisi de...”

Clay'in rengi attı. “Evden çık Paige.” dedi dişleri kenetlenmiş hâlde.

“Zaten içeri girmemiştım. Aracıma doğru ilerliyorum.

Kendimi içeri kilitleyeceğim ve silahım da var. Şimdi 911'i aramam gerek. İlk fırsatta sizi arayacağım."

Paige telefonu kapadı, Stevie ve Clay allak bullak olmuşlardı, araçta çıt çıkmıyordu. Sonra Stevie gaza bastı. "Şerif Moore'u ara. Ona daha hızlı gitmemiz gerektiğini söyle."

Baltimore, Maryland, 16 Mart Pazar 13.18

Paige, Clay'in evinin önünde bekliyordu. "İki polis de öldüğü doğrulandı. Olay Yeri İnceleme şu anda içeride; Joseph, Hyatt ve medikal inceleme ekibleriyle beraberler. Joseph'in adamlarından birkaçı da arka kapıdalar."

"Nasıl ölmüşler?" diye sordu Clay, Stevie'nin evin önündeki verandada üç duvar tarafından korunduğundan emin olduktan sonra. Kendi vücudu da onu sokaktan koruyordu, böylece o tamamen koruma altındaydı. Çünkü bunun, onu kendi evine çekerken Stevie'yi de beraberinde içine çekeceği bir tuzak olabileceği ihtimali doğrudan aklında belirmişti.

"Ben boğazlarının kesildiğini gördüm." dedi Paige. "Başka bir şey bilmiyorum. Hyatt ifademi aldı ve gidebileceğimi söyledi." Clay'e endişeli gözlerle baktı. "Sen iyi misin?"

Ortağı onu iyi tanıyordu. "İyiyim. Yalnızca yorgunum. Dün gece pek uyumadım."

"Üzgünüm, bu gece burada uyumayacaksın. Burayı birkaç gün olay mahalli ilan edip giriş çıkışı yasaklayacaklarını tahmin ediyorum. Dün gece her nerede idiyse yine oraya mı döneceksin?"

Clay başını salladı. "Evet. Bu şey sona ereceğe dek Mazzettiler bende kalacak."

"Tamam. Eğer sonrasında kalacak bir yere ihtiyacın olursa bizim evimiz her zaman açık. Bunu biliyorsun." Paige, Stevie'ye baktı. "Senin için de geçerli. Grayson ve ben sizin için endişeleniyoruz."

"Biz iyiyiz." dedi Stevie sessizce. "Ama teşekkürler..."

O iyi değildi, Clay bundan emindi. Babasının evinde Escalade'e atladığında Stevie öfkeliydi ama bir şeylere ihtiyaç duyulduğunu fark ettiği zaman profesyonel bir tavır takınmıştı. Clay'in olabildiğinden daha profesyoneldi. Clay somurtkan davranmış ve iletişim kurmayı becerememişti. *Çünkü bu, canını yakıyordu.* Onunla kırk dakika boyunca aynı araçta bulunmak midesini yakan asitler salgılamasına neden olmuş ve gözlerine batan bir sancı yerleştirmişti. Ama midesinden, başından ve hatta kalbinden daha önemli sorunlar vardı. İki adam ölmüştü.

Dün ölen üç kadına ek olarak... "Güvenli olduğundan emin olana kadar ofise gitmemelisin." dedi. "Eğer buraya girdilerse ofise de girmeyi denemiş olabilirler."

Paige başını sağa sola salladı. "Henüz denememişler. Ofisi kontrol etmesi için Hyatt'a bir ekip göndermesini söylemiştim. Hiçbir şeye dokunulmamış. Polislerin orada bir süre kalacağını tahmin ediyorum, buraya giren her kimse oraya da girmeyi deneyebileceği ihtimalini göz önünde bulundurarak. Alyssa şehir dışında ve Alec de Daphne'nin yerindeyken şu anda hiçbirimizin ofiste olmasına gerek yok. Ama ikisine de mesaj gönderdim ve ofisten uzak durmalarını söyledim. Her ihtimale karşı..."

"İyi yapmışsın. Teşekkürler..." En azından kendi adamları güvendedi. Şimdilik... "Herkesin saat başı bildirim yapmasını istiyorum. Hiçbir istisna olmadan... Sen buradan nereye gidiyosun?"

"Havaalanına... Emma'nın kocası geldi. Onu çoktan havaalanında karşılamış olmalıydım. İletişimde kalacağım ama senin de aynısını yapmanı istiyorum. Gel bakalım Peabody."

Clay onun aracına güvenlice bindiğinden emin olduktan sonra arkasını döndü ve evinin ön kapısı Teğmen Hyatt tarafından açıldı. "İçeri gel." dedi Hyatt, eliyle Clay ve Stevie'ye işaret ederek. Joseph Carter ve VCET'in adli tıp biriminden Ajan Brodie cesetlerden birinin yanına eğilmiş adli tıp doktoru Neil Quartermaine'le konuşuyorlardı. Maktül polisler Clay'in oturma odasındaki halının üzerinde yatıyorlardı, döşemeye uzanan kayar cam kapının kenarında... *Çok gençlermiş*, diye düşündü. *Ne yazık!*

"İkisi de otuzundan fazla değildi." dedi Hyatt. Ve Clay aklından geçenleri sesli olarak dile getirmiş olduğunu fark etti. "Nasıl olmuş?" diye sordu Clay.

Joseph başını kaldırdı. "Saldırganın şu duvara dayanarak beklediğini düşünüyoruz. Önce birini, sonra diğerini indirmiş, ikisine de acil durum çağrısı yapacak fırsatı vermemiş."

İki polis yüzüstü yatıyorlardı, başları doğal olmayan bir şekilde çevrilmişti. Boğazları kulaklarına kadar kesilmişti. "Kan fışkırmamış." dedi Clay. "Onları kestiğinde polisler ölüymüş."

Ajan Brodie kafasını kaldırdı. "Evet." dedi sadece.

"Önce boyunlarını kırmış." dedi Quartermaine. Baltimore Medikal İnceleme'nin hâlen taze bir üyesi olan Quartermaine, JD'nin eşi Lucy'nin geçen aralıkta hamilelik iznine ayrılmasıyla onun yerini almıştı. Aslına bakılırsa işteki ilk günü o vahim gün olmuştu. Stevie'nin vurulduğu gün... Şimdi Stevie

kenarda duruyor, cesetleri ve odayı keskin gözlerle inceliyor-du. *Benim eşyalarımı inceliyor.* Clay onu kendi evine getirdi-ği günün hayalini kurmuştu, yıllarca biriktirdiklerini onunla paylaştığını... Kendini onunla paylaştığını... Onu iki cesedin arasında dururken hayal etmemişti. "Ve bu polislerin boyun-ları kaslıymış," diyordu Quartermaine. "Vücutları yapılıymış. Büyük ihtimalle düzenli olarak ağırlık çalışıyorlarmış. Elinizde-ki katil güçlü, muhtemelen göğüs göğüse çarpışmalarda tecrü-beli biri. Söz konusu kişi profesyonel bir dövüşçü ya da askerî geçmişli olan biri olabilir." Başını sağa sola salladı. "Tabii *ben* orduda böyle şeyler öğrenmedim."

"Ben öğrendim," dedi Joseph sessizce.

"Ben de..." diye ekledi Hyatt.

Clay omuz silkti. "Benim de geçerli bir mazeretim olma-dığına göre ben de 'ben de' diyenler kervanına katılıyorum."

"Dışlanmadığım iyi oldu ya!" diye mırıldandı Quartermaine, Joseph'in yüzüne hin bir gülümseme yerleşmesine neden olmuştu.

Hyatt "Bunu gerçekten yaptınız mı?" diye sordu Clay ve Joseph'e. Bu sorunun içinde öylesine bir meraktan fazlası vardı. "Kimsenin boynunu kırdınız mı?"

Joseph tüm dikkatini ölü polislerin kesilmiş boğazlarına verdi. Soruyu duyunca biraz rengi solmuştu, gözlerini bir sani-yeliğine başka bir yere gitmişçesine kırıştırmıştı. Clay onun neyi hatırladığını bilmiyordu ama bunun mutlu bir yer olma-dığı kesindi. Quartermaine meraklı gözlerle Joseph'e bakıyor-du. Brodie'nin bakışları daha anlayışlıydı. Clay ilgiyi Joseph'in üzerinden almak için öne çıkmaya karar verdi. "Evet, ben kır-dım. Neden?"

"Çünkü ben hiç kırmamıştım," dedi Hyatt düz bir sesle. "İki güçlü polisin boynunu kırmak için neyin gerekli olduğunu anlamam gerekiyor, hem de arka arkaya... Sen ne zaman yap-mıştın?"

"Somali'de, ordudayken..." Clay teğmenin soruyu sorma-daki sebebine inandığından emin değildi ama eğer bu kadar merak ediyorsa Clay'in hikâyesindeki detayları zaten kolaylıkla öğrenebilirdi. "Ama ben bunu gizlilik için yapmadım ki karşı-mızdaki olay muhtemelen öyle. Saldırı altındaydım ve hayatta kalmak için savaşıyordum. O an elimde olan tek silahımı, elle-rimi kullandım. Hoş bir an değildi, sana bunu söyleyebilirim. Ve iki adamı arka arkaya bu kadar hızlıca indirebilir miydim bilmiyorum."

"Neden?" diye sordu Hyatt, merakı hakikiydi.

“Buna eşlik eden bir de duygusal kısım var.” dedi Clay yavaşça, odadaki herkesin onu izlediğinin ve bunun kendisine verdiği rahatsızlığın farkındaydı. “Bunu kabullenmek hâlâ zor, bunca yıldan sonra bile... Ama işi bitirdiğimde sendeleyerek düştüm ve kustum. Bugün bir ağaç çıtırdamasının sesi bile benim midemi kaldırmaya yetiyor. Bu işte keyif verici hiçbir şey yok. Öyle bir durumdaki adrenalini göz önünde bulundursak belki arka arkaya iki kişinin boynunu kırmış olabilirdim ama bunu deneyip görme şansım olmadığına memnunum.”

Joseph’in çenesi kenetlemişti ve Clay bir şekilde onun geçmişte her kimi indirdiyse bundan zevk *aldığını* anlamıştı. Zevk değilse bile en azından tatmin olmuştu. Ve bu Joseph’in öldürdüğü kişinin bir canavar olmak zorunda olduğu anlamına geliyordu, çünkü Joseph Carter iyi adamlardan biriydi. Clay’in eski dostu Ethan Buchanan kadar güvendiği nadir insanlardan biri.

“Yalnızca birinin boynunu kırdıysan diğer yedisinden nasıl kurtuldun?” diye sordu Hyatt.

Clay gözlerini kıstı, şüphesi doğrulanmıştı. Hyatt konuyu bilerek buraya çekmişti. “Diğerlerinin olduğunu nereden biliyordun?”

“İki yıl önce seni araştırmıştım Maynard. Senin nasıl bir adam olduğundan emin değildik ve senin hakkında, eğer bir şey varsa, ne yapmamız gerektiğini düşünüyorduk. Adaletin işlemesine, kendi ifadenle bilmeden engel olmuştun ama bu yüzden suçlanman gerektiğini düşünen insanlar vardı.”

“Belki de suçlanmalıydım.” dedi Clay açık açık. Eski ortağı Nicki Fields’ı öldüren adamın kimliğini biliyordu ve bunu ona ödetmek istemişti. Bizzat...

“Ben o insanlardan biri olmadığım için şanslısın.” dedi Hyatt.

Yalnızca hikâyenin tamamını bilmediğin için şanslıyım. Clay bakışlarını cesetlere çevirdi. “İsimleri ne?”

“Hollinsworth ve Locklear...” dedi Hyatt. “İkisinin de örnek bir sicili vardı.”

“Ne zaman gelmişler?” diye sordu Stevie.

“Saat on iki yirmi dörtte merkeze buraya geldiklerini bildirmişler.” dedi Hyatt, sonra sert bir ifadeyle ekledi: “Ve on iki yirmi sekizde bunun bir yanlış alarm olduğunu ve öğle yemeği arası verdiklerini bildirmişler.”

Clay şaşkıncı, gözleriyle hızlıca polislerin telsizlerini aradı. Yoklardı. Onları öldüren her kimse, sahte bir bildirim yapmak için birkaç dakika daha harcamıştı. “Bu, öldükleri zaman ara-

lığını oldukça net bir şekilde belirliyor.” diye mırıldandı. Evinin kayar cam kapısına baktı, özellikle de camın üzerinde kilitin durduğu yerdeki deliğe... “Bu çift katlı bir camdı.” dedi. “Buradan giren kişinin camı kesmek için bıçağı yıldız uçlu olan bir Sawz-all’a⁴⁴ ihtiyacı vardı. Hazırlıklı gelmişler. Komşuları sorguladınız mı?”

“Novak ve Coppola şu anda o işle ilgileniyorlar.” dedi Joseph. “Bu, Stevie’nin canına kasteden denemelerle bağlantılı olduğuna göre restorandaki saldırı, arabadan ateş açılması ve güvenli eve yapılan saldırı, hepsi VCET’in yetki alanına giriyor. Evinde gizli kamera olduğunu tahmin ediyorum.”

“Elbette... Eldiven alabilir miyim? Teşekkürler...” dedi Clay, Brodie ona bir çift uzattığında. Montlarının bulunduğu dolabı açtı, dizlerinin üzerine çöktü ve yerden yirmi santimetre yükseklikteki, dolap boyunca uzanan rafın üzerindeki spor eşyalarının bulunduğu kutuyu çıkardı. Rafın altında birkaç çift ayakkabısı vardı. Onları kutuya koyarak rafı yerinden çıkardı ve parmağını ortaya çıkan boşlukta gezdirdi, dolabın arka duvarı olarak kullandığı paneli ortaya çıkardı.

“Yedek enerji kaynağın var mı?” diye sordu Joseph. “Çünkü senin birincil ve ikincil güç kaynaklarını kestiler. Ayrıca iki alarm sistemini de kapattılar. Hem içerideki hem dışarıdaki...”

“Alarmlar farklı bir destek sistem üzerinden çalışıyor. Alarm çalıştığında ya da birincil güç kaynağı kesildiğinde bana bir uyarı gönderiyor. Dışarıda kestikleri destek güç kaynağı doğal sebepler oluştuğunda devreye giriyor; örneğin bir fırtına... Kameralar, termal ve hücresel alarmların kendi yedek güç kaynakları var. Biri bu duvarın arkasında ve diğeri de bodrumda.” Clay dolabı askıda durmakta olan montlardan temizledi, sonra dikkatlice paneli yakalayıp çekerek güvenlik sistemini açığa çıkardı.

Joseph bir ısıklık çaldı. “Bat Cave’in⁴⁵ de var mı? İtfaiye borusuyla birlikte? N’olur?”

“Burası sıradan bir bodrum.” dedi Clay kuru kuru. “Kameralar evin tüm iç mekânını kapsıyor ve yedi yirmi dört çalışıyor.” Kayıt cihazından DVD’yi çıkardı. “Kendi laptopumda açabilirim ya da isterseniz siz kendi laptoplarınızdan birinde açın.”

“Benimkisi şurada.” dedi Brodie DVD’ye uzanarak.

“Kaydı öğleden başlat.”

44-Cam kesmekte kullanılan bir tür elektrikli testere

45-Çizgi roman&film karakteri Batman’in silahlarını, arabalarını ve kostümünü sakladığı gizli oda.

“Paige buraya bir polis ekibi gönderilmesi için 911’i aradığında saat on iki yirmiydi.” dedi Hyatt.

“Ama benim cebime gelen ilk uyarı saat on iki ondaydı. Ben bunu fark etmediğim için sonraki uyarı on iki on üçte gönderildi, hem bana hem Paige’e... Paige beni birkaç kez aramış ve ben telefonu açmayınca 911’i arayıp kendisi de yola koyulmuş.”

“911’i aradıktan hemen sonra beni aradı,” dedi Hyatt, “ama merkezden temiz bilgisi gelince ben de dışarı çıkmadım. Temiz işaretinin sahte olduğunu artık biliyoruz.”

“Videoyu açtım.” dedi Brodie ve herkes laptopun başına toplandı.

“Bekle bir saniye.” Clay onun laptopunu 52 inçlik televizyonunun yanına götürdü ve ona bağladı. “Şimdi oynat’a bas. Üçüncü kamera size onun arka bahçeden kayan kapıya doğru yaklaştığını gösterecektir. Beşinci kameraysa...”

Brodie ona laptopunu işaret etti. “Direksiyona sen geç Clay.”

“Tamam.” Clay dışarıdan kayar kapıya odaklanan kamerayı seçti, adam görüntüye girene kadar ileri sardı, adamın üzerinde bir işçi tulumu ve alet çantası vardı. Yalnızca kulaklarını açıkta bırakan bir beyzbol şapkası takmış ve yüzünü kapatmıştı.

“İki boyun kırabilecek kadar iri biri.” diye yorum getirdi Hyatt.

“O bir güreşçi.” dedi Clay. “Ya da güreşçiymiş. Kulak hemotomu geçirmiş.” Sokağı gösteren kamerayı seçti ve video da adamın arka bahçede belirmesinden bir dakika öncesine geldi. Adam kirlenmiş bir Toyota Sequoia’la gelene kadar kaldırım boştu, aracın öndeki plakası çamurdan okunmuyordu. “Siktir! Plakayı göremiyoruz.” Kayar kapıya odaklanan kamerayı seçti ve davetsiz misafirin cesurca merdivenlerden düşemeye çıkışını, sonra da alet çantasını basamak olarak kullanıp siren kablolarını makasla kesişini izledi. “Bu, saat on iki onda aldığım ilk uyarı.”

“Uyarıları neden görmedin?” diye sordu Joseph.

Çünkü Stevie’yle seks yapmak üzereydim. Kendilerini ele vermek korkusuyla Stevie’ye bakmaktan kaçındı. “Spor yapıyordum.” Tam olarak yanlış sayılmazdı. Terlemişti ve nefes nefese kalmıştı. “Duşa girdim ve çıktığımda saat on iki yirmi beşti. Paige’den gelen mesajları ve cevapsız çağrıları o zaman gördüm.” Televizyon ekranını işaret etti. “Sawzall...” Davetsiz misafir elindeki elektrikli testereyle camın üzerinde çalışıyordu

ve bir dakikadan az bir sürede camı kesmişti. “O bıçak gerçekten çok keskin olmalı.”

Joseph başını salladı. “Aynen dediğin gibi, adam hazırlıklı gelmiş.”

“Koruyucu gözlük bile takmış.” diye ekledi Quartermaine acı bir tonda. “İş güvenliğine önem veren katilin hakkını vermiyim.”

Adam içeri girerken bir bıçak çıkarmıştı. Sonraki adımı içerideki siren kablolarını tespit etmek ve onları kesmekti. Sonra kanepenin yastıklarını kesmeye başlamıştı, düzenli çalışıyordu. Taktığı koruyucu gözlükler yüzünün yarısını kapıyordu, gözlüklerinin camı gözlerinin net olarak görülmesini engelliyordu. Yüzünün alt kısmınıysa bir atkıyla örtmüştü, kimliğini tamamen gizliyordu.

“İş güvenliğine önem veriyor vermesine ama aynı zamanda taşaklı bir adam.” diye mırıldandı Hyatt, adam doğrudan kameraya bakıp iki eliyle de orta parmak çekerken. “Örospu çocuğu!..”

“Alarmları kapatmayı denememiş bile. Yalnızca sirenlerin ötmemesini istemiş.” Clay kamerayı değiştirdi, adamı evin içinde takip ediyor, yakıp yıkarak geçtiği saniyeler boyunca dişlerini gıcırdatıyordu. Masanın çekmecelerini ve dolapların içini boşaltıyor, yatakları bıçakla delik deşik ediyor, dolaplardaki çerçeveleri indiriyor, camlarını kırıp içindeki fotoğrafları yere atıyordu. Yatak odasına girdiğinde Clay’in gizli kutusunu bulması zor olmadı. İçindeki kutuyu kolunun altına sıkıştırdı ve araştırmaya devam etti. “Siktir!” diye tısladı Clay.

“O kutunun içinde ne vardı?” diye sordu Joseph.

“Stevie ve Cordelia’nın nerede saklandığını gösterecek bir şey yoktu.” Clay bir soluk verdi, öfkesini yatıştırıyordu. “Çocukluğumdan kalan beyzbol kartı koleksiyonum... Ama buna öfkelenmem şu an çok yanlış, onun iki polisi öldürmek üzere olduğunu düşünürsek...” Adam büyük babası St James’le yıllar önce yaptıkları tekne modeline uzanırken bir kez daha tıslayarak soluk verdi. “Bunu yapma. Yapma...” Adam modeli un ufak etmişti. “Allah kahretsin!” Joseph hafifçe onun omzunu sıvazladı. Davetsiz misafir komodinin üzerindeki seramik vazoyu eline aldığı anda Clay yumruklarını sıktı. Gözlerini kapamak istiyordu, adamın muhtemelen yapacağı şeyden korkuyordu. Vazo yere düşüp yüzlerce parçaya ayrıldığında Clay geri sıçradı. *Lanet olsun!* Sıcak bir vücut Clay’in yanına yaklaştı ve Clay onun kim olduğunu öğrenmek için arkasına bakmaya gerek

duymamıştı. Onun kokusunu her yerde tanıyabilirdi. "Özür dilerim." diye fışıldadı Stevie. "Vazoyu kim yapmıştı?"

"Annem... Ölmeden hemen önce..."

Stevie derin bir soluk verdi. "Çok özür dilerim."

Clay onun ne için özür dilediğini merak ediyordu ama bunu sormadı. Sesine güvenemiyordu. O puşt kırılan seramiğin yanına eğilmiş, parmağıyla parçalarını karıştırıyordu. Kırılan parçaların arasından birkaç parça çekti ve pencereden gelen ışığa doğru tuttu. Herif annesinin saatini ve yüzüğünü alet çantasına rastgele fırlatırken Clay'in içinde sonsuz bir öfke yükseliyordu.

"Onları kasaya koymamış mıydın?" diye sordu Brodie üzgünce.

"Yirmi dolarlık ucuz bir saatti. Yüzüğü ona küçükken almıştım. Hiçbir değerleri yok, gerçekten..." Ve aynı zamanda en değerli şeylerdi. Götveren herif. *Eğer seni yakalarsam..*

Davetsiz misafir saatini kontrol etti ve Clay'in yatak odasındaki pencereden sokağa baktı. Omuzlarını silkerek yatak odasından çıktı ve mutfığa giderek bulduğu her kavanozu çöpe boşalttı. Yemek kitaplarını tarayıp yere attı. Sonra Cordelia'nın çizdiği, Clay'in buzdolabının kapağında duran resmi eline aldı. *Yapma. Ona dokunma bile.* Ama herif kâğıdı tekrar tekrar çevirerek dikkatlice inceliyordu. Gülerken omuzları hareket ediyordu. Kâğıdı özenle yırttı, sonra daha fazla magnetle onu tek parça görünecek şekilde tekrar dolaba iliştiirdi.

"O nedir?" diye sordu Hyatt.

Brodie, Clay'in kolunu okşadı. "Ben alıp getiririm." Birkaç saniye sonra geri geldi, adam o sırada videoda Clay'in mont dolabını altüst ediyordu, gizli kameraları kontrol eden tam bu dolabı... Öne eğildi, bir panel arıyordu ve tehlikeli derecede yaklaşmıştı.

"Bu bir mesaj..." dedi Brodie.

"Kime?" diye sordu Stevie.

Clay, Brodie'nin elinde tutmakta olduğu iki parçaya ayrılmış resme baktı. "Sana Stevie..."

Stevie nefesini tuttu. "Bu... Benim. Ve..." Öne eğildi. "Ve diğeri de sen misin?"

Cordelia annesini bir hastane yatağında, Clay'i de onun yanında dururken çizmişti, başının üzerine bir hale kondurmuştu. Bu kişilerin kim olduğunu anlamak zor değildi, çünkü Cordelia basit birer çubuk adam olan bu karakterlerden kalın oklar çıkararak isimlerini yazacak kadar düşünceli davranmıştı.

"Cordelia sen hastanedeyken bunu benim için yapmış." dedi Clay kısık bir sesle. En azından bu resmi kurtarabilmişti, tabii BPD delil odası resimle işini bitirdikten sonra... Eğer bitirebilirse... Bay Götveren sayfayı Stevie'nin başını gövdesinden ayıracak şekilde özenle yırtmıştı. Clay yeniden kameralara odaklanmaya çalıştı. Adam bodrumdaydı ama orada imha edebileceği bir şey yoktu. Bir dakika sonra tekrar üst kata çıkmıştı ve gidiyordu, bu kez garajdan çıkıyordu. Dışarıyı gösteren kameradan Clay'in

kutusunu arka koltuğa attığını, arabaya bindiğini ve uzaklaştığını gördüler. Tüm 'ziyareti' yedi dakikadan az sürmüştü.

"Pekâlâ..." dedi Joseph yavaşça. "Gitti mi şimdi? Yani, öylece?"

"Geri dönmek zorunda." dedi Stevie. "Hollinsworth ve Locklear kendi kendilerini öldürmediler."

Clay videoyu ileri sardı, saman renkli bir Chevy Tahoe kaldırımında durduğunda yavaşlattı. Araçtan çıkan farklı bir adamdı, yine bir işçi tulumu giymişti. Bu seferkinin omzuna asılı bir sırt çantası vardı. O da yüzünü örtecek şekilde bir beyzbol şapkası takmıştı. Bay Sırtçantası, Clay'in evine doğru ilerledi, ön kapıyı çaldı. Kimse yanıtlamayınca arkaya doğru ilerledi, ilk herifin kilitmeden bıraktığı kapıdan içeri girdi. "N'oluyor lan?" diye mırıldandı Clay.

Bay Sırtçantası çamaşır odasından geçti, etrafında bir tur atarak odayı inceledi. Şapkanın siperini iyice öne çekerek yüzünü tamamen kapadı, bu esnada akışkan bir hareketle şapkanın altındaki kar maskesini yüzüne geçirdi. Sanki bunu daha önce defalarca yapmış gibiydi. Clay'in yanında durmakta olan Stevie geri sıçradı. "Ne oldu?" diye sordu Clay ve Stevie gelişigüzel bir şekilde omuz silkti. "Yalnızca... Bu adamda beni ürküten bir şeyler var."

Bay Sırtçantası, Bay Götveren'in geçtiği rotayı izliyor, etraftaki enkazı inceliyordu. Clay'in yatak odasında Götveren'in yerde bıraktığı fotoğrafları gözden geçirdi, üzerlerindeki cam parçalarını silkti ve onları çantasına attı. "Orospu çocuğu!" diye söylendi Clay.

"Fotoğraflarını almış." dedi Brodie. "Neden?"

"Bilmiyorum. Annemin fotoğrafları haricinde diğerlerinin ne fotoğrafı olduğunu da pek hatırlamıyorum. Benim için bir çeşit arka plan resmi gibi olmuşlardı."

"Özür dilerim." diye mırıldandı Stevie tekrar. "Yerine dolurulamayacak şeyleri kaybettin."

“Pek değil. Fotoğrafları taratıp flaş belleğe atmıştım ve o flaş bellek o herifin ilgisini çekebilecek pek çok şeyle birlikte bankadaki özel kasamda.”

“Pekâlâ, ya buna ne diyorsun?” diye homurdandı Hyatt. “Bak.”

Adam durmuş, karmaşanın içinden ahşap bir çerçeveyi çekip çıkarıyordu. “Madalyalarım...” dedi Clay. “Annem onları yıllar önce benim için çerçevelemişti.”

Sonra adam Clay’i afallatacak bir şey yaparak çerçeveyi dolabın kenarına yerleştirdi. “Bunları orada bulduk.” dedi Brodie. “O heriflerden birinin böyle bir şey yapacağı aklımın ucundan bile geçmezdi.”

“Eski bir asker olduğu kesin.” dedi Clay. “Madalyaları nasıl dikkatlice yerleştirdiğini görmediniz mi? Bu adam cephe görmüş. Hatta cephede yara almış bile olabilir.”

“Neden?” diye sordu Stevie televizyona iyice yaklaşarak, madalyaları yakından görmeye çalışıyordu.

“Birisi Mor Kalp madalyası.” dedi Hyatt. “Diğeri de bir Gümüş Yıldız...”

“Mor Kalp görevdeyken yaralananlara veriliyor.” dedi Stevie. “Gümüş Yıldız’ısa kahramanlık için...”

“Evet.” dedi Clay, birden huzursuz olmuştu. Bay Sırtçantası koridorda koşarak mutfak kontrol etmeye gitmişti. Sonra durdu. Bir şey dinlermiş gibi kaskatı kesilmişti.

“Şu anda videodaki saat on iki yirmi dört.” dedi Hyatt sesinde korkuyla.

Videoda Bay Sırtçantası kayar cam kapının kenarına geçmiş, kapıdan içeri giren polisi bekliyordu. *Döndürdü.* Birkaç saniye sonra ikinci polis garaj kapısından içeri girdi. *Döndürdü.* Televizyonun başındaki herkes korkudan sinmiş, sessizce izliyordu. Sırtçantası bıçağını çıkardı, polislerin boğazlarını kesti, telsizlerini aldı, sonra garaj kapısından çıktı. Clay kamerayı sokak görüntüsüne geçirdi ve adamın Chevy Tahoe’ya binip uzaklaşmasını izlediler. “Duraklat şunu.” diye seslendi Joseph. “Arkadaki plakasını görebiliyor muyuz?”

Clay görüntüyü çoktan durdurmuştu ve kalbi yerinden çıkacak gibi atarken görüntüyü yaklaştırmak için Brodie’nin klavyesine tıkladı. “Buna ne dersiniz?” diye sordu keyifle. Ön plakanın aksine arkadaki plaka ayna gibi parlıyordu.

“Mükemmel.” dedi Joseph sertçe. Telefonla merkeze bildirim yapmak için diğerlerinin arasından ayrıldı. Clay yeniden ‘oynat’ tuşuna basmıştı, Tahoe uzaklaşıyordu. Ve sonra hiç bek-

lenmeyen bir şey oldu. "Joseph..." Clay ona yeniden televizyonun yanına gelmesini işaret etti. "Şuna bak."

Joseph irkildi. "Bu da nesi?"

Siyah Toyota Sequoia yeniden görüntüye girmişti; gerçek anlamda... SUV ters yönden gelmişti, sanki diğeri adamın gitmesini bekliyor gibiydi. Bay Götveren, Clay'in evine doğru koştu, döşemeye çıkan merdivenleri koşarak çıktı. Kayar cam kapıların önünde güçlükle durdu, yüzü düşmüştü ama hâlâ yüzünü gizlemek için başını önde tutmayı akıl edecek kadar kendine hâkimdi. "Bir şey bekliyormuş ama bunu değil." dedi Stevie.

Clay irkildi. "Seni bekliyordu Stevie. Bu yüzden alarmı devre dışı bırakmayı aklımdan bile geçirmedim. Alarımın polisleri, beni ve yanımda geleceğin için seni buraya çekeceğini biliyordu. Büyük ihtimalle sen kaldırımdan ön kapıya yürürken seni vurmaya planlıyordu."

"Tanrı'm!.." diye fısıldadı Stevie. Sonra başını kaldırdı, çenesini sıkıyordu. "Ama artık beni beklemiyor. Nereye gittiğini merak ediyorum."

Bay Götveren koşarak siyah Sequoia'ya geri dönmüş ve hızlıca uzaklaşmıştı. Clay kendini Stevie'den uzaklaşmaya zorladı, ilgisini Brodie ve Hyatt'a yöneltmişti. "Eve şöyle bir göz atmamı ister misiniz? Nelerin eksik olduğuna bir bakayım."

Hyatt başıyla onayladı. "Ajan Brodie'yle birlikte git. Benim Dedektif Mazzetti'yle yalnız konuşmam gerekiyor."

16 Mart Pazar, 13.25

Robinette; Tahoe'yu, Maynard'ın ofisinden yarım blok ötede bir parka bırakmıştı. Bir bankaya benzeyen küçük bir bina olan ofisin önünde bir polis aracı vardı. Bir özel dedektifin işinin merkezi olarak eski bir banka binasını kiralaması mantıklı olurdu. Eğer bina eski bir bankaysa muhtemelen duvarların içi çelikle güçlendirilmişti ve kayıtların saklandığı özel bir mahzen vardı. Buraya girmesinin bir yolu yoktu.

Maynard gerçekten de burayı kiralamıştı. Robinette bu detayı binanın kayıtlarını incelerken, Maynard'ın varlığından ilk haberdar olduğunda öğrenmişti. Geçen aralıkta mahkeme binasının merdivenlerinde Mazzetti'nin hayatını kurtardığında... Aracının motorunu çalıştırdıktan sonra birden donakaldı. Siyah bir Toyota Sequoia yanından geçiyordu, Westmoreland direksiyondaydı. SUV, Maynard'ın ofisinin karşı yönde yarım blok ötesine park etmişti. Robinette koltuğunda öne

kaydı, Westmoreland'ın camdan onu görmediğini umuyordu. Cep telefonu çaldı ve kendini telefonu cebinden çıkarıp açmaya zorladı. Arayan Westmoreland'di. *Ne iyi ettin de aradın. Nihayet...* "Beni saatler önce aramış olman gerekiyordu. Yoksa her saat başı rapor istediğimi söylerken yeterince açık değil miydim?"

"Özür dilerim Robbie. Maynard'ın evine girerken vakit kaybettim. Beklediğimden uzun sürdü. Birden fazla alarm sistemi vardı."

"Onları nasıl etkisiz hâle getirdin?"

"Getirmedim. İçeri girip çıkmak için birkaç dakikam olduğunu hesapladım. Sonra odaya girip bir sözleşme, bir kasa anahtarı ya da bir bilgisayar aradım, sikeyim eski moda bir adres defteri bile olurdu. Yanıma aldığım tek şeyse üç yaşındaki bir veledin bile bulabileceği eski bir kutu." Robinette kendi 'eski moda' adres defterini düşündü. Teknoloji iyi bir şeydi ama bazen bir şeyin tek kopyasının kendinde olduğunu bilmek daha iyiydi. İndirilemez, hacklenemez ya da kopyalanamazdı.

"O kutunun içinde ne buldun?"

"Beyzbol kart koleksiyonu... İçlerinde Cal Ripkin Jr'nin çaylak kartı da var, oldukça etkileyici bir koleksiyon olmasına karşın bize Mazzetti'yi nerede sakladığına dair bir şey söylemiyor."

"Neredesin sen?" diye sordu Robinette, çünkü Westmoreland bunu sormamasını şüpheli bir davranış olarak görebilirdi.

"Maynard'ın ofisinden yüz metre ötede bir yere park ettim, arabada oturuyorum. Ofisin önüne park etmiş bir polis aracı var. Evindeki alarmın Maynard'ın buraya kontrol etmeleri için polis göndermesine yol açtığını düşünüyorum. Sana açık konuşayım Robbie. Maynard'ın ofisi oldukça iyi korunuyor gibi görünüyor."

"Ne anlamda?"

"Eski zamanlarda bir bankaymış izlenimi veriyor. İçeri girebilirim ama biraz zaman alır. Önünde polisler beklerken bunu denemek istemiyorum."

"Bir önerin var mı?" Westmoreland'ın söylemek zorunda olduğu şeyi duymak için sabırsızlanıyordu.

"Sunucularını hackler ve e-maillerini, dosyalarını ve belki ödediği faturaları kontrol ederiz. Eğer kendi evinden başka bir yer için de elektrik faturası ödüyorsa Mazzetti'yi sakladığı yer orası olabilir."

Bu aslında mantıklıydı, Robinette'in Westmoreland'i Fletcher ve Henderson'la aynı gruba dâhil etmekle doğru bir iş

yapıp yapmadığını sorgulamasına neden oldu. “Bunu yapabilir misin? Sunucularına girebilir misin?”

“Yeterli zamanım olursa evet. Ve eğer giremezsem o bilgiye nasıl ulaşılacağını bilen üç çalışanı var. Paige Holden, Alec Vaughn... Bu dün Maynard’ın yanındaki çocuk ve Alyssa Moore... Alyssa onun sekreteri. Diğer ikisine ofisin finans işlerini ve bilgisayar şifrelerini biliyor olma ihtimali daha fazla. Ben olsam onunla başlar, onu konuştururdum.”

“İyi bir plan gibi görünüyor. Buraya, ofise dönecek misin?”

“Dönebilirim. Ya da evde, hatta bir kafede de çalışabilirim. Ofiste çalışmamam benim için daha iyi olabilir. Eğer Maynard sunucularına tuzak yerleştirmişse IP adresimi bulduğum yere kadar takip edebilir. Onun sana uzanmasını istemiyorum.”

“Bu berbat olurdu.” diye onayladı Robinette. “Pekâlâ... Sunucularına girmeye çalış. Bu arada Mazzetti’nin kredi kartlarının takip edilmesini istiyorum. Eğer şehirden ayrılırsa bunu bilmek istiyorum.”

“Olmuş bil. Seni haberdar edeceğim.”

“Bir şey daha var.” Robinette sesinin yalnızca biraz meraklı çıkmasına dikkat ediyordu, Westmoreland’in sadakatinden şüphelendiğini sesine yansıtmıyordu. “Sana nerede olduğunu sormak zorundayım çünkü filodan aldığın araç benim takip sistemimde artık görünmüyor.”

Kısa, çok şeylere gebe bir duraksama... “Beni de mi kontrol ediyorsun Robbie?”

“Elbette... Bir, ben herkesi kontrol ederim. İki, beni araman gereken zamanda aramadın. Henderson hâlâ dışarıda bir yerlerde ve *senin* de belirttiğin gibi bizim için potansiyel bir tehdit yaratıyor. Sana zarar gelmediğinden emin olmam gerekiyordu.” *Ve bana ihanet etmediğinden...*

“Pekâlâ...” dedi Westmoreland isteksizce. “Bunu kabul edebilirim çünkü vericiyi bu yüzden devre dışı bıraktım. Henderson da sistemin şifrelerini biliyor. Birinin beni takip etmesini istemedim, özellikle de Maynard’ın evine girerken... Henderson’ın beni orada yakalayıp geberdiğini düşünsene. Polisler cesedimi bulacaklardı ve tahmin et bu onu kimlere yönlendirecekti?”

“Bana...” dedi Robinette ciddi bir ifadeyle. “Şifreleri çoktan değiştirmiş olmam gerekirdi. Bana hatırlatmalıydın.”

“Özür dilerim. Bu akşamüstüne kadar aklıma gelmemişti.”

“Ben şimdi şifreleri değiştireceğim. Maynard’ın sunucularına girdiğinde haber ver.”

Robinette, Westmoreland'in park ettiği yerden çıkmasını ve oradan uzaklaşmasını izledikten sonra oturuşunu düzeltti. Ekibinin içinde bilgisayarlarla arası en iyi olan Wes'ti. Maynard'ın ofis sistemine girmek uzun bir iş gibi görünüyordu ama bunu yapabilecek biri varsa o da Wes'ti. Onun planı mantıklı görünmesine rağmen Robinette, Westmoreland'in Maynard ortaya çıkana kadar ofis ve evinin önünde pusuya yatmalarını teklif etmemesine şaşırmıştı. Polisler Maynard'ı aramak zorundalardı, hele de evinin halısının üzerinde iki ölü polisin yatmakta olduğu düşünülürse...

Ama Wes'in cesetlerden haberi yoktu. *Bırak bilgisayarlarla takılsın. Sen Maynard'ı bekle.* Maynard eninde sonunda Mazzetti'ye dönecekti ve döndüğünde Robinette onu takip edecekti. Emniyet teşkilatı şu anda ana baba günü olmalıydı. Robinette'in ölü polisin telsizini kullanarak merkeze 'öğle yemeğine gitme' bildirimi yapması ona yalnızca oradan uzaklaşması için yeterli zamanı kazandırmıştı. Maynard'ın mahallesinin seyrek bir nüfusu vardı; evlerin yüzölçümleri çok fazlaydı. Bu, birilerinin onu görmüş olma ihtimalini oldukça azaltıyordu ama aynı zamanda eve tekrar giderse kabak gibi açıkta kalacağı anlamına da geliyordu. Maynard'ın sokağının sonunda beklemek daha güvenli olacaktı. Gelip giden herkesi görebilecekti ve belki şansı da yaver giderse eline bir fırsat geçebilirdi.

On Beşinci Bölüm

Baltimore, Maryland, 16 Mart Pazar, 13.45

Stevie gözlerini ölü polislerden ayırmıyordu. *Benim yüzümden...* Ölmüşlerdi. Dün gece onun yerini alan kadın polis de ölmüştü. Restoranda iki masum hayatını kaybetmişti. Clay'in evi enkaza dönmüştü. "Özür dilerim." diye mırıldandı ama Hyatt başını sağa sola salladı.

"Bu senin suçun değil. Dün gizli polisin öldürülmesi senin suçun değil. O aldığı riskin ne olduğunu biliyordu. Beni anlıyor musun? Bana inanıyor musun? Stevie, beni dinliyor musun?"

Stevie başıyla onayladı; bir yandan Hyatt'ı dinliyor, diğer yandan Clay'in arkasından geniş omuzlarına bakıyordu. "Seni duyuyorum. Seni anlıyorum. San..." Ona inandığını söyleyemezdi. "Senden bunu duymaya ihtiyacım vardı."

Hyatt kaşlarını çattı, onun bakışlarının doğrultusunu takip ediyordu. "Maynard sana farklı bir şey mi söylüyor?"

Stevie içi boş bir kahkaha attı. "Hayır. Ama konu ben olduğumda tam olarak ön yargısız davrandığını söyleyemeyeceğim." En azından davranmamıştı. Evine geldiklerinden beri ona bir kez olsun bakmamıştı. *Ve sen onu suçluyor musun? Onun kalbini kırdın ve şimdi bütün bunlar?* O piç annesinin vazosunu kırdığında Clay'in yüzüne yerleşen o perişan ifade... Ve Cordelia'nın o resmi... Stevie, Izzy sayesinde bundan haberdar olmuştu, Cordelia'nın Clay'e bir resim yaptığını biliyordu. Kızının bu adamı bir koruyucu meleklerle Kaptan Amerika karışımı bir karakter olarak gördüğünü biliyordu ama... Clay o resmi saklamıştı. Buzdolabında... Ve o piç o resme dokunduğunda alçak sesle hırıldamıştı. Stevie onun bu sesi çıkardığının farkında olduğunu düşünmüyordu. O gerçekten iyi bir adamdı. *Ve sen onu toplamda kaç kez hayatından çıkarmış oldun şimdi?* Önceki seferlerde onun geri geleceğini bir şekilde biliyordu. Ama bundan sonra dönmeyecekti. Yataktan kalkıp onu yataкта yalnız bıraktığında Stevie gözlerindeki vazgeçişini görmüştü. *Sadece bir şeyi çok isteyen ve duymak istediği şeyi duyduğuna ken-*

dini inandıran aptal bir adamım. Tanrım! Stevie çığlık atmak istiyordu. Saçlarını çekmek ve ağlamak...

"JD beni aradı." dedi Hyatt sessizce. "IA'dan Scott Culp'ın gizli evin adresini Rossi'ye sızdırmış olabileceğini söylemek için..."

Stevie onun gözlerindeki soruyu gördü ve gözlerini kırpmadı. "Neden sizi aramadığımı bilmek istiyorsunuz. Özür dilemeyeceğim efendim. Birilerinin sizin telefonlarınızı dinleyip dinlemediğinden emin olamazdım."

Patronu uzun bir süre gözlerini ondan ayırmadı ve Stevie kendisinin ona artık güvenmediğini tahmin ettiğini anlamıştı. Suçluluk duygusundan kurtulamıyordu ama dik duruşunu bozmadı. Birkaç saniye sonra Hyatt başını çevirmişti.

"Culp'ın evini artık JD izlemiyor." dedi. "O iş Bashears'ta."

Stevie hemen kaşlarını kaldırmıştı. Bashears, Hyatt'ın altında çalışan diğer cinayet dedektiflerinden biriydi. "Neden?"

"Bashears'ı bu işle görevlendirmemde bir sakınca mı var?"

Stevie bu sorunun altındaki esas soruyu görmüştü *Bashears'a da mı güvenmiyorsun?* Hayır, güvenmiyordu. Ve bu riyakâr bir tavırdı. Bashears, Elizabeth Morton'un eski ortaklarından ve Elizabeth Morton da Stuart Lippman'ın kirli polislerinden biriydi. İçinde bir ses *'hiçbir şeyden mi şüphelenmedin'* diye bağırarak istiyordu. Pek çok polisin Silas Dandridge'den bahsederken kendisi için hâlâ aynı şeyi söylediğini biliyordu. Bashears, IA tarafından etraflıca soruşturulmuştu, tıpkı Stevie gibi. Elbette IA'nın güvenilirliği şu nokta sorgulamaya açıktı, bu yüzden Bashears'ı suçsuz bulmuş olmaları pek anlam ifade etmiyordu.

"Bashears'ta bir sıkıntı yok." dedi Stevie en sonunda. "Yalnızca gözetleme işini JD'nin yapacağını sanıyordum."

"Zaten o yapıyordu. Ama sonra Rossi uyandı ve JD onu sorgulamak için hastaneye gitti."

Stevie gözlerini kıstı. "Rossi uyandı mı? Bir şey söyledi mi?"

"Henüz değil. Tahminimce JD hastaneye ulaşmak üzere-dir." Quartermaine onlara yaklaştığında Hyatt başını sola çevirdi. "Onları götürüyor musun?"

Stevie, Quartermaine'in adını duymuştu; polis merkezinin kadın kısmı bu yeni doktorun dedikodularıyla çalkalanıyordu. Bu adamın Brad Pitt'i cebinden çıkaracağını söyleyenler kesinlikle haksız sayılmazlardı. Uzun, ince ve sarışındı, Stevie'ye biraz Paul'ı anımsatıyordu. Bunun canını yakmış olmasını bekliyordu ama yakmamıştı. Bunun vücudunu bir beklenti, bir üzün-

tü, bir titreme ya da *herhangi bir şeyle* titretmesini bekliyordu. Ama görünüşe bakılırsa fiziksel tepkileri yalnızca Clay'in etrafındayken tetikleniyordu. *Kokunu duyabiliyorum. Tanrım!..* Ya da öyle görünüyordu ki, onu düşündüğünde...

Quartermaine başıyla onayladı. "Cesetleri kaldırmak üzere en iyi teknisyenlerimi getirtiyorum. Otopsileri mümkün olduğunca çabuk halledeceğim, böylece onları ailelerine teslim edebiliriz."

Hyatt hafifçe gözlerini kapadı. "Teşekkür ederim. Ben de buradan ayrıldıktan sonra ailelerine bildirimleri yapacağım."

"Onlara çocuklarının hiç acı çekmediklerini söyleyebilirsiniz." dedi Quartermaine kibarca.

"Bu yardımcı olur." dedi Hyatt. "Teşekkür ederim."

Quartermaine, Stevie'ye dönüp elini uzattı. "Dedektif Mazzetti, hakkınızca çok şey duydum. Sizinle daha farklı şartlar altında tanışmış olmayı isterdim." Hafifçe dudaklarını büktü. "Ama sanırım yine bir cesedin yanında tanışmış olurduk, yanılıyor muyum?"

"Ona şüphe yok." Stevie onun elini sıktı, kolunun üst kısmındaki ağrı bir an için aklını karıştırmıştı. *Ah evet, dünkü mermi...* Bir yıl öncesiymiş gibi duruyordu. Clay'le yatakta yuvarlanırken iki dikişi çıkmıştı. Bir saniye önce gibiydi. Kendini Hollinsworth ve Locklear'ın cesetlerine bakmaya zorladı. "Onlarla ilgilendiğiniz için teşekkür ederim."

"Her zaman..." Quartermaine, Hyatt'a baktı; üzgün görünüyordu. "Senin görevini kıskanmıyorum ve bu durumu daha iyi bir hâle getiremem ama yaraların sarılmaya başlanması için bu işi hızlandırabilirim."

Yaralarını sarmak... Quartermaine uzaklaşırken bu kelimeler Stevie'yi serseme çevirmişti. "Bir zamanlar ben de bunu yapardım."

"Neyi?" diye sordu Hyatt.

"Yaralarını sarmaları için insanlara yardım ederdim. Ya da öyle yaptığımı sanırdım."

"Yapardın. Diğer polisler için düzenlediğin yas destek grupları departmanın en çok konuşulan 'sır'larından biri. Polislerden, polis eşlerinden, ailelerinden, psikologlardan birçok talep aldım. Hepsi de destek gruplarının tekrar ne zaman başlayacağını bilmek istiyor."

"Bunu yapmaya ne zaman ara verdiğimi bile hatırlamıyorum."

"Silas'tan hemen sonra..." dedi Hyatt sessizce.

Evet, doğru. "Sanırım o olaydan sonra biraz dağılmıştım."

“Sanırım mı?” diye sordu Hyatt kuru bir sesle ve Stevie yüzüne bir sırıtış yerleştirdi fakat bir an sonra yerini gözyaşlarına bırakmıştı. Utanarak kendine gelmeye çalıştı. “Belki de destek grubu çalışmalarını yeniden başlatmalıyım?”

“Belki de etrafındaki yolculara yardım etmeye çalışmadan önce kendi oksijen maskeni takmalısın.” dedi Hyatt kibar ama net bir tavırla, onun ıslak gözlerini kendine çevirmesine neden oldu. “Bu bir emir değil Stevie. Bir tavsiye...”

Stevie dişlerini sıktı. “Bir terapistte görünmem gerektiğini söylüyorsun.”

Hyatt ona usanmış gözlerle baktı. “Hayır. Bir podiatriste⁴⁶ görünmen gerektiğini söylüyorum. Tanrı’m, Stevie, senin akıllı olduğunu...” Gözlerini devirdi. “Senin şu ayağın tam olarak iyileşmiş olsa bile departmandaki psikolog onay verene kadar görev başına dönmeyeceksin.”

“Psikologlarla başa çıkabilirim.” diyerek belirtti Stevie, çenesi kendi kendine yukarı kalkmıştı.

“Senin arkadaşın oldukları için, pek çoğu yas destek grubu çalışmandan dolayı sana saygı duyduğu için sana toleranslı davranacaklarını mı sanıyorsun? *Dı-nı-nı-nın!*” Televizyondaki yarışma programını taklit etmişti. “Yanlış cevap...”

Stevie’nin yanaklarını ateş basmıştı çünkü aklından geçenler tam olarak buydu. “Her neyse... İstihbaratı Rossi’ye sızdıran Scott Culp’a dönelim. Onun hakkında ne yapacaksınız? Patronuna Culp’tan bahsettiniz mi?”

Hyatt bir soluk verdi. “Sen ‘emrim altında çalışan’ en inatçı polislerden birisin ve ben bu tabiri nadiren kullanırım. Pekâlâ, şimdi baş psikoloğu masaya yatıralım. IA’ya gitmedim. Yates’le görüştüm.”

Stevie gözlerini kırptırdı, şaşırmıştı. Sonra bu ona mantıklı geldi. Eyalet Savcı Yardımcısı Yates, Grayson Smith’in patronuydu. “Polis teşkilatının dışından biri bu soruşturmayla ilgilenecekse ondan daha iyisi olamazdı.”

“Özellikle de IA’nın gizliliğinden şüphelenirken... Ve bu, ne yazık ki, daha önce de oldu. Yates yasal ama gizli bir soruşturma açacak. Tamamen gizli...” Sonra rol yaptığı açık bir şekilde umursamazca omzunu kaldırdı. “Ve ben de biraz eşeledim. Carla Culp’ın Facebook sayfasına girdim. Scott’ın eski eşi... Afrika’da bir fotoğraf safarisinden henüz dönmüş gibi görünüyor. Ve parlak bir Mercedes kullanıyor ve parmağında insanın gözünü çıkarabilecek kadar büyük bir kaya, yani yüzük

var. Emlak kayıtlarına bakılırsa Potomac'ın⁴⁷ daha iyi bir yerinde bir eve taşınmış."

Stevie hafif bir ıslık çaldı, hem kadın hakkındaki bilgiden hem de Hyatt'ın Facebook kullanmayı biliyor olmasından etkilendi. Hyatt'ın teknolojiyle arası pek iyi sayılmazdı. "Zengin koca bulup tekrar mı evlenmiş?"

"Tekrar evlenmeye gerek duymamış. Nafakasını hâlâ Culp ödüyor."

"Oh!" Stevie başını kaldırdı, düşünüyordu. "O süslü evi ne zaman almış?"

Hyatt gülümsedi. "İşte benim tanıdığım polis kendine geliyor. Silas öldükten ve Lippman'ın listesi açığa çıktıktan bir ay kadar sonra evini satmış."

"Culp, Lippman'ın listesinde değildi. Ama eski eşi onun listede olması gerektiğini kanıtlayabilir belki."

"Benim düşüncelerim de tam olarak bu yöndeydi. Yates iş birliği yapmayı reddetmeleri durumunda kullanmak üzere Culp'ın eski eşi ve onun alışveriş kankaları için mahkeme çağırısı hazırlıyor."

"O kadın sorgulanırken ben de orada olmak istiyorum. Kocasının işlediği suçlarla yüzleşmesini ve öne çıkıp bunu açıklamadığı için bunda pay sahibi olduğunu görmesini istiyorum. Scott'ı sorguladığımızda da bizzat orada olmak istiyorum."

"Orada olmanı ben de isterim. Verdiği istihbaratı Rossi'nin yedi yaşındaki bir çocuğu öldürmek için kullandığını öğrendiğinde Culp'ın gözlerinde hiç pişmanlık olup olmadığını görmek istiyorum."

Stevie'nin midesi bulanmıştı. "Eğer izin verirseniz Culp'ın evine gitmeden önce yatak odasındaki vaziyete bir göz atmak istiyorum."

Ondan beş metre uzaklaşmamıştı ki arkasından Hyatt'ın gümbürdeyen sesini duydu. "Önce kendi oksijen maskeni takman konusunda söylediklerini hatırla Stevie."

Stevie başını salladı. "Hatırlayacağım."

16 Mart Pazar, 14.05

Sam Hudson ağır adımlarla ve yaklaşmakta olan bir kıyamet hissiyle Dina Andrews'in balistik departmanındaki masasına doğru ilerledi. Gölgesi onun klavyesinin üzerinde düştüğünde Dina başını kaldırdı. "Mesajımı mı aldın?" diye sordu.

⁴⁷-Illinois eyaletindeki bir şehir.

“Evet. Bu sabah sana verdiğim silahta bir eşleşme bulmuş-tun.”

“Çözülememiş bir vaka... Silahın namlusu, sekiz yıl önce mayıs ayında Severn Nehri üzerinde bulunan, kimliği tespit edilememiş beyaz bir erkek cesedinden çıkarılan mermiyle eşleşti.”

Bunu ben yapmış olamam. Bir cesedi Severn Nehri'ne taşıdığımı hatırlamıyorum. Yaklaşan kıyamet hissi hâlâ belirsizliğini koruyordu. “Medikal İnceleme raporunu aldın mı?”

“Hayır, elimde yalnızca polis raporu var. Patolojistin raporu için Medikal İnceleme ofisine gitmen gerekecek. Sam, sen iyi misin?”

Başını salladı. “Evet. Bunu araştırdığın için sağol Dina.”

“Rica ederim.” Bakışlarıyla onu inceledi. “Silahtı sana kimin bıraktığını bilmiyorsun değil mi?”

“Hayır, bilmiyorum. Tek bildiğim onu bırakan kişi nerede yaşadığını bilen biri olmak zorunda.” Ki bu doğrudu. Zarfı annesinin evine göndermişlerdi ve Sam bir zamanlar orada yaşıyordu.

“Yanlış anlama ama sonuçlarını rapor etmem gerekiyor. Bu araştırma hiç olmamış gibi davranmam.”

“Bunu yapmanı beklemiyorum. Ama bana birkaç gün verebilir misin? Bu silahtı bana kimin bırakmış olduğunu biraz araştırmam gerek. Mahallemdeki komşularıyla aram iyidir, onlardan başlayabilirim.”

“Sana kırk sekiz saat verebilirim. Raporumu salı günkü vardiyamın bitiminde teslim edeceğim.”

Sam, Dina'nın getirmiş olduğu polis raporunu aldı. “Pekâlâ... Teşekkür ederim.” Kendini koyvermek için binanın dışına çıkana kadar beklemişti. Bir banka oturdu ve raporu okudu. Ceset yarı batık hâlde, şehir parkından geçen nehrin bir sazlığına takılmış hâlde bulunmuştu. Kurban beyaz bir erkekti, yaklaşık kırk beş yaşlarındaydı. Boyu yaklaşık 1.82'ydi. Yaklaşık 83 kiloydu. Sam kendini nefes almaya zorladı. Babası ortadan kaybolduğunda kırk beş yaşındaydı. Boyu 1.85'ti ve aşağı yukarı 80 kiloydu. *Hayır. Bu olamaz. Olamaz.* Ama ya olduysa?

Kimliği tespit edilememiş adamın kafatasının içinde kurşunun açtığı bir yara vardı. Bu adam her kimdiyse infaz edilmişti. *Ben bunu yapmış olamam. Yapmış olsam hatırlardım.* Ama hatırlamıyordu. Bir buçuk gün boyunca uyumuştı. Öylece... Uçup gitmişti.

Yüce Tanrı'm, ne yaptım ben?

16 Mart Pazar, 14.15

Maynard'ın sokağının sonundaki eski bir benzin istasyonuna park eden Robinette büyük olasılıkla ölü polislerin cesetlerini taşıyan Medikal İnceleme aracının geçip gidişini izledi. Maynard'ın çoktan oraya gelmiş olduğunu umuyordu. Ve Mazzetti'yi de yanında getirmiş olduğunu... Şimdiye kadar yalnızca iki araç oradan ayrılmıştı. Medikal İnceleme aracı ve Maynard'ın ortağı Paige Holden'a ait olan bir pikap kamyonet... İkinci aracı tanıyordu çünkü beklemekte olduğu dakikaları küçük bir araştırma yapmak için kullanmıştı, geleneksel yöntemlerden vazgeçmiyordu. Tahoe'yu benzin istasyonunda bırakıp yürüyerek ağaçların arasına karışmış, yalnızca evin önündeki tüm araçların plakalarını dürbünüyle görebilecek kadar yaklaşmıştı. Tahoe'ya döndüğünde tüm plakaları araştırmıştı. Beklediği gibi çoğu yerel ve federal polislerle aitti. Birkaçı özel araçtı, hiçbirisi Maynard'a ait değildi. Ama bu herifin kendi evini onlarca şirket ağı arasına hiçbir iz bırakmadan gizleyişine bakılırsa, kendi arabasını da kendi adına kaydettirmiş olması en başından imkânsızdı.

Robinette, Maynard'ın o araçlardan birinde olması için dua ediyordu. Eğer değilse evindeki zararı görmek için buraya gelmesi an meselesiydi. Bir saniye sonra bir sedan önünden geçti. Direksiyonda iri kıyım, kel ve beyaz bir adam vardı. Robinette onu ikisinin de katılmış olduğu bir davetten hatırlıyordu. Teğmen Peter Hyatt, Mazzetti'nin patronu... Hyatt'ın aracında başka kimse yoktu, bu yüzden Robinette yerinden kımıldamadı. Hyatt'ın peşinden siyah bir Escalade geliyordu, camları o kadar koyuydu ki içindekinin kim olduğunu göremiyordu. Robinette oturuşunu dikleştirdi. Mazzetti konusunda ödevini yapmış olduğu için Robinette onun arkadaşlarından Escalade kullanan iki kişiyi tanıyordu. FBI'dan Ajan Carter ve Savcılık Ofisi'nden Grayson Smith... İkisi de Mazzetti'yi hem hastanede hem de evinde ziyaret etmişlerdi.

Ajan Carter, Henderson'ın restoran işini soruşturan esas dedektifti. Aynı zamanda bu cinayetlerin soruşturmasının başında da o olmalıydı çünkü Maynard'ın evinin önündeki araçlardan biri de bir Chevy Suburban'ı, Eyalet Savcı Yardımcısı Montgomery'nin oğlu Ford Elkhart adına kayıtlıydı. Ve Robinette'in kaynaklarına göre o kadın, Carter'ın yeni sevgilisiydi.

Carter'ın o siyah Escalade'in içinde olması düşük bir ihtimaldi. Bu, Maynard'ın kesin olarak o aracın içinde *olduğu* anla-

mına gelmiyordu ama bu kayda değer bir olasılıktı. Robinette içgüdülerine uyarak Tahoe'yu vitesle taktı ve belirli bir mesafeden onların peşine takıldı.

16 Mart Pazar, 14.15

“Özür dilerim.” dedi Stevie alçak bir sesle.

Clay yanındaki koltukta camdan dışarıyı izlemekte olan Stevie'ye baktı. Clay'in evinden Culp'in evine gidiyorlardı. Clay onun Escalade'e binmiş olmasına şaşırılmıştı ama bu gizemi Hyatt açığa kavuşturmuştu. “Dedektif benimle gelip gelececeğini sordu.” demişti. “Ama ben Ajan Carter'in aracında daha güvende olacağını düşünüyorum. Sizce de öyle değil mi Bay Maynard?”

Clay de öyle düşünüyordu ama Stevie'nin onun yanında olmasını istemiyordu. Fakat buna hayır demesi kötü görüncekti, özellikle de Stevie araca binmeye başlamış ve patronuna kaşlarını çatıyorken... *Seviliyor olmak ne kadar da güzel değil mi*, diye düşündü Clay acı acı. Stevie yolculuk boyunca sessiz kalmıştı, *Özür dilerim* ağzından dökülen ilk sözcükler olmuştu. “Dileme.” dedi Clay. “Kırılanlar ıvır zıvır şeyler...” Yatak odasının halısında on bin parçaya bölünerek kırılan vazoyu düşündü. *Yeri doldurulamayacak şeyler...*

“Yeri doldurulamayacak şeyler...” dedi Stevie onun düşüncelerini yankılayarak. Hâlâ pencereden dışarı bakıyordu. “Bunun için özür diliyor olsam da bu kez özür dilememin sebebi bu değil.” Derin bir nefes aldı. “Bana kızmama neden olacak ne söyledim bilmiyorum. Yani teknedeyken... Ama seni üzdüm ve sen bunu hak etmiyorsun. Bu yüzden özür dilerim. Sonra ben de kızdım ve utandım, ayrıca sana çıkıştım. Yani bunun için de özür dilerim. Bunu da hak etmiyorsun.”

“Özür dileyecek bir şey yok.” dedi Clay sessizce fakat içindeki gök gürültüsünü zorlukla bastırıyordu. “Sen bana en başından beri dürüst davrandın. Var olan şeyi değiştirmeye çalışan bendim.”

Stevie koltuğunda döndü, Clay onun bakışlarını hissedebiliyordu. “Bu ne anlama geliyor?”

“Sen bir ilişki istemiyorsun. Bu konuda tamamen nettin. Bu yalnızca benim için mi geçerli yoksa başkaları için de aynı şeyleri düşünüyor musun bilmiyorum. Ya da sonsuz bir ilişki mi, yoksa anlık bir şey mi istediğini bilmiyorum. Senin fikrini değiştirmeye çalıştım. Bunu deneyerek hata yaptım.”

"Hata yapmadın. Yalnızca yanlış kızı seçtin." Sesi sertti ve birden tekrar yüzünü cama çevirdi. "Tekrar... Tekrar denemeyeceksin, değil mi."

Bu bir soru değildi, bir ifadeydi, Clay'in kalbini bir kez daha kıran perişan bir kesinlikle söylenmişti. "Hayır. Söz veriyorum."

"Ben de..." Sesi parçalara bölünmüştü. Yüzünü Clay'den saklıyordu ama Clay onun gözyaşlarını hissedebiliyordu. "Ben de seni Cordelia'dan ayırmayacağım. Onu mümkün olduğunca sık Daphne'nin yerine getireceğim. Düzenli bir şekilde..."

Bunun sebebi pastel boya resmiydi, Clay anlamıştı. Stevie onu buzdolabının üzerinde gördüğünde çok etkilenmişti. Clay hâlâ Stevie'nin ilk davetsiz misafirin o resmi yırtış şeklindeki mesajı idrak edebildiğinden emin değildi. Stevie hedefteydi ve onu indirene kadar peşini bırakmayacaklardı. *Cesedimi çiğnemeleri gerek.* Bu hâlâ değişmemişti. "Teşekkür ederim." dedi Clay. "O tatlı bir kız. Onunla vakit geçirmek hoşuma gidiyor." Ama bundan sonra Cordelia'yı bir daha görmeyi düşünmüyordu. Bu eninde sonunda onu mahvedecekti.

Yeniden sessizliğe gömüldüler, tekerlerin asfaltta çıkardığı ses ve Stevie'nin gözlerini sessizce silişine bir de beynindeki zonklama eklenmişti. Enkaz hâlindeki evden çıktıklarında zayıf bir zonklama olarak başlamıştı ama şimdi ağrıdan dolayı düşüremez olmuştu. Bir CVS⁴⁸ görür görmez Escalade'i CVS'nin kapısının önüne çekti. "Beş dakika ya da daha az bir sürede dönmüş olacağım. Başını aşağıda tut. Çok ciddiym." Arabadan atladı ve kapıyı kilitledi. Ama dönüşü on dakikadan fazla sürmüştü, bu sürenin yarısını prezervatiflerin bulunduğu rafı inceleyerek harcamıştı. Nihayet bir kutu seçmiş ve acımasızca sepetine atmıştı. Stevie Mazzetti'yle yeterince zaman kaybetmişti. Bu iş biter bitmez yeni biriyle tanışmayı planlıyordu ve bu sefer bir şekilde teknenin kamarasındaki çekmecede kalmayı becermiş o mide bulandırıcı çikolata aromalı prezervatifleri kullanmayacaktı. Paige'in ona ayarlayabileceği arkadaşları vardı ve Daphne de haftalardır onun ilgisini Joseph'in VCET ajanlarından birine çekmeye çalışıyordu. Lou'nun da muhtemelen tüm ihtimalleri kapsayan bir listesi vardı, fotoğraflarla birlikte elbette. İçlerinden birini seçip baştan başlayacaktı. *Ne de olsa çivi çivi söker.* Fakat parasını öderken bile o prezervatifleri kullanmayacağını biliyordu. Hiçbir arkadaşının başka bir kadınla arasını yapmasını izin vermeyeceğini biliyordu. Son kullanma

48-Bir mağazalar zinciri. Eczane ve marketin bir arada bulunduğu bir mağaza olarak hizmet vermektedir.

tarihi geçtiğinde onları çöpe atacağını biliyordu, muhtemelen kutusu bile açılmamış olarak...

İçinde prezervatiflerin olduğu poşeti spor çantasına attı, sonra aldığı diğer her şeyin içinde olduğu poşeti torpidonun üzerine fırlattı. Direksiyona geçerken poşetin içinden ağrı kesiciyi ve iki şişe suyu çıkardı. Lanet haplardan dört tanesini ağzına attı, sonra bir şişe suyla birlikte ilaç kutusunu Stevie'ye uzattı. "Başın için..."

Stevie minnetle ilacı aldı. "Nereden bildin?"

"O kadar ağlamak mutlaka baş ağrısı yaratmıştır." Ona aldığı yürüme değneğini de uzattı. "Boyu ayarlanabiliyor. Simleri yok. Çantada mat siyah boya da var, böylece seni bir işaret fişeği gibi gezmekten kurtaracağız. Poşetteki diğer şeyler de senin."

Stevie poşete bir göz attı. "Kâğıt mendil ve sütlü çikolata..." Yüzüne kederli bir gülümseme yerleşti. "Ve yüzüm için bir poşet dondurulmuş sebze... Her şeyi düşünmüşsün."

Clay, Escalade'i vitesle taktı. Evet. O kadar düşünceliydi ki midesi bulanıyordu. "Bunlar bezelye değil, ellerinde yalnızca mikrodalga fırında ısıtılabilen peynir soslu brokoli kalmıştı ama bu da işe yarayacaktır. Artık Culplara gidebiliriz." BPD'deki tüm sızıntıları bulduktan ve Stevie'yi öldürmek isteyenleri yakaladıktan sonra Clay kendi yoluna bakacaktı. Sıradaki kadına... Bu düşünce ona gerçekten kusturacak gibi hissettiriyordu.

Culp'ın evine gelene dek başındaki zonklama midesindeki yanmayla arkadaş olmuştu, hem de ne arkadaş... Tüm vücudu ağrıyordu ama daha kötülerini atlatmıştı. Ya da Stevie'ye Escalade'den inmesi için yardım ederken kendini bu düşünceyle oyalıyordu. Hyatt, Culp'la yüzleştğinde Stevie de orada olmak istemişti ki bu onun hakkıydı. Clay de onunla gelmişti, çünkü onun arkasını kollayacağına söz vermişti. Bundan vazgeçmeye niyeti yoktu.

Hyatt aracından indi, yüzündeki ciddiyet Stevie'nin yüzünü gördüğünde derinleşmişti. "Sen iyi misin?"

"Elbette, yalnızca biraz yüzüm kızardı. Dedektif Bashears nerede?"

"İlerideki bloğun arkasına park etti, Culp'ın arka kapısını gözetliyor. Ona içeri girip kapısını çalmak üzere olduğumuzu mesaj attım, arka kapıdan kaçmaya kalkarsa hazır olmasını söyledim." Hyatt montunu düzelterek önden yürümeye başladı. Stevie arkasından ilerledi ve Clay de onun arkasındaydı, davetsiz misafirlerden biri ya da ikisi birden ona yaklaşmaya kalkarsa

diye ona kalkan oluyordu. Açıkta ona yaklaşan bir tehlike görmüyordu ama etrafta pek çok sivil polis vardı. “Burada kaç tane gözcü adam var Hyatt?” diye sordu ön kapıya doğru ilerlerken.

“Sen kaç tane sayıyorsun?” diye sordu Hyatt elini beyaz kapı tokmağına koyarken.

“Neyi soruyorsun, kötü adamları mı, sivil polisleri mi?”

“İkisini de...”

“Üç sivil arabada oturmakta olan üç sivil polis var. Sokağın karşısındaki evin çatısında bir keskin nişancı... Ve bebek arabasıyla gezen bir kadın...”

“O kadına söyle.” diye ekledi Stevie, “Eğer arada sırada bebek arabasına eğilip ‘agu-agu’ yaparsa daha inandırıcı olur.”

“Bu fikrinin ona iletmesini sağlayacağım.” Hyatt sertçe kapıyı çaldı. “Benim için çalışmak istemediğinden emin misin Maynard?”

“Kesinlikle eminim.” Bu iş biter bitmez Baltimore Cinayet’ten ayaklarının izin verdiği kadar hızlı şekilde koşar adım uzaklaşmayı planlıyordu.

“Bunun tamamen gizlilik içinde yürütüldüğünü sanıyordum Hyatt.” dedi Stevie.

“Zaten öyle. Bunlar benim adamlarım değil. Maynard’ın oturma odasındaki iki polis ve dün gece güvenli evdeki polisin ölümüyle birlikte Eyalet Savcı Yardımcısı Yates hiçbir riski göze almak istemedi. Bunlar Maryland Eyalet polisleri. Bebek arabasını süren anne de onların teğmenleri.” İçeriden bir hareket gelmeyince Hyatt daha kuvvetlice bir kez daha kapıyı çaldı. “Culp, benim Hyatt. Aç kapıyı.” Ama kimse kapıya gelmedi ve saniyeler dakikalara dönüştü.

“Televizyon açık.” dedi Stevie. “Ve yanından geçerken garaja park etmiş bir araba gördüm.”

“Garajın camlarında jaluziler vardı.” dedi Clay. “İçerisini nasıl gördüm?”

“Ben kısayım. Benim açımdan bakınca çıtaların arasını görebiliyorsun. Bordo bir minivandı.”

“Culp’ın öyle bir arabası var, evet.” dedi Hyatt. “Eski bir Dodge Caravan.”

“Bu bir tuzak olabilir.” diye mırıldandı Clay. “Eve girmek için iznin var mı?”

“Henüz yok.” dedi Hyatt. “Hâlâ hâkimin imzalamasını bekliyoruz. Eyaletin polislerini görevlendirmesinin sebebi de bu. Eğer Culp suçluysa, bundan haberdar olup ortadan kaybolmasını istemiyoruz.”

Clay pencerenin pervazının altına girebilmek için açel-yaların arasına eğildi, sonra bir küfür savurdu. "Eğer içerideki Culp'sa bir yere kaçtığı falan yok. Birisi teleyiyonun önündeki sallanan koltukta oturuyor. Adamın botlarının parmak uçlarını görebiliyorum ve halının üzerinde bir kan gölü var."

"Siktir!" Hyatt hızlıca üç telefon görüşmesi yaptı, ilki bir ambulans talebiydi ve ikincisi bebek arabasıyla dolaşmakta olan kadmaydı. Kadın derhal ekibini toplamış ve onlara doğru koşmaya başlamıştı. Üçüncü aramaysa Bashears'aydı, onlara katılmasını söyledi.

"JD evin içine bakmak için gelmemiş miydi?" diye sordu Stevie.

"Hayır." Hyatt dişlerini sıktı. "Gelmek istemişti ama Yates eli olgunlaşmadan kartlarını açmak istemedi ve Culp'la görüşmek için benim gelmemi istedi. Hollinsworth ve Locklear'la ilgili telefonu aldığımda buraya doğru yola çıkmıştım. Yates o iki polisi duyduğunda buraya eyalet polisinden bir ekip göndermek konusunda ısrarcı oldu. Burası kalabalık bir mahalle. Etraftakilerin zarar görmesini engellememiz gerek."

"Teğmen Hyatt?" diye sordu bebek arabalı kadın.

"Culp ölü ya da yaralanmış." Hyatt başıyla kapıyı işaret etti. "Açabilirsin."

İki eyalet polisi kapıyı tekmeleyerek açtılar ve bebek arabalı kadın silahıyla birlikte önden gitti. Ekibi etrafı taradıktan birkaç saniye sonra Hyatt'a temiz işareti vermişti. "O ölmüş." Kadın bir eldiven giydi ve Culp'ın koluna dokundu. "Full rigora⁴⁹ yakın. Öleli yaklaşık 10-12 saat olmuş. Medikal İnceleme bize kesin bilgiyi verecektir."

Hyatt bir telefon görüşmesi daha yaptı, ambulansı iptal etmiş, yerine bir Medikal İnceleme ekibi istemişti. "Teğmen Levine sizi tanıştırayım, bu Dedektif Mazzetti ve onun..."

"Koruması..." diye tamamladı Clay kısaca. Yanında durmakta olan Stevie irkilmışti.

Levine, Stevie'ye dönmeden önce Clay'i baştan aşağıya inceledi. "Son zamanlarda BPD polislerinin sizin hayatınıza kasteden saldırılarından sonra güvenliğinizi sağlamak için dışarıdan birini bulmuş olmanız konusunda sizi suçlayamam dedektif."

Clay, Levine'in etrafına bakabilmek için hafifçe döndü. Scott Culp sallanan koltuğuna yığılmışti, başı sağa devrilmişti

49-Rigor mortis: Ölümünden sonraki 4-12 saat arasındaki sürece verilen isim.

Full rigor, bu sürecin son kısmını, yaklaşık 10-12 saatleri arasında geçen süreci anlatır.

ve kafatasında bir kurşun deliği vardı. “On-on iki saat, Rossi’in güvenli evde Polis Memuru Cleary’i öldürmesinden biraz sonraya denk geliyor.” dedi Clay. “Bunun bir infaz olduğu açık.”

“Birileri hesapları kapatıyor.” diye onayladı Stevie. “Ama bunu yapan Rossi değıl. O hastanedeydi. Clay’in evindeki Bir Numara ya da İki Numara yapmış olabilir. Ya da arabadan ateş açan adam... Ya da restorandaki keskin nişancı...” Bitkin bir hâlde gözlerini kapadı. “Ya da beni öldürmek isteyen herhangi biri...”

“Bir Numara ve İki Numara derken?” diye sordu Levine.

“Anlatacağım.” dedi Hyatt. “Önce şu telefonu cevaplamama izin verin.” Telefonu açtı, sonra sessizleşti. “Emin misin JD?” Omuzları çökmüştü. “O zaman onu içeri al. Sorgu için seninle buluşacağım.” Yavaşça telefonu kapadı ve cebine koydu. Son yirmi saniye içinde yirmi yıl yaşlanmış görünüyordu. “Teğmen Levine, ekibinizden iki kişiyi Carla Culp’ın Potomac’taki evine gönderip benim polis merkezindeki ofisime getirterek bana bir iyilik yapar mısınız? Eski kocasının geçmiş aktiviteleri hakkında neler bildiğini öğrenmemiz gerekiyor.”

“Asistanınıza bize adresini göndermesini söyleyin ve işe koyulalım.” dedi Levine. “Siz iyi misiniz?”

“İyiym.” dedi. “Elimde Bayan Culp’ın adresi var. Size mesaj atacağım. Bir saniye...” Culp’ın cesedinden uzaklaştı ve bir telefon görüşmesi daha yaptı. “Carter, benim Hyatt. Brodie’yi Culp’ın evine göndermene ihtiyacım var. Dün... Bir de senin Maynard’ın komşularını sorgulamakta olan iki ajanın? Evet, Novak ve Coppola... JD Fitzpatrick’le iletişime geçmelerini söyle. Onların yardımına ihtiyacı var. Adres Fitzpatrick’te var. Teşekkürler Carter.”

Stevie, Hyatt’a doğru ilerledi, elini koluna koydu. “Ne oldu?”

Hyatt ağır ağır göğüs geçirdi. “Rossi uyanmış, bir polisi öldürmeye çalışırken yakalandığını anlamış ve işbirliği yapmaya karar vermiş. JD’ye, Scott Culp’ı yıllardır görmediğini ve ondan haber almadığını söylemiş.”

“Yalan söylüyor.” dedi Stevie. “Ona güvenli evin adresini uçuran Culp’tı. Culp’ın bu bilgiye erişimi vardı. Ve Culp öldü. Rossi yalan söylüyor, yoksa Culp hâlâ yaşıyor olurdu.”

“Culp’ın erişimi vardı doğru ama Rossi’ye haberi uçuran o değildi. Culp’ın neden öldüğünü bilmiyorum ama bunun güvenli evle bir ilgisi yok. Teğmen Levine, VCET’in Olay Yeri İnceleme ekibinden Ajan Brodie gelene kadar buranın güven-

liğini sağlayabilir misiniz? Çavuş Culp'ın ölümüyle ilgili soruşturmayı kimin yürüteceğine karar vermemiz gerekecek.”

“Siz nereye gidiyorsunuz?” diye sordu Stevie, Hyatt kapıya doğru yöneldiğinde.

“Hollinsworth ve Locklear'ın ailelerine bildirim yapmaya...” Hyatt yenilmiş görünüyordu.

“Efendim, JD size başka ne dedi?”

Hyatt durakladı, eli kapı kolunun üzerindeydi. “Rossi bilgiyi sızdıranın benim asistanım olduğunu söylemiş.”

Stevie nefesini tuttu, rengi soluyordu. “Hayır. Yalan söylüyor. Bu mümkün değil...”

“Evet, mümkün dedektif.” diye sözünü kesti Hyatt. “Şimdi izin verirseniz...” Topuklarının üzerinde döndü ve Culp'ın evinden çıkıp arabasına doğru ilerledi. Stevie onun ardından hareketlenmiş, yeni siyah değneğine dayanarak yürüyordu. “Efendim... Teğmenim...” Hyatt yürümeye ve Stevie de onu takip etmeye devam etti. “*Peter*. Tanrı aşkına, *dur. Lütfen!*”

Hyatt kaldırırda bıraktığı arabasına vardığında durdu. Stevie onu yakalayıp kolundan tutmuştu ve kendisine bakması için çeğiştirip duruyordu. Clay de peşinde gelmişti ve şimdi Stevie'nin arkasında dikiliyor, onun unuttuğu korumayı ona sağlıyordu. “Stevie bu şekilde açıkta bekleyemezsin. Gel hadi.”

Stevie, Clay'in kendini çekerek götürmesine izin verdi ama Clay onu Escalade'e doğru uzaklaştırmaya çalışırken gözlerini Hyatt'ın üzerinden ayırmıyordu. “Sen de Rossi'ye inanmıyorsun. Ona inanamazsın.”

“İnanmak istemiyorum.” dedi Hyatt. “Ama inanıyorum. Etrafa ekmek kırıntıları bıraktım, seçilmiş farklı kişilere farklı bilgiler verdim çünkü kimlere güvenebileceğimi bilmem gerekiyordu. Rossi yalnızca bir kişiye söylediğim bir şeyi biliyordu.”

Stevie sendelemişti. “Asistanından mı şüphelendin? *Phil*'den mi şüphelendin?” Stevie bağırarak zorunda kalıyordu çünkü Clay onu neredeyse Escalade'e kadar götürmüştü.

“Herkesten şüphelendim!” diye bağırды Hyatt acı acı. “Bir kişi, ya da birkaç kişi seni birden fazla kez öldürmeye çalıştı. *Bu yüzden herkesten şüphelendim.*” Bunu söyledikten hemen sonra arabasına bindi, keskin bir U dönüşü yaptı ve ters yönde gözden kayboldu, Stevie'yi ağzı açık, güçlkle nefes alır bir hâlde bırakmıştı. Stevie donakalmıştı.

Clay onu kaldırdı ve SUV'nin içine zorla soktu. “Lanet olsun, gir şunun içine.” Kapıyı çarparak kapattı ve koşarak sürücü tarafına geçti, bir cesetle karşılaştıkları her yerde Stevie'yi vurmaya isteyen birilerinin onlardan önce gelip onu

görüş alanına aldıklarının farkındaydı. *Onu açık alana çekmek için hakikaten harika bir yol.* Arabanın kapısını açtı. “Bu şekilde davranmaya bir son ve...”

Stevie ona doğru atıldı, gömleğinin yakasını yakalayıp direksiyona doğru eğildi ve onu da kendisiyle birlikte aşağı çekti; aynı anda açık kapıdan giren kurşun yolcu koltuğu tarafındaki camı şangırtıyla çatlatmıştı. Bir salise sonra bir acı dalgası Clay’in sırtını ele geçirdi. Bu kez sırtına isabet eden kurşunun etkisiyle öne düşmüştü, alını direksiyona çarpmıştı. Stevie’nin hareketlendiğinin farkındaydı, o kendi koltuğunda doğrulmaya çalışıyordu. “İçeri gir!” diye bağırdı Stevie.

Clay “Başını eğ!” diye kükremişti ama çok geçti. Stevie bir çığlık attı, elini yanına bastırıyordu. Clay kendini direksiyonun arkasına attı, kapıyı kapatırken öne eğilmişti. “Vuruldun mu?”

“İyiyim. Yeleğe isabet etti.” Stevie elini gösterdi. “Kanama yok. Yalnızca bir yara.”

“Onun burada olduğunu nereden biliyordun?”

“Eyalet polisinin keskin nişancısı çatıdan düştü. Saldırganın Culp’ın yanındaki evin arkasında saklanmakta olduğunu tahmin ediyorum. Böylece bize net bir görüş açısından ateş etmiş olabilir.”

Stevie onu aşağı çekmemiş olsa, yolcu koltuğu tarafındaki camı bin parçaya çatlatmış olan o kurşun kafasına isabet etmiş olacaktı. *Ölmüş olacaktım.* Clay öne eğildi, birkaç ev sonra yolun çıkmaz sokak olduğunu gördüğünde bir küfür savurdu. “Çıkmaz sokak... Burada bekleyebiliriz ya da dönüp bir kez daha Culp’ın evinin önünden geçip buradan çıkabiliriz.”

“Burada beklediğimiz sürece onun görüş açısında olacağız. Sanırım Joseph’in aracının gerçekte ne kadar kurşuna dayanıklı olduğunu öğrenmek üzereyiz.”

“Sanırım evet. Sıkı tutun tatlım. Bu pek eğlenceli olmayabilir.”

On Altıncı Bölüm

Baltimore, Maryland, 16 Mart Pazar, 15.00

Clay sert bir U dönüşü yaparak Stevie'yi SUV'nin kapısına savurmuştu. "Sen iyi misin?" diye sordu Stevie.

"Sanırım. İki gün içinde ibnenin biri ikinci kez beni arkamdan vuruyor."

"Sen de mi yelek giyiyordun?" diye sordu Stevie ve Clay başıyla onayladı.

"Brodie beni odamda, bir zamanlar benim eşyalarım olan yıkıntıların arasında gezmeye çıkardığında dolabımdan aldım." Vücudunu o kadar öne eğmişti ki direksiyonun üzerinden yolu ancak görebiliyordu. "İşte, Culp'ın evinin önünden geçiyoruz."

Stevie kendini yeni bir saldırıya hazırlamıştı fakat arabaya ateş açıldığında sıçramasına engel olamamıştı. Escalade de onun oturduğu taraf isabet almıştı, ikisi ön cama ve biri de arka çamurluğa... Clay ayağını gazdan çekmiyordu, otomobilin ön camından daha net görebilmek için biraz doğrulmuştu. Sonra arka cam son kez isabet aldığı anda tekrar öne eğildi.

"Carter'in aracının testi geçtiğini söyleyebilirim." dedi Stevie. Kurşunun isabet ettiği noktalarda cam bir miktar çatlamıştı ama tek parça olarak yerinde duruyordu. "Beş üzerinden dört buçuk yıldız veriyorum."

Clay güldü. "Özür dilerim." dedi. "Adrenalin yüzünden... Seni bilmiyorum ama ben üzerime ateş açılmasından bıktım."

Stevie oturuşunu dikleştirdi, emniyet kemerini taktı. "Ben de..." Hafifçe Clay'in sırtına dokundu, parmaklarının kuru kaldığını görünce rahatlamıştı. "Senin de kanaman yok."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu."

"Keskin nişancının hareket edip etmediğini gördün mü?"

"Hayır ama sivil polislerden biri evin etrafından ona doğru ilerliyordu. Onun aşağıda olduğunu biliyorlar. Yardım çağır-dıklarına eminim."

"Hyatt'ın bunu bilmesi gerek." dedi telefonda onun numarasını çevirerek.

"Asistanıyla olan sorunun ne olduğunu bilmek istiyorum." dedi Clay.

"Onu bir arayayım, sonra sana anlatacağım. Ama şunu söylemem gerek, arabasına binmeden önceki patlaması beni temiz olduğu konusunda bir hayli ikna etti."

"Beni de..." diye itiraf etti Clay.

Stevie parmağını havaya kaldırmıştı. "Bir saniye, çalıyor."

"Ne oldu dedektif?" diye sordu Hyatt, onu aramasından hoşnut olmadığı sesinden belliydi.

"Clay ve bana az önce ateş açıldı."

"Ne? Ne zaman?"

"Siz gittikten hemen sonra... Clay beni SUV'ye bindiyordu ve o sırada eyalet polisinin keskin nişancısı çatıdan aşağı düştü. Clay sağ kürek kemiğinden isabet aldı, ben de kaburgalarımın ama ikimizin de üzerinde çelik yelek vardı. Kanamamız yok ama kontrolden geçmemiz gerekiyor. Eyalet polisinin keskin nişancısının durumunu bilmiyorum."

Clay ona soğuk bir ifadeyle ters ters baktı. "Hayır. Benim kontrolden geçmeme gerek yok."

"Evet, var. Kemiğinde bir kırık olabilir. Ve çünkü çatışma cümbüşünde benim de iki dikişim açılmış." Aslına bakılırsa bunun sebebi dün yatakta yaptıklarıydı ama bundan bahsetmenin sırası değildi. "Teğmen, bize hastanede acile güvenli giriş sağlayabilir misiniz?"

"Elbette... Levine'i arayacağım ve keskin nişancısının durumu hakkında bilgi alacağım ve acile sizin durumunuzu bildirip hazırlık yapmalarını söyleyeceğim. Stevie, sana bağırdığım için özür dilerim. Şu Phil'in durumu beni rahatsız ediyor. Onu tuzağa düşürmeyi planlamamıştım. Aslında özel olarak ondan şüphelenmiyordum bile."

"Belki de doğru değildir efendim. Belki Rossi gerçekten yalan söylemiştir."

"Hayır. JD de Rossi'ye başında inanmadı ama Rossi bunu kanıtlayabileceğini söylemiş. JD'ye kendisinden aldıkları telefonu getirmelerini, kaynağından gelen yazılı ve sesli mesajları gösterebileceğini söylemiş. JD laboratuvarı arayıp onlardan bunu doğrulamalarını istediğinde, ona laboratuvar tarafından telefonu bulamadıklarını söylenmiş. Rossi'nin üzerinden ve aracından çıkan diğer eşyaların durduğu yerde yokmuş."

"Bu, onu Phil'in aldığı anlamına gelmez."

"Phil bu sabah laboratuvardaydı Stevie. Laboratuvardakilere benim istediğim bir raporu almaya geldiğini söylemiş. Ama ben rapor falan istememiştim. JD şimdi Phil'e gidiyor. Eğer telefonu bulabilirse elimizde kanıt olacak."

"Ya Phil, Rossi'nin telefonunu fırlatıp attıysa?"

"O zaman o telefonu aramak için evinde kullandığı telefonu araştıracağız. Hollinsworth ve Locklear'ın ailelerine bildirim yaptıktan sonra sizi bilgilendireceğim."

Stevie telefonu kapattığında üzerine birden yorgunluk çökmüştü, kendini koltuğa bıraktı. "Ben aptal biri değilim ama insanların bana ateş edebileceği şekilde sokağın ortasında dikilmek gibi aptalca işler yapıp duruyorum."

"Afallamıştın." dedi Clay. "Ama neden? Hyatt'ın asistanı kim?"

Stevie önce tereddüt etti, sonra omuz silkti. Clay er ya da geç öğrenecekti. "Phil Skinner..."

Clay'in bakışları keskin bir hareketle Stevie'ye döndü. "Skinner? İki yıl önce cinayet dedektifi olan Skinner mı? Nicki'nin katilinin yaraladığı Skinner?"

"Ta kendisi."

"Hassiktir!" diye mırıldandı başını sağa sola sallayarak. "Lanet olsun! Neden size ihanet etmiş olabilir?"

Stevie göğüs geçirdi. "İki yıl öncesiyle aynı kişi değil Clay. Acılar ve ölümler insanları değiştirebiliyor. Ama ondan böyle bir şeyi beklemezdim."

"Acılar ve ölümler..." Yeniden başını saldı. "Bu benim..." *Hatamdı*, demeden önce ağzını kapadı. "Onun acılarına ve ölümlerine *ben* yol açtım. *Ben...* Buna inanamıyorum."

"Ona iki yıl önce ateş eden sen değildin Clay. Ve onun taraf değiştirmesinden de sen sorumlu değilsin."

"Tetiği ben çekmedim. Ama sorumluluk hâlâ benim. Sen bana Nicki'yi kimin öldürdüğünü sorarken sana söylemiş olsaydım..." Titriyordu, direksiyonu kavrayan eli gevşemişti. "O orospu çocuğunu Skinner'ı vurmadan önce yakalamış olabilirsin." İki yıl önce, Phil Skinner intikam duygusuyla kavrulan bir psikopatın kurbanı olan JD'nin eşinin, Lucy'nin korumalığını yapıyordu. Herif Clay'in eski ortağını, Nicki'yi öldürdükten sonra Lucy'yi eline geçirmişti. Skinner onların peşine düştüğünde katil ateş etmiş, Skinner'ı ciddi biçimde yaralamıştı. JD katili öldürmüştü ama Skinner'a yardım etmekte çok geç kalmıştı. Skinner aylarca sakatlık izninde kalmış, sonrasındaysa masabaşı bir işe dönmüş, bir daha asla eski gücüne kavuşamamıştı. Stevie bunun nasıl hissettirdiğini biliyordu.

"Ne ben, ne de sen Nicki'nin katilini Skinner'ı vurmadan önce yakayabilir miydik bilmiyoruz." dedi dürüstçe. "O götveren kaç kişiyi öldürdüğünü bilmiyorsun."

"Bir kişiyi öldürdüğünü biliyorum. Bu yeterli olmalıydı. Öne çıkmalıydım."

"Yapmalıydım, etmeliydin." dedi üzgün bir sesle. "Ben de hâlâ aynı oyunu oynuyorum. Bu oyunu asla kazanamazsın."

Clay ona yan yan baktı. "Skinner'ın vurulmasıyla senin bir alakan yok."

"Hayır, yok. Ama oğlumun vurulmasıyla var."

Clay gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Paulie'yi alma sırası o gece bendeydi ama o gece geç saate kadar çalışmıştım, hamilelik iznine ayrılmadan önce raporlarımı bitirmeye çalışıyordu. Onu kreşten alması için Paul'a rica etmiştim. O gece o süpermarkette birlikte olmalarının sebebi bu."

"Stevie..." Sesi parça parçaydı. "Bu söylediğinle benim yaptığım kıyaslanamaz bile."

"Doğru, evet, beynim benimle aynı fikirde olmamayı seçiyor. Yine de 'yapmalıydım, etmeliydin' oyunu kazanabileceğin bir oyun değil. O adamın suçlarının kapsamını fark ettiğinde elindeki bilgiyi benimle paylaştın. Bu yeterliydi."

"Hayır değildi. Nicki'yi öldürenin kim olduğunu bir önceki geceden beri biliyordum. Sorumluluk almam gerekirdi."

"Tamam, doğru. Evet, sorumluluk almalıydın. Ama bunu yapmış olsan bile muhtemelen o adama doğrudan ulaşamayacaktık. Ve gerçeği söylemek gerekirse Skinner o gün ruh gibiydi. Gece boyunca hastalanan bebeği yüzünden bir gram uyku uyumamıştı. Lucy, sevdiği birinin yaralandığını ona söylediğinde kolayca kanmış ve tuzaga düşmüştü ama Skinner onu yakalayabilmeliydi. Lucy'nin ondan hızlı koşmuş olması durumu açıklıyor zaten."

"Eğer Lucy benim bildiğim şeyi biliyor olsaydı, en başından tehlikenin içine doğru böyle koşmazdı."

"Doğru. Tamam, haklısın, belki sen 'yapmalıydım, etmeliydin' oyununu kazanabilirsin. Ama Skinner'ın vurulmasından sen sorumlu olsan bile onun Rossi'ye bilgi sızdırmasından sen sorumlu değilsin."

"Neden sızdırdı peki?"

"Bilmiyorum. Sanırım JD onu içeri aldığı anda bunu kendisine sormamız gerekecek."

"JD'nin de kafası karışacak. Skinner, Lucy'yi kurtarmak için kendini kurşunun önüne atmıştı. Bu iş berbat görünüyor."

"Sanırım Hyatt bu yüzden Carter'dan iki ajanını göndermesini istedi."

"Novak ve Coppola..."

Stevie başıyla onayladı. "Bunun JD'nin canını çok yakaca-

ğını biliyor. Skinner'ın eşi bebeğini de alıp onu terk ettiğinde yeterince üzölmüştü."

Clay dişlerini sıktı. "Eşi de mi onu terk etti? Ne zaman? Neden?"

"Sekiz ay önce... Dediğim gibi, Phil artık eskisi gibi bir adam değil. Hafif işlerin başında görevine dönmüşü ama sinirli görünüyordu. Suratı asıktı." Değneğine baktı. "Bu duygunun nereden geldiğini biliyorum. İşe yaralı olarak dönmek ve eskisi gibi tam hizmet edememek... Bu beni öldürüyor Clay. Bunun onu içten içe yiyip bitirdiğini düşünüyorum."

Clay uzun bir süre sessiz kaldı. "Silas'ın eski dosyalarını deşiyor olmanın diğeri sebebi de bu. Sana yeniden bir polis gibi hissettiriyor."

"Çözölmesi o kadar da zor biri değilim herhâlde."

"Ö kadar ileri gitmezdim." diye mırıldandı Clay. "Peki şimdi? Nereye gidiyoruz?"

"Acil servise..." dedi Stevie, sonra boyun eğen bir gülümsemeyle Clay'in dudaklarının kıvrıldığını gördü. Tam şu anı kastetmediğini Stevie ancak o zaman anlamıştı. Clay dosyayı kastetmiş olmalıydı. *Çünkü bizi kastetmedi. Ben almak istediğimi aldım. Artık biz yok.* Boğazını temizledi. "Acil servisten sonrasını mı diyorsun? Culp'ı kimin öldürdüğünü bulmamız gerek. Çünkü onu her kim öldürdüyse benim onunla konuşmak için evine gideceğimi biliyordu, çünkü bizi orada bekliyordu. Bunu nereden biliyordu? *Benim* orada olacağımı nereden biliyordu? Bunu Rossi'nin söylemediğini biliyoruz."

"Şimdi bu hakikaten iyi bir soru. Senin oraya gideceğini kimsenin bilmiyor olması gerekirdi." Dişlerini daha da sıktı. "Sadece Hyatt biliyordu. İkiniz o köşede fısıldaşıyordunuz. Başka kimse duymadı."

Stevie göğüs geçirdi. "Biliyorum. Lanet olsun! Ondan şüphelenmekten nefret ediyorum ama buna mecburum." Burnuna bir çimdik attı. Ağlamasının yol açtığı baş ağrısı geçiyor gibiydi fakat şimdi tekrar başlamıştı. "Senin şu evine girenlerle ilgili teorine dönecek olursak... Eğer birisi benim geri dönmemi bekliyorduyse bizi takip etmiş olabilir. Bu nedenle üzerimize ateş açan kişi o iki adamdan birisi olabilir."

Dudaklarına yeniden bir gülümseme yerleşti. "Bir Numara ve İki Numara mı?"

"Ben bir anneyim. Dr Seuss çok tutan bir yazardı. Cordelia *The Cat in The Hat*⁵⁰ kitabını severdi ama en sevdiği *Green Eggs and Ham*'di."

"Peki Paulie?" diye sordu Clay yumuşak bir sesle. "O en çok neyi severdi?"

Stevie bunu hatırlarken acı dolu bir nefes çekmiş, kalbi birden zorlanmıştı. "Paulie daha çok *Wocket in my Pocket*'i⁵¹ severdi."

"Annem de bana onu okurdu. Bir düşüneyim. Benim en sevdiğilerim 'diş fırçası canavarı' ve 'halı altı canavarı'ydı.'⁵²"

"Özür dilerim." Sesinin yumuşak çıkmasına dikkat ediyordu. "Kitabın doksanlardaki yeniden basımında halı altı canavarı korkunç bir hâl almıştı. Yine bazı korkunç canavarlar kitaptan çıkarıldı."

"Hmm!" diye homurdandı Clay. "Lanet olası sansürler! Pekâlâ, Bir Numara ve İki Numara, benim koyduğum Bay Sırt-cantası ve Bay Götveren'den daha güzel isimler."

Stevie kahkahayla güldü, eliyle ağzını kapamıştı. "Senin-kileri daha çok beğendim." Clay'in yüzüne bakmak için başını çevirdi. "Paulie'yi sorduğun için teşekkür ederim. Pek çok insan sormuyor."

Clay şaşırmış görünüyordu. "Anne baban soruyor olmalı. Ailendekiler..."

"Yok, pek sormuyorlar. Ailem Pauile'yi severdi ama onlar öldükten sonra benim yoluma devam etmem gerektiğini söylüyorlardı. Başımı kaldırmamı... Geçmişe saplanıp kalmamamı... Bu yüzden Emma'yla olan öğle yemeklerimizi çok seviyorum. Yıllar boyunca yalnızca onlar hakkında konuşmama izin verdi ve o da bana Will'den, kaybettiği eski kocasından bahsetti. Bu benim yeniden onlarla olma fırsatımdı, bir iki saatliğine de olsa..."

Clay biraz kaşlarını çattı. "Ailen her yıl Emma'yla bir araya geldiğini biliyor mu?"

"Hayır. Onunla arkadaşlığımızı sürdürdüğümüzü bildiklerini sanmıyorum. Bunun için beni suçlamazlar ama onunla Paul hakkında konuşmanın bana ne faydası olduğunu da anlamazlar. Ve Paulie hakkında... Benimkiler 'sorunların hakkında konuşmanın' bir şey getireceğine inanmıyorlar. Düşüğünde kalkmalı ve yoluna devam etmelisin."

"İzzy senin Emma'yla öğle yemeklerinizi biliyor mu?"

"Evet. Neden?"

"Başka kimler biliyordu? Dün restoranda olacağını başka kimler biliyordu?"

51-Dr Seuss'a ait bir diğer çocuk kitabı.

52-Sözü edilen kitapta geçen kısa tekerlemelerden bölümler

"JD saldırıdan hemen sonra bana ve Emma'ya bu soruyu zaten sormuştu."

"Bu, arabadan ateş açılmasından, güvenli evdeki polisin ölmesinden, benim oturma odamdaki iki ölü polisten, ölen dördüncü bir IA polisinden, ölü olması muhtemel bir keskin nişancı polisten ve şimdi de tüm bunlardan önceydi." Parmağıyla bir örümcek ağını andıran camı gösterdi. "Şimdi bana bir iyilik yap ve JD'ye anlattıklarını bana da anlat, eğer sakıncası yoksa..."

"Sakıncası olduğundan değil, yalnızca gerçekten çok fazla kişi bilmediği için... Izzy biliyordu ama o da anne babamın kızı. Izzy anlaşmazlıklardan nefret eder. En başından, Emma'yı görmemin neden gerekli olduğunu aileme açıklamakla uğraşmak istemezdi, bu yüzden onun bu buluşmadan birine söz ettiğini sanmıyorum. Cordelia biliyordu. Emma'nın kocası, Christopher biliyordu. Emma'nın ailesi de biliyordu diye düşünüyorum, çünkü onlara acil durum için kaldığı otelin bilgilerini bırakmıştı. Hepsi bu. Yani JD'ye bile söylememiştim."

"Restoran biliyordu."

Stevie olduğu yerde kıvrılmamak için kendisiyle savaşmak zorunda kaldı. "Biliyor sayılmazdı."

"Rezervasyon yaptırmıştınız, değil mi?"

"Evet, ama... Rezervasyonlarımızı hiç kendi adımıza yap-tırmıyorduk."

"Neden?"

"Emma gizliliği seviyor. Bazen okuyucularından biri ona yaklaşıyor. Onlara karşı hep zarif davranıyor, çünkü kitaplarını okuyanlar da acı çekmiş kişiler oluyor. Ama bizim öğle yemeklerimiz özel. Yasak bölge gibi düşün."

"Peki rezervasyonu kimi adına yaptırmıştınız?"

"Her sene değişiyordu, rezervasyonu kimin yaptırdığına ve o anki ruh hâlimize göre... Bir sene Thelma ve Louise'di. Bir sene Lucy ve Ethel. Geçen yıl Buffy ve Willow adına yaptırmış-tık çünkü Em Vampire Slayer'ın hayranlarından biri. Bu seneye-se..." Pencereden dışarı baktı, utanmıştı. "Lara ve Sarah olduk."

Clay'in kaşları havaya kalkmıştı. "Neyi düşünerek?" diye sordu Clay. Stevie, ses tonundan cevabı bildiğini anlamıştı.

"Bana bunu söyleteceksin değil mi?" Gözlerini devirdi. "Croft ve Connor..."

Clay sırıttı. "Lara Croft ve Sarah Connor mı? Savaşmaya dünden hazır mısınız kızım."

"Dediğim gibi, Phil Skinner'ın neler yaşadığını anlayabiliyorum. Dün evden çıktığımda çok sinirliydim. Her şeyden

önce olanların yıl dönümüydü ve kızım kâbuslar görüyordu. Sonra yanımda şu lanet değneği taşıyordum ve eğer yetmediyse bir de beni öldürmeye çalışan insanlar vardı. Yani, evet, bir miktar terminatör ruhuna bürünmüştüm. Sarah'ın ta kendisiydim."

"Ben seni daha çok Lara Croft olarak düşünmüştüm."

Stevie kıs kıs güldü. "Nasıl istersen..." Clay birden ciddileşmiş, çenesini sıkırmıştı ve Stevie iç geçirdi. Clay elbette istiyordu. Sorun buydu. "Lanet olsun! Eğer bacağım sağlam olsa kendi kıcıma tekme yapıştırdım."

"Bu hakkı saklı tutabilirsin." diye mırıldandı. "Bak, dün öğle yemeğine gittiğini kimsenin bilmiyor olduğunu düşünebilirsin ama belli ki birileri biliyormuş. O herif çatıdaydı, sana ateş ediyordu."

Stevie sessizleşti. "Dur bir saniye. Beni evden şehir merkezine kadar izlediklerini varsayıyordum ama eğer öyle yapsalardı Izzy ve Cordelia'yı Daphne'nin çiftliğine kadar takip edemezlerdi. Evden aynı anda çıktık ve farklı yönlere gittik. İki farklı saldırgan olmalı."

"Elimizde en az üç şüpheli var: Sırtçantası, Götveren ve Arabacı..."

"Ve bugünkü diğer ikisi Arabacı'yla aynı kişi olamazlar çünkü dün Arabacı'yı vurmuştun. Bugünkülerin omuzlarında yara yoktu. Yani, tamam. Üç şüpheli..."

"Eğer üçü birlikte çalışıyorlarsa sen ve Izzy muhtemelen takip edildiniz. Ya da..." Stevie'ye bir bakış attı. "O restorana her yıl gidiyor musunuz? Aynı restorana?"

"Evet." Stevie irkilmışti. "Birinin bunu bildiğini mi düşünüyorsun? Yani beni izlemekte olduklarını..."

"Bulduğumuz noktada, iki farklı saldırgan olduğuna inanmaya meyilliyim. Artı Rossi var. Ama her ihtimali değerlendirmek zorundayız. Söz konusu olan senin hayatın. Ve Cordelia'nın..."

"Biliyorum. İşte acil servis şurası. Kontrolden geçelim ve işimize dönelim."

16 Mart Pazar, 15.20

Robinette bir yan yola girdi, arabayı kenara çekip stop etti ve gözlerini kapadı. *Başardım.* Culp'ın mahallesinden kaçarken hiçbir polis onu takip etmemişti ama bu yegâne iyi haberdi. Maynard ve Mazzetti kaçmayı başarmıştı. *Lanet olsun!* Dişlerini gıcırdattı. O siyah Escalade gerçekten kurşungeçirmezdi.

Bir an için Mazzetti'yi hakladığını düşünmüştü. Nihayet... Mazzetti'nin şansının *nihayet* tükendiğini düşünmüştü. Ama hayır. O kadının lanet olası tılsımlı bir hayatı vardı. Ya da dikkatli biriydi. İkincisi akla daha yatkındı ama birincisi her geçen an daha olası görünüyordu. Ucu ucuna kaçan her ıskada...

Onun işini CVS'de bitirmeliydi ama mağaza işlek bir cadenin üzerindeydi ve açığa çıkma riskini almak istememişti. Culp'ın evinde durduklarında onların işini gerçekten bitirdiğini düşünmüştü. Culp'ın Baltimore Polis Departmanı'ndaki sızıntılardan biri olduğunu düşünmeleri şaşırtıcı olmamıştı. Robinette bu kadarını bekliyordu, sabah Westmoreland'e Culp'ı halletmesi emrini bu yüzden vermişti. Yoksa o IA köstebeği kendi görünüyü kurtarmak için bülbül gibi ötecekti. Mazzetti'nin o evden çıkmasını öylesine sabırla beklemişti ki... Ama çatıdaki keskin nişancı polisin varlığı onu korkutmuştu. *Bu benim hatamdı.* Robinette adamın düşeceği yönü hesaplamadan keskin nişancıya ateş etmişti ve Mazzetti'yi uyandıran, adamın düşüşü olmuştu. *Kaybettin adamım. Soğukkanlılığını kaybettin.* Maynard'ın Mazzetti'yi oradan kaçırmasına o kadar kızmıştı ki hareket halindeki SUV'ye ateş açmıştı. Ve sonra Culp'ın evinden sürü gibi fırlayan polislerden kaçmak için son hızla Tahoe'suna koşmuş ve gaza basıp son sürat oradan uzaklaşmıştı.

Şimdiyse... Mazzetti ve Maynard ortadan kaybolmuştu. Bir hastaneye gitmiş olabilirlerdi. Robinette onları takip etme riskini göze alamazdı. Çok fazla insan onun yüzünü tanıyordu.

Lanet olsun! Henderson şu işi en başından düzğünce halletmiş olsaydı şu anda burada olmayacaktım. Ancak Robinette eski keskin nişancısı için bir miktar merhamet duyduğunu kabul etmek zorundaydı. Stevie Mazzetti'yi öldürmek sandığından zordu. *Bundan vazgeçebilirsiniz. Arkanı dönüp gidebilirsiniz.* Hayır, gidemezdi. Mazzetti'nin eski ortağının eski dosyalarını karıştırması; Robinette'in, Lippman'ın bir yıl önce açığa çıkan listesi hakkında bildiği şeyleri ortaya döküyordu. Listenin tüm kirli polisleri içermekten uzak olduğunu... Tüm eski dosyalar yeniden incelenecekti, Julie'ninki dâhil olmak üzere... An meselesiydi. Başka bir polis Julie'nin dosyasına ikinci kez bakmazdı çünkü Levi, Julie'nin katili olarak kayıtlara geçmişti ama Mazzetti sekiz yıl önce ona cezasını çektirmek için fazlasıyla kararlıydı. Bir kere daha dişlerini kendisine geçirmesine izin veremezdi. Daha önce yaptığı gibi fabrikasının etrafında cirit atmasını riske edemezdi. Arkasını her döndüğünde Mazzetti orada oluyor, onu gözetliyordu. Onun bir kez daha bunu yap-

masına izin veremezdi. Özellikle de şu anda Fletcher'ın yeni formülü üzerinden üretimde vites arttırıyorlarken...

Hayır, vazgeçemezdi. Tek ihtiyacı olan biraz daha kurnazlıktı. Birazcık daha az merhametli ve çok daha fazla acımasız olmaktı. Mazzetti'nin kızına odaklanma vaktiydi. Eğer kızını eline geçirirse Mazzetti önünde diz çökecekti. Maynard'ın kızı nereye sakladığını bulması gerekiyordu. Özel bir dedektifin güvende hissedeceği bir yer olmalıydı. Maynard'ın yatak odasından aldığı fotoğraflar başlangıç için iyi bir noktaydı. Lanet olsun, bu başlangıç için kullanabileceği *tek* noktaydı. Maynard'ın evinde kişisel bilgilerine dair hiçbir şey yoktu. Westmoreland onları daha önce almadıysa...

Robinette bu fikri gözden geçirdi, sonra reddetti. Westmoreland sağlamdı. Robinette ona güvenecekti, Wes ona aksi yönde bir sebep sunana dek.

16 Mart Pazar, 16.30

"Arabalara hiç acımıyorsun Maynard." dedi Joseph, acil serviste Stevie'nin perdeyle ayrılmış bölümünün dışında beklemekte olan Clay'e yaklaşırken. "Önce kendi aracın, şimdi benim Escalade'im..."

Federal polisin yüzü asık görünüyordu, Clay yine ne olduğunu merak etmek zorunda kalmıştı. "Biliyorum. Camların sağlam kaldığı için minnettarım. Biraz çatladı ama kırılmadı."

"Kırılmadığı için memnunum. Camları Noel'den önce sağlamlaştırmıştım. En son üzerime ateş açıldığında kırılmıştı."

"O zaman biz ekstra şanslıydık sanırım." Clay, Joseph'in arkasında hastane çalışanları tarafından etrafi sarılmış bölmeye bakıyordu. "Keskin nişancının durumu nasıl?"

"Bir bacağı kırılmış ve dalağında ezilme var. Bir iki dakika içinde ameliyata alacaklar. Teğmenine saldırganın yüzünü görmediğini söyleyecek kadar bilincini kaybetmeden dayanabilmiş. Herifin yüzünde yine bir kar maskesi varmış. Sen ya da Stevie yaralandınız mı?"

"Bende birkaç yeni yara var." Sırtının arkasındaki perdeyi işaret etti. "Stevie'ye yeniden dikiş atıyorlar. Sen neden bu kadar gergin görünüyorsun? Başka bir şey mi oldu?" Paniğe kapılmıştı. "Cordelia?"

"Hayır, o iyi." Giriş kapıları kayarak açıldı ve iki ilk yardım teknisyeni ellerinde sedyeyle acil servise girdiler. Sedyenin etrafi doktorlar ve hemşirelerle o kadar doluydu ki yalnızca hastanın ayakları görülüyordu. "Bu Phil Skinner, Hyatt'ın asistanı."

Yeni bir korku dalgası Clay'i esir almıştı. "JD ve senin ekibinden iki kişinin onu almaya gittiğini sanıyordum."

"Gittiler." Joseph acil servis çalışanlarının Skinner'a müdahalesini izledi. Ama çenesindeki bir kas seğirmişti. "Skinner kendini vurdu. JD onu durdurmaya çalışmış, hatta elinden silahını da almış ama Skinner'ın bir silahı daha varmış."

Aman Tanrım! "Hâlâ yaşıyor mu?"

"Quartermaine'i aramak yerine onu buraya getirdiler, yani nabızı atıyor.

Clay'in akciğerleri düzgün çalışmıyordu. "Siktir!"

"Seni anlıyorum." Joseph uzaklaşmaya yeltenen Clay'i kolundan yakaladı. "Bu olay yüzünden muhtemelen kendini suçlayacağını bana söylediler. Bunun kimseye bir faydası olmaz, o yüzden yapma."

"Senin için söylemek kolay. Onu sakat bırakan sen değildin."

"Sen de değildin." dedi Joseph net bir tonda.

Arkalarındaki perde hızla açıldı. Stevie yataktan kalkıyordu, kolunda yeni bir bandaj vardı. Dik durabilmek için acil servis arabasına tutunuyordu. "Kendini nereden vurmuş? Neyle?"

"Ağzından, bir .380'le..."

Stevie geri sıçradı. "Skinner'ın delil laboratuvarından aldığı Rossi'nin telefonu elinizde mi?"

"Evet. Skinner'dan gelen bir mesaj vardı, tıpkı Rossi'nin söylediği gibi."

Stevie'nin omuzları çöktü. "Skinner gerçekten de gizli evin adresini Rossi'ye sızdırmış." dedi. "Buna inanmak istememişim." Sonra kaşlarını çatı. "O zaman Culp neden öldü? O kimi kızdırmış?"

"İyi soru. Kanıt için Culp'ın evini araştırdık, laboratuvar şimdi üzerinde çalışıyor. Skinner'ın evi için de aynı şekilde... İkisi de domuz gibi yaşıyorlarmış, evlerinden çıkarılan kutuların incelenmesi zaman alacak. Ama Skinner'ın ilaç dolapları düzenliydi. Ve ağzına kadar doluydu."

"Tylenol ya da Tums o kadar yer kaplamaz." dedi Stevie sessizce.

"O kadar masum ilaçlar değil. Oraya vardığımızda Skinner'ın kafası iyiydi, bu yüzden o kendini vurduktan sonra JD ona kalp masajı yaparken Ajan Novak da Skinner'ın evini araştırdı. İlaç dolabında, kıyafet dolaplarının çekmecelerinde, takımlarının ceplerinde haplar doluydu. Oxy, Percocet, Ritalin, Adderall..."

Clay avucunun içiyle yüzünü ovuşturdu. Ağrı kesiciler ve

kafa yapıcı ilaçlar... Çünkü Scanner vurulmuştu. *Çünkü iki yıl önce ben hiçbir şey söylemedim.*

"Haplar küçük plastik poşetlerin içindeydi." diyordu Joseph, "Eczaneden alınmış şişelerin içinde değil. Bir süredir reçete için doktora gitmiyormuş. Sokaktan alıyormuş."

"Rossi bunu biliyor muymuş?" diye sordu Stevie. "Yoksa Skinner'ın torbacısı kendisi miymiş?"

"Bunu bilmiyorum. Şimdilik... Umalım ki Rossi bizi bu konuda aydınlatmaya niyetli olsun ya da Skinner'ın evinden açıklayıcı bir şeyler çıksın."

"Skinner'ın eşine haber verildi mi?" diye sordu Stevie.

"Hyatt şu anda oraya gidiyor. Bildirimlerle dolu bir akşamüstü geçiriyor."

Stevie göğüs geçirdi. "Belki Skinner'ın eşi bu konuyu biraz aydınlatabilir?"

"Tetiği çekmeden önce ne söyledi?" diye sordu Clay.

Joseph omuz silkti. "Dediğim gibi, kafası güzel görünüyordu. Bağıra çağıra herkesin onun hayatını nasıl mahvettiğini söyledi. Lucy vurulmasına neden olduğu için, Hyatt ona 'sadece olarak' iş verdiği için, JD onu sattığı için ve hatta sen, Stevie, Silas açığa çıktıktan sonra ortalığı bu kadar karıştırdığın için..."

"Başka bir şey?" diye sordu Clay cevabı duymak istemiyordu. Joseph, Clay'le göz göze geldi. "Senin adını söylemedi."

"Buna inanmak zor, hele de vurulmasının sebebi ben iken..."

"Neye istersen ona inan ama JD, Skinner'ın senin adını söylemediğini özellikle belirtti."

Clay başıyla onayladı, hâlâ onlara inanıp inanmadığından emin değildi. "Pekâlâ, o hâlde... Şu Tahoe hakkında elimizde ne var? Güvenlik kameralarımdan aldığımız plakalarla eşleşen bir şeyler var mı?"

"Plakalar bu akşamüzeri erken saatlerde tren istasyonunda park hâlindeki bir araçtan çalınmış." Joseph ifadesini ciddileştirdi. "Ama Culp'ın evinden iki sokak aşağıda, birisi silah seslerinden sonra hızla uzaklaşan saman rengi bir Tahoe tarif etmiş."

"Bay Sırtçantası..." dedi Stevie keyifle. "Bu akşamüzeri iki polisi öldürdüğünü biliyoruz. Rossi de Polis Memuru Cleary'yi açığa çıkardı. Geriye kim olduğunu bilmediğimiz restorandaki nişancı ve Culp'ı öldüren adam kalıyor."

"Ve seni indirmeyi deneyip ıskalayan silahlı saldırganlar..." dedi Joseph. "Onları da unutma."

"Ön bahçemde arabadan açılan ateş ve cuma günü IA

toplantısından sonra bana ateş eden beyaz Camry..." Parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Tanrı'm, bu şey başımı ağrıtıyor."

"Benim de..." dedi Clay sert bir ifadeyle. "Restorandaki nişancı ve Arabacı'nın aynı kişi olabileceğini göz önünde bulundurmamız gerekiyor. Emma'yla birlikte nerede olacağını bilen o adam..."

Stevie geri sıçramıştı. "Bir yıldır birinin beni takip etmekte olduğunu düşünmekten hoşlanmıyorum."

"Ya da daha uzun bir süredir." dedi Clay sessizce.

"Pek yardımcı olmuyorsun." diye mırıldandı Stevie.

Joseph boğazını temizledi. "Her ne kadar saldırganlarımıza taktığınız lakapları sevsem de daima *isimlerin* tarafındayım. Tom, Fred, hatta Penelope... Bilirsiniz. *İsimler*..."

Stevie ona ters ters baktı. "Federal olan sensin. Kaynaklar sende. O bir özel dedektif ve ben de rozeti bile olmayan sakatlık iznindeki sıradan bir polisim."

"Bir rozete ihtiyacın yok." diye karşı saldırıya geçti Joseph, ona hiç merhamet göstermiyordu. "Üzerinde bir rozet taşısan da taşımasan da sen bir polissin." Sonra Clay'e döndü. "Brodie evinde bir stingray olduğunu söyledi."

"Evet. Odamdaki enkazı incelerken ona bundan bahsetmiştim."

"Stingray?" Stevie gözlerini kısmıştı.

"Sana bundan bahsetmiştim. Bana ait olmayan cep telefonlarını tespit ediyor ve alarmı aktif hâle geçiriyor."

"Bana bunun bir stingray olduğunu söylememiştin. Bu, geçen sene vergi kaçakçılığı operasyonu sırasında bu cihazı kullanırken yakalanan federal polisleri kızdıran cihaz, değil mi?"

"Daha ziyade ACLU'yu⁵³ kızdıran cihaz..." diye homurdandı Joseph. "Büro'nun kullanma izni vardı."

Başka bir günde Clay, Joseph'in bu durumdan rahatsız olmasına gülebilirdi. "Aynı teknoloji," dedi Stevie'ye, "ama ben telefonda konuşulanları dinlemiyorum ya da teker teker cep telefonlarını takip etmiyorum."

"Ama *yapabilirsin*." diye baskı kurdu Stevie. "Evine giderken bunu yapabileceğini söylemişti."

"Belki yapabilirim dedim. Bu, telefonun sahibi benim cihazımın kapsama alanı içindeyken ping atıp atmamasına bağlı. Bir ve İki Numaralar evimde o kadar uzun süre kalmadılar. Bir Numara yaklaşık yedi dakika kaldı ve İki de yalnızca beş dakika... Telefonları o süre içinde hiç sinyal göndermemiş olabilir."

"Brodie cihazı laboratuvara götürdü." dedi Joseph. "IT'deki çocuklardan biri üzerinde çalışıyor."

"Brodie'ye cihazın şifresini vermiştim. Eğer bir sorun yaşarsa beni aramasını söyle."

"Bu bize ne kazandıracak?" diye üsteledi Stevie. "Cep numaralarını mı?"

"Evet." dedi Clay, "ama *yalnızca* telefonları..."

"Ping attıysa..." dedi Stevie elini sallayarak. "Tamam, tamam. O kısmını anladım. Başka? Yerlerini bildirecek mi?"

"Yer bildirimi yapamaz. Benim sistemim pasif; yalnızca etrafındaki bilgileri topluyor."

"Ama FBI onu bir yıl kadar önce bir şüphelinin yerini bulmak için kullandı. Peşinden kopan gürültüyü hâlâ hatırlıyorum."

Clay, Joseph'e baktı. Federal polis gözlerini devirmekle meşguldü. "Siktiğimin yargıçları!.." diye mırıldandı Joseph.

"Federallerin başı derde girdi," diye açıkladı Clay, "çünkü telefon şirketinin, şüphelinin kablosuz bağlantı için kullandığı internet kartına müdahale etmesini sağladılar. Federaller stringraylerle telefona ping atılgar ve karttan geriye ping gelince kablosuz internet kartının yerini tespit edebildiler. O adamı bu şekilde yakalamışlardı. Kablosuz bağlantı sağlayan telefon şirketinin olaya dâhil olması için yargıçtan mahkeme izni çıkartmışlardı ama imzasını aldıkları yargıca konu hakkında biraz eksik bilgi vermişlerdi. Yargıç FBI'ın sisteminin neler yapabileceğini bilmiyordu. Yani FBI avlanmaya çıkmıştı. Ben yalnızca bilgi topluyorum."

Stevie hafifçe dudaklarını büktü, sonra eski hâline döndü. "Telefonlarına ping gidip gitmediğini ne zaman öğreniriz?"

"Brodie raporu verir vermez..." dedi Clay.

"Ne bulmak istiyorsun?" diye sordu Joseph, Stevie'ye.

"Rossi'nin telefonu elinde, Culp'inki de ve şimdi Skinner'ın telefonu da... Eline Clay'in stringrayle topladığı cep numaraları geçecek. Tüm numaraların son güncellenme tarihlerini alabilir ve polislerden saldırganları arayan biri olup olmadığına bakabiliriz ya da saldırganlardan birbirleriyle iletişim kuran olup olmadığını görebiliriz. Ben, Restoran, Arabacı, Sırtçantası ve Götveren'in bağlantılı olduğunu düşünüyorum. Eğer birbirlerini aradılgarsa bunu kesin olarak bileceğiz."

Joseph öksürdü, kahkahasını örtmeye çalışıyordu. "Stevie..."

"Hey, Sırtçantası ve Götveren adlarını tarkan oydu. Ben onlara Bir ve İki Numara diyordum."

Joseph başını sağa sola salladı. "Sanırım gülmemiz gerekiyor." Clay'e bir anahtarlık dolusu anahtar verdi. "Grayson'ın Escalade'i önde park hâlinde. Ben benimkini bir an önce halolması için tamire götüreceğim. Bundan sonra başka kurşuna dayanıklı aracım kalmıyor, o yüzden bir daha ateş altında kalmayın, olur mu?"

"Elimizden geleni yaparız." dedi Clay alaycı bir şekilde ama ifadesinden hayal kırıklığı okunuyordu. "Ama tüm hamlelerimiz önceden biliyorlarmış gibi görünüyor."

"Culp'ın evine gideceğinizi saldırgan nereden biliyordu?" diye sordu Joseph.

Stevie omuz silkti. "Clay ve ben bunun üzerinden geçtik. O iki polisi öldüren adamla bize ateş açtıktan sonra Culp'ın mahallesinden bir Tahoe'yla kaçan adamın olduğunu varsayarsak, o adam bu sürenin tamamında Culp'ın evinin önünde durup birilerinin gelmesini beklemiyordu. Culp'ın evine geri dönmüştü çünkü ya birisi ona orada olacağımızı söyledi ya da bizi takip etti. Ben bahsimi ikinci seçeneğe yatırıyorum."

Stevie, Hyatt'ın kirli olduğuna inanmak istemiyordu, Clay bunu anlamıştı. Ama onu güvende tutacağına söz vermişti, bu nedenle Hyatt'ın olaya müdahil olmuş olma ihtimalinin halının altına süpürülmesine izin vermeyecekti.

"Ona kim söylemiş olabilir?" diye sordu Joseph. "Oraya gideceğinizi kim biliyordu?"

"Yalnızca Hyatt..." dedi Clay. "Diğerleri Culp'la ilgilenmediğini biliyorlardı ama o anda oraya gitmekte olduğumuzu bilen tek kişi Hyatt'tı."

"Eğer birisi onunla ilgilendiğinizi biliyorsa," dedi Joseph akla uygun bir biçimde, "sizin bir noktada oraya gideceğinizi tahmin etmiş olması büyük bir sürpriz olmaz. Culp'ın bir şüpheli olduğunu kim biliyordu?"

"JD..." dedi Stevie. "Hyatt ve Dedektif Bashears; JD, Rossi'yi sorgulamak için hastaneye gittiğinde Culp'ın evini izleme işini devralan kişi. Hyatt, Grayson'ın patronuna söylemişti, Eyalet Savcı Yardımcısı Yates'e, o da daha sonra Eyalet Polisi'nin teğmenini bilgilendirmiş. Teğmen de ekibine söylemiş."

"Arizona'daki Kersey ve eşini unutuyorsun." dedi Clay. "Onun kirli olduğunu düşünmek istemediğini biliyorum ama torbaya onu da dâhil etmemiz gerekiyor."

"Haklısın." dedi Stevie. "Ama Tahoe'nun senin evinden peşimize takılmış olması bana daha olası geliyor. Eğer o adam ve arkadaşı beni açığa çekmek için senin evine girdiyse bu mantıklı görünüyor."

Clay başını onaylamadığını belirtir şekilde salladı. “İlk adamın niyetinin bu olduğuna ben de katılıyorum ama Tahoe gittikten sonra birinci adamın kontrol etmek için tekrar eve koşmasına bakılacak olursa onun ikinci adamın geleceğinden haberi olduğunu düşünmüyorum.”

“Katılıyorum.” dedi Stevie. “Yani ilk adam benim orada açığa çıkmam için bekli...”

“Ya da Clay’in açığa çıkması için bekliyordu.” dedi Joseph, “Onu takip ederek de sana ulaşmayı planlıyordu.”

Stevie başıyla onayladı. “Buna da katılıyorum. Ama ilk adam iki ölü polisi görünce panikledi ve kaçtı. Eğer ikinci adam bizi gerçekten Culp’ın evine kadar takip ettiyse, ya oradan ayrıldı ve tekrar Clay’in evine geri döndü ya da oradan hiç ayrılmadı ve tüm ekiplerden saklandı. Hyatt’ı takip etmiş olduğunu düşünmüyorum.”

“Eğer seni ve Clay’i bekliyorduydu oradan ayrılması ya da Hyatt’ı takip etmesi mantıklı olmazdı.” dedi Joseph. “Ki bu da demek oluyor ki sizi bütün yol boyunca takip etti. Hatta CVS’de durduğunuzda bile...”

Clay irkildi. “Durduğumuzu nereden biliyorsun?”

Joseph omuz silkti. “Escalade’imin bagajında mağazanın poşetini buldum ve bunları kanıt olarak girmeden önce fişi kontrol ettim. Senin spor çantayı da almak zorunda kaldım.” Clay’e özür dileyen gözlerle baktı. “Bu yüzden yolumun üzerindeki başka bir CVS’ye uğradım ve sana yenilerini aldım. Grayson’ın Escalade’inde duruyor.”

Clay yanaklarının ısındığını hissetti, spor çantasını kontrol ettiğinde federal polisin prezervatifleri bulmuş olduğunu biliyordu. Ama kişisel utançlar için uygun bir zaman değildi. Stevie başını kaldırmıştı, yanakları soluktu ama gözleri müthiş sağlamdı. “O adam sen mağazaya girdiğinde bekledi Clay. Beni o zaman vurabilirdi. Joseph, mağazanın güvenlik kameralarına bakabilir misin? Tahoe’nun yakınlarda olup olmadığını bir inceler misin?”

Joseph telefonunu çıkardı ve bir mesaj gönderdi. “Ekiplerimden birini bu işe yönlendirdim. Sizi bilgilere...”

Acil servise birden sessizlik çöktü. Eyalet Polisi’nin keskin nişancısı birkaç dakika önce ameliyata alınmıştı ve kalan tüm ilgi Skinner’a yoğunlaşmıştı ama şimdi tüm hastane çalışanları Skinner’ın sedyesinden dönmüştü, omuzları çökmüş, ayak sürüyerek uzaklaşıyorlardı.

Clay’in kalbi tekliyordu. *Ah hayır! Hayır Tanrım, hayır!*

"Lanet olsun!" diye fısıldadı Stevie. "Tanrı'm... Lanet olsun!"

Joseph bitkin bir hâlde başını eğdi. "Gitmem gerekiyor. Siz ikiniz, hayatta kalın. Lütfen!"

Clay gözünün ucuyla Joseph'in yürüyerek uzaklaştığını gördü ama bakışları acil servisin diğer ucundaki cesede kilitlenmişti. "Clay?" diye mırıldandı Stevie.

Clay ona bakmadı. "O bir koca ve bir babaydı. Ve iki yıl önce vurulana dek iyi bir polisti. Artık öldü. Kendimi nasıl sorumlu hissetmeyeyim Stevie?"

Stevie onu kolundan tutup çekti. Clay dönmeyince kalçasından güç aldı, onu yeterince şaşırtarak var gücüyle çekti ve kendine döndürdü, artık ölü polisin cesedine değil kendisine bakıyordu. Ellerini uzatıp yüzünü avuçlarının içine aldı ve gözleri gözlerine bakıncaya dek bırakmadı. "O bağımlının biriydi Clay ve bunun seninle bir ilgisi yoktu. O kendi seçimini yaptı. Bir zamanlar iyi bir baba ve iyi bir koca olabilirdi ama uyuşturucuyu ailesinin önüne koyarak bunu elinin tersiyle itti. Ve iyi bir polis olmaktan vazgeçip Rossi'ye beni ve Cordelia'yı nerede bulacağını söyledi. Eğer sen bizi saklamamış olsaydın... Eğer gerçekten o güvenli evde olsaydık ölmüş olacaktık. Eğer bu, intihar etmesine neden olacak kadar Skinner'ın vicdanına dokunduyorsa, o zaman bırak öyle olsun. Bana kaba ya da duygusuz diyebilirsin ama onun için tek bir damla bile gözyaşı dökmeyeceğim."

Clay onun ellerini yüzünde hissederken bile dişlerini sıkıyordu. "Kesinlikle haklısın." Skinner burada bir kurban değildi. Başka bir polis memurunun 'güvenli' adresini kasten açığa vurmuştu. Başka bir insanın... Başka bir çocuğun... "Düşünemedim."

Stevie'nin bakışları yumuşadı. "Yoruldu. Ben de öyle... İlkimiz için de yoğun iki gün oldu. Gidip biraz dinlenelim. Birkaç saat pilimizi dolduralım. Sonra ne yapacağımıza karar veriz."

Clay ona doğru eğildi, alnını alnına dayadı ve Stevie geri çekilmedi. "Tamam."

On Yedinci Bölüm

Baltimore, Maryland, 16 Mart Pazar, 18.15

Sam Hudson güzel bir günde morga gitmekten nefret ediyordu. Bu güzel bir gün değildi. Ne kendisi ne departmanı ne de medikal inceleme ekipleri için... Özellikle de morgda ayak parmaklarında etiketlerle yatmakta olan polisler için... Polislerin vurularak öldürüldüğünün farkındaydı. Haberler bununla çalkalanıyordu ama Sam gün boyunca siste kalmıştı. Polis arkadaşlarının ölümü gerçekmiş gibi görünmüyordu ama morga girdiği anda bu fikri değişmişti. Önceki ziyaretlerinde hiç duymadığı bir gerginlik hissi vardı. Girişte bir güvenlik görevlisinin beklediği masada durdu. "Ben Polis Memuru Hudson..." dedi, üzerinde sivil kıyafetleri olduğu için rozetini göstererek. "Dr Trask'la görüşebilir miyim?"

Güvenlik görevlisi biraz şaşırmış görünüyordu. "Kendisi hamilelik izninde. Önümüzdeki seneye kadar burada olmayacak."

Sam irkildi. "Bir süreliğine ayrıldığını biliyordum ama hamilelik izninin sekiz hafta olduğunu sanıyordum."

"Birinci yaş gününe kadar bebeğinin yanında, evde olabilmek için ücretli izin kullanıyor. Onu bir iki kez buraya getirdi." Görevli gülümsedi. "Çok sevimli bir şey."

"Eminim öyledir." dedi Sam, sesinin normal çıkmasına çalışarak. "Peki Dr Mulhauser burada mı?"

"O emekli oldu. Yeni şefin ismi Quartermaine. Tüm medikal inceleme asistanlarıyla beraber arkada." Gülümsemesi üzüntüyle karışık bir öfkeye dönüştü. "Hepsi çalışıyorlar. Morg bugün kapalı gişe..."

"Duydum." diye mırıldandı Sam. "Bir otopsi raporu almam gerekiyor. Oldukça önemli. Burada bana yardım edecek birileri var mı?"

"Üzgünüm ama raporlarla ilgilenen arkadaş mesai bittiği için evine döndü. Eğer gereken bilgileri bırakırsanız şu karmaşa bittikten sonra birisi size raporu verebilir."

"Ben ona yardımcı olabilirim."

Sam arkasını döndüğünde koridorun diğer ucundan yürümekte olan siyah saçlı, yirmili yaşlarının sonunda kıvrımları bol

bir Latin güzeliyle karşılaştı. Montunun fermuarını çekiyordu, omzuna astığı bir spor çantası vardı.

Güvenlik görevlisinin gülüşü yerine gelmişti. "Ruby, mesaiye kaldın değil mi?"

"Evet. Ve çıkmak üzereydim." dedi asık suratlı bir rahatlamayla. "Son aylardaki en uzun gün oldu. Sizin için ne yapabilirim efendim?"

"Bu, Polis Memuru Hudson." dedi görevli.

"Sorun değil." dedi Sam sessizce. "Siz gün boyunca çalıştınız. Ben bekleyebilirim." Beklemek Sam için sorun değildi. Dışarıdaki otoparkta bir saatten fazla beklemiş, kendini içeri girmeye ikna etmeye çalışmıştı. Çok kötü olduğundan emin olduğu o raporu okumak için biraz daha bekleyebilirdi.

"Bugün dört polisin cesedini aldım." dedi. "Ve kendimi bok gibi hissediyorum. Yaşayan bir polise yardım etmek bana daha iyi hissettirecektir. Benimle gelin." Kadın onu arkadaki ofislerden birine götürdü, kendisi otururken ona da oturması için bir sandalyeyi gösterdi. "Kimlik numarası?"

Sam rozetini masanın karşı tarafına uzattı. "Benim kimliğim."

Kadın rozeti inceledi. "Kime bakmak istiyorsun Sam?"

"Elimde bir isim yok. Kimliği meçhul. Ama polis raporunun numarası var."

"O da olur." Bir profesyonel gibi yazıyordu, kırmızı tırnakları klayvenin üzerinde uçuşuyordu. Ona raporu verecekti. Ve rapor da ona gerçeği söyleyecekti.

Sam gerçek hakkında düşünmek istemiyordu. Gerçeğin gelmekte olduğunu bilmek midesine kramplar girmesine neden oluyordu. Bunun yerine onun kırmızı tırnaklarına odaklandı. "Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordu.

"Kilom hakkımda değilse hiç çekinme, sor."

Sam'in dudaklarına hafif bir gülümseme yayıldı. "O uzun tırnaklarla cesetleri nasıl inceliyorsun?"

Kadın duraksadı, hayranlıkla baktığı ellerindeki parmaklarını oynattı. "Bunlar sahte. Takma tırnaklar... İştten çıkarken takıyorum, işe gelirken çıkarıyorum." Ciddileşti, hâlâ takma tırnaklarına rastgele serpiştirilmiş gümüş tozlarına bakıyordu, hareket ettikçe parlıyorlardı. "Sanırım gün boyunca gördüğüm şeylerle arama mesafe koymak için seçtiğim yol bu."

"Ve belki de insanların sana yaptığın işle ilgili soru sorup durmalarının önüne geçmenin bir yolu."

Başıyla onayladı. "Kesinlikle... İnsanlar burada çalışanlar hakkında ilginç düşüncelere sahip olabiliyorlar." Kıvrak bir

hareketle klavyede bir tuşa daha bastı, sonra yazdırdığı kâğıdı almak için yazıcıya uzandı. “Burada pek bir şey yok. Eğer herhangi bir sorun olursa yarın arayabilirsin. Burada beş ölü polisimiz var. Biri dün gece ve dördü bugün getirildi. Artı dünkü restoran saldırısında keskin nişancı tarafından öldürülen iki sivil... Kimsenin gevezelik edecek hâli yok.”

“Sen ediyorsun.” dedi Sam alçak sesle.

Ruby utanmış gözlerle baktı. “Sanırım haklısın.”

“Kötü anlamda söylemedim. Bu şekilde üstesinden geliyorsundur.”

Omuz silkti. “Belki... Elimdeki kâğıtta otopsiyi yapanın Dr Fremont olduğu yazıyor. Kendisi üç yıl kadar önce emekli oldu. Hâlâ bölgede polislik yapıyor ve sana yardım etmekten memnuniyet duyacaktır. Bu şekilde sokaklardan ve kahvehanelerden uzak duruyor.” Ona raporu uzattı. “Umarım dosyana yardımcı olur.”

“Olacak, teşekkür ederim.”

“Neden bu raporu istedin?” diye sordu.

“Bu adamı öldüren silah yeni bulundu. Yalnızca neyin ne olduğunu görmek istedim.”

Başını salladı. “Pekâlâ, istediğini aldın.” Bilgisayarı kapattı ve spor çantasını aldı. “Sana dışarı kadar eşlik edeyim.” Yollarının ayrılacağı noktaya gelene kadar sessiz kalmıştı. “Bu kimliği meçhul adam senin için ne ifade ediyor?” diye sordu. “Senin için önemli biri olduğu belli. Bunu görebiliyorum.”

“Emin değilim.” diye cevapladı dürüstçe. “Teşekkürler...” Arabasına bindi, onun da kendi arabasına binmesini bekledi. Kadın uzaklaştığında Sam diğer yönden gitti ve bir Starbucks’ta durdu. Biraz olsun içini ısıtmak için bir kahve aldı. Çünkü uzun süredir hiç bu kadar üşümemişti. Kahvesine krema ve şeker ekleyip kaçınılmaz sonu erteleyebileceği kadar erteledikten sonra raporu okumak için bir masaya oturdu. Bir kısmını zaten biliyordu. Kırklarının ortalarında, beyaz... Başının arkasında bir kurşun deliği... Tahminî ölüm tarihi sekiz yıl önce, martın ortaları...

Kahretsin ki zamanlama doğruydu. Sam böyle olmamasını ummuştu. Ölümün ocakta ya da nisanda, hatta geçen Noel’de gerçekleşmiş olmasını dilemişti. Martin ortası olmayan her tarih kabulüydü. Ama rapor bunu gösteriyordu. Ama zamanlamanın doğru olması bunun babası olduğu anlamına gelmiyordu. *Anlat bakalım, Mısır’da havalar nasıl?* Çaresizliğin sınırlarında dolanan inkârını bir kenara bırakarak metinde cesedin bedenindeki belirleyici detayları aradı, dövmeler ya da bu ada-

mın ona babası *olmadığını* söyleyecek herhangi bir şey... *Siktir!* Kurbanın apandisti alınmıştı. Tıpkı babası gibi... Ama yine de milyonlarca insan aynı ameliyatı oluyordu. *Bir anlam ifade etmiyor.* Kurbanın uyluk kemiğinde ciddi bir kırığın izi vardı, muhtemelen çocuklukta geçirdiği bir kaza yüzündendi. Sam'ın babası küçükken oldukça kötü bir şekilde kızaktan düşmüştü. Babası, ortadan kaybolduğu güne kadar hep topallayarak yürümüştü. Aynı bacak... *Yalnızca bir tesadüf...* Otopsi fotoğrafları rapora eklenmişti. Bakmak istemiyordu. Bakabileceğini düşünmüyordu. Ama mecbur olduğunu biliyordu.

Omuzlarını dikleştirerek sayfayı çevirdi. Ve nefes almayı unuttu. İlk fotoğraf kurbanın kolunun ön tarafının bir yakın çekimiydi. Bir dövmeden geri kalanları gösteriyordu. Sam birden on yaşına döndü, o dövme kol üzerine inerken yerde köşeye sinmişti, adamın elindeki deri kemer vurdukça Sam'in derisini kesiyordu. Dövme bir kel kartal figürüydü, bir kanadında yıldızlar, diğer kanadında bayrağın çizgileri vardı. Babası o kemeri her çıkardığında Sam o kartala odaklanırdı. Şimdi de odaklanmıştı. Dövmeden geriye yaklaşık üçte biri kalmıştı. Kartalın kafası, birkaç yıldız ve çizgilerden de birkaçı...

John Hudson ölmüştü. *Onu ben öldürdüm. Babamı ben öldürdüm.*

Sam oturduğu yerden yavaşça kalktı, sandalyeyi masanın altına itti, hiç dokunmadığı kahvesini çöpe attı. Raporu katladı, montunun cebine koydu, arabasına bindi ve beş blok kadar ilerledi. Sonra bir lisenin terk edilmiş otoparkına çekti, arabadan indi ve dizlerinin üzerine çökerek şiddetle kusmaya başladı. *Onu ben öldürdüm. Babamı ben öldürdüm.* Bunu annesine nasıl söyleyecekti? Söyleyemezdi. Bu onu öldürürdü. *Ben bittim. İşim bitti.* Daha fazla polislik yok. *Hapse gireceğim.*

Öğürmesi nihayet durdu ve ellerinin üzerine eğildi, kesik kesik ve derin nefesler alıyordu. "Artık biliyor musun?"

Sam arkasında bir kadın sesi duyunca şaşırılmıştı. Sesi hemen tanıdı. Bu Medikal İnceleme ekibindeki ona raporu çıkartan Latin'di. Gözlerinin önünde bir kâğıt mendil belirdi, uzun kırmızı tırnaklı bir el tarafından uzatılmıştı. İsminin Ruby olduğunu hatırladı. Mendili aldı ve ağzını sildi. "Ne?"

"Sana raporu verdiğimde kurbanın kim olduğunu biliyordun. Şimdi biliyor musun?"

"Sen burâda ne arıyorsun? Beni mi takip ettin?"

"Evet... Randevulaştığım çocuk randevuyu iptal etti."

"Sen de beni mi *takip ettin*? Lütfen!.. Ne olur beni yalnız bırak. Evine dön."

“Onu da düşündüm ama lavaboda bir dünya kirli tabak ve buzdolabımda da yalnızca dört günlük bir pizza var. Eve gitmek istemedim. Ayrıca morgdan çıktığında betin benzin atmıştı.” Göğüs geçirdi, sesi yumuşak bir tondan giderek ciddileşiyordu. “Senin için endişelendim Sam.”

“Teşekkür ederim. Gerçekten... Buna minnettarım. Ama şu anda gerçekten yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

“Neden? Az önce kustuğun için mi? Tatlım, ben para kazanmak için ölü insanlarla vakit geçiriyorum. Senden çok daha kötülerini gördüm, inan bana.”

İnanılmaz bir biçimde Sam’in gırtlığından bir kahkaha yükselmişti. “Çocuk seninle olan randevusunu mu iptal etti? Gerçekten mi?”

“Evet. Düşünebiliyor musun?”

“İnanmak zor.”

Eli Sam’in görüş açısına girmişti, o uzun ve kırmızı tırnakları sokak lambasının ışığında parlıyordu. “Gel hadi. Burada duramazsın. Burası tehlikeli bir mahalle. Birileri saldırabilir.”

Bir kez daha kıkırdadı. “Ben bir polisim Ruby.” Ama onun elini tuttu ve kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi. “Eve gitmen gerek. Benim de...”

Hayır anlamında başını salladı. “Kim o kimliği meçhul kişi Sam?”

Sam gözlerini yumdu. “*Tanrım! Söyleyemem. Söyleyemem.*”

“Pekâlâ... Gel hadi, sana biraz sıvı desteği yapalım. İçindeki suyun yarısını çıkardın.”

Sam gerçeküstü bir ortamda yürüyormuş gibi hissediyordu, onun kendisini arabasına götürmesine izin verdi. Ruby arabayı açtı. Bir saniye sonra ona bir şişe gargara uzatmıştı. “Önce çalkala.”

“Arabanda gargara mı taşıyorsun?”

Ruby elini beline koydu, kırmızı tırnakları pençe gibi uzuyordu. “Sen beni dinlemiyor musun *papi*?⁵⁴ Ben para kazanmak için *ölü insanlarla* uğraşıyorum. Bu, ağzının içine yerleşen ve asla gitmeyen bir tat bırakıyor. Ve sonra da kimse beni öpmek istemiyor.”

Gargarayı aracın yanındaki çimenliğe tükürürken gülümsemesine engel olamadı. Onun verdiği su şişesini aldı ve bir dikişte yarısını içti, sonra da elinin tersiyle ağzını sildi. “Teşekkür ederim. Gerçekten... Bunu yapmana gerek yokken bana çok nazik davrandın.”

54-İspanyolca: Baba, babalık gibi bir hitap şekli. Latin Amerika’da yaygın kullanılır.

"Bu 'nazik'in nazikçe olan tanımıydı değil mi? Eğer nazik olman *gerekiyorsa*, o zaman bu bir zorunluluk oluyor ve bu yüzden tam olarak nazik olmuş olmuyorsun."

Sam gözlerini kırıştırdı. "Evet. Doğru. Sanırım."

Ruby sokak lambasının ışığında onu inceliyordu. "Bu gece olman gereken bir yer var mı Sam?"

"Hayır." Annesiyle yüzleşemezdi ve kendi evine de dönmek istemiyordu. "Yok."

"O zaman benimle gel. Biraz müzik dinleyebiliriz ve sen de az önce öğrendiğin şeyle ne yapacağına karar verirsin."

"Arabam ne olacak?"

"Kilitle. Döndüğünde büyük ihtimalle burada olacaktır. Bu mahalledeki uyuşturucu satıcılarının bundan çok daha güzel arabaları var. Seninkine muhtemelen dokunmazlar."

Sam bir şekilde kendini onun arabasının yolcu koltuğunda, kemerini takarken bulmuştu. "Ruby, benim güvenilir biri olduğumu nereden biliyorsun? Şeytanın biri olabilirim, kötü şeyler planlayan biri olabilirim."

Ruby motoru çalıştırdı. "Öyle misin?"

"Hayır." Kaşlarını çatı. "En azından öyle olmadığımı düşünüyorum."

"Güzel... Eğer değişecek olursan bana haber ver."

Ruby trafiğe karıştığında Sam yüzünde küçük bir gülümsemeyle kafasını sallıyordu. Gerçeğe döndüğünde çabucak kaybolan küçük bir gülümseme... *Ben babamı öldürdüm*. Pek çok kez bunu yapmanın hayalini kurmuştu. O piç annesinin canını her yaktığında... *Ama bunu asla yapamazdım. Asla yapmış olamazdım*. Fakat görüntü bunun tam tersineydi.

Wight's Landing, Maryland, 16 Mart Pazar, 19.00

Stevie ve Clay içeri girdiğinde Tanner St James'in mutfakçı gürültüyle ve muhteşem kokularla doluydu. Kokular hâlâ yerinde duruyordu fakat içeri adımlarını attıklarında tüm ses birden kesilmişti, altı çift göz Stevie'ye çevrilmişti. Tanner 'Aşçıyı öp' yazan önlüğünü giymiş, ocağın başında duruyordu. Cordelia, Paige, Grayson, Emma ve kocası Christopher ise masadaydı. Masanın altında iki köpek vardı. Peabody Paige'in, Tanner'ın köpeği Columbo Cordelia'nın ayaklarının önüne uzanmıştı. Akşam yemeklerini az önce bitirmişler ve önlerindeki boş tabaklara bakılırsa yemeği beğenmişlerdi. Stevie'nin midesi guruldadı, ona kahvaltıdan beri bir şey yememiş oldu-

ğunu hatırlatıyordu. İlk konuşan Emma oldu. “Kaşmir kazağı-mı çöpe attın değil mi?”

Stevie’nin üzerinde BPD tişörtü vardı, iki gündür onu giyiyordu, Emma’dan aldığı boğazlı kazağaysa saldırıdan sonra kanıt olarak el konulmuştu. Fakat şanslıydı, koluna yeniden dikiş atan acil servisteki doktor morluğu fark etmişti ve gizlemek için biraz makyaj yapmıştı. Stevie omuz silkti, sesinin sakın çıkmasına özen gösteriyodu. “Evet, kendimi kötü hissedebildim ama sana onu berbat edeceğimi söylemiştim. Bana onu bu şartlarda vermiştin.”

“Anne...” diye seslendi Cordelia ince sesiyle, “Neden tişörtünün üzerine o şeyi giyyorsun?”

Stevie kurşungeçirmez yeleğini tutturan kopçaları açtı. Joseph yelekleri SUV’nin koltuklarına bırakmıştı. Gün içinde yaşananları düşününce ve ince çelik yeleği boğazlı kazakla birlikte delil olarak alınınca, Stevie bu hediyeye çok sevinmişti. “Bu yalnızca bir önlem tatlım. Sana dikkatli olacağıma söz vermiştim ve işte bak sözümü tutuyorum. Eee millet, burada bir parti veriyorsunuz sanırım. Umarım dondurmanız vardır. Hele çikolatalı olsa hiç fena olmazdı.”

Grayson ayağa fırladı ve bir sandalye çekti. “Otur. Bir süreliğine dinlenme vakti Stevie.”

“Arabada uyudum.” dedi Stevie, onun çektiği sandalyeye oturdu ve Cordelia’nın yanına yerleşti. Kızını saçlarından öptü, Cordelia’nın çelik yelekle ilgili açıklamadan tatmin olmadığı-nın tamamen farkındaydı. *Onu garajda çıkarmalıydım. Aptalca bir hata...*

“Hayır uyumadım.” Clay, Cordelia’nın yanındaki sandalyeye oturdu. “Annen uyuyor gibi yapıyordu, aynı senin gibi...” Masanın üzerinden uzanıp elini uzattı. “Siz Emma’nın eşi olmalısınız. Ben Clay...”

Christopher onun elini sıktı. “Karımın güvenliğini sağladığınız için teşekkürler...”

Clay, Emma’ya bir bakış fırlattı. “Onu evine göndermeye çalıştım ama gitmemekte diretti.”

“Biliyorum.” Christopher iç geçirdi. “Onu bir şeylere ikna etmeye çalışmaktan lisede vazgeçmiştim.”

Stevie gülümsedi. “Akıllı adammışsın. Tanner o kadar açım ki kendi pişireceğim bir yemeği bile yiyebilirim. Eğer artan bir şeyler varsa seve seve yerim. Christopher, seni tekrar görmek güzel.”

“Seni görmek de Stevie... Keşke şartlar daha farklı olsaydı.”

"Keşke..." dedi Stevie acıklı bir sesle. "Paige, siz ikiniz buraya nasıl geldiniz? Senin aracını dışarıda görmedim ve Grayson'ın SUV'si de bizde. Bu arada teşekkür ederim. Aracınızı bize bıraktığınız için..."

"Bir şey değil." dedi Grayson. "Umarım özel niteliklerine gerek duymazsınız." Kurşuna dayanıklı camı ima ediyordu. "Ne siz ne de ben..."

"Christopher'ı havaalanından aldık ve Lou Moore'un yerine gittik." dedi Paige. "Takip edilme riskini almak istemiyorduk. Lou bizi tekneyle buraya getirdi. Bizim için de bir deneme çalışması oldu, Cord..." Paige dudaklarını sımsıkı yumdu, başka bir şey söylemeden kendine engel olmuştu.

Ama bunun için çok geçti. Cordelia duymuştu, içine çektiği keskin nefesten belliydi. Stevie'nin tişörtünü çekti. "Anne..." dedi, sesi hâlâ alçaktı.

Stevie kızının gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu gördü. "Evet Cordelia?"

"Bugün olanları duydum. Yine vurulmuşsun."

Stevie masadaki yetişkinlere gözlerini kısarak hızlıca baktı. Emma göğüs geçirdi. "Televizyona çıktı Stevie. Çizgi film izliyorduk ve son dakika gelişmesi olarak yayına verdiler. Kanalı değiştirdim ama Cordelia korkmak için yeterli kısmını duymuştu. Grayson detayları Joseph'ten aldı. Senin yaralanmadığını bilmesi için de ona anlattık."

Stevie bakışlarını tekrar suratını büzüştüren kızına çevirdi. "Biri bana ateş etti. Ama beni vuramadı." Tam olarak böyle olmamıştı. Çelik yeleği vurmuştu. "Ben yaralanmadım. Bay Maynard da yaralanmadı."

"Seni öldürmek istiyorlar. Kim anne? Neden?"

"Kim olduğundan ve neden bunu istediklerinden emin değilim ama bunu öğreneceğim ve hepsine bir son vereceğim."

Cordelia ona fazlasıyla yaşlı birine ait bir bakış attı. "İşine karışmayayım diye beni buradan götürmek istiyorsun. Şerif Moore'la Bayan Paige konuşurken duydum. Benim ayakaltında olduğumu söylüyorlardı." Çenesini kaldırdı. "Ama gitmeyeceğim. Seni bırakmayacağım."

Stevie tüm bakışların üzerinde olduğunun farkındaydı. "Cordelia... İlk olarak, seni buradan götürmeye karar vermedik. Eğer buna mecbur kalırsak diye hazırlık yapıyoruz. Bir tür 'B planı' gibi düşün. Ve ikincisi, bunun senin ayakaltında olmanla bir ilgisi yok, çünkü sen bizim bir parçamızsın, ayakaltında değilsin."

Paige yıpranmış görünüyordu, ürkmüştü. “*Tehlike altında*’ Cordy. Senin *‘tehlike altında’* olduğunu söylerken bizi duydu. Bu, *‘ayakaltında’* olmaktan oldukça farklı.”

Cordelia hâlâ ikna olmamış görünüyordu. “Seni bırakmıyorum.”

Stevie bir soluk verdi. “Tatlım, eğer bu ev güvenli olmak-tan çıkarsa buradan ayrılacaksın.” Bunu ciddi bir ifadeyle söylemişti ama aynı zamanda içine katabildiği kadar sevgi katmış-tı. “Senin güvende olduğunu bilmem gerek. Eğer sana bir şey olursa ne yaparım bilmiyorum.” Cordelia bakışlarını kaçırdı ve Stevie çaresizliğin içini kemirdiğini hissetti. “Ve bunun sebebi senden başka kimsemin kalmamış olması değil.” diye ekledi, hedeflediğinden daha keskin bir tonda.

Cordelia’nın bakışları bir anda Clay’e döndü, ifadesi daha da üzgündü. “*Sen söyledin.*”

“Hayır.” dedi Stevie. “Ben konuşmalarınıza kulak misafiri oldum. Onun da dediği gibi, senin kadar iyi uyurmuş numarası yapabiliyorum.” Uysalca Cordelia’nın çenesini kaldırdı, onun kendisiyle göz göze gelmesini sağladı. “Şimdi beni iyi dinle ve bana *güven*. Bana *inan*. Sen benim kalbimsin. Seni karnımda ilk hissettiğimden beri benim kalbimsin. Eğer baban ve ağabeyin yaşıyor olsaydı da benim kalbim olacaktın. Eğer hepimiz hâlâ bir aile olsaydık da seni aynı şekilde sevecektim. Ve biz hâlâ bir aileyiz. Sen, ben ve...” *Clay*. Neredeyse Clay diyecekti. “*Izzy...*” dedi düz bir tonda, sesinin titrememesi için güçlü çık-masına göz yummuştu. “Biz bir aileyiz. Bana inanıyor musun?”

Cordelia sessizce başını evet anlamında salladı.

“Güzel...” dedi Stevie ama kızına inandığından kendi de emin değildi. “Cordelia, senin üzerine titremediğim tek bir an bile olmadı. Senden -babandan bana kalan- başka kimsem olmadığı doğru. Sen bir teselli ikramiyesi değilsin ve eğer bir kez olsun bu düşünce aklından geçtiyse hatalısın. Tam aksine, sen benim için çok daha değerlisin çünkü... Çünkü sen ve ben *birlikte* hayatta kaldık. Her şeyin üstesinden *birlikte* geldik.”

Cordelia’nın ifadesi bitkindi, sanki Stevie’nin kendi söylediklerine inandığını biliyordu, söyledikleri tam olarak doğru olmasa bile... “Biliyorum anne. Her şey iyi olacak.”

Her şey iyi olacak. Gözyaşları Stevie’nin içinde yükseliyordu. Cordelia’nın ona inanmadığı ortadaydı. *Her şey iyi olacak* lafını kızının acısını ve korkusunu görmezden gelmek için o kadar çok kez gelişigüzel söylemişti ki... Hayır, Stevie kızının anlamasını sağlayana kadar her şey iyi olmayacaktı. “Senin için hissettiklerim ağabeyin için hissettiklerimle tamamen aynı ve

eğer senin bundan farklı bir şey düşünmene neden olduysam özür dilerim.” Susmuştu ve başını öne eğmişti, gözyaşlarını akmaya başlamadan durdurmaya çalışıyordu. Çünkü bir kez ağlamaya başlarsa durabileceğini sanmıyordu. “Çok özür dilerim.”

Bir ömür kadar uzun görünen bir süre geçti ve sonra Stevie o küçük elin saçlarını tekrar tekrar okşadığını hissetti. “Ağlama anne. Lütfen, ağlama.”

“Ağlamamaya çalışıyorum.” dedi Stevie boğuk bir sesle, kızının kollarına kendini bırakmıştı. “Ama hâlâ bana inanmadığını düşünüyorum.” Doğrudan onun gözlerine baktı. “Senin yerinde olsaydım ben de kendime inanmazdım ve sen de gün geçtikçe bana daha çok benziyorsun.” Dudakları kıvrıldı. “Zavallı çocuk!..”

Cordelia’nın dudakları küçük bir gülümsemeyle titredi ama bu içten bir gülümseme değildi. “İzzy teyze büyük annemin sana bir gün tıpkı kendin gibi bir kızın olacağını ve böylece senden intikamını almış olacağını söylediğini anlattı.”

Stevie masanın etrafındaki yetişkinlerin kıkırdamalarına bakarak odadaki gerginliğin azalmaya başladığını hissedebiliyordu. “Evet, büyükannen bunu günde en az bir defa söylerdi. Ele avuca sığmaz bir çocuktum. Kimsenin sözünü yutmazdım. Elimde kanıt olmasını isterdim. Tıpkı senin gibi... Bu yüzden sana senin hakkında neler hissettiğimi kanıtlamam gerekiyor ve bu biraz zaman alacak. Ama bunun üstesinden birlikte geleceğimize söz veriyorum Cordelia. Bana saldıranlar her kimlerse bulacağım ve onları durduracağım. Ama ben bunu yaparken senin güvende olduğunu bilmem gerek. Eğer bu seni buradan götürmek anlamına geliyorsa, o zaman bunu da yapacağım.”

Cordelia aklı başında bir şekilde başını salladı. “Nereye gideceğim?”

Stevie bir an durup soluklandı. “Alec sabahtan beri Bayan Daphne’nin çiftliğinde çalışıyor, oraya güvenlik sistemleri ekliyor. Bizim üzerinde konuştuğumuz plan, eğer burada işler tehlikeli hâle gelecek olursa senin oraya gitmen. Orada güvende olacaksın. Atları istediğin kadar görebileceksin. Bayan Paige sana bakmak için orada olacak ve Alec de... Bay Maynard onlara güveniyor. Ben de öyle...”

Cordelia omuzlarını dikleştirdi. “Ama sana kim bakacak anne?”

Stevie’nin boğazı bir kez daha düğümlenmişti. “Ben kendime bakabilirim. Ama eğer Bay Maynard hâlâ niyetliyse onun da bana bakmasını isterim. Bu sana daha iyi hissettirir mi?”

Cordelia başıyla onayladı. Sonra olumsuz anlamda başını sağa sola salladı. "Hayır." diye fısıldadı.

"Neden hayır tatlım?" diye sordu Clay sakince. "Kızdığım-dan değil ama neden hayır?"

Cordelia bakışlarını kaldırdı, gözlerinde endişe vardı. "Sana kim bakacak?"

Stevie, Clay'in güçlkle yutkunmasını izledi, bir şeyler söyleyebilmek için kendini zorluyordu. *En azından bu konuda yardımcı olabilirim.* "Ben..." dedi Stevie güçlü bir tonda. "Bay Maynard ve ben birbirimize göz kulak olacağız. JD amca ve Joseph de yardım ediyor olacak. Pekâlâ, şimdi ne düşünüyorsun? Eğer mecbur kalırsak -sorun çıkarmadan- gidecek misin?"

"Eğer hayır dersem çok kızar mısın?"

"Evet. Ama bu daha çok sana ocağın sıcak olduğunu söyle-meme rağmen dokunduğun zamanki gibi bir kızma olur."

Cordelia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu ben mi yaptım?"

"Aynen öyle... Ve büyükannen sana Cadılar Bayramı'nda aldığı kelebek kostümünün seni gerçekten bir kelebeğe çevir-mediyini ısrarla söylemesine rağmen salıncaktan atlayıp kolu-nu kırdın. Sayende neredeyse saçlarım beyazlıyordu. Ve bir de pamuk şeker gibi koktuğu ve rengi pembe olduğu için sabunu yemeye çalışman var."

Cordelia burnunu kırıştırdı. "Onu hatırlıyorum. Tadının çok güzel olacağını düşünmüştüm ama berbattı." Sakin tavrı birden değişmişti. "Sen Bayan Daphne'nin yerine benimle gel-meyecek misin?"

"Şu an için hayır. Ama tüm bunlar sona erdiğinde gelece-ğim. Söz veriyorum. Hatta ata binmeyi bile deneyeceğim."

Cordelia bir kez başını salladı. "O zaman tamam. Gide-ceğim."

Stevie kızının alnına bir öpücük bıraktı. "Teşekkür ederim bebeğim."

"Ama ata binmeyi denemek zorundasın. Burdaki herkes bunu söylediğini duydu."

"Onların ne duyduğu önemli değil. Sen benim ne söyle-diğimi duydun ve benim için en önemlisi bu." Kendisinin ve Clay'in önüne lazanya dolu tabaklar bırakıldığında başını çevir-di ve Tanner yavaşça sırtını sıvazladığında gülümsedi. "Şimdi yemek yemem ve büyüklerle konuşmam gerek. Sen gidip yavru köpeklerle ya da başka bir şeyle oynayabilir misin? Yalnızca bir-kaç dakikalığına..."

Paige ayağa kalkıp elini uzattı. "Haydi gidelim Cordy. Seninle *kata* çalışmamız gerek, böylece tüm bu delilik sona erdiğinde sınıfın geri kalanıyla birlikte mavi kemer sınavına hazır olacaksın." Diliyle ses çıkararak köpeğini çağırdı ve Rottweiler'ı ayaklarının önüne geldi. "Peabody, benimle gel."

Mutfak kapısı arkalarından dönerek kapandığında Stevie bastırarak alnını ovuşturdu, bu kadar kişinin önünde Cordelia'yla bu konuşmayı yaptığı için birden utandığını hissetmişti. "Özür dilerim. Sizi huzursuz etmek istememiştim."

"Kimsenin bir şikâyeti yok Stevie." dedi Emma burnunu çekerek. Stevie bakışlarını kaldırdı ve Emma'nın mendille gözlerini silmekte olduğunu gördü. Clay, Stevie'ye tek bir baş hareketiyle onayladığını gösterir şekilde bakmıştı, bu bakış neredeyse Stevie'yi de ağlatacaktı. Boğazını temizledi, sonra yemeğin tadına baktı ve mutlulukla gözlerini kapadı. "Bu lazanya nefis olmuş."

"*Hakikaten* nefis." dedi Clay, bir miktar şaşırdığı sesinden belliydi. "İçine ne koydun sen bunun? Lazanyayı normalde kötü yaptığından değil de, bu neredeyse anneminki kadar güzel olmuş."

"Yeni tarif..." dedi Tanner kaba bir sesle. "Ve buzlukta çikolatalı dondurma var."

"Kahramanımsın." Stevie iştahla yemeğine yumuldu. "Çikolatalı dondurma ve sonrasında biraz kestirmek cennet gibi görünüyor."

"Kestirmekten fazlasına ihtiyacın var." dedi Grayson. "Siz ikinizin tüm gece dinlenmesi gerekiyor. Paige ve ben bu yüzden hâlâ buradayız. Joseph'in adamları dışarıda nöbet tutarken o da içeriye gözetleyecek. Eğer Cordelia'yı çiftliğe götürmeye karar verdiyseniz Paige onun sağ salim oraya ulaşmasından bizzat sorumlu olmak istedi. Bunun senin kafanı biraz olsun rahatlatacağını düşündü. Şu anki durumda ne kadar rahatlayabilirsen..."

Stevie masanın üzerinden uzandı ve Grayson'ın elini sıktı. "Teşekkür ederim. İkinize de..."

"Sen de bizim için aynısını yapardın." dedi Grayson.

"Umarım bunu yapmak zorunda kalmam." diye mırıldandı ve Clay'e baktı. "Eğer onu buradan götürmemiz gerekecekse o çiftlik hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Bana kapıları ve çitleri anlattın ama ya evin kendisi ve ahır? Çiftliğin artılardan biri Cordelia'nın eve sıkışıp kalmayacak, atlarla oynayacak olması. Temiz hava alacak olması... Bu durumda onu nasıl korumayı düşünüyorsun?"

"Ana ahıra evden, kapalı bir kaldırımdan ulaşıyor." dedi Clay. "Daphne bu yolu tekerlekli sandalye kullananlar için yaptırdı. Cam duvarları var; fırtınaya dayanıklı camlardan, benim evimdekilerden... Ara binerken tüm çocukların kask takması zorunlu. Kasklar 'kurşungeçirmez' değil ama dayanıklı kompozit materyallerden yapılma. Eğer ata binecek olursa bir yelek giyebilir."

"Çelik yeleği mi kastediyorsun? Onun bedenine uygun ürettiyorlar mı?"

"Ne yazık ki çocuk bedenine uygun çelik yelekler de üretmek zorundalar. Cordelia onun kurşungeçirmez olduğunu fark edemeyebilir. Normal bir kayak montuna benziyor."

"Anlayacaktır." dedi Stevie güçlü bir sesle. "Kafası çok çalışıyor. Bu iş bitene kadar onun da bir tane giymesini istiyorum. Birbirimizi aramak için kullanabileceğimiz güvenli bir hat olacak mı?"

Clay başıyla onayladı. "Elbette..."

"Ve eğer bu iş birkaç günden fazla sürerse Izzy ya da anne babam da çiftliğe alınabilir mi?"

"Elbette..." diye tekrarladı Clay. "Cordelia'yı izole etme amacında değiliz. Yalnızca güvenliğini sağlamaya çalışıyoruz."

"Teşekkür ederim. Ve sana da..." dedi önüne bir kâse çikolatalı dondurma koymakta olan Tanner'a. "O zaman hedef noktamız belirlendi. Buranın ifşa olduğuna kanaat getirirsek, Şerif Moore'un botla buraya gelmesi ne kadar sürer?"

"Kendi iskelesinden Clay'in iskelesine bizi on dakikada getirdi." dedi Grayson. "Ve son sürat geldik."

"Pekâlâ... Bu uygulanabilir bir 'B planı' gibi duruyor. Şimdi şu adamı bulmaya odaklanalım ki aradan çıksın. Adli tipçılar Clay'in evinde bir şey bulabildiler mi?"

"Bulduk." dedi Grayson gözlerinde memnuniyetle. "Siz tam buraya gelmeden önce Joseph'ten bir telefon aldım. Clay'in stingrayı ikinci davetsiz misafirin cep telefonundaki arama geçmişindeki telefon numaralarını yakalamış. Culp bu ikinci misafiri dün gece aramış. Şu Tahoe'ya bineni... Polis Memuru Cleary güvenli evde öldürülmeden bir saat önce... Rossi'den ne Culp'a ne de Tahoe'nun sürücüsüne yapılan bir arama var."

"Tahoe sürücüsüne biz 'Bay Sırtçantası' diyoruz," dedi Stevie. Cordelia'nın yaşına uygun olması için diğer adamın ismini 'Bay Lolipop' olarak sansürlüyoruz. Ayrıca 'Arabacı' ve 'Restoran' lakaplı iki kişi daha var."

"Pekâlâ..." dedi Grayson gülümseyerek, sonra kendine çekidüzen verdi. "Culp'ın telefonda Sırtçantası'na güvenli evin

adresini verdiğini varsayıyoruz. Sırtçantası'nın güvenli eve gidip Rossi'nin yaptığı şeyi gördükten sonra koşarak uzaklaştığına ya da belki oraya hiç gitmediğine dair bilgimiz yok. Ama dün gece seni nerede bulacağını biliyordu."

Stevie'nin göğsü sıkıştı. "Yani eğer Rossi gitmediyse başka biri beni ve Cordelia'yı öldürmeye çalıştı."

"Yüksek ihtimal," dedi Grayson asık bir suratla. "Joseph ayrıca siz ikinizin durduğu CVS'in gizli kamera kayıtlarını da aldı. Tahoe da oradaydı, otoparkta... Sürücüsü sürekli başını önde tuttuğu için kameralardan bir şey belli olmuyor."

"Siktir!" diye soluk verdi Stevie. "Çok yaklaşmışız."

"Bu adamla kovalamaca oynamaktan sıkılmaya başlıyorum." Clay'in sesi kulak tırmalayıcıydı. Çatallıydı. "Onu açığa çekmemiz gerek."

"Ben de bunu düşünüyordum," dedi Stevie. "Hoşuna gitmeyecek bir fikrim var."

"Eğer yem sen olacaksan bu fikrin hoşuma gitmeyeceğini düşünmekte çok haklısın," dedi Clay. "Ama bir seçeneğimiz olmayabilir. Er ya da geç şansın tükenecek."

Stevie yüzünü ekşitti. "Çelik yeleklerimin tükendi bile. Planımın bir kısmı Emma'nın Florida'ya, evine döneceğinin büyük bir bildiriyle kamuya açıklanmasını gerektiriyor. Belki haberlere çıkacak kadar büyük..."

Emma ve Christopher göz göze geldiler. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyoruz," dedi Emma.

"Neden?" diye sordu Stevie.

"Birisi evimize girmeyi denedi bile," dedi Christopher. "Bugün üniversitedeki ofisime girilmiş. Emma'nın internet sitesinde ailesinin fotoğrafları yok ama benim ofisimdeki masamda fotoğraflar var. Ofise her kim girdiyse şu an elinde oğullarımın ve Megan'ın fotoğrafları var."

Stevie gözlerini kapadı. "Aman Tanrı'm! Çok üzgünüm."

"Sakin ol Stevie," dedi Emma tatlılıkla. "Ailelerimizi ve çocuklarımızı korumak için tuttuğumuz güvenlik şirketi şimdiye kadar bir tehlike raporu vermedi. Biz fazla göze batmamaya devam edeceğiz. Christopher yarın özel bir uçakla Florida'ya uçuyor. Eve gitmek yerine doğrudan Disney World'e gidecek. Güvenlik şirketimiz onu alacak ve çocuklara götürecektir."

"Peki ya sen?" diye sordu Stevie.

"Ben Cordelia'yla kalıyorum. Ve zamanı geldiğinde onunla birlikte çiftliğe gideceğim."

Stevie arkasına yaslandı, gözlerini kırptırıyor. "Öyle mi?"

Emma başıyla onayladı. "Evet. Bu, gözden uzak olmamı ve kurşunlara hedef olmamamı sağlıyor."

"Ve ben bu durumdan çok memnunum." dedi Christopher, dişlerini sıkmişti.

Emma omuz silkti. "Ben şöhret değilim ama zaman zaman insan içindeyken tanınmama yetecek kadar kitabın arkasında resmim var. Onlar çocukların Orlando'da olduğunu bilmiyorlar ama çocuklarımın tehlikeye girmesi bir kişinin beni onlarla birlikte görmesine bakar."

"Emma, emin misin?"

"Evet. Cordelia'ya göz kulak olabilirim ve eğer çiftliğe gidecek olursak atçılık terapisi hakkında bir şeyler öğrenebilirim. Yeni bir kitap potansiyeli görüyorum. Ve bir de, elbette, kıyafetleri var. Atçılık kıyafetleri modayı kasıp kavuruyor."

"Bunun bir şekilde kıyafetlere bağlanacağını bilmem gerekirdi." dedi Stevie bir gülümsemeyle. "Kalmakta olduğun otelde senin odana girmek isteyen başkaları olmuş mu?"

"Buraya gelmeden önce Paige otelin yöneticisiyle konuştu." dedi Grayson. "Bazı talepler olmuş, özellikle de gazetecilerden... Neden sordun?"

"Yarın akşam için belki de 'Emma'nın otele yeniden giriş işlemi yapması gerektiğini düşünüyorum. Eğer dün gece onu izleyen birileri varsa Paige onları kandıramamış olabilir. O neredeyse bir seksen boyunda, Emma'ysa topuklularını giydiğinde ancak bir elli beş oluyor."

Emma ona kurnazca baktı. "Benim yerime geçmeyi düşünüyorsan, aklından bile geçirme. Benim gibi yürüyemezsin. Değneğini saymıyorum bile."

"Öğrenebilirim." dedi Stevie inatla. "Zamanında kılık değiştirerek çalışmıştım."

"Peki ya saçların?" diye sordu Grayson.

"Peruk işimi görür. Daphne'de bolca var. Elinde kısa, sarı saçlı bir peruk olduğuna eminim. Bak, belki de kimse gelmeyecek ve ben bir gecemi otelde uyuyarak geçirmiş olacağım. Ama belki birisi Emma'nın benim nerede olduğumu bildiğini düşünecek ve tekrar içeri girmeye çalışacak."

"Ateş açabilirler." diye uyardı Grayson, "Rossi'nin dün gece güvenli evde yaptığı gibi..."

Stevie ürkmüştü. "Tamam. Yatakta uyumayacağım. Ama beni arayan kişi her kimse onu kapalı bir alana çekmek istiyorum. Eğer dışarıda ve açıkta olursam kontrol edemeyeceğim kadar büyük bir alan oluyor. Onların bana gelmesini sağlarsam avantaj bende olacak."

“Neden kendin olarak giriş işlemi yapmıyorsun?” diye sordu Emma.

“Bir, çünkü bir tuzak olduğu belli olur.” diye yanıtladı Stevie. “İki, çünkü resepsiyona dahi ulaşmadan beni vururlar. Seniyse canlı yakalamak istiyorlar, böylece onlara beni nerede bulabileceklerini söyleyebileceksin.”

“Bu fikirden hoşlanmadım.” dedi Clay sessizce. “Ama daha iyi bir plan aklıma gelmiyor. Seni öldürmek isteyenleri durdurmak zorundayız. Sen ve Cordelia sonsuza dek bu şekilde yaşayamazsınız.”

Sen ve Cordelia... Stevie bir kez daha ürkmüştü, bu kez beyninin içinden... Teknedeki o yakınlaşmadan önce Clay durmadan ‘biz’ deyip duruyordu. O ‘biz’in bir parçası olmanın verdiği rahatlığı özlüyordu. “Sen işin güvenlik kısmıyla ilgilenbilir misin?” diye sordu Stevie ona.

Clay bir kez başını salladı. “Elbette...”

“O zaman artık bir planımız var.” Stevie masanın etrafındaki baktı “Hepinize teşekkür ederim.”

“Bu işte asla yalnız değildin Stevie.” dedi Grayson.

“Biliyorum.” diye mırıldandı Stevie. “Bunu şimdi daha iyi anlıyorum”

On Sekizinci Bölüm

Baltimore, Maryland, 16 Mart Pazar, 19.00

Robinette masasındaki sandalyesinde arkasına yaslandı, bilgisayarının ekranındaki büyütülmüş fotoğrafa bakıyordu. Maynard'ın saklandığı yeri bulmaya yaklaştı. Bunu hissedebiliyordu. Maynard'ın yatak odasındaki enkazın arasında bulunduğu fotoğrafı taratmıştı. Fotoğrafta Maynard kolunu yaşlı bir adamın omzuna atmıştı, ikisi birlikte bir teknenin güvertesinde duruyorlardı. Robinette teknenin adını görebilmek için fotoğrafı büyütmişti. Yalnızca üç harf okunabiliyordu: F-I-J.

Fiji? Belki... Google'da 'tekneleri' ismiyle ara' şeklinde bir arama yapması gezi tekneleri veritabanını önüne sermişti. Nereden bilebilirdi ki? Tekneleri isimleriyle gerçekten arayabiliyordu. F-I-J harflerini girdi. Sonra sırttı. Adında F-I-J harfleri geçen tekne sayısı bir düzineden azdı. Yarısından azı şu anda Doğu Yakası'nda demirliydi. Robinette teknelerin sahiplerini araştırdı ve sırtışı tüm yüzüne yayıldı. "Tereyağından kıl çeker gibi..." diye mırıldandı.

Kaptan Tanner St James'in balıkçılık turları için kiraladığı teknesinin adı *Fiji*'ydi. İnternet sitesi fazlasıyla yardımcı oluyordu, kaptanın fotoğrafını ve iş yerinin adresini gösteriyordu. St James, hiç şüphe yoktu ki, Maynard'ın fotoğrafındaki adamdı. Adres -Main Street, Wight's Landing, Maryland- Chesapeake Koyu'nda bir marinayı işaret ediyordu. Google Maps oranın Robinette'in evinden bir saat on dakika uzaklıkta olduğunu gösteriyordu. Robinette emin olmak için son bir arama daha yaptı. Tanner St James, Nancy St James Maynard'la evliydi. Teknenin kaptanı özel dedektifin üvey babasıydı. *Paha biçilemez*. Burası Maynard'ın güvende hissedeceği bir yer olmalıydı. Ama gürültü çıkarmak için hâlâ erkendi. Maynard onları teknenin içine saklamamış olabilirdi. Babasının Wight's Landing'de bir evi olabilirdi.

Bir Google araması daha Robinette'in umduğundan fazlasını vermişti. Tanner St James'in numarası listede yoktu ama mal kayıtları birkaç saniye içinde onun adresini ortaya dökmüştü. Robinette mal kayıtları veritabanına bayılıyordu. Ev sahibi olan herkes bu listedeydi. Maynard kendi evini farklı şirketlerin

adları altına saklayacak kadar akıllıydı, çünkü her şirket başka bir şirkete bağlanıyordu.

Ama Maynard'ın üvey babası o kadar dikkatli davranmamıştı, bu yüzden ev adresi herkes tarafından görülebiliyordu ve bu evi görüntüleyenlerden bazıları sinirli insanlardı. St James her yıl gelip evini yıkmak isteyen bu çatlak kimselerden şikâyetçi olmuştu. Bu yaşlı herif eski tüfeklerdendi. Onları yarı otomatik tüfekle kovalamıştı. Robinette St James'in şikâyetinde bulunduğu kişilerden birinin adını Google'da arattı. Çatlağın, elbette, bir Facebook sayfası vardı ve görünüşe bakılırsa bir seri katil hayranıydı, hapishanede yatmakta olan Charles Manson için içeriye cep telefonu sokmaya çalışan tipler gibiydi. Ama bu seri katil suçlarının bazıları şu anda St James'in yaşadığı yerde işlemiş bir kadındı. Fotoğrafı, Robinette'i baştan aşağı korkutmuştu. Bu pek sık olmazdı.

Katilin doğum gününde duvarına pek çok yazı yazılmıştı, pek çoğu 'ulusal müze olması gereken yere' erişimlerini engellediği için Tanner St James'i eleştiriyordu ama St James'in evine düzenlenen hac ziyaretleri beş yıl önce birden kesilmişti. St James evini *tamamen bir kaleye çevirdiğinde*. Adam üç metrelik elektrikli tel çekmiş, çelik bir kapı, hareket dedektörleri, kameralar eklemişti. Hatta bankalarda kullanılan kapılar ve kurşungeçirmez camlar... "Bingo!.." diye havalara uçtu Robinette. "Aradığım yer işte burası." Bir sorun vardı; içeriye nasıl girecekti?

"Bunu oraya vardığımda düşünürüm." Küçümsemeyle masasının üzerindeki Rubik küpüne baktı. "Şimdi kim akıllı?" diye mırıldandı. En eski dostu, Rene, şimdi hayatta olsaydı sözlerini yiyor olacaktı. Ama değildi. Robinette internet tarayıcısının geçmişini temizledi ve bilgisayarını kapattı. Fotoğrafları montunun cebine attı, ofis kapısını kilitledi ve kendine bir polis yakalamaya hazırды.

"Todd?" Öfkeli bir kadın sesi Robinette'in gerilmesine neden olmuştu. "Unuttun değil mi?"

Sikeyim! Lisa. Robinette anahtarı kilitten çekerken derin bir nefes aldı. Mazzetti'yi bulmanın verdiği zafer sarhoşluğunun izlerinin yüzünde kalmadığından emin oldu. Arkasını döndüğünde Lisa'yı üzerinde ölçülü bir kokteyl elbisesi, kulaklarından sarkan elmaslar ve yüzünde asık bir ifadeyle buldu. "Neyi unuttum?" diye sordu, şaşkınlığı gerçektir. "Brenda Lee bu gece ajandamın boş olduğunu söylemişti."

Lisa'nın rahatsızlığı gözlerinde parlıyordu. "Bunu Brenda Lee planlamadı. Ben planladım."

Robinette dilini ısırды ve kızgınlığını yuttu. Bunun yerine yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Pekâlâ, tatlım, onlara üzüntülerimi bildir. Gitmem gereken başka bir yer var."

Lisa onu kolundan yakaladı. "Sakın!" dedi sessizce. "Oturma odam senin rehabilitasyon merkezlerine bağış yapmak isteyen varlıklı erkekler ve kadınlarla dolu. Sana bundan defalarca bahsettim. Bir saat önce hatırlatmak için e-mail attım ama seni burada bulacağımı biliyordum. Sen *her zaman* buradasın."

"Orada olmasam bile çek yazabilirler." dedi serinkanlılıkla.

Lisa yerinden kıpırdamadı. "İçlerinden ikisi seçimlerde adaylığını koymayı istiyorlar Todd."

Bu, onun ilgisini çekmişti. "Ben mi? Aday olmak mı?"

"Evet, sen... Bunu sana söylememem gerekiyordu. Senin tepkini ölçmek istiyorlardı, bu yüzden sana sorduklarında şaşırmış görün. Şaşırmış ve mütevazı..."

"Lisa, ben... Ben ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Teşekkür ederim Lisa' diyebilirsin. Sonra da kıcını kaldırıp güzel bir takım elbise giyebilirsin. Bu üzerindeki kirli. Tanrı aşkına ne yapıyordun? Kanalizasyonları mı temizledin?" Tutmakta olduğu kolunu bırakıp ona iğrenerek baktı.

Robinette dişlerini sıktı. Bir zamanlar kanalizasyonları temizlediği pek bilinmeyen bir şeydi. Üniversite ücretini ödeyebilmek için para biriktirdiği ergenlik zamanlarında yaptığı bir yaz işiydi. Lisa'nın babası damadının geçmişini araştırırken bu küçük gerçeği açığa çıkarmıştı. "Bu alın teriyle yapılan bir iş." diye mırıldandı. Sesindeki öfkeyi gizlemesi zordu.

"Bunlar kongre üyesi Rickman'ın cümleleri. Onunla dün geceki ödül töreninde tanışmıştın. Sana hayranlık duyuyor." Lisa göğüs geçirdi. "Özür dilerim Todd. Ama sana bu akşam yemeğinden bahsetmiştim. Yalnızca Brenda Lee'nin söylediklerini ciddiye alıyor olman beni deli ediyor. Ben senin eşim. Beni dinliyor olman gerekiyor."

"Haklısın." Maynard'ın üvey babası hakkındaki bilgiyi Westmoreland'e vermekten nefret ediyordu ama eğer gerçekten Maynard'ın üvey babasının evinde saklanıyorsa Mazzetti'yi kaybetmeyi göze alamazdı. Aynı zamanda seçime aday olmak... Ben. Bu uzun zamandır beklediği fırsattı. Hak ettiği fırsat... Ve buna ulaşmak için kimseyi öldürmemeye gerek kalmadı. Artı, bugün üzerine ateş açıldıktan sonra Mazzetti büyük ihtimalle saklanıyor, bir köşede titriyor olacaktı. Şu birkaç saat boyunca bir yere gideceği yoktu. "Gidip üzerimi değiştireyim."

"Arkadaki merdivenleri kullanabilir misin?" diye sordu. "İnsanların senin unuttuğunu bilmesini istemiyorum."

“Elbette...” Onu yanağından öptü, bu esnada Lisa’nın irkildiğini fark etmişti, kendini geri çekiyordu. *Bu yalnızca kir, seni kevaş! Zehir değil.* Bir an için aklında elleriyle boğazına yaptığığının görüntüsü belirdi, bugün erken saatlerde polislere yaptığı gibi boynunu kırdığını düşündü. *Kendine gel evlat. Bir karını daha öldüremezsin.* “Elimden geldiğince acele edeceğim.”

Koşmaya başladı, bir yandan Westmoreland’ın numarasını tuşluyordu fakat sonra kaşlarını çattı. Cevap yoktu. Wes’in bir kafede oturmuş Maynard’ın ofis sunucularına girmeyi deniyor olması gerekiyordu. Daha sonra tekrar deneyecekti. Ama duş aldıktan ve smokinini giydikten sonra bile adamı hâlâ cevap vermiyordu.

“Şu telefonu bir bırak Todd.” diye mırıldandı Lisa onun kravatını bağlarken. Robinette banyodan çıktığında Lisa’nın sabırsızlıkla banyo kapısının önünde beklemekte olduğunu görmüş, onun boynunu kırdığının hayali bir kez daha tüm canlılığıyla aklında belirmişti. Lisa olmayan iplikleri yakalarından temizledi, sonra ona parlak bir gülümsemeyle baktı. “Gösteri zamanı...”

16 Mart Pazar, 20.15

“Burası neresi?” Sam, Ruby’nin kendisini sürüklediği gece klübünde etrafına bakınıyordu.

“Sana söyledim.” diye bağırды Ruby müziği bastırmak için. “Adı Sheidalin. Birkaç arkadaşım işletiyor.”

“Lanet olsun! Eğer burada uyuşturucu dönüyorsa ve bir baskın yapılırsa... Siktir!” Ama tam olarak neden endişelendiğinden emin değildi. Uyuşturucu suçlaması cinayetin yanında hiçbir şeydi.

“Baskın falan yemeyeceğiz. *Dios*,⁵⁵ korkağın tekisin.” Fakat bunu söylerken gülümsüyordu. “Thorne temiz mekân işletiyor. Uyuşturucu satarken yakalananlar dışarı atılıyor ve bir daha içeri alınmıyor. Sakinleş. Müziğe kulak ver ve beyninin dinlenmesine izin ver.”

Sahnedeki grup iyi müzik çalıyordu, kabul etmeliydi ve kulübün müşterileri çeşit çeşitti. Gotikler ve hipsterlar, yaşlanan metalciler, bisikletçi gruplar... Bankacılar gibi giyinmiş erkekler ve kadınlar ve... Ve diğer polisler... “Hey! Onu tanıyorum.” Sam bir masada yalnız başına oturmuş birasını yudumlamakta ve en iyi arkadaşını kaybetmiş gibi bir ifade takınmış olan adamı gösterdi. “Onu nereden tanıyorum ki?”

⁵⁵-İspanyolca, Tanrım.

"O JD Fitzpatrick." dedi Ruby üzgünce. "Cinayet'ten... Bu akşamüzeri silahı ağzına dayayıp tetiği çeken polisi duydun mu? JD oradaymış. Onu durdurmaya çalışmış. Bunu yakından görmüş."

Sam göğüs geçirdi. "Bugün baştan sona berbat bir gün, öyle değil mi?" Fitzpatrick'in duruşu birden değişmişti. Oturuşunu dikleştirdi, öne eğildi ve Sam'in hayatında gördüğü en garip görünümlü kemancı çalmak için hazırlanan mini etek giymiş uzun bacaklı sarışın kadının durduğu sahneye baktı. Kalabalık da onu fark etmişti ve ortamı alkışlar kaplayınca konuşmalarına ara verdiler. Ve sonra kadın çalmaya başladı. Sam bunun bir önceki grubun çaldığı gibi vahşi ve gürültülü bir müzik olacağını düşünmüştü ama bunun yerine tatlı bir melodi duyuyordu. Akıldan çıkmayan...

Fitzpatrick gözlerini kapamıştı ve müziğe kulak vermişti. Sam de aynısını yaptı, yaşlar gözkapaklarını delip geçtiğinde utanmıştı. Ama müzik onu sakinleştirmişti. Kendini daha dingin hissetti. Hatta huzurlu... Yanında bir sandalyenin yerde çıkardığı sesi duyunca gözlerini birden açtı. Gösterişli takım elbisesinin içindeki iri bir adam yanına oturmuş, gözlerini kemancıya odaklamıştı. "İyi çalışıyor, değil mi?" diye sordu.

Sam soluna baktı ama Ruby gitmişti. "Bak, ben buraya bir arkadaşım ile geldim. Gidip onu bulsam iyi olacak."

"Ruby geri dönecek." dedi adam. "Bebeğe bakmak için ofise gitti."

"Hangi bebeğe?"

"Onun bebeğine..." Sahneyi gösterdi. "Onun birkaç ay önce bir oğlu oldu. Bu onun ilk geri dönüş gecesi. Bu yüzden sahneye çıkanın o olduğunu fark ettiklerinde herkes deliye döndü."

Kemancı şarkısını bitirmişti ve kalabalığa bir öpücük attı. Cinayet dedektifi öpücüğe karşılık vermişti. "Fitzpatrick'in?.." Sam sorunun havada kalmasına izin vermişti. Kız arkadaşı olmadığını umdu. Sam aldatan erkeklerden nefret ederdi. Ve bu adamın karısını tanıyordu. O, hamilelik iznine ayrılmış olan medikal inceleme uzmanıydı.

"O JD'nin eşi."

"Hadi canım! O medikal inceleme uzmanıyla evli. Son kez morga gittiğimde eşi bana öyle demişti."

Yanındaki adam hiçbir şey söylemedi ve Sam gözlerini kısarak yeni şarkısına başlamış olan kemancıya baktı, bu seferki o kadar hareketli bir şarkıydı ki dans pistinin tamamen dolması saniyeler sürmüştü. Saç rengi medikal inceleme uzmanınıninkine

benzer olabilirdi ve iki kadın da uzundu, ama... "Bu Dr Trask değil."

"Sen öyle diyorsan... Ama gerçek şu ki öyle." Adam elini uzattı. "Ben Thomas Thorne... Lucy ve bir diğer arkadaşım Gwyn'le birlikte buranın sahibiyim. Gwyn ofiste Lucy'nin bebeğiyle ilgileniyor."

Sam, Lucy'nin vahşi yanıyla ilgili dedikodular duymuştu ama bunların yalnızca dedikodudan ibaret olduğunu düşünmüştü. Fakat doğruydu. Thorne'u inceledi. "Senin adını duymuştum. Sen savunma avukatısın."

Thorne gülümsedi. "Suçlu bulundum. Ruby benim yardımına ihtiyacın olabileceğini düşünmüş."

Sam gözlerini kapadı, midesinin ağzına yükseldiğini hissediyordu. "Pek sanmıyorum."

"Pekâlâ, sorun değil. Buraya gelmeden önce senin geçmişi inceledim. İyi bir kaydın var. Ruby senin iyi biri olduğunu düşünüyor. Eğer bana herhangi bir yasal soru sormak istersen yardım etmekten mutluluk duyarım."

"Sana param yetmez. Senin ayakkabıların benim arabamdan daha pahalı."

Thorne kıkırdadı. "Ruby arkadaşımıdır, o yüzden beni şimdilik bir dolara tutabilirsin. Eğer mahkemeye çıkacak olursak yeniden pazarlık yaparız. Ve eğer paran bana yetmezse sana paranın yeteceği iyi bir avukat bulurum."

"Bir dolar..." Thomas Thorne'un mahkeme salonunda çetin cevaz olduğunu duymuştu ama Sam bu adamın kirli olduğunu hiç duymamıştı. "Pekâlâ, ne kaybederim ki? Konuşabileceğimiz daha sessiz bir yer var mı?"

"Evet. Gel."

Sam, Thorne'un peşinden, kalabalığın arasından geçip ilk bakışta askılardan sarkan giysiler ve köşedeki aynayla yeterince sıradan gözüken bir giyinme odasına girdi. Ama sonra gözlerini kırıştırdı. Duvarlarda kırbaçlar sıralanmıştı, çember şeklinde sarılmış ve kupalar gibi sergileniyorlardı. *Bu da nesi?*

Thorne arkalarından kapıyı kapattı ve ortam birden, ölesiye sessizleşti. Sam rahatlamayla bir nefes verdi. "Yanlış anlama ama bu müzik benim tarzım değil. Dr Trask'ın ilk şarkısını sevmiştim ama."

Thorne iki adet katlanır sandalyeyi açtı ve ona oturmasını işaret etti. "Bazen benim için de biraz gürültülü oluyor." Avucunu açıp elini uzattı. "Bir dolar..."

Sam parayı ona verdi. "Şimdi ne yapayım?"

“Şimdi söyleyeceğin her şey avukat müvekkil ilişkisi dokunulmazlığı altında korunuyor. Bana hikâyenizi anlatın Memur Bey.”

Wight's Landing, Maryland, 16 Mart Pazar, 20.30

Clay kayıkhanenin kapısını kilitledi ve alarmı kurdu. Suyun üstündeki ve altındaki güvenlik sistemini kontrol etmeyi bitirmişti. Her şey olması gerektiği gibi düzgünce çalışıyordu. Sistemleri kontrol etme işini babasının evinden çıkıp aklını boşaltmak için bir bahane olarak kullanmıştı. Stevie'yle masada oturmak, sakince katilleri tartışmak ve onu siktığimin *yemi* olarak kullanarak onları yakalamaya çalışmak, Tanrı aşkına... Tüm bunları tekrar yaşamak yerine kulaklarında mermilerin vızıldadığı bir cephede savaşta olmayı tercih ederdi.

Ağır adımlarla babasının evine yöneldi. *Yorulдум*. Gerçekten yıpranmıştı ve buna müsaade edemezdi. Şu anda olmazdı. Bu kadar çok şey pamuk ipliğine bağlıyken olmazdı. Kapıdan geçti ve onun sesini duyduğunda neredeyse arka kapıya varmıştı. “Clay?”

Durdu, Stevie'nin yalnız oturmakta olduğu sallanan koltuğa bakmıyordu. “Cordelia nerede?”

“Uyuyor. Ben... Benim seninle konuşmam gerek.”

“Sonra... Şimdi uyumaya gidiyorum. İyi geceler...” Ama hareket etmedi. Babasının arka kapısına bakarak bekledi. En sonunda iç geçirdi. “Ne istiyorsun?”

“Bilmem gereken bir şey var. Seni o kadar kızdıracak ne söyledim ben?”

Clay başını bıkkınlıkla öne eğdi. “Ne fark eder?”

“Eder.” diye fısıldadı şiddetle. “Benim için fark eder.”

Nefesi dudaklarından kendiliğinden çıkmış gibiydi. “Benim tam performans göstereceğimden emin olduğunu söyledin.”

“Evet. Çünkü benim için uzun zaman olmuştu. Bunu biliyordun. Bu seni neden incitti?”

“Çünkü... Lanet olsun!” Elini saçlarında gezdirdi, beyninde zonklayan balyozu söküp atabilmek istiyordu. “Birisi, bana yalnızca performans göstermemden daha fazlasını isteyen birini hak ettiğimi söylemişti.” *Bir ömrü hak ettiğimi...*

“Oh!” Bu tek hece gecenin sessizliğinde neredeyse eriyip gitmişti.

“Ben yarana derman olmam.” dedi, içindeki acı boğazını düğümlüyordu. “Ben seni o kadar istemiyorum. Ben kimseyi o

kadar istemiyorum. Seni ve Cordelia'yı bu iş bitene kadar koruyacağım. Sonra sizi bir daha rahatsız etmeyeceğim." Clay onu karanlıkta oturur hâlde yalnız bırakarak mutfığa gitti. Eğer kendisine tekrar seslenirse ne yapacağını bilmiyordu. Cevabını bulmak zorunda kalmayışına memnun oldu.

Paige ve Grayson masada Emma ve kocasıyla birlikte oturuyorlardı. İçeri yalnız girdiğinde dördü birden ona baktılar ve Clay onların Stevie'yle aralarında oynanmakta olan tiyatroyu bildiklerini anladı. Hayır. Artık oynanmakta olan değil. Çünkü geçmişte kaldı. Bitti. Evet, haklısın. Eğer kendini daha az acınası hissetmeni sağlıyorsa bunu tekrarlamaya devam et.

Paige yanındaki boş sandalyeye eliyle vurdu. "Otur. Yem operasyonu için yeni bir fikrimiz var."

Stevie'nin yem olarak kullanılması Clay'i hasta ediyordu ama Stevie planını açıklarken aklına daha iyisi gelmemişti. "Pekâlâ..." Oturdu. "Dinliyorum."

"Saldırganın er ya da geç Stevie için gelmesini istiyoruz." dedi Paige. "Stevie'nin yalnızca Emma'nın odasına giriş işlemi yapması yeterli olmayacak. İçeri bir kez girmiş olan kişinin geri geleceğinden emin olmamız gerek."

"Ne kadar erken o kadar iyi." diye mırıldandı Clay. Çünkü bu işin bitmesini istiyordu. "Peki ne olacak?"

"Emma'ya 'kendi' otel odasında bir televizyon röportajı yaptıracğız." dedi Paige. "Emma ayrılacak ve sen Stevie'yle bekleyeceksin. Saldırganlar gelecek, -badda bing, badda boom-, ve bir de bakmışsın onları yakalamışsınız."

Clay irkildi, aklını kurcalayan çok fazla soru vardı. "Emma ve Christopher'ı gözden uzak tutacağımızı sanıyordum."

"Öyle olacak." dedi Christopher. "Çocuklarımıza dönmek konusunda... Emma televizyonda gelecek hafta burada, Baltimore'daki bir üniversitede konuk öğretim üyesi olarak ders vereceğini söyleyecek."

Clay daha da irkilmişti. "Ama ders vermeyi düşünmüyor. Değil mi?"

"Eğer öncesinde saldırırganları yakalarsanız, evet düşünüyorum." dedi Emma. "Yıllardır psikoloji derslerine gelmem için yalvaran bir meslektaşım var. Teklifimi anında kabul edecektir."

Clay tereddüt etti, düşündüklerini Emma'yı incitmeden nasıl kelimelere dökeceğinden emin olamıyordu. Sonra onun duygularını incitmenin, hayatını -ya da Stevie'nin hayatını- işlemeyecek bir plan için riske atmaktan daha iyi olduğuna karar verdi. "Ama... Demek istediğim, senin büyük bir yazar olduğunu falan biliyorum ama bu gerçekten haberlere çıka-

cak mı? Bir şeyleri değiştirmek için medyanın ilgisini çekmeye yetecek mi?”

Emma’nın ağzının bir yanı hafifçe kalkmıştı. “Normal bir zamanda hayır. Haberleri izlemedin mi?”

“Hayır. İşlerim vardı.”

“Pekâlâ, yerel kanalınızın gözde muhabiri, Phin Radcliffe beni haberlerde ‘Harbor House Saldırısı’nın Florence Nightingale’i’ olarak tanıttı.”

“Şaka yapıyorsun.” dedi Clay ama yapmadığını görebiliyordu. “Gerçekten mi?”

“Ne yazık ki gerçekten...” dedi Emma ciddi bir ifadeyle. “Yıllardır yaralı kalplere müdahale ediyordu.” diye alıntıladi, “ama *Bite-Sized* kitabının yazarı, çok daha kanlı yaralanmalara müdahale ederek sıradan bir doktordan Florence Nightingale’e dönüştü.”

“Birileri Emma’nın ölmekte olan kadına yaptığı ilk yardım cep telefonuyla videoya çekmiş.” dedi Grayson iğrenerek. “Ve bunu basına satmış. Birkaç dakika içinde patladı. O video, restorandaki müşteriler ve çalışanlarla yapılan röportajlarla birlikte tüm kanalların ana haberlerine çıktı.”

“Video benim aklımı korumama yardım ediyor.” diye itiraf etti Christopher. “Video’yu YouTube’da oynatıp duruyorum. Kendime Emma’nın yaralanmadığını hatırlatıyorum.”

Emma eşinin elini okşadı, sonra Clay’e baktı. “Yani, senin sorunun cevabı; yazar olan Emma Townsend basın ilgisini çekmek için yeterli olmazdı. Ama ‘Harbor House Saldırısı’nın Florence Nightingale’i belki olabilir. Denemeden bilemeyiz.”

“Bu röportajı ne zaman vereceksin?” diye sordu Clay.

“Yarın diye umuyoruz.” dedi Paige. “Phil Radcliffe’in cep numarası bende var. Zaten sürekli üzerine atlayacak bir haber arıyor.”

“Pekâlâ, senin basında yer bulduğunu varsaydık, ya sonra?” diye sordu Clay. “Detaylar lütfen...”

“Emma röportajı Peabody Otel’deki suite’de yapıyor.” dedi Emma. “Peabody’nin asansörü odalardan doğrudan otoparka iniyor. Emma işini bitirdiğinde onu dışarı çıkarıyoruz, Stevie’yi içeri alıyoruz, sonra Stevie kendisini İsviçre peynirine çevirmek isteyen kişiyi bekliyor.”

“Röportaj bitene kadar ben Emma’yla kalıyorum.” dedi Christopher soğukkanlılıkla.

“Bunda sorun yok.” dedi Paige. “Daha sonra sizi kiraladığınız özel uçağa aktaracağız.”

Clay başıyla onayladı. “Stevie’yi sarı bir perukla Emma

kılığında giriş işlemi yapmaktansa bu planı tercih ederim. Değ-neği olmadan otel lobisi boyunca yürüyemezdi ve yaptığı şey ölmeye yatmaktan farksız olurdu.” Kendi kelime seçimi Clay’i ürkütmüştü. “Emma’yı nasıl dışarı çıkaracaksınız?”

Paige gülümsedi. “Bunu bana bırak. Bir fikrim var.”

Grayson masadan kalktı. “İşte şimdi başın belada Emma. Ben biraz temiz hava almaya gidiyorum, sonra uyuyacağım. Clay, git biraz dinlen. Bitmiş görünüyorsun.”

Emma ve Christopher da ayağa kalktılar. “Eğer yarın kameraların karşısına geçeceksem” dedi Emma, “güzellik uyku-mu almam gerek.”

“Tatlı rüyalar...” Ama Paige üst kata doğru hareketlenen çifte bakmamıştı. Grayson’ın arka kapıdan çıkışını izliyordu. “Stevie’yle konuşacak. Onun için endişeleniyor.” dedi yumuşak bir sesle, sonra Clay’e döndü. “Ve ben de senin için endişele-niyorum.”

“Bunu sonraya sakla.” dedi Clay, bunu planladığından daha beklenmedik bir şekilde söylemişti ama Paige’in onu anla-dığını gördü. “Özür dilerim. Ben yorgunum.” *Çok yorgunum.*

“O zaman gidip uyu Clay.” dedi nazıkçe. “Gece nöbeti bende.”

“Teşekkürler... Deneyeceğim.”

Baltimore, Maryland, 16 Mart Pazar, 20.55

Sam hikâyesini bitirdiğinde Thorne sandalyesinde arkası-na yaslandı. “Bu iş biraz karışık.”

“Biliyorum. O zamanlar bir şeyler yapmam gerekirdi. Artık kimsenin bana inanacağını sanmıyorum.”

“Neden?”

“Çünkü babam birçok kez uyuşturucu kullanmaktan tutuklanmıştı. Çoğunlukla bir yıldan az ceza almıştı. İki ağır suçu vardı. Biri uyuşturucu ticaretinden, diğeri de annemi döv-düğünden...”

Thorne gözlerini kırıştırdı ve Sam onun da kendi annesi-nin dayak yediğini gözleriyle görmüş olmanın ne demek oldu-ğunu bildiği hissine kapıldı. “O senin babandı. *Senin* başın hiç belaya girmede mi?”

“Hayır. Pek sayılmaz. Ama polislerin eve geldiği gece, onu annemi dövdüğü için tutukladıklarında beni onun üzerinden zorla almışlardı. Eve geldiğimde annemi neredeyse öldürseye dövmüştü, ona manav alışverişi için ayırdığı parayı nereye sak-ladığını söyletmeye çalışıyordu.”

"Halledilemeyecek bir şey değil." diye mırıldandı Thorne. "Polisler seni babanı engellemeye çalışırken görmüşler. Yani?"

"Hayır. Beni ona vururken gördüler. Eğer anneme bir kez daha dokunacak olursa onu öldürmekle tehdit ettiğimi duyular. Polisleri o gece bir komşumuz aramıştı. Ben aramadım."

"Neden?" diye sordu Thorne tekrar.

"Çünkü daha önce o kadar çok aramıştım ki... Annem hep bunu aile içinde halledeceğimizi söylerdi. Polislere hep gitmelerini söylerdi. Bazıları babamı tanıyordu. Lisede öğretmendi, polislerden bazılarının çocuklarının dersine girmişti. Sikeyim, bazı genç polislerin bile lisedeyken dersine girmişti. Kimse onu tutuklamamı istemedi. Onu rehabilitasyona götürmeye çalıştılar."

"Ama işe yaramadı."

"Hayır."

"Polisler seni ona vururken yakaladıklarında kaç yaşındaydın?"

"On beş..."

"Farkında olacak kadar yaşlı ama düşünemeyecek kadar genç..." dedi Thorne sessizce. "Hakkında bir rapor hazırlanmış mıydı? Bu olay herhangi bir şekilde yasal olarak belgelendi mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. En azından o zamanlar bana kimse bir şey söylememişti. Ama polislerin hafızaları iyidir. Hatırlayamadığım o gece hiçbir şey yapmamış olsam bile bulduğum silah ateşlenmişti ve polisler babama nasıl tehditler savurduğuma tanık olmuşlardı."

"Yalnızca bir kez... Hiç başka birini dövdün mü?"

"Hayır, asla... Ama bu suçlamalarla mahkemeye çıkarılırsam ya da IA hakkımda soruşturma bile başlatsa, polislik kariyerimin yerle bir olması yalnızca hafızası iyi bir polise bakar."

"Muhtemelen... Anneni dövdükten sonra senin onu dövdüğün gecenin ardından baban hapse girmiş miydi?"

"Yalnızca altı aylığına... Annem polislere gitmelerini söylemeyecek kadar bilinçsiz durumdaydı." dedi Sam acı bir sesle. "Savcı onun hakkında ağır suç işlemekten dava açtı. Annem günlerce hastanede kalmıştı."

"Sen o otel odasında uyandığında, babanı vurmuş olabileceğini düşünmüş müydün?"

Sam irkildi. Dürüst olmaya çalıştı. "Belki... Belki bu yüzden bu kadar korkuyordum."

"Barut izi testine girebilirdin."

"Partiye gitmeden önceki gece poligona gitmiştim. Testim pozitif çıkardı."

Thorne bir an için sessizleşti. "Poligona ne sıklıkla gidiyorsun?"

"En az haftada bir gün... Eğer zamanım olursa iki kez..."

"Peki o zamanlar?"

"Aynı şekilde..." Sam kaşlarını kaldırdı. "Birilerinin benim poligona gittiğini bildiğini mi düşünüyorsun?"

"Muhtemelen..." Thorne onu dikkatlice süzdü. "Saldırıda kullanılan silahı bulunamamış dosyaları araştırdığını söyledin."

"Kaybettiğim o bir buçuk günde işlenen suçları inceledim, evet." dedi Sam. "Ve sonraki birkaç ay boyunca da araştırmaya devam ettim. Ama bu ceset Severn'de, koya düşmeden bir kilometre kadar öncesinde bir yerde bulunmuş. Burası Anne Arundel ilçesinin sınırları içerisinde ve dosyayla bölgenin polisleri ilgilenmişler. Kimse cesede sahip çıkmamış ve dövmeden başka bir iz yokmuş. Parmak izi de dâhil."

Thorne yüzünü ekşitti. "Siktiminin balığı..."

Aklına gelen düşünce Sam'in midesini bulandırmıştı. "Diğer ilçelerin kayıtlarını incelemeyi düşünmedim."

"Bunu neden yapasın ki?" diye sordu Thorne kibarca. "Pekâlâ Sam, benden ne istiyorsun?"

"Ne yapmalıyım? Eğer kendimi ihbar edersem mahkemeye çıkarılacağım. Ama belki de çıkarılmalıyım." Başını sağa sola salladı, bir kez daha bitkinlik çökmüştü. "Belki de bunu ben yaptım."

Başını sallama sırası Thorne'daydı. "Ben sana öyle yapmanı söyleyene kadar kendini ihbar *etmeyeceksin*. Anlaştık mı? Güzel..." dedi Thorne, Sam başıyla onayladığında. "Şu arkadaşının düğünü peki? Ona gitmiş miydin?"

"Hayır. Cuma sabahı uyanmıştım ve düğün sonraki gündü. Kafam hâlâ ayık olmadığı için düğüne gitmedim. Ama sana söylediğim gibi, o benim yakın arkadaşım değildi. Beni çağırmış olduğuna şaşırmıştım." Aklından o anı geçerken durgunlaştı. "Aslında beni o davet etmedi. Düğüne yani... Ya da, teknik olarak, partiye..."

"Kim etti?"

"Onun sağdııcı, gelinin ağabeyi... Dion'un lise arkadaşlarını ve takım arkadaşlarını çağırdığını söyledi. Dion ve ben birkaç yıl aynı güreş takımındaydık. O zamanlar onunla aram iyiydi ve gitmem gerektiğini düşündüm. Ama partinin nerede olduğunu duyduğumda gitmek istemedim. The Rabbit Hole yalnız başıma olsam gitmek isteyeceğim bir yer değildi."

"Dion ya da sağdııcı neden gelmediğini öğrenmek için seninle iletişim kurdu mu?"

"Hayır. O gece ne yaptığımdan tam emin değildim. Bekârlığa veda partisini hatırlamıyorum ama *birisıyla* birlikte sarhoş olduğumu varsaymıştım. Bizim çocukların en sonunda geldiklerini düşündüm. Sanırım ne yaptığımı bilmek istemiyordum. O zamandan beri hiçbirini bir daha görmedim."

Thorne'un kaşları kalkmıştı. "Ve hiçbirisi senin iyi olup olmadığını sormak için aramadı mı? Hiçbiri mi?"

Sam neler olduğunu anlamıştı ve titrek bir nefes verdi. "Hayır. O zamanlar bunun tabutuma çakılan bir çivi daha olduğunu, korkunç bir şey yapmış olduğumun göstergesi olduğunu düşünmüştüm, babamı... Bilmiyorum, bir şekilde o gruptan dışlanmıştım. Şimdi duruma daha farklı bakıyorum. Neden hiçbirisi gelmemiştir? Ya parti hiç olmadıysa? Eğer olmadıysa her şey bir kurguydu ve ben sarhoş olmamıştım. Uyuşturulmuşum. Ama o zaman da şunu sormam gerek: *Neden?*"

"İşte *şimdi* doğru soruyu soruyorsun. Bana bir avukatlık ücreti ödedin, bu yüzden sana bir tavsiye vereceğim. İster beğen ister beğenme. Sana kalmış. Bir kez daha söylüyorum, çünkü beni dinlediğinden emin olmak istiyorum, kendini ihbar *etme*. *Kimseye* 'belki de bunu ben yaptım' deme. Cini şişeden bir kere çıkarırsan bir daha geri sokmak için çok uğraşman gerekir."

Umut ve güven duygusu Sam'in içindeki korku ve şüpheyi bastırmıştı. Kim olduğunu tekrar hatırlamıştı. *Ben bir polisim. Katil değilim.* "Sanki bunu tecrübe etmiş gibi konuşuyorsun."

"Bu işi uzun zamandır yapıyorum. İçten olduğu için hayatını sikip atan o kadar çok masum insan gördüm ki... İçten olma Sam. Akıllı ol."

"Olacağım. Şimdi ne yapmamı öneriyorsun?"

"Dion'dan başla. Ona bir arkadaşının evlenmekte olduğunu söyle ve senin onun bekârlığa veda partisi için Rabbit Hole'a gitmiş olduğunu hatırlat. Ona bu konu hakkında ne düşündüğünü sor."

"Orada bir parti düzenlediğini kabul edeceğini düşünmüyorsun."

"Hayır, çünkü bir parti olduğunu düşünmüyorum. Dion'la konuştuktan sonra Rabbit Hole'a git. Sekiz yıl önce orada kimlerin garsonluk yaptığını sor. Şansın varsa belki sekiz yıldır orada çalışan birilerini bulabilirsin. Hatta belki seni hatırlayacaklardır, eğer o gece bir şeyler olduysa..."

"Bunu sekiz yıl önce yapmış olmam gerekirdi."

"Evet, yapmış olmalıydın ama yapmadın, bu yüzden işin zor. Babanın torbacısının adını biliyor musun?"

“Torbacısının adını söylediğini hiç duymadım. Arkadaşlarından biri biliyor olabilir ama çok kişiye sormam gerekecek ve pek umutlu değilim. Bildiğim kadarıyla babamın gerçek anlamda hiç arkadaşı yoktu. En azından uyuşturucuya başladıktan sonra...” Sam ayağa kalktı, Thorne’un elini sıktı. “Yarın Dion’u arayacağım ve sonra kapılarını açmadan önce The Rabbit Hole’a uğrayacağım.”

“Bol şans... Eğer yardıma ihtiyacın olursa beni ara. Bir de, Sam; Ruby’ye güvenebilirsin.”

“Ondan bana yardım etmesini istemeli miyim sence?”

“The Rabbit Hole’da senden daha fazla ilerleme kaydedecektir. Sen sivil giyiminle bile bir polise benziyorsun. Senin görüntün konuşmak istediğin insanları korkutup kaçırabilir. Ruby yabancıları rahatlatma konusunda iyidir.”

“İyi dedin. Teşekkür ederim.” Sam, Ruby’yi masada beklerken buldu, kırmızı tırnaklarını bir ritimle siyah masaya vuruyordu. Ruby çekinerek onun gözlerine baktı. “Umarım doğru şeyi yaptım.” dedi. “Yani Thorne’a seninle konuşmasını söyleyerek...”

“Evet, yaptın. Teşekkür ederim. Thorne sana güvenebileceğimi söylüyor. Maceraya hazır mısın?”

Siyah gözleri parlamıştı. “Her zaman... Önden buyur.”

On Dokuzuncu Bölüm

Wight's Landing, Maryland, 17 Mart Pazartesi, 02.30

Robinette, Maynard'ın üvey babasının evinin yakınındaki çam ağaçlarının arasında eğildi. İstihbaratı sağlamdı. İnsanların Facebook'ta gezinen bir yabancıya farkında olmadan neler aktardığı gerçekten inanılmazdı. Sue Conroy'a, Maynard'ın babasının sahildeki evinde cinayetlerine başlayan kadın seri katile adanmış birkaç Facebook ve internet sayfası vardı. Bu sayfaların sahipleri, yani kendi deyimleriyle 'Sue-bee'ler, konuşkan kişilerdi. Aynı zamanda konuştukları şeyler deli saçmasıydı. Ama yardımları dokunmuştu. 'Çaylak Sue-bee' olarak katıldığı sayfada Robinette daha kendini adanmış üyelere St James'in evine yerleştirdiği güvenlik önlemleri hakkında sorular sormuştu. Sofulardan biri eve çok yaklaşmış ve evin köşesindeki hareket sensörünü harekete geçirmişti. Bu genç adam Robinette'in geçmemesi gereken o çizginin yerini memnuniyetle paylaşmıştı. Ve elbette Robinette orayı geçmemişti.

Ev şimdi karanlıktı. Dürbünleriyle yaptığı inceleme üst kattaki yatak odalarında bir hareket olmadığını göstermişti. Eve uzanan çakıllı yolda çapraz park etmiş bir SUV vardı ve Robinette yolcu koltuğunda oturmakta olan bir adamı ve evin etrafında devriye gezen bir kadını görebiliyordu. Kadın silahlıydı, bir kadının bir bebeği tutması kadar rahat bir şekilde elinde bir M-16 taşıyordu ve üzerinde bir çelik yelek ve kask vardı. Onu öldürmesi zor olurdu. *Bildiğim iyi oldu.*

Evin etrafında görünürde başka araç yoktu. Maynard şu anda her ne kullanıyorsa garaja park etmiş olmalıydı. O siyah Escalade'i bir süre kullanamayacağı kesindi. Kurşuna dayanıklı camlar görevini yerine getirmiş, kurşunları Mazzetti ve Maynard'dan uzak tutmuştu ama en azından aracın kendisi pert hâldeydi.

Karnının üzerine yatmadan önce tüfeği kurup üçayağın üzerinde dengeye oturttu ve görüş açısını test etti. Henderson kadar keskin bir nişancı değildi ama bu mesafeden iyi bir atış yapabilirdi. Bir kez daha cep telefonunu kontrol etti, sahildeki evden dışarıyı gözetleyen birilerine işaret feneri olmak için ekranı dikkatlice eliyle örtmüştü. Kaşlarını çatı.

Westmoreland'den hâlâ ne bir arama, ne bir mesaj ne de bir e-mail vardı. Ama yemekte tanışması için Lisa'nın ayarladığı adamdan gelen maili görünce çatık kaşları yerini pis bir sırıtişaya bıraktı. Yemekteki diyaloglar fazlasıyla sıkıcı olmuştu ama yemekten sonra Robinette'in çalışma odasının kapalı kapıları ardındaki muhabbet şüphesiz daha ilgi çekiciydi.

Yemekteki misafir grubu 'emekliliği' olası gözüken, sözüm ona rüşvet söylentileri yakında açığa çıkacak bir kongre üyesinin yakında boşalacak koltuğunu gözlüyordu. Bu grup sekiz yıl önce karısının şüpheli ölümü haricinde Robinette'in dolabında başka iskeletler olup olmadığını bilmek istemişti. Başka iddialar ortaya çıkmadığı sürece bu durumu avantaja çevirebileceklerini düşünüyorlardı.

Mazzetti'yi öldürmek için önceden de çok iyi bir sebebi vardı ama şimdiki sebebi çok daha geçerliydi. Önceden, Mazzetti'nin bütün o eski polis dosyalarını karıştırırken kendi suçlarına dair kazara deliller bulacağından endişeleniyordu. Eğer Mazzetti onu muhtemel bir politik güç olarak görürse seçilme şansını bitirmek için dosyaları deşmeye başlayacak, onun hayatını mahvedecekti.

17 Mart Pazartesi, 04.00

Clay kimseyi, özellikle de babasını uyandırmamaya çalışarak aşağı indi. Babasının gözlerindeki soruları yanıtlamak istememişti. Stevie'ye sallanan koltukta söylediklerini kesinlikle bir kez daha tekrar etmek istemiyordu. *Seni bir daha asla rahatsız etmeyeceğim.*

"Senin uyuyor olman gerekiyordu." diye mırıldandı Grayson kanepeden, Clay'i ürküterek.

Clay omuzlarını silkti. "Uyuyamadım. Çok gürültülüydü."

Grayson'ın kaşları havaya fırladı. "Ben hiçbir şey duymadım."

"Emma ve Christopher meşguldüler." Karyolanın ritmik gıcirtısını duymazdan gelmek imkânsızdı. Ve kendisinin yapamamış olduğu şeyi daha da arzulamasına neden olmuştu.

"Sanırım onları bunun için suçlayamam. Christopher en sonunda buraya gelip Emma'nın iyi olduğunu kendi gözleriyle gördü ya! Ağlamaya başladı. Emma da aynı şekilde... Hatta Paige bile burnunu çekti. Neredeyse *beni* de ağlatacaklardı."

"Neredeyse..." dedi Clay kuru kuru.

Grayson sırtıttı. “Ben yalnızca Ravens’ın Super Bowl’u kazanışının tekrarlarını izlerken ağlarım. O hakikaten güzel bir andı. Chris ve Emma yakında işlerini bitirirler. Uykuna geri dön. Buna ihtiyacın var.”

Christopher ve Emma yatağı gıcırdatmayı aslında bir saat önce bitirmişlerdi ama Clay bunu Grayson’a açıklamak istemedi. “Uyku tutmadı.” Mutfığa gitti, Grayson’ın peşinden geldiğini duydu. “Biraz kahve ister misin?”

Grayson elini dolabın kapağına koydu, Clay’in kahve kavanozunu almasını engellemiştir. “Hayır ve sen de istemiyorsun. ‘Uyumaya ihtiyacın var’ cümlesinin neresini anlamadın Clay?”

Clay dışlerini gıcırdattı. “Sana üst katın gürültülü olduğunu söylüyorum.”

“*Ve ben de sana hiçbir şey duymadığımı söylüyorum.* Eğer seni uyutacak şey buysa, yemin ederim suratına bir yumruk indirmeye hazırım. Senin görevin Stevie’yi korumak.” Grayson çenesini sıkırmıştı. “Siz ikinizin arasında ne olduğunu ya da olmadığını bilmek istemiyorum. Bu beni ilgilendirmez. Ama Stevie beni ilgilendirir.”

Clay sinirini kontrol altında tuttu. “Onun senin arkadaşın olduğunu biliyorum. Ama geri çekilmen gerekiyor.”

Grayson’un hâlâ dolabın üzerinde olan eli yumruğa döndü. “Paul benim arkadaşımdı.”

Clay bir nefes verdi, konunun aniden değişmesine şaşır-mıştı. “Biliyorum. Beraber çalıştınız.”

“Yalnızca beraber çalışmadık. O benim en iyi arkadaşlarımdan biriydi. Onun cenazesinde tabutu taşıyanlardan biri bendim. Ve...” Boğazını temizledi. “Ve Paulie’nin cenazesinde... Paul’a, Stevie’ye iyi bakacağıma ve eğer Paul’a bir şey olursa çocuklarına iyi bakacağıma söz verdim. Yani Stevie benim arkadaşım olmasaydı bile -ki arkadaşım- hâlâ sorumluluk bende olacaktı. Eğer bu işi yapamayacaksan yapabilecek birilerini işe alırım. Ama iki gündür uykusuz devam ediyorsun ve bu senin reflekslerini köreltiyor. *Bu yüzden siktir olup yatağına git.*”

Clay boynunun arkasını ovdu. “O ninni söylüyor tamam mı? Ve bu beni deli ediyor.”

Grayson’ın yumruğu tezgâha düştü, yüzü şaşkınlıkla buruşmuştu. “Ne?”

“Cordelia kötü bir rüya görmüş olmalı, çünkü Stevie yukarıda ona ninni söylüyor.”

“Ne ninnisi?”

“Ne bileyim ben.” Utanmış bir şekilde topuğunun üzerinde döndü ve babasının ofisine gitti.

Grayson bunu yutmamıştı ve tekrar onu takip etti. "Clay, özür dilerim. İkkinizin arasında yaşanan ya da yaşanmayan şey her neyse ikiniz için de zor olduğunu biliyorum. Eğer bunu kaldıramayacaksan geri çekilmekte utanacak bir şey yok. Başka birini bulabilirim, daha ..."

"Eğer 'daha amaca odaklanmış' diyeceksen, bunu dememiş olmayı dileyeceksin." diye sessizce araya girdi Clay.

"'Daha az etki altında kalan' diyecektim. Ama 'daha amaca odaklanmış' da olur. Eğer bana vurursan ben de karşılık veririm. Sonra Paige ikimizi de haklar ve gerçekten canımız yanar."

Clay kıkırdadı, öfkesi yatışıyordu. "Pekâlâ... Haklısın, çok umrumda olmasa da." Kafasını babasının masasının üzerinde ki rafa yasladı, başı zonkluyordu. "Uyumaya çalışacağım. Söz veriyorum."

Grayson elini Clay'in omzuna koyup hafifçe sıktı. "Pekâlâ... Seni yalnız bırakayım."

"Bekle." Clay döndü, beynindeki sisin arasında bir düşünce kendini belli etmişti. "Paul Mazzetti neden ona bir şey olursa senden Stevie'ye bakmanı istedi? Başına bir şey gelmesini mi bekliyordu?"

"Hayır, özel bir durum yoktu. Zor bir gün geçirdim; mahkeme binasının dışında olaylar oldu. Aralıktaki o gün gibi değildi tabii." diye ekledi çabucak. "Ateş açılmadı. Ama bir tecavüz davasında sanığı mahkûm ettirmede başarısız oldum. Üzgündüm ve dikkatimi veremiyordum. Kurbanın babası dışarıdaydı, savunma tarafının binadan çıkmasını ve muhabirlere konuşmasını bekliyordu. Babanın elinde silah vardı, etrafa sallayıp duruyordu. Savunmaya doğrulttu, bana doğrulttu, sonra kendine doğrulttu."

"Çok gergin."

"Evet. Binanın dışındaki polislerden biri babanın arkasından geldi ve silahı aldı. Adam karşı koymadı. Kimseyi vurmak gibi bir niyeti yoktu ama silahı bana doğrultması biraz kafamı bulandırdı. Paul benden daha yaşlıydı, daha uzun süre savcılık yapmıştı. Onunla birlikte içmeye çıkardık ve beni sakinleştirdi. Kendisinin de böyle saldırılardan korktuğunu itiraf etmişti. Çelik yelek giymeye ve arabasında silah taşımaya başlamıştı."

"Öldürüldüğü gün de çelik yelek giyiyor muydu?"

"Evet. İlk kurşunu göğsüne yedi. Katil kasiyeri öldürdükten sonra ayağa kalktı. O puşt, Paul'ı kafasından vurdu."

"Tehdit ediliyor muydu?"

"Hayır. Baktığı dosyalarda örümcek hislerini harekete geçirecek hiçbir sorunu yoktu." Grayson bu kelimeleri hüznün

ve acıyla söylemişti. “Yine de bu olasılığı soruşturduk. Dava ettiği, etmekte olduğu ya da etmeye hazırlandığı her dosyaya baktı. En olası şüpheliler olay anında başka yerde olduklarını kanıtladılar. Sonra polisler katili yakaladılar. Paul’la bağlantısı olmayan serserinin tekiydi. Marketi soyan sıradan bir adam...”

“Silahı buldular mı?”

“Adamın çorap çekmecesinde... Bu herif olay anında başka yerde olduğunu kanıtlayamadı. Sarhoş olduğunu ve tanımadığı bir otelde uyandığını iddia ediyordu. Savını destekleyen kimseyi bulamadı. Masum olduğunu iddia etti ama bilirsin, hepsi öyle yapar. O hapse girdikten sonra Stevie’ye odaklandık.

O hamileydi ve acı çekiyordu. Silas Dandridge orospu çocuğunun tekiydi ama Stevie’ye hepimizden iyi bakıyordu. O, Stevie’nin ortağıydı ve onu ayakta tutuyordu, yemeğini yediriyor, onun bebeğiyle ilgileniyordu. Sonra ikizi Sorin Emma’nın bir kitabını okudu, onunla bir imza gününde tanıştı ve Stevie’yi onunla tanıştırdı. Stevie’yi depresyondan çıkaran Emma’ydı, ona hayatına devam edebilmesi için yapması gerekenleri gösterdi.”

“Arkadaş kaldıklarını biliyor muydun?”

“Hayır, bu kadar yakın olduklarını bilmiyordum. Stevie pek çok konuyu kendine saklamayı tercih eder. Paige’den önce ben de öyleydim. Geçmişime dair aileme veya arkadaşlarıma anlatmadığım şeyler vardı. Hatta Joseph ve Stevie’ye bile... Yani eğer Stevie hayatındaki bazı şeyleri anlatmak istemiyorsa bunu eleştirebilecek son insan benim.”

Clay başını salladı, Stevie’yle ilgili bildiği ve bilmediği her şeyi aklından geçirdi. İlgisini babasının duvarına astığı tekne fotoğraflarına yönlendirdi, bunlar balıkçılık gezisine çıkardığı gruplarla olan fotoğraflarıydı. Bol bol gülümseme vardı. “Hiç başka biriyle birlikte?... Başka biriyle dışarı?... Boş ver. Beni ilgilendirmez.”

“Hayatında hiç başka bir erkek olup olmadığını soruyorsun. Eğer olduysa bunu kendine saklamıştır. Ama olduğunu düşünmüyorum. İşi ve Cordelia’dan dolayı bir ilişkiye zamanı yoktu. Onu böyle huysuzlandıran ilk kişi sensin. Eğer bunu bilmek sana daha iyi hissettirecekse...”

Hayır. Pek hissettirmemişti. “Teşekkürler...” Clay hareket etmedi, olduğu yerde kaldı. Grayson’ın ayak seslerinin uzaklaştığını duyana kadar gözlerini babasının fotoğraflarından ayırmadı. Sonra odasına doğru yürümeye başladı. Belki o da tekrar uyumayı deneyebilirdi. Belki Stebie o lanet ninniye söylemeyi

kesmişti. Göğüs geçirdi. Belki de Grayson'a bu iş için bir başkasını bul...

Clay olduğu yerde kalakalmıştı, gözleri babasının fotoğrafından birinin üzerindeydi. İkisi birlikte, teknesinin güvertesindeydiler. İkinci davetsiz misafirin evin güvenlik kameralarına takılan görüntüleri beyninde bir şimşek gibi çaktı. Bay Sırtçantası... Adam Clay'in yatakodasının zeminine eğilmiş, enkazın arasından bir fotoğraf almış ve onu incelemişti. Sonra gözlerini... Neye çevirmişti?

Tekneye... Kendisi, Tanner ve Tanner'ın babasının yıllar önce yaptıkları tekne modeline... Tanner *Fiji*'yi bu tekne modelini düşünerek almıştı. Bay Götveren o modeli tuzla buz etmişti. Ancak Bay Sırtçantası onun önemini anlamıştı. Clay babasının fotoğrafına doğru iyice öne eğildi. *Hassiktir!*

Teknenin adı kısmen görülebiliyordu. Evine Götveren ya da Sırtçantası gibi birinin girmesi ihtimalini göz önünde bulundurarak kendisini ailesine bağlayan her şeyi ortadan kaldırdığını düşünmüştü. Ama bunu gözden kaçırmıştı. *Lanet olsun!* Nasıl olur da gözden kaçardı? Bu hata onları bu eve çeker miydi? "Çok zayıf bir ihtimal." dedi Clay, sanki bunu söyleyerek bu ihtimali ortadan kaldıracıcağını umuyordu. Ama Stevie'nin arkasındaki kişi her kimse, o kadar çok insanı öldürmüştü ki bu riski göze alamazdı.

Stevie ve Cordelia'nın buradan götürülmesi gerekiyordu. Derhal...

17 Mart Pazartesi, 04.35

Stevie baş ağrısının etkisiyle uyanık hâlde uzanıyordu. Gece boyunca uyuduğu söylenemezdi. Tek yaptığı uyumakta olan kızını, onu boğmadan sımsıkı tutmak olmuştu. O rüya görürken aldığı her nefesi, dudaklarından dökülen her mırıltıyı dinleyerek... Kâbusları onu ani bir irkilemeyle uyandırıp vücudu kaskatı kesildiğinde saçlarını okşayıp alnından öperek... *Ben buradayım*, diye fısıldamıştı Stevie, bir yıl önce Silas Dandridge'in ona doğrulttuğu silaha bir de annesinin ölümüyle ilgili rüyalar eklendiğini artık bilerek... Sonra Cordelia'ya küçükken söylemeyi cesaret edemediği bir ninni mırıldanmıştı. Bu melodiyi sekiz yıl boyunca kendisine unutturmuş, Paulie'yi son kez yatağa yatırıp ışıkları kapattıktan ve ona iyi geceler dedikten sonra tekrar söylememişti. Bunu bir kez daha yapma fırsatının olmayacağı aklının ucundan bile geçmemişti. Bu nin-

niyi kötü rüyalar gördüğünde sakinleşmesi için Stevie'ye büyü-kannesi Romania söylerdi. Bu ninni Paulie'yi de sakinleştirir, çabucak uykuya dalmasını sağlardı.

Bu gece melodiyi hatırlaması kolay olmamıştı, küçük oğlunu kollarına almanın anısı o kadar tazeydi ki sanki her şey sekiz yıl önce değil, dün olmuştu. İlk önce notaları gırtlğından çıkmaları için zorlamak zorunda kalmıştı ama Paulie de olduğu gibi Cordelia'yı da yatıştırdığını görünce mırıldanmaya devam etmişti. Kısa bir süre sonra Cordelia uyuyakalmış, Stevie'ye düşünceleriyle baş başa kalması için uzun bir zaman bırakmıştı.

Düşünceleri, elbette, duvarın öte yanında uyumakta olan Clay'e dönmüştü. *Seni bir daha asla rahatsız etmeyeceğim.* Kelimeleri Stevie'yi boşlukta bırakmıştı. Yalnız... Kafası karışmış. *Onu düşünmekten vazgeç.* Bunu söylemek dile kolaydı. Clay kendini Stevie'nin hayatına sızdırmayı başarmıştı ve şimdi Stevie hayatını onsuz düşünemiyordu ki olmasından korktuğu şey tam olarak buydu.

Seni sahtekâr! Bütün bunların Cordelia'nın bağlanmasından korkmandan endişelenmekle bir ilgisi yoktu. Kızı zaten küçük dağları Clay'in yarattığını düşünüyordu. *Bu, senin Clay'e bağlanmandan endişelenmenle ilgiliydi. Ben yalnızca bir sahtekâr değilim. Korkağın tekiyim.* Ve korkaklığı iyi bir adamın kalbini kırmıştı.

Yatak odasının kapısı gıcirtıyla açıldı ve Stevie sinmiş tav- rından birden alarm durumuna geçerek oturuşunu dikleştirdi, silahına ne kadar çabuk ulaşabileceğini ve güvenlik kilidini ne kadar hızlı indirebileceğini hesaplıyordu. "Stevie?" diye fısılda- dı Emma. Giyinmişti. Ve üzerinde çelik yelek vardı. "Uyan."

Stevie yataktan zıplayarak silahına ve değneğine uzandı. "Ne oldu?"

"Gitmemiz gerek."

"Ne oldu? Kim var dışarıda?"

"Henüz birisi var mı bilmiyoruz. Clay bu evin ifşa olmuş olabileceğini düşünüyor, bu yüzden önlem olarak bizi buradan götürüyor. Şerif Moore teknesiyle bir iki dakika içinde burada olacak."

"O zaman biz de bir iki dakikaya aşağıda oluruz."

"Acele edin. Sizinle teknede buluşuruz." Emma bir ısılk çaldı. "Columbo, benimle gel."

Tanner'ın iri kahverengi köpeği Cordelia'nın yanında yat- maktaki olduğu yerinden ayağa kalktı ve odanın dışına kadar Emma'yı takip etti. Gece boyunca yerinden kıımıldamamış- tı. Cordelia kâbusundan uyandığında Columbo ayağa kalk-

mış, dişlerini göstererek ısırarak birilerini aramıştı. Columbo, Cordelia'nın elinin başına hafifçe dokunmasıyla sakinleşmiş ve onları korumak için yatağın yanındaki yere geri dönmüştü. Belki de bir köpek alma fikri o kadar da kötü bir fikir değildi. Stevie hafifçe Cordelia'nın sırtını okşadı. "Cordelia, uyan."

"Uyanığım anne." dedi Cordelia ürkekçe. "Sen de benimle geliyor musun?"

"Evet." Stevie kendini gülümsemeye zorladı. "Gel haydi, üzerini değiştirelim." Günlük kıyafetleriyle yatmış olan Stevie gitmeye hazırdı. Cordelia'nın pijamasını çıkarıp üstünü değiştirmesine yardım etti. El ele tutuşup Clay, Paige ve Grayson'ın beklemekte olduğu arka kapıya hızla indiler. Üçü de çelik yeleklerini giyip kasklarını takmışlardı.

Stevie tam olarak ne kadar tehlikede olduklarını bilmek istiyordu çünkü yüzlerindeki ifadeye bakılırsa tehlikenin boyutu Emma'nın düşündüğünden ya da Cordelia'nın önünde dile getirdiğinden çok daha yakındaydı. Paige konuşmadan Stevie'ye gün içinde giymiş olduğu çelik yeleği uzattı. Stevie kopçaları birleştirdi, Clay'in onu dikkatle izlediğinin farkındaydı. *Korkup korkmadığıma bakıyor. Henüz balataları sıyırmıyordum...* Bu bakış Stevie'ye her şeyi açıklıyordu, Clay tehlikenin oldukça yakında olduğunu düşünüyordu. Clay gördüğünden memnun olmalıydı çünkü Stevie'ye onayladığını belirtir şekilde başını salladı.

"Emma ve Christopher tekneye geçtiler." dedi Clay ona, sonra dizinin üzerine çöktü. "Cordy, dikkatli olmanı istiyorum." Kollarını pembe bir yelekten geçirdi ve fermuarını çekti.

"Ağırmış." dedi Cordelia.

"Kurşungeçirmez." dedi Clay ona. "Tıpkı benimki gibi... Şerif Moore senin bedeninde bir yelek bulabilmek için tüm eyaleti soruşturmuş. Şimdi, Cordelia, kollarını boynuma dola-yacaksın ve sıkı tutunacaksın. Bu kemeri ikimizin etrafına bağ-layacağım."

"Bir bebeği taşır gibi..." dedi Cordelia, Clay'in gülümse-mesini sağlamıştı.

Clay'in gülümsemesi Stevie'nin kalbinin teklemesine yol açıyordu. Babasının teknesinde o yataktayken Clay'i incitmişti. Şimdi onun aklından geçenleri anlarken bu tepkisinin nede-nini de anlıyordu. Ama Clay yanılıyordu. Stevie onunla seks yapmayı yalnızca bir ateşi söndürmek olarak görmemişti. Tek seferlik bir şey olmayacaktı. Olamazdı. O böyle biri değildi. Eğer olsaydı sekiz yıl boyunca eline bunun için pek çok fırsat geçmişti. Hayır, Stevie onunla kalırdı, günbegün ona daha

çok bağlanırdı. Ama bu, Clay'in hakettiği 'sonsuz' olmayacaktı, bu yüzden onu böyle yaralı hâlde bırakmak muhtemelen daha iyiydi. O zaman kendisinden uzak dururdu. Şimdi acı çekiyor olması ilerde kalbinin kırılmasından daha iyiydi.

"Aynen bir bebeği taşır gibi..." dedi Clay. "Bir sorunla karşılaşıacağımızı sanmıyorum ama hiç riske girmeyeceğiz."

"Anlıyorum." dedi Cordelia ağırbaşlı bir şekilde. Paige'e baktı. "Sen de geliyor musun?"

"Evet. Sana bir kene gibi yapışacağım. Senin özel korumam."

"Peki Peabody? O da gelebilir mi?" diye sordu Cordelia.

"Elbette..." dedi Paige, yanında duran Rottweiler'ı kulaklarının arkasından okşayarak. "O, çiftlikte kalacak." Stevie'ye burukça gülümsedi. "Onun ismi Emma'nın röportaj yapacağı otelle aynı olmasına karşın otel yönetimi benim Peabody'imi içeriye almaya istekli olmayacaktır. Orada son kaldığımızda ortalığı birbirine katmıştı."

"Onun bizimle geliyor olmasına sevindim." Stevie bu köpeğin yetişkin adamları bile korkuttuğunu görmüştü.

"Cordelia'yı tekneye götüreceğiz." dedi Clay, "Sonra senin için geri geleceğim Stevie. Arka kapıda hazır ol."

"Peki Grayson?" diye sordu Stevie.

"Ben de sen ve Clay'le birlikte dışarı geliyorum." dedi Grayson. "Sizi tekneye bindirdikten sonra size katılacağım."

"Ve ben burada kalacağım." dedi Clay, Stevie'nin gözlerinin birden fal taşı gibi açılmasına sebep olmuştu.

"Ne?" diye sordu Stevie. "Bizimle gelmiyor musun? Ya o gelirse? Ya sana tekrar ateş ederse?"

Clay dişlerini göstererek güldü. "Umarım eder. Onu bekliyor olacağım." Gülümsemesini bu kez tatlılıkla Cordelia'ya yöneltti. "Hazır mısın Cordelia?"

Cordelia'nın omuzlarını dikleştirmesi Stevie'ye kendini hatırlatmıştı. "Hazırım." Kollarını Clay'in boynuna doladı ve Clay onu kemerle kendine bağladı. Kılıfındaki silahını kontrol etti, tüfeği omzuna astı ve arkasına bakmadan koşarak evden çıktı. Paige peşlerinden dışarı çıkmadan önce Stevie'ye cesaretlendirici bir gülümsemeyle baktı, o da tüfeğini eline almıştı. Stevie ve Grayson onları arka kapıya kadar takip ettiler, Tanner dişlerini sıkmış kapı ağzında bekliyordu. Stevie onun yanına gelince durdu, Clay ve Paige'in kumsaldan iskeleye kadarki koşularını nefesini tutarak izlemeye başladı. Clay Cordelia'yı sanki kendi kızıymışçasına tutuyordu. Bu mutlulukla hüznün bir arada olduğu bir andı ve Stevie'nin önceki sabah kulak

misafiri olduğu konuşmayı aklına getirmişti. "Clay'in de bir kızı var." diye mırıldandı Tanner'a, kendini konuşmak zorunda hissediyordu çünkü fazlasıyla gerilmişti.

Tanner'ın göz ucuyla attığı bakıştaki şaşkınlığı görmüştü. "Sana ondan bahsetti mi?"

"Cordelia'ya anlattı. Ben kulak misafiri oldum. Clay'in neden onu görme şansı olmuyor?"

Tanner tereddüt etti. "Clay'e sor. Ama sana söyleyeyim, bu onun suçu değildi. Tek istediği bir aile olmak, Sienna'ya babalık etmekti. Ama eski eşi zor bir kadındı."

"Deli olduğunu mu söylüyorsun?"

Tanner'ın cevabı yarı öksürük, yarı homurdanmaydı. "Kendin sor."

"Tamam, soracağım." Ama soracağını sanmıyordu. Her şeyden önce Clay'in onu yanıtlayacağından emin değildi. Ama esas sebebi Clay'e zaten yaşatmış olduğu acılardan fazlasına neden olmak istememesiydi.

17 Mart Pazartesi, 04.40

Nihayet... Robinette'in kalbi çok hızlı atıyordu. Saatlerce yüzüstü kumda yatmanın meyvesini nihayet toplayacaktı. İki kişi çoktan tekneye binmişti. Mazzetti'nin psikolog arkadaşı ve tanımadığı bir adam... Mazzetti de fazla uzakta sayılmazdı.

Bunca gizlilik... Eğer yolun üzerinden izliyor olsaydı, onları gözden kaçırmış olacaktı. Westmoreland telefonlarına bakmış olsa aynı anda hem yolu hem de evi gözetim altında tutma şansları olacaktı fakat sağ kolundan on iki saattir haber alamamıştı. Wes ya öldürülmüş ya da onu satmıştı. Eğer ilk senaryo geçerliyse Robinette onun küllerini Wes'in doğum yeri olan Virginia kıyılarına savuracaktı. Eğer ikinci senaryo söz konusuysa, yani, Westmoreland'in ana babası hâlâ aynı evde oturuyorlardı. Eğer ailesinin başına bir şekilde bir kaza gelirse Westmoreland o eve giderdi. *Ve sonra onu öldürür ve küllerini Virginia kıyılarına savururum.* İki türlü de sonuç aynı olacaktı.

Robinette gerilmişti. Sahildeki evin arka kapısı açıldı. Tüfeğinin dürbününden iskeleyle doğru koşmakta olan iri bir karaltı görebiliyordu. Bu Clay Maynard'dı, üzerinde çelik yeleği ve kaskı vardı. Onu koruyan kişiyse siyah saçlı ve uzun boylu bir kadındı, elinde yarı otomatik bir tüfek ve yanında koşmakta olan büyük bir köpek vardı. Mazzetti görüş açısında değildi. Maynard farklı görünüyordu. Daha kalın... Robinette daha net

görebilmek için gözlerini kırptırdı ve gözünü tekrar dürbüne yaklaştırdı. Maynard bir şey taşıyordu. Hayır, *birini* taşıyordu. Küçük biri... Bir çocuk... *Stevie Mazzetti'nin çocuğu. Lanet olsun!* Kız kollarını Maynard'ın boynuna sımsıkı sarmıştı, gövdesinin neredeyse tamamını kaplayan pembe bir yelek giyiyordu. Maynard *hızlı* hareket ediyordu, hemen yanındaki kadınsa vücudunu ona siper etmişti. Mazzetti'nin sahil evinden çıkması an meselesi olmalıydı. O, evde olmak zorundaydı. Kızını kendisinden ayırmalarına izin vermezdi. Yoksa verir miydi?

Evet, diye düşündü çabucak. Verebilirdi. Eğer şansının sonsuza kadar yardım etmeyeceğini düşünüyorsa belki de kızını öylece, daha güvenli bir yere gönderebilirdi. Bir saniye geçti. Sonra bir saniye daha... *Mazzetti gelmiyor*. Ve Robinette'in en iyi şansı o tekneyle birlikte elinden kayıp gitmek üzereydi. *Bunu tam burada, tam şu anda bitirebilirim. Maynard'ı indir ve kollarındaki çocukla beraber yere düşün. Kız ona sarmaşık gibi sarılmış. Maynard'ın onu çözmeye şansı olmayacaktır*. Ve sonra Mazzetti koşarak gelecekti.

Maynard'ın bacakları korumasızdı, bu yüzden o noktaları hedef alacaktı. Ama ilk önce köpekle birlikte koşmakta olan kadını indirmesi gerekiyordu. Kadın Maynard'ı tamamen kapatıyordu.

Görüşünü ayarladı, kadının ayağını hedef aldı. Tetiği çekti. Ve kadının yere düşmesini gülümseyerek seyretti.

17 Mart Pazartesi, 04.41

Stevie'nin kalbi durmuştu. "Aman Tanrı'm!.." diye fısıldadı. "Paige vuruldu. O herif orada bir yerde. Ateş ediyor." *Cordeli'a ateş ediyor. Ve Clay'e...* Tanner'ın yanından koşarak fırladı, onun durmasını söyleyen bağırışlarını duymazdan geçerek kapıdan geçti. Onu durduran Grayson olmuştu, belinden yakalamış ve ayaklarını yerden keserek çitlerin içine geri getirmişti. "Stevie, *hayır*."

"Bırak gideyim!" Ona vahşice karşı koyuyordu, kalbi köşeye sıkışmış bir boğanınki gibi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Dışarıdan gelen su sesi Stevie'nin çırpınmasını daha da şiddetlendirmişti ve Grayson'a değneğiyle vurdu. "Lanet olsun Grayson, *bırak gideyim*."

Grayson değneği kaptığı gibi kumun üzerine fırlattı, Stevie'yi hâlâ kontrolü altında tutuyordu "Hayır. O adamın istediği şey zaten bu. Seni açık alana çekmeye çalışıyor."

“Umrunda değil.” Stevie ağlıyordu, güçlü hıçkırıkları nefes almasını güçleştiriyordu. “*Beni istiyor. Beni almasına izin ver. Cordelia’yı ya da Clay’i ya da Paige’i değil. Lütfen, gitme-me izin ver.*”

Grayson onu öylesine hızla sarsmıştı ki Stevie’nin dişleri birbirine vurdu. “Kes şunu. Paige vuruldu. Benim koşarak oraya gitmek istemediğimi mi sanıyorsun? Bak. Bir saniyelğine aptallık etmeyi bırak ve bak.”

Grayson onu çevirmişti, Stevie hâlâ ondan kurtulmaya çalışırken onu sıkıca tutuyordu. Paige iskelenin ucundaki kayıkhaneye sürünerek ulaşmıştı, bir eliyle bacağına tutuyordu. Durumu iyiydi. Vurulmuştu ama hayattaydı. Clay ve Cordelia ortalıkta görünmüyordu. “Onlar neredeler?” diye sordu Stevie, kalbi boğazından çıkacak gibiydi. “Bir su sesi duydum.”

“Paige onları koruması için Peabody’yi iskeleden suya itti. Endişelenme. Peabody yüzebiliyor.”

Stevie tekrar debelendi ve Grayson tekrar onu sıkıca tuttu. “Sizin lanet köpeğiniz için endişelenmiyorum.” diye tısladı. “Clay ve Cordelia nerede?”

“Clay, Cordelia’yla birlikte iskeleden aşağı yuvarlandı. Bak.” Grayson boynunda asılı duran gece görüş dürbününü ona uzattı. “İskelenin altına bak.”

Stevie gözleri kısarak baktı, ağzı şok içinde açılmıştı. “Aman Tanrı m!..”

Clay iskeleden sarkıyordu, iskelenin ucuna parmak uçlarıyla tutunuyordu. Oyuncak merdiveninde ilerlermişçesine kenara kayıyordu. Cordelia’nın kolları boynuna sıkıca sarılıydı. Clay’in hareketleri çevik ve akışkandı. *Güzeldi.* İskeleyi tutmayı bıraktı ve kolayca Şerif Moore’un teknesinin güvertesine indi, Cordelia’yı Emma’nın kollarına teslim etti. Christopher teknedeki aşağı eğilmiş, Peabody’yi tekneye çekmeye çalışıyordu. Sonra Clay iskelenin merdivenini yakaladı, kendini tekrar yukarı çekti ve sürünerek Paige’e doğru ilerledi. Onun bacağına kontrol etti ve sonra tekneyi işaret etti. Paige sürünerek iskelenin sonuna kadar geldi, dikkatlice iskelenin kenarından sarktı ve kendini tekneye bıraktı. Hemen sonra kenara yakın bir yerde pozisyon almıştı, elindeki tüfeği kendilerine ateş açılan yöne doğrultmuştu. Tekne gürültüyle çalışan motor sesleri eşliğinde hızlanarak kıyıdan uzaklaştı. Clay yüzüstü yatıyordu, omzuna astığı tüfeği kumsalın arkasındaki yoğun ağaçlı bölgeye yöneltmişti.

Onun yanında olmalıydım, diye düşündü Stevie. Clay’e kendini siper eden ben olmalıydım. Ama işte buradaydı, çare-

sizdi, Grayson'ın tetikte olması boğazından yükselen histerik çığlıklardan fazlasını yapmasına engel olmuştu. Derin bir nefes alırken olanları gözden geçirdi. Tanner'ın teknesinin camlarının çoğu parçalanmıştı ve iskeleden, çoğunlukla köşelerinden iri parçalar kopmuştu. O adam, kızını güvenli bir yere götürmekte olan Clay'in ellerine nişan almıştı. Ve Clay hâlâ sakinliğini koruyordu. *Ben burada kendimi kaybederken...* "Özür dilerim." diye mırıldandı Grayson'a kendinden utanarak. "Kendimi kaybettim."

"Neredeyse ben de..." dedi Grayson itiraf ederek. "Paige'in düştüğünü gördüğümde..."

"Evet." Stevie güçlükle yutkunarak gece görüş dürbününü silahın ateşlendiği yöne çevirdi. "O puшта ben ateş etmek isterdim ama tabancamın atış mesafesi o kadar uzun değil."

"Joseph'in ön taraftaki ajanları çoktan adamın peşine düştüler." dedi Grayson. "Paige kayıkhaneye ulaşır ulaşmaz telsizden onlara saldırganın yaklaşık yerini bildirdi. O herif her kimse şu anda saklanacak yer bulmak için koşmaktan bize ateş etmeye vakit bulamaz."

"Sen bütün bunları nereden biliyorsun?"

Grayson parmağıyla kulağına dokundu. "Paige'in üzerinde mikrofon vardı. Bende de bir kulaklık..."

"Sen en başından beri onları dinliyor muydun?"

"Evet. Paige'in ağzından çıkan ilk cümle iyi olduğuydu, ayağındakinin yalnızca bir sıyrık olduğunu ve eğer peşinden gelecek olursam beni parçalayacağını söyledi." Gülümsemesi sarsıntılıydı. "Sen koşarak dışarı fırladığında ben de aynısını yapmak üzereydim. Sana bağırırken cesur davranmak daha kolaydı."

"Bir şey değil." Stevie kumun üzerinden değneğini aldı. "Sana vurduğum için üzgünüm."

"Olmalısın. Canımı acıttın."

"Paige öpüp iyileştirir." dedi Stevie alaycı bir tavırla ve eve doğru ilerlemeye başladı. Kapıdan içeri girdiğinde durdu ve beti benzi atmış olan Tanner'a başını salladı. "O iyi." dedi ve yaşlı adamın omuzlarının rahatlamayla çökmesini izledi. "Aslında oldukça etkileyiciydi."

"Öyledir." Tanner başını kaldırdı. "O ses ne?"

"Cep telefonumdan geliyor." Cebinde titriyordu. Arayan kimliğiindeki 727 numaralı alan kodunu gördüğünde kalp atışları bir kez daha hızlanmaya başlamıştı. "Emma arıyor."

17 Mart Pazartesi, 04.45

"Cordelia!" Şerif'in teknenin klostrofobik ve küçük kamara-
rasında, Emma annesinin adını haykırarak kurtulmaya çalışan
küçük kızı tutmakta zorlanıyordu. "Hepsi geçti. Sen iyisin.
Köpek iyi. Annen evde. O da iyi."

Ama Cordelia sakinleşmiyordu. Annesini kapıdan koşarak
çıkarmaya çalışırken gördüğüne ikna olmuştu. Korkularını yal-
nızca bir şey dindirebilirdi. "Christopher, telefonumu cebim-
den çıkar. Stevie'yi ara. Çabuk ol."

"Çalıyor."

"Cordelia'nın kulağına daya." Telefonu duyabilmek için
Emma da öne eğilmişti.

"Emma." Stevie panik hâlde konuşuyordu. "O iyi mi?"

"Anne!" Cordelia feryat ediyordu.

"Cordelia? İyi misin?"

"O iyi." dedi Emma tok bir sesle. "Sen iyisin Cordelia."
diye tekrarlardı. "Yalnızca biraz sarsılmış, hepimiz gibi. Ona iyi
olduğunu söyle Stevie. Senin için endişeleniyor."

"Ben iyiyim tatlım. Söz veriyorum. Kapıdan çıkmadım.
Üzerimde bir çizik bile yok."

"Gerçekten mi?" diye sordu Cordelia, gözyaşlarına karışan
sesiyle.

"Gerçekten... İstersen Tanner'a sorabilirsin. O da benimle
birlikte."

"Bay Maynard... O yaralandı mı?"

"O da iyi. Eğer daha iyi hissetmeni sağlayacaksa buraya
geldiğinde seni aramasını söyleyeceğim."

"Söyle. Ona... Ona teşekkür ettiğimi söyle. Ona kulağına
bağırdığım için özür dilediğimi söyle."

Stevie kıkırdadı. "Bunu anlayışla karşılayacaktır bebeğim."

"Grayson amcaya Bayan Paige'in vurulduğunu söyle."
Cordelia'nın dudakları titriyordu. "Ama o iyi."

"Söyleyeceğim."

"Biz iyiyiz. Hepimiz iyiyiz." dedi Cordelia net bir sesle
ama Emma onun gözlerini görebiliyordu. Bakışları inançsızdı.
Yalnızca güçlü bir çaresizlik görülebiliyordu, sanki iyi olduğu-
nu yeterince söylerse iyi olabilecekmiş gibi...

"Biz de..." dedi Stevie aynı net sesle ama Emma, Stevie'nin
de kızının gözlerindeki çaresizliğe sahip olduğundan şüpheleni-
yordu. "Seni seviyorum Cordelia. Daphne'nin çiftliğine gittiği-
nizde beni ara."

"Ben de seni seviyorum anne. Görüşürüz."

"Görüşürüz Stevie." diye ekledi Emma. "Eğer televizyon kanalıyla şu röportajı ayarlayabilirsem sana haber vereceğim." Telefonu kapadı ve kendisine şaşkın gözlerle bakmakta olan Christopher'a döndü. "Ne?"

"Bütün bu heyecan hoşuna gidiyor. Yanakların kızarmış, gözlerin parlıyor. Tehlikeden hoşlanıyorsun."

"'Hoşlanmak' güçlü bir kelime." Emma tek kaşını kaldırdı, birkaç saat önce kocasının onunla ilk kezmiş gibi sevişmesini hatırlayarak. "Ama bazı güçlendirici yönleri var."

Kocasının dudaklarına bir gülümseme yayılmıştı. "Kesinlikle..."

17 Mart Pazartesi, 04.45

Clay kumsalı koşarak geçti ve Grayson'ın endişeyle beklemekte olduğu arka kapıya geldi. Tekne uzaklaştıktan sonra başka kurşun atılmamıştı ve Clay bunun iyiye işaret olduğunu düşünüyordu. "Paige'in yarası bir sıyrıktan fazlası." dedi Clay. "Ama hayati tehlikesi yok. Lou onun iskelesine gelmesi için bir ambulans çağırdı. Joseph'in adamlarından temiz işareti alır almaz seni Lou'nun evine götüreceğim, böylece hem arabayı alabilirsin hem de Paige'in yanında olmak için hastaneye gidebilirsin."

"Ya Cordelia?" diye sordu Stevie mutfağın kapısından. "Ben ne zaman onun yanına gideceğim?"

"Gitmeyeceksin. En azından şimdilik... Çiftliğe kadar Cordelia'nın peşine kimsenin takılmasını istemiyoruz."

"Ama çiftliğe nasıl gidecek?"

"Lou onları arabayla götürecektir. Lou'dan hoşlanmayabilirsin Stevie. Ama ben ona güveniyorum."

"Pekâlâ..." dedi sessizce. "Benim için sorun yok. Peki onlar çiftliğe ulaştıktan sonra?"

"Benim kontrolümde olacaklar. Endişelenme."

"Söyleyeceğin herhangi bir şeyin endişemi azaltabileceğini sanmıyorum." Stevie, Clay'e mutfağa gelmesini işaret etti.

"Babam nerede?"

"Ön tarafta, Joseph'in ajanlarıyla konuşuyor. Ajan Coppola orada."

"Ben de onlarla konuşacağım." dedi Grayson gergin bir ifadeyle. "Temiz işareti vermelerinin ne kadar daha süreceğini

öğrenmek istiyorum. Hastaneye gidip Paige'in yanında olmalıyım. O bir katilin gözlerinin içine bakabilir ama hastanelerden korkar. Sen burada kalmalısın Clay. Daha önce de söylediğim gibi uyuman gerek." Grayson ön kapıdan çıkarak onları mutfakta yalnız bıraktı.

Stevie masaya oturup ellerini öne uzattı. "Bir bakayım."

Clay kaşlarını çatı. "Neye bakacaksın?"

"Ellerine... Bir bakayım." Stevie onu hafifçe bileklerinden kavradı, ellerini kaldırdı ve avuç içleri yukarı bakacak şekilde çevirdi. İrkilmişti. "Ben de öyle düşünmüştüm. Otur." Masayı işaret etti. "Lütfen!"

Clay çekinerek söyleneni yaptı. Elleri alev alev yanıyordu ama bu alışkın olmadığı bir şey değildi. "Ben iyiyim Stevie."

"Ellerin iskele yüzünden berbat olmuş." Bir kâse su ve ilk yardım setini masanın üzerine koydu ve onun yanındaki sandalyeye oturdu. "Bu biraz acıtacak."

Çok acıtıyordu ama Clay yerinden kıımıldamadı. Tek kelime söylemedi. Çünkü elleri onun ellerindeydi, derisindeki kiri ve kıymıkları temizlerken becerikli ve nazık davranıyordu. Clay neredeyse nefes almayı unutacaktı. Stevie başını kaldırdı, ona yumuşak bakışlarla bakıyordu. Clay bu gözlerde kaygı ve biraz minnettarlık görüyordu. Ama bir şeyler daha vardı. Tedbirli bir kabulleniş... Ya da belki yalnızca kendi görmek istediğini görüyordu. "Onların dışarıda olacağını biliyordun." dedi sessizce. "Burası nasıl ifşa oldu?"

"Şüphelendiğim şey..." dedi, sesinin titremiyor olduğuna minnettardı. "İkinci davetsiz misafirin yatak odanın zemininden fotoğrafları aldığını hatırlıyor musun?"

"Evet. Ne fotoğrafı almıştı?"

"Ben ve Tanner'ın *Fiji*'nin üzerindeki fotoğrafımızı..."

"Tekneyi mi takip etmiş?"

"Eğer denerse bunu yapabileceğini fark ettim."

Stevie onun parmaklarını bandajladı, kötü kesiklerin üzerinden geçerken çok dikkatli davranıyordu. "Başka yaran var mı?"

"Hayır." Clay bir heykel gibi, elleri masanın üzerinde, avuçları yukarı bakar hâlde oturuyordu. Bekliyordu. Stevie ellerini incelerken onu izliyordu. Ellerini yavaşça kendine çevirip yüzüne doğru kaldırdığında nefesini tuttu. Stevie yanağını onun sol eline, dudaklarını ise sağ elinin parmaklarına bastırmıştı. Clay'in kalbi her şeyi berbat edecek o 'teşekkür ederim'i beklerken acımasızca atıyordu.

“Neredeyse oyuna geliyordum.” diye fısıldadı. “Neredeyse kapıdan çıkıp kendimi ortaya atacaktım.”

Clay’in kalbi bir kez tekledi. O andan hemen sonra olacakları kafasında çok net olarak canlandırabilmişti. “Seni ne durdurdu?”

Stevie’nin dudakları kıvrıldı ama bu gülümsemede neşe yoktu. “İlk önce Grayson... Adam tam bir tank.”

“Ve sonra?”

“Sen...” dedi Stevie sessizce. “İskeleyle tutunurken seni izledim. Kızıma ve kendi başının çaresine baktın. Ve korkmadın. Bu yüzden ben de korkmadım. En azından eskisi kadar...”

Clay kendisinin de korktuğunu itiraf edip etmemesi gerektiğinden emin değildi. Sonra kapı açıldı ve bu kararı verme şansı elinden uçup gitti, babası Özel Ajan Deacon Novak’la birlikte içeri girmişti. Stevie suçlu bir liseli kız gibi geri sıçradı ama Clay’in ellerini masanın üzerine dikkatlice indirdi. Hatta belki kibarca... *Fazla umutlanma. Kafası karışık.* Güneşi gördüğünde, kızının ve kendisinin en sonunda güvenliğini sağlağında bir kez daha arkasını dönüp gidecek olması olasıydı.

Babası yanına oturdu, Clay’in bandajlı ellerine dik dik baktı, oğlunun başka yarası olmadığına kendini inandırmaya çalışıyor gibiydi. Deacon Novak mutfak sandalyelerinden birini ters çevirerek oturdu, deri trençkotunu havada uçuşacak şekilde savurmuştu. Clay artık onun teatral olmaya çalışmadığını öğrenmişti. Deacon, Deacon olmaktan fazlasını yapmıyordu. Onun kanında sahne tozu dolaşıyordu. “Önce iyi haberleri mi, kötü haberleri mi istiyorsunuz?” diye sordu Deacon.

“Kötü...” dedi Stevie, Federal Ajanı açık bir merakla inceleyerek. Ki bu şaşırtıcı değildi. Deacon Novak’a herkes ikinci kez bakardı. Otuzlarında ancak olmasına karşın saçları kar beyazıydı. Ama o ikinci bakışları çeken asıl şey gözleriydi. İki renklilerdi, üst yarısı kahverengi, alt yarısı maviydi, tam ortadan ayrılmışlardı. Clay bu adamın lens kullanıp kullanmadığını hâlâ merak ediyordu.

“Pekâlâ, Dedektif Mazzetti...” dedi Deacon. “Kötü haber, herif kaçtı. Ben oraya ulaştığımda adam gitmişti ama kumda birkaç taze lastik izi buldum. Ayrıca elimizde üç tane mermi kovanı var.”

“En az on el ateş etti.” dedi Clay. “Kaçmaya başlamadan önce tüm kovanları toplayacak kadar vakti olmadığını düşünüyorum.”

“Bunun için şerif yardımcısına teşekkür edebilirsin. Şerif Yardımcısı Pearson ana yolun kenarındaki kaldırıma park

etmiş, tam babanın mülk sınırının çizgisine... Ve oraya benden önce ulaşmış. Görünüşe göre şerifiniz sizi hem karadan hem de denizden korumaya almış."

"Şaşırmadım." dedi Clay. "Lou iyi polistir."

"Pearson da öyle." diye ekledi babası. "O hâlâ olay yerinde mi?"

"Evet. Brodie ve Olay Yeri İnceleme ekipleri gelene kadar bölgenin güvenliğini sağlayacak. Hareket dedektörlerini kapat-san iyi olur. Kırk kırk beş dakika içinde evine polis ekipleri doluşacak."

"Başka bir şey bulabildiniz mi?" diye sordu Stevie.

"Evet. En iyisini sona sakladım." İçinde saç örnekleri bulunan delil torbasını gösterdi. "İnce bir dala takılmıştı. Ben bunu el feneri ışığıyla buldum. Olay Yeri İnceleme'nin ışıklarıyla daha fazlasını bulabiliriz."

"Harika!" dedi Stevie. "DNA analizlerini bir an önce yapacaksınız değil mi?"

"Elimizde ölü dört polis ve iki sivil var." dedi Deacon gergin bir ifadeyle. "Bir an önce yapacağız."

"Bir şey daha var." dedi Tanner. "Ajan Novak'ın bana söylediğine göre saldırgan hareket dedektöründen sadece birkaç santim ötede uzanıyormuş. Senin alarmlarının çalmaması için ne kadar uzakta durması gerektiğini tam olarak biliyordu Clay."

"Bunu nereden bilebilir ki?" diye sordu Stevie.

"Basit..." Tanner omuz silkti. "Daha önce alarmı çalıştırmış kişilerden biriyle iletişime geçmiş olabilir, 'Sue'nun işe başladığı yer' olan bu eve girmeye çalışanlardan biriyle yani. Eğer saldırgan buranın yerini biliyorsa, evin bana ait olduğunu da biliyordur. İnternette benim adımla araştırması bu evin tarihçesini ve eve girmeye çalışanlara açtığım davaları önüne getirmiştir. Alec Vaughn'u altı yıl önce bu evden kaçırın kadının takipçiler tarafından pek sevildiğimi söyleyemem."

"Sende onların adları var mı?" diye sordu Deacon.

"Adları, adresleri, Facebook ve Twitter hesapları... Onları izleyebilmek için internette kendime sahte bir hesap açtım. O katilin fan klübünde aktif olarak kullanılan ve paylaşımlar yapan üç kişi var. Özellikle ağustos aylarında aktif oluyorlar. Buradaki suçların işlendiği zamanlarda... Her ağustosta buraya bir şekilde girmeyi beceren en az bir kişiyi yakalıyorum." Tanner, Deacon'un masanın üzerinden uzattığı not defterini aldı ve o üç ismi yazdı. "Onları nasıl takip edeceksin bilmiyorum ama o herifi yakalar ve bilgisayarını bulursan bu üç şarlatanla bağ-

lantılarını inceleyebilirsin. Belki bu bilgileri ona karşı ek delil olarak kullanabilirsin.”

“Teşekkürler...” dedi Deacon, tuhaf gözleri saygıyla bakıyordu. “Bu, işime yarayacak.”

Stevie, Tanner’ı inceliyordu. “Sen neden burada kalıyorsun?” diye sordu. “Eğer buraya sık sık girmeye çalışıyorlarsa neden kilit altında yaşamak zorunda kalmayacağın başka bir yere taşınmıyorsun?”

Clay babasının tereddüdünü gördü, soruyu cevaplamak konusundaki isteksizliğini hissetmişti. Sonra omuzlarının çöktüğünü gördü. “Çünkü burada Nancy’me ait çok şey var.” dedi Tanner sessizce. “Burada yalnızca birkaç yıl yaşadım ama bana ondan tüm kalan bu. Bunu anlayabildiğine eminim.”

Stevie’nin yüzü birden, itinayla ifadesizliğe büründü. “Evet.” diye mırıldandı. “Bunu en iyi anlayabilecek insanlardan biri benim.” Ayağa kalkıp değneğini aldı. “Heyecan fırtınası yatıştığına göre sanırım biraz uyumayı deneyeceğim. Clay, Cordelia iyi olduğundan emin olmak için onu aramanı istedi. Senin için endişelenmiş. Emma’dan onu arayabilirsin.”

“Arayacağım.” dedi Clay kalbi ezilerek. Stevie çoktan geri çekilmişti. Güneşin görmesine gerek bile kalmamıştı. Ölü kocasına dair tek bir cümle yetmişti. O her zaman aralarında olacaktı. *Sen her zaman ikinci en iyi olacaksın. Benden nefret edeceksin.* Clay Stevie’nin en başından beri haklı olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

“Ben Olay Yeri İnceleme’yle buluşup araştırmaları gereken yerleri göstereceğim.” dedi Deacon. “Sizi haberdar edeceğiz.”

Herkes gittiğinde Clay ve babası baş başa kalmışlardı. Tanner bir şeyler söylemek için ağzını açmış, sonra kapamıştı; suçlu hissediyor görünüyordu. Clay başını salladı. “Sorun değil baba. Senin söylediğin şeyle bir ilgisi yoktu. Stevie kocasının ölümünün üstesinden gelemediğini gösterdi. Bana düşen yalnızca... Nasıl arkamı dönüp gideceğimi çözmek...” Kelimeleri söylemek bile onu öldürürken bunu nasıl yapacaktı? Bir yolunu bulmak zorundaydı.

Tanner bir soluk verdi. “Bu, düşündüğünden daha zor olacak oğlum. Sen anneni kaybettin ve onu her gün özlediğini biliyorum. Ama ben bir parçamı kaybettim. En önemli parçamı... Bununla başa çıkmak zor.” Ayağa kalktı, oğlunun boynunu sevgiyle sıvazladı. “Düşündüğünden daha zor olacak.” diye tekrar etti yumuşak bir sesle. Boğazını temizledi. “Ben gidip köpeklerle bir bakacağım. Stevie henüz bilmiyor ama içlerinden biri için Cordelia’ya söz verdim.”

Clay ağrıyan kalbine rağmen gülümsedi. "Hangisini?"

"Mannix... Eline ilk aldığı... Yüzünü yaladı ve iş tamam. Cordelia'yı seçti."

"Bu Stevie'yi kızdıracaktır." diye uyardı Clay.

"İyi. Biraz dinlen oğlum. Gözlerinin altındaki o torbaların üzerinde bir SUV sürebilirim."

Buna karşı çıkması zordu. Clay merdivenleri çıktı, kendi odasının kapısının önünde durdu, Stevie onun odasında uyuyordu. Kapıyı çalmak istedi. İçeri girmek ve... *Ve ne? Onun vermek istemediği şeyi almak mı?* Ya da yalnızca kaşıntısını dindirmek için vermek istediği şeyi almak mı?

Belki bunu kabul ederdi ama bu onu gururlandırmıyordu. Kararlılıkla odasına doğru ilerledi, arkasından kapıyı kapattı ve kendini yatağa attı. Yalnızdı. Stevie duvarın diğer yanındaydı. O da uyumuyordu. Clay onun oda içinde dolaşırken çıkardığı ayak seslerini duyuyordu. Görünüşe göre bu gece uyku ikisine de haramdı.

Yirminci Bölüm

*Wight's Landing, Maryland,
17 Mart Pazartesi, 05.20*

Stevie, Clay'in yatağının yaylarından gelen gıcırtıyı duydu ve yavaşça soluk verdi, büyük hayal kırıklığı içerisindeydi. Clay onun odasının önünde durduğunda döşeme tahtasından gelen sesi duymuştu ve ummuştu ki... Ne? Kapıdan hızla içeri girip onu kendi yatağına götüreceğini mi? Stevie ayağa kalktı ve odanın içinde dolaşmaya başladı, kendi cevabından hoşnut değildi. Çünkü, evet... Tam olarak bunu ummuştu. Ama Clay'in onunla işi tamamen bitmişti. Bunu onun gözlerinde, babası çok da kurnazca olmayan bir şekilde kendisinin de Paul'dan geriye tek kalan şey olduğu için tehlikeli evinde oturmaya devam ettiğini söylediğinde görmüştü. Stevie'nin hayatına devam edebilmek konusundaki başarısızlığı kızının huzuruna mal olmuştu. Bu ev ona kâbuslardan başka bir şey vermemişti.

Stevie durdu. Clay sessizce konuşuyordu. Odaklandı ve kulak kabarttı. Sonra üzgünce gülümsedi. Cordelia'yla konuşuyordu, ona 'iyi' olduğunu söylüyordu, tıpkı söz verdiği gibi... Clay, Stevie'yi belli miktarda önemsiyor olabilirdi ama Cordelia'yı gözünden bile sakındığı konusunda şüphe yoktu. Onu savunuyordu. Onu koruyordu. Eğer yaşıyor olsa Paul'ın da yapacağı gibi... Eğer rolleri değişmiş olsalar Paul ne yapardı? *Eğer ben öleseydim o hayatına devam eder miydi?* Bilmiyordu. Stevie öyle olmasını, çocuklarının annesiz büyümemesini isterdi. Paul'ın, kendisi gibi sekiz yıl boyunca çektiği yalnızlığı çekmemesini isterdi. Kendisinin yaptığını Paul'ın yapmayacağını, onun Cordelia'yı ona kâbuslar veren bir evde yaşamaya zorlamayacağını biliyordu.

Clay konuşmasını bitirmişti. Stevie onun derin ve gürültülü sesini artık duymuyordu. Şimdi uyumalıydı. Ama fiziksel anlamda tükenmiş olmasına rağmen beyni pek orali gibi görünmüyordu. Sırt çantasından laptopunu çıkardı. Henüz tekrar araştırmadığı Silas'ın dosyalarından birinin üzerinde çalışabilirdi. Bunun yerine arama motorunu açtı: 3+1 satılık ev ilanları... Izzy evlenip bir aile kurana kadar onlarla birlikte

yaşayacaktı. *Ve sonra ben tek başıma olacağım. Yalnız...* Stevie kendisini Clay'den ayıran duvara baktı, içindeki hasret o kadar büyüktü ki neredeyse tadını alabiliyordu. Onu şimdiden özlemişti. *O zaman ona git. Ona nasıl hissettiğini anlat.* Ama Stevie korku haricinde ne hissettiğinden emin değildi. Korkuyu fazlasıyla hissediyordu. Ve arzu... Bunu da fazlasıyla hissediyordu. Ama arzu Clay için yeterli değildi. Stevie için de yeterli değildi. Bunu, onu kendinden uzaklaştırdığı her an biliyordu. Bunu onun babasının teknesindeyken biliyordu. Ona 'evet' derken onay verdiği şeyin tek seferlik olmadığını biliyordu. Çok daha fazlasına evet diyordu ve bu onu korkutuyordu. Ve her zamanki gibi korkusu öfke olarak kendini göstermişti. *Bu yüzden ona git kızım. Ona nasıl hissettiğini anlat.*

Yataktan kalkmaya başlamıştı, sonra içindeki dürtüyü bir kez daha gözden geçirdi. Clay önemliydi. *Onunla zihninin daha berrakken ilgilen.* Şimdilik zihninin açık olmasını gerektirmeyen bir işi vardı. İnternette yaptığı araştırma yüzlerce evi önüne dizmişti. Evleri fiyatlarına ve lokasyonlarına göre sıraladı. Kızının ev olarak benimseyebileceği yerlere öncelik verecekti.

Largo, Maryland, 17 Mart Pazartesi, 08.10

Dr Sean, Fletcher'ın tavsiye ettiği doktor, nihayet Henderson'ın omzunu bandajlıyordu. "Şimdiden daha iyi görünüyor."

Henderson hafifçe omzunu oynattı. "Daha iyi hissettiriyor da... Daha iyi hissediyorum."

"Antibiyotik ve iyi bir gece uykusunun halledemeyeceği sorun yoktur." Dr Sean eski bandajları bir poşete koydu ve ağzını sıkıca bağladı. "Bunları ortadan kaldıracığını sanıyorum."

"Evet, teşekkürler... Burada olduğuma dair kanıt bırakmamam senin için daha iyi olur." Henderson dün sabah Key Otel'de bıraktığı bandajlar için endişeleniyordu ama onları geri almak çok riskliydi. *Ayrıca Westmoreland oradan güç bela kaçtığımı fark edince onları muhtemelen oradan almıştır.* Puşt herif kiralık beyaz Camry'nin lastiklerini patlatmış, Henderson'ı başka bir araca düz kontak yapmaya zorlamış ve bir kurye aracını çalmak zorunda bırakmıştı. *Hayatım için kaçtım. Güvenmediğim insanlar tarafından ihanete uğradım.* Fletcher'ın sıklıkla gönüllü olarak geldiği belli olan Sean'ın kliniğinde bir sorun çıkmamıştı. Kliniğin müşterileri pezevenklerinden ya da müşterilerinden dayak yiyen fahişelerden, uyuşturucu bağımlılarından ve hamile kalan çaresiz orta sınıf kadınlardan oluşuyordu.

Westmoreland'den hiç iz yoktu; bu, Fletcher'ın bu saklanma yerini açık etmediği anlamına geliyordu.

Dr Sean bir taburede kollarını göğsünde bağlamış otuyordu. Otuz yaşlarındaydı ve hâlâ hayatı siklemeyen bir görüntü içindeydi. "Bu hayat tarzının seni öldüreceğini bildiğini farz ediyorum."

Henderson gömleğini üzerine geçirmeye ve yeni dikişlere zarar vermeden gömleği düğmelemeye odaklanmıştı. "Daha fazla kurşunun önüne atlamayacağıma söz veriyorum. Yemin ederim."

Dr Sean memnun görünmüyordu. "Mesleki risklerinden bahsetmiyorum. Karaciğerinden bahsediyorum. Genişlemiş. Sirozun var."

"Bunlar eski haberler doktor. İlk işe çıktığımda başlamıştım. Şu anda tetiklenmiş durumda çünkü buraya gelmeden biraz votka içtim. Yanımda başka ağrı kesici yoktu ve buna daha fazla dayanamıyordum."

"Aha!.. Sen de ben de gerçeği biliyoruz. Bir süredir çok içiyorsun."

Bu doğrudu ama doğru olması Henderson'ın bunu duy-mak istediği anlamına gelmiyordu. "Durabilirim. Bunu sürekli duyduğuna eminim ama gerçekten durabilirim. Bu son yaralanmayı da atlatacağım ve sonra içmeye son vereceğim."

Doktor gözlerini devirdi. "Sana verdiğim ağrı kesicilerle alkolü karıştırma yoksa son işine morgda çıkacaksın."

"Evet, evet. Bunu daha önce de duydum. Teşekkürler... Eğer Fletch'i tekrar görürsen ona şükranlarımı ilet."

Henderson tedavi bedelini suyunu hızla çekmekte olan nakit birikimiyle ödedi ve yerel bir kanaldaki sabah programının açık olduğu televizyonun bulunduğu bekleme odasına doğru ilerledi. Hangi kanal olduğunun önemi yoktu. Hepsı aynıydı. Bol bol gevezeliğe ve gerçek anlamda önemli olan şeylerin çok azına yer veriliyordu. Örneğin hangi ülkelerin bir devrimin ortasında olmadığı... *Taşınmak için bir yere ihtiyacım var.* Eli bekleme odasının kapı kolundayken Henderson donakaldı. Spiker *önemli olan* bir ismi telaffuz etmişti. Henderson'ın gözleri köşedeki televizyona odaklandı. "Bu hafta sonu gerçekleşen saldırılar üzerine yaptığımız yayınların bir parçası olarak özel bir röportaj için saat beşte bu ekranda olun. 'Harbor House Saldırısı'nın Florence Nightingale'i adıyla bir internet fenomeni hâline gelen Dr Emma Townsend, Phil Radcliffe'in özel programında canlı yayın konuğu olacak. Kaçırmayın. Yalnızca bu ekranlarda... Ve şimdi hava durumu..."

Emma Townsend... Bir an için Henderson'ın ölüm tüfeğinin dürbününün merkezine girmişti. *İlk önce onu vurmalıydım. Mazzetti onun yardımına koşacaktı, sonra da onu vuracaktım.* Ama işler öyle gitmemişti. Yine de Townsend, Mazzetti'nin nerede olduğunu biliyor olmalıydı. Ve Mazzetti, Robinette'in Henderson hakkındaki ölüm emrini geri çekmesi için önemli bir pazarlık kozuydu. Henderson koşarak dışarı çıktı. Kliniğin dış duvarlarında kamera yoktu. *Eğer olsaydı içeri girmezdim.* Dışarıda park hâlindeki araçlara hızlı bir bakış attı, en kolay ve hızlı yoldan çalabileceği aracı arıyordu. Paslanmış ve tam anlamıyla tellerle ayakta duran eski bir pikap kamyonet... Bir dakika sonra Henderson motoru çalıştırmıştı ve otoparktan çıkıyordu. *Hassiktir!* Araca ayrılan park yerinin üzerinde "Dr Sean" yazıyordu. *Zavallı adamın arabasını çalışıyorum.* Ama bu gerekliydi. *İşimi bitirdiğimde doktorun ofisini arayacağım ve aracın yerini bildireceğim. Hatta içine benzin de koyacağım.* Ki bu zaten mecburiydi. Benzin göstergesi boş depoyu gösteriyordu. Henderson depoyu yol kenarındaki bir benzinlikte doldurdu, sonra televizyon kanalının adresini bulmak için hızlı bir internet araştırması yaptı.

Newport News, Virginia, 17 Mart Pazartesi, 10.15

Robinette gideceği yerden bir blok öteye park etti, ev dekorasyonu malzemeleri satan bir mağazadan aldığı boyacı kıyafetlerini çoktan giymişti. Çiftlik evi tarzında inşa edilmiş ve tekerlekli sandalye rampası olan eve doğru yürürken kimse ondan şüphelenmemişti. Ailenin arabalarının ikisi de evin önündeydi, eski model bir Ford ve tekerlekli sandalye kaldırma cihazı eklenmiş bir minivan... Brenda Lee'nin yıllardır kullandığı aracın çok benzeriydi ki bu akla yatkındı. Brenda Lee araç seçimi için Westmoreland'e yardım etmişti.

Robinette, Westmoreland'in telefonuna son bir çağrı yaptı. Çağrı doğrudan sesli mesaja düştü, tıpkı Delmarva Yarımadası'nı geçerken arabadan yaptığı son on çağrı gibi... Bu yüzden artık eski güvenlik şefine karşı sert davranmanın vakti gelmişti. Eski sağ koluna karşı... Robinette, Westmoreland'in ülkeden ayrıldığını düşünmüyordu. Robinette, Wes kadar bilgisayar dehası sayılmazdı ama Wes'in kredi kartlarını kontrol etmesini biliyordu. Hem Michael Westmoreland hem de Robert Jones -Westmoreland'in Fletcher'ın gizli formülünün dağıtımını yaparken kullandığı pasaportun üzerindeki adı- u- çak bileti almamıştı. Peki ya Wes ülkeyi terk ettiyse? *Yakında*

geri gelecektir, benden intikamını almak için bile olsa. Robinette buraya yapmak için geldiği işi bitirince Westmoreland ona cevap verecekti. Bundan emindi. *Ve sonra onunla ilgileneceğim.* Pragmatik olarak kendisine hâlâ yararı olabilecek birini ortadan kaldırmakta tereddüt ederdi ama Westmoreland'ın artık faydası olmazdı. Nihayetinde Maynard'ın saklandığı yeri Robinette kendi başına bulmuştu. Westmoreland'e ihtiyacı bile olmamıştı.

Robinette'in ihtiyacı olan şey bir büyücüydü. Birini işe almayı ciddi ciddi düşünmeye başlamıştı, sırf Mazzetti ve Maynard'a büyü yaptırabilmek için... Akıl almaz bir şansları vardı. Ama Maynard'ın yetenekleri... *Keşke Westmoreland yerine o benim ekibimde olsaydı. Nerede saklanıyorsun Wes?*

Robinette elinde alet çantasıyla mütevazı eve doğru yaklaştı. Evin etrafında dolaşarak üstünkörü bir inceleme yaptı, yürürken bir şişe tepkime hızlandırıcıyı yere boşaltıyordu. Sonra sayacın önünde durdu ve onu okurmuş gibi görünerek malzemelerini bir ev dekorasyonu mağazası ve Radio Shack'ten⁵⁶ alarak hazırladığı küçük patlayıcı cihazı doğalgaz hattına ilişti.

Aracına atlayıp yola çıktı, cihazı aktive etmesini sağlayacak cep telefonu çağrısını yapmak için birkaç blok uzaklaşmayı bekliyordu. Büyük bir patlama sesi duyuldu ve göğe yükselen alev topu güzel bir görüntü oluşturdu. *Oyun bitti Wes. Eve dönme vakti.*

Şimdi kendi evine gitmeliydi. Takvimi ona bir şehir planlamacısıyla saat altıda akşam yemeği olduğunu söylüyordu. Eğer geç kalırsa Brenda Lee onun canına okurdu.

Wight's Landing, Maryland, 17 Mart Pazartesi, 11.45

Domuz pastırması kokusu Clay'i uykusundan uyandırmıştı. Yatağında dönerek ona uzandı ve boş çarşafı okşadı. Yine rüya görmüştü, Stevie kollarındaydı, aklındaki tek adam oymuşçasına ona bakıyordu. Kalbindeki... Vücutundaki... Ama bu yalnızca bir rüyaydı.

Sırtı artık ağrı mıyordu ama siki bu açığı fazlasıyla kapatıyordu. O kadar sertleşmişti ki canını yakıyordu. Üzerindeki eşofmanları bu gerçeği örtmek konusunda hiçbir fayda sağlamıyordu. Koridorun sonundaki banyonun buğulanmış olduğunu fark etti, Stevie'nin şampuanının kokusu havada asılı

⁵⁶-Bir teknoloji mağazaları zinciri

kalmıştı, durumu daha da kötüleştiriyordu. Kızgın ve asık bir suratla banyodan çıktı. Dün gece ona ateş edenin kim olduğunu bir an önce bulmak istiyordu, çünkü Stevie'den uzaklaşmak istiyordu. Mümkün olduğunca çabuk...

Yatak odasının kapısında durakladı, bir an için eşofmanlarını çıkarıp kotunu giymeyi düşündü, sonra bundan vazgeçti. Stevie neyi kaçırdığını görmeliydi. Tabii babası da aşağıda olacaktı. Küfürler mırıldanarak Clay kotunu üzerine geçirdi. Gömleğini ve ayakkabılarını giymeden alt kata indi, aklından bin tane şey geçiyordu. Bu durumdayken kendisinden hoşlanmıyordu. Kafasının yoğun olduğu, her an patlayabilecek bu ruh hâlinde olmayı sevmiyordu. Biraz rahatlamaya ihtiyacı vardı. Belki Fiji'yi onarırdı, biraz izne ayrılır ve babasıyla balığa giderdi. Ya da belki kendi kızını bulmak için batıya giderdi. Bir kez daha kendini Sienna'ya dinletmeye çalışırdı. Stevie oturma odasında dikiliyordu, pencereden koya bakıyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Kafası karışık görünüyordu. Clay merdivenden inerken bir ses çıkarmış olmalıydı çünkü Stevie hızla başını ona çevirmiş ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Clay bir şey söylemedi, Stevie'nin bakışlarının aşağı indiğinin farkındaydı. Kotunun, ereksiyonunu saklamada eşofmanlarından yalnızca biraz daha iyi olduğunun farkındaydı. *Ne olmuş yani? Bırak neyden vazgeçtiğini görsün.* Stevie dudaklarını yaladı ve Clay ilkel bir dürtüyle tatmin olmuş hissetti. Onun yanından geçerek mutfığa ilerledi, hâlâ hiçbir şey söylemiyordu.

"Clay..." diye fısıldadı Stevie arkasından. "Bekle. Sana bir şey söylemem gerek... Durman gerek. *Clay.*"

Clay onu duymazdan geldi, peşinden gelen Stevie'nin yürürken değneğinden çıkan sesleri duyuyordu. Stevie onu kolundan yakaladı ve çekti ama çok geçti. Clay mutfak kapısını açtı ve olduğu yerde kalakaldı.

Babası mutfakta bir kadınlaydı, liseli sevgililer gibi öpüşüyorlardı. Tanner'ın bir eliyle spatulayı diğer eliyle kadının göğsünü tutmuştu. Kadının eli biraz daha aşağıdaydı. Clay bir an için bakmaktan daha fazlasını yapamadı. Gözlerini kadının yüzüne kaldırdı ve bu kadını daha önce görmüş olduğunu fark etti. Yakın bir zamanda... Ama o zaman üzerinde başka kıyafetler vardı. Kadın lanet olası bir dalgıç kıyafeti giymişti. *Şerif Yardımcısı Nell Pearson...* Şu anda eliyle babasının takımlarını avuçlamakta olan kadın... *Nell güvenli*, demişti babası önceki gün iskeledelerken. *Onu bizzat ben kontrol ettim.* Clay babasının gerçeği söylediğini görebiliyordu. Arkasında duran Stevie iç geçirdi. "Seni durdurmaya çalıştım." diye fısıldadı. Clay'in artık

kiyafetlerini değiştirmesine gerek yoktu çünkü tam anlamda saklayacak hiçbir şeyi yoktu. Babasını başka bir kadınla yakalamak kesinlikle cinselliği öldüren bir tecrübeydi. Ve çileden çıkartan... Gırtlğından çıkan ses anlamlı bir kelime oluşturmaktan çok uzaktı ama babasının ilgisini çekmeyi başarmıştı. Tanner ve şerif yardımcısı sıçrayak birbirlerinden ayrıldılar, güçlükle soluyorlardı. Tanner gözlerini kapadı. "Clay... Ben... Ben senin burada olduğunu bilmiyordum."

"Bu belli oluyor." dedi gergin bir sesle. Gözlerini kısıp kadına baktı. "Bayan Pearson..." Nell kırklı yaşlarının sonunda, Clay'in annesinin şişmanladığı yaşlarda minyon ve canlıydı. Yüzünde kırışık yoktu ve annesinin aksine genç görünüyordu. Annesinin saçları griyken onun saçları açık sarıydı. Annesi yaşını gösteriyor olmaktan gocunmazdı. Pearson'ın bu konuda endişelenmesine gerek yoktu. *Çünkü benden yalnızca birkaç yaş büyük.* "Nedir bu?" diye buz gibi bir sesle sordu Clay, Pearson ona fal taşı gibi gözlerle baktığında.

Tanner ona uyarıcı bir bakış fırlattı. "Sesine dikkat et evlat." diye çıkıştı. Kolunu koruyucu bir tavırla şerif yardımcısının omzuna atmış, onu kendine çekmişti. "Nasıl görünüyorsa işte o. Nell ve ben..." Hazin bir gülümsemeyle şerif yardımcısına baktı. "Sen neyimsin tatlım?"

"Yol arkadaşıyım." dedi Pearson. "Senin hakkında çok şey duydum Clay. Beni bu şekilde tanımanı istemezdim. Baban ve ben yakınlaşmıştık."

"Bunu görebiliyorum." dedi Clay soğukça

"Clay..." diye mırıldandı Stevie. Onu kolundan hafifçe çekti. "Bir dakika gelir misin? Lütfen!"

Clay kolunu ondan kurtardı. Buradan çıkması gerekiyordu. Patlaması gerekiyordu. Arka kapıya doğru hareketlendi ama arkasında onun lanet değneğinin tangirtisini duyabiliyordu. "Geri çekil Stevie." diye kükredi. Kendini kapıdan dışarı attı, koşma ihtiyacı duyuyordu. Bu *deliliği* yakıp kül etmek istiyordu.

"Ayakların çıplak." diye bağırdı Stevie arkasından. "Hastalanacaksın ya da ayağını keseceksin."

Clay hızla arkasına döndü, Stevie'nin kapı ağzında durmakta olduğunu gördü ve öfkesi patlamıştı. "Sen annem *değilsin.*" diye tısladı. "Ve benim yalnızca 'arkadaşım' olmanı istemiyorum. Benden tek istediğin koruma ve arada bir kaşınıtı gidermem, bu yüzden beni umursuyormuş gibi *davranma.* Buradan ayrılmaya hazır ol. Geri döndüğümde seni şehre geri götüreceğim."

Stevie konuşmak için ağzını açtı, sonra akıllıca davranarak bundan vazgeçti.

"İyi seçim." dedi Clay sertçe. Bahçe kapısından çıkmak üzereyken bir şey yanındaki çitlere çarptı. Ayakkabısı... Diğer ayakkabısı da hemen arkasından aynı yere çarptı. Stevie'nin iyi bir eli vardı. Bu kontrol yeteneğiyle onu avlayabilirdi ama bunun yerine ayakkabıları çitlere fırlatmayı seçmişti. Clay mesajı alarak arkasına baktı. Stevie'nin bir elinde çelik yelek, diğerindeyse kask vardı.

"Ne istersen onu yap." dedi sessizce. "Vurulma yeter." Yeleği ve kaskı yere bıraktı ve evin kapısını arkasından kapadı.

17 Mart Pazartesi, 12.00

Stevie mutfığa döndüğünde Tanner ve Şerif Yardımcısı Pearson'ı kol kola ayakta dikilirken buldu, ikisi de şoka girmiş ve perişan hâldeydiler. Bir an için üçü de dikkatle birbirini tarttı. "Pekâlâ..." diye mırıldandı Stevie. "Bu tuhaf bir durum."

Şerif Yardımcısı Pearson, Tanner'ı o ayakta tutuyormuş gibi baktı. "Oturabilirsin Tanner." dedi.

"Kötü hissetmiyorum Nell. Oturmama gerek yok." diye çıkıştı Tanner, sonra göğüs geçirdi. "Özür dilerim tatlım. Onun üzüleceğini biliyordum. Bu kadar kızacağını tahmin etmemiştim."

Pearson eliyle onun kolunu okşadı. "Ona zaman tanı. Alışacaktır. Onun için bir şok oldu."

Deme ya, diye geçirdi Stevie aklından. Tanner kendine bir bardak kahve aldı. "Dışarıda oturup geri dönmesini bekleyeceğim."

Kapı kapandı ve Stevie'yle şerif yardımcısı baş başa kaldılar, Pearson ocağı yakıp yemek pişirmeye koyulmuştu. "Aç mısınız dedektif?"

"Bana Stevie diyebilirsiniz. Ve evet, açlıktan ölüyorum. Ama benim için bir şeyler hazırlamanıza gerek yok. Mikrodalga işimi görür."

"Ben gergin ya da üzgün olduğumda yemek yaparım." dedi Pearson. "Son birkaç günde sık sık yemek yaptım, Tanner bana cumartesi günü Clay'in sen ve senin kızınla birlikte buraya gelmekte olduğunu söylediğinden beri... Ama işe yaradı. Tanner'ın evinde bir dolu insan vardı, böylece yaptığım yemeklerin hiçbirisi çöpe gitmedi."

"Ah! Dün yediğimiz lazanyayı siz yaptınız. Ve önceki gece yediğimiz dana güveci... Çok iyi bir aşçısınız."

“Teşekkür ederim.”

Stevie, Nell’in yumurta sıvısı dolu bir kâseyi tavaya döküşünü izledi, bu ona Izzy’yi hatırlatmıştı, o gerçek anlamda mutfakta olmaktan keyif alıyordu. “Yemek yapmak beni strese sokuyor. Evimizdeki tüm yemekleri kız kardeşim yaptığı için şanslıyım. O bizimle birlikte yaşıyor.”

“Sen görevdeyken evde kızına bakacak biri olduğu için şanslısın.”

“Izzy bu konuda çok yardımcı oluyor. Benim bu kadar ‘çatık kaşlı’ olmamam için yaptığı kreplerin üzerine gülün suratlar çiziyor. Yıllar geçtikçe bunu daha sık yapar oldu.” diye ekledi Stevie hüznle. “Siz isteyken çocuğunuza bakacak kimsen yok mu?”

“Oğlum on beş yaşında. Artık kendi başının çaresine bakabiliyor ama çok geç kalacak olursam Tanner onu kontrol ediyor. Genelde düzenli bir çalışma tempom var. Küçük bir kasabanın şerif yardımcısı olmanın artılarından biri. Boston’da Özel Vakalar Ekibi’nde⁵⁷ çalışırken sürekli fazla mesaiye kalıyordum.”

“Peki... Şerif Moore’un Tanner’la ilişkinizden haberi var mı?”

Nell ona bir tabak dolusu sahandaki yumurta uzattı. “Hayır. İlişkimiz oldukça gizliydi. Bugüne kadar... Tanrı’m, aklım neredeydi?”

“Yanlış anlamayın ama ben bu olaya karışmasam daha iyi.”

Nell kıkırdadı. “Seni suçlamıyorum. Ve lütfen bana Nell de.”

“Pekâlâ...” Stevie yumurtadan bir çatal aldı ve göğüs geçirdi. “Gerçekten harika bir aşçısın Nell.”

“İtiraf etmem gerekire özel ders aldım.” Üstteki raflardan büyük bir karıştırma kabı indirdi. “Benim kocam da aşçıydı, huzur içinde yatsın. Onu kaybedince yemek yapmayı öğrenmek zorunda kaldım, yoksa Ben ve ben açlıktan ölürdük. Ben artık kendine yemek yapabilecek kadar büyüdü ama o zamanlar dört yaşındaydı.” Kremayı kaba döktü ve onu mikserle yerleştirdi. “Bir iki dakika gürültü çıkaracak. Hazırlamak daha zor ama taze kremşanti gibisi yoktur.”

“Yumurtanın üzerine mi?”

Nell pis pis sırtıttı. “Hayır. Şu anda çok gerginim. Sana krep de yapıyorum.”

57-Bazı polis departmanlarında yer alan görev birimi. Ağırıklı olarak cinsel suçlarla ilgilenirler.

Kremşanti hazır olurken Stevie onun mutfakta bir balerin gibi süzülüşünü izledi. Mikser durduğunda Stevie bir dakika kadar önce aklında beliren soruyu sordu, bunun uygunsuz kaçacağından endişelenmiyordu. Şerif yardımcısına karşı ummadığı bir yakınlık duyuyordu. Belki ikisi de eşlerini kaybettikleri içindi. Belki ikisi de polis olduğu için... Belki Nell, Stevie için patronuna ve sevdiği adama karşı çıktığı için... "Kocanı nasıl kaybettin Nell?"

"Sarhoş bir sürücü... Ben'i futbol antrenmanından almaya gidiyordu ama oraya hiç varamadı. Daha önce bildirimin yapıldığı tarafta hiç olmamıştım."

Stevie başını yukarı kaldırıp Hyatt'ın kendisine korku dolu bakışlarla baktığını gördüğü anı düşündü. "O yoldan ben de geçtim."

"Biliyorum." Nell krepin malzemelerini başka bir kâseye koydu ve eliyle karıştırdı. "Tanner'la tanıştığымda yeni bir ilişkiye hazır değildim." Stevie'ye kendini küçümseyen bir sırıtişla güldü. "Hayır Tanner'lar 'Ohhh Tanner'lara dönüşene kadar bana ısrar edip durdu."

Stevie, Nell'in müstehcen esprisine güldü. "Seni sevdim Şerif Yardımcısı Nell."

"Ben de seni sevdim." Nell arka kapının penceresinden dışarı bakarak göğüs geçirdi. "Ailem henüz bunu bilmiyor. Oğlum bundan şüpheleniyor tabii ama bunu bana sormayacaktır. On beş yaşındayken anne babanın seks hayatları olduğunu düşünmek istemiyorsun."

"Kırk bir yaşındayken de..." dedi Stevie hafifçe. "Clay'le aynı yaşlarda olman ona batıyor olmalı."

"Bunun farkındayım. Ne Tanner ne de ben gençleşecek durumda değiliz."

"Onu seviyorsun."

"Evet. Bana evlenme teklifi etti. Ona evet dedim." Nell biraz soluk soluğa güldü. "İlk sana söylüyorum."

"Benim için onurdur. Ve senin güvenini boşa çıkarmayacağım. Sana başka bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette..." Nell hazırladığı hamurumsu karışımı tavanın üzerine döktü.

"Korkmuş muydun?"

"Tanner'dan mı? Yakınlaşmaktan mı? Bir kez daha canının yanmasından mı? Hepsine evet. Ama, sanırım, beni en çok korkutan şey her şeyi berbat etmektir. Kocam ve ben uzun süredir beraberdik. Birlikte bir çocuğumuz olmuştu. O iyi bir adamdı. Kendi deyimiyle 'Haçlı Seferleri'ne giden polis karı-

sına karşı çok sabırlıydı. Bir kurban seçer ve adaletin peşine düşerdim. Tüm başarısızlıklarına rağmen beni seven bir adama sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşünürdüm.”

“Seni anlayabiliyorum.”

“Anlayacağını tahmin etmiştim. En sonunda Tanner’a hayır dememe neden olan şeyin bir adamı daha kaybetmenin korkusu olmadığını anladım. Korkumun sebebi hiçbir şeyin eskisi kadar iyi olmayacağına dair inancımdı.”

İkinci en iyi, diye düşündü Stevie. “”Bunu da anlayabiliyorum. Kocan senin ruh eşinmiş. Bir daha böylesini nasıl bulabilirdin?”

“Tam olarak öyle değil. Tanner’ın bunu ne zaman anlayacağını düşünüp duruyordum. Benim nasıl problemlili biri olduğumu, benimle yaşamının ne kadar zor olduğunu ne zaman anlayacaktı? Tüm bu çabaya değmedeğimi ne zaman fark edecekti?”

“Neden öyle düşünsün ki?” diye sordu Stevie kaşlarını çatarak. “Öncesinde çok iyi bir evliliğin varmış. İlk kocan senin buna değer olduğunu düşünmüş.”

Nell ona döndü, elinde bir tabak vardı. “Ama o bir melekti. Onu açıkça hak etmediğim hâlde beni seviyordu. Bilirsin, bir şeyin değerini gidince anlarsın.”

“İyi şeyleri hatırlamak daha güvenlidir.” diye mırıldandı Stevie. “Özellikle de gerçekten iyilerse...”

“Kesinlikle... Tanner’la ilgili kötü bir şey olacak diye düşünmekten kafayı yiyordum. Ve sonra fark ettim ki Tanner beni, tüm kötü yanlarıma ve düzeltilmesi gereken şeylere karşın sevmiyor. Beni *ben* olduğum için sevmiyor.”

Stevie ona baktı. Aklındaki yapbozun bir parçası yerine oturuyor, çok önemli bir farkındalığın boşluğunu dolduruyordu. “İkinci bir ilişkide başarısız olacağından korkuyordun çünkü ilk ilişkisinde seni kocanın taşıdığını düşünüyordun. Tüm işi onun yaptığını...”

“Evet...” dedi sessizce. “Ama yanılmışım. Ve sen de yanıyorsun.” Nell tabağı masaya koydu ve Stevie kesik kesik bir soluk verdi, gözyaşları gözlerine batıyordu. Gülen yüzü bir krepti, tıpkı Izzy’nin yapmayı sevdiği gibi fakat bunun bir de kremşantiden saçları vardı. “Teşekkürler...” diye fisıldadı Stevie.

Nell omuz silkti. “Krep yapması kolay.”

Ama Stevie bunu ima etmemişti. “Krep için de teşekkür ederim. Izzy bu saç fikrine bayılacak.”

Nell onun omzunu sıvazladı. “Şimdi gitmem gerek. Yakında görev başında olacağım. Clay’e sevgilerimi ilet.” Tanner’ın bardağını doldurmak için cezveyi aldı ve geri döndüğünde dudakları belirgin şekilde şişmişti, gözleri hülyalı bakıyordu. Tanner, belli ki, iyi öpüşüyordu. Armut dibine düşerdi.

Stevie, Nell’e el salladı ve krepe yumuldu, iki seçenek arasında kalmıştı; ya aralarını düzeltmek için gidip Clay’i bulacaktı ya da aynısını yapmak için kız kardeşini arayacaktı. Gülen suratlı krepe bakarken Izzy’nin şikâyet etmeden yaptığı bütün o işleri düşündü. Izzy onlara bir yuva sağlamıştı. *Ve ben ona hiç içten bir teşekkür etmedim.* Izzy Cordelia’yı büyütmesi için Stevie’ye yardım etmişti. Kız kardeşinin Cordelia’nın iyiliği için fikir belirtmeye fazlasıyla hakkı vardı. Stevie cumartesi günü, Izzy’nin özürlerini kabul ederken bile sert davranmıştı. *Beni Cordelia ve atlar konusunda aldatmamalıydı, ama...* Izzy haklıydı. Stevie ağzından çıkanlar için ondan özür dilemeliydi ama aynı zamanda son sekiz yıldır yaptıkları için ona teşekkür etmeliydi. Stevie değil çözümün, sorunun farkında değilken, Izzy Cordelia için doğru olanı yapmıştı.

Tıpkı Clay gibi... Stevie’nin onunla arasında düzeltmesi gereken başka şeyler vardı ama amaçları aynıydı. Döndüğünde Clay’le konuşacaktı. Giderkenki kadar sinirli olmayacağını umuyordu. Şimdilik Tanner’ın evindeki güvenli telefonu aldı ve kız kardeşini aradı. “Alo, Izzy. Benim.”

17 Mart Pazartesi, 13.05

Clay koşarak eve döndü, hâlâ kumsalın saldırganın beklerken üzerine uzandığı bölümünü ve kurşunların çoğunun isabet ettiği iskeleyi araştıran Joseph’in ajanlarının ve Olay Yeri İnceleme ekiplerinin sataşmalarını duymazdan geliyordu. Üzerinde çelik yelek ve kaskla plajda çıplak bir şekilde koşan bir adamı her gün görmediklerini tahmin ediyordu. Ve Stevie sağ olsun, ayakkabıları üzerindeydi. Cinsel öfkesinin bir kısmını vücudundan atmıştı ve şimdi tamamen kendinden utanıyordu. Stevie’yi yapması için zorladığı şeyi yaptığı için babasına çıkmıştı; ölü bir eşi arkada bıraktığı için... Kapıyı iterek açtı ve durdu. Babası sallanan kanepede tek başına oturmuştu, kahvesinden bir yudum alıyordu, yorgun görünüyordu. “Özür dilerim baba.” Clay kapının tangirtıyla kapanmasına izin verdi, kaskını ve ceketini çıkardı ve Tanner’ın yanına kanepeye oturdu. “Buna hakkım yoktu ve gerçekten üzgünüm.”

“Sorun yok. Hafta sonu boyunca sana bunu söylemeye çalışıyordum ama elime geçen fırsatta dikkatimi dağıtacak bir şey oldu. Ya da belki ben bahane arıyordum.”

“Yalnız olmadığına sevindim. Gerçekten... Burada tek başınasın diye endişeleniyordum. O an yalnızca bir şok yaşadım. Bir sebebi de gerçekten boktan bir ruh hâlinde olmamdı. Umarım sen ve Şerif Yardımcısı Pearson arasında bir sorun yaratmadım.”

“Ona Nell demelisin.”

Clay kalbinin yatıştığını hissetti. Babası onun adını neredeyse reveransla söylüyordu. “Tamam. Onunla nerede tanıştın ve ne zaman?”

“Bir lokantada... Sanırım kadınlarla lokantalarda tanışmak benim kaderim.” Clay gülümsedi. Tanner annesiyle de garsonluk yaptığı bir lokantada tanışmıştı. “Nell kahve içiyordu ve ben de... Konuşmaya başladık ve sonra laf lafı açtı.” Tanner omuz silkti. “Senin annen gibi bir kadın daha olmayacak. Ama Nell iyi biri. Sabah mutlu uyanmak için bana bir sebep veriyor. Ona bir şans vereceğini umuyorum.”

“Merak etme. Söz veriyorum.” Clay öne eğilip ellerini dizlerine koydu. “Pekâlâ, yani onunla evlenecek misin?”

“Elbette onunla evleneceğim. O henüz oğluna söylemedi. İlk önce sana söyleyecektik.”

“Teşekkür ederim. Şimdi iskeledeki o konuşma anlamlı hâle geliyor. O, dalışlarının bir tatbikat olduğunu bana söylemeni istemişti ama sen ve Lou karşı çıkmıştınız. Tepesi atmış görünüyordu.”

“Atmıştı. Ama onu rahatlattım.” dedi Tanner kendini beğenmişçe.

Clay öksürdü. “Tanrı’m. Bunu düşünmek istemiyorum.” Bakışlarını babasının teknesine çevirdi ve bir taş daha yerine oturdu. “Pekâlâ, en azından çikolatalı prezervatiflerin kaynağını artık biliyorum.”

Öksürme sırası Tanner’daydı ve her yere kahve sıçrattı. Clay gülererek babasının sırtına vurdu. “Bunu hak ettin ihtiyar.”

“Tanrı’m, Clay...” Tanner ağzını kazağının koluyla sildi. “Onlar bir şakaydı.” dedi ağzından tükürükler saçarak. “Sevgililer günü için...”

“Bu konuyu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim.” dedi Clay ılımlılıkla ve tekrar öne eğildi. “Hangi kadının onları orada bırakmış olabileceğini düşünmekten kafayı yiyecektim.”

“Sanki çok kadın atmışsın gibi...” diye homurdandı Tanner.

"Haklısın. Şu anda bana karşı 1-0 öndesin."

Tanner göğüs geçirdi. "Sana dün gece söyledim oğlum. Bu, görüldüğünden daha zor."

"Bunu anlıyorum. Aynı zamanda pis bir ikiyüzlü gibi hissediyorum, Stevie'nin yapmasını istediğim şeyi sen yaptığın için sana kızdım. Fakat Paul Mazzetti öleli sekiz yıl oldu."

"Pek çok açıdan bu hâlâ Stevie için dün gibi. Senin kalbini bir kez kırdı ve bunun için ona hâlâ kızgınlım. Ama ona çok da kızamıyorum. Ben de Nell'i ikna etmek zorunda kalmıştım ve kocası öleli on bir yıl olmuştu. Onu ikna etmek için doğal bir ortam yaratmam da gerekiyordu. Annenin içinde bulunmadığı bir ortam... Tekne bunun için idealdi. Birazcık şarap, güzel bir yemek... Kadınları etkilemen gerek evlat."

"Ben onu zorlamayacağım baba."

Tanner bir kez daha göğüs geçirdi. "Bu uzun zaman önceydi Clay. Ve ne pahasına olursa olsun, sen Donna'yı da zorlamadın. O kız akıl hastasıydı. *Yalan söyledi*. Bu kadar basit. Ailesine ve senin kızına yalan söyledi."

"Biliyorum. Ama *on sekiz* yaşındaydım ve işin içine *bir* dâhil olmuştu."

"Öyle olsa bile ben seni biliyorum. Sen bir kadını zorlamazdın. Öyle biri değilsin. Bu yüzden bunu aklından çıkar. Ayrıca Stevie, Donna değil. Biraz kontrolcü ve birazdan biraz daha fazla korkutucu ama iyi bir kalbi var. Senin iyi bir adam olduğunu görecektir. Buna eminim."

Clay bir soluk verdi. "Stevie'yi şehre götürmem gerek ama mümkün olduğunca çabuk geri döneceğim. Seni ve Nell'i yakın bir zamanda yemeğe çıkarmak istiyorum, eğer izin verirse onunla aramı düzeltmek niyetindeyim."

"Verecektir. Bana çoktan söyledi bile. Dedğim gibi, o kibar bir kadın."

Clay başını çevirip babasına baktı. "Başka türlüüne aşık olmazdın zaten." Ayağa kalktı, çelik yeleği ve kaskını yerden aldı. "Donmak üzereyim. İçeri girip biraz ısınacağım ve SUV'yi hazırlatacağım. Bu evde kalmasan iyi edersin. Dün gece ateş açan adam her kimse geri gelebilir. Nell'de kalabilir misin?"

"Bunun için ısrar etti. Hatta Columbo, Lacey ve yavru köpekleri de getirebileceğimi söyledi. Tek şartı kanepede uymak zorunda olmam. Oğlunun aklına başka şeylerin gelmesini istemiyor."

Clay yüzünü ekşitti. "Bu görüntüyü aklıma getirmek zorunda değilsin. Ama senin için mutluyum baba. Gerçekten..." Ama Clay mutfığa giderken bir kez daha suratını

buruşturdu, az önceki anı hâlâ çok canlıydı. Babasını annesinden başka bir kadınla görmeye alışması zaman alacaktı.

Stevie masada oturmuş telefonla konuşuyordu. Birden gözlerini çevirip Clay'e baktı ve yüzünü inceledi, omuzları biraz rahatlamıştı. "Gitmem gerek." dedi telefona. "İşleri halledince seni tekrar arayacağım. Seni seviyorum." Gelen cevaba gülümsedi, sonra telefonu kapattı.

"Kimdi o?" diye sordu Clay, Stevie telefonu kapattıktan sonra. Onun kullandığı son iki kelimedeki kıskançlık değil, yalnızca tanıdık bir özlem sezmişti. Çünkü sesinde tutku ya da arzu yoktu. Yalnızca aile sıcaklığı vardı.

"Izzy... Anne babamı çiftiğe götürüp Cordelia'nın yanında olmak istiyor ama takip edileme riskini almak istemiyor. Grayson'ı arayıp onları oraya götürmesini isteyecektim."

"Grayson zaten çiftlikte. Acil servisten çıktıktan sonra Paige'i doğrudan oraya götürdüğünü mesaj attı. Paige'in iyileşme sürecini orada geçirmesinin şehirdeki evlerine gitmekten daha güvenli olacağını düşünmüş."

Stevie tek kaşını aniden havaya kaldırdı. "Paige'in bacağı ne kadar kötü?"

"Bir sıyrıktan daha kötü ama hastanede yatarak tedavi görmesini gerektirecek kadar kötü değil. Kurşunu bacağından çıkarmak zorunda kalmışlar ama bunu ayakta halletmişler. En az birkaç gün iş başında olamayacak."

Stevie'nin gözlerinden küçük bir panik dalgası geçti. "O zaman Cordelia'yı kim koruyacak?"

"Çiftliğe giden özel yolda Joseph'in iki ajanı bekliyor. Lou çiftliğin içinde Cordelia, Emma ve Christopher'la birlikte. Maggie VanDorn ve Alec de elbette oradalar. Maggie'nin tüfeklerle arası iyidir, Alec de kendi başının çaresine bakabilir."

Stevie gözle görülür biçimde rahatlamıştı. "Şerif Moore orada ne kadar kalabilir?"

"Fazla kalamayacak ama merak etme. Paige'in bacağına görür görmez onun yerini alacak birine ihtiyacım olduğunı anladım. Yatmadan önce Chicago'dan arkadaşım Ethan Buchanan'ı aradım, buraya gelmesini ve görevi devralmasını istedim." Clay duvardaki saate baktı. "Bir saate kadar BWI'ya inmiş olur. Izzy'ye onu ve anne babamı çiftliğe giderken Ethan'ın alacağını söyle."

"Onu birazdan arayacağım, teşekkür ederim." Stevie cep telefonunu gösterdi. "Emmâdan bir mesaj aldım. Phin Radcliffe röportaj ihtimalinin üzerine balıklama atlamış. Dördü çeyrek gece ışıkları ve diğer teknik şeylerin kurulumunu yapmak

üzere Peabody Otel'de olacak. Grayson çatı katındaki ikiz oda-ya Emma'nın adına rezervasyon yaptırmış. Bizi içeri almak için bekliyor olacak."

"O zaman bir an önce şehre geri dönelim. Tuzağı ne kadar erken kurarsak bu puştları o kadar erken yakalarız ve siz de normal hayatınıza dönersiniz." Clay kendini koyvermeden önce arkasını dönmeyi başarmış ve Stevie'den de bunu görmesini beklemişti. Bu işi kafasında bitirmişti. Gerçekten, tamamen bitirmişti. "On beş dakika içinde hazır ol." dedi omzunun üzerinden.

Baltimore, 17 Mart Pazartesi, 16.00

Sam Hudson polis departmanının dışındaki bir banka oturmuş, cep telefonundan tuşladığı numaraya bakıyordu ve korkup vazgeçmeden önce 'ara' tuşuna bastı.

"Charm City Sigorta... Ben Dion Raines... Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Umarım olabilirsin. "Dion, benim, Sam Hudson... Liseyi beraber okumuştuk."

Kısa bir sessizlik oldu. "Sam, elbette... Güreş takımı... Eyalet finallerine gitmiştik."

"Güzel günlerdi." dedi Sam zayıf bir gülümsemeyle. "Umarım kötü bir zamanda aramadım. Sana bekârlığa veda partinle ilgili birkaç soru sormam gerekiyor."

"Benim bekârlığa veda partim mi? Neden bunu sormak istiyorsun?"

"Uzun hikâye, seni bununla sıkmak istemiyorum." Neredeyse Thomas Thorne'un önerdiği yalanı söyleyecekti. Bir arkadaş için parti düzenlediğini ve The Rabbit Hole hakkında bilgi istediğini... Ama kendine hayat boyu yetecek kadar yalana ve yarım doğrulara sahip olduğuna karar verdi. "Esasen, bana o partinin nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

"Elbette..." dedi Dion kararsızca. "Caps'lerin⁵⁸ maçına gittik ve sonra da stadın yanındaki bir bara... Sahiden Sam, neden bunu bilmek istiyorsun?"

Sam bir rahatlamayla ürperdi. Bir Caps maçı... The Rabbit Hole değil. "Çünkü partiden birkaç gün önce senin müstakbel eşinin ağabeyi olduğunu söyleyen birinden bir telefon aldım, bana güreş takımındaki herkesi senin partine davet ettiğini söyledi."

Uzun bir sessizlik... "Eşimin bir ağabeyi yok. Senin başın bir tür belada mı?"

Bir rahatlama dalgası daha gelmişti, bu seferki beraberinde daha büyük bir öfke dalgasını da getirmişti. "Hayır ama bir başkasının belada olabilir." Onu tuzaga düşüren her kimdiyse... "Sana iyi dileklerini sunmak için o adamın söylediği bara gittim. O gece benden bir şey çalındı." Hayatının bir günü ve aklının bir parçası... *Ve babam...* Sam o puştan nefret ediyordu ve öldüğü için üzgün değildi ama annesinin acı çekiyor olmasından da nefret ediyordu. "Yakın bir zamanda, kimliği belirsiz bir kişi tarafından, o şey bana geri verildi ve ben onun sekiz yıl boyunca nerede olabileceğinin izini bulmaya çalışıyorum."

"Vay canına!.. Bu inanılmaz. Sana dürüstçe söyleyebilirim ki o telefon hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Başka kimse bana benzer bir telefon aldığını söylemedi. Senden bir şey çalmak için birinin benim bekârlığa veda partimi kullanmış olması tuhaf. Ama, hey, partime gelmek istediğin için teşekkürler adamım! Bu hoşuma gitti. Bana keşke seni de çağırsaymışım dedirtti ama seni lise mezuniyetinden sonra hiç görmemiştim."

"Sorun değil. Evliliğini tebrik ederim. Ve teşekkürler... En azından bu hırsız aramaya nereden başlayacağımı biliyorum. Kendine dikkat et." Sam telefonu kapattı ve ürperdiğini hissetti. Onca insan içinden Dion Raines'i kullanmak niyeydi? Onu The Rabbit Hole'a çekmek için bu çok büyük bir riskti. Dion'u arayıp bunu pekâlâ teyit ettirmiş olabilirdi. Hayır, diye düşündü. *Ettiremezdim.* Parti bir sürpriz olacaktı. Arayan kişi Dion'u aramamasını, sürprizi bozmamasını istemişti. *Bana tuzak kuruldu.* Ama neden? Ve kim tarafından? Babası ölmüştü. *Birileri ya suçu benim üstüme atmak istedi ya da... Ne?* Muhtemelen babasının borçlu olduğu pek çok torbacı vardı. Ama onu kesinlikle öldürmüş olamazlardı. O zaman paralarını alamazlardı. *Ve onu öldürmüş bile olsalar, beni neden işin içine dâhil etsinler?* Kilit soru buydu.

"Hey, Hudson, iyi misin?"

Sam başını kaldırdığında Ruby Gomez'in önünde dikilmekte olduğunu gördü, kırmızı tırnakları ortalarda görünüyordu. Hâlâ mesaideydi. "Evet, sanırım." dedi. "Sen burada ne yapıyorsun?"

"Teğmen Hyatt'a bir rapor bırakmam gerekiyordu. Seni burada otururken gördüm, morga götürdüğüm cesetler kadar beyazsın. Şu arkadaşın Dion'u aradın mı?"

Sam ona dün geceki detaylar hakkında güveniyordu ve ona The Rabbit Hole'a gitmeyi teklif ettiğinde hemen kabul etmişti. "Evet. O gece orada bir parti yokmuş ve hatta eşinin bir ağabeyi bile yokmuş."

"O zaman bu iyi. Benim vardiyam bir saat içinde bitiyor. Seninle nerede buluşalım?"

"Benim evime ne dersin? Sana adresi mesaj atarım."

"Pekâlâ... Seninle orada buluşacağım ve The Rabbit Hole'a uygun kıyafetler giyeceğim."

Sam o kıyafetlerin ne olabileceğinin düşüncesiyle irkildi. "Bunu yapmana gerek yok."

Ruby sırtıttı. "Çantamı çoktan hazırladım. Ve evet, eğer polislere vermeyecekleri bilgileri almak istiyorsam buna gerek var. Sen arabada bekleyeceksin. Etrafa Jim Friday'mişsin hissi saçyorsun." Ruby birkaç adım ilerledi. "Yalnızca gerçekler bayan..." diye kısık bir sesle onu taklit etti.

"O senin dediğin Joe Friday."⁵⁹ dedi kıkırdayarak ve Ruby'nin sırtıttı yumuşadı. Sam onun bunu bildiğini ama sırf kendisini güldürmek için yanlış söylediğinden kuşkulanıyordu. "Hey Ruby, neden raporu Teğmen Hyatt'a elden teslim ettin? Neden mail atmadın?"

"O, Phil Skinner'in otopsi raporuydu. Dün intihar eden adamın... Hyatt ve Baltimore Polis Departmanı'nın tamamıyla birlikte devre dışı kaldı. IA'dan bir polis için içine karışmış olabileceği için Eyalet Polisleri bir soruşturma yürütüyor. Ama ben Hyatt'ı uzun zamandır tanıyorum. Skinner'in bağımlının teki olduğunu göremediği için kendine kızıyordu. JD de sarsılmış durumda. Skinner'in silahı ağzına dayayışını görmüş. Onları biraz rahatlatmak istedim. Skinner birkaç yıldır bağımlıymış. Onların yapabileceği bir şey yokmuş."

"Eyalet soruşturmasının etrafından dolandığın için başının belaya girme ihtimali yok mu?"

"Eğer biri bunu öğrenirse, muhtemelen var. Bu yüzden elden teslim ediyorum."

"Sen iyi birisin Ruby." dedi Sam sessizce.

Ruby ona gülümsedi. "Teşekkürler... Dün dediğim gibi, dün gün boyunca ölü polislerle uğraştıktan sonra hayatta olanlara yardım etmek istedim. Bir saat sonra evinde görüşürüz."

59-Los Angeles Polis Departmanı'nda çalışan, Dragnet adlı radyo ve televizyon dizisinin kurgusal başkahramanı,

Yirmi Birinci Bölüm

Baltimore, Maryland, 17 Mart Pazartesi, 16.05

Henderson Dr Sean'ın pikabındaki oturuşunu dikleştirdi. Radcliffe, yerel haberlerin altın çocuğu kanal binasından çıkmaktaydı ve kameramanıyla birlikte haber aracına doğru yürüyordu. Radcliffe'in başka bir haber yapmaya gidiyor olması neredeyse imkânsızdı. Bu kadar yaklaşmışken işin ucunu bırakmazdı. Bu da demek oluyordu ki Dr Townsend'le başka bir yerde röportaj yapacaktı. Henderson aracı çalıştırdı ve uygun bir mesafeden takip etmeye başladı.

On beş dakika sonra haber aracı Peabody Otel'in altındaki garaja girdi. Şık oteldi. Ama bir yığın kamera vardı. Orioles şapkasını sonuna kadar aşağı çekerek arabasıyla garajın içinde yavaşça dolanıyordu, bu esnada Radcliffe ve kameramanı araçlarını park edip ekipmanlarını asansöre doğru taşımaya başladılar. Asansör kapıları kapandığında Henderson kaçınıcı kata çıktıklarını görebilecek şekilde aracını göstergeye yaklaştırdı. *Lanet olsun!* Lobiye çıkıyorlardı. Peabody Otel şöhretler arasında gizliliği için tercih ediliyordu. Misafirler anahtarlarını kullanarak lobiye pas geçip garajdan doğrudan odalarına çıkabiliyorlardı. Televizyon muhabiri ve kameramanının Townsend'in odasına kadar eşlik edilmeye ihtiyaçları vardı. Henderson pikayı park etti, şapkasını daha da aşağı çekti ve lobiye çıkan diğer asansöre tam zamanında yetişti, Radcliffe ve kameramanının hangi kata çıkarıldıklarını görebilmişti. Hem de Mazzetti'nin koruması Clay Maynard tarafından... *Vay anasını!..* Belki Mazzetti de buradaydı. Henderson gösterge 'Ç' harfini gösterene dek yukarı çıkışını izledi. Bu, akla yatkındı. Çatı katı maksimum güvenliği sağlıyordu.

Odaya girmesi zor olacaktı. Mazzetti'yi dışarı çıkarmaksa daha da zor. *Ama başka bir seçeneğim yok.* Robinette'in borusu öttüğü sürece Henderson'ın bu ülkeden canlı çıkma şansı yoktu. *Röportaj bitene kadar bekleyeceğim. Sonra hamlemi yapacağım.* Henderson bara gitti, televizyonda yerel haberlerin açık olduğunu görünce memnun oldu. Bir tabureye oturduğunda barmen başını kaldırıp ona baktı. "Su lütfen." Dr Sean'ın ağrı

kesicilerinden bir tane daha alma zamanı gelmişti ve Henderson, tüm içki içme isteğine karşın, alkolle ilaçları karıştırmanın çok kötü bir plan olduğunun farkındaydı. Barmen bir gözü televizyonda suyu getirdi. "Normalde haberleri izlemem," dedi, "ama bu hafta sonu olan tüm bu çılgınlıklardan sonra neyin olup bittiğini bilmekte sakınca yok."

"İyi fikir." diye mırıldandı Henderson.

Röportajdan bir fragman ekrana geldi ve barmen keyiflendi. Barın üzerindeki sete bakmak için kendi etrafında döndü. "Dr Townsend bu oteldeki misafirlerimizden biri." dedi. "Çok iyi bir kadın. Buraya daha erken saatlerde kocasıyla birlikte geldi. Restoran kapalıydı ama açıktan ölüyorlardı, ben de onlara burada bir şeyler hazırladım. Hâlâ kendine gelememişti, zavalıcık! Cumartesi günü keskin nişancı saldırısında o Harbor House Restoran'daydı. Kurbanlardan birine ilk yardım yaptı."

"İyi bir insan olmalı." Ölmek zorunda olması ne kötüydü. Eğer Henderson, Mazzetti'yi almak için içeri girerse polisler ötmemesi için içerideki kimseyi sağ bırakmaması gerekiyordu.

Barmen öne eğildi. "Söylentiye göre esas hedef onun yanında oturmakta olan kadınmış. Şu kadın dedektif..."

"Bunu ben de duydum. İki kadın için de çok zor zamanlar... Ve tabii kurbanlar için de..."

"Haklısın." dedi barmen. "Afedersin, başka bir müşterim daha var."

Henderson rahatlamıştı, burada bir süre daha kalmayı planlıyordu. Barmen gevezeydi ve bu iyiydi. Geveze insanlar güvenlikle ilgili detayları farkında olmadan ağızlarından kaçır-maya meyilliydiler. Henderson'ın cebindeki telefonun titreşmesi beklenmedik ve hoş karşılanmayan bir gelişmeydi. Bu 'kullan at' telefonun numarası yalnızca Fletcher'da vardı ama arayanın numarası Robinette'in kimyagerine ait değildi. "Kiminle görüşüyorsunuz?"

"Benim, Westmoreland..."

"Bu numarayı nereden buldun?" *Fletcher, senin ananı sikeceğim!*

"Fletch'ten... Beni dinle. Tehlikeydesin."

"Yapma ya!" Henderson etrafına bakındı, bir silah görmeyi umuyordu. "Neredesin?"

"Pasifik'in üzerinde bir yerlerde."

Henderson gözlerini kırıştırdı. "Efendim?"

"Ben yokum. Dışardayım. Gittim. Benim için endişelenmene gerek olmadığını bilmeni istedim. Onun sana yaptıklarından daha iyisini hak ediyorsun."

"Peki bu çok değerli bilgi için sana ne borçlu olacağım?" diye sordu Henderson alaycı bir şekilde.

"Daha sonra ödenmek üzere bir senet..."

Henderson dudak büktü. "İmkânı yok. Seni çok iyi tanıyorum."

"Hiçbir boktan haberin yok." dedi gergin bir sesle. "Ailemin Newport'taki evi bu sabah ateşe verildi. O yaptı."

"Aman Tanrı'm! Yaralandılar mı?"

"Hayır. Tatil için şehir dışındaydılar."

"Bu iyi. Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Hem hiç hem de çok... Annem tekerlekli sandalyeye mahkûm. Eğer evde olsalardı babam onu dışarı çıkaramazdı."

"Robinette bunu neden yaptı? Senin işi bıraktığını biliyor muydu?"

"Evet. Zaten bu yüzden bunu yaptı. Sana bir adres gönderiyorum. Orada bir 'yardım paketi' bulacaksın."

"İçinde ne olacak?" diye sordu Henderson kuşkuyla.

"Her şey... Ondan kurtulmak için..."

Ah! Senet Robinette'ten kurtulmaktı. "Silah? Nakit? Pasaport?"

"İlk ikisine evet... Üçünü alması için ikincisinden yeterince var."

"Neden?" diye sordu Henderson daha da kuşkulananarak.

"Çünkü ikimiz de aynı şeyi istiyoruz."

Artık istiyor olabilirlerdi. Westmoreland infaz için dün Key Otel'e geldiğinde istemiyorlardı. *Benim infazım için...* Henderson tenha bir köşeye geçti. "Dün beni öldürmek istediğini düşünürsek, eğer sana inanmazsam beni affet."

"Ben bunu yapmayacaktım... Bilirsin. Robinette'e senin kızgın bir şekilde etrafta dolaşmakta olduğundan endişelendiğimi söylemiştim ki bu da doğru. Ona ayrıca eğer koruma hakkında istihbaratın olsaydı büyük ihtimalle farklı bir yöntem kullanmış olacağını söyledim. Sana kaçman için yardım edecektim."

"O zaman neden lastiklerimi patlattın?"

"Çünkü seninle konuşmama izin vermeden kaçacağını biliyordum."

"Peki ya Key Otel'deki resepsiyon görevlisi? Onun artık pek sağlıklı biri olmadığı yönünde haberler duyuyorum." Aslına bakılırsa 'bir hırsızlık girişimi' esnasında silahla vurularak öldürülmüştü. En ilgi çekici kısım ise Fletcher'dan gelmişti, cina-yeti duyunca tamamen balataları sıyırmıştı, hele de Fletcher'ın pezevenk suratlı bir otel resepsiyonistinden çok daha fazlasını

öldürme potansiyeli olan özel formülü göz önünde bulundurulursa...

"Herife benim fotoğrafımı vermişsin." dedi Wes. "Eğer yakınlara gelirim seni uyarması için para vermişsin. Benim kimliğimi tespit edebilirdi. Seninkini de... Onun başına başka ne gelmesini bekliyordun ki?"

Bu mantıklı görünüyor. Özellikle Henderson'ın da o genç adamı canlı bırakmaya niyeti olmadığı düşünülürse... "Pekâlâ, her neyse... Sana inansaydım bile -ki inanmıyorum- sana teşekkür etmemi bekleme."

"Senin teşekkürlerini istemiyorum. Hünelerlerini görmek istiyorum. Ailem şimdilik güvende, ama... Bekle." Bir duraklama oldu. "Hostesten uzaklaşmak zorunda kaldım. Demek açık açık konuşmamı istiyorsun Henderson, pekâlâ... Robinette aklını kaçırdı. Hiçbirimize güvenmiyor ve tehlikeli işler yapıyor."

"Örneğin?"

"Örneğin, Maynard'ın evinde ölü bulunan iki polis hakkındaki raporu gördün mü?"

"Evet. Haberlerde gördüm." Heriflerin boynu kırılmıştı. "Robbie'nin yaptığını anlamıştım. Bu onun imza hareketi."

"Onun orada olmaması gerekiyordu. Mazzetti'yi nereye sakladığını araştırmam için beni Maynard'ın evine göndermişti, ona her saat başı rapor vermemi istiyordu. Bir kez saati kaçırdım ve gelip beni buldu. Maynard'ın evindeki alarma bile rek takılmıştım, özel dedektif evine dönene kadar beklemeyi planlıyordum."

"Onu polise götürecektin." diye mırıldandı. "Akıllıca..."

"Ama işe yaramadı. Robbie ben çıktıktan sonra ortaya çıktı, sonra o iki polis geldi. Polislerin..." Wes'in sesi kesilmişti. "O kelimeyi kullanmak istemiyorum. Ne yaptığını biliyorsun. Sonra beni aradı, sanki bundan hiç haberi yokmuş gibi davranıyordu. Ona özel dedektifin evinde hiçbir şey bulamadığımı, bu yüzden onun iş yerindeki sunuculara girmeyi deneyeceğimi söyledim. İA polislerinin evinin önünde meydana gelen olayı duydun mu?"

Henderson, Scott Culp'ın öldürüldüğünü radyoda duymuştu. "Maynard ve Mazzetti'ye ateş açılmış ve keskin nişancı bir polis yaralanmış. Bunu da mı o yapmış? Aklını tamamen kaybetmiş."

"Biliyorum. Senin bir ailen olmayabilir ama senin canını yakmanın bir yolunu bulacaktır. Onu durdurmak zorundayız."

"Senin için söylemek kolay. Pasifik'in üzerinde dolanıyorsun." Henderson burnundan soluyarak bıkkınlıkla göğüs geçirdi. "Bunu düşüneceğim. Eğer kabul edersem seni haberdar ederim."

"Benimle iletişime geçmene gerek yok. Ben anlarım."

Henderson yavaşça telefonu indirdi, gelen mesaja baktı. 'Yardım paketi'nin yerini gösteren bir adresti, yaklaşık otuz dakika uzaklıkta, Towson'daydı. Westmoreland'in kafası çalışıyordu. *Bu beni çekmek için bir tuzak olabilir.* Hızlıca bunu kontrol etmesi gerekiyordu. Telefonun internet tarayıcısını açtı, *Newport News* ev yangını yazdı ve bekledi. Gerçekten de Westmorelandler'in evi kül olmuştu. Komşular sersemlemişlerdi ama minnettar durumdaydılar. Evli çift önceki gece uzun bir yolculuk için çantalarını toplamışlar ve evden ayrılmışlardı. "Bunun için Tanrı'ya şükrediyoruz." diyordu komşularından biri. "Bayan Westmoreland tekerlekli sandalyeye bağımlıydı. Yangından sağ çıkamazdı."

İkinci bir mesaj gelmişti. Yine Westmoreland'den... *Umarım yangını kontrol etmişsindir. Artık yalan söylemediğimi biliyorsun. Havaalanlarında seni bekleyen adamları var. Nereye kaçarsan kaç seni bulacaktır. Dışarı çıkamazsın. Onun icabına bakmak zorundasın.* O hâlde üzerinde baskı yoktu. Hem de hiç...

Barın üzerindeki televizyonun ekranını birden saat beşteki Emma Townsend röportajının tanıtımını yapan Phil Radcliffe'in suratu kapladı. Mazzetti yakınlardaydı. *Muhtemelen tam burada, otelin çatı katında...* Henderson bunu hissedebiliyordu. *Bu yüzden plana sadık kal. Mazzetti senin buradan çıkış biletin.* Ama Westmoreland'in 'yardım paketi' planının uygulanmasında yardımcı olabilirdi.

17 Mart Pazartesi, 16.55

Brenda Lee, Robinette'in ofis kapısını ardından kapattı. "Robbie sen kafayı mı yedin?"

Robinette masasının üzerindeki Rubik küpünü aldı ve tekerlekli sandalyesiyle ona yaklaşmakta olan Brenda Lee'ye ılıman bir bakış fırlattı "Hayır. Aklım tamamen yerinde. Neden?"

"Dün gece siyasi yıldızlar yaratan o herifle akşam yemeği yemişsin. Ona seçime girmeyi düşündüğünü söylemişsin. Neden ilk önce bana sormadın? Bunları bugünkü gazetelerden okumak zorunda kalıyorum. Ve sonra bugün ortadan kayboldun. Bütün gün neredeydin? Seni sürekli aradım."

Robinette nerede olduğuyla ilgili soruları görmezden gelmeye karar verdi. Brenda Lee, Westmoreland'in aile evine yaptığı şeyleri onaylayacak tipte bir insan değildi. Siyasetle ilgili soru; işte ona cevap verecekti. "Yemeği Lisa ayarlamış. Anlık gelişen bir şeydi." Başını kaldırdı. "Senden izin almak zorunda değilim. Ben senin için çalışmıyorum Brenda Lee. Sen benim için çalışıyorsun. Bunu lütfen aklından çıkarma. Şimdi eğer söyleyecek başka bir şeyin yoksa..."

Brenda ona bakıyordu. "Durma, hadi söyle. Hepsi bu kadar mı?"

"Ben öyle söylemedim, ama evet." Yapacak işleri vardı. Bu sabahki macera beklediği gibi sonlanmamıştı. Yaşlı Westmorelandler evde değillerdi, bir son dakika tatiline çıkmışlardı ve olay yeri kundakçılık olarak araştırılıyordu. Robinete bu işi ince ince planlamamıştı. Wes'e dersini vermek istemişti. Ama o bir adım öndeydi. Yine de amacına hizmet etmişti. Robinette, Westmoreland'i, aile evine karşı yapılan bu aşağılamayı kabullenmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu. İntikam için Robinette'in peşine düşecekti. *Ben bekleyebilirim.* Şimdiyse Stevie Mazzetti için ne yapması gerektiğine karar vermek zorundaydı. Westmorelandlere giden yol aynı zamanda Dodge'dan, Tanner St James'in evini sarmış olan polislerin en az şüphelenecekleri noktada kurtulmasını sağlamıştı. Polisler onu Bay Bridge üzerinden batıya giden yolda aramışlardı. Robinette bunun yerine Virginia'daki tüneli kullanarak Chesapeake'den geçerek güneye gitmiş, kimseye yakalanmamıştı. Gişelerde kamera vardı, doğru, ama gişeden geçerken yüzünü gizlemişti. Kimlik tespiti yapılabilecek bir fotoğraf olmayacaktı. Fakat hâlâ bir an önce Mazzetti'ye ulaşması gerekiyordu. Eğer hâlâ o sahildeki evdeyse alarm durumunda olacaktı. Bölgenin polis kaydığını söylemeye gerek bile yoktu. Hem Baltimore polisleri, hem adanın yerel polisleri hem de federaller oradaydı.

Brenda Lee'nin sesi düşüncelerini böldü. Brenda gözlerini kırptırıyor, ona aklını kaçırmış gibi bakıyordu. "Seçimlere girersen tüm finans durumunun incelemeye açılacağını farkında mısın?"

Ne? Ah! Brenda hâlâ seçimler konusunda kalmıştı. "Evet farkındayım. Temiz durumdayız."

"İlaç defterlerin temiz. Fason üretimlerin için aynı şeyleri söyleyemeyeceğim."

Robinette kaşlarını çatı. "Fletcher'ın işi benden tamamen ayrı. Ayrı ekipler, ayrı depolar ve ayrı muhasebe..."

"Aynı üretim tesisleri... Vardiyadaki diğer yöneticilerin aynı ekipmanların gece de kullanıldığını biliyorlar. Şimdilik bunların yasal bir fason üretim olduğunu varsayıyorlar, senin kullanmadığın kapasiteyi ilaç üretmesi için başka bir firmaya kiraladığını... Tanrı aşkına, aşı ürettiğini sanıyorlar. Eğer insanlar işlere burnunu sokmaya başlarsa senin kayıtlarını görmek isteyeceklerdir. Şu diğer -sözüm ona- şirketle tanışmak isteyeceklerdir. O zaman ne yapacaksın?"

"Sen onlardan kurtulacaksın."

"Ben? Ben?"

"Evet, sen, *sen*," dedi Robinette sakince. "Bu senin işin, değil mi? İstenmeyen ilgiyi başka tarafa yönlendirmek..."

"Evet ama seni bir yardımsever olarak görmek isteyen sosyete için... Devlet yetkilileri için değil."

"Onlar da diğer herkes kadar yumuşak başlılar. Hatta daha fazla... Görmek istediklerini görürler."

"Peki ya birisi senin suçlu olduğunu görmek isterse?" diye fışıldadı sert bir tavırla.

Suçlu... Bu sözcük beynine bir çekiç gibi çarpmıştı. "Ben suçlu değilim." dedi. "Ben karımı öldürmedim." Kelimeler kolaylıkla ağzından dökülüyordu. Neredeyse kendi bile inanmıyordu.

Brenda bir kez daha gözlerini kırpıştırdı. "Senin yaptığını hiç söylemedim. Senin yaptığını hiç düşünmedim. Ben bundan bahsetmiyordum bile. Ben senin şu en yüksek teklifi verene sattığın küçük 'barış' paketlerinden söz ediyorum, hani şu komşularının gözünü korkutup sindirmekte kullandıkları paketlerden..."

"Buna aristokrasinin 'barış'ı denir." dedi Robinette rahatça.

"Buna ihanet denir." diye fışıldadı Brenda. "Eğer yakalanırsan hapse gireceksin. Sana idam cezası verebilirler Robbie. Ve bizi de kendinle birlikte sürükleyeceksin."

Henderson'ın kaçmakta, Westmoreland'in firarda ve Fletcher'in da birkaç yalan üzerinde yakalanmış olduğu düşünülmürse, 'biz' yalnızca Brenda Lee'den oluşuyordu ve onun da korktuğu çok açıktı. Bu iyi değildi. Kendinden emin olmayan bir PR menajeri pek çok anlamda sorunun işaretçisiydi. Bu, iş ilişkilerinin yaratabileceği en büyük problemden daha büyük bir problem yaratabilirdi. Belki de evi tamamen temizlemenin zamanı gelmişti. Ama Brenda Lee'nin yerine kimi koyabilirdi? *Sakin ol ve deli deli düşünmeyi bırak. Brenda Lee hâlâ sana sadık. Yalnızca seni hapisten uzak tutmaya çalışıyor.* "Bunu man-

tıklı bir biçimde düşün.” dedi Robinette, artık *hissetmediği* bir güven duygusunu hâlâ sesinde yansıtıyordu. “Parlamento üyesi olarak sevkیاتlarımızı en stabil noktalara yönlendirmemize yardımcı olacak bilgilere erişim sağlayabileceğim ve istenmeyen ilgiyi başka tarafa yönlendirebileceğiz.”

“Şu anda kendini haklı göstermeye çalışıyorsun.” Başını sağa sola salladı. “Vergi ve istihdam kayıtlarını isteyecekler. Sekiz yıl önce polisin eline geçmemesi için savaştığın bilgileri isteyecekler. Bu bilgileri kamuoyuna açıklayacaklar. Kafası çalışan birinin, bira parası kazanıp şampanyalı bir hayat tarzı yaşadığını çözmesi fazla uzun sürmeyecek. Başka bir gelir kaynağın olduğunu bilecekler ve bunu bulana kadar eşeleyecekler. Hepimizi mahvedeceksin. İşlerin şimdi olduğu gibi kalmasında ne sakınca var?”

Omuz silkti. “Bilmiyorum. Belki de sıkıldım.”

“Sıkıldın mı? Hepimizin hayatını sırf *sıkıldın* diye mi riske atmayı göze alıyorsun?” Gözlerini kapayıp sakinleşmeye çalıştı. “İnsan sırf *canı sıkıldı* diye seçimlere girmez.”

“Hayır, insan onu daha zengin edebilecek bağlantılar kurabilmek için seçimlere girer.”

“Hayır. İnsan, diğer insanlara hizmet etmek için seçime girer.”

Sesi buna gerçekten inanıyormuş gibiydi. Durum Robinette’in düşündüğünden de kötüydü. “Biz insanlara hizmet ettik.” dedi acı acı. “Bunun bizi nereye getirdiğine bir bak. Tekerlekli sandalyedesin. Bir daha asla yürüyemeyeceksin. Sekiz yıl önce beni temsil etmen için seni çağırduğımda neredeydin Brenda Lee?”

Onun, lafını esirgemeyen bu tavrı Brenda Lee’nin rengini soldurmuştu. “İşsizdim. Gıda puluyla yemek alıyordum.”

“Ve oğlun okulda bedava öğle yemeği almak zorundaydı. Sen ülkeneye hizmet ettin ama oğluna sandviç yapmak için reçel bile alamayacak hâldeydin. Peki ya ben? Kendi adıma tek kurşum olmadan geri döndüm, yasal olarak kullanabileceğim bir tek yeteneğim yoktu. Biz hizmet ettik ve bizim ağızımıza sıçtılar. Ödeme zamanımızın geldiğini düşünmüyor musun?”

Brenda kendinden emin bir şekilde başını salladı. “Evet, haklısın. Bu konuda seninle her zaman aynı fikirdeydim.” Başını kaldırdı. “Ne yapmamı istiyorsun?”

İşte bu Robinette’in güvendiği Brenda Lee’ydi. “Benim iş hayatımın ve özel hayatımın her köşesini kontrol etmeni istiyorum. Açıkta kalan hiçbir şey olmadığından emin olmanı istiyorum. Kirli çamaşırlarımızı ortadan kaldır.”

"Peki ya seni eşini öldürmekle suçlayan o polis? Senin oğlunu öldüren o polis? Eğer seçimlere girdiğini görürse yalanlarını yeniden canlandırabilir."

"O sorun çıkarmayacaktır."

Brenda Lee gözlerini kısıtı. "Ne yapacaksın?"

Robinette gülümsedi. "Tam anlamıyla hiçbir şey... Haberleri izlemiyor musun? Kirli polisler peşine düşmüş durumda, çünkü onları ifşa etti. Onun için hiçbir şey yapmama gerek yok. Kendi meslektaşları sorunu benim için çözüme kavuşturuyorlar."

"Haberleri izliyorum. Hak ettiğini sonunda bulduğumu görüyorum." Brenda Lee, Levi'nin fotoğrafına baktı. "Sen masum olduğun hâlde karının ölümü üzerinden seni taciz etti ve oğlunu senden çaldı. Üzerinde çalıştığı diğer tüm dosyalarda süttten çıkmış ak kaşık bile olsa, sırf sana yaptıklarından dolayı başına gelenleri hak ediyor."

Mazzetti'nin oğlunu ondan çaldığı konusu, Robinette'in Brenda Lee'ye ve diğerlerine anlattıkları arasındaki tek doğru kısımdı. Levi kimseye ateş etmiş olamazdı. Eğer yaşasaydı, oğlunun cezasında indirimle gidilir hatta belki mahkeme kararıyla rehabilitasyona gönderilirdi. Ama Mazzetti gözünü kırpmadan onu öldürmüştü. Mazzetti'nin onu taciz ettiği kısmı da doğrudu. Bu kısmi doğrunun gerçek olmayan kısmı, karısının ölümünde Robinette'in masum olduğuydu. Julie'yi Levi öldürmemişti. *Bunu ben yaptım*. Brenda Lee bunların hiçbirini asla öğrenemeyecekti. Robinette onun polislerden nefret etmesine ihtiyaç duyuyordu. Özellikle de Mazzetti'den... "İşte benim kızım..." dedi Robinette gülümseyerek.

Brenda Lee işaret parmağını kaldırdı. "Ama ya senin kayıtlarında başka yere yönlendiremeyeceğim şeyler bulursam? Eğer sana bunun fazla tehlikeli olduğunu gösterirsem seçimlere girmekten vazgeçecek misin?"

"Şimdilik... Onlara şimdilik vazgeçtiğimi, hayır işlerine daha fazla vakit ayırmam gerektiğini söyleyeceğim. Senin saklayamadığın açık uçların hepsini düzelterceğiz. Ben de elime geçen bir sonraki fırsatta seçime gireceğim."

"Bu adil görünüyor." Sandalyesini döndürdü. "Ama bana bir iyilik yap. Bir dahaki sefere Lisa böyle bir fikirle çıkagelirse lütfen önce bana danış. Eğer beni karanlıkta bırakırsan seni koruyamam. Ve unutma. Saat altıda..."

"Şehir planlamacısıyla akşam yemeği..." diye tamamladı Robinette. Kravatını düzeltti. Eve gelmiş ve doğrudan düşa girmiş, kumda yattıktan, bir çocuğa ateş ettikten ve bir evi

ateşe verdikten sonra üzerinde kalmış olabilecek tüm kanıtlardan kurtulmuştu ve akşam yemeği için giyinmeden önce biraz kestirmek için hâlâ vakti vardı. "Görüyor musun? Gitmeye hazırım. Endişelenme. Harika olacak." Brenda Lee gidince Mazzetti'yle ilgili son haberlere bakmak için laptopunu açtı. Wight's Landing'den Virginia'ya ve oradan da Baltimore'a dönerken dinlediği Baltimore Polis Departmanı telsiz konuşmaları sayesinde, devam etmekte olan insan avının detaylarını duymuştu. Yarımadanın Bay Bridge'in kuzeyinde kalan kısmı kesilen yolların ve araştırılan arabaların sonucu olarak gün boyunca çok sakindi. Özellikle siyah Toyota Sequoia'ları ve saman rengi Chevy Tahoe'ları kontrol ediyorlardı. Onu ve Westmoreland'i görmüşlerdi, muhtemelen özel dedektifin evindeki güvenlik kameraları sayesinde... *Ama yüzümü görmediler.* Boyu ve kilosu haricinde fiziksel özellikleriyle ilgili tanım yoktu. Robinette korkmamıştı ama evine arka yollardan gidecek ve Tahoe'sunu her işe burnunu sokan bir güvenlik görevlisinin bulamayacağı depoya saklayacak kadar akıllıca davranmıştı. Bundan sonra buradan çıkmak için alternatif bir taşıta ihtiyacı olacaktı. En az Tahoe kadar eski bir araca... Hâlâ GPS'le takip edilme riskini almak istemiyordu. Ama bunun haricinde haberler iyiydi. Wight's Landing iskelesinde ateş açan keskin nişancı ve muhtemelen restorandaki saldırıdan da sorumlu olan kişi hâlâ serbestti. Polisler bu noktada haklıydılar. Robinette hâlâ serbestti ve ateş açan o olmamasına rağmen restoran saldırısını o azmettirmişti.

Henderson'ın nerede olduğunu merak etti. Belki Henderson olay yerinden kaçarken Maynard'ın sıkıdığı kurşun işini bitirmişti. Belki de Henderson ölmüştü. Bu düşünce onu neşelendirirken bir yandan da haberleri okumak için sayfada alt kısımlara iniyordu, sonra parmağı farenin üzerinde donakaldı. *Pekâlâ, işte bu ilginç!* Emma Townsend, Phin Radcliffe'e bir röportaj veriyordu. Tam şu anda...

Televizyonu açtı ve izlemek için arkasına yaslandı.

17 Mart Pazartesi, 17.05

Sam, Ruby'ye evinin kapısını açtı. "Geldiğin için teşekkürler..."

"Bana teşekkür etmeye bir son ver." dedi Ruby. "Sana bunun benim için de önemli olduğunu söyledim." Gözleri televizyona kaydı. "Bu Dr Townsend'in röportajı mı? Bunu izlemek istiyordum."

Sam başıyla onayladı. "Yeni başladı. Kadının başından son birkaç günde çok şey geçmiş ama atlatmış görünüyor." Kanepeye oturdu ve beceriksizce ona da oturmasını işaret etti. Ruby'nin kanepenin diğer kenarına değil de ortaya, onun yanına oturması Sam'i şaşırtmıştı. Ama flört yapıyormuş gibi görünmüyordu ve Sam onu çözemiyordu.

"Zarif bir kadınmış." dedi Ruby kırmızı tırnaklarından biriyle aynı kırmızılıktaki dudaklarına düşünceli bir şekilde dokunurken, "Ya da bana öyle söylediler. Restoranda öldürülen kadın garsonla mesai arkadaşlarımdan biri ilgilenmişti ve kendisi Dr Townsend'in polislerle konuştuğunu duymuş, çok etkilenmişti." Ruby röportajı izlerken Sam kendini onu izler hâlde buldu. Yüzü rahatlamıştı, etkileyiciydi ve konsantre olmuştu. Sam onu öylece saatler boyunca izleyebilirdi. Sonra röportaj bitti ve Ruby ayağa kalktı. "Şimdi, üzerimi nerede değiştirebilirim? Önümüzde gidip duman etmemiz gereken iğrenç bir striptiz klübü var."

Sam güldü. Onun ruh hâlindeki bu ele avuca sığmaz değişimler, Sam'in sürekli tetikte olmasını sağlıyordu. "Koridorun sonunda, solda..." Onun koridor boyunca yürüyüşünü seyretti ve Sam için ziller çalmaya başlamıştı. Onun yürüyüşünü izlemek bile sertleşip içinin kıpırşmasına neden olmuştu. *O kız seni aşar Hudson.* Önceki ilişkilerini güzel ve dayanıklı Chevy'ler olarak aldığı Ruby bir Lamborghini gibi kalıyordu. *Sen bu kadınla ikinci vitese dahi geçemezsin.* Daha şimdiden debriyajı kontrol etmekte zorlanıyordu. Sam güldü, bu kez kendine gülüyordu. *Kendine bir iyilik yap ve bildiğin şeylere odaklan.* Spikerlerin Phin Radcliffe'in röportajını tartışmakta olduğu haberlere döndü.

"En yaygın görüş hedefte Mazzetti'nin olduğu..." diyor du içlerinden biri. "Adını vermek istemeyen bir kaynağa göre Mazzetti ve Dr Townsend o restoranda her yıl aynı günde buluşuyorlarmış. Cumartesi günü dedektif için trajik bir günün yıl dönümümüş."

"Gerçekten de öyle..." dedi diğer spiker. "Kocasının, yani Savcı Paul Mazzetti'nin ve oğlunun bir market soygununda öldürülüşünün sekizinci yıl dönümüydü."

Sam ekrana bakarak yavaşça ayağa kalktı. İçini berbat bir korku sarmıştı ve kendini nefes almaya zorlamak zorundaydı. *Cumartesi...* Tesadüflere inanmayacak kadar uzun süredir polislik yapıyordu. *Sekiz yıl önce, cumartesi...* Hafızasında olmayan o gün muhtemelen babasının da öldürüldüğü gündü. Ve kesinlikle Mazzetti'nin kocasının öldürüldüğü gün... Onun kocası

savcıydı. Sam'in babasıysa bağımlı bir eski hükümlü. Ve ben, bir buçuk gün boyunca baygındım, işlemediğim bir suçun üzerime atılmış olması olasılıklar dâhilinde. Kendi babamın cinayeti... Sam'in çoktan allak bullak olmuş midesi yanmaya başlamıştı. Sam hızla düşünmeye başladı. Bu olaylar bağlantılı olabilir miydi? Sam'in babasını Mazzetti'nin kocası mı mahkûm ettirmişti? Hayır. Sam o duruşmaları hatırlıyordu. Savcılardan hiçbirinin ismi Mazzetti değildi. Paul Mazzetti'nin katili yakalanmıştı ve şu anda hapisteydi. Sam tam şu anda o adamın sabıka fotoğrafını televizyonun ekranında görebiliyordu. O zaman John Hudson neden öldürülmüştü? *Bana neden uyuşturucu verildi?* Silahı neden yanıma bıraktılar? Neden babamın kişisel eşyalarını gönderdiler? Ve neden The Rabbit Hole'dan bir kibrit kutusu gönderilmişti? Sanki birileri ona ekmek kıyıntıları atıyordu. John Hudson'ı kimin öldürdüğünü keşfetmesini istiyordu.

"Pekâlâ?" diye sordu Ruby. "Ne diyorsun?"

Sam ona baktı, akli başından gitmiş bir hâlde tekrar baktı. Kıpırmızı elbisesi mini bile sayılamayacak kadar kısaydı, ayağında on iki santimlik topuklular vardı. Yüzü şehvetli ve erotikti. Siyah saçlarını şeffaf bir kırmızı fularla toplamış, fuların uçları 'elbise'sinden fırlamak üzere olan göğüslerinin üzerine ustaca düşürülmüştü. "Aman Tanrı'm!" diye fısıldadı. "Çok..."

"Etkileyici bir fahişe mi olmuşum?" diye tamamladı Ruby sırtarak.

"Hayır." Bu elbise başka bir kadını fahişe gibi gösterebilirdi. Ama Ruby giydiği zaman... "Güzel olmuşsun."

Ruby ona yaklaştı, o gökdelenimsi topukların üzerinde düşmeden yürümeye çalışıyordu. "O zaman neden yine kusmak istemiş gibi bakıyorsun *papi*?"

"Ruby, bir market soygununun kamera kayıtlarını bulmam gerekiyor."

Ruby gözlerini kırptırdı. "Pekâlâ... İşte *bunu* beklemiyordum. Hangi soygun?"

"Sekiz yıl önce Paul Mazzetti'nin ölümüyle sonuçlanan... Sekiz yıl önceki geçtiğimiz cumartesi."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Senin baygın geçirdiğin günle aynı gün mü? Merkeze gitmemiz gerek. Olayla ilgili tüm kamera kayıtlarını, delil saklama odasından bize vermelerini istemeliyiz."

"Bunu isteyen ben olduğumu bilmemelerini tercih ederim. Neyin ne olduğunu öğrenene kadar... Bir düşüneyim." Ruby'nin bir telefon görüşmesi yapmak için balkona çıktığını görünce irkildi.

Sonra içeri girdi, kayar kapıları kapattı. "Basındaki tanıdıklardan biriyle konuştum. Devasa bir video arşivleri var. Son on yılda ölümle sonuçlanan tüm market soygunlarının kayıtlarını istedim. Onlara kimliğini belirleyemediğimiz bir şüpheli üzerinde çalıştığımızı söyledim. Böylesi biraz daha uzun sürecek ama kimse senin özel olarak neyi araştırdığını bilmeyecek."

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Hırsızlığı yapan adamı yakaladıklarının farkındasın değil mi? Adam müebbet yatıyor."

"Farkındayım ama aynı zamanda elimizde bir tesadüfler zinciri var ve ben tesadüflere inanmam."

"Ben de..." dedi Ruby. "Tüm kasetleri çıkartmaları birkaç saat sürer. Şimdi, biraz direk dansına hazır mısın?"

Sam başını iki yana salladı. "Hayır. Ama yine de gidelim."

Ruby koluna girdi. "Arabayı benim kullanmamı mı istiyorsun?"

"Kesinlikle hayır. Hâlâ dün geceden dolayı biraz başım dönüyor. Sen çok hızlı kullanıyorsun Ruby."

Ruby güldü. "Sen çok yavaş kullanıyorsun Sam. Biraz hayatı tatmalısın." Gülümsemesi zayıfladı. "Seni ne zaman morgumda göreceğim hiç belli olmaz."

Sam çenesini kaldırdı, onun gözlerini inceledi. O anda Ruby onu aşan bir Lamborghini değil, her gün çok fazla ölüm gören sade bir kadındı. "Sarı ışıktaki geçmeye söz versem olur mu? Ne dersin?"

Gülümsemesi geri gelmişti ama bu kez daha hüzünlüydü. "Evet, olur."

17 Mart Pazartesi

Röportaj iyi gitti, diye düşündü Clay otel süitinde beklerken. Emma bu işte çok doğaldı. Büyük ihtimalle tek yaptığı kendi olmaktı. Christopher'la göz göze geldi ve ona hızlıca başını salladı. Emma'nın kocası sağlamdı. Planı uygularken sakinliğini korumayı başarmıştı. Kadınının plandaki yem olduğunu bilmek kolay değildi. Stevie, Clay'in kadını değilken bile onun yan odada olduğunu, sessizce kendisini öldürmek isteyen tetikçiyi beklediğini bilmek Clay'i öldürüyordu.

Ama Stevie kolay lokma değildi. İliklerine kadar silahlanmıştı, elinde yarı otomatik bir tüfek vardı. Clay şimdi bunu ona sabah babasının sahil evindeyken vermesi gerektiğini düşünüyordu. Clay, onun elinde bir M-16'yla kumun üzerinde çabuk hareket edemeyeceğinden endişelenmişti ama eğer

ona bir tüfek vermiş olsaydı Stevie onu ve Paige'i iskeledeyken koruyabilirdi. Stevie bunu ona otele geldiklerinde, Clay silahları çantadan dışarı boşaltırken sessizce söylemişti. Bunlar, babasının evinden ayrıldıklarından beri Stevie'nin ona söylediği ilk sözcükler olmuştu. Şehre gelirken Stevie yol boyunca telefon konuşmaları yapmakla meşguldü. Ailesine onları Ethan'ın alacağını söylemiş, kızıyla konuşurken onun durumunun iyi olduğuna kendisini inandırmaya çalışmıştı. Cordelia'yla konuşurkenki kıkırdamalarına bakılırsa kızın durumu iyiydi ya da bu konuda rol yapmak konusunda ustalaşmıştı.

İkisi de evin arka bahçesindeki olaydan ya da Clay'in ona savurduğu sözcüklerden söz etmemişti. Clay'in babasına ve Nell'e savurduğu sözcükler... Babasıyla arası artık iyiydi. Clay işleri yoluna koymuştu. Ama Stevie'yle arası... Düzeltecek bir şey yoktu çünkü orada hiçbir şey olmamıştı. Bundan sonra olmazdı. İmkânsızdı. Yol boyunca telefon görüşmeleri yaparken bile, Stevie'in onu rahatsız eden bir şekilde sabit bakışlarla izlemiş olmasının bir önemi yoktu. Stevie onu istiyordu. Bu, bilinmeyen bir şey değildi. Ama yeterli değildi işte. Clay bunu kendi kendine tekrarlayıp duruyordu çünkü Stevie'nin ağız dalasına girdiğinde söyleyeceği şeylere karşılık verirken ağzından acınası bahaneler kaçırmak istemiyordu. Yeterli değildi o kadar.

Clay yine de endişeleniyordu çünkü Stevie bitişikteki süitte bir katili bekliyordu. Ama en azından yalnız değildi. Joseph bu kattaki diğer iki süite adamlarını yerleştirmişti ve Grayson da Stevie'nin yanındaydı, Emma ve Christopher'ı şehre getirirken Paige'i de çiftliğe bırakmıştı. Ethan da çiftliğe gelmişti ve Clay artık çok daha güvenle soluk alıp veriyordu. Joseph Carter'a güvendiği gibi Grayson ve Paige'e de güveniyordu. Ama Ethan Buchanan'ı iyi tanıyordu, Somali'de savaştayken onunla birlikteydi. Birçok kez hayatlarını bir diğeri için feda etmişlerdi. Ethan Cordelia'yı güvende tutacaktı.

"Ve işimiz bitti." Phin Radcliffe kameramanına kaydı durdurması için bir işaret verdi, sonra yüzünde koca bir gülümsemeyle Emma'ya baktı. "Çok da kötü değildi, değil mi?"

Bekledikleri gibi Radcliffe, Emma'ya falsolu toplar atmış, Stevie'nin yerini söylettirebilmek için onu kandırmaya uğraşmıştı. Emma, rolünü mükemmel oynamış, onun sorularını gergin gülümsemelerle geçiştirmişti. Yalnızca bir kez gözlerini süitin yatak odasının kapısına dikmiş, sonra hızlıca kafasını çevirmişti. Radcliffe röportajı bitirmişti ama kameramanıyla birlikte eşyalarını toplarlarken meraklı gözlerle yatak odasının kapısına bakmaya devam ediyordu. "Hayır, hiç fena değildi."

Emma kararsızca ayağa kalktı, çok yorgun görünüyordu. “Ama bana daha fazla ihtiyacınız yoksa Bay Radcliffe, izninizi isteyeceğim. Son birkaç gecedir çok uyuyamadım.”

“Haklısınız.” dedi Radcliffe. “Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim.”

“Esas yerel yas danışmanlarının numaralarını paylaştığınız için ben teşekkür ederim. Kimin izlediğini asla bilemezseniz. İpin ucundaki bir kişi bile yardım için ararsa amacımıza ulaşmışız demektir.”

Emma yatak odasına girdi, kapıyı yalnızca aradan sızabileceği kadar açmıştı; hâlihazırda odanın içindeki kişilerden saklanıyormuş gibiydi. Clay gülümsemesini bastırmak için dudağını ısırdı. Emma işi iyi kıvırmıştı. Clay, Radcliffe’e döndü. “Size aşağıya kadar eşlik edeyim.”

Radcliffe, Clay’e baktıktan sonra bakışlarını yatak odasının kapısına çevirdi. “Şimdi de Dr Townsend’in korumalığını mı yapıyorsunuz?” diye sordu kaçamak bir şekilde. Clay yalnızca ona baktı, onaylayan ya da inkâr eden bir şey söylemedi. Radcliffe hafifçe omuz silkti. “Ben Mazzetti’nin koruması olduğunuz izlenimine kapılmıştım. Cumartesi günü evinin önünde vurulduğunda ve yine bu sabah babanıza ait eve ateş açıldığında Mazzetti’nin yanında olduğunuzu görmüştüm.”

Clay süitin kapısını açtı. “Size aşağıya kadar eşlik edeyim.” diye tekrarladı.

Radcliffe ekipman çantasını omuzlarken yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Ve elbette, aralık ayındaki saldırıda mahkeme binasının merdivenlerindeki varlığınızı unutmam mümkün değil.” dedi kapıdan geçip koridora çıkarken. “Ben de oradaydım, davayı takip ediyordum. O zaman da onun hayatını kurtarmıştınız.”

“Bunu cerraha borçluyuz, bana değil.” dedi Clay asansör düşmesine sertçe basarak.

Radcliffe gözlerini Clay’in yüzünden ayırmıyordu. “Bu şartlar altında Mazzetti’yi gözünüzün önünde tutmuyor olmanıza şaşırdığımı söylemem gerek. Ya da belki hâlâ gözünüzün önündedir.”

Bu tam olarak Radcliffe’in düşünmesini istedikleri şeydi ama adamın şansını giderek zorlaması Clay’i çıldırtıyordu. Sessizliğini koruyarak sinirini bastırmaya çalıştı. Asansör kapıları kayarak açıldığında Radcliffe’in gözleri zaferle parlıyordu. Clay’le birlikte asansörden çıkıp otoparka geldiklerinde yüzündeki gülümseme hâlâ eksilmemişti. “Teşekkür ederim Bay Maynard. Dr Townsend’le röportaj yapma fırsatı bulduğuma

çok memnun oldum. Lütfen yukarı çıktığınızda ona ve Dedektif Mazzetti'ye iyi dileklerimi iletin."

Clay yüzündeki ifadesizliği bozmamış ama öfkesinin sesine yansımaya izin vermişti. "Dr Townsend'e sizinle konuşmamasını tavsiye etmiştim." diye yalan söyledi. "Ama bu hafta sonu olanlardan sonra ulaşmak isteyenler için danışmanlık kaynaklarının insanlara açık olduğunu göstermek istedi. Bu, onun için önemliydi." Ki bu yüzde yüz doğrudu ve Emma'nın röportajda tamamen içten olmasını sağlamıştı. Röportajın bu kısmında rol yapmamıştı. "Dedektif Mazzetti'nin nerede olabileceğiyle ilgili spekülasyonlarınızın iki kadının da güvenliğini tehlikeye atabileceğinin farkındasınız sanıyorum. Onların hayatlarını..."

Yeniden hafifçe omuz silkti. "Ama bu sizin işiniz değil mi? Onların güvenliğini sağlamak... Benim işimse haberleri yapmak ve ister beğenin ister beğenmeyin Townsend haberin ta kendisi. Mazzetti'ye daha da büyük bir haber. Bu yüzden siz işinizi yapın Bay Maynard ve ben de kendi işimi yapayım. İyi günler..."

Clay bir suçluluk duygusunun içinde belirlediğini hissetti. Radcliffe'i ve kameramanını tuzak kurmak için kullanmışlardı. İkisinin başına bir şey gelmesi ihtimaller dâhilindeydi. "Radcliffe, dikkatli ol. Birisi Dedektif Mazzetti'yi öldürmek istiyor. Ona ulaşmak için seni kullanmayı deneyebilirler, bu imkânsız bir şey değil. Eğer kabul edersen polis koruması alabilirsin." Clay söylediği bu son cümleden o kadar emin değildi. Ama adamların tehlikenin ciddiyetini anlaması gerekiyordu. Onların dikkatli olmasını istiyordu.

Radcliffe güldü. "Polislerin peşimize takılmasına izin vermemizi mi istiyorsun? Beni sevmediğini biliyorum Maynard ama oradan bakınca aptal gibi mi görünüyorum?"

"Yalnızca dikkatli ol." diye tekrarladı Clay. "Lütfen!.."

Yirmi İkinci Bölüm

Baltimore, Maryland, 17 Mart Pazartesi, 17.25

Robinette iğrenerek televizyonu kapattı. Ortada röportaj falan yoktu. Yalnızca tuzağa çekmeye çalışan bir yem... Polisler onun Stevie Mazzetti'nin Peabody Otel'de saklandığına inanmasını istemişti. Onun aptal olduğunu mu düşünüyorlardı? Stevie'nin orada olması çok düşük bir ihtimaldi ve Cordelia'yı bulabileceği *son* yer orasıydı. Çocuk bu işin anahtarıydı. Çocuğunu al ve annesi peşinden gelsin. Robinette kızın Peabody'de ya da sahil evinde olmadığını biliyordu ama şu anda nerede olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Ancak onun daha önce bir defa bulunduğu yeri biliyordu. Ya da Henderson biliyordu. Scott Culp, LA'daki köstebeği, Stevie'nin ön bahçesindeki arabalı saldırıyı yapan kişinin, çocuğu eve bırakırken Maynard'ı takip ettiğini söylemişti. *Westmoreland'e ölüm emrini vermeden önce Henderson'ı sorguya çekmeliydim.*

Henderson ortadan kaybolmuştu. Polisleri peşinden Robinette'in kapısına çekmediği düşünülürse bu iyi bir şeydi ama Henderson'ın bildiklerinden mahrum kalmak da işin kötü yanıydı. Robinette, Henderson'ın o gün gittiği yolu bile takip edememişti. Henderson şirket arabalarından birini almak yerine beyaz bir Camry kiralamıştı, çünkü önceki gün Mazzetti'ye yine beyaz bir Camry'den ateş açılmıştı ve Henderson saldırıyı o herifin başına yıkmaya niyetliydi. Bu hamle Robinette'e o zamanlar çok akıllıca görünmüştü. Şimdiyse o kadar da parlak bir fikir değilmiş gibi duruyordu. Ama... Henderson, Robinette'in tüm çalışanlarına verdiği kullan at telefonlardan birini *yanına* almıştı.

"Ve bunu takip *edebilirim.*" dedi Robinette yüksek sesle, tatmin olmuştu. Henderson'ın telefonunun cumartesi gününden beri izlediği yolu takip etmek arabasını takip etmekten daha iyiydi. Henderson'ın da kanıtladığı üzere arananlar değiştirilebiliyordu ama insanlar cep telefonlarını daima üzerlerinde taşıyorlardı. Ama bu iş şehir planlamacısıyla yenecek olan akşam yemeğinden sonrasına kadar beklemek zorundaydı. Ne de olsa Brenda Lee'ye geç kalmayacağına dair söz vermişti.

Endişelenmiyordu. Mazzetti, her nerede saklanıyorsa, Peabody'deki tuzağa birinin düşmesini bekliyor olacaktı. Robinette'in peyniri kapalı fare olmak gibi bir niyeti olmadığına göre Stevie daha çok bekleyecekti. Ne de olsa, diye düşündü acımasızca, kimse onun peşindeymiş gibi görünmüyordu. O polis, Tony Rossi, güvenli ev tuzağına düştüğünden beri kimse ona ateş etmemişti. *Benim haricimde...* Eğer Robinette, Mazzetti'nin ortadan kaldırılmasını istiyorsa -ki kesinlikle istiyordu- bunu kendisi yapmak zorundaydı.

17 Mart Pazartesi, 17.35

"Maynard polislerin bizi 'korumasına' izin vereceğimizi mi düşünüyordunuz?" diye sordu kameraman şaşkınlıkla.

"Çaresiz bir durumda," dedi Radcliffe. "Ama haklı olabilir. Dikkatli olursak sorun çıkmaz."

Henderson irkildi, asansörden birkaç araba ötede, doktorun arabasında onların konuşmasını dinliyordu. Onların Mazzetti'nin hangi süitte olduğunu biliyor olmaları ihtimaller dâhilindeydi. Öyle ya da böyle bunu söyleyeceklerdi.

"Tamam, dikkatli olacağım ama biraz gevşemek istiyorum. Milo'nun yerine gitmek ister misiniz?"

Radcliffe başını iki yana saldı. "Dostum, oradan nefret ettiğimi biliyorsun."

"Ama istekli kızlar orayı seviyor. Güzel bir yüzün var. Alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım var."

Radcliffe güldü. "Ben bu seferlik pas geçeceğim."

Henderson doktorun arabasının penceresini indirdi, muhabir ve kameramanın araçlarına doğru ilerleyişlerini seyretti. Röportaja göre Emma Townsend hafta sonuna kadar Peabody Otel'de kalıyor olacaktı, Radcliffe ve Maynard arasında geçen diyalogun tanık olduğu küçük kısma bakılırsa Mazzetti de buradaydı, oteldeydi. Ona ulaşmak zor olacaktı. Onu canlı olarak dışarı çıkarmak daha da zordu.

Lobinin üzerindeki herhangi bir kata ulaşmak için bir oda anahtarı gerekliydi. Çatı katının altındaki katlar için bu sorun değildi. Otelde konaklayan herhangi bir misafiri takip edip asansöre binmek ve sonra cebindeki olmayan oda anahtarını 'aramak', genellikle diğer misafirin asansörü çalıştırmak için kendi kartını çıkarmasını sağlıyordu. Ama çatı katının özel bir kartı vardı.

Hizmetlilerde bu karttan olmalıydı. Aynı şekilde oda servisi çalışanlarında da... Onları kartlarını vermeye ikna etmek çok zor olmamalıydı. Kafalarına dayanacak bir silah işbirliği yapmaları için güvenilir bir yöntemdi. *Ama bir silahım yok.* Westmoreland 'yardım paketi'nde bir silah olduğunu iddia etmişti ve bu, işine yarayabilirdi. Mazzetti'yi canlı olarak dışarı çıkarması için onun yanındaki herkesi öldürmesi gerekecekti. Onları bayıltmak çok riskliydi. Bayılan insanların uygunsuz zamanda kendilerine gelmek gibi bir huyları vardı.

Henderson aracı çalıştırdı, Westmoreland'in 'yardım paketi'nin içinde olacağını söylediği her şeyin olduğunu umuyordu.

17 Mart Pazartesi, 17.50

Clay, Emma'nın otel odasına çıktı ve gülmeye başladı. Emma on yaşındaki bir çocuk görüntüsüne bürünmüştü ve Washington Capitals logosunu taşıyan şapkasının altından Clay'e bakıyordu. Bol bir pantolonun üzerine bir forma giymişti ve şapkanın altından gözüken saçları koyu kahverengiydi. "Paige'in espri anlayışı çok komikmiş doğrusu." diye mırıldandı. "Umarım çocuklarımın bundan haberi olmaz. Biz Tampa Bay Lightning⁶⁰ taraftarıyız."

"Saçlarını nasıl kahverengiye çevirdin?" diye sordu Clay.

Christopher geçici bir saç spreyi kutusunu gösterdi. "Paige'in kaçış planının bir parçası..."

"Paige'in işinde iyi olduğunu kabul etmeniz gerek." dedi Clay. "Dışarıdan bakıyor olsam seni çocuk zannederdim. Eğer birisi yakından bakarsa durumu anlayabilir ama valiz arabası başka insanların bizimle beraber asansöre binmesini engelleyecektir." Boş valizleri arabaya yüklediler. "Sizi aşağıya götürerim."

"Hayır, sen Stevie'yle kal." dedi Grayson şu anda açık olan iki odayı birleştiren kapıdan. "Onları ben götürürüm. Bu katta ki tüm süitleri biz kapattık, bu yüzden asansöre giderken kimse bizi rahatsız edemez. Joseph, Emma'yla beni çiftliğe götürmek için otoparkta bekliyor. Ajanlarından biri uçağa yetişebilmesi için Christopher'ı götürecektir, Joseph daha sonra geceyi geçirmek için bu odaya dönecek. Ajanlarını üç ve dört numaralı süitlere yerleştirdi, yani elinizin altında desteğiniz olacak. Hazır mısın Em?"

60-Başka bir buz hokeyi takımı

"Evet." diye homurdandı Emma. "Çok aptal görünüyorum. Ama kabul etmeliyim ki iyi bir kılık değiştirme yöntemi."

"Gülümse." dedi Christopher, sonra cep telefonuyla bir fotoğrafını çekti. "İleride kullanmak için şantaj malzemesi..."

"Bunu ödeyeceksin." Stevie'ye sıkıca sarıldı. "Ben Cordelia'ya bakacağım. Sen hayatta kalacaksın."

"Anlaştık." Grayson, Emma ve Christopher giderken Stevie kapı ağzında bekliyordu ve sonra orada yalnızca Clay'le ikisi kalmışlardı. Bir otel odasında baş başa... Ve ona yine o sabit ve rahatsız edici bakışlarla bakıyordu.

Clay boğazını temizleyerek sessizliği bozdu. "Şimdiye kadar çok iyi gitti."

"Katılıyorum." Bitişik olan odaya geçti ve televizyonu kapattıktan sonra üzerinde laptopu ve Clay'in ona vermiş olduğu M16'nın durduğu masaya oturdu. "Emma her zamanki gibi inanılmazdı."

Clay peşinden giderek kapıyı arkalarından kapattı ve koridora açılan kapının sürgüsünü kontrol etti. Sürgüsü çekilmişti, çünkü Stevie dikkatli bir kadındı. Stevie değneğini masaya yasladı ve bilgisayarının trackpadine dokunarak ev ilanlarıyla dolu olan sayfayı açtı. Clay ekranı görebilmek için onun omzunun üzerinden öne eğildi. "Bunlar ne?"

Stevie ona bakmadan "Ev avındayım." dedi sessizce. "Kendi evimizde yaşamının Cordelia'yı nasıl kötü etkilediğini bilmiyordum. Artık biliyorum. Bu yüzden taşınacağız."

"Nereye?"

"Henüz bilmiyorum. Ama senin için sakıncası yoksa seçeceğimiz evi güvenlik açısından senin değerlendirmeni istiyorum. Kızımın bir kez daha korkmasını istemiyorum."

Benim evim güvenli. Bu kelimeler onlara engel olmaya fırsat bulamadan beyninde çıkagelmişti. *Orada yaşayabilirsiniz. Benimle birlikte... İkiniz de... Bir aile kurabiliriz. Ve ben acınası biriyim.* Fakat her şey bir yana, Stevie bu sabah onun ellerini bandajlamış, derisi soyulmuş parmaklarını öpmüştü. Elini yanağına bastırmıştı. Ve onu izlemişti. Wight's Landing'den Baltimore'a kadar SUV'nin içinde geçen o dayanılmaz bir saat boyunca onu izlemişti. "Elbette değerlerlendirim." dedi. "Ne tip bir ev arıyorsun?"

"Büyük bir arka bahçesi olan, tek katlı bir ev... Böylece merdivenlerle kavga etmeme gerek kalmaz ve Cordelia da bir çocuğun olması gerektiği gibi koşarak ve oyun oynayarak büyür. Ona yeterince hızlı yetişemiyor olacağım, bu sabah tehlikede olduğunda yapamadığım gibi... Grayson beni durdur-

mamış bile olsa ona yetişecek kadar hızlı koşamazdım.” Gözlerini kapadı. “Ve bu beni çok korkutuyor Clay.” diye itiraf etti sessizce. “Ya bir daha hiç koşamazsam?”

Clay kızgın bir Stevie’yle başa çıkabilirdi ama kırılğan bir Stevie’yle... Göğüs geçirdi, bir kez daha aynı çukura çekildiğini hissediyordu ve bu yüzden kendisinden nefret ediyordu. “Bu korkuyu biliyorum. Deniz Kuvvetleri’nde yken vurulmuştum. Toparlanmam uzun zaman almıştı.”

“Mor Kalp oradan mı geliyor?”

“Evet. Kurşun tam dizimin üzerine isabet etmişti.”

Stevie ona bakmak için sandalyesinde döndü, bakışları meraklıydı. “Dün Hyatt’ın sorularına hiç cevap vermedin. Ekibini kurtarmak için o gün diğer yedi düşman askerini nasıl öldürmüştün?”

“Ekibimin yarısını...” diye düzeltti. Sonra omuz silkti. “İlk adamın boynunu kırmıştım, bıçağını çaldım, ikincisini midesinden bıçakladım ve benden çalmış olduğu tüfeğimi geri aldım. Sonra düşmanın geri kalanı domino taşları gibi devrildiler. Ekibimden kim olsa aynısını yapardı.”

“Belki... Ama sen yaptın.” Merakı beğeniye dönüşmüştü ve Clay birden doğruldu, gerçekten aptalca bir şey yapmadan önce derin bir nefes almaya ihtiyaç duyuyordu.

Stevie laptopunu kapattı. “Vurulduktan sonra nasıl düzeldin?”

“Yoğun bir fizik tedavi... Sen de gidiyorsun, değil mi?”

“Çoğunlukla... Son zamanlarda kurşunlarla boğuşmakla meşguldüm. Öncesinde, canım çok yanmasına rağmen hiç aksatmıyorum. İşe geri dönmek istiyordum. Şimdi tek istediğim Cordy’yi koruyabilecek hâle gelmek.”

“Doktorun ve terapistin ne diyor?”

“Gücümün büyük kısmını ve hareket kabiliyetimi geri kazanmam gerektiğini... Ama bu konuda başarılı olduğumu söyleyemem.”

“Bu aylar sürüyor Stevie. Egzersizlerini en son ne zaman yaptın?”

“Neredeyse iki hafta önce... Yapmam gerektiğini biliyorum ama söylediğim gibi, biraz meşguldüm.”

“İki hafta mı? Kasların şu anda davul gibi gergin olmalı.”

“Öyle.”

Clay onun gözlerine bakıyordu ve gözlerinin ardındaki acıyı artık görebiliyordu. Kırılğan bir Stevie onu zayıflatıyordu. Acı çeken bir Stevie... Bir kez daha göğüs geçirdi. “Yanında şortun var mı?”

Stevie ona temkinlice baktı. "Var."

"O zaman şortunu giy. Kaslarını esnetmende sana yardım edeceğim." Ona çantasını işaret etti. "Git değiştir hadi. Öldürecek çok vaktimiz var. En azından işe yarar bir şey yapmış oluruz."

17 Mart Pazartesi, 18.40

Ruby, The Rabbit Hole'dan çıkınca Sam sürücü koltuğunda oturuşunu dikleştirdi. Bara girmekte olan birkaç adam durmuşlardı, Ruby yanlarından geçerken gözlerini pörtletip dillerini dışarı çıkardılar. Sam onların gözlerini şişlemek ve sarkan dillerini kesmek istiyordu ama Ruby kapıyı açıp içeri girene dek sakince bekledi.

"Ne oldu?" diye sordu Ruby. "Delirmiş gibi görünüyorsun."

"Yok bir şey. İyiyim. Neler buldun?"

Hafifçe tek kaşını kaldırdı. "Eğer bunu öğrenmek istiyorsan önce bana şu 'yok bir şey'in ne olduğunu söylemen gerek."

Sam gözlerini devirdi. "Şuradaki şu adamlar... Sanki seni yiycekmiş gibi bakıyorlardı."

"Haklısın." Emniyet kemerini takmak için koltuğunda döndü, göğüsleri dışarı fırlamak ister gibi duruyordu. "Onlar hiçbir şey."

"Boğazlı bir kazak giyebilirdin." diye homurdandı.

Ruby kıkırdadı. "Ama o zaman Kayla hakkında bir şeyler öğrenemezdin."

Sam yüzünü ona döndü, akan maskarasının yüzünü boyadığını yeni fark etmişti. "Sen ağlıyor muydun?"

"Ah evet!"

Sam arabadan inmeye yeltendi. "Kim dokundu sana? Bana tarifini ver. O herifin parmaklarını kıracağım."

Ruby onu kolundan yakaladı. "Oha, abartma! Ben bilerek ağladım. Rolümün bir parçasıydı."

Sam gönülsüzce rahatladı, mağara adamından hallice verdiği tepkiden utanmıştı. "Üzgünüm."

"Üzülme. Bence sevimli bir davranıştı." Ona gülümsedi. "Sen de öylesin."

Sam'ın yanakları yanıyordu. Kendini on iki yaşındaymış gibi hissetti. "Tamam. Peki, kim bu Kayla?"

"Eğer şanslıysak, sekiz yıl önce o gece burada çalışan kişi oymuş. İçeri girdim, onlara iş başvurusu yapmak istediğimi söyledim."

“Sana inandılar mı?”

“Hayır. Ama inanmamaları gerekiyordu zaten.” Ruby sırtı-tı, çok eğleniyormuş gibi görünüyordu. “Beni bir polis olmakla suçladılar. Buna inanabiliyor musun?”

“Hayır.” dedi Sam düz bir sesle ve Ruby’nin sırtışı daha da büyüdü.

“Ben de... Gözyaşlarım işte bu noktada devreye girdi. Onlara aslında on yıl önce kaybolan kız kardeşimi aramakta olduğumu söyledim. Annemiz ölüm döşegindeydi ve benim onu bulmam gerekiyordu.” Elini bir reveransla alnına koydu, oyunculuğa kendini kaptırmıştı. “Böylece anneciğimiz ona veda edebilecekti.”

Sam de sırtışına engel olamadı. “Sonra? Sonra ne dediler?”

“Orada benim tarifime uyan bir kadının hiç çalışmadığını söylediler ve aradığım kadın sarı saçlı ve mavi gözlükten nasıl kardeş olabileceğimizi sordular. Onlara hepimizin evlatlık olduğunu, kendi evlerinde şiddet görmüş çocuklar olduğumuzu söyledim.” Aniden ciddileşti. “Bu, onları ikna etti. Normalde striptiz yapmaları için işe aldıkları kadınların zengin ailelerin çocukları olduğunu pek sanmıyorum.”

Sam de ciddileşti. “Ben de pek sanmam. Peki Kayla’yı nereden öğrendin?”

“Onlara sekiz yıl önceki çalışan kayıtlarını saklayıp saklamadıklarını sordum. Saklıyorlarmış ve hepsi de bilgisayardaydı. Sekiz yıl önce orada çalışan ve o gece senin içki siparişini alan kadının tarifine uyan birini bulana kadar araştırmama izin verdiler.”

“Yani sana öylece bilgisayarlarını kullandırdılar öyle mi?”

“Hayır, tam olarak değil. Onlara anneciğimin bir fotoğrafını gösterdim.” Göğüs dekoltesinden fotoğrafı çıkardı ve Sam’e uzattı.

Teninin sıcaklığı fotoğrafa geçmişti ve Sam barda çalışan adamın yerinde olsa bu kadına istediği her şeyi vereceğini düşündü. Kendini fotoğrafa odaklanmaya zorladı. Kadın beyaz tenliydi, altmışlı yaşlarındaydı. Zayıf ve hasta duruyordu. “Bu kadın kim?” diye sordu merakla.

“Annem...” dedi Ruby sessizce. “Geçen yıl kaybettik.”

Sam’in bakışları bir anda ona döndü. *Ah olamaz. Ruby olmasın.* “Seni evlat edindi.” diye mırıldandı. *Kendi evlerinde şiddet görmüş çocuklar olduğumuzu söyledim.* Aklından yüzlerce farklı senaryo geçiyordu ama içinden bir ses Ruby’nin yaşadıklarının aklından geçenlerden de kötü olduğunu söylüyordu.

"Evet. Yani içerde yaptığım şey oyunculuktan çok bir yanıtsıymaydı. Kayla pekâlâ kız kardeşlerimden biri de olabilirdi. Pek çoğumuz iyi yerlere geldik ama kötü yola düşenler annemi çok üzüyordu." Fotoğrafı Sam'in uyuşmuş parmaklarından aldı. "Sorun değil *papi*. Ben hayatımı kurtadım. Annem benimle gurur duyarak öldü." Boğazını temizledi. "Ve bu benim için çok önemliydi."

"Evet, öyle." Ruby'yi farklı bir gözle tekrar inceliyordu. "Bana Kayla'dan bahset."

"Sen o gece geldiğinde buradaki birinci ayıymış. Toplamda bir sene çalışmış."

Sam göğüs geçirdi. "Sonra onu öldürmüşler."

"Hayır, işten ayrılmış. Barın sahibi onun personel kaydını gördüğünde kim olduğunu hatırladı. Bayağı da üzüldü. Kızın hastalandığını söyledi. 'HIV' bulaşmış."

"Aman Tanrı'm!" Sam kısa bir an için gözlerini sıkıca yumdu. "Onu benimle birlikte oradan çıkmaya zorlamam gerektiğini düşündüğümü hatırlıyorum. Ailesini aramasını ve evine gitmesini... Evi de her neredeyse..."

"Ev her zaman doğru yanıt olmuyor. Bazen ev bu hayattan da kötü." Ruby barı işaret etti. "Ve bu acı ama gerçek."

"Babam eskiden beni döverdi." dedi Sam kısık bir sesle. "Ve annemi de... Ama babam uyuşturucuya başlamadan önce ve sonra gerçekten nihayet gittiğinde, evimiz güzel bir yerd. Ev benim gitmek istediğim yerd. Ama o zamana kadar yeterince büyümüştüm."

Ruby onun elini sıkıca kavradı. "O zaman beni anlıyorsun."

"Biraz... Ama yine de o kız için bir şeyler yapabilmiş olmayı dilerdim. Onun için çok üzüldüm."

"Sen iyi bir adamsın Sam Hudson." Başını çevirip ona baktı. "Seni araştırdım biliyor musun? Dün gece Starbucks'ın dışında oturup senin otopsi raporunu okumanı beklerken... Evlatlık çocuklar için gönüllü faaliyetlere katılmışsın. Büyük Birader Erkekler Klübü... Beyzbol ve futbol eğitmenliği... Bu yüzden seni takip ettim ve Thorne'a götürdüm. Bencil ve kaba biri olabilirdin ama olmadın. Kendini böyle yetiştirmiş olmana büyük saygı duyuyorum. Thorne'un da duyduğuna eminim."

Sam soluk verene kadar göğsünün ne kadar sıkışmış olduğunu fark etmemişti. "Teşekkür ederim Ruby."

"Bir şey değil. Kayla Richards'ın bilinen son adresini aldım, North Patterson Park'ta görünüyor. Hâlâ orada mı yaşıyormuş bir gidip bakalım."

“Bekle.” Sam telefonundan hızlı bir araştırma yaptı. “Beş yıl önce North Patterson Park’ta yaşamış bir Kayla Richards var ama şimdi Bladenburg’da yaşıyor.”

“Şehrin dışında...” dedi Ruby. “Ne çabuk geçmiş taramasını yaptın?”

Sam arabayı çalıştırdı. “Hayır, yalnızca online telefon defterinin beyaz sayfalarını kontrol ettim.”

“O zaman sen arabayı kullanırken geçmiş taramasını ben yapayım.”

“İyi olur.” Başını çevirip Ruby’ye baktı. “Ruby, bana bir iyilik yapar mısın?” Arka koltuğa uzandı ve montunu aldı. “Şunu giyer misin lütfen? Donacaksın.”

“Aslında şu an oldukça rahatım.”

Sam bir soluk verdi. “Pekâlâ... Gerçek şu ki sen o giysinin içindeyken... Senin yanında araba kullanmaya konsantre olamıyorum. Böyle giderse arabayı çarpacağım ve Bladenburg’a asla ulaşamayacağız.”

Ruby montu üzerine geçirdikten sonra tatlı bir gülümsemeyle Sam’e baktı. “Bu uzun zamandır aldığım en güzel iltifatı Sam.”

17 Mart Pazartesi, 18.40

Aman Tanrım! Stevie yatakta yüzüstü yatıyor ve hareket edemiyordu. Clay ona fizyoterapistinden çok daha acımasız davranmıştı. Stevie sıcak bir duş almış olmasına karşın bacağı hâlâ ağrıyordu. Eğer tam şu anda içeri silahlı biri girerse kendisine ateş etmesine izin vermek zorundaydı çünkü hareket edemiyordu.

Ama Stevie’nin bunun için endişelenmesine gerek yoktu. Clay’in silahları yanındaydı ve Stevie’ye egzersizlerini yapmaya zorlarken de onları bir an olsun yanından ayırmamıştı. Ve onun duşta olduğu süre boyunca... Eğer Clay’in birden üzerine yumulmasını ve onu nefessiz bırakarak öpmesini istediğini inkâr ederse yalan söylemiş olurdu. Ama önlerinde hâlâ uzun saatler vardı. *En azından işe yarar bir şeyler yapabiliriz.* “Has-siktir!” Bir buz torbası uyluğunun üzerine düşünce yataktan sıçradı.

“Oraya biraz soğuk uygulamamız gerek.” dedi sessizce. Egzersizler sırasında çok az konuşmuş, ona hemen hemen hiç dokunmamıştı. Stevie dokunacağını ummuştu. Vücudunun buna nasıl tepki vereceğini merak etmişti. Ama hevesi boşunaydı. Clay ellerini kendine saklamıştı.

"Buzlardan nefret ediyorum." diye mırıldandı yastığın içine doğru. "Buz canımı yakıyor."

"Yeniden koşmak istiyor musun? O zaman buna katlanacaksın."

"Zaten katlandım. Birçok kez..."

"Kendine acımaya bir son ver." Bunu azarlama olarak söylememişti, gerçeği söylüyordu.

Stevie inleyerek kendini doğrulmaya zorladı. Buzu uyluğunun arkasında tuttu ve ön kısmına masaj yaptı. "Eğer kendime acıyamayacaksam bana ateş eden o küçük orospudan nefret edebilir miyim?"

"Elbette... Her ne kadar son sözü sen söylemiş olsan da..."

Çünkü vurduğu o genç kız mahkeme binasının önünde insanları kurşun yağmuruna tutmuştu. Stevie ateş etmiş ve onu öldürmüştü. "Pişman değilim. Yine olsa yine yaparım."

"Keskin bir gözün ve titremeyen bir elin var. Ve soğukkanlılığını da korudun." Clay bir sandalye çekti, hem odanın içinde olup hem de Stevie'den olabilecek en uzaktaki noktaya oturmayı başarmıştı. "Daphne'nin, Joseph'in ve o gün o kızı vurduğun için kimbilir başka kaç kişinin daha hayatını kurtardın." Clay başını eğip ayaklarına baktı. "O gün seninle gurur duymuştum. Çok korkmuştum ama gurur duymuştum."

Stevie'nin elleri hâlâ uyluğundaydı. "Neden bana söylemedin?"

"Nasıl hissettiğimi biliyor olman gerektiğini düşündüm."

"Sanırım biliyordum. Ama duymak hoşuma gidiyor." Stevie uyluğundaki ağrıyan kaslara masaj yapmaya devam etti. "Keşke Paige burada olsaydı. Bir keresinde fizyoterapiden döndükten sonra evime uğramış ve şu baskı noktalarıyla ilgili şeyi yapmıştı. Bir terapi seansından sonra ağrımın olmadığı tek gün oydu."

Clay hareket etmemişti. Stevie onun nefes aldığından bile emin değildi, o kadar durgundu ki... Sonra omuzları yavaşça içeri çöktü. "Arkana yaslan ve gözlerini kapa."

Stevie gözlerini kıstı. "Neden?"

"Paige bana parmakla yapılan akupunktur noktalarından bazılarını göstermişti. En azından onları yapıp ağrını biraz azaltabilirim."

Stevie söylenileni yaptı, gözlerini kapadı ve beklerken nefesini tuttu.

"Nefes al." dedi Clay hafifçe, yatağın kenarında eğilirken. "Nefes almak zorundasın." Ama sonra Clay ellerini uyluğuna koydu ve Stevie nefes almayı unutmuştu. Clay bacağının düz

durmasını sağlayarak parmaklarını birkaç santim yukarı kaydırıldı. Baskı uyguladıkça Stevie geriliyor, ancak Clay ona hatırlattığında nefes almak aklına geliyordu. Clay baskıyı azalttı, sonra uyluklarına kendinden emin darbelerle masaj yaptı. Stevie rahatlamanın verdiği hisle inledi.

“İyi hissettiriyor.” diye fısıldadı, gözleri hâlâ kapalıydı. “Çok daha iyi... Teşekkür ederim.” Sonra Clay’in eli, bacaklarında yukarılara çıktığında çok daha farklı bir şekilde gerildi, dokunuşları nazik ama sertti. Parmak uçları o genç kızın attığı kurşunun bıraktığı yaranın üzerinde geziyordu.

“Güzel görünüyor, biliyorum.” dedi Stevie, kaslarının tam çalıştığını, teninin pürüzsüz olmasını düşleyerek.

“O senin bir parçan.” dedi Clay boğuk bir sesle. “Senin hayatta kaldığını gösteriyor.” Diğer eli sağ bacağına ilerliyordu, uyluğunun üzerine doğru... Sonra iki eliyle de masaj yapmaya başladı. Dokunuşu değişmişti, artık sert ve soğuk değil, tam tersine yumuşak ve neredeyse davetkârdı. Neredeyse ön sevişmeydi. Clay onun bacağına omzunun üzerine aldı ve birden kendini onun bacaklarının arasında buldu. Omuzlarını uyluğa doğru yaklaştırdı, eli baldırını kavramış, hızlı hareketlerle kaslarını esnetiyordu. “Bunu yaparken bacağına düz tutman gerekiyor.” dedi kısık bir sesle, ellerini bastırdıkça Stevie yanan teninde bir titreme hissediyordu, Clay’in omzu bacaklarına her baskı uyguladığında yüzü tehlikeli bölgeye bir adım daha yaklaşıyordu. Stevie dirseklerinin üzerinde doğruldu, onun siyah saçlarını bacaklarının arasındaki duruşu fazlasıyla baştan çıkarıcıydı. Erotikti.

Stevie onu istiyordu. Daha yakına gelmesini istiyordu. Dudaklarını üzerinde istiyordu. Kalçalarını hareket ettirdi, sanki kendi iradeleriyle hareket ediyorlardı ve Clay donakaldı, dudakları Stevie’nin istediği yerden hâlâ birkaç santim uzaktaydı. Sanki metrelerce uzaktaymış gibi geliyordu. Kendi nefesini tutarken Clay’in derin bir nefes aldığını duydu. Durduğu yerden ıslaklığının kokusunu duyuyor olmalıydı. Uzun, çok uzun bir andan sonra Clay ürperdi ve başını daha da yaklaştırdı, Stevie onun nefesini teninde hissedebiliyordu. *Tanrım, lütfen ön sevişme olsun.*

Elleri bacaklarında yukarı aşağı hareket ederken Clay’in kesik kesik soluyuşunu duyabiliyordu, her darbeye parmakları gitgide daha çok yaklaşıyordu. En sonunda Stevie daha fazla dayanamadı ve beli yukarı kıvrıldı, vücudunu onun o işini bilen parmaklarına teslim ediyordu ve hücreleri de kendini koyverdi. Baş sessiz bir inlemeyle yastığa düştü ve bir kez daha

titredi, bu kez daha vahşiceydi. Bu güzeldi ama yeterli olmanın yakınından bile geçmiyordu. Orman yangınına karşı su tabancasıyla ateş etmek gibiydi. Stevie yanıyordu. Fazlasını istiyordu. Fazlasına ihtiyacı vardı. Hepsini istiyordu. İçinde istiyordu. *Şimdi istiyordu.*

Ona bakmak için tekrar başını kaldırdı. Clay'in başı hâlâ bacaklarının arasındaydı, Stevie'nin alev alev yandığı yerden yalnızca bir nefes uzaklıkta dolanıyordu. Clay başını kaldırdı, göz göze geldiler, ateşli ve muhtaçtılar. *Evet de*, demişti Clay daha önce. Stevie onun istediğini yapmıştı. Şimdi Stevie aynı-sını bir kez daha söylemek için ağzını açıyordu.

Ama Clay geri sıçradı, sanki Stevie ona elektrik çarpmış gibi ayağa fırlamıştı. Bir saniye sonra telefonu elindeydi. Ve bir saniye daha sonra Stevie'nin de telefonu titredi, komodinin üzerinde sıçırıyordu. Sessizce küfrederek doğuldu, telefonuna uzandı. Joseph'ten ikisine de mesaj gelmişti. *Biz döndük. Ben yan odadayım. Ajanlarım Novak ve Coppola da diğer süitlerdeler.* Stevie kısık gözlerini telefondan kaldırdığında Clay'in aceleyle banyoya gitmekte olduğunu gördü. "Bu sabah duş alamadım." diye seslendi omzunun üzerinden, sesi paslı bir menteşe gibi çıkmıştı. "Joseph geri döndüğüne göre şimdi bir duş alabilirim."

Stevie iki odayı birleştiren kapıya baktı. Joseph'in neyi seketeye uğrattığından haberdar olmadığını biliyordu, ama o, kapının diğer tarafında olduğu için minnettardı. Yoksa değneğiyle onu sopadan geçirmesi işten bile değildi. *Tşk*, diye cevapladı mesajı. *Burada bir yaramazlık yok.*

İskambil oynamaya ne dersin?

Stevie kaşlarını çatarak banyonun kapısına baktı. Clay duşa girmişti. Şu anda muhtemelen çıplaktı. *Hayır*, diye yazdı Joseph'e. *Uyumayı denicem.*

Elbette uyuyacak değilim, diye düşündü. Değneğini alarak ayağa kalktı. Banyonun kapısı bir miktar aralıktı, parmağıyla kapıyı iterek açtı. İçeriye baktığında gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Clay duştaydı, vücudu buzlu camdan görünüyordu. Ellerini fayanslara dayamış, öne eğilmişti, başı duş başlığının tam altında, tüm gücüyle akan suyla ıslanıyordu. Stevie ilerledi, gözlerinin kapalı olduğunu, dişlerini sıkıldığını gördü. Tamamen erekte olmuştu ve ihtişamlıydı. Stevie onu istiyordu. *Şimdi...*

Elini duşakabinin camına koydu, sonra birden geri çekti. Cam buz gibiydi. Banyoda hiç buhar olmadığını biraz geç fark etmişti. *Tanrım, gerçekten mi? Soğuk bir duş mu alıyor? Şaka mı?* Sinirlenmiş bir şekilde cam kapıyı itti ve suyu kapattı. Clay

duruşunu bozmamıştı, yalnızca ona bakmak için başını çevirmişti, siyah gözleri çok keskin bakıyordu.

Stevie derin bir nefes aldı, çok hoş bir şekilde ıslanıyordu. Gözleri Clay'in gövdesinden aşağı kaydı, onun her parçasını içine alıyordu. Ve aşağıda içine alınacak çok şey vardı. Gayret sarf ederek bakışlarını kaldırdı ve onun gözlerine baktı. Clay sanki onu yiyip bitirmek istemiş gibi bakıyordu. Stevie'nin kalbi hızla atmaya başladı, vücudundaki kan yerinde durmuyordu. "Senin ne istediğini biliyorum." dedi boğuk ve rahatsız edici bir sesle. Sanki bir yabancı gibi... "Sen sonsuzluğu istiyorsun. Bir aile istiyorsun. Sana sonsuza kadar seninle olacağıma söz veremem. Sana yarını bile söz veremem çünkü ölmüş olabilirim." Clay'in gözleri öyle tehditkâr yanıyordu ki Stevie neredeyse bir adım geri çekilecekti. Ama yerinde kaldı çünkü henüz bitirmemişti. "Dün duygularını incittiğim için özür dilerim ama sen beni yanlış anladın. Senden 'performans' istediğimi söylemek istemedim. Senden yatakta bir şeyler isteyebilmek için benim de sana bir şeyler vermem gerek. Benim böyle bir durumum yok Clay. Sıfır. Benzini bitmiş bir araba gibiyim."

"Ne demek istedin o zaman?" diye sordu, sesi Stevie'ninki kadar boğuktu.

"Yeniden yatakta güzel şeyler yapabilmek için uzun bir zamana ihtiyacım olduğunu söyledim. 'Normal'e dönene kadar, artık o normal her neyse... Kuruyup kalmış süngerden farkım yok. Bana korktuğumu söylemiştin. Aynen öyle, çok korkmuştum. Hâlâ korkuyorum. Kafama silah dayadığında korkacağımdan daha çok korkuyorum."

"Neden?"

"Çünkü bir silahla nasıl başa çıkacağımı biliyorum. Ama bu, bunu bilmiyorum. Ya bunu tekrar yapamazsam?"

Clay ellerini duvardan çekti, ona döndü, etkileyici vücudunun üzerindeki her kastan sular damlıyordu. "Tam olarak neyi yapamazsan?"

Stevie alt dudağını ısırды, dokunmamak için kendini zor tutuyordu. Kendisine dönmüş olan ereksiyonunu avuçlamak için ellerini iki yanına koydu. "Bunu... Bizi... Seksi... Seksten sonra bir ilişkiyi... Sonrasında ne yapacağımı bilmiyorum, eğer bir de..."

"Bir de ne?"

Stevie güçlükle yutkundu. "Eğer belki de beni o kadar da istemediğine karar verirsen... Beni iki yıldır bu pozisyona sokuyorsun ve bu beni korkutuyor. Ya sana senin istediğini veremezsem?"

Clay'in gözleri hızla açılıp kapanıyordu, sanki bu fikir onu çarpmış gibiydi. "Tanrı'm, Stevie! Ben..."

Stevie elini kaldırıp onun sözünü kesti. "Hâlâ cesaretim varken bunları söylememe izin ver. Seninle *asla* tek gecelik bir şey düşünmedim, seni kullanıp bir kenara atmak gibi bir düşüncem asla olmadı. Sen benim böyle bir şey yapabileceğimi düşünmüş olsan bile... Sanırım beni sandığın kadar iyi tanımyorsun."

"Ben... Özür dilerim."

"Sorun değil. Son zamanlarda ben de kendimi bazen tanıyamıyorum. Bu yüzden teknede o kadar sinirliydim. Seni istediğimi bir kez kabul edersem bunun geri dönüşü olmayacağını sanırım hep biliyordum. Birine bağlanmış olacaktım ve bu beni çok korkutuyordu. Ve korktuğumda bunu öfke olarak dışa vuruyorum. Seni incittiğimi biliyorum. Ve bunun için özür dilerim."

"Bağlılık..." diye tekrarladı Clay, sesi neredeyse duyulmuyordu. "Ama ne kadar uzun bir bağlılık?"

Stevie'nin omuzları öne düştü. "Bilmiyorum. Sana söyledim, sana sonsuzu söz veremem. Hayat bu. İçinde ölüm de var. Ama birlikte olduğumuz sürece sana sahip olduğum her şeyi vermeye söz verirdim. Eğer bu senin için yeterliyse, harika! Eğer değilse ben senin vaktini çalıyorum."

Clay onu inceliyordu, hâlâ bir heykel gibi sabitti, yüz ifadesi renk vermiyordu. Ve sonra Stevie bundan emin oldu. Çok beklemişti. Onu çok incitmişti. Vücudu hâlâ uçuş hâlinde de olsa akli ve kalbi değildi. Ve bu, Stevie'nin iyice anladığı bir şeydi. Derin bir soluk verdi, onun kadar metanetli olmaya çalışıyordu. Kızmaya hakkı yoktu. Göğsünde yükseldiğini hissediyor olsa bile gözyaşlarına hakkı yoktu. "Senin bu sonuca çoktan varmış olduğunu görebiliyorum." dedi sessizce. Askıdan havluyu alıp ellerine bıraktı. "Kurulanmazsan üşüteceksin." Stevie arkasını döndü, kendine ait bir alana ihtiyacı vardı. Yalnız kalmak istiyordu ama süitten çıkmaya cüret edemezdi. Planladıkları her şeyi berbat edebilir ve hatta ölebilirdi. Ama boğazı yanıyordu, kontrolü elinden kayıp gidiyordu. *Biraz daha... Kendini koyverip ağlamadan önce çık şuradan.* Yoksa Clay onun için üzülecekti ve Stevie onun kendisine acımasına katlanamıyordu.

Banyonun kapısına ulaşmak üzereyken bir el omzunun üzerinden uzandı ve kapıyı sertçe kapattı. Stevie ıslak, çırlıçırılak ve arzulu bu adamla kapı arasında kalmıştı. Clay'in dudakları boynunun yanından geçip kulağına yaklaştığında titreyerek

gözlerini kapattı. “Yeterli.” diye fısıldadı boğuk bir sesle. “Eğer söylediklerinde ciddiysen yeterli.”

Titremesi rahatlamayla vücuduna yayılan bir ürpertiye dönüşmüştü. “Evet. Ciddiy...”

Clay onu kendine çevirdi, dudaklarını dudaklarının arasına aldı, vahşice, hâkimiyeti altına alarak öpüyordu. Sağlam kolunu Clay’in boynuna dolarken Stevie’nin değneği şangırtıyla fayansların üzerine düştü, kendini yukarı çekip ereksiyonunu işe yarayabileceği bir yere denk getirmeye çalışıyordu. Dudaklarını ayırmadan Clay onun şortunu indirdi, kalçalarını avuçlarıyla kavradı ve onu havaya kaldırdı. Tek eliyle onu taşıırken diğer elinin iki parmağını içine soktu. Zevk tüm vücuduna yayılırken Stevie çığlıklarını bastırmaya çalışıyordu. “İslenmişsin.” Bu kelimeleri hırıltıyla söylemişti. “Seni parçalamak istiyorum. Ama henüz değil. İçinde olmam gerek. Bana eve...”

“Evet.” diye sözünü kesti Stevie, kalçaları çaresizce onu arıyordu. Clay parmaklarını çıkardı, onun bacaklarını kendi beline doladı. “Tanrı aşkına Clay, eve...”

Clay tek seferde içine girmişti, yabani bir güdüyle yapıyordu bunu. Sonra birden durdu ve birbirlerine baktılar, dudakları ayrılmış, ciğerleri nefes aldıkça inip kalkıyordu. “Benim...” Bu kelime dudaklarından dökülmüştü. “Benim olduğunu söyle.”

Stevie nefes bile almadan başını salladı. Kasıldığını hissediyordu, dolmuştu. Ona aitti. “Seninim.”

Sanki bir patlama gibiydi. Stevie o ana kadar Clay’in kendini ne kadar zor tuttuğunun farkında değildi. Hızlı, sert ve vahşi o ritimle içine girip çıkarken parmaklarını kalçalarına bastırıyordu, her darbeye daha da derine gidiyordu. *Tanrı’m, çok derin! Çok güzel.* Clay çok iyi hissediyordu. *Tam zamanıydı.*

Stevie ellerini omuzlarına koydu ve onun ritmine karşılık verirken gözlerine baktı. Görüşü bulanıklaşıyor, vücudu sarsılıyordu. *Şimdi... Tam zamanı...* “Clay, lütfen! Daha hızlı...”

Clay bir iniltiyle ipleri tamamen bırakmıştı, içine matkap gibi giriyordu, imkânsızca sert, imkânsızca hızlı... Fırlamaya hazır bir yay gibi hissettirene kadar onu sıkıştırmaya devam ediyordu. Stevie kısık ve boğuk bir çığlık duydu. Bu sesin kendisinden çıktığını biliyordu. İlk dalga gelirken Clay’in ölümcül darbelerini duyuyordu, orgazm bacaklarının arasında acı ve zevkle yayılıyordu. Ve Clay hâlâ parçalamaya devam ediyor, bırakacak gibi durmuyordu. Stevie’yi deli ediyordu. “Bir daha...” diye fısıldadı kulağına. “Benim için bir daha gel Stevie. Tam şimdi... Bir kez daha geldiğini hissetmek istiyorum. *Şimdi...*”

Stevie'nin itaat etmekten başka şansı yoktu ve ikinci dalga geldiğinde çığlığı tamamen sessizdi. Kendini bırakıp kapıya yaslandı, doymuştu, bitkindi, elleri hâlâ omuzlarındaydı, kendini onun güçlü vücuduna bırakmıştı. Gözlerini açmaya zorladı ve tek yapabildiği büyülenmiş bir hâlde ona bakmaktı. O çok güzeldi. Dişleri perçinlenmiş, tüm kasları gerilmişti. Ve sonra onun da vücudu sarsılmaya başladı, kendini daha fazla tutamamıştı. Dengesini kaybetti ve Stevie'nin üzerine doğru eğildi, tüm ağırlığını ona vermişti. Stevie kapıyla onun derinden gelen ilkel ve yorgun inlemelerinin arasında kalmıştı. Clay başını onun omzuna koydu, soluklanmaya çalışırken göğsü inip kalkıyordu. Stevie ona sarıldı, sırtını oksuyor, ellerini saçlarında gezdiriyor, ona dokunabildiği kadar dokunmaya çalışıyordu. Yavaş yavaş nefesi düzene girdi ve bacaklarını düzleştirerek tekrar ağırlığını kendi ayaklarına verdi. Stevie'nin derin bir nefes almasına izin vermişti. Onun da kalbi hâlâ çarpıyordu ve bacaklarının güçsüzleştiğini hissediyordu. Ama bu umrunda değildi, çünkü içini ilginç bir huzur kaplamıştı.

Clay başını kaldırdı, gözlerine baktı ve Stevie'nin çarpan kalbi tekledi. Bunu Clay de hissetmişti. Stevie bunu görebiliyordu. Ama onun gözlerinde sevgiyi de görmüştü. Hatta tapınmayı, saygıyı... Görmeyi umduğu her şeyi... Göremeyeceğinden korktuğu her şeyi... Clay dudaklarını ona yaklaştırdı. "Stefani!" diye fısıldadı. "Nihayet benimsin."

Stevie'nin gözleri batıyordu, yaşlarla dolmuştu. Taşarak yanaklarını ıslattılar. Bir kısmı adrenalinin yarattığı o duygu seliydi, yıllardır hissetmediği kadar yoğundu. Hatta belki hayatı boyunca hissetmediği... Ama çoğunluğu rahatlamasındandı. Gerçek adını onun o kadife sesinde duymaktan... Yeniden sevildiğini hissetmekten... Seks aklını almıştı. Onun yüzündeki şu ifade manzarayı tamamlıyordu.

Clay onu yere indirdi. Bir kolu beline dolanmıştı, diğeriyle gözyaşlarını siliyordu, yüzünde paniğin tetiklediği bir endişe vardı. "Çok sert davrandım. Canını acıttım. Tanrı'm, Stevie, özür dilerim."

Stevie parmağını onun dudaklarına götürdü. "Hayır. Ben iyiyim. Yanlış bir şey yok. Her şey yolunda."

Clay bir soluk verdi. "Pekâlâ..." Bir an ona baktı, gözlerini kısmıştı. "Dur bi' saniye. Hayalkırıklığına uğrayacağımı mı düşündün?" diye sordu şaşkınlıkla. "Gerçekten mi?" Clay onu anlamıştı. Neden bu hâlâ onu şaşırtmaya devam ediyordu?

Stevie başını salladı. "Sanırım evet."

"Ama şimdi bunun doğru olmadığını biliyorsun."

Stevie bir kez daha başını salladı, dudaklarında bir küçük bir gülümseme vardı. "Sanırım bu açıkça ortada."

"Ben de öyle olduğumu ummuştum." dedi sessizce. Stevie'nin tişörtünü kollarından geçirerek çıkardı, sanki bir çocukla ilgileniyormuşçasına tişörtü kafasından da geçirdi. Bandajının kenarını söküp dikişleri kontrol etti, hâlâ yerinde olduklarını görünce Stevie'ye başıyla onay verdi. Sonra onu kollarına aldı ve duşakabine götürdü. Bandajının etrafına bir el havlusu sardı. "Kolunu sudan uzak tut." dedi ve suyu açtı. "Bu kez suyumuz da ılık."

"Ben de öyle olduğumu ummuştum." diye Clay'i tekrarladı, sonra kaşlarını kaldırdı. "Ama ben zaten duş almıştım."

"Tek seferde yeterince temizlenememiş olabilirsin. Hele de aklımdan geçenleri düşünürsek..."

Zevk dolu bir ürperti bir kez daha teninde dolaştı. "Daha işimizin bitmediğini mi söylüyorsun?" diye sordu ona sataşarak.

Clay'in gözleri parlamıştı. "Daha başlamadık bile."

Towson, Maryland, 17 Mart Pazartesi, 20.50

Bu bir 'yardım paketi' değil, diye düşündü Henderson, ağır adımlarla bir daire çizerek. Bu lanet olası bir hazineydi. Westmoreland aylarca yetecek gıda stoklamıştı. İlaçlar, bandajlar... Fletcher'in bundan haberi yoktu, Henderson bundan emindi. *Eğer olsaydı, cumartesi gecesi Key Otel'de beni tedavi edecek malzemeleri olurdu.* Dr Sean'ın beleş kliniğine gidip kendini açığa çıkarma riskine gerek olmazdı.

Westmoreland onların grubundaki içine en kapanık kişi olmuştu. Hâlâ da öyleydi. *Vay canına!* Burada her şey vardı. Bıçaklar, minçikalar ve en az üç farklı çapta mermiler... Ama ilginç bir şekilde yalnızca tek bir silah vardı. Dokuz milimetrelik Sig yeni temizlenmişti, seri numarası oldukça eskiydi. Susturucusunun olması da bir artıydı. Raflardan birinde, üzerinde 'Eter' yazan bir tüp vardı. Fakat bununla sınırlı değildi, fentanil ve ketamin etiketli iki tüp daha vardı. Hepsisi adam bayılma konusunda işe yarar kimyasallardı. Başka bir tüpte şırıngalar vardı. Bir başka tüpte küçük banknot yığınlarından oluşan bir nakit yığını... *Westmoreland, sen tanıdığım en düzenli istifişisin.* Henderson tüm rafları karıştırdı, bu hazinenin her parçasını çok sevmişti.

Ve sonra farklı renkteki bir tüp Henderson'ın gözüne takıldı. Diğer düz yeşil renkli tüplerin aksine bunun rengi parlak maviydi. İçerisinde... Henderson'ın boğazı düğümlendi. *Benim eşyalarım...* Çok fazla şey yoktu ama hiç yoktan iyiydi. Westmoreland, Henderson'ın oturduğu evin içinde olduğu tüm apartmanı ateşe vermişti. *Öncesinde benim eşyalarımı dışarı çıkartmış olmalı. En azından evde olmadığımı biliyordu.* Robinette'in, Wes'in ailesini öldürme girişiminin aksine...

Henderson gözlerini evinin oturma odasında asılı duran bir aile fotoğrafına çevirdi. Fotoğraftaki herkes ölmüştü. *Ben hariç...* Wes ev yakmış ama bazı önemli şeyleri kurtarmıştı. *Düşünceli davranmış.* Tüpün en altındaki şey Henderson'ın kalp atışlarını hızlandırmıştı. Gümüş renkli küçük bir şişeydi, Henderson'ın şirketteki beşinci yılı şerefine Westmoreland, Fletcher ve Brenda Lee tarafından hediye edilmişti. Henderson şişenin kapağını açtı ve kokladı. Sonra gülümsedi. İçinde hâlâ hediyeyle birlikte gelen konyak duruyordu. Yani, teknik olarak aynı konyak değildi. O ilk konyak çoktan bitmişti. Henderson şişeyi doldurup durmuştu ve birisi şişeyi kontrol etse bile Henderson'ın bahanesi hep hazırды. *Yalnızca biraz tadacağım.* İlk yudumda rahatlayarak göğüs geçirdi. *Çok güzel...* Sonraki yudum da ilki kadar iyiydi. Kendisini durdurmasıysa dört yudumu buldu. *Sarhoş olacaksın. İçmeyi kes ve işe dön.* Çantasını Westmoreland'in eşyalarıyla doldurmak fazla uzun sürmemişti. *Artık Mazzetti'yi indirmeye hazırım. Yo, henüz değil.* Hâlâ Mazzetti'nin oda numarasını öğrenmesi gerekiyordu. Bu en azından bir tanığı öldürmek demekti. Ve birden çok kişi olursa işler boka sarabilirdi.

Bekle Afrodite, geliyorum. Otel'in barında, tek amacı yatağa atacak birilerini bulmak olan bir kameraman bekliyordu. *Dostum, bugün senin şanslı günün. En azından seni öldürene kadar öyle olacak.*

Yirmi Üçüncü Bölüm

Baltimore, Maryland, 17 Mart Pazartesi, 20.55

Clay otel odasındaki yatağa uzanmış tavana bakıyordu. Mutluydu. Yüzü gülüyordu. Nöbet tutarken tetikte olabilmek için şimdi uyumalıydı ama istemiyordu. İçinde bir şey uyandığında tüm bunların hiç yaşanmamış bir hayal olduğunu fark etmekten korkuyordu. Az önce hayatının en iyi seksini yapmamış gibi... Ya da en iyi iki seksini... Ya da Stevie Mazzetti'yi kollarına almamış gibi... Ama yapmıştı. Ve kollarına almıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse ikinci seferi yatakta yapmışlardı ve Clay korunmayı 'istemeden' de olsa unutmuş olmasına karşın, sonunda prezervatif kullanmıştı. İlk seferinde sahiden unutmuştu ama kim onu suçlayabilirdi ki? Ama övgüye değer bir şekilde ikincisinde hatırlayan o olmuştu, Stevie'nin günleri sayarken gözlerinin fal taşı gibi açılmasını izlemiş, muhtemelen bir sorun olmadığını mırıldanışını duymuştu. Ama bu sözler bir rahatlamayla gelmemişti. Tam aksine, Stevie'nin gözleri koyu bir özlemle dolmuştu, Clay'in onunla bir aile kurma umutlarını yeşerten bir özlemle...

Sonra Stevie prezervatifi onun elinden almış, sikinden aşağı iterek takmıştı, Clay acı bir karar alma sürecinden sonra planlarını uygulamada ağır olmasını gerektiğini anlamıştı. Stevie'ye yapmak istediklerinin daha binde birini bile yapmamıştı. Onunla birlikte yapmak istediklerinin... Onun için... Stevie şimdi kollarına kıvrılmış yatıyordu, teni sıcaktı ve güzel kokuyordu, başını Clay'in göğsüne bırakmış, bacakları onunkilerle karışmıştı. Parmaklarıyla hafifçe göğsündeki kıllarla oynuyordu. Clay mutluydu. Ve en son ne zaman böyle hissettiğini hatırlamıyordu. Onu saçlarından öptü. "Fikrinin değişmesine ne sebep oldu?" diye mırıldandı. "Benimle ilgili..."

Parmakları göğsünü okşamayı bıraktı. "Fikrimi değiştirmekten çok bazı şeyleri daha net görmeye başladım. Sanırım en başından beri biliyordum. Yalnızca bunu kendime itiraf etmekten korkuyordum."

"O zaman korkunu üzerinden atmana ne sebep oldu?"

Clay onun gülüşünü göğsünde hissetmişti. "Babanın yeni kız arkadaşı... O çok iyi biri Clay. Onu daha yakından tanımalısın."

"Bunu yapacağımı babama söyledim zaten. Ben hatalıydım. O mutlu olmayı hak ediyor."

"Biliyorum. Nell de öyle. Görünüşe bakılırsa Tanner'ın da ona epey kur yapması gerekmiş, çünkü Nell sadece arkadaş kalmak istiyormuş."

"Bana da anlattı. Şu kur yapma kısmını... Fikrini değiştirmesi için cazibesini kullanmış."

Stevie hafifçe güldü. "Cazibe ve manipülasyon aynı şeydir. Meyve ya da meyva..." Sonra ciddileşti. "Nell'in fikrini değiştiren şey en sonunda başarısız olmaktan korktuğunu fark etmek olmuş."

"Nasıl başarısız olmak? Babamla mı?"

"Daha çok *bir şeyde* başarısız olmak... İyi bir adamla evliymiş. Başka bir ilişkide başarısız olmaktan korkuyormuş."

Clay irkildi. "En iyisi eski kocası olduğundan ve başka kimse onun kadar iyi olamayacağından mı?"

"Hayır. Baban Nell'den daha iyi olduğundan... İlişkideki daha iyi eş olduğundan... Daha iyi insan olduğundan..."

Bu açıklama kafasına bir tuğla gibi çarpmıştı. "Oh! Yani Nell sadece bir parazitmiş, öyle bir adama denk geldiği için şanslıymış."

"Böyle söyleyince biraz aptalca duruyor." diye mırıldandı. "Ama bu doğru. Benim korktuğum şey seninle bir ilişkiye başladıktan sonra bunu yüzüme gözüme bulaştırmaktı, çünkü kendimi yeniden bir başkasına açmaktan korkuyordum."

"Ben de sorunun bu olduğunu düşünmüştüm."

"Ve kısmen öyleydi çünkü sevdikten sonra kaybetmek hiç sevmemekten daha iyi olabilir ama her türlü ikisi de bok gibi." Bir miktar gerilmişti. "Kendime seni incitmekten korktuğumu söyleyip duruyordum çünkü sen asla yeterince iyi olamayacaktın."

"İkinci en iyi..." dedi sessizce ve Stevie olduğu yerde büzüldü.

"Seni korkutmaya çalışıyordum."

Clay elini onun yüzüne götürdü, başparmağıyla yanağını okşadı. "Bunu kendi çabalarım ile öğrendim zaten."

"Biliyorum ama senin canını yakmaktan nefret ediyordum. Asıl sorunun senin değil, *benim* asla yeterince iyi olamayacağımdan korkmam olduğunu şimdi anlıyorum. *Ben* ikinci en iyi olacaktım. Ve başarısız olmaktan nefret ediyorum."

"Gerçekten mi?" diye başını bir anda ona çevirdi Clay. "İşte bu tam bir şok oldu."

"Ben ciddiylim."

“Ben de... Hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım. Çünkü *bu*, Stevie, aramızdaki bu şey her neyse, benim hayatımdaki en önemli şey.”

“Biliyorum.” dedi Stevie tekrar. “Ve Cordelia’yı hariç tutarsak, benim için de öyle. Canını yakmış olsa bile bana bu kadar çok şans tanıdığın için teşekkür ederim. Sabırlıdan da daha öte davrandın.”

“Buna değerdin. *Sana* değerdin. Bunu hep biliyordum. Yalnızca bunun olacağına inancım azalmıştı. Kendime seni unutmam gerektiğini, başka birini bulmam gerektiğini söyleyip duruyordum. Ama yapamadım. Benim için başka biri hiç olmadı. Seninle tanıştığım günden beri...”

Stevie ona sevgiyle baktı ve onu uzun uzun ve ıslak ıslak öpmeden önce neredeyse utangaçça gülümsedi. “Eğer hareket edebilseydim...” diye mırıldandı onun dudaklarındayken. “Şu anda üzerinde zıplıyor olurdum.”

Clay şaşkınlıkla bir kahkaha attı, Stevie’nin gözleri de parlamıştı. “Eğer hareket edebilseydim sana bunu yaptırabilmek için her yolu denerdim.”

Stevie başını tekrar onun göğsüne koydu ve göğüs geçirdi, huzurluydu. “Farklı pozisyonlar için daha sonra kapışabiliriz.”

Clay tavana bakarak gülümsedi. Seksi, bir yarışmaya çevirmesi için Stevie’ye güvenmek... Bu, Clay’i fazlasıyla heyecanlandırıyordu. Uzun bir süre boyunca orada hiçbir şey söylemeden öylece uzandı ama mutluluk adım adım Clay’i bir süredir endişelendiren bir şeye dönüşüyordu. Bu konuyu açmak için iyi bir zaman olup olmadığını düşündü, sonra bunun için asla iyi bir zaman olmayacağını fark etti. Sadece daha az kötü bir zaman olabilirdi. Her şeyin ortaya dökülmesi de gerekebilirdi. Sonucu ne olursa olsun. “Stevie... Ailenden hiç kimsenin kocan ve oğlun hakkında konuşmadığını söyledin. Neden konuşmuyorlar?”

Stevie gerilmişti. “Neden sordun?”

“Çünkü bilmek istiyorum.”

Stevie o kadar uzun bir süre sessiz kaldı ki Clay onun cevap vereceğine dair umudunu yitirmişti. Sonra derin bir nefes verdi. “Ben ailemi seviyorum Clay. Onlar iyi insanlar ve bizim için çok fedakârlık yaptılar.”

“Onların iyi insanlar olduklarını biliyorum. Ama her ailede sorunlar olur. Eğer senin hayatının bir parçası olacaksam ileride ailenle de zaman geçeceğim. Bilmek istiyorum. Paul’ı severler miydi?”

"Paul'ı kendi oğulları gibi severlerdi." dedi Stevie savunmaya geçerek. "Ve Paulie... O tek torundu." Bir soluk aldı ve onu bırakmadan önce uzun saniyeler boyunca bekledi.

Sakinleşmeye çalışıyor. Bu kolay olmayacaktı. Clay hiçbir şey söylemeden onun saçlarını okşadı. Eğer Stevie ona anlatırsa, anlatırdı. Anlatmazsa onu zorlamayacaktı.

"Paulie'ye bir prens gibi davranırlardı. Ama sonra... Kimse onun adını ağzına almadı."

"Neden bi'tanem?"

Stevie'nin yutkunuşu odada yankılandı. "Benim ailem Romanyalı. Sanırım bunu biliyordur. Aksanları hâlâ kuvvetlidir. Bilmediğin kısımsa Sorin ve benim orada doğmuş olmamız. Altı yaşımızdayken oradan ayrıldık."

"Neden?"

"Çünkü seksenler dönemiydi ve insanlar öldürülüyordu." diye çıkıştı acı acı. "Her türden insan... Devlet, gücünün yettiği herkesi öldürüyordu."

"Siz de kaçtınız?"

"Evet... Buraya taşındıktan sonra babam bir lisede öğretmen oldu ama Romanya'dayken devlet için çalışıyordu. Fizikçiydi. Nükleer yakıtlar üzerine çalışıyordu."

Ve bu Soğuk Savaş'ın sonu olmuştu. "Yani silahlar geliştirmiyordu."

"Devlet bunu o zamanlar böyle görmüyordu ama sanırım öyle. Babam hâlâ bu konuda konuşmaz. Sürekli izlenirdi. Annem de öyle. Ve halam... Babamın kız kardeşi..."

"Öldü mü?"

"Öldürüldü. Karşıdan karşıya geçerken biri araba çarpıp kaçtı. Ama biz bunun kasti olduğunu biliyorduk. Babam ve ben o sırada oradaydık. Halam kaçmaya çalıştı ama şoför bile rek arabayı onun üzerine sürdü. Halam orada, o sokakta babamın kollarında öldü."

Ve küçük Stefania bu korkunç olaya tanıklık etmişti. Clay küfürler savurmak istemesine rağmen ses tonunu korumayı başardı. "Onu neden öldürdüler?"

"O da bir bilim insanıydı ve nükleer yakıt araştırması programı konusundaki fikir anlaşmazlıklarını yüksek sesle dile getiriyordu. Sorin ve beni uyumaya gönderdikten sonra babamla aralarındaki tartışmalardan bu kadarını anlamıştım." Hafifçe omuz silkti. "Dürüst olmam gerekirse Cordelia'nın da genetik olarak bu özelliği var."

"Ya sonra?"

"Bundan bir daha bahsetmediler. Halamdan da bir daha asla bahsetmediler. Yalnızca oradan ayrılıp Amerika'ya geldikten sonra, annem yeniden hamileyken bir kez adı geçti. Halamın adı Izabela'ydı."

"Izzy'nin adı ondan geliyor."

"Evet ama bunu asla açıklamadılar. Bir kez onlara halamı sormuştum. Babam tek kelime etmemiş ve 'Ölen ölmüştür. İstersen kilisede onun için bir mum yakabilirsin ama konuşmak ölüyü geri getirmiyor.' demişti. Bu yüzden Paul ve Paulie öldüğünde onlar hakkında konuşmamam gerektiğini biliyordum."

"Izzy, halanı biliyor mu?"

"Sana anlattığım kadarını biliyor, zaten ben de o kadarını biliyorum."

"Ama sen bunu *gördün*. Babanın altı yaşındaki kızı bir cinayete tanık oldu. Sana psikolojik destek aldırdı mı?"

"Hayır. O zamanlarda Romanya'da öyle bir şey yoktu. Ama olsaydı bile bu babamın tarzına uymazdı. Kabullenmek zorundasın. Güçlü olmak zorundasın. Ailenin kirli çamaşırlarını yabancıların önünde ortaya dökmemelisin."

Şimdi taşlar yerine oturuyordu. "Senin öylece unutacağını mı düşündü?" diye sordu alçak bir sesle.

"Sanırım." Bir kez daha göğüs geçirdi, bu kez kederliydi. "Tıpkı benim Cordelia'nın unutacağını düşündüğüm gibi... Yatağında uyumaya devam edebileceğini düşündüğüm gibi... Silas'ın ona silah doğrulttuğu mutfak masasında yemek yiyeceğini düşündüğüm gibi... Eski halıdaki Silas'a ait kan lekesini çıkaramadığım için televizyonun karşısındaki yeni aldığım halıya oturup vakit geçirebileceğini düşündüğüm gibi..."

"Sen ona yardım aldırma çalıştın Stevie. Onu farklı terapistlere götürdün."

"Bu ona yardımcı olmuyordu ve ben de farklı bir şey denemedim."

"Şimdi deniyorsun."

"Izzy'nin sayesinde..."

"Öğle yemeklerinizde Emma'ya kocandan ve oğlundan bahsediyor musun?"

"Evet. Önceleri ona haftada birkaç kez telefon ederdim. Sonra ayda birkaç keze düştü. İşe dönünce görüşmelerimiz yıllık öğle yemeklerine ve zaman geçtikçe... Kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Yeniden yaşayabilecek kadar iyileştim."

Clay onun iyileşme sürecinin tamamlanmadığını biliyordu ama onun ağzından bunları duymak güzeldi. "Paul'dan sık sık bahsediyorsun. Ama oğlunu pek konuşmuyorsun."

Stevie tekrar gerilmişti. "Yani?"

"Bana ondan bahsetmek ister misin? Paulie'den..."

Stevie güçlükle yutkundu. "Sen bana Sienna'dan bahsedecek misin?"

Gerilme sırası Clay'deydi. Stevie bunu nereden öğrenmişti? Sonra babasının evinin merdivenlerinde dururken Cordelia'yla yaptıkları konuşmayı hatırladı. "Sen pazar sabahı uyumuyordun. Bizi dinliyordun."

"Amacım seni dinlemek değildi. Cordelia'nın ne söyleyeceğini bilmek istiyordum. Sana, bana anlattığından fazlasını anlatıyor. Yani... Anlatacak mısın?"

"Ben sana Sienna'yı anlatırsam sen de bana Paulie'yi anlatacaksın?"

"Adil bir anlaşma gibi görünüyor."

Belki de değildi. Clay, Sienna'yla ilgili pek çok konuda yaptığı şeylerden utanıyordu. "Anlatacak fazla bir şey yok." dedi. "Sienna'nın annesiyle lise biter bitmez evlendim. O üç yıldır birlikte olduğu bir çocuktan yeni ayrılmıştı. Ben tipik bir eski sevgiliyi unutmak için kullanılan sevgiliydim. Çok fazla bira içmiştik ve arabanın arka koltuğunda seks yaptık. Parris Adaları'na temel eğitim için gitmemden iki hafta önce bana hamile olduğunu ve babasının ben olduğumu söyledi."

"Böylece onunla evlendin."

"Evet. Benden 'Deniz Kuvvetleri'nden ayrılmamı' istedi. Ona yapamayağımı, bir sözleşmeye imza attığımı söyledim. Bana küstü, eğer onu seviyorsam bir yolunu bulmam gerektiğini söyledi. Askerî bir sözleşmeden cayamazsın, bu yüzden ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım. Kızın babasının gazabını göze aldım ve askere gittim. O herif-kızın babası-ürkütücü bir orospu çocuğuydu. Evliliği onaylamıyordu ama kızının evlenmeden çocuk sahibi olmasını daha da onaylamıyordu, bu yüzden evliliğe izin verdi. Ben acemi birliğine gittim, ona her hafta mektuplar yazdım ve maaşımın büyük bir kısmını çek olarak gönderdim. O, çekleri paraya çevirdi ve bana hiç mektup yazmadı. Beş ay boyunca bu böyle devam etti."

"Sonra?"

"Sonra bana nihayet bir mektup yazdı. Bana bebeği düşürdüğünü söyledi. Ben acemi birliğini bitirmiştim ve eğitim tümenine dâhil olmuşum. Oradan ayrılmaya çalıştım ama o zamanlar düşük yapmış bir eş yeterince iyi bir sebep değildi. Eğitimimle orduya savaş için geri dönüşüm arasında 72 saatim vardı, böylece eve döndüm ve onu bulmaya çalıştım. Babam da araştırmada bana yardım etti ama o gitmişti. Ailesi onun taşın-

diğını ve bana yeni adresiyle ilgili bir bilgi bırakmadığını söyledi. Onu aramak için daha fazla kalamazdım. Sevk edilecektim. Afrika'ya gittim ve yedi ay sonra bir mektup daha aldım, bu sefer avukatından gelmişti."

"Bir boşanma talebi?"

"Evet ve ben dünyanın öbür ucundaydım. Ve kabul ettim. Yani demek istediğim, o benim hayatımın aşkı falan değildi. Benimle konuşmak dahi istemediği açıktı. Düşük yapmanın yarattığı duygusal travma yüzünden benimle olmanın ona çok acı verdiğini düşündüm."

"Sen bebeği istiyor muydun?"

"İlk başta mı? Hayır. On dokuz yaşında bile değildim ve büyük ihtimalle bir savaşa katılacaktım. Ama üzerinde düşündükçe, evet dedim, ben bu bebeği istiyorum. Bana kız mı erkek mi olduğunu hiç söylemedi."

"Sienna hayatta olduğuna göre, düşük yaptığı hakkında sana açıkça yalan söylemiş."

"Evet. Ülkeye döndüğümde bazı eski arkadaşlarımla buluştum. Onun yeniden evlendiğini duydum. Lisede üç sene çıktığı o çocukla... Çocuk, altı aylık hamile olmasına rağmen onu almak istemiş."

Stevie kollarını onun göğsüne bıraktı. "Sen ne yaptın?"

"Onu bulmaya gittim. O benim de çocuğumdur. Bebekten haberdar olmamı istemiyordu çünkü o bebeği istediğimi biliyordu. Velayetini benimle paylaşmak istemiyordu. Ama sonra o lise aşkı onu dövmüş ve çocuğu olmayan başka bir kadın için onu terk etmiş."

"Tam bir kazanan..."

"Mahalledeki dedikodulara göre Donna, halalarından biriyle yaşamak için batıya gitmişti. Ben de babasını görmeye gittim, çünkü bazı cevaplar almak istiyordum ama tek aldığım mor bir göz oldu."

"Sana vurdu mu?"

"Sağlam geçirdi. Ona karşılık vermek istedim ama ailem bana böyle öğretmemişti. Donna'nın babası bana kızının cesaretini kırdığını söyledi ve benim neyden bahsettiği konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu. En sonunda annesi Donna'yı boşadığım için kızının o işe yaramaz eski erkek arkadaşına dönmek zorunda kaldığını söyledi."

"Ailesine *senin* onu boşadığını mı söylemiş?"

"Evet. Onlara onun benden boşandığını kanıtlayabileceğimi söyledim ama bana sahte kâğıtlar getirip onları kandırmaya çalışmaktansa hiç uğraşmamamı söylediler." Clay gözlerini

kaçırdı ve tavana, duvarlara, Stevie'nin gözleri hariç herhangi bir yere bakıyordu. "Benim nasıl bir adam olduğumu bildiklerini söylediler."

"Ne demek istiyorlardı?"

"İkinci kocası onu terk ettikten sonra çocuğun bakım masrafları için beni dava etmesini söylemişler. Donna ise onlara benimle daha fazla uğraşmak istemediğini söylemiş. Onu..." Clay sustu, bu kelimeleri onun önünde söylemekten korkuyordu. Onun gözlerine şüphe bulutlarının yerleşmesini istemiyordu. Çünkü Stevie onu bir kahraman olarak görüyordu."

"Clay? Onlara ne söylemiş?" Stevie onu çenesinden tutup kendisine çevirdi. Clay gözlerini kapamıştı, o günün şokunu ve utancını dünmüş gibi hatırlıyordu.

"Onlara benim onu zorladığımı söylemiş." dedi, o kadar sessizce söylemişti ki neredeyse kendi sesini bile duymamıştı.

"Ne? Onlara senin onu seks yapmaya zorladığını mı söylemiş?"

Clay'in yüzü yanıyordu. "Evet."

"Tamam, yani yalan söylemiş. Açık ve net... Sen onlara ne dedin?"

"Onun yalan söylediğini söyledim. Bana bebeği düşürdüğünü söylediğini anlattım ve onlar da kızlarının doğru olanı yaptığını söylediler. Ne bekliyormuşum ki? Onu sarhoş edip benimle olmaya zorlamışım, kızları da o kadar korkmuş ki benden boşanmak için dünyanın öbür ucuna gitmemi beklemişler. Benim 'kızlarının bebeğinin' hayatından çıkmamı istemişler. Eğer istediklerini yapmazsam beni mahkemeye vereceklerini ve kariyerimi mahvedeceklerini söylediler."

Stevie dudaklarını büktü. "Sana bunu nasıl yapabildi? Nasıl öylece yalan söyleyebildi?"

"Onun yalan söylediğinden çok eminsin." diye mırıldandı Clay.

"Elbette... Diğer her şey hakkında yalan söylemiş. Ama daha da önemlisi ben senin öyle biri olmadığını biliyorum." Başını kaldırdı, gözleri bir şahin gibi keskinleşmişti. "Aman Tanrım! Bu yüzden sana evet dememi isteyip duruyordun. Bunca zaman sonra bile onun doğruyu söyleyip söylememiş olduğundan endişeleniyorsun."

"Hayır, bu konu hakkında zamanında yeterince endişelenmiş olmama rağmen sebebi bu değildi. Onu zorladığımı hatırlamıyorum. Hatta ben olayın tam ters şekilde geliştiğini hatırlıyorum. Onun üzerime atıldığını... Yapmak için sabırsızlandığını... Ama alkol insanın algılarını değiştirebiliyor."

"Buna inanmıyorum." dedi Stevie açıkça. "Bence Donna, ailesi onu senden iştirak nafakası istemeye zorladığında boşanmayı isteyen sen olduğunu söyledi. Ve ailesi onu zorlamakta devam edince de paçayı sıyırmak için şu arka koltuk hikâyesini kendine göre uyarladı. Ama her türlü ailesinin senin hakkında en kötüsünü düşünmeye eğilimi varmış zaten."

"Benim ailem en başından beri olayın senin anlattığın şekilde gerçekleştiğine inandı."

"Çünkü seni tanıyorlar." Stevie bunun ona iyi hissettirdiğinden kesinlikle emindi.

Clay onu alnından öptü. "Teşekkür ederim."

"Madem o gece olanlardan endişelenmiyordun, o zaman neden evet dememi istedin?"

"Çünkü uzun bir süre boyunca onun doğru olduğundan endişelenmiştim. Bu olay beni değiştirdi. Bir daha öyle bir şüphe hissetmek istemedim."

"Sanırım bunu anlayabiliyorum. Donna şimdi nerede?"

"Noel'den önceki gün öldü. Kanserden... Onu geçen yıllarda birkaç kez California taraflarında görmüştüm. Kızımı da buldum, Sienna'yı... Altı yaşındaydı. Bana benziyordu. Siyah saçlıydı, yaşlılarından daha uzundu. Okuldaydı, tenefüste bahçede oynuyordu. Tellerin arkasından onu izliyordum fakat beni gördü ve çığlık atarak kaçmaya başladı. Donna ona benim fotoğraflarımı göstermiş olmalı. Benim tehlikeli biri olduğumu söylemiş olmalı." Bu hatıra hâlâ içinde bir yaraydı, kendi çocuğu bir canavar görmüşçesine kendisinden koşarak kaçmıştı.

"Çocuğu sana karşı kıskırtmış. Ah, Clay! Sonra ne yaptın peki?"

"O an bir şeyler yapabilmek için vaktim yoktu. İki görevimin arasındaydım ve ertesi gün yine cepheye gönderilecektim. Donna'yı bulmak için bir kez daha izin başvurusunda bulundum ama ancak haftalar sonra izin çıktı. O taşınmıştı ama en sonunda onu buldum. Sienna'yı saklamıştı ve onu görmeme izin vermiyordu. Ona her doğum gününde, her Noel'de mektuplar yazdım, kartpostallar attım. Sonraki beş yıl boyunca defalarca kez onu görmeye çalıştım ama Donna beni yasaklama emri çıkartmakla tehdit etti. O dönemde polis olmuştum. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordum. O, geçici yasaklama emrini çıkarttıracaktı, ben de işimi kaybedecektim."

"Ama neden senden bu kadar nefret ediyordu?"

"Bunu söylemesi için ona yalvardım. Kapiyı suratıma

kapatıyordu. Ama bir seferinde kapı açıldı, kapıyı açan hala-sıydı, Donna onunla birlikte yaşıyordu. Anlaşılan o ki kadın gerçeği biliyordu. Bana, Donna'nın babasına gerçeği asla söyle-yemeyeceğini, yoksa babasının 'kahrından öleceğini' fısıldadı."

"Dramayı seven bir aileymiş." dedi Stevie. "Bir babalık tes-ti talep edebilirdin."

"Bunu da düşündüm ama avukatım beni bunu yapmak-tan vazgeçirdi. Eğer kazansam ne olacaktı ki? Ülkenin öbür ucundaki bir çocuk için kısmi bir velayet kazanacaktım. O zamanlar DC'deki merkeze atanmışım ve yeniden cepheye gönderilmem söz konusuydu. Donna'nın ona anlattığı gibi biri olmadığımı kızıma göstermek için onu nasıl yeterince görebilecektim ki? Bir özel dedektif tuttum -ki bu başlı başına ironik bir durum- Sienna'nın sağlıklı olduğundan ve Donna'nın ona kötü davranmadığından emin olmak istiyordum. Sienna mut-luydu ve Donna her açıdan iyi bir anneydi. Çocukları olan bir adamla üçüncü evliliğini yapmıştı. Dedektifimin söylediğine göre güzel bir aileleri vardı, banliyöde bahçeli bir evde yaşıyor-lardı. Sienna'nın hayatını bozmak istemedim. Özel dedektifi-min işine son verdim. Ve iki gün sonra fikrimi değiştirdim. O benim kızımdı. Öylece yürüyüp gidemezdim. Dedektifi tekrar işe aldım."

"Sonra? Sonra ne oldu?"

"Özel dedektifim yakalandı. Donna onu Sienna'nın fotoğ-raflarını çekerken görmüş ve polisleri sübyancılık şikâyetinde bulunmuş. Dedektifim ve ben olayı açıklığa kavuşturana ve onun hakkındaki tüm suçlamalar düşene kadar Donna kızım-la birlikte ortadan kaybolmuştu. Sonrasında tek bulabildiğim ona ait bir posta kutusuydu. Sienna'ya mektuplar göndermeye devam ettim ama bana hiç cevap yazmadı. Araştırmaya devam ettim ve birkaç yıl sonra Donna'yı buldum ama hiçbir ziyare-timde Sienna 'evde yoktu'. Üç yıl önce on sekiz yaşına bastı. Bir kez daha şansımı denedim."

"Hâlâ mı 'evde yoktu'?"

"Evdeydi. Kapıyı açmayı reddetti, ben de işin peşini bırak-tım. Ta ki geçtiğimiz ocak ayına kadar..."

"Ocakta ne oldu?"

"Sen aralıkta neredeyse ölüyordun."

"Anlamıyorum."

"Annem ölüm döşegindeyken bana bir söz verdirmişti, Sienna'yı tekrar görmeyi ve onunla bir şekilde bir bağ kurmayı deneyeceğime dair. Ama yıllar geçmişti ve ben hiç California'ya gitmemiştim. Babam bana ölüm döşeginde verilen bir sözü

tutmamanın bir yalandan daha kötü olduğunu ve bu yüzden büyük bir günah sayılacağını söyleyip duruyordu. Dua etmeye başlayana dek bu benim için pek anlam ifade etmemişti.”

“Ben vurulduğumda...” diye fısıldadı Stevie. “Clay!..”

Clay omuz silkti. “Yani sen o merdivenlerde kollarımda uzanıyorken anneme verdiğim sözü tutacağıma dair Tanrı’ya yemin ettim. Ocak ayında Donna’yı bulmaya gittiğimde o ölmüştü. Komşuları Sienna’nın okula döndüğünü söylediler. Üniversiteye Sienna’nın annesiyle ilgilenmek için kaydını dondurduğunu ve geriye dönmek gibi bir planı olmadığını belirttiğini söylediler. Onu bulmaya çalıştım ama o bulunmak istemiyordu. Eğer Donna ailesine söylediklerini ona da söyle-diye bunun için Sienna’yı suçlayamam.”

Stevie dudaklarını büzüştürdü. “Bu iş sona erdiğinde seninle birlikte California’ya gidip o kızı bulacağız. Onunla ben konuşacağım. Bu böyle devam edemez. Sen iyi bir adamsın Clay Maynard ve kızının bunu bilmesi gerek.”

Stevie’nin ona böyle inanıyor olması içini ısıtmıştı, onu burnunun ucundan öptü. “Bunu, bu iş bittiğinde konuşuruz. Ama teşekkür ederim. Şimdi, bana bir söz vermiştin. Her şey karşılıklı değil mi?” Stevie’nin gözlerindeki kararlılık toz olup uçmuş, yerini korkuya bırakmıştı. Clay dudaklarına minik bir öpücük bıraktı. “Anlat bana Stevie. Bana oğlundan bahset.”

Bladenburg, Maryland, 17 Mart Pazartesi, 21.15

Ruby arabadan inip kapıyı kapattıktan sonra içini bir ürperti kapladı. “Hava iyice soğumuş.”

“Bir de o elbisenin hâlâ üzerinde olduğunu düşün.” dedi Sam ters ters. Ruby siyah bir pantolon giymiş, üzerine de effa-tun rengi bir kazak geçirmişti. Ne yazık ki bu Sam’in damarlarında akan kanı durdurmaya yetmemişti. Göğüsleri artık elbisesinden taşma tehdidi taşımıyordu ama kazağı üzerine öyle güzel oturmıştı ki Sam kendini göğüslerine uzanıp dokun-maktan alıkoymak için ellerini cebine sokmak zorunda kaldı.

“Burada donacağım. Kayla evde değilmiş. Ev sahibesi yakında döneceğini söyledi.”

“Nasıl bir yer orası?” diye sordu, Kayla Richards’ın adresi olarak gözüken büyük eve bakarak. İki saatten fazla süredir dışarıda oturuyorlardı, çünkü kimse kapıyı açmıyordu ve Sam giderek zaman kaybetmekte olduklarını düşünmeye başlıyordu. Fakat en sonunda garaja bir araba yaklaşmıştı ve Ruby bir kez daha sihrini yapmıştı. Onun en başta kuşkulanan ev sahi-

besiyle konuştuğunu görmüştü. Ruby onu bir dakikadan az bir sürede kazanmıştı, kadın kapı ağzında yüzünde bir gülümsemeyle arkasından ona bakmıştı.

"Bildğin misafirhane... Ev sahibesi Kayla'nın bir hukuk şirketinde sekreter olarak çalıştığını söyledi ama pazartesi geceleri üniversitede derse gidiyormuş. Diplomasını yakında alacakmış."

"Bu iyi. Sağlığı yerinde miymiş?"

"Sormadım. Şu an hayatta ve soruşturmamız için önemli olan da bu. Ama ev sahibesi ondan bahsederken üzgün görünmüyordu."

"Bunu duyduğuma sevindim." Ruby'nin yaptığı geçmiş araştırmasına göre Kayla kişisel kullanım için uyuşturucu bulundurmaktan tutuklanmıştı. Mahkemede bunun için pişman olduğunu söylemiş, rehabilitasyona gitmeyi kabul etmişti, sonra da hukukla başka işi olmamıştı.

"Ben de... Diploma almak için çalıştığını duymak hoşuma gitti." diye ekledi eskârlı bir şekilde.

"Hiç okula dönmeyi düşündün mü?"

"Yalnızca her gün..." dedi Ruby omuzlarını silkerek. "Ama hiç geri dönmedim."

"Hangi bölüme girmek istiyordun?"

Ruby ona yan gözle baktı, sanki onun kendisine gülmesini bekliyordu. "Maryland üniversitesinde bir adli tıp bölümü var."

"Duymuştum." Maryland Üniversitesi'nin Baltimore kampüsünde hukuki yaptırımlara yönelik birkaç bölüm bulunuyordu. "Bir süre önce ben de polis bilimi programına katılmayı düşünmüştüm ama sonra vazgeçtim."

"Neden?" diye sordu Ruby ciddiyetle.

"Olduğum yerde mutluyum. Ve okula gitmek zamanımdan büyük bir fedakârlık yapmamı gerektirecekti, yani başka şeylerden zaman çalmam demek olacaktı."

"Gönüllülük ve antrenörlük gibi..."

"Evet. Ve annemle ilgilenmek... Sen olduğun yerde mutlu değilsin, değil mi Ruby?"

"Mutluz değilim. Ama uzun zamandır bir değişiklik yapmayı düşünüyorum." Ona bir kez daha yan gözle baktı. "Cinayet soruşturmacısı olma planlarım var."

"Eminim o işi iyi yaparsın. Kaç yıldır ölüm vakalarıyla ilgileniyorsun? Cesetler konusunda işini biliyorsun ama hayat-taki insanlar söz konusu olduğunda da sende şeytan tüyü var. Sana engel engel olan ne ki?"

Sıcacık bir bakış attı. "Teşekkürler Sam. Ama soruşturmacı diplomamı emeklilik maaşım ile birlikte almak istemiyorsam okula tam zamanlı gitmek zorundayım."

"Ve bu da Medikal İnceleme'deki işinden ayrılman demek... O zaman da gelirin olmayacak."

"Aslında tam değil, biraz gelirim olacak. Bazen Thorne için küçük işler yapıyorum, bir ölüm mahallininin incelenmesi gerektiğinde danışmanlık veriyorum. Böyle bir durumda beni işe alacağını söyledi zaten."

"O zaman tekrar soruyorum, seni durduran ne?"

"Çok uzun zamandır bir Medikal İnceleme teknisyeni olarak çalışıyorum. İnsanların benim işimi yapma tarzım konusunda rahat olduklarını biliyorum ama benim aklı havada olduğumu düşünenler de var. Belki de bana bir suç mahallinde saygı göstermeyecekler."

"O zaman bu onların yanlışı olur. Bu iş bittiğinde seni Baltimore Üniversite'sine götüreceğim ve o programa kaydolacaksınız. Ama şimdi misafirim var." Onlara doğru gelmekte olan eski model bir Volkswagen'ı işaret etti. Araç kaldırımın kenarına park etti ve içinden bir kadın dışarı çıktı.

"Bu o mu?"

Sam başıyla onayladı. "Bence o. Gösteriye hazır mısın?"

"Kesinlikle... Yalnızca onu ürkütmemeye çalış. Bırak konuşmayı ben yapayım."

Ama bu olmayacaktı. Kayla Richards onlara doğru ilerlerken ikisini de inceledi, sonra kaldırımın kenarında durdu. Sam'in yüzüne dikkatlice bakarken kendi yüzü kararıyordu. Sağlıklı ve güçlü duruyordu. Ama gözleri korkuyla dolmuştu, yüzünde Sam'in çok iyi anladığı bir teslimiyet vardı. Sam bir şekilde Kayla Richards'ın bugünün geleceğini bildiğini biliyordu. "Size ne olduğunu merak etmiştim." dedi alçak sesle.

"O zaman beni hatırlıyorsunuz?" diye sordu Sam ve Kayla başıyla onayladı. "İsmim Sam Hudson, bu da Ruby Gomez... Size sekiz yıl önceki o geceyle ilgili birkaç soru sormak istiyoruz."

Kayla gözlerini kapadı. "Polisleri çağırarak mısınız?"

Ruby, Sam'in elini tuttu. "Çağırmalı mıyız Bayan Richards?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Bilmiyorum. Belki de o gece ölmüş olduğunuzu düşünerek kâbuslar görüyordum. Hayatta olduğunuza çok sevindim."

"O gece ne oldu?" diye sordu Ruby yine aynı yumuşak sesle ama bu kez sesine Kayla'nın duruşunu dikleştirmesine neden olan bir otoriterlik de eklemişti.

Kayla saatine baktı. "Bana on dakika verebilir misiniz? Yatırmam gereken bir çocuğum var."

"Çocuğunuz kaç yaşında?" diye sordu Sam.

Kayla onunla göz göze geldi. "Sekiz buçuk..."

Yani çocuğu o gece altı aylıktı. "İçeride bekleyebilir miyiz? Dışarı çok soğuk da."

"Elbette... Ev sahibemin kullanmamıza izin verdiği küçük bir salonu var. Orada bekleyebilirsiniz."

Baltimore, 17 Mart Pazartesi, 21.25

Stevie titriyordu. Clay onu daha sıkı sardı. "Geçti bi'tanem." diye fısıldadı. "Paulie'den bahsetmek zorunda değilsin. Hatırlamak istemediğin hiçbir şeyi hatırlamak zorunda değilsin."

"Hatırlamama gerek yok. O hep burada, aklımda. Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"En sevdiği renk neydi?"

"Sarı..." diye fısıldadı. "Paulie sarıyı çok severdi. Pastel boya kutusundaki tüm renkler yepyeni dururken sarı bitmiş olurdu. Güneşi, arabaları, köpekleri... Hepsini sarıya boyardı."

Clay ona gülümsedi. "En sevdiği yemek?"

"Lazanya... Paul'in lazanyasını benim yaptıklarımın daha çok severdi ki bu hiç adil bir yarışma değildi. İtalyanlar lazanyayı Romanyalılardan tabii ki daha iyi yapar. Ama benim de peynirli makarnamı severdi."

"Güzel mi yapardın?"

"En iyisini... O güzel bir çocuktu. Saçları Paul'inki gibi altın sarısıydı ama gözleri kahverengiydi, bana çekmişti." Derin bir nefes aldı ve onu tuttu. "Babamla birlikte rugby oynamayı çok severdi ve iyi bir Orioles taraftarıydı. Tüm oyuncuların istatistiklerini hatırlardı. Babam onun ileride kendisi gibi matematikçi olacağını söyler ve Paulie'yi ağlatırdı. Çünkü babamın sihirbazlardan⁶¹ bahsettiğini sanırdı. Paulie onlardan çok korkardı. Özellikle de ağızlarından fularlar çıkardıkları zaman..."

Clay'in göğsü ıslanıyordu. Stevie ağlıyordu ve bu, Clay'in canını yakıyordu. Yine de sesinin net çıkmasını sağladı. "Bu gerçekten de korkutucu. Oğlunun hakkı varmış."

"O bir avukat ve polis olmak istiyordu. Kötü adamları yakalayacağını, onları hapse atıp kilidin anahtarlarını da denize fırlatacağını söylerdi." Gözyaşlarının arasında gülümsüyordu.

61-İngilizce'de matematikçi (mathematician) ve sihirbazın (magician) telefuzları benzerdir. Yazar bu benzerlikten yararlanmış.

“Sanırım ben ve Paul konuşurken bunu duymuş. Hep bir erkek kardeş isterdi ama ona Cordelia’nın bir kız olacağını söylediğimde ellerini karnıma koydu ve ona yine de sporları öğreteceğini söyledi.” Stevie yine gülmüştü ama bu kez daha ziyade hıçkırır gibiydi. “Kız kardeşine vermek için oyuncaklarının büyük bir kısmını ayırmıştı. İyi bir çocuktur. Babasını kötü bir adamdan korumak isteyen iyi bir çocuktur. Ve o vuruldu Clay.” Vücudu artık titriyordu, hıçkırmaktan nefes alamaz hâle gelmişti. “O herif benim bebeğimi göğsünden vurdu ve o öldü.”

Clay zorlukla yutkunuyordu. “Artık durabilirsin Stevie.”

Stevie sertçe başını sağa sola sallıyordu. “Onu kreşten benim almam gerekiyordu ama bir raporu bitirmek için mesaiye kalmıştım. O dosyanın kime ait olduğunu bile hatırlamıyorum artık. Muhtemelen karısını öldürmüş ve bunu oğlunun üzerine atmış bir adamın suçunu ne pahasına olursa olsun kanıtlamaya çalışırken oğlumu kaybettim. O gece mesaiye kaldım. Onu kreşten almadım.”

Clay onun sırtını okşadı, ağlarken hıçkırıklarıyla kasılan vücudunu gevşetmeye çalışıyordu. “Bu senin suçun değildi Stevie. Bunu biliyorsun.”

“*Bildiğim* şey oğlumu almamış olduğum.” dedi dişlerini sıkarak. “*Bildiğim* şey o gece eğer benimle olsaydı hâlâ yaşıyor olacaktı. Ama o annesine, her lanet gün yaptığı gibi, piyango bileti almak için markete giden Paul’ın yanındaydı.”

Clay’in radarları çalışmaya başlamıştı ama suskun kalmayı tercih etti. Grayson, Paul Mazzetti cinayetinin bir kaza olduğu konusunda onu temin etmişti. Onun dosyalarındaki sanıklar hakkında soruşturma yapıldığını ve hiçbirinin cinayette rolü olmadığını, hepsinin temize çıktığını söylemişti.

Stevie’nin gözyaşları azalmıştı ve kollarını Clay’in boynuna sarmıştı, hayata tutunuyordu. Güçlkle göğüs geçirdi. “O herif uyuşturucu bağımlısıydı. Elindeki silahı titretmişti.”

Clay irkildi. “Elindeki silahın titrediğini nereden biliyorsun?”

“Videoyu izledim. Defalarca...”

“Neden?” diye sordu Clay, ürpermişti.

“Polislerin gözden kaçırdığı bir şeyi göreceğimi düşünüyordum. Ama tek gördüğüm kar maskeli bir adamın kocamı, oğlumu ve kasiyeri vurduydu. En sonunda Silas içeri girdi, videonun bende kopyasını aldı ve gitti. Onu bana veren polise de ana avrat sövdü.”

“Bir insan bir çocuğu nasıl öldürebilir ki?” diye fısıldadı Clay.

"Bunu planladığını sanmıyorum. İlk önce Paul'a ateş etmiş, göğsüne... Kasiyer silahına davranınca onu alnından vurmuş. Ama Paul'ın üzerinde çelik yelek vardı, böylece ayağa kalkabilmiş. Paulie arabadaymış ya da en azından Paul öyle düşünüyormuş. Paulie'nin koşarak markete girdiğini gördüğünde yüzündeki ifade... Oğlumun aslan gibi bir kalbi vardı ve hiç korkmadı." *Sanki tanıdığım birinden bahsediyor,* diye düşündü Clay ama bu düşüncelerini asla kelimelere dökmeyecekti. Stevie yüz kişiye yetecek suçluluk duygusunu tek başına üzerinde taşıyordu. Clay buna bir damla fazlasını ekleyemezdi. "Paul silahını almak için soyguncuyla mücadele ederken herif tetiği çekmiş. Kurşun Paul'ın kolunu sıyırıp geçmiş ve Paulie'yi göğsünden vurmuş. Paul... Paulie'nin yanına yere uzanmış ve ona kalp masajı yapmaya çalışmış. Kanamayı durdurmaya çalışmış ve bu esnada vücuduyla ona siper oluyormuş. Son nefesindeyken... O herif kaçabilirmiş. Onları orada öylece bırakabilirmiş ama yapmamış. Paul'a tekrar ateş etmiş, tam kafasına... Ve sonra kaçmış."

"Kocan, olabilecek en iyi babaymış."

Stevie başıyla onayladı. "Öyleydi. Sen bu sabah erken saatlerde Cordelia'yı kemerle kendine bağlamış güvertede dururken onu düşündüm. Seninle benim sonumuz ne olursa olsun sen benim çocuğumu Paul'ın koruyacağı gibi korudun. Tıpkı kendi babasının yapacağı gibi..."

Clay'in boğazı düğümlendi. "Teşekkür ederim." dedi boğuk bir sesle."

"Bu gerçek. Ama bir şey değil yine de." Yanağını onun göğsüne bastırdı. "Tanrı'm, başım çatlıyor."

"Biliyorum tatlım." Ellerini başının iki yanına koydu ve başparmaklarını şakaklarına bastırdı. Sonra elleirni çekti ve iç geçirdiğini duyunca memnun oldu. "Daha iyi mi?"

"Birazcık..." Sonraki birkaç dakika boyunca konuşmadı. En sonunda "Bana neden oğlum hakkında konuşmadığımı soruyordun. Ben... Yapamıyorum. Hâlâ çok canımı yakıyor. Üzerinden sekiz sene geçti ama hâlâ dün gibi." dedi. Gözyaşlarının Clay'in göğsünde oluşturduğu göleti sildi. "Onun kıyafetlerinden bazılarını verdim ama odasını olduğu gibi bıraktım. Onu bir ofise ya da başka bir şeye çevirmem gerektiğini biliyordum ama her denediğimde panik atak geçiriyordum."

"Bunun için bir şey yapmana gerek yok. Herkesin kendine göre bir yas tutma dönemi vardır. Emma'nın sana bunu söylediğinden eminim."

"Söyledi. Ama hâlâ utanıyordum sanırım. İşte görüyorsun,

kendi kaybımla başa çıkamıyorken polisler için yas grupları organize ediyordum. İkiyüzlünün tekiyim.”

“Hayır tatlım, yalnızca insansın. Belki de düzenlediğin yas grupları acının hafiflemesini sağladı.”

“Haklısın. Genellikle polis dostlarımızın kayıplarından konuşurduk. Eşlerinden... Ama çocuklardan pek konuşmazdık.”

“Çünkü bu, senin için olduğu kadar onlar için de zordu.”

“Her şeyi bir kalıba oturtuyorsun.”

“Çünkü öyle. Sen ikiyüzlü değilsin Stevie. Yalnızca poker masasında çok boktan bir elle oyunda kalmaya çalışan bir kadınsın. Bu elle istediğin şekilde başa çıkmaya çalışabilirsin. Eğer onun hakkında konuşmak istersen, ben buradayım.”

“Teşekkür ederim.”

Clay başka bir şey söylemeden ona sıkıca sarıldı, yalnızca saçlarını okşuyordu. Vücudundaki gerginliğin biraz olsun gittiğini hissedene kadar şakaklarına masaj yaptı. En sonunda uykuya dalmıştı. Clay yataktan dikkatlice çıkıp Stevie’nin üzerini bir battaniyeyle örttü. Yatağın yanında durup nefes alışı verişini izledi. *Çok genç görünüyor*, diye düşündü. Dünyası başına yıkılmadan önce nasıl görüldüğünü merak etti. Fakat yolları kesişmemiş ve kendilerini burada bulmamış olacaktardı. Ailesinin böyle acımasızca elinden alınmış olmasına asla müteşekkir olamazdı. Hayatının geri kalanını onu mutlu etmeye çalışarak geçirebilirdi. Nihayetinde bu herkesin yapabileceği bir şeydi.

Cep telefonundan saate baktı. Geç oluyordu. Eğer Stevie’nin saldırganı yemi yutacaksa bunu ya otel insan kaynıyorken ya da etrafta kimse yokken yapacaktı. Kalabalığın olacağı saatleri geçmişlerdi. Bir iki saat içinde otelde kimse kalmayacaktı. Üzerine bir pantolon ve gömlek geçirdi; fermuarın çekilmiş, düğmelerinin iliklenmiş, saçlarının taranmış olduğunu kontrol ettikten sonra bitişikteki kapıyı yavaşça tıklattı.

Joseph kapıda belirdi, kaşları kalkıktı. “Sen iyi misin? Stevie nerede?”

“Uyuyor.” dedi alçak bir sesle.

Joseph kaşlarını çatıp onu inceledi. “Yalnızca uyuyor mu?”

“Evet. Başka ne olacaktı ki?”

Josph omuz silkti ve kenara çekildi, Clay’e içeri girmesi için işaret etti. Pizzanın tadı ona dokunmuştu ve midesi gurulduyordu.

“*Sikeyim!* Akşam yemeğini unuttum.”

“Fazla almıştım. Tıkınmana bak.” Joseph üzerinde laptopunun durduğu masaya oturdu. “Otelin güvenlik sistemine

girdim. Asansörleri, koridorları ve tüm katların merdivenlerini görebiliyorum. Novak ve Coppola da izliyor. Eğer birisi Stevie'ye yaklaşıp olursa onu göreceğiz. Telefonun açık ve yanında olsun. Sana mesaj atacağız.”

Clay, Joseph'in pizzasının yarısını bir tabağa doldurdu, kokusunu içine çekti ve sonra sandalyesinde arkasına yaslandı. “O heriflerden en azından birinin gelmesini bekliyorum. Çamaşırhanede adamların var mı? Eğer ben içeri sızmaya çalışıyor olsaydım kendime bir hizmetli kıyafeti almak yapacağım ilk iş olurdu.”

“Çamaşırhane, oda servisi ve temizlik bölümlerinde kılık değiştirmiş ajanlarımız var. Eğer hedefimiz bir üniforma çalmaya çalışırsa ona izin vereceğiz. Eğer şiddete başvuracak olursa ajanlarımızın onu indirme yetkisi var. Hepsinin ötesinde buradaki çalışanların ve misafirlerin güvenliğini sağlamak zorundayız ama temel planımız o adamın ya da adamların senin odana girmesine izin vermek. Eğer onları alt katta durdurursak ve cinayetlerle bağlantılı olduklarını gösterecek bir kanıt bulamazsak yalnızca hırsızlık için girdiklerini söyleyeceklerdir. Biz onları altı cinayet ve Stevie'nin hayatına beş kez kastetmekten tutuklamak istiyoruz.”

“Akıllıca...” dedi Clay boğuk bir sesle. Peki ya şu Sequoia ve Tahoe? Onları herhangi bir yerde saptayabildiniz mi?”

“İlk davetsiz misafirin kullandığı Sequoia'yı bulmamız an meselesi. Tahoe için de benzer durumdayız. BOLO'lar dünden beri ikisi için de aktif. Bu sabahki iskele saldırısından beri yollardaki gişe kameralarını, sınır geçişlerini ve havaalanı otoparklarını kontrol ediyoruz. Şu ana kadar bir şey çıkmadı. Arabaların tarifleri ve davetsiz misafirlerin fiziksel görünüşleri yerel polislerin, eyalet polislerinin ve federal polislerin Facebook ve Twitter hesaplarından yayımlandı. Vatandaşlardan biri onlardan birini tanıyacak olursa diye telefonların başına ekipler koyduk. Şimdi yapmamız gereken birinin ya da ikisinin birden bir sonraki hamlelerini yapmalarını beklemek.”

“Umarım bunu bir an önce yaparlar. Bu işin bitmesini gerçekten çok istiyorum.” Clay irkilmişti çünkü Joseph bir kez daha onu inceliyordu. “Ne? Gömleğime pizza sosu mu dökülmüş?”

Joseph bir miktar huzursuz görünüyordu. “Hayır.”

“O zaman neden bana öyle bakıyorsun?”

Federal Polis iki elini havaya kaldırıp teslim olur gibi yaptı. “Hey, ben sadece emirlere uyuyorum.”

“Kimden gelen emirlere?”

“Daphne, Paige, Emma ve Maggie VanDorn...”

Clay gözlerini kısıtı. “Ne emri?”

“Sen ve Stevie arasında bir şey olup olmadığına bakmam gerekiyor. Kadınlar, siz ikiniz birlikte bir otel odasında kalırsanız rahat duramayacağınızı düşünüyorlardı. Ben de onlara bir şeylerin olduğunu söyleyeyim de yakamdan düşsünler artık, ha?”

Clay boynunun ısındığını hissetti ve yüzü süratle kızarıyordu. “Şaka yapıyor olmalısın.”

Joseph sırtıttı. “Korkarım ki hayır. Ama en azından onlara olumlu bir rapor verebilirim artık.” Gülümsemesi söndü ve ciddi bir ifade takındı. “Her şey yolunda, değil mi?”

“Evet.” diye geveledi Clay. “Tamamen yolunda.” Ellerini yüzüne götürdü. “En azından ortada bir iddia falan yokmuş.”

“Tabii ki vardı.” Joseph bir kez daha telefonuna baktı. “Son gelen e-maillere bakılırsa Ethan, Paige ve... Oh!” Gülümsemedi. “Kız kardeşim Holly arasındaki yarışın sonucunu fotofiniş belirleyecek. Stevie’yle birlikte onlara en yakın saat tahminini yapanın kim olduğunu söylemeniz gerek.”

Clay bundan rahatsız olmak istiyordu ama gülmesine engel olamamıştı. “Delisiniz siz.”

“E-eh!.. Yalnızca siz ikinizin birbirinizin etrafında liseli âşıklar gibi dolanmanızdan bıkmıştık. Sana otelin kamera sistemine girmek için gereken linki ve şifreyi gönderdim. Eğer istersen kendi odandan da izleyebilirsin. Pizza’nın kalanını da götür. Stevie’nin acıkmış olduğuna eminim.”

Clay onun kollarında ağlayışını hatırladı. “Belki de değildir. Bana oğlundan bahsetti. Onun ve Paul’ın öldürüldüğü günden... Bu onu çok yaraladı.”

Joseph’in gözleri acımayla dolmuştu. “Onu o zamanlar tanıımıyordum ama Grayson, bırak Stevie’yi, bana bunun kendi başından geçen en zor tecrübelerden biri olduğunu söyledi. Katilin parmaklıkların ardında olması herkesin düşündüğü o tatmini getirmiyor.”

“Hayır. Getirmiyor.”

17 Mart Pazartesi, 21.30

Robinette masasının üzerindeki bilgisayar ekranına tatmin olmuş bir şekilde baktı. Bir günden fazla süredir uyumadığı için yorgundu, Brenda Lee’nin geyik çevirmesi için şehir planlamacısıyla ayarladığı akşam yemeğinden sonra beyni geçici olarak uyuşmuştu ama enerjisini geri kazandığını, kanının hızla

akmaya başladığını hissediyordu. İlk önce Henderson'ın telefonunun cumartesi akşamüstü çizdiği rotayı yanlış okuduğunu düşündü ama adresi ve mülk sahibinin ismini kontrol edince turnayı gözünden vurduğunu anladı. Henderson cumartesi günü Mazzetti'nin evinden başlayarak Hunt Valley'de eyalet savcı yardımcısı ve Mazzetti'nin arkadaşı olan Daphne Montgomery'e ait bir çiftliğe gitmişti. Montgomery'nin nişanlısı Özel FBI ajanı Joseph Carter'dı. Carter'a kapağı atmadan önce Montgomery sık sık Clay Maynard'dan başkası olmayan bir adamın yanında görülüyordu. Böylece tüm parçalar Mazzetti'nin çocuğunun saklanması için ideal yer olarak burayı gösteriyordu.

Hunt Valley'e gittikten sonra Henderson şehre, Harbor House'a dönmüştü. Sonra restoran işini bok ettikten sonra Hunt Valley'e tekrar dönüş yapmıştı. Birkaç saat sonra dolambaçlı yollardan geçmiş ve Mazzetti'nin ön bahçesine arabayla dalıp ateş açmıştı ve bunu da bok etmişti.

Yani... Eğer çocuk cumartesi günü Daphne Montgomery'nin çiftliğindeyse, onu bir kez daha oraya götürmüş olmaları mümkündü. Robinette'in dikkatli olması gerekiyordu. Eğer kız oradaysa kesinlikle iyi korunuyor olmalıydı. Eğer Mazzetti de kızının yanındaysa güvenlik önlemleri bir kat daha fazla olacaktı.

İyi haberler de vardı, polisler bir Sequoia ve bir Tahoe arıyorlardı ve Robinette'in iki araçla da bir ilişkisi kalmamıştı. Düz kontak yapma yeteneği olan tek kişi Henderson değildi. Robinette akşam yemeğine giderken bir süpermarketin otoparkında, Tahoe'dan de eski bir Jeep gözüne çarpmıştı. Yemekten dönüşte Jeep hâlâ oradaydı, böylece kendi arabasını birkaç blok öteye park etmiş ve süpermarkete yürümüştü. Şimdiyse Jeep'i fabrikadan şüphe çekmeyecek kadar uzağa ama yürüyebileceği yakınlıkta bir yere bırakmıştı. Artık nereye gideceğini bildiğine göre Jeep'e doğru yola koyulabilirdi. Bilmediği şeyse oraya ulaştığında ne yapacığıydı. Yakalanmayı düşünmüyordu ve artık onun yerine pis işleri yapabilecek güvenilir çalışanları da yoktu. Brenda Lee haricinde, elbette, ama onu düşman mevzilerine gönderemezdi. Sonra gülümsedi. Çiftliğin etrafındaki ve içindeki güvenliği nasıl test edeceğini tam olarak biliyordu. Eğer planı tutarsa değerli bir istihbarat kazanacaktı. Eğer tutmazsa, gece atıştırmalığını çıkarmış olacaktı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Bladensburg, Maryland, 17 Mart Pazartesi, 21.35

Sam ve Ruby'ye birer bardak kahve koyarken Kayla Richards'ın elleri titriyordu. "O gece yirmi bir yaşındaydım, yalnız bir anneydim, uyuşturucu bağımlısıydım ve korkmuştum. Bunlar, yapmış olduğum şeye bir bahane değil. Beş yıldır temizim. Sosyal hizmetlerden bir ekibin gelip kızımı benden almasıyla kendime geldim. Narkotik Şube'ye gittim, on iki adımı tamamladım.⁶² Bağımlılığımın zarar verdiği herkesten af diledim. Ama sizin kim olduğunuzu bilmiyordum, bu yüzden sizden özür dileyemedim. Bu geceden itibaren bunu yapmaya başlayacağım ve sonra sonumun ne olacağına siz karar verebilirsiniz."

"Sanırım size söylemem gerek." dedi Sam sessizce, Ruby'nin onu uyaran bakışlarını görmezden gelerek. "Ben polisim. Burada resmî bir sıfatla bulunmuyorum ama daha sonra ben ya da başka bir polis bulunabilir."

Kayla nefesini tuttu. Elleri şiddetle titriyordu, bardağını masanın üzerine bıraktı ve döktüğü kahveyi temizlemek için bir peçete aldı. "O zamanlar da polis miydiniz?"

"Evet."

Kayla alçak bir sesle sızlandı, sonra kendini toplamış göründü. "Pekâlâ..." dedi ellerini kucağında toplayarak. "O gece bir bira sipariş ettiniz ve onu size ben getirdim. Onu size getirdiğimde içine ilaç atılmış olduğunu bilmiyordum. Ama siz bayıldıktan sonra bunu anladım, on beş dakikadan fazla olmamıştı. 911'i aramaya davrandım ama barmen beni kolumdan yakaladı. Eğer o aramayı yaparsam işimi kaybedeceğimi söyledi. O işi de zorlukla almıştım, çünkü öncesinde sicilim temiz değildi. Ama sonra yine telefonu elime aldım. Ve beni kızımın tehdit etti."

"Ne dedi?" diye sordu Sam, sesi çelik gibiydi. Masumların tehdit edilmesinden nefret ediyordu.

62-Uyuşturucu bağımlılığından kurtulmak için uygulanan 12 adımlık bir tedavi / rehabilitasyon yöntemi,

"Bir bebek ölümünün 'çok üzücü' olacağını söyledi. Anneler bebeklerini karyolarına yatırır ve... Puf! Uyandıklarında bebekleri ölmüş olur. Kızıma bunu yapsalar çok üzücü olmaz mıydı?"

Zavallıcık, diye düşündü Sam. Kız iki ucu boklu değneği tutmuş ve kızını korumayı seçmişti. "Yani benim uyuşturulduğumu biliyordunuz ama bana o uyuşturucuyu siz vermediniz. Yalnızca bana yardım etmediniz."

"Evet. Çok üzgünüm. Şey, eğer beni tutuklamanız gerekiyorsa bana kızıma bakacak birini bulmam için birkaç saat verebilir misiniz? Artık güvenebileceğim arkadaşlarım var. Onları arayabilirim. Böylece sosyal hizmetler onu bir kez daha alamazlar. Onun o yerde olduğunu bilmeye dayanamam."

"Sosyal hizmetler onu koruyucu bir ailenin yanına yerleştirecektir." dedi Ruby, Sam ses tonunun bu kadar keskin olması gerekmediğini düşünüyordu. "Eğer bölgede bir aileniz yoksa..."

Kayla'nın yüzündeki tüm renk çekilmişti. "Ailem yok ama hastalanmam durumunda kızıma bakması için yasal vasilerine yetki vermiştim." Çenesini hafifçe kaldırdı. "Bende HIV var. Şu anda durumum stabil ama bu değişebilir. Kızımın iyi olması benim için her şeyden önemli. Yani eğer birkaç ayarlama yapmama izin verirsiniz teslim olacağım."

"Bunu yapmanıza gerek yok." dedi Sam. "Teknik olarak kanuna aykırı bir şey yapmadınız."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yapmadım mı?"

"Hayır. Eğer polisler sizinle iletişime geçseydi ve onlara bu olay hakkında yalan söyleseydiniz o zaman suç işlemiş olurdunuz. Ben bir çocuk olsaydım ve siz de öğretmenim ya da benimle ilgilenen bir sağlık uzmanı olsaydınız, o zaman suç işlemiş olurdunuz. Ama bir suçu ihbar etmemek suç değildir."

Kayla tekrar nefes almaya başladığında başı sandalyesine düştü. "Aman Tanrı'm!"

"Yasal olarak suç değil. Sadece ahlaki olarak suç." diye söyledi Ruby.

"Ruby..." diye mırıldandı Sam.

"Sam..." diyerek karşılık verdi. "Fazla yufka yüreklisin."

"Sen de ona inanıyorsun."

Kayla önce Sam'e, sonra Ruby'ye baktı, yüzündeki umut görülebiliyordu.

"Biliyorum." dedi Ruby gözlerini devirerek. "Kendi kalbi-me de lanet olsun!"

Sam onun elini sıktı. "O iyi bir kalp."

Ruby homurdanır gibi bir ses çıkardı ama memnun görünüyordu. "Artık konuşmayı benim yapmama izin verecek misin?"

"Önden buyur tatlım."

Ruby boğazını temizledi. "Bayan Richards, şimdi iyi misiniz?" diye sordu kesin bir dille.

Kayla'nın rengi daha iyi görünüyordu, gözleri normalle dönmüştü ve daha az korkuyordu. "Evet, teşekkür ederim. Uzun bir süre kendimi suçlu hissettim. O olaydan sonra günlerce haberleri izledim, sizin kayıp olduğunuza dair bir ilan ya da ölü bulunduğunuzu bildiren bir rapor görmekten korkarak. Eğer bunlardan birini görmüş olsaydım kimliğimi belirtmeden polisi arayacaktım. Ama sizin yüzünüzü bir daha hiç görmedim, ta ki bu geceye dek..."

Bu hikâye sana da tanıdık gelmiyor mu, diye düşündü Sam acı acı. Ruby de aynı şeyi düşünüyor olmalıydı çünkü sesindeki sertlik gitmişti. "Bay Hudson uyuşturulduktan sonra ne oldu?"

"Barmen bana gecenin geri kalanında izinli olduğumu söyledi. Ben de çıktım. Ama otoparktan çıkarken sizin sürüklenerek götürüldüğünüzü gördüm. Sarhoş görünüyordunuz ama yalnızca bir bira içtiğinizi ve öncesinde bara geldiğinizde de tamamen ayık olduğunuzu biliyordum."

"Bay Hudson'ı kim dışarı çıkardı?"

"İri bir adam... Elli yaşlarındaydı, belki kırklarının ortalarında. Yapılıydı, duruşu Amerikan futbolcusunu andırıyordu. Siyah saçlıydı ama saçları çok kısaydı, asker traşı olmuş gibiydi. Sıradan bir yüzü vardı. Herhâlde bir doksan boylarındaydı ve doksan kilo civarındaydı. Eğer yardımı olacaksa robot resmini çizebilecek bir polise onu tarif edebilirim."

"İyi olur." dedi Ruby. "Sam, bu işi sen halledebilir misin?"

"Evet. Çizim uzmanı olan bir arkadaşım var. Yarın müsait olur musunuz?"

"Evet, patronum sorun çıkarmayacaktır. İyi bir adamdır. Sizce bu iş ne kadar sürer?"

"Birkaç saat..." dedi Sam. "Bana telefon numaranızı verin, hazır olduğumuzda ben sizi ararım. Genelde çizim uzmanlarından randevu alabilmek için sıraya girmek gerekiyor."

Kayla hızlıca birkaç telefon numarası yazdı, sonra bir isim ekledi. "Bu, o barmenin adı. Ricky Trenovi... İri adamın sizi dışarı çıkarmasına yardım etti. Ricky başka bir sebepten şu anda hapiste."

Sam onun uzattığı kâğıdı aldı. "Benden dilediğiniz affın kabul edildiğini varsayın."

"Teşekkür ederim." Kayla onun elini sıktı. "Çok teşekkür ederim."

Sam konuşmak için Ruby'yle arabada yalnız kalmayı bekledi. "Ben barmenle konuşmak için hapishaneye gidiyorum. Önümde biraz tatilim var, bu yüzden yarın da bir günlük izin alacağım. Umarım çizim uzmanı arkadaşımın takviminde yarın için biraz boşluk vardır ve ikisini bir araya getirebilirim."

"Onu üç yap." dedi Ruby telefonunu kontrol ederken. "Haber merkezindeki arkadaşım ondan istediğimiz tüm video kayıtlarını çıkarmış. Sabah bizimle stüdyoda buluşabileceğini söylüyor. Sabah dokuzda..."

"Biz?"

Ruby başıyla onayladı, tek kaşını kaldırmıştı. "Benim de birkaç izin günüm var. Şu anda, tam da bu yapboz ilginçleşmeye başlarken vazgeçeceğimi sanıyorsan, izin yerine ancak başka bir şey alacaksın."

Ruby yapbozla ilgilendiği için bu işin içinde olabilirdi ama Sam onun belki de kendisi için bu işte yanında olduğunu düşündü. "Yarın seni erken alabilirim, kahvaltıya gidebiliriz."

Ruby gülümsedi. "Çok güzel olur."

Hunt Vallet, Maryland, 17 Mart Pazartesi, 22.45

Emma esneyerek Maggie VanDorn'un mutfağına girdiğinde Maggie, Alec, Paige ve Daphne'yi masada Ethan Buchanan'la birlikte otururken gördü. Ethan ve Alec laptoplarının ekranlarına odaklanmışlardı. Kadınlarsa silahlarını temizlemekle meşguldüler. Masanın üzeri her türden silahla doluydu; tüfekler, tabancalar, revolverler... Masanın diğer ucunda bir yığın çelik yelek üst üste istiflenmişti. Altı yetişkin boyu, bir de çocuk boyu yelek vardı. Silahların çoğu Clay'in büyük silah koleksiyonundan geliyordu; bu, Emma'yı hiç şaşırtmamıştı. Onu şaşırtan Maggie'nin de neredeyse aynı büyüklükteki koleksiyonu olmuştu. Silahlar son kocasına aitti ama kendisi de usta bir nişancıydı. Hatta belki Paige'den bile iyiydi.

Emma'nın tüm bunları bilmesinin sebebi, Ethan'ın akşamüzeri gelir gelmez ilk iş olarak hepsini boş bir araziye deneme atışı yaptırmaya götürmüş olmasıydı. İçlerindeki en yeteneksiz atıcı Daphne'ydi ve bu, sayın savcıyı çok rahatsız etmişti. Akşam yemeği saatine kadar Daphne çalışmaya devam etmiş, en sonunda tüm hedefleri vurmuştu. Emma hem Daphne'nin kararlılığından hem de Ethan'ın sabrından etkilenmişti. Clay'in iyi arkadaşları vardı ve ona tamamen sadıktılar. Clay cesareti-

ni kaybedip ondan vazgeçmeden önce Stevie'nin aklını başına toplamasını umuyordu. "Cordelia nihayet uyudu." diye haber verdi oturmakta olan gruba. Tüm gözler ona çevrilmiş, sonra herkesin yüzüne bir gülümseme yayılmıştı.

"Senin de biraz için geçmiş sanki." dedi Paige. Kafasını işaret etti. "Yataktan kalkmış insan saçı..."

Emma aynaya doğru gitti ve gördüğü manzara karşısında kaşlarını çatı. Saçını tekrar tekrar yıkamış, saçına uyguladıkları kahverengi spreyden kurtulmaya çalışmıştı. Birkaç kez şampuanladıktan sonra en sonunda ıslak saçla yatmıştı. Şimdi saçlarında yer yer kirli bulaşık suyunu andıran bir renk kalmıştı. "Bu senin suçun Paige." diye bağırır açık kapının ardından, sonra irkildi, Cordelia'yı uyandırmamış olmayı diledi. Çocuk uyumamak için uzun süre direnmışti, gece boyunca onları izlemeye devam edecek olan Grayson Smith, Izzy teyzesi ve büyükanne babasını eve getirene kadar beklemek istemişti.

Emma saçlarını ıslattı ve mutfğa dönmeden önce parmaklarıyla saçlarındaki çıkıntıları bastırmaya çalıştı. "Unutma," diye fısıldadı gözlerinde bir alev topuyla, "intikam, soğuk yenen bir yemektir."

"Ah çok korktum." diye karşılık verdi Paige ama hâlâ sırıtıyordu. Emma onun saçını okşadı. "Ne?"

Daphne "Sana gülmedim." dedi Paige'e ama gülümsemesi bir kilometre genişliğindeydi. Telefonunu gösterdi. "Haberler..."

"Ne haberleri?" dedi Emma kuşkuyla. "Saldırganları yakaladık mı?"

Daphne'nin gülümsemesi çekilmişti. "Henüz değil." Sonra kaşlarını kaldırdı. "Ama CVS operasyonu tamam."

"CVS?" diye sordu Emma, kafası karışmıştı. Sonra neyin döndüğünü anladı ve o da sırtımaya başladı. "Clay ve Stevie..." Elleri çırpı. "İddiayı kim kazandı?"

"Ethan, ben ve Holly berabere kaldık." dedi Paige.

Maggie kaşlarını çatı. "Lanet olsun, ben daha önce olacağını düşünmüştüm."

Emma mutlulukla göğüs geçirdi. "Bu çok iyi. Zamanlaması da ayrı güzel."

"Clay'e üzıldüm." dedi Alec başını sağa sola sallayarak. "Yani onlar sonunda beraber oldukları için mutluyum ama benim aşk hayatımın böyle seyredilmesini istemezdim."

Ethan babacan bir tavırla genç adamın saçlarını karıştırdı. "Yalnızca iddiayı sen kazanmadın diye mızızlanıyorsun."

Alec'in somurtması bir şovdan ibaretti. "Bu doğru."

"Bir gün sen de..." Ethan'ın telefonu çaldı ve herkes sessizliğe büründü, sabırsızlıkla bekliyorlardı. "Buchanan..." Kaşları birden kalktı. "Hayır, vermedik... Bu da bir plan." Telefonu kapadı. "Ana yoldaki girişi izlemek için görevlendirilen FBI ajanlarından biri aradı. Birisi bu adrese pizza siparişi etmiş. Federaller onu durdurmadan içeri almışlar ama onu kapıya kadar takip ediyorlar." Telefonunu cebine koydu. "Hazır olmanızı istedikler."

Emma tavana baktı. Hepsi Cordelia'nın güvenliği için buradaydı. "Burada ellerimiz bağlı oturup katilin bizi esir almasını mı bekleyeceğiz? Ben bu planı kabul etmiyorum Ethan."

"Bunun yalnızca 'bir plan' olduğunu söyledim. Alec, Maggie, çalıştığımız gibi silahlarınızı alın, giyinin ve benimle gelin. Daphne, sen burada kal. Belki bir tetikçiyi indiremezsin ama ön kapıdan girmeye çalışan birini silahınla tarayabilirsin. Tek istediğim, sizden size öğrettiğim gibi görüş açınızı koruyacak şekilde dizilmeniz."

Daphne başıyla onayladı. "Tamam." Dedi; Ethan, Alec ve Maggie çelik yeleklerini giyerlerken. "Paige sen ne durumdasın, hareket anlamında?" diye sordu Ethan.

"Henüz koşacak durumda değilim ama hâlâ ateş edebilirim. Ben Cordelia'nın odasına çıkacağım. Onu almak isteyen biri önce beni geçmek zorunda."

Emma çoktan tüfeğini eline almış, tabancasını da kemeri-ne takmıştı. "Ve beni de..." Ama aynı zamanda kendi ailesini de düşünüyordu. *Tanrım, lütfen, bu iş o noktalara gelmesin.*

17 Mart Pazartesi, 23.05

Paige güvenlik kameralarından ön kapıyı izleyebilmek için Alec'in laptopunu Cordelia'nın uyumakta olduğu odadaki sehpanın üzerine kurdu. Kendisi yatağın ucuna oturmuştu, Emma'ysa yatağa sırtını verip yere çökmüştü. Silahını kapıya doğrultmuştu, güvenliği kapalıydı ve parmağı tetiğin üzerindeydi; bu odaya girmeye çalışmak gibi bir aptallık yapacak herifin üzerine mermileri boşaltmaya hazırdı. Ama işlerin bu noktaya geleceğini düşünmüyordu. Joseph'in adamları zaten herifin yakınındaydılar ve Ethan kimsenin kapıdan geçmesine izin vermeyecekti. Yine de kalbi göğüs kafesini patlatacakmışçasına atıyordu.

"Benim için geliyorlar, değil mi?" diye fısıldadı Cordelia, Emma'nın olduğu yerde sıçramasına neden olmuştu.

Arkasını döndüğünde kızın gözlerinin sonuna kadar açık olduğunu gördü. "Senin uyuyor olman gerekiyordu."

"Sen aşağı indiğinde uyandım ve mutfağın dışından sizi dinledim. Bay Ethan herkese silahlarını dağıtmaya başlayınca koşarak yukarı kaçtım. Başımı belaya sokmak istemedim."

"O zaman bunu bana neden anlatıyorsun ki?" diye sordu Emma, durumun tüm gerginliğine karşın bu hoşuna gitmişti.

"Çünkü sorularım var."

"Ne sorusu?" diye sordu Emma.

"Şey, ilk önce... Benim için mi geliyorlar?" diye sordu sakince ama dudağı titriyordu.

"Hayır." dedi Emma, kendinden emindi. "Geliyor olabilirler ama seni alamayacaklar. Sonraki soru?"

"Bayan Daphne CVS'nin başarılı olduğunu söylerken neyi kastetti? Sen bunun 'Clay ve Stevie' olduğunu söyledin. Anne-me ne oldu?"

Emma öksürdü. "Pekâlâ... İlk önce şunu söyleyeyim, annenin durumu iyi ve muhtemelen uzun süredir olmadığı kadar mutlu çünkü sen güvendesin ve evet, şu anda güvendesin. Ama mutluluğunun bir sebebi de... Hmm, şey!.. Bay Clay annenden uzun zamandır hoşlanıyor."

"Biliyorum. Ama annem ondan hoşlanmıyor. Izzy teyze annemin deli olduğunu çünkü Bay Maynard'ın çok tatlı olduğunu söylüyor."

Emma güldü. "Bunu sana mı söyledi?"

"Hayır. Bunu geçen hafta binicilik dersine geldiğinde Bayan Daphne'ye söyledi. Ben de dinledim."

Paige, Cordelia'nın burnunu sıktı. "Seni 'sessizlik konisine' koymamız gerekiyor, yoksa biz yetişkinler sana yakalanmadan konuşamayacağız. Bilmen gereken tek şey Bay Clay ve annenin bu gece birlikte mutlu oldukları. Sonrasında ne olacağına bu delilik bittikten sonra bakacağız."

"Bir arkadaşımın annesinin sevgilisi onların yanına taşınmış. Bay Maynard da bizim yanımıza taşınacak mı?"

"Muhtemelen bu hemen olmaz." dedi Emma. "Annen dikkatli biridir, özellikle de konu sen olduğunda... Şimdi en azından gözlerini kapatmanı ve uyuyor numarası yapmanı istiyorum."

"Siz bilgisayarda ne izliyorsunuz?"

"Bu seni ilgilendirmez." dedi Paige, sesinde itaat etmesini isteyen bir tını vardı. "Uykuna dön Cordelia. Bu bir emirdir."

"Tamam Sensei Holden." Cordelia hızla gözlerini kapamış ve Emma'yı şaşkınlığıyla baş başa bırakmıştı.

"İşte benim kızım!" dedi Paige eliyle Cordelia'nın sırtını okşarken, sonra Cordelia'nın görmemesi için laptopunu yana çevirdi. Emma'yla birlikte Maggie'nin görüntüye girişini gördüler, televizyona çıkmaya hazırlanan bir sunucu gibi görünüyordu. Alec ve Ethan görünürde yoktular. Üzerinde pizza kuryesi üniforması olan genç bir adam kapının önünde durmuştu ve kameraya bakarak zili birkaç kez çalmıştı. Şimdiye Maggie'ye bakıyordu, yüzünde dehşete düşmüş bir ifade vardı. Maggie ona arkasındaki yolu işaret ediyordu ve pizzacı adam arkaya doğru bir adım attı, sonra bir adım daha...

"Bir katil gibi görünmüyor." diye fısıldadı Emma.

"Hakikaten öyle durmuyor, değil mi? Ama dış görünüşe aldanmamak gerek."

Paige haklı, diye düşündü Emma, sonra gözlerini kırptırdı. Ethan birden ortaya çıkmıştı ve şimdi çitlerin bu tarafına geçmiş, pizzacı çocuğun arkasından yaklaşıyordu. Onu ellerinden yakaladı ve kollarını arkasında birleştirdi. Ve eğer bu çocuk yeryüzündeki en iyi aktör değilmiyse, ölesiye korktuğu yüzünden belli oluyordu. Sesleri duyma şansları olsaydı Emma delip geçici bir çılgık duymuş olacaklarına emindi. "Ethan çitleri nasıl tırmandı?" diye sordu Emma şaşkınlıkla.

"Kaçış noktası... O çitin bir bölümü farklı bir yerden kontrol ediliyor. Ethan oracıkta elektrik akımını kapattı ve çitin üzerinden atladı."

"Peki ya dikenli teller?"

"Onları nasıl atlatacağını biliyor. Yani eşiyile ileride başka çocuklar yapma fikirleri varsa bilse iyi olur."

Başka bir araç girişin önüne geldi, pizza teslimat aracının kaçmasını önleyecek şekilde çapraz olarak durdu. Takım elbise- li iki adam araçtan çıktı, kapıya yaklaşırken silahlarını çekmişlerdi. Aynı anda Ethan'ın gerildiğini ekranda gördüler, Paige de Emma'nın yanında gerilmişti.

"Bu da ne?" Paige cep telefonunu kontrol etti. "Hareket dedektörlerinden biri az önce çalıştı."

"Alarmları senin telefonuna mı geliyor?"

"Evet, yer bildirimiyle beraber... Bu, altıncı kamerada..." Paige hızla laptopa davrandı ve ekranı ikiye böldü, hem girişi gösteren kamerayı hem de ağaçlık alanı gösteren kamerayı ayrı ayrı görebiliyorlardı. Siyah giyinmiş bir figür kısmen görülebiliyordu, ağaçların arkasından yürüyerek girişe yaklaşıyordu.

"Ethan'a söylememiz gerek." diye tısladı Emma.

"Zaten biliyor. Alarm mesajları onun telefonuna da gidiyor. Şu anda federallerle bunu konuşuyor."

Ethan takım elbiseli ajanlardan birine bir şeyler söylerken adam bir kaya gibi yere devrildi. "Aman Tanrı'm!" diye fısıldadı Emma. "Neler oluy..."

Ama sorusunu bitirme şansı olmamıştı çünkü saniyeler sonra diğer ajan da ilkini takip etmişti. Ethan kendini öne fırlatmış, yere düşerken pizzacı çocuğu da kendisiyle bir götürmüştü. Emma şok içinde evin önündeki yola yayılmakta olan kan gölüne baktı. Kan federal ajanlardan geliyordu. Kafalarından akıyordu. Emma videoda ses olmadığına minnettardı. Cordelia'ya baktı. Kızın gözleri bir kez daha fal taşı gibi açılmış, yüzü kireç gibi olmuştu. Ama hareket etmiyordu.

"Cordelia, kaskını tak ve ceketini giy, sonra da yatağın altına gir." diye emretti Paige. Cordelia hiç ses çıkarmadan derhal söylenileni yaptı. Paige cep telefonundan bir numara çevirdi, sonra bir küfür savurdu. "Joseph'in telefonu doğrudan telesekretere düşüyor. Novak'ı deneyeceğim." Bu çağrı yolunda gitmişti ve konuşma kısa sürmüştü. "Novak her şeyi duyduklarını söylüyor. Ajanların üzerinde mikrofon varmış. Destek ekipleri yolda."

"Paige, bak." Emma ağaçları gösteren kamerayı işaret etti. Alec davetsiz misafirin peşinden, elinde tüfeğiyle ilerliyordu. Çitlerden atlayan Ethan'ı takip etmişti. Alec ona ateş edip tüfeğinin namlusundan parlak bir ateş çıktığında siyahlar içindeki adam girişe doğru, Ethan'a ve pizzacı çocuğa doğru koşmaktaydı. Adam sendeledi, kendi etrafında yarım tur attı ve bir ağacın gövdesine tosladı, silahı elinden düşmüştü. Sağ elini sol kolunun üzerine götürdü ve yeniden koşmaya başladı, bu kez sokağa doğru gidiyordu. "Alec onu vurdu!" diye bağırdı Emma.

Paige bir kez daha klavyeye eğildi ve ekrandaki iki görüntünün yanına bir de çifliğin çıkışındaki kamera görüntüsünü ekledi. "Bu da ne?"

Emma irkildi. Bu ne bir Tahoe, ne bir Sequoia, ne kırmızı bir Chevy ne de beyaz bir Camry'ydi; bu bir Jeep'ti. "Ya Clay'in evine giren adamlar arabalarını değiştirdiler ya da yeni bir saldırganımız var."

Ethan yattığı yerden doğrulmuş ve silahını çekip saldırganın peşinden ateş ederek koşmaya başlamıştı. Ama siyahlı adam Jeep'e atladı ve uzaklaştı. Ethan durdu, Jeep'i hedef aldı ve son bir atış yaptı. Bu esnada Jeep kameranın görüş açısından çıkmıştı ama Ethan'ın sinirli duruşuna bakılırsa isabet ettiremediği ortadaydı. "Hay anasını!.." diye fısıldadı Paige. "Yine kaçtı." Ethan arkasını döndü ve kızgın görünen Alec'e doğru koştu.

Merdivende ayak sesleri duyuldu ve Daphne kapı ağzında belirdi. Rengi solmuştu, elleri titriyordu. "Joseph'i aradım. Jeep için bir BOLO çıkarttırmış. Alec'in durumu iyi."

Emma hâlâ yerde yatmakta olan pizzacı çocuğa baktı, çocuk şiddetle sarsılıyordu. "Peki ya o?"

"Meşru görünüyor. Restoran yöneticisi bu adrese bir sipariş aldıklarını doğruladı. Joseph'in ekibinin telefon kayıtlarına bakmasına izin verecek. Destek ekibi yoldaymış."

"Emma teyze? Neler oluyor?"

Emma yatağın altından Cordelia'nın ağlamaklı sesini duyunca irkildi. Dizlerinin üzerine eğildi ve Stevie'nin küçük kızına kollarını açtı, çelik yeleşini ve kaskını çıkarmasına yardım etti. "Sen iyisin. Ben buradayım ve seni bırakmayacağım."

"Annemi istiyorum. Cordelia sarsılıyordu ve ağlıyordu. "Annemi istiyorum, n'olur."

"Biliyorum ama bence en iyisi, biz bu işi çözene kadar annenin olduğu yerde kalması. Hepimiz bulunduğumuz yerlerde güvendedyiz, annen de buna dâhil. Şu an yer değiştirmemizin güvenli olup olmadığını bilmiyorum ve eğer anneni ararsak senin yanına gelmeye çalışacaktır."

Cordelia sarsılarak bir nefes verdi. "O zaman anneme onun buraya gelmesini istediğimi söylemeyin."

"Söylemeyeceğiz." diye söz verdi Paige. "Henüz vakti gelmedi."

"Joseph'e de ona söylememesini söyleyeceğim." diye ekledi Daphne. "İkinizin de güvende olmanızı sağlayacağız."

Baltimore, Maryland, 18 Mart Salı, 01.45

"Stevie..." diye fısıldadı Clay. "Uyan."

Stevie gözlerini açtı ama bilgisayar ekranından gelen parlaklık hariç oda karanlıktı. *Burası Peabody Otel*, diye düşündü kendine gelmeye çalışırken. Son birkaç saatte yaşananları aklından geçirdi. Clay ve seks... Kucaklaşmalar, sırlarını paylaşmalar, çocuklarının yasını tutmalar... Gözyaşı... Çok gözyaşı... Vücudunu kontrol etti. Alışılmadık noktalarda ağırlar vardı.

Ve hâlâ çıplağım. Clay ise tamamen giyinikti. Doğruldu, yatak örtüsünü kollarının altına sıkıştırdı. "Ne?" diye fısıldayarak cevap verdi.

"Bak." Komodinin üzerindeki laptopun ekranını gösterdi. "Otelin güvenlik sistemi..."

Bir adam asansörden çıkmıştı, üzerinde oda servisi personelinin giydiği smokin benzeri bir kıyafet vardı. Başını aşağıda

tuttuğu için yüzü görünmüyordu. Stevie yataktan çıktı, üzerine bir eşofman altı geçirdi ve o uyurken Clay'in sandalyenin üzerine astığı tişörtünü giydi. Clay yastıkları yatakta tek kişi uyumuş görünümünü verecek şekilde dizmiş, sonra da kapının yanında beklemeye koyulmuştu. Stevie ayakkabılarını giydi, silahının güvenliğini indirdi ve Clay'in yanına doğru kapıya gitti. Clay kapının solunu almıştı, bu yüzden Stevie de sağına geçti, değneğini duvara yasladı. "Sence hangisi? Arabacı mı, Sırtçantası mı yoksa Götveren mi?" diye fısıldadı.

"Fark etmez. Üçüyle de başa çıkabilirim."

"Bitişikteki kapı?"

"Kapalı ama kilitli değil. Joseph bizim işaretimizi bekliyor."

"İşaretimiz ne?"

"Adını haykırmak..." diye fısıldadı Clay düz bir tonda, sonra parmağını Stevie'nin dudaklarına bastırdı.

Ön kapı neredeyse duyulamayacak bir sesle açıldı, sonra sessiz bir tıkırtıyla kapandı. Eğer o adam geliyorsa adımları çok hafif olmalıydı. Stevie hiçbir şey duyamıyordu. Sonra yatak odasının kapısı açıldı ve adam içeri sızdı, silahını kaldırmıştı.

Clay harekete geçti, adamı öylesine hızlı yere devirmişti ki Stevie olan biteni neredeyse kaçıracaktı. Silah adamın elinde fırladı ve halının üzerinde, yetişemeyeceğin bir yerde durdu. Clay dizini adamın sırtına bastırdı, bileklerini arkada birleştirmişti ama adam tekmelemeye devam edince Stevie de dizlerinin üzerine çöküp diz kapaklarını adamın baldırlarına bastırdı. Bir eliyle silahını davetsiz misafirin sırtına dayadı ve diğeriyle değneğini kapıp kıvrımlı ucuyla puştun kafasına sertçe vurdu. "Karşı koymayı bırak."

Ama adamın çırpınması daha da artmıştı, bu yüzden Stevie bir kez daha değneğiyle kafasına vurdu, bu kez daha da sert davranmıştı. "Joseph! Şu an yardım için iyi bir zaman olabilir!"

"Ben buradayım." dedi Joseph onun bir metre arkasından. Stevie onun kendisini izlemekte olduğunu fark etti. *Pastadan benim de tatmamı istiyor.* Joseph, Clay'in karşı tarafında eğilip adamın bileklerini tuttu, adama gerekenden çok daha sert davranıyordu. Sonra montunun cebinden kelepçeleri çıkardı ve Stevie'ye uzattı. Adam acı içinde böğürdü, Stevie bunun beklediğinden çok daha tatmin edici olduğunu fark ediyordu. "Yüzünü bir görelim."

Clay onu yüzüstü çevirdi ve bir saniye boyunca mutlak bir sessizlik oldu. Stevie, Clay ve Joseph şaşkınlık içindeydiler.

"Hassiktir oradan!" dedi Stevie bir soluk alarak. "Adam bir kadınmış."

Davetsiz misafirleri otuzlu yaşlarının sonlarında bir kadındı. İnce biriydi ama omuzları genişti. Bir erkek kadar yapılıydı. Siyah saçları peruk gibi duruyordu ve başını öne eğerek yürümesi göğüslerini kameradan saklamasını sağlamıştı. Stevie eğilerek ona yaklaştı. "Sen de kimsin?"

Kadın dudaklarını sıkıca büzerek bir gösteri yaptı. Bu sırada Joseph lateks eldivenlerini giyerken Clay ve Stevie'ye de birer çift uzattı. "Şu üzerindeki bir bakalım." Joseph kadının taşımakta olduğu Sig'i⁶³ çıkardı ve kaşlarını çatı. "Seri numarası yok." Kadın hiçbir şey söylemeden gözlerini devirdi.

"Joseph?" Ajan Novak odaya girdi. "Kadının arkadaşlarından partiye katılmaya niyeti olanlar varsa diye Coppola hâlâ nöbet tutuyor. Herkes iyi mi?"

Stevie "Biz iyiyiz." dedi Novak'a. "Ama onun hayatının en iyi gününü geçirmediğini söyleyebilirim."

Novak gözlerini kırıştırdı. "Kimmiş bu kadın?"

"Henüz kendini tanıtmadı." dedi Joseph.

"Onun hangi katil olduğunu öğrenmek istiyorum." dedi Stevie soğuk bir sesle. "İşleri hızlıca kolaylaştırabiliriz. Arabacı'nın bıraktığı kurşun yarası tam *burada*." Değneğinin ucunu kadının sol omzuna batırdı, onun sıçrayışını, yüzündeki acı dolu ifadeyi izledi.

"Seni fahişe!" diye inledi kadın dişlerinin arasından. "Seni ucuz *fahişe*."

"Nikita büyük bir hata yaptı." dedi Stevie daha da soğuk bir sesle. "*Çok* üzgünüm. Değneğimi kullanırken bazen çok sakar olabiliyorum, özellikle de kendi bahçemde çocuğumu öldürmeye çalışan insanlar etrafımdayken..."

"Ve seni..." diye ekledi Clay sakince ama gözleri öfkeyle alev alev yanıyordu. "Seni de öldürmeye çalıştı."

"Ah evet." Stevie ayağa kalktı ve değneğini bir kez daha yere savurdu, yine Arabacı'nın omzuna vurmuştu.

Kadın inledi. "Seni polis şiddetinden dava edeceğim."

Stevie acı acı güldü. "Artık bir polis değilim. Sakatlık izindeyim. Sıradan bir vatandaşın otel odasına girdin. Kıçını delik deşik etmediğim için kendini şanslı sayabilirsin."

"Stevie, onun konuşabilecek kadar bilinçli kalmasını istiyoruz." diye hatırlattı Clay sakince. "Ajan Novak, delil torbaları lütfen."

Novak poşetleri ona uzattı. "Burada patron."

Joseph kadının Sig'ini ilk poşete koydu, sonra ona yasal haklarını okudu ve peruğunu çıkardı, kısa sarı saçları açığa çıkmıştı. "Peruğun astarı temiz." Ceplerini kontrol etmeye başladı. "Sig'in susturucusu... Bir çakı... Birkaç araba anahtarı..." Hepsini delil torbalarına aktardı. "Ve bir enjektör... Görünüşe göre birini uyuşturmayı planlıyormuş."

"Neden?" diye sordu Stevie. "Cumartesi günü bizi öldürmeye çalıştı. Neden şimdi bize ateş açmadı ki?"

"Er ya da geç anlatacaktır." dedi Clay sessizce. "Nefesi alkol kokuyor. Benim tahminim gerginliğini alması için bir şeyler içmek zorunda kaldı. Titreyen eller katillerin mesleki riskleridir. Ona biraz zaman versek içki için ruhunu bile satar."

Kadın ona gözlerinde nefretle bakıyordu ama sessiz kaldı.

Joseph başıyla onayladı. "Haklı görünüyorsun. Ceplerinden çıkanlar bu kadar." Kadının üniformasının sakladığı iç cebini açtı. "Çukur uçlu mermilerle dolu ikinci bir çanta..." Küçük, etiketsiz, kehribar bir şişe çıkardı, kapağını açtı, hafifçe kokladı ve hızlı hızlı gözlerini kırıştırdı. "Oha!.. Eter... Sanırım enjektör çalışmazsa B planı buymuş."

"Ya da uyuşturduğu kişiyi uyuşuk tutmaya devam etmek..." dedi Clay.

"Büyük olasılıkla..." Joseph gümüş bir cep şişesi çekti. "Bu, muhtemelen alkoldür ama bunu koklamayacağım. Bırakalım laboratuvar baksın."

Şişenin arkasındaki yazı Stevie'nin gözüne çarpmıştı. "Şuna bir bakabilir miyim?" Kadının delip geçen bakışlarını umursamadan telefonunun flaş ışığını gümüş şişeye kazınmış yazıya tuttu. " 'Ekipten JH'ye... Mutlu beşli... Nicelerine...' Bu özel bir şey değil mi? O ekibin bir parçası." Novak'ın tuttuğu poşete şişeyi koymak üzereyken birden durdu. "Tabanın da damgalanmış bir şey var." Kadın sessizleşmiş, gözleri birden durulmuştu.

"Muhtemelen üretici firmanın damgasıdır." dedi Novak.

Stevie şişeyi baş aşağı çevirdi. "Belki ama Bayan Arabacı'nın şu anda birden çok korktuğunu düşünüyorum. Büyüteciler var mı?"

Novak siyah deri trençkotunun cebinden bir büyüteç çıkardı. "Benimkini kullan."

Stevie gözlerini kısarak şişenin dibindeki küçük yazıya baktı. "İki harf var. Birisi bir baklava deseni içindeki bir B. İkincisi bir resim, önünde palamut olan bir ağaç. Altındaki yazıda 'FPL' yazıyor, yanında da şu yuvarlak içindeki R işareti var."

"Registered trademark..."⁶⁴ Clay laptopunu komodinin üzerinden aldı ve tuşlara bastı. " 'FPL logo palamut gümüş' diye aradım. Hiçbir gümüş üreticisi çıkmadı."

Stevie büyüteçten bir kez daha şişenin altına baktı, bu logoda içini huzursuz eden bir şey vardı. "Joseph, eğer senin için bir sakıncası yoksa bunun bir fotoğrafını çekeceğim."

"Tamam." dedi Joseph, yerde bir heykel gibi hareketsiz yatmakta olan kadına bakarak. "Haklısın Stevie. O logoyu görmemiz hoşuna gitmedi. Laboratuvardan bir an önce bu işi halletmelerini isteyeceğim." Üzerinde başka silah olup olmadığına bakmak için kadının kollarını ve bacaklarını yokladı, sol omzuna gerekenden daha fazla baskı uygulamıştı. Kadın üst dudağını ısırarak geri çekildi.

"Bu kadını kimin gönderdiğini merak ediyorum." dedi Stevie.

"O kişi her kimse yakalandığında yardım ve yataklık etmekten suçlanacak. Ajan Novak, haydi buradan çıkalım, sonra sizden bu anahtarlarla uyuşan aracı bulmanızı istiyorum."

"Peki ya biz?" diye sordu Clay sessizce.

"Burada kalın ve biraz uyuyun." dedi Joseph. "Odaların ücretini gecelik ödedik. JH'nin 'ekibi'nden birilerinin ikinci bir saldırı yapma ihtimaline karşı ajanlarımızı bitişikteki odaya göndereceğim. Bayan JH'yi sorgu odasına alacağız, zaman nasılsa bizim lehimize işliyor. Şişesine biraz içki koyduk mu, bizimle işbirliği yapması fazla uzun sürmez."

"Buna fazla güvenme." diyerek tükürdü kadın, Joseph ve Novak onu kollarından tutup ayağa kaldırırken.

"Bekle." dedi Stevie. Kadının önünde durdu ve yüzünü dikkatlice inceledi.

Kaltak gözlerini kısmıştı. "Ne?"

"Sen benim oğlumu öldürüp sonra da rahat rahat uyuyabilecektin, değil mi?"

Kadın acı acı güldü. "Senin yaptığın gibi mi? Sen ikiye bölün bir katilsin." Başını sağa sola sallayarak Stevie'ye yukardan baktı, onu açıkça aşağılıyordu.

Stevie kadını sürükleyerek götürmelerini izledi. "Bu da ne demekti şimdi?"

"Öldürdüğün kişi kimin çocuğuydu merak ediyorum." dedi Clay kapıyı kilitlerken, düşünceliydi.

"Ben hiçbir çocuğu öldürmedim." dedi Stevie savunmaya geçerek. "Asla..."

“Öyle düşünmüyorum zaten. Ama belki de o kadının sevdiği birini öldürdün. Seni ortadan kaldırmakta bu kadar kararlı olmasını belki bu açıklayabilir. Silas’ın suçlarının açığa çıkmasından korkan kişilerin işi olmayabilir bu. Belki de eski moda bir intikam hikâyesidir.” Stevie’yi yatağa çekti ve battaniyeyi kaldırdı. “İçeri gel.”

Stevie söylenileni yaptı, midesindeki yanma Clay’in tişörtünü ve eşofmanlarını çektişirmesiyle birden kesilmişti. “Dur. Bu ne şimdi?”

“Federal polisi duydun. Uykuya geri dönüyoruz.” Kendi pantolonunu ve gömleğini çıkararak battaniyenin altında Stevie’nin yanına döndü. “Eninde sonunda döneceğiz yani. O kadının neyi ima ettiğini bulana kadar senin uyuyabileceğin sanmıyorum.” Dizlerinin üzerinde laptopu açtı, bir yandan da açık açık Stevie’yi boydan boya süzdü. “Ama bu çalışırken manzaranın keyfini çıkaramayacağım anlamına gelmiyor.”

Stevie de bakışlarını onun üzerinde gezdirdi, gördükleri hoşuna gitmişti. “Düşünme tarzını sevdim.”

18 Mart Salı, 02.30

“Neden bu kadar geç kaldın?” diye hırladı Robinette. Fletcher’ı ofisine gelmesi için saatler önce çağırmıştı. Kanepede uzanmıştı, canının ne kadar çok yandığını aklına getirmemeye çalışıyordu. Siktiğimin Körfez Savaşı’nda tek bir yara bile almadan kurtulmuş ama ağaçların arasında gözlelerinden korku fıskıran o salak çocuğa vurulmuştu.

Fletcher yarayı görünce geri sıçradı. “Telefonum odamda değildi, mesajını ancak tuvalete gitmek için kalktığımda gördüm. Sonra gerekli malzemeleri temin etmem gerekti. Normalde cebimde lidokainle gezmiyorum. Sana ne oldu böyle?”

“Vuruldum.” diye çıkıştı. “Ne bok yemiş gibi görünüyorum?”

Fletcher şırıngayı ışığa tuttu. “Sana kim ateş etti? Dikkat et, bu acıtacak.”

Robinette dişlerini sıktı, iğnenin verdiği acının üstesinden gelmek için var gücüyle çabalıyordu. “Seni ilgilendirmez.” dedi boğuk bir sesle.

“İlk yardıma ve sekse ihtiyacın olduğunda bana geliyor-sun. Koluna saplanan bir kurşun beni pekâlâ ilgilendirir.”

“Bir an önce çıkar şunu.”

Fletcher, Robinette'e en iyi viskisinden yarım bardak doldurdu. "İç şunu."

Robinette tek dikişte içkisini yuttu. Viski midelerini bulandırmıştı ve onu geri çıkarmamak için savaştıkları zorundaydı, özellikle de Fletcher ikinci iğneyi yaparken... "Hassiktir!"

Fletcher çöp kutusunu alıp onun yanına koydu. "Eğer kusacaksan söyle. Yarayı daha kötü hâle getirmek istemiyorum. X-Ray'e girmen gerekiyor. Dirsek kemiğin kırılmış olabilir."

"Hastaneye falan gitmiyorum."

"Elbette gitmiyorsun." dedi Fletcher gözlerini devirerek.

Robinette gözlerini kapadı, mide bulantısını bastırmak için dişlerini sıkıyordu. Çiftlikteki o lanet çocuk birden orada belirivermişti. Hem de elinde bir tüfekte... Hay anasını!.. "Yalnızca sessiz ol ve şu yarayı dik."

Fletcher keskin bir sessizlikte birkaç dakika çalıştıktan sonra diline hâkim olamadı. "Haberleri izliyor musun?"

"Hayır." Çünkü haber *kendisiydi*. Sıcıp sıvıdığı Eyalet Savcısı Yardımcısı'nın mülküne girme teşebbüsünü bir de televizyonda duymak istemiyordu.

"Hikâyeyi seninle buluşmaya gelmeden önce eşyalarımı toplarken duydum. Sanırım Henderson bu gece yakalanmış. Hey! Kimıldama."

Robinette hızlıca gözlerini kırıştırdı, Fletcher'ın yüzüne odaklanmaya çalışıyordu. Viski sonunda etkisini gösteriyordu. "Ne demek istiyorsun, Henderson nasıl yakalanmış? Nerde?"

"Peabody'de... Haberlerde çatı katında bir tutuklama olduğunu ve kadın kılığındaki bir erkeğin polisler tarafından götürüldüğü söyleniyordu. Dedektif Mazzetti'nin şu arkadaşı, şey, Dr Townsend orada kalıyordu. Şu Radcliffe'le röportaj yapmıştı."

"Gördüm. Onun Henderson olduğunu düşünmene sebep olan nedir? Doktor'un imza almaya gelen hayranlarından biri de olabilir."

"Operasyonu yapan adam kısa bir açıklamada bulundu. Al şunu ısır." Fletcher onun ağzına tadı şekere benzeyen bir deri parçası sıkıştırdı. "Üzgünüm, bu benim saatimin kayışı. İsrarabileceğin başka bir şey bulamadım. Şimdi kurşunu çıkarmam gerekiyor. Her neyse, bu Federal Polis, ismi Carter'di, VCET'in, yani BPD ve FBI'ın birlikte oluşturduğu özel ekibin, en başından beri her şeyi kontrol altında tuttuğunu, hiçbir noktada ne müşterilerin ne de otel çalışanlarının hayatlarının tehlikeye atılmadığını söyledi. Bu bir tuzaktı. Bir an için orada

senin vurulduğunu düşündüm ama federal polis zanlıyı tek bir kurşun atmadan etkisiz hâle getirdiklerini söyledi.”

“Bunun bir tuzak olduğunu anlamıştım.” dedi Robinette, ağzındaki kayış yüzünden sesi parça parça duyuluyordu. Sonra yoğun bir acı dalgası hissetti ve bayılmak üzere olduğunu fark etti. *Hayır.* Bu hisle savaşıyordu. Uyanık kalmak için savaşıyordu. Ama gözlerinin önündeki dünya bulanıklaşıyor ve garipleşiyordu. *Viskiden başka şeyler de vardı,* diye düşündü. “Beni uyuşturdun.”

“Başka türlü söylediklerimi yapmazdın. Eğer kendini çekersen sınırlarından birini kesebilirim ve hayatın boyunca bu kolunu kullanamayabilirsin. Savaşmayı bırak. Uyu.”

“Uyuyamam.”

“Evet, uyuyabilirsin.” Fletcher’ın monoton sesi yankılanıyordu. “Ve uyuyacaksın.”

“Seni öldüreceğim.” Çabalıyordu ama dünya son hızla kararıyordu. “Beni uyuşturdun.”

“Önce beni yakalaman gerekecek.”

“Brenda Lee’ye... Henderson’ın kefaletini ödemesini söyle. Konuş... Konuşamıyorum.” Sonra Fletcher’ın kelimelerini duydu. *Önce beni yakalaman gerekecek.* Fletcher gidiyordu. *Beni terk ediyor.* “Hayır. *Gitme.*”

Ilık dudakları alnına dokundu. “Hoşça kal Robbie.”

Yirmi Beşinci Bölüm

Baltimore, Maryland, 18 Mart Salı, 02.30

Stevie başını Clay'in omzuna koydu ama Clay onun vücudundaki gerginliği hissedebiliyordu. "Görevdeyken silahımı kullandığım her anı hatırlıyorum Clay. Her yaralanmayı ve her ölümlü vakayı... Ne 'JH'yi ne de hangi cehennemden çıktığına o Bayan Arabacı'yı, hatırlamıyorum. *Ve asla* bir çocuğa ateş etmedim."

"Çocuk'tan bahsederken sadece Paulie ve Cordelia'yı düşünüyorsun. Annem ölene dek beni çocuğu olarak görmüştü." dedi Clay sessizce.

"Arabacı yetişkin bir çocuğu olacak kadar yaşlı durmuyordu."

"Daphne de öyle durmuyor ama Ford yirmi yaşında. Belki de bir ergenlik çağında bir çocuk'tan bahsediyoruz."

Stevie gözlerini kapadı. "Meslek hayatım boyunca yalnızca iki gence ateş ettim."

"Biri Marina Craig'di." dedi Clay. "Mahkeme binası merdivenlerindeki kız..."

"Evet. Biri onu durdurana kadar ateş etmeye devam edecekti."

"Peki ya diğeri?" diye sordu Clay, Stevie'nin sesi kesilince.

"İsmi Levi Robinette'ti." Vücudu birden kaskatı kesildi. "Aman Tanrı'm!"

Clay onun gözlerine bakabilmek için eliyle çenesini yukarı kaldırdı. Gözlerinde Clay'in içine işleyen bir korku vardı. "Ne? Kim o çocuk?"

"Levi Robinette... Şeyin oğlu... Ah Tanrı'm, neydi şu babasının adı? Todd. Todd Robinette..." Nefes alış veriş hızlanmıştı. "Bu, o dosyaydı. Sana dün gece bahsettiğim dosya... Paulie ve Paul'ın öldürüldüğü gece üzerinde çalışmakta olduğum dosya... Onu tekrar açtırmaya çalışıyordum."

"Tekrar açtırmaya mı? Yani bir kez kapanmış mıydı?"

"Bir değil iki kez... Eşi ve onun çalışanı bir araba kazasının ölmüş gibi gösterilecekti ve Medikal İnceleme de bu yönde rapor verdi ama onu kurbanların kafasındaki yaralara tekrar

bakması için ikna ettim. Yaraların araba kazasında oluşmadığını, keskin olmayan bir cisimle yapılan darbenin sonucu olduğunu kabul etti. Plana göre Julie ve baş kimyageri gizli bir aşk yaşıyor olacak ve araba kazası geçirdikleri esnada birlikte kaçıyor olacaktı. Cinayeti Todd'un işlediğini düşünüyordum ama elimde bunu kanıtlayabilecek bir delil yoktu. Todd'un olay esnasında başka bir yerde olduğunu kanıtlayacak tanığı vardı ama içimdeki o histen kurtulamıyordum. Bir şeyleri gözden kaçırdığımı biliyordum."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum ama oturmayan bir şeyler vardı. Parçalar uyuşmuyordu. Şirketin diğer çalışanlarına sorular sorup duruyordum ve Todd'u sevmeyi geçtim, ona saygı duyan bir kişi bile yoktu. Hepsi kadının ilk kocasını seviyorlardı ama o birkaç yıl önce ölmüştü."

"Peki Levi'ye ne oldu?"

"Todd'u sorguya getirdik ve o da avukatını getirdi. Kadının ismini hatırlayamıyorum ama tekerlekli sandalyedeydi. Savaş gazisiydi sanırım. Todd'u bildiklerini anlatması konusunda teşvik etti ve Todd da anlattı. Onun ağladığını hatırlıyorum, bunun timsah gözyaşları olduğunu düşünmüştüm. Oğlunun bir bağımlı olduğunu söyledi. Üvey annesinin ölümünden beri Levi garip davranıyordu."

"O zaman Julie onun biyolojik annesi değildi."

"Hayır, gerçek annesi yıllar önce ölmüştü. Julie, yani kurban, Todd'un ikinci eşi idi. İlk eşi Todd askerdeyken aşırı doz uyuşturucudan ölmüştü. Julie ve ilk kocası Levi'yi yanlarına almışlardı. Elimizdeki verilere bakılırsa çocuk kadını çok seviyormuş."

"O zaman neden onu öldürsün ki?"

"Levi uyuşturucu bağımlısıydı. Todd bize Levi ve Julie'nin para konusunda tartıştığını, Julie'nin ona para vermeyi kestiğini ve Levi'nin de uyuşturucu alamadığını anlattı. Levi'nin odasını aramamıza izin verdi ve cinayet silahını -bir beyzbol sopası- çocuğun odasında bulduk."

"Sonra?"

"Sonra Silas'la birlikte Levi'yi bir arkadaşının evinde bulduk. Arkadaşı ona arabasını ödünç vermişti ve Levi arka kapıdan kaçmış, arabayla uzaklaşıyordu. Ben lastiklerden birini vurdum ve Levi araçtan çıkarak koşmaya başladı. Onunla konuşmaya çalıştım ama kafası tamamen uçmuştu ve korkmuştu. Ve silahlıydı. Ateş etmeye başladı. Etrafta insanlar vardı. Bir

bahar günüydü ve etrafta oynayan çocuklar vardı. Levi özel olarak birini hedef almamıştı ama çocuklar her yerdeydiler.”

“Ateş etmeye başladıktan sonra ne oldu?”

“Ben... Ona karşılık verdim. Önce koluna ateş ettim. Onu zararsız hâle getirmeye çalışıyordum ama bu onu daha da çileden çıkardı. Çocuklara doğru koştu, içlerinden birini alıp onu kalkan gibi kullanmaya çalıştı. Onu durdurmak zorundaydım.”

“Silas neredeydi?”

“Arabayı almaya gitmişti, Levi’nin yolunu kesmeyi planlıyordu. Ben Levi’ye ikinci kez ateş ettikten sonra yanıma geldi. On altı yaşındaydı. Ben mahvolmuştum. Çocuk ölmüştü.”

“Diğer insanların hayatını kurtardın.”

“Biliyorum. Ama...” Dudaklarını yumdu. Soğukkanlılığı devreye girdi. “Saldırının soruşturmasını beklerken beni masa-başında bir göreve verdiler. Silas dosyayı kapattı. Levi üvey annesinin muhtemel katili olarak kayda geçirildi.”

“Ama sen buna inanmadın.”

“Hayır. Levi zayıf biriydi ve Julie’yle çalışanının ölümünden arkası güçlü biri sorumluydu. Eğer o sırada kafası dumanlı bile olsa... Levi’nin onları bir arabaya koyup sonra bir kaza geçirmelerine sebep olacak kadar detaylı bir plan yapabileceğini düşünmüyordum. Yargı kararıyla aynı görüşte değildim.”

“Ama cinayet silahını çocuğun odasında buldunuz.”

“Biliyorum. Ve üzerinde parmak izleri vardı. İçimdeki şu histen başka bunu açıklayabilecek bir dayanağım yok.”

“Senin içgüdülerine güveniyorum.” *Ve kendiminkilere...* Google’da Todd Robinette’i aramadan önce içgüdülerini iyi şeyler söylemiyordu. Çıkan sonuçlara baktı. “Stevie, ‘Filbert Pharmaceutical Labs’ ismi sana tanıdık geliyor mu?”

“‘FPL,’ diye fısıldadı. “Bu Julie’nin şirketinin adıydı. Filbert onun anne kızlık soyadı. Babası ilaç işine o daha küçük bir kızken girmiş.”

“Todd Robinette şu anda şirketin başkanı ve CEO’su. Son sekiz yılda dikkate değer şekilde büyüdükleri ayan beyan ortada. Şu anda dünyanın dört bir yanına aşı gönderiyorlar.”

Stevie laptopu kendi kucağına çekti ve ‘filbert’ için Google’da çıkan görsellere baktı. “O gümüş şişedeki logo palamut değil. Logoları bir fındık.⁶⁵ Eğer o şişe çalıntı değilse Arabacı kadın Filbert Labs’de çalışıyor.” Başını kaldırıp Clay’e baktı. “Onu çaldığını düşünmüyorum.”

“Ben de sanmıyorum ama bu seçeneği de göz ardı etmememiz gerek. Eğer şişe onunsa Todd Robinette onun patronu

demektir. Oğlunun ölümü yüzünden sana düşmanlık besliyor muydu?”

“Ah evet. Hem de nasıl.”

“Sen Levi’yi vurduktan sonra ne oldu?”

“IA beni soruşturdu, zaten prosedür buydu. Todd oğluna zarar vermemiz için nasıl yalvardığını anlatarak mahkemede olay çıkardı, yalnızca Levi için adalet araması sebebiyle işbirliği yaptığını söyledi ama Levi’yi vurmaktan başka şansım olmadığını söyleyen yeterince görgü tanığı vardı. IA beni temize çıkardı ama benim masabaşı görevine dönmekten başka şansım yoktu, çünkü hamileydim.”

“Ama bu işin peşini bırakmadın.”

Stevie gözlerini kapattı. “Hayır, bırakmadım. Sanırım hiçbir şeyin peşini bırakamıyorum.”

Clay onun ellerini dudaklarına çekti. Parmaklarını öptü. “Ben bunu kötü bir huy olarak görmüyorum Stevie.”

“Ne yazık ki seninle aynı fikirde değilim.”

“Neden peşini bırakmadın peki? Seni rahatsız eden neydi?”

“Her şey... Robinette kusursuzdu, demek istediğimi anlıyor musun? Ben daha sorularımı sormadan onun cevapları hazırды. Hep doğru noktalarda ağıladı. Bize tam olması gereken anda oğlundan bahsetti. Başka şeyler de vardı. Hikâyesinde gerçekten çok spesifik noktalardaki bazı detaylar vardı. Hepsi ni şu an hatırlayamıyorum ama notlarımın arasında olduğuna eminim.”

“Patronun dosyayı tekrar açmanı onayladı mı?”

“Bilmiyorum. Raporumu teslim etme şansım olmadı. Hyatt bana Paul hakkında bildirim yapmak için geldiğinde bu dosya üzerinde çalışıyordum. Sonrasında her şey anlamını yitirmişti, aylar boyunca kendime geledim. Şimdiyse Todd intikamını alıyor. Ama neden bunun için *sekiz yıl* bekledi?”

“Çünkü sekiz yıl önce sana saldıran başka insanlar yoktu. Ama sonra Tony Rossi gibi polisler sana saldırmaya başladılar, rüşvet aldıkları soruşturmaları açığa çıkarmanı engellemeye çalıştılar. Failler ve onların aileleri sana saldırmaya çalıştılar, çünkü masumiyetlerinin satın alınmış olduğunun ve onların yerine hapse başkalarının girdiğinin öğrenilmesini istemediler. Robinette’in intikamını kamufle etmek için bundan daha iyi bir fırsatı olabilir miydi?”

“Ben onun çocuğunu aldığım için o da benim kızımı almayı deneyebilirdi.” diye fısıldadı.

“Sen onun çocuğunu ‘almadın’. Çevredekiler için açık ve net bir tehdit oluşturmakta olan şeyi ortadan kaldırdın.”

"Biliyorum. Ama Levi yalnızca on altı yaşındaydı. Silas'la birlikte soruşturmaya başladığımızda onunla Julie hakkında konuşmuştum. Deliye dönmüştü ve rol yapmıyordu. Clay, o benim kollarımda ağlamıştı."

"O zamanlar Levi'nin babasının suçu onun üzerine yıkamaya çalışacağını düşünmüş müydün?"

"Evet. Bu beni çok sinirlendirmişti. Bir babanın bunu oğluna yapabiliyor olması... Bir bu olaya bakıyorum bir de Paul'a. Son nefesinde oğlumuzu korumaya çalışıyordu." Stevie ürperdi, vücudu kaskatı kesilmişti. Clay neredeyse onun beyindeki tıkrıtları, yeniden yapılanmayı duyabiliyordu. "Ama geçmiş, geçmişte kaldı." dedi birden. "*Bugün* beni ve Cordelia'yı öldürmeye çalışıyor, sorunumuz bu. Nefreti sekiz yılda büyü-yüp iyice kök salmış. Buradan sonra duracağını sanmam."

"Onu biz durduracağız. Şimdilik bunu Joseph'e anlatalım. Robinette'i gözetim altında tutabilir. JH'yi sorgularken de bu bilgiyi kullanmak isteyecektir, artık o kadın her kimse."

"Pekâlâ... Onun sorgusunda ben de bulunmak istiyorum."

"Bunu ben de istiyorum. Kadın ötmeye yaklaşıncı Joseph'ten bizi aramasını isteyeceğim." Clay aramayı yaptı, Joseph telefonu açmayınca Todd Robinette hakkında keşfettiklerini ona sesli mesaj olarak bıraktı. "İşte oldu."

"Teşekkür ederim." Stevie sessizleşti. Clay onun uyuyor numarası yaparak kendisini kandırmasına izin vermeyecekti.

"Aklından neler geçiyor?" diye sordu.

"Sadece yapboz parçalarıyla oynuyorum. Hepsinin nasıl bir araya geldiğine bakıyorum." Clay'in kucağından kalkmaya çalıştı ama Clay onu sıkı sıkı tutmuştu.

"Burada kal. Sana sarılmak istiyorum."

"Gitmiyordum. Sadece laptopuna bir kez daha bakmak istedim."

Clay onu yönlendirerek iki bacağına arasına oturttu, Stevie sırtını onun göğsüne yaslamıştı. Laptopunu ona verdi, kollarını beline doladı ve ekranı görebilmek için çenesini omzuna bıraktı. "Neye bakmak istiyorsun?"

"Senin evinin güvenlik kamerası kayıtlarına... Bay Götveren ve Bay Sırtçantası'na..."

Clay dosyayı bulup açtı. "Neden?"

"Çünkü Arabacı Filbert Pharmaceutical Labs için çalışıyor ya da zamanında çalışmış. FPL'nin Todd Robinette'in kontrolü altında. Arabacı'nın beni öldürmek için emir almış olması pek şaşırtıcı olmaz." Stevie videoda ilerledi, ikinci davetsiz misafirin doğrudan kameraya baktığı anda görüntüyü don-

durdu. "Sırtçantası'nın gözlerinde bir şey vardı. Beni çok korkutmuştu ve sebebini bilmiyordum. Şimdiyse neye baktığımı biliyorum ve artık her şey çok açık." Ekranı değiştirdi, Filbert Pharmaceutical'ın internet sitesini açtı ve CEO'nun biyografisine tıkladı. "Bunu görüyor musun?"

Clay kırklı yaşlarının başında, kıvrıcık siyah saçlı, ince bıyıklı ve gülümsediğinde yüzünün kenarları kırışan deniz mavisi gözlü bir adam gördü. Aynı deniz mavisi gözler Bay Sırtçantası'nın taktığı kar maskesinin altından görünebiliyordu. O, iki polisi öldürmüştü. Tahoe'suyla onları takip etmiş, öldürülen IA polisi Scott Culp'ın evinin önünde onlara ateş açmıştı. "Evet." dedi sessizce. "Gözleri aynı."

Stevie, Robinette'in biyografi sayfasına geri döndü. "Birinci Körfez Savaşı'nda ordudaymış. Emri altındaki birkaç askerin hayatını kurtardığı için ödüllendirilmiş."

"Madalyalarım... Odamdaki o enkazın arasından onları çekip çıkarmıştı. Onlara saygılı davranmıştı."

Stevie çalışanların fotoğraflarına hızlıca göz attı. "Arabacı burada gözüküyor. Lanet olsun!"

"Kiralık katilinin fotoğraflarını şirketin internet sayfasına koyması pek olası değildi zaten." Clay kendine daha fazla engel olamadı ve Stevie'nin boynunu öptü, onun ürperişini egosunu fazlasıyla okşamıştı. "Bu kötü bir PR çalışması olurdu."

"Evet ama insan umut ediyor işte." İnternet sitesindeki fotoğraflara tıklamaya devam etti. Sonra duraksadı, bir önceki fotoğrafa geri döndü. "Hah, işte bu kadını tanıyorum."

Fotoğraftaki kadın Robinette'le aynı yaşlardaydı, kısa sarı saçları ona işinin ehli olduğunu gösteren bir hava katıyordu, yüzündeki hafif gülümsemeyle onu davetkâr göstermişti. Özgün, hatta güvenilir... Tekerlekli sandalyesi ona artı puan kazandırıyor. "Brenda Lee Miller..." dedi Clay. "Robinette'in halkla ilişkiler direktörü... Ve bir gazi... Bağdat'ın dışında, zırhlı personel aracına yapılan bir saldırıda sakat kalmış."

"Aynı zamanda Robinette'i sekiz yıl önce karısının cinayeti için sorgulamaya aldığım da ona eşlik eden avukat da oydu. Brenda Lee'yle askerde aynı bölükte olduklarına dair bahse var mısın?"

"Bunu öğrenmek kolay. Eğer Brenda Lee onunla birlikte görev yaptıysa belki Arabacı da onlarla birlikteymiştir?"

"Ve Bay Götveren de..." diye ekledi Stevie kuru bir sesle.

"Onun gerçek adını öğreneceğiz. Hepsinin gerçek adlarını öğreneceğiz. Ama o benim için hep bir götveren olarak kalacak."

“Benim için de...” Stevie, Robinette’in biyografisine tıkladı. “Brenda Lee’nin unvanı olarak gözükmese de o Robinette’in PR işlerini hallediyor. Şu resimlere bir bak. Robinette *yardıms severlik* üzerine ardı ardına ödüller alıyor. Bu sırada Brenda Lee onu öven demeçler veriyor, onunla aynı kareye giriyor ve bağışlar için onunla iletişime geçilmesi isteniyor. Dokunduğunu altına çeviriyor.”

“Robinette’e yaklaşabilmek için sağlam delillere ihtiyacımız var.” dedi Clay. “Kendini teflondan bir kaleyle korumaya almış. Şu anda elimizde olanlarla onu suçlayarak bir yere varamayız.”

“O zaman tek yapmamız gereken ona sağlam bir darbe indirmek, değil mi?” dedi vahşice.

Tanrı’m, bu kadını seviyordu. İşte, yanındaydı, yatakta onunla birlikteydi, umduğundan çok daha fazlasıydı. Ama hâlâ daha fazlasını istiyordu. Ona onu sevdiğini söylemek istiyordu. Ve buna karşılık almak... Şimdilik elinde olanlarla mutluydu. “Çalışmaya ara verelim mi?”

Stevie başıyla onayladı, laptopu tekrar komodinin üzerine koydu. “Artık biraz uyusak iyi olur.”

18 Mart Salı, 07.45

Stevie sekiz yıl sonra ilk kez yanında bir adamla uyanmıştı. Hem de Clay gibi bir adamla... Girdiği her ortama hemen ağırlığını koyuyordu. Yatakta da durum farklı değildi. İri vücuduyla yatağın üçte ikisini kaplıyordu ama Stevie ne üşümüş ne de kendini huzursuz hissetmişti. Gece boyunca Clay onu öyle sararken nasıl hissedebilirdi ki?

Bunu özlemişti, birine böyle sığınmayı... Paul onu hep kaşık pozisyonunda sarar, bir kolunu sahiplenircesine beline dolardı. Kaç kez onun arzulu bedenini bedenine bastırırken bularak uyanmıştı? O kadar çoktu ki Stevie o zamanlar bunun sonsuza kadar süreceğinden emindi. Aynı hatayı bir kez daha yapmayacaktı. Clay’le bu hataya düşmeyecekti. O hayatında olduğu sürece... İkisini kıyaslamamak olanaksızdı. İkisi de yakışıklıydı. Paul’ın atletik bir vücudu vardı, inceydi. Özenle çizilmişti. Clay bir buldozer gibi yapılıydı. Sert ve güçlüydü. İkisi de onurluydu. Kendilerince inatçıydılar. Yine kendilerince manipülatifiler. Paul onu uysallığıyla etkiliyordu. Clay dünyayı Stevie’nin etrafında döndürüyor ve her şeyi onun için kolay hâle getirmeye çalışıyordu. Paul yaşasaydı buna kesinlikle saygı duyardı.

Ve kıyaslamaların buradan öteye gitmesine izin vermede. Kocasıyla mutlu bir aşk hayatı olmuştu. Şimdi, aynı derecede saygı duyduğu bir adamla, yeniden seksten zevk alma fırsatı olmuştu. Ve bunu kullanmıştı, kullanacaktı. Clay diğer her şeyde olduğu gibi, yatakta da ne istediğini bilen bir adamdı.

Stevie başını kaldırarak Clay'in perdelerden sızan ışıkla aydınlanan yüzünü inceledi. Onu uyurken hiç görmediğini fark etti. Üzerinde şaşırtıcı bir etki yaratmıştı. Çok genç görünüyordu. Hatta korumasız... Yüzünün keskin kenarları daha yumuşak görünüyordu, alınının ortasında ezelden beri varmış gibi görünen o çizgi yok olmuştu. Dudakları daha dolgundu, köşelerdeki ince çizgiler neredeyse görünmüyordu. Stevie önceden onun sırtında ne kadar yük taşıdığını bilmiyordu. Bu yükün birazını paylaşmak istiyordu.

Ama şimdi, sekiz yıldan sonra ilk kez yatağında bir adamla uyanmıştı ve bunun tadını çıkarmaya kararlıydı. Öne eğilerek Clay'i minik dokunuşlarla dudaklarından öptü. Küçük okşamalar, minik ısırmlarla onun vücudunu tanıyordu. Clay uyandığı an isteğinin gerçeğe dönüşeceğini anlamıştı çünkü öpücükleri giderek büyümüşü ve tenleri hareketlenmişti. Göğsünden yükselen titrek bir inlemeyle birlikte Clay ellerini aşağı indirerek Stevie'nin göğüslerini kavradı. Dönerek Stevie'nin bacaklarının arasına geldi, hareketleri o kadar akışkandı ki sanki bunu binlerce kez yapmış gibiydi. Bir göğsünü dudaklarının sıcaklığının arasına aldı; bazen sertçe emerek, bazen hafifçe yalayarak Stevie'yi baştan çıkarıyor, kalçalarının onu aramasını sağlıyordu, bu sırada elleri ona dokunuyor, arıyor, ayartıyor ve onun daha da istemesine neden oluyordu.

Stevie gözlerini kapattı ve kendini kontrol etmeyi bıraktı, Clay'in ona dokunuşunun, kendini güzel hissettirişinin tadını doyasıya çıkarıyordu. Arzuladığı ne varsa Clay'in onu bulup fazlasıyla tatmin edeceğinden emindi. Clay diğer göğsüne geçti ve Stevie parmaklarını onun saçlarında gezdirdi, kalçalarının arayışı hızlanırken onu iyice kendine çekiyordu. Sonra yerini buldu, onu bacaklarının arasında hissediyordu. Daha fazlasını istiyordu. Onu istiyordu. "Clay, hadi. *Lütfen!*"

Göz açıp kapayana dek Clay onun içine girmişti, yüzünü ellerinin arasına almıştı. Hızlı hızlı nefes alıp veriyordu, siyah gözleri *bana odaklanmış. Yalnızca bana...* Stevie bir eliyle onun saçlarına uzandı, parmaklarıyla okşadı, sonra diğer elini de götürdü. "Adımı söyle." diye fısıldadı, sesi öylesine yumuşaktı ki kendisi bile duyamamıştı.

Ama Clay duymuştu. Kalçalarının arasına girip çıkıyordu, bakışları koyulaşmıştı. Stevie derin bir nefes aldı, onun kalınlığına yeni baştan alışması gerekiyordu. "Stefania..." dedi alçak sesle ve zarıfçe. "Benim Stefania'm." Ve sonra yeniden hareket etmeye başladı, önce yavaşça, sonra hızlanarak, sertleşerek... Vücudu kendinden geçerken onu sıkıca tutuyor, onu da kendisiyle birlikte hareket etmeye öyle bir yoğunlukla zorluyordu ki Stevie sanki uzansa dokunabilecekti.

Ve sonra Stevie o yoğunluğa dokunabildi, içi paramparça olmuş, kendi çığlıklarını duymuştu. Sersemlemiş hâlde kendini arkaya bıraktı, Clay'in vücudunun gerginliğinin, gözlerini sımsıkı yumduğunun farkındaydı. Clay alçak bir inlemeyle geldi, ereksiyonu Stevie'nin içine akıyordu, vücudu son kez kasıldı ve sonra kendini onun yanına bıraktı. Başı sanki onu daha fazla ayakta tutacak enerjisi yokmuşçasına yastığa düştü ve derin derin nefes aldı. Sonra Stevie'yle birbirlerine dönük uzanmak için dikkatlice başını çevirdi. "Hayatımın geri kalanı boyunca," diye mırıldandı, "her sabah böyle uyanmak istiyorum."

Böyle, diye düşündü Stevie. *Tam olarak böyle...* Birden Clay'in de bunu bilmesini istedi. "Ben de..."

Clay gözlerini açtı, doğru söyleyip söylemediğini görmek için ona baktı ve gördüklerinden fazlasıyla hoşnut kaldı. Onu kendine çekti, yüzünü boynuna gömdü, Stevie o konuşurken dudaklarının boynunun üzerinde hareket ettiğini duyuyordu ama kelimeleri tamamen sessizdi. Yine de onun ne söylediğini biliyor ve ona cevap vermek istiyordu. Ama şu an doğru zaman değildi. Bu yüzden ona yalnızca sarıldı. Saniyeler dakikalara dönüştü ve Stevie kendini hayatlarına iki normal insan olarak devam etmek isterken buldu, yatakta öylece yatıp tüm dünyadan saklanabilirken. Ama şu anda normalin çok uzağındaydılar. Kapının tıklatılması sessizliği böldü, Clay 'Git başımdan.' diye hırladı.

"Masal bitti ve bal kabağına dönüştük." Stevie omzuna bir öpücük kondurdu. "İşe dönme vakti..."

Kapı bir kez daha tıklatıldı, bu kez daha kuvvetli ve daha uzun süreliydi. "Kapıyı açın. Benim, Joseph!.."

Stevie yataktan çıktı, üstünü giydi ve değneğini buldu. "Bir saniye..." diye seslendi.

Ama Clay çoktan giyinmiş ve iki odayı birleştiren kapıya ulaşmıştı. Kapıyı açtığı anda tükenmiş bir Joseph'le karşılaştı. "Ne oldu?" diye sordu. "Bok gibi görünüyorsun." Stevie ve Clay güzel bir uyku çekip ateşli bir sabah seksi yaparlarken Joseph'in

ikisine de fırsatı olmadığı açıktı. Göz kapaklarını güçlkle açık tutuyordu; kravatını gevşetmiş, duruşu çökmüştü.

"Biraz oturalım." dedi Joseph ve sesi Stevie'nin kalbine bir panik oku sapladı.

"Cordelia'ya ne oldu?" diye sordu onu kolundan yakalayarak.

"O iyi." diye onu temin etti Joseph. "Gerçekten iyi. Seni endişelendirmek istemedim. Yalnızca benim için uzun bir gece oldu." Masaya oturdu, Clay ve Stevie yanına gelmeyince omuzlarını silkti.

Stevie kaskatı kesilmişti, geleceğini hissedebildiği kötü haberleri bekliyordu. Clay onun arkasında durmuş ona destek oluyordu. "Robinette mi?" diye sordu. "Onu yakaladınız mı?"

"Henüz değil. Evini ve ofisini gözetim altına aldırıldım ama elimde henüz onu sorguya alacak kadar delil yok."

"Peki ya Arabacı?" diye sıkıştırdı onu Stevie. "Kimliğini öğrenebildik mi?"

"Henüz değil." dedi Joseph bir kez daha. "Kadının parmak izleri sisteme kayıtlı değil, ne AFIS'te⁶⁶ ne de askeriyede. Eğer orduda görev yapmışsa parmak izlerinin kayıtlardan silinmesini talep etmiş olmalı."

"Ve bu da onurlu bir şekilde ordudan tahliye edildiğini gösteriyor." dedi Clay. "Eğer orduda görev yapmışsa..."

Stevie başını salladı. "Bir kiralık katilin parmak izlerinin silinmesini istemesi mantıklı. Peki ya silah?"

"Oradan iyi haberler var işte." dedi Joseph. "Balistik silahı diğer iki -yeni- cinayete eşleştirdi. IA'dan Scott Culp ve hırsızlık olduğu varsayılan, Key Hotel'de öldürülen resepsiyonist. Yani onu senin hayatına kastetmekten ve en az iki diğer cinayetten suçlayabiliriz." Bu iş her an daha iyiye gidiyordu. "Deacon Novak onun aracını buldu." diye devam etti Joseph, "Eski, paslanmış bir pikap kamyonet... Onu ücretsiz bir klinik işleten bir doktordan çalmış."

"Ben onu vurduktan sonra onu tedavi etmiş olmalı." dedi Clay.

"Doktor bunu reddediyor, gerçi bunu kabul etmesini beklemiyordum. Yasaya göre herhangi bir silahla yaralama olayını rapor etmesi gerekiyordu ama etmemiş. Novak şu anda mahkeme emri çıkartmak için uğraşıyor, eğer alabilirse kliniği araştırıp kadının orada bulunduğunu gösterecek bir şeyler bulabiliriz. Şu anda beklemedeyken ajanlarım kliniğin çöplerini araştırı-

yor. Biyolojik olarak tehlikeli şeyler olduğu için araştırma yavaş ilerliyor.”

“Pikapta kadına ait bir şeyler bulmuşlar mı?”

Joseph’in bakışları sertleşti. “Bir cep telefonu... Onu Culp’ın üzerinden çıkan telefonla ve senin stingray sisteminin sinyallerini topladığı telefonun son güncellenme tarihleriyle eşlediğimizde bazı bağlantılar yakaladık Clay. Evine giren ikinci davetsiz misafir, şu iki polisi öldüren...”

“Robinette...” diye araya girdi Stevie buz gibi bir sesle.

“Büyük ihtimalle...” dedi Joseph. “Öldürülmeden birkaç saat önce Culp tarafından aranmış.”

“Culp, Robinette’e güvenli evi nerede bulacağını söylüyordu.” dedi Stevie. *Beni ve kızımı gözünü bile kırpmadan nerede öldürebileceğini söylüyordu.*

Joseph başıyla onayladı. “Doğru. Ama Robinette o akşamüzeri senin evine gelmeden önce *farklı* bir numarayı defalarca kez aramış.”

“O telefonu takip edebildiniz mi?” diye sordu Clay.

“Doğrudan değil. Denedik ama kapsama alanından çıkmıştı. Ama sonra, o telefon Arabacı’nın çalıntı pikapından çıkan kullan-at cep telefonunu aramış; dün, Emma’nın röportajından hemen önce... Arabacı çağırıyor alt kattaki barda otururken cevaplamış, bu otele... Çağrı trans-Pasifik havayollarından birinin sağladığı uydu bağlantı sistemi üzerinden yapılmış.”

“Birisi ülkeyi terk etmiş.” dedi Stevie öfkeyle. “Sikeyim! Pekâlâ, onu tüm bunlarla yüzleştirdiğinde Arabacı sana ne dedi?”

“Henüz yüzleştirmedim. Biraz daha kendiyi baş başa kalmasını istedim ve bu yüzleşme esnasında sizin de orada olmak isteyeceğinizi düşündüm. Ayrıca, biraz meşguldüm.”

“Uzun gecen...” dedi Clay. “Ne oldu Joseph?”

“Dün gece çiftliğin girişine bir saldırı girişimi oldu.” dedi Joseph yüzünü ovuşturarak. “Başarılı olamadı ama ucuz atlattığımızı söyleyemeyeceğim.”

“Kim?” diye sordu Stevie boğuk bir sesle. “Emma mı? Daphne mi?”

Clay gürültüyle yutkundu. “Alec mi?”

“Hiçbiri... İki adamımı kaybettim. Geri kalanlara zarar gelmedi.”

Stevie bir sandalyeye çöktü, dizleri onu daha fazla taşıyamamıştı. “Aman Tanrı’m! Joseph, çok üzgünüm.”

Joseph başını salladı, çenesini sıkıyordu. “Teşekkürler...”

Clay, Stevie'nin sandalyesinin arkasına geçip ellerini onun omuzlarına koydu. "Bu ne zaman oldu?"

Joseph masaya bakmaya devam ediyordu, çenesini daha da sıkı. "Dün gece on bir buçuk sularında..."

Sözlerini idrak etmesi Stevie'nin bir saniyesini aldı fakat idrak ettiğinde gözünü kan bürümüşü. "Ne?" Sandalyesinden kalktı, Joseph'e doğru eğilip iki elini de masaya koydu. "Dün gece Arabacı'yı odamızda yakaladığınızı biliyordun. Bunu bildiğin hâlde bize söylemedin mi?"

Joseph bakışlarını kaldırdı ve Stevie yaşadığı şokun etkisiyle aldığı nefesi yuttu. Joseph'in gözleri ölü bakıyordu. Siyah ve ölü... *İki adamını kaybetti*, diye kendine hatırlattı Stevie. Yavaşça geri çekildi ve tekrar sandalyesine oturdu. "Tamam. Daha sakın davranıp tekrar soracağım. Neden bize söylemedin? Bunu bilmeye hakkım var."

"Ne yapacaktın Stevie?" diye sordu Joseph yorgun bir sesle. "Arabana atlayıp benim yalan söylemediğimden emin olmak için son hızla Cordelia'yı kontrol etmeye mi gelecektin?"

Stevie çenesini kaldırdı. "Evet."

Joseph başını sağa sola salladı. "Senin oraya gelmene, belki de hâlâ orada beklemekte olan o herifin doğrudan görüş açısına girmene izin vereceğimi mi sanıyordun? Hayır, bu asla olmayacaktı. Cordelia çiftliğin içinde güvendedi. Sen burada güvendedin. Yine olsa yine kararımı değiştirmezdim."

"En azından telefonda kızımın görüşebilirdim." diye fısıldadı Stevie. "O çok korkmuş olmalı."

"Doğru. Ama Emma onun yanındaydı ve olaylar bittiğinde Cordelia sakinleşti. Adamlarımın öldüğünden haberi yok."

"Elbette var." diye mırıldandı Clay. "Onun dinleme yetenekleri CIA'yi bile kuskandırır." Stevie'nin omuzlarını hafifçe sıkı. "O iyi tatlım. Onu güvende olması için oraya gönderdin ve işte güvende. Tam olarak ne oldu Joseph?"

"Birisi çiftliğe pizza siparişi vermiş ama ajanlarım ve Ethan bunun bir tuzak olduğunu biliyorlardı. Ethan bir plan yaptı ve adamın içeri girmesine izin verdi." Joseph'in ağzının bir tarafı yavaşça kalkmıştı. "Zamanında çok iyi bir denizciymiş."

"Öyleydi." Clay'in sesindeki gurur çok açıldı.

"Maggie ve Alec'i yanına aldı. Paige ve Emma'ysa Cordelia'yla kaldılar. Daphne alt katı savundu. Ethan çitlerden bir kısmının üzerindeki elektrik akımını kesti, çitin üzerinden atladı ve akımı tekrar devreye soktu ve Maggie pizzacıyla karşı karşıya geldiğinde girişin arkasından ona yaklaştı. Ethan

durumun kontrolü altında olduğunu düşünüyordu ve davetsiz misafiri etkisiz hâle getirdi ki zavalcılık hakikaten de pizza kuryesiymiş. Ethan onu ajanlarına teslim etmek üzereydi ama o anda alarmlar ikinci bir davetsiz misafiri tespit etti, herifin yanında tüfeği ve Bayan Arabacı'dan çok daha sağlam bir eli vardı. İki ajanımı birden beş saniyeden az bir zamanda indirdi." Joseph yutkundu. "Onları kafalarından vurdu." Bakışlarını Stevie'ye çevirdi. "Onları öldüren kurşunlar, acil servisteki doktorun Paige'in bacağından çıkardığı kurşunla eşleşiyor."

"Ben salak değilim Joseph." dedi Stevie dengeli bir sesle. "Saldırmanın aynı kişi olması benim için şaşırtıcı olmadı. Muhtemelen o da Robinette'ti. Eğer Cordelia'ya koşsaydım belki beni öldürmek için orada bekliyor olabileceğinin farkındayım. Ama şunu anlamak zorundasın. Ben kızını başkalarına emanet etmiş bir anneyim. Bana söylemen gerekiliydi. En azından kızımı arayabilirdim. O anda yanında olamasam bile en azından ona onu sevdiğimi söyleyebilmeliydim."

Joseph göğüs geçirdi. "Özür dilerim Stevie. Haklısın. Ama az önce üç farklı aileye bildirim yapmak zorunda kaldım. Ben... Ben ne yapacağımı bilmiyorum."

Stevie masanın üzerinden uzanıp onun ellerini tuttu. Sonra gözlerini kırıştırdı. "Dur bir saniye. Üç bildirim mi? Ben iki ajanını kaybettiğini sanıyordum."

Joseph bir kez daha göğüs geçirdi. "Dün gece Arabacı'nın nasıl doğrudan bu süite çıkabildiğini merak ediyordum. Phin Radcliffe bu sabah kameramanının cesedini bulmuş. Adam işe gelmeyince onu kontrol etmek için evine gitmiş. Onu arabasında ölü hâlde bulmuş."

Stevie gözlerini kapadı. "Lanet olsun! Bir tuzak kurduk ve bu iki adamı buna alet ettik. Onun ölümünden biz sorumluyuz."

"Hayır." dedi Clay ellerini omuzlarından boynuna doğru indirirken. "Onlara isterlerse polis koruması verebileceğimizi söyledim ve bana hayır dediler."

"Benim ajanlarım da onları takip ediyordu." diye ekledi Joseph. "Hem Radcliffe hem de kameramanı onları atlattılar. Bu sabah Radcliffe bize kameramanının kafa dağıtmak için bir bara gitmiş olduğunu söyledi. Bardan aldığımız kamera kayıtlarında kameramanın Arabacı'nın yanında otururken görüntüleri var."

Clay, Stevie'nin yanındaki sandalyeye oturdu, suçlanacak kişilerin kendileri olmadığını söylemesine karşın ifadesindeki

suçluluk okunabiliyordu. “Kadının gerçek adını öğrenmeye yakın mıyız?”

“Hayır. Ama şu anda oldukça zayıflamış durumda. İçkisine ihtiyacı var. Buraya gelmemin sebeplerinden biri de bu. Size onun bazı cevaplar vermeye hazır olduğunu söylemek...”

“Radcliffe kameramanını nasıl bulmuş?” diye sordu Stevie.

“Telefonunu takip etmiş. Kendi aralarında bir ağ kurmuşlar, çünkü kendisinin deyimiyle Radcliffe ‘rutin olarak tehdit ediliyor’muş. Tahmin edebileceğiniz gibi onun da ödü bokuna karışmış durumda.”

Stevie göğüs geçirdi. Joseph uzun bir gece yaşamıştı. Ve kızı güvendeydi. Hâlâ içindeki telefona koşma ve kızını arama dürtüsüne karşı savaşıyordu. *Onu arayacaksın. İhtiyacın olan bilgiyi öğreneceksin ve sonra kızını arayıp onu sevdiğini söyleyeceksin.* “Saldırgan büyük ihtimalle ya Robinette ya da onun adamlarından biriydi. Senin iki ajanını aldı.” dedi Stevie. “Sonra ne oldu?”

“Saldırgan Ethan’a ve zavallı pizzacı çocuğa doğru koşma-ya başladı. Sanırım ikisinden birini ya da belki ikisini birden kapıdan geçmesine izin vermesi için Maggie’ye karşı kullanmak niyetindeydi.” Joseph, Stevie’nin üzerinden Clay’e baktı, yüzüne samimi bir gülümseme yayılmıştı. “Alec onu durdurdu.”

Clay dik dik ona baktı. “Nasıl?”

“Alec, Ethan’a saldırgan hakkında hareket dedektöründen gelen alarmin aynısını almış. Elektrik hattını devre dışı bırakmış, üzerinden atlamış ve hattı yeniden devreye sokmuş, aynı Ethan’ın ona gösterdiği gibi... Saldırganı takip etmiş ve onu kolundan vurmuş.”

“Alec vurulmuş mu?” diye sordu Clay boğuk bir sesle.

“Üzerinde bir çizik dahi yok. Pekâlâ, otlardan dolayı birkaç çizik var. Ama kurşunlardan yok.”

“Peki saldırgan kaçtı mı?” Stevie cevabın hayır olmasını umuyordu. Fakat olmayacağını biliyordu.

“Evet, ne yazık ki bir Jeep’le kaçtı, bu da Tahoe hakkındaki BOLO’dan haberi olduğunu gösteriyor. Ama Alec soğukkanlılığını korudu. Kendini güvende tuttu ve bize birkaç kanıt sağladı.” Joseph acımasızca memnun görünüyordu. “Piç kurusu ardında kan izleri bırakmış.”

“O zaman onu iskeledeki saldırıyla eşleştirebiliriz.” dedi Stevie başını kesin bir ifadeyle sallayarak. “Ateş etmek için beklediği ağaçların arkasında saç telleri bırakmıştı.” Clay’in elini tuttu. Solgun görünüyordu. “Alec’in durumu iyi.”

"Biliyorum, ama... Tanrı'm! O... O benim oğlum gibidir."

Stevie, Clay'in tuttuğu elini daha da sıkıttı. "Onu arayıp konuşabilirsin, ben de Cordelia'yı arayacağım. Ona zarar gelmediği için mutlu olmalısın. Joseph, Arabacı'yı ne zaman sorguya alacaksın?"

"Duşa girip üzerimi değiştirdikten sonra... Bana otuz dakika verin." Joseph kapıya doğru ilerledi, sonra duraksadı ve irkilerek telefonunu kontrol etti.

"Sorun nedir?" diye sordu Stevie. "N'olur, başka kötü haber olmasın."

"Hayır." dedi Joseph. "Ama kafa karıştırıcı bir haber... Dün sabahki iskele saldırısından sonra teknisyenlerimiz Chevy Tahoe'yu bulmak için otoyollardaki gişelerin kameralarını kontrol ediyorlardı. Pazar akşamı geç saatlerde Baltimore tarafından gelip Bay Bridge'den geçtiğini saptadık ama kamera onun yüzünü yakalayamamış. Yüzünde bir maske varmış ve yüzünün neredeyse tamamını beyzbol şapkasının güneşliğiyle kapatmış. E-Z gişesinden⁶⁷ geçtiği için nakit gişesi çalışanlarından kimseyle iletişimi olmamış."

"Yani kullandığı E-Z için elimizde bir kayıt var?" diye sordu Clay hevesle.

"Evet ama kayıt Tahoe'ya ait değil. E-Z cihazı muhtemelen başka bir arabadan çalınmış. Kafa karıştıran kısmı bu değil. Takip ettiği yol işin rengini değiştiriyor."

"Neden?" diye sordu Stevie. "Bay Bridge sahilden gitmek isteyen herkesin kullandığı yol."

"Ama o yoldan geri dönmemiş." dedi Joseph. "Onun köprüden geri dönüşünü bulmaya çalıştık fakat hiçbir şey bulamadık çünkü önce güneye, Virginia'ya gitmiş. Onu sabah saat dokuzda Bay Bridge'den Newport News'e giderken yakaladık."

"Bunu neden yapsın ki?" diye sordu Stevie merakla. "Orada yaşıyor olabilir mi?"

"Belki... O zamandan beri Tahoe'yu gören olmamış."

"Ve dün geceki saldırgan bir Jeep kullanıyordu." dedi Clay. "İçimden bir his bu ikisinin aynı kişi olduğunu söylüyor ama Arabacı'nın da erkek olduğuna yemin edebilirdim. Jeep bulundu mu?"

"Kısmen... Arabacı'nın yöntemini taklit etmiş ve aracı yakmış. Şu ana kadar işe yarar bir kan örneği bulamadık. Şu anda yapabileceğimiz en iyi iş Arabacı'yı konuşturmak olur. Sizinle yarım saat sonra görüşürüz."

67- Türkiye'deki otomatik geçiş sistemi (OGS)'nin karşılığı olan otomatik bir otoyol ücreti ödeme sistemi

"Yani Cordelia'yı aramak için yeterince zamanım var." dedi Stevie. "Ve Clay de Alec'i arayabilir." Tereddüt etti. "Joseph, kızımın güvende olmasını sağladığın için teşekkür ederim."

Joseph'in gülümsemesi yorgundu. "Her zaman Stevie... Dedğim gibi, sen bizim için hayatını pek çok kez tehlikeye attın. Şimdi buna teşekkür etme sırası bizde."

"İki adamın bunu yaptı." diye mırıldandı. "Şimdi biraz sakinleştim ve düşüncelerimi toparlayabiliyorum... O iki adam ve aileleri için çok üzgünüm. Onların adlarını bana verirsen akrabalarına birer mektup yazmak ve fedakârlıkları için teşekkür etmek istiyorum."

Joseph başını salladı. "Bu iyi bir jest olur. Onlar iyi adamlardı. Yoklukları hissedilecek."

18 Mart Salı, 09.03

"Videoları götürmenize izin vermek isterdim ama onları burada izlemek zorundasınız." Ruby'nin haber stüdyosundaki bağlantısı tam anlamıyla boş bir odada durmakta olan bir masayı ve üzerindeki monitörü işaret etti. "Kurallar..." dedi omuz silkerek. "İşiniz bittiğinde haber verin. Size dışarı kadar eşlik ederim."

Sam yanından sessizce ağlayarak geçen iki kanal çalışanını görünce irkildi. Onlar, bu haber merkezinde ağladığını gördüğü ilk insanlar değillerdi. "Ne oldu burada böyle?"

Adam göğüs geçirdi. "Dün gece bir kameramanımızı kaybettik. Bir şeyler içmek için dışarı çıkmıştı ve bardan yanlış kadınla ayrıldı. Kadın onu vurduktan sonra cüzdanını ve tüm ekipmanını çalmış. Hepimiz şoktayız."

"Çok üzgünüm." dedi Ruby yumuşak bir sesle. "Genelde bu tip durumlarla sık sık karşılaşırım ama bugün izinliyim."

Adam kafasını sağa sola salladı. "Pascal sürekli barlardan kadın kaldırırdı. Hep yanlış bir kadına bulaşacağından korkardım. Neyse, benim kontrol panelinin başına dönmem gerekiyor. Bir şeye ihtiyacınız olursa arayın."

"Tamam." dedi Ruby. "Bir sandalye çek Sam."

Sam öyle yaptı ve sıra sıra dizilmiş tarihler arasında arama yapan Ruby'nin uzun kırmızı tırnaklarının klavyeyle ahenkli dansını seyretti. "Sekiz yıl önceki 15 Mart'ı istiyoruz. İşte burada." Sam'e ciddiye baktı. "Hazır mısınız?"

Sam başını evet anlamında salladı. "Oynatabilirsin." Ruby videoyu başlattığında Sam'in nefesi kesildi. Sekiz yıl önce martın o gününde markete giren o adamın hareketleri babasına

benziyordu. Elleri babasının elleriydi. Başındaki Orioles şapkası sayesinde yüzünü kameradan gizliyordu. "O benim şapkam. Aman Tanrı'm! O gün o şapkayı takmış." Ve aynı şapka üç gün önce ona geri gönderilmişti.

Ruby kuşkuyla görünüyordu. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Videoyu durdur, evet o sahnede. Büyütebiliyor musun?" Ruby görüntüyü büyüttü ve Sam ekranı işaret etti. "Şapkanın arkasındaki plastik bandın bir parçası eksik. Görüyor musun? O zamanlar bir köpeğim vardı. Babam bağımlı olmadan önce... Köpeğim şapkamı çiğniyordu ve onu ağzından çekip aldığımnda plastik bandın bir parçası köpeğin dişlerinde kaldı. O şapka cumartesi günü annemin evine gönderilen zarftan çıktı."

"Oh!" diye mırıldandı Ruby. "Devam etmeli miyim? Geri kalanını izlemek için iyi bir mide gerekiyor. Duruşma boyunca bunu tekrar tekrar izlediğimi hatırlıyorum."

"Sen duruşmaya mı gittin?"

"Bay Mazzetti'nin cesedini ben teslim aldım." Güçlkle yutkundu. "Ve oğlunun cesedini... Fırsatım oldukça duruşmalara giderim. En azından bir günlüğüne... En azından bu kadarını yapabileceğimi düşünürüm."

Bu Sam'in kalbine dokunmuştu. "Ben de aynı sebeple birkaç otopsi sırasında hazır bulunmuştum. Birinin bunu yapması gerektiğine inanıyorum."

"Bunun geri kalanını izlemek zorunda değilsin Sam."

"Zorundayım. Bilmem gerek Ruby. Lütfen geri kalanını da oynat."

"Pekâlâ..." Ruby oynat'a bastı ve video devam etti. Sam'in babası şapkasının altına uzandı ve yüzüne bir kar maskesi çekti. Sonra kasaya ilerledi, silahını çekti, Mazzetti'yi göğsünden vurdu ve Mazzetti yere düştü. *Aman Tanrı'm!* Kasiyer ani bir harekette bulundu. Bir silah... Kasanın altından bir silah çıkardı. Sam babasının kasiyeri kafasından vuruşunu gördü ve kadın kafasından kanlar fışkırarak kasanın üzerine yığıldı. Ve sonra... Paul Mazzetti ayağa kalktığında Sam gözlerini kırptırıyor. Savcının üzerinde çelik yelek vardı. Babası kaskatı kesilmişti. Mazzetti'nin ölmemiş olmasının şokunu yaşıyordu. Babası tereddüt etti, sonra silahı adamın kafasına doğrulttu. Tam o anda küçük bir çocuk koşarak marketin içine girdi, yüzünden öfke okunuyordu. Sam'in kalbi hızla atmaya başladı, bir noktadan sonra tek duyabildiği kulaklarını patlatacak şekilde atan nabızıydı. *Hayır*, diye bağırarak istedi. *Dur*. Ama bunu durdurabilecek hiçbir şey yoktu. Bitmişti. Babası tetiği çekmişti.

"Kurşun Paul Mazzetti'nin kolunu sıyırdı." dedi Ruby sessizce. "Ve çocuğa isabet etti."

Küçük çocuk yere yığıldı; Paul Mazzetti, Hudson'ın silahını elinden almak için uzanırken kendini oğlunun önüne attı. Bir el daha ateş edildi -bu kez Mazzetti'nin kafasına- ve Mazzetti oğlunun üzerine düştü. Sam'in babası tam on saniye boyunca yerdeki cesetlere baktı.

"Çocuk henüz ölmemişti." diye mırıldandı Ruby. "Doktorlar bana oraya ulaştıktan kısa bir süre sonra çocuğun hayatını kaybettiğini söylediler." Parmaklarıyla Sam'in yanaklarını sildi ve Sam ağlamakta olduğunu ancak o an fark etti. Şimdi hissiz bir şekilde izliyordu, babası marketten koşarak çıkmıştı. Sam dişleriyle yumruğunu ısırды, gözyaşları yanaklarından sel olmuş akıyordu. Ruby onun boştaki eline bir mendil tutuşturdu. Sam mendili yanaklarını silmek için kullanırken, mendilin Ruby gibi koktuğunu fark etti. Baharatlı... Tatlı... Ruby onun sırtını okşarken derin bir nefes aldı. "Neden?" diye fısıldadı. "Neden böyle bir şey yaptı? Parayı bile almamış."

"Belki de korktu ve öylece kaçtı Sam."

"O zaman neden beni bunun içine sürükledi?" Fareyi aldı ve filmi başa sardı, babasının silahına bakabilmek için görüntüyü dondurdu. "Yanımda bulduğum silah bu değil. Neden beni bir otele sürükleyip başımın yanına farklı bir silah bıraktılar? Babamı öldüren silahı? Neden?"

Ruby bir şey söylemedi. Sadece sırtını geniş daireler çizerek okşadı.

"Benim şapkamı giyyordu. Benim şapkam Ruby. Neden?"

"Belki kendisini sana yakın hissetmesini sağlıyordu."

"Masum insanları öldürürken mi?" diye haykırdı Sam. "*Hayır*. Onun kendini bana yakın hissetmesini istemiyorum. Onun bir zamanlar benim babam olmuş olmasını bile istemiyorum ama bu elimden gelen bir şey değil."

"Benim babam ben beş yaşındayken öldü Sam. O bir uyuşturucu taciriydi ve çok kötü giden bir anlaşma sonunda öldürüldü. Çocuklara zehir satıyordu. Ama her gece beni yatağa yatırır ve bana şarkı söylerdi. Aileni ve onların senin hakkında ne hissettiğini seçemezsin."

"Haklısın. Haklı olduğunu biliyorum. Napıyorsun?" diye sordu Ruby elinden fareyi aldığı anda.

"Bir şeyi kontrol ediyorum. Daha önce dikkat etmemiştim ve duruşmada da gösterildiğini düşünmüyorum." Bir kez daha görüntüyü başa sardı, oynat'a bastı ve durdurdu. "Bak. Motor

yağı rafının önünde duruyor ve telefonunu çıkarıyor. Bir şey bakıyor. Baktığı şey ne?”

Eski model, küçük ekranlı ve kapaklı bir telefondur. “Büyütebilir misin?”

“Deneyebilirim.” Görüntüyü büyüttü, ortalamadı, tekrar büyüttü. “Bir insan resmi.” dedi en sonunda, Sam de bunu görebiliyordu, ne yazık ki fotoğraf umutsuzca pikselliydi. “Bir sandalyeye bağlanmış.”

Ve sonra Sam anladı. “O benim.” diye fısıldadı. “Aman Tanrı’m, *o benim*. Uyandığımda yanımda bir yastık vardı. O yastığın bu iğrenç turuncu renkte olduğunu hatırlıyorum.” Titreyen parmağıyla görüntüdeki odak dışında kalan turuncu bölgeyi gösterdi. “Bu, sandalyenin yastığı...”

“Sen bu yüzden götürülmüşün.” diye fısıldadı Ruby. “Babanı bu korkunç şeyi yapmaya zorlayabilmeleri için...”

Sam gözlerini kapadı. “Ve bunu yaptı. Benim için... Buna inanamıyorum. Bir adamı öldürdü... *Bir çocuğu* öldürdü. Lanet olsun Ruby, şimdi ne düşünmem gerekiyor? Kendimi nasıl hissetmem gerekiyor?”

Ruby sessiz kaldı, eli sırtındaydı, bir kez daha büyük daireler çiziyordu. “Seni sevdiğini düşünebilirsin belki? Kusurlu biri olduğunu ama nihayetinde seni sevdiğini...”

“Hayır. Eğer beni gerçekten sevseydi benim için birini öldürmezdi. Ben bununla nasıl yaşarım? Üç masum insanın öldüğünü bilerek nasıl yaşarım? Benim için alınanları nasıl yerine koyarım?”

“Sen yanlış bir şey yapmadın Sam. Sen yanlış bir şey yapmadın.”

“Seni duyabiliyorum.” dedi Sam, boğazı nefes almasına engel olacak kadar düğümlenmişti. “Ama söylediklerini kabullenemiyorum.”

Ruby başını omzuna bıraktı. “O zaman şimdilik onları senin adına ben kabullenirim.” Yavaşça soluk verdi. “Dün gece senin ilaçla uyuşturulmana ve sürüklenmene izin veren Kayla Richards’ı affettin. Gözünü bile kırpmadın, hem de *o gerçekten* yanlış bir şey yaptığı hâlde. Ama sen onu affettin. Eninde sonunda kendini de affedeceksin. Özür dilemeni ya da bağışlama gerektirecek bir şey yapmadığın hâlde... Sen bir kurban-sın Sam.”

“Mazzettiler gibi değil. O kasiyer gibi değil.”

Ruby göğüs geçirdi. “Morga ölülerinin arkasından gelip ağlayan pek çok aile görüyorum. Yüzlerini Tanrı’ya dönüp ondan bir açıklama beklediklerini kaç kez gördüğümü sana

anlatamam. Neden bizi değil de merhumu aldığını ona soruyorlar. Bu senin hissettiğin hayatta kalma suçluluğu *cariño*.”⁶⁸

Sam başını salladı, onun söylediklerini reddetmek istemiyordu çünkü Ruby’nin kendi söylediklerine inandığı çok açıktı.

Ruby üzgünce gülümsedi, sanki onun aklını okuyordu. “Eğer bana sorarsan -ki sordun- tüm bu kederini üzerinden atıp enerjini bunu sana kimin yaptığını bulmaya yöneltirsen senin için daha iyi olur.”

Bu konuda ona tamamen katılıyordu. “Haklısın. Kayla Richards’ın o gece beni The Rabbit Hole’dan dışarı sürüklerken gördüğü kişiyi bulmam gerek.”

“O çizim uzmanı polis ne zaman uygun olacak?”

“Hâlâ ondan bir cevap alamadım. Bunu rapor etmem gerek ama Thorne’a polislerle konuşmadan önce ona gideceğime söz verdim.”

“O zaman onu ara ve bizimle buluşmasını söyle.”

Sam aramayı yaptı, telefonu kapattığında Ruby’ye rahatlamış bir ifadeyle baktı. “JD Fitzpatrick’le konuşmamı istiyor. Thorne benimle birlikte gelecek. Bu işi halletmek için Fitzpatrick’e güvenebileceğimi söyledi.”

“Thorne haklı. Ben de JD’ye kefil olabilirim. Eşi Lucy, hamilelik iznine ayrılmadan önce benim patronumdu. JD iyi bir adamdır.”

Sam başını salladı. “Onun hakkında pek çok kişiden olumlu şeyler duydum. Sen de benimle gelir misin?”

“Beni durdurmaya çalışan olursa derdine yansın derim.”

68-İspanyolca, canım.

Yirmi Altıncı Bölüm

Baltimore, Maryland, 18 Mart Salı, 10.30

Henderson'ın canı yanıyordu. Arzusu birkaç saat önce kötülemişti ve şimdi bir içki içme ihtiyacı neredeyse dayanılmaz olmuştu. *Yalnızca biraz... Bir yudum... Beni biraz bastırarak kadar... Düşünebilmeye ihtiyacım var. Şu anda düşünemiyorum.*

Onu bir sorgu odasına tıkışlar, bacağına yerdeki bir hal-kaya kilitlemişler ve bir kez tuvaleti kullanması için dışarı çıkarmışlardı. Zaman algısını kaybetmişti, ne kadardır beklemekte olduğunu bilmiyordu.

Henderson bir noktada Peabody'nin bir tuzak olabileceğini fark etmişti. Ama ne yazık ki o nokta her neredeyse dün gece Mazzetti'nin odasına girmeye ve onu almaya karar verdiğinde aklının odak noktasında değildi. *Ve şimdi boku yedim. Yakalandım.* Tek avuntusu hiçbir şeyi kanıtlamayacak olmalarıydı. Onu hırsızlıktan ve yanında silah bulundurmaktan suçlayabilirlerdi ama onun üzerine başka bir şey yıkamazlardı. *Onun şişesini aldıysa ne olmuş yani? Onu çaldığına yemin ederdi. Bir sikimi kanıtlamayamazlardı.*

Kapı açıldı ve kırklı yaşlarının ortalarında bir kadın içeri girdi. Siyah bir takım elbise, fulya pembesi bir bluz ve üç yüz dolarlık ayakkabılar giyiyordu. "Bayan Smith, ben avukatınız Cecilia Wright."

Bayan Smith... Henderson federallerin hâlâ onun kimliğini bulamadığını düşündü. "Sizi kim gönderdi?"

"Bir arkadaş tarafından gönderildim. Sizin kefaletle serbest kalmanız için çalışıyorum."

Henderson irkildi. "Hangi arkadaş?"

Wright anlamlı bir ifadeyle çift taraflı aynaya baktı. "Bu bilgiyi sizinle daha uygun bir ortamda paylaşacağım. Hiçbir şey söylemeyin. Konuşmayı bırakın ben yapayım ve sizi buradan göz açıp kapayıncaya dek çıkarayım."

Robinette, diye düşündü Henderson. Bu Wright denen kadını kendisini dışarı çıkarması için tutmuştu. *Sonra da beni istediği yere götürecektir.* Açığa ve beni yiyip yutabileceği bir yere. *Bana güle güle...*

Kapı tekrar açıldı, önceki gece onu kelepçeleven Federal

polis içeri girdi. Onur kırıcı bir şekilde, gevrek gevrek gülüyordu. "Ben Özel Ajan Carter... Beni dün gecedan hatırladığınızı düşünüyorum."

Cecilia Wright elini Henderson'ın bileğinin üzerine koydu. "Müvekkilime hiçbir şey söylememesini tavsiye ettim."

"Eminim etmişsinizdir." dedi federal. "Ama ben onun fikrini değiştirebileceğimi düşünüyorum."

18 Mart Salı, 10.30

"Otur Sam." dedi Ruby yanındaki sandalyeye hafifçe vurarak. "Beni geriyorsun."

Sam volta atmaya bir son verdi ve kendini Baltimore Polis Departmanı'nın cinayet katının küçük toplantı odasında Ruby, Thomas Thorne ve Kayla Richards'la oturmaya zorladı. "Özür dilerim." dedi Sam. "Fitzpatrick bizi daha ne kadar bekletecek? Çizim uzmanı arkadaşım bizi öğleden önce bir araya sıkıştırabileceğini söyledi. Kayla'nın işe dönmesi gerek."

"Bana ihtiyacınız olduğu sürece kalabilirim." dedi Kayla. "Patronum buraya gelmem konusunda bana çok destek oldu. Dün gece söylediğim gibi o iyi bir adamdır."

"Fitzpatrick de öyle." dedi Thorne. "Rahatla biraz Sam."

Sam başıyla onayladı, gerginliğinin sebebinin Kayla'nın mesai saatleriyle ilgili olmadığını, tüm derdinin hikâyesini başka bir polise anlatmaktan ileri geldiğinin farkındaydı. Yani hikâyesinin bir kısmını... Thorne, ona ilk olarak The Rabbit Hol'da kendisine yapılan saldırıdan şikâyetçi olarak başlamasını önermişti. Bu sayede topladıkları tüm delilleri, Kayla'nın çizim uzmanına vereceği tasvir de dâhil, dosyası mahkemeye gönderildiği takdirde kullanabilecekti.

"JD az önce mesaj attı dedi." Ruby. "Yoldaymış."

Bir dakika sonra kapı açıldı ve JD Fitzpatrick küçük odaya girdi. Thorne odanın büyük kısmını işgal ediyordu ama aşağı yukarı aynı boyda olan Fitzpatrick ve Sam de ondan aşağı kalmıyorlardı. Fitzpatrick oturmadan önce masadaki yüzleri hızlıca taradı. "Ruby... Thorne..."

"Bu Polis Memuru Hudson." dedi Thorne. "Hakkında sizi bilgilendirdiğim polis."

Fitzpatrick onu çabucak boydan boya süzdü. "Siz pazar akşamı Sheidalin'deydiniz."

"Evet, oradaydım. Eşinizin müziğini çok sevdim."

"Lucy'ye iyi dileklerinizi iletirim." Fitzpatrick, Kayla'ya döndü. "Sizi tanımıyorum hanımefendi."

Kayla'nın elleri titriyordu ama sesi pürüzsüzdü. "İsmim Kayla Richards."

"Olayın tanığı, JD." dedi Thorne.

"Saldırının..." JD, Thorne'a sertçe baktı. "Neden ben? Neden beni bunun için istediniz?"

"Çünkü en iyisini istedik." dedi. Thorne ve Fitzpatrick kahkahayı bastı.

"Seni tatlı dilli yılan!.." dedi iğneleyici bir tonla. "Pekâlâ Hudson, sizi dinliyorum."

Hudson ona eski sınıf arkadaşının varolmayan kayınbiraderinden gelen telefonu, onu The Rabbit Hole'da tuzağa düşürüşünü ve bir buçuk gün sonra uyanışını anlattı. Thorne'un tavsiyesine uyarak silaha dair hiçbir şey söylemedi. Babasının market soygunu hakkında ve Paul Mazzetti'yle oğlunun öldürülmesi hakkında da hiçbir şey söylemedi. Ama anlatmak istiyordu. Sam'in şu an için tek yapabileceği ağzını kapalı tutmaktı. Kayla hikâyedeki boşlukları doldurdu, önceki gece onlara anlattığı hikâyeyi baştan anlattı.

Fitzpatrick önündeki not defterinden başını kaldırdı. "Yani bilinmeyen bir şüpheli ve şu an başka bir suçtan hapisle bulunan bir barmen için bir şikâyet formu dolduruyoruz."

"Bu doğru." dedi Sam.

Fitzpatrick onu kurnazca inceledi. "Neden şimdi memur bey?"

Sam cevaplamak için ağzını açtı ama Thorne sözünü kesti. "Bay Hudson cumartesi günü, saldırının sekizinci yıl dönümünde bir zarf aldı. İçinden çıkan kibrit kutusu The Rabbit Hole'a aitti. Bir polis memuru olarak bunu araştırmaya başladı."

Fitzpatrick irkildi. "Yani sekiz yıl öncenin 15 Mart'ı mı oluyor?" Thorne'un gözlerine o kadar uzun süre bakmıştı ki Sam endişelenmeye başlıyordu. "O gün oldukça olaylı bir gündü sayın avukat."

Fitzpatrick biliyordu. Ya da şüpheleniyordu. *Bu çok da şaşırtıcı değil*, diye düşündü Sam. Dedektif, Stevie Mazzetti'in eski ortağıydı. Onun kişisel hikâyesini biliyor olmalıydı.

Thorne gözünü kırpmadı. "Dediğim gibi... En iyisini istiyoruz."

Fitzpatrick başını sağa sola saldı, sonra zarif bir gülümsemeyle Kayla'ya baktı. "Bayan Richards, sizden bir dakikalığına koridorda beklemenizi rica edebilir miyim?"

"Elbette..." Kayla kararsızca çantasını aldı ve odadan çıkıp kapıyı kapattı.

Fitzpatrick, Ruby'ye dönmüştü. "Ruby, bütün bunlar ne demek oluyor şimdi?" Thorne yeniden konuşmaya yeltenmişti ama Fitzpatrick kızgın bir bakışla onu susturdu. "Ruby'ye sordum, sana değil."

Ruby göğüs geçirdi. "Şimdilik yalnızca şu raporu hazırlayabilir misin JD? Lütfen! Eğer bu iş büyürse senin zaten işin içine dâhil olman gerekecek. Senin yardımını isteyeceğiz. Şimdilik hikâyeyi daha fazla kurcalamaman daha iyi."

"Kimin için daha iyi?" diye sordu Fitzpatrick inatla.

"Benim için..." dedi Sam dürüstçe. "Belki başka insanlar için de... Lütfen dedektif, yardımınıza ihtiyacım var."

Fitzpatrick bir soluk verdi. "Pekâlâ... Raporu hazırlayacağım." Masanın üzerindeki bilgisayarı açtı ve sisteme girdi. Birkaç dakika sonra masanın üzerindeki yazıcıda bir sayfa belirmişti. "İşte burada. Artık resmî olarak bir suç mağdurusunuz Memur Hudson."

"Teşekkür ederim. Size bir an önce her şeyi anlatacağım. Söz veriyorum."

"Bunu takdir ediyorum Memur Bey. Bu ikisini eşim dolayısıyla tanıyor olduğum için şanslısınız. Hatta Ruby'yi sevdiğimi bile söyleyebilirim." Thorne'a dik dik baktı. "Bu avukat ise ayrı bir hikâye."

"O senin kıskançlığın," dedi Thorne küçümseyerek, "çünkü pokerde hep ben kazanıyorum."

"Çünkü sen hile yapıyorsun." Ama Fitzpatrick'in ses tonu yumuşaktı.

"Bu ikisinin seni kandırmasına izin verme." dedi Ruby, Sam'in elini tutarak. "Thorne, JD ve Lucy'nin bebeğinin vaftiz babası."

"Bunu bilmiyordum." dedi Sam.

Fitzpatrick ilgisini yeniden Sam'e yöneltti. "Ve Stevie Mazzetti benim oğlumun vaftiz annesi."

"Bunu da bilmiyordum." Sam'in omuzlarındaki gerginlik biraz olsun hafiflemişti.

"Her şey yoluna girecek." diye mırıldandı Ruby. "İşin uzmanının ellerindesin Sam."

Sam elini tutmakta olan ele baktı. "Biliyorum."

Fitzpatrick ayağa kalktı. "Hapisteki barmeni bir an evvel ziyaret edeceğim."

"Onu ben yaparım." dedi Sam, Fitzpatrick başını salladı.

"Siz bu işte artık bir polis değilsiniz Bay Hudson. Tanıklardan uzak durun. Kendisi bu departmandan olduğu için ve başka birini bulmak da zor olacağı için sizin çizim uzmanınızla

çalışacağım. Başka bir görüşme ya da çizim uzmanlarıyla bir buluşma ya da başka herhangi bir şey ayarlamayın. Barmeni elimden geldiğince çabuk sorgulayacağım ama şimdi gitmem gerekiyor. Son birkaç gündür biraz meşgulüz. Eğer izin verirseniz..." Telefonunu kontrol ederek hızla dışarı çıktı.

Thorne da ayaklanmıştı. "Öğleden sonra benim de mahkemede olmam gerekiyor, yani telefonuma ulaşamıyor olacaksınız. Çizim uzmanı Bayan Richards'la işini bitirdiğinde bana mesaj ya da e-mail atın. Sam, dikkatli ol. Bu dosyanın ucu kötü bir yere gidiyor. Çok fazla tesadüf var."

Sam, Thorne'la birlikte dışarı çıktığında Kayla'yı duvara dayanmış, gözleri fal taşı gibi açılmış bir hâlde buldu. "Ne?" diye sordu Sam. "Ne oldu?"

"Az önce bir grup insan asansörle aşağı indiler. İçlerinden biri şu haberlerdeki kadındı. Adı Mazzetti'ydi sanırım. Zavallı kadın!"

Neler olduğunu tahmin bile edemezsin. Sam'in cebindeki telefonu titredi, babasının Dedektif Mazzetti'nin ailesini öldürdüğü görüntünün aklından çıkmasını sağlamıştı. "Damon'dan mesaj gelmiş, çizim uzmanından..." Sam irkildi. "Sabahki oturma beklediğinden uzun sürmüş ve öğle yemeğinden önce bizi araya sıkıştırarak vakti yokmuş. Saat dörtte tekrar gelip gelemeyeceğini soruyor."

"Elbette..." dedi Kayla. "Sonra görüşürüz." Elini salladı ve asansöre bindi.

Sam arkasına baktığında Ruby'nin kapı ağzında durmakta olduğunu gördü. "Akşama kadar yeni bir şey olmayacak. Sen de eve gidip en azından günün geri kalanını dilediğince geçirebilirsin."

"Peki ya sen?"

"Ben şu markette çalışan kadın hakkında bir şeyler araştıracağım. Akrabalarından birini bulmaya çalışacağım."

"Hâlâ babanın yaptıklarını mı telafi etmeye çalışıyorsun Sam?" diye sordu Ruby incecik bir sesle.

"Denemek zorundayım." Üç kişi ölmüştü. Babasını da sayarsa dört... Ardında kederli aileler bırakmıştı. *Benimki de dâhil.* "Anneme söylemedim. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Kalbinden problemi var. Bunun onu öldüreceğinden korkuyorum."

Ruby ona yaklaştı, kollarını beline sardı ve alnını göğsüne yasladı. "Ona anlatacağın zaman seninle gelmemi ister misin? Sana destek olurum."

Sam ona sarıldı, yanağını onun başının üzerine bırakmıştı. “Evet. Sanırım iyi olur. Teşekkür ederim.”

“Hepsi hizmete dâhil.” dedi Ruby.

Sam tereddüt etti ama merak etmektense bunu bilmenin daha iyi olacağına karar verdi. “Kaç kişi bu hizmeti alıyor?” Sesinin tonunun yumuşak olmasına uğraşmıştı ama bu mümkün değildi. Bugün mümkün değildi.

“Sen...” dedi sadece. “Yalnızca sen...”

Sam rahatlayarak soluğunu bıraktı. “Tanrı’ya şükürler olsun. Bak, burada benimle kalmana gerek yok. Ben iyiyim. Bu akşamüzerini kendin için bir şeyler yaparak geçirmelisin. Belki üniversiteye gidip o adli tıp programına başvurabilirsin.”

Ruby ona gülümseyerek baktı. “Belki başvururum. Çizim oturumu için geri gelmemi ister misin?”

“Evet. Ve sonra belki akşam yemeğe gideriz?”

“Kulağa hoş geliyor.” Gülümsemesi yerini ciddiyete bıraktı. “Lütfen bir delilik yapmaya kalkma. Thorne’la aynı fikirdeyim. Bu işin sonunun nereye varacağı konusunda endişelerim var.”

“Söz veriyorum.” Sam polis merkezindeki kütüphaneye gidip marketteki kasiyerin akrabalarını bulmak için bir araştırma yapmak üzere aşağı inmeye başlamıştı ama fikrini değiştirdi ve asansör manzaralı banklardan birine oturdu. Mazzetti’nin gittiği yerden geri döneceğini umuyordu. Ona ne söyleyeceğini bilmiyordu ama bir şeyler söylemesi gerekiyordu. Babası onun hayatını mahvetmişti.

18 Mart Salı, 10.35

“Bu dün gece yakaladığımız kadına benzemiyor.” diye mırıldandı Stevie, Arabacı sorgu odası camının diğer tarafındayken kendisi gözlem tarafında duruyordu.

“İçkisiz birkaç saatin onun gerilmesini sağlayacağını tahmin ettim.” dedi Clay. Ve kadın gerçekten gergindi. Durmadan aynı hareketleri tekrarlıyordu. Ayağını sallıyor, parmaklarıyla masanın üzerinde ritim tutuyor, hatta kendi saçını çekiyordu. Avukatı tam tersine yanında sakince bekliyordu. Joseph masada onun karşısına oturdu ve onu meraklı gözlerle izledi. “Neyi bekliyoruz?” diye sordu Arabacı.

Avukatı kaşlarını çattı. “Bayan Smith, sizden konuşma kısmını bana bırakmanızı rica etmişim.”

“Bayan *Smith* mi?” diye sordu Stevie. “Bundan daha orijinal bir isim bulamamış mı?”

"Avukat, kadının gerçek ismini bildiğimizi bilmiyor." dedi Hyatt, Grayson'la birlikte gözlem odasına girip kapıyı ardından kapatırken.

Stevie kaşlarını kaldırdı. "Gerçek adı ne?"

Hyatt onun yanına geldi. "Jean Henderson. O ve Robinette orduda birlikte görev yapmışlar ve kadın bir keskin nişancı, yani restorandaki saldırganımız o olabilir. Şu ana kadar senin ön bahçedeki saldırıda kolundan yaralanan saldırgan tanımına uyan tek şüpheli o."

"Jean Henderson..." Stevie camın ardına baktı, arkasında kırılan camların sesini, restorandaki müşterilerin çığlıklarını tüm berraklığıyla hatırlıyordu. Sandalyesinin arkasında durmakta olan garsonun cansız bakan gözlerini... Emma'nın hayatını kurtarmaya çalıştığı Elissa Selmon'un kocasının çaresizliğini... *Jean Henderson, cehennem dibine kadar yolun var!* "Ben avukatının Brenda Lee Miller olmasını bekliyordum." dedi yüksek sesle. "Bu kadın kim?"

"Cecilia Wright..." dedi Grayson. "Bu iş için para almıyor."

Clay irkildi. "Bu kadın nasıl görevlendirildi ya da tutuldu ya da her neyse işte?"

"Güzel soru." Grayson başını öne eğip ceketindeki mikrofona mırıldandı. "Başla bakalım Joseph."

Joseph gerindi, rahat bir pozisyon aldı. "Sizin kim olduğunuzu biliyoruz Bayan Henderson."

Avukatı gözlerini bile kırpmamıştı. Henderson dikkatini tekrar avukata vermeden önce kadına uzun, sert ve şüpheli bir bakış fırlattı. "Bu benim ismim değil. Yanlışınız var Ajan Carter."

"Hayır, yok." Joseph masanın üzerinden Henderson'a kendi resimlerini fırlattı, tamamı ordudan alınmıştı. "Kimin için çalıştığınızı biliyoruz." Masaya bir fotoğraf daha fırlattı. Bu, Todd Robinette'in bir resmiydi, bir podyumun arkasında duruyordu. Bu, her iki kadında da bir reaksiyon yaratmıştı. Henderson birden durgunlaştı, sanki tüm o gergin hareketlerinin fişi çekilmişti.

Avukatı bir kahkaha attı. "Ajan Carter, gerçekten... Bu Todd Robinette. Başarılı bir iş adamı ve iyi bir yardımsever. Şaka yapıyor olmalısınız."

Joseph avukata keskin bakışlarla baktı. "Elimde morgda yatan on bir ceset var. Hiç şaka yapacak bir hâlde değilim." Tekrar Henderson'a döndü. "Nerede yaşadığınızı biliyoruz." Yanmış bir dairenin fotoğrafı masaya düştü. "Ve ne yaptığınızı

da...” Teker teker olay yeri fotoğraflarını masanın üzerine dizdi; restoran, Stevie’nin ön bahçesi, Scott Culp’ın evi, resepsiyonistin ölü bulunduğu otel ve haber kameramanının kanının tüm camlarına sıçradığı bir araba... Henderson tüm resimleri inceledi, şaşırmış bir ifadeyle kaşlarını çatarak gözlerini bir kez daha Scott Culp’ın evine çevirdi. “Ve kimi öldürdüğünüzü biliyoruz.” diye ekledi Joseph. Olay yeri fotoğraflarının altına insan yüzlerinin fotoğraflarını dizdi. Restorandan Elissa Selmon ve Angie Thurman, Phin Radcliffe’in kameramanı, IA dedektifi Scott Culp ve oteldeki genç resepsiyonist...

Stevie son iki resmi görünce gözlerini kıstı. “Scott Culp’ı ve oteldeki resepsiyonisti o yapmadı.” dedi. “Ama kimin yaptığını merak ediyorum.”

Camın diğer tarafında Henderson başını sağa sola sallıyordu. “Kim bunlar?” diye sordu fotoğraflara boydan boya bakarken.

“Bunların kim olduğunu mu soruyorsunuz?” diye karşı atığa geçti Joseph resepsiyonist ve Culp’ın fotoğraflarını diğerlerinden ayırarak. “Bu, Scott Culp... Polisti. Polis Departmanı İç İşleri’nde çalışıyordu. Teğmen Cuko öldürülmeden birkaç saat önce bu numarayı aradı.” Masanın üzerinden ona bir kâğıt uzattı.

Henderson gözlerini kırıştırdı. Ama bu yeterli olmuştu.

“Bu, senin stingrayinden aldıkları numara.” diye mırıldandı Stevie. “Bay Sırtçantası, yani gerçek adıyla Todd Robinette’e ait.”

“O numara *bu* numarayı aradı.” Joseph masanın üzerine bir kâğıt daha koydu. “Ve o da daha sonra sizi aradı. Yani, sizin Teğmen Culp’la bağlantınız var.”

Avukatı bir kez daha güldü. “Ve Kevin Bacon’a⁶⁹ göre ben de dünyadaki her insanla bağlantılıyım. Elinizde hiçbir şey yok Ajan Carter. Onu hırsızlıkla suçlayın ve gitmesine izin verin.”

Joseph avukatı duymazdan geldi. “Bu genç adam,” dedi resepsiyonistin fotoğrafını parmağıyla göstererek, “çalıştığı oteldeki masasının arkasında ölü bulundu.”

“Trajik,” dedi avukat, “ama onun, tıpkı Teğmen Culp gibi, benim müvekkilimle bir bağlantısı yok.”

“Onları sizin silahınız öldürdü Bayan Henderson.” dedi Joseph. “Dün gece taşımakta olduğunuz silah.”

69- Bir teoriye göre dünya üzerindeki tüm insanlar film yıldızı Kevin Bacon’dan en fazla 6 kişi uzaklıkta. Şaka malzemesi olarak ortaya çıkan bu teori zamanla kitaplaştırıldı ve buna yönelik bir board oyunu dahi piyasaya sürüldü. Yazar burada buna gönderme yapıyor.

Henderson'ın gözleri bir anda Joseph'in yüzüne çevrildi, yanakları donuk bir kırmızıya büründü. "Orospu çocuğu!" diye hırladı.

"Birisini onu tuzağa düşürmüş." diye mırıldandı Clay. "Ben bahsimi o trans-Pasifik'ten arayan kişiye yatırıyorum."

"Bayan Smith!.." diye azarladı avukat, sesi bir kamçı gibiydi. "Hiçbir şey söylemeyin."

Joseph omuz silkti. "Söylemesine gerek yok. Balistik gerekini söyledi."

Henderson dişlerini sıktı. "Bir anlaşma istiyorum."

Avukatı sakın kalmaya devam ediyordu. "Bayan Smith, eğer söylediğimi yaparsanız sizi buradan çıkarabilirim."

Henderson'ın yüzüne çirkin bir gülümseme yerleşti. "Buradan sizinle birlikte çıkarsam en fazla otuz saniye daha yaşarım. Kendinizi kovulmuş farz edin." Kollarını göğsünde bağladı. "Yeni bir avukat istiyorum. Siktiğim telefon rehberinden kendi seçeceğim bir avukat... Ve bir anlaşma istiyorum."

"Anlaşma yok Joseph." dedi Grayson yakasındaki mikrofona.

"Ne anlatacağınıza bağlı." dedi Joseph Henderson'a, Grayson'ı umursamadan.

"Robinette'i mi istiyorsunuz?" diye sordu Henderson ipeksi bir sesle.

"Belki..." diye cevap verdi Joseph. "Karşılığında ne isteyeceğinize bağlı."

"Buradan çıkmak istiyorum. Koruma istiyorum. Sao Paulo'ya giden ilk uçaktan bir koltuk istiyorum."

"Kaltağın hakkını vermem gerek." dedi Stevie. "Cesurmuş."

"Bana daha çok çaresiz gibi geldi." Clay, Stevie'ye baktı, aklından bir şeyler geçiyordu. "Kendi avukatını kendisi tutmadı ve her kim tuttuysa ona güvenmiyor ki muhtemelen Robinette. Joseph, Robinette'in evini ve ofisini gözetim altına aldı ama onu gerçekten gören kimse oldu mu? Dün Henderson'ı Pasifik'in üstünden arayan kişi Robinette olabilir mi?"

"Hayır." dedi Grayson. "Robinette aramış olamaz çünkü dün akşam şehir planlamacısıyla yemeği vardı; burada, Baltimore'da... Joseph'in yardımcısı Robinette'in son birkaç haftadaki hareketlerinin bir çizelgesini çıkardı. Robinette'in PR'la ilgilenen çalışanı Facebook güncellemeleri konusunda oldukça titiz."

"Pekâlâ, uçaktan arayan kişi her kimse silahı Henderson'a muhtemelen o vermiş." dedi Stevie. "O silahla resepsiyonisti ve Culp'ı öldürmüş olmalı. Bence bu, Clay'in evine giren Birinci

Kişi'ydi. Geri dönüp Robinette'in boynunu kırdığı iki polisi gördüğündeki ifadesini hatırlıyor musun? Patronunun kontrolü kaybettiğini anlamıştı. Ben olsam ben de ülkeyi terk ederdim. Robinette'e ulaşmak için Henderson'a ihtiyacımız yok. Elimizde kan ve saç örneği var. Biz Görtveren'i istiyoruz."

Camın diğer tarafında Joseph öksürdü, sonra kabaca boğazını temizledi. "Ben hücrenize tuvalet kâğıdı koydurmak gibi daha küçük taleplerde bulunacağınızı düşünüyordum." dedi, Henderson'ın Brezilya'ya çıkış bileti isteyerek yaptığı arsız talebe cevaben.

Henderson'ın gözleri öfkeyle parladı. "Ben hapse girmiyorum." diye belirtti düz bir sesle.

Joseph durdu, masadan fotoğrafları topladı. "Gireceğinizi söyleyen beş kurbanım var. Hapse girdikten sonra nasıl yaşayacağınızı belirlemek sizin elinizde." Kapıya doğru yürüdü, Henderson arkasında burnundan soluyordu.

"Carter!" diye bağırdı Henderson o odadan çıkmadan.

Joseph duraksadı, eli kapı kolunun üzerindeydi, kaşlarını kaldırdı. "Evet?"

"Nereden aradı?"

Joseph omzunun üzerinden ona baktı. "Kim?"

"Bayan Smith, lütfen!"

Henderson sandalyesinde dönüp avukatla yüz yüze geldi. "Kes ulan sesini!" Tekrar Joseph'e döndü. "Telefonum elinizde. Ben aptal değilim. Çağrının nereden geldiğini bildiğinizi biliyorum, dün akşamüzeri bana gelen çağrının..."

Joseph uzun bir süre onu inceledi. Sonra omuz silkti. "Pasifik'in üzerinde bir yerlerden..."

Henderson ona kararlılıkla baktı. "Sizin katiliniz o ve ülkeden kaçtı. Onu size verebilirim."

"Onu hâlâ bulabiliriz." diye mırıldandı Stevie Grayson'ın mikrofonuna. "Eğer Henderson ve Robinette'le birlikte ordu da görev yapmışsa çünkü trans-Pasifik uçuşlarıyla ismini çapraz olarak eşleştirebiliriz. Bileti kendi adına aldığını varsayarak tabii."

"Senin yardımına o kadar da ihtiyacım yok." dedi Joseph, Henderson'a. "Üç cinayetten zaten elimdesiniz. Culp, resepsiyonist ve kameraman... Olay Yeri İnceleme de sizi restorana bağlayacak bir şeyler bulacaktır. Bulamasalar bile hayatınızın geri kalanını hapiste geçireceksiniz"

Henderson başını sağa sola salladı. "Bana pek öyle gelmiyor. İşe bakın ki Robinette sizin polisinizi istiyor. Bu kötü. O kadına ulaşana kadar kimleri harcadığı umrunda bile değil. O

kadın hayatını hep kaçarak geçirecek, çünkü Robinette onun peşini asla bırakmayacak.” Avukatı masaya yumruğunu indirdi. “Bayan Smith! Kesin şunu. Suçlamayı kabul ediyorsunuz.”

Henderson kadının tavrını umursamamıştı bile. “Bir de Mazzetti’nin kızı var. Robinette onu öldürdükten sonra başını yastığa koyup huzurla uyuyabilir. Hatta gülerек uyur. Hayatının en güzel günlerinden birini geçirmiş olur.”

Eğer bakışlar insanı öldürseydi Henderson yerde yatmış son nefesini veriyor olurdu. *Senin gebermeni istiyorum*, diye düşündü Stevie. Ama kendini kontrol etti çünkü Robinette’in gebermesini daha da çok istiyordu.

Joseph kapıya yaslandı, yüzünde rahatlamış bir gülümseme vardı. “Şimdi kim buna inanacak peki? Bay Robinette gibi bir adam, bu kadar zarif, servetini bu kadar cömertçe harcayan bir adam... Gençler için rehabilitasyon merkezleri açan bir adam... Yaptığı iyilikler için eyaletten ödüller alan bir adam... O bir çocuğu asla öldüremez.”

Henderson gözlerini kıstı. “Benimle alay etme Carter.” Sonra gülümsedi.

Stevie iliklerine kadar ürpermişti. “Sikeyim, bu kadın tam bir yılan.”

“Bu gerçek Henderson.” diye mırıldandı Clay. “Alkole duyduğu ihtiyaçtan kurtulup enerjisini buraya yöneltti.”

“Todd Robinette’i tanıdığınızı mı sanıyorsunuz?” diye sordu Henderson sesinde kahkaha tınılarıyla. “Bi’ sikim bildiğiniz yok.”

“Bu sorgulama bitmiştir.” dedi avukat ayağa kalkarak.

“Bu kadın neden hâlâ burada?” diye sordu Henderson kibarca.

Joseph avukatı duymazdan geliyordu, bakışları Henderson’ın gülümseyen suratına odaklanmıştı. “Bir sikim bilmediğimizi söyleyerek ne kastediyorsun?” diye sordu sessizce.

Henderson omuz silkti, sonra tırnaklarına baktı. Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı ve eğer rol yapıyorsa gerçekten iyi iş çıkarıyordu. “Sao Paulo bu mevsimde çok güzeldir.”

“Sao Paulo her mevsim güzeldir.” Joseph kapıyı açtı ve omuzunun üzerinden baktı. “Bu çok kötü, çünkü orayı bir daha asla göremeyeceksin.”

18 Mart Salı, 10.55

Joseph gözlem odasının kapısını arkasından kapattı. “İzlenimleri alayım?”

"Onun blöf yaptığını sanmıyorum." dedi Clay yavaşça. "Büyük bir şey biliyor. Cordelia'yı yem olarak kullanma ihtimaline karşılık bunu sona saklıyordu."

"Katılıyorum." dedi Joseph. "O..."

"Afedersiniz!" Arkalarını döndüklerinde Henderson'ın ayağa kalkmış, ayağındaki zincirin izin verdiği ölçüde cama yaklaşmış, yüzündeki o kendini beğenmiş gülümsemeyle onlara dönmüş olduğunu gördüler. "Eğer içerideyken öldürülürsem bilin ki bunun sorumlusu Robinette'tir. Ve ne planladığına gelecek olursak... Şu kadarını söyleyeyim, o morgda biriktirdiğiniz cesetler okyanustaki su damlalarından farksızlar." Elini hafifçe sallayarak sandalyesine döndü.

Stevie başını sağa sola salladı. "Pekâlâ, bu kadın gerçekten çetin ceviz. Avukatla birlikte buradan çıkmaktan korkuyor. Ben ona yarı inanmış durumdayım. Yalnızca yarım..." diye aceleyle ekledi, çünkü Grayson karşı çıkmak için ağzını açmıştı. "Robinette'in evi ve iş yeri için bir arama izni çıkarttırabilir miyiz? Belki Henderson'ın neyden bahsettiğini bulabiliriz."

"Henderson'ın dediklerine güvenerek mi?" Grayson başını hayır anlamında salladı. "Olmaz. Elimizde Robinette'in saç ve kan örneğiyle kıyaslayabileceğimiz hiçbir şey yok. Karısının ölümünden dolayı hiç tutuklanmadı ve parmak izleriyle DNA'sı da askerî veritabananında artık bulunmuyor. O ve Henderson 'yasal yollardan' kişisel bilgilerinin silinmesi için başvuruda bulunmuşlar."

"Böyle bir hakları vardı." dedi Joseph. "Ve bu onların aleyhine değil."

"Ama onların oldukça işine yaradı." diye gürlledi Hyatt.

"Doğru." dedi Joseph. "Henderson'la onun arasında bağlantı kurmamız da arama izni için yeterli olmayacaktır. Kimin doğruyu söylediğini bilemeyiz. Tek bildiğimiz ikisinin birbirini daha önceden tanıdığı. Bence Robinette'e geri dönelim ve şu üçüncü saldırgandan konuşalım, yurtdışına çıkmadan önce muhtemelen tuzak kurmuş olan şu adamdan..." Stevie'ye döndü, yüzünde hoşnut ama sansürlü bir gülümseme vardı. "O adama 'Götveren' demekten vazgeçmen gerek. Neredeyse dili mi yutuyordum."

Ama Stevie onu dinlemiyordu. Hâlâ Grayson'ın söylediklerini düşünüyor, sekiz yıl önceki bir sahne aklında korkunç bir berraklıkla canlanıyordu. "Robinette'in DNA'sı elimizde."

"Nerede?" diye sordu Grayson.

"Delil odasında." Hyatt'a döndü. "Onun dosyasını yeniden açtırmaya çalıştığımı hatırlıyor musun? Silas, Levi

Robinette'in üvey annesinin katili olduğunu deklare ederek o dosyayı kapatmıştı."

"O çocuğun bunu yaptığına hiç inanmamıştın." diye mırıldandı Hyatt.

"Hayır, inanmamıştım ama deliller tam tersini söylüyordu. Robinette bizi oraya yönlendirmeden önce cinayet silahını Levi'nin odasına yerleştirmiş olmalı. Todd'un o zamanlar kötü bir sigara alışkanlığı vardı, günde iki paket içerdi. Bu yüzden arkasında kahve bardağı ve izmarit bırakmamak için hep dikkatli davranırdı ama onu sürekli takip ettim ve dikkatsiz bir anını yakaladım. Sigara içmek için dışarı çıktığında çalışanlarından biri onu kolundan yakaladı; depoda yangın çıkmıştı."

"Şans..." dedi Grayson gözünde bir parıltıyla.

Stevie homurdandı. "Bok şans... O çalışanı Robinette'ten ölesiye nefret ediyordu. Adı Frank Locke'tu ve laboratuvarda çalışıyordu. Doğrudan, Robinette'in eşi, Julie'yle birlikte öldürülen baş kimyagere bağlıydı. Locke ikisini de çok seviyordu, ikisi için de çok üzülmişti. Ve onların gizli bir aşk yaşadığına inanmıyordu; onları öldüren kişinin inandırmaya çalıştığının aksine..."

"Sana delil bulmada yardımcı oldu." dedi Clay.

"Evet. Ben dışarıdaydım, Robinette'in dışarı çıkmasını bekliyordum. Üretim tesislerine gitmeyi bırakmıştım çünkü kendisi hiçbir zaman 'uygun değil'di."

Clay gülümsedi. "Sen de onu takip ettin."

"Yani... Neyse, Todd açığa çıktı. Ben saklanıyordum, Locke koşup onun kolunu yakaladığında bir an boş bulunması için dua ediyordum. Duyamadığım bir diyaloga girdiler, sonra Robinette 'Ne bok yedin sen?' diye bağırdı. Sigarayı yere fırlattı, ayakkabısıyla söndürdü ve koşmaya başladı. Sonra kapıya geldiklerinde Locke bana baktı. Bana 'İşte fırsat' der gibi baktı. Ben de koşarak izmariti aldım ve oradan sıvıştım."

"Yani laboratuvar onu inceledi mi?" diye sordu Grayson ellerini neşeyle ovuşturarak.

"Hayır. O zamanlar bu işler uzun sürüyordu ve Robinette sıranın sonlarındaydı, çünkü bu öncelikli bir dosya değildi. İki gün sonra Todd avukatıyla birlikte geldi, bize Levi'yle ilgili acıklı hikâyeyi anlattı. Robinette'in eşini ve sözümüne 'sevgilisi'ni öldürmek için kullanılan sopayı Levi'nin dolabında bulduk, onu bununla yüzleştirdik ve o ateş etmeye başladı. Ve sonra..." Stevie bocaladı. "Sonra onu öldürdüm."

Clay onun sırtını okşadı. "Sana başka seçenek bırakmamıştı."

"Levi tuzağa düşürülmüştü. Ve ben de bunu yedim. Robinette'in beni manipüle etmesine izin verdim, hem de tüm kalbimle bunu onun yapmış olduğunu bilmeme rağmen. Artık o çocuk öldü ve onu hiçbir şey geri getiremez."

"Sen buna sinirlenmiştin." dedi Clay sessizce.

"Tabii ki sinirlendim." Stevie'nin sesi yalpalıyordu ama bunu umursamadı. "Bu yüzden durmadan dosyanın yeniden açılması için uğraşıyordum. Bu, Robinette'in yanına kâr kaldı. Saklanmakta olduğu mağaradan *şimdi* mi çıkıyor, Levi'yi öldürdüğüm için benden intikam almaya mı çalışıyor? Bu korkunç! Herif delinin teki."

"Kimse senden farklı düşünmüyor." dedi Clay. "Güzel olan şey şu ki senin delil poşetine attığın izmarit hâlâ test edilebilir durumda değil mi? Yalnızca onun yerini bulmamız ve laboratuvara teslim etmemiz gerekecek."

"Delil odasına bizzat ben gideceğim." dedi Hyatt. "Laboratuvara gireceğim ve onlara bunun öncelikli bir dosya olduğunu hatırlatacağım. Onu bu sefer yakalayacağız Stevie." diye söz verdi kapıdan çıkarken.

Stevie başını salladı, tek kelime daha edemeyecek kadar hassas bir durumdaydı. Sekiz yıldır bu dosya hakkında düşünmemişti, Paul'ı kaybetmenin acısıyla birlikte bunu aklının en ücra köşelerine itelemişti. Ve Paulie'yi...

"Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum," dedi Joseph ona, "ama üçüncü saldırıya ulaşmak için birkaç adım geri gitmemiz gerek. Onun Robinette ve Henderson'la birlikte orduda hizmet ettiğini varsaymak bence gayet mantıklı. Kendi pasaportuyla seyahat ettiğini pek düşünmüyorum ama bunu da bir kontrol edeceğiz."

"Ne yazık ki vücut tipi ordudaki adamların yarısıyla aynı." dedi Clay. "Vücut tipini eşleştirmemiz elimizdeki sonuçları daraltmamızı sağlamayacak. Göz rengini alabiliriz ama gözlükleri tam rengini bozuyor."

Stevie tekrar cama döndü, değneğine dayanarak Henderson'ın sorgu odasından çıkarılmasını izledi. Kadın odadan çıkarken bakışlarını cama çevirmişti, onların kendisini izlediğini biliyor görünüyordu. Yüzündeki o etkileyici özgüven Stevie'yi delirtiyor, içinde bulunduğu uyuşukluğu bir bıçak gibi kesiyordu. Beyni yeniden çalışmaya başlamıştı, aklındaki sisin arasından bir detayı daha çekti ve öne atıldı. "Robinette neden Virginia'ya gitti?"

"Anlamadım?" diye sordu Joseph irkilerek.

"Bize Chesapeake Koyu'nu kuzey tarafından geçtiği-

ni, Baltimore'dan gelip Annapolis'ten geçtiğini ve Tanner'ın Wight's Landing'de evine Bay Bridge'den geçerek ulaştığını söylemişti. Orası Eastern Shore'un Maryland tarafında kalıyor.”

“Coğrafya bilgini takdir ediyorum Stevie.” dedi Joseph kuru kuru. “Buradan nereye varmaya çalışıyorsun?”

“Henüz bilmiyorum. Ama bildiğimiz şey şu ki iskeledeki saldırıdan sonra Robinette güney yönüne doğru kaçtı, Eastern Shore'un Virginia tarafına giden yola, kendi yolunun *dört saat* ötesine... Sonra Bay Bridge Tüneli'ni kullanarak koya geri döndü ki bu da onu Newport News'e getirmiş olurdu. Yani bu da Baltimore'daki evine varmak için dört saat daha araba kullanmasını gerektiriyor. Kendi yolundan sekiz saat öteye gitti. Neden?”

“Bay Bridge üzerinden geri dönerse yakalanacağından korktu.” dedi Joseph omuz silkerek. “Şerif Moore'un yardımcısı olay yerine gelmeden önce Tanner'ın evinden zar zor kurtuldu, Deacon Novak da peşine düşmüştü. Kendini riske atmak istemedi. Bu bana mantıklı görünüyor.”

“Senin kafana yatmayan şey ne Stevie?” diye sordu Grayson.

Stevie kaşlarını çatarak gözlem odasındaki beyaz tahtaya doğru yürüdü ve kırmızı bir tahta kalemi aldı, hafifçe çenesine vuruyordu. Ve sonra onu huzursuz edenin ne olduğunu anladı. Çabucak bölgenin bir haritasını çizdi. “Delmarva Yarımadası işte burada. Anakaradaki Baltimore ve Annapolis'ten Chesapeake Bay'le ayrılıyor ve oraya yukarıdaki Bay Bridge üzerinden ulaşılabilir. Delaware ve Philly kuzeydeler, sonra güneye giden bütün bu küçük yollar var, Maryland'den geçen ve...” Birkaç çizgi çekti “...Virginia tarafının ucunda biten ve sonra Bay Bridge Tüneli'yle tekrar anakaraya bağlanan yollar...”

“Del-Mar-Va adı buradan geliyor.” dedi Joseph başını sağa sola sallayarak. “Nereye varmaya çalışıyorsun Stevie?”

Clay “Ah, anladım!” diye mırıldandı Stevie'ye başını onaylar biçimde sallayarak. “Robinette dün sabah polisten kaçmak için sekiz saat yol gitmek zorunda değildi.”

“Aynen öyle...” dedi Stevie. “Yarımadanın doğusuna, okyanusa doğru gidebilir, sonra da Delaware'in kuzeyine yönelebilirdi. Eğer yan yollara girseydi Delaware gişelerini, Bay Bridge'i ve Bay Bridge Tüneli'ni pas geçebilirdi. *Ve hepsinin* gişe kameralarını... Sabah kahvaltısına Baltimore'da olabilirdi.”

“Bunun yerine sekiz saatini yolda geçiriyor ve başka bir gişe kamerasına yakalanma riskini alıyor.” dedi Joseph. “Pekâlâ, sana katılıyorum. Neden bunu yapсын ki?”

Stevie omuz silkti. "Bilmiyorum. Virginia'ya gitmek için bir sebebi olduğunu varsaymak zorundayım. Şimdi, dün Clay'in evine giren ilk davetsiz misafirin Robinette'in öldürdüğü polisleri gördüğünde şoka girdiğini biliyoruz. Oradan kuyruğunu kıstırıp kaçmıştı, hatırlıyor musunuz?"

"Ve birkaç saat sonra da ülkeyi terk etti." dedi Grayson. "Henderson'ı aradığında Pasifik'in üzerinde olmasını sağlayacak uçuşlar ya da kombine uçuşlar Doğu Yakası'ndan pazar akşamı saat altı sularında kalkış yapmış olmalı."

Stevie başını evet anlamında salladı. "Clay'in evine gelip polisleri öldürmeden önce Robinette'in pazar sabahı onun cep telefonuna bir yığın arama yaptığını biliyoruz."

"Sanki Robinette bir şeylerden kuşkulananmaya başlamış gibi." dedi Clay. "Henderson, sanki Robinette onu öldürmeye kararlıymış gibi konuştu. Belki de Bir Numaralı Davetsiz Misafir'den de kuşkulananmaya başlamıştı. Bu takma adı pek sevmemdim. Götveren kadar iyi durmuyor."

Joseph gülümsedi, sonra ciddi bir ifade takındı. "Culp'ı ve resepsiyonisti muhtemelen o adam öldürdü. Scott Culp'ı öldürmesini anlayabiliyorum. Culp güvenli evin adresini Robinette'e sızdırmıştı ve Hyatt bu sızıntının kaynağını bulduğunda Culp'ın ortadan kaldırılması gerekti. Ama resepsiyonist hâlâ gizemini koruyor."

Stevie oturdu, bacağı ağrımaya başlamıştı. "Robinette neden Henderson'ı öldürmek istesin? Sırf isabet ettiremedi diye mi?"

"Belki onun yakalanmasından korkuyordu." dedi Clay. "Ve sonra da onun az önce yaptığı şeyi yapmasından, bir anlaşma için onu ele vermesinden... O da tıpkı Scott Culp gibi ortadan kaldırılması gereken bir kişi hâline geldi. Robinette'in elinde polis muhbirleri vardı. Eğer Henderson'ı vurmuş olduğumu öğrendiyse arkasında onun kimliğini açığa çıkaracak bir kan örneği bırakmasından korkmuş olabilir. Ve yine, bu da Henderson'a ona ihanet etme fırsatı veriyordu."

Stevie'nin aklında bir detay daha sisin ortasından kendini gösterdi. "Joseph, Henderson'a yanmış evinin bir fotoğrafını gösterdin. Onu ben de bir görebilir miyim?"

Joseph, Stevie'ye fotoğrafı uzatırken "Ona resmi gösterdiğimde gözünü bile kırpmadı." dedi. "Evini onun yaktığını zaten biliyordu."

"Bu ne zaman oldu?" diye sordu.

"Cumartesi gecesi, sana ateş açtıktan iki saat kadar sonra..."

Stevie onaylar gibi başını salladı. "Bu mantıklı. Muhtemelen cumartesi akşamı evine gitmeye çalıştı. Eğer arabadan ateş açsaydım ve bu esnada yaralansaydım ben de eve gitmeyi dener ve yarama bir çözüm bulmaya çalışırdım. Ama o evine gidemedi çünkü Robinette orayı çoktan yakmıştı."

"Hayır," dedi Joseph, "bu işi birine yaptırdı. Ev yanarken o bir sivil toplum kuruluşundan Yılın Yardımseveri ödülünü alıyordu."

"Evi Bir Numaralı Davetsiz Misafir ateşe vermiş olabilir." dedi Grayson. "Culp'ı öldürme işini o halletti. Robinette'in pis işlerdeki sağ koluymuş gibi duruyor."

"Ya Henderson oraya gittiyse, resepsiyonistin ölü bulunduğu o otele?" Stevie yanmış evin fotoğrafını gösterdi. "Eve gidemezdi çünkü evi kül olmuştu. Yarasını tedavi ettirmek için başka bir yere gitmek zorundaydı."

"Eğer Bir Numaralı Davetsiz Misafir onu takip etmesi için gönderilmişse..." Clay omuz silkti. "Taşlar yerine oturuyor."

Stevie eliyle ensesini ovuşturdu, sonra Clay bu işi onun yerine yapmaya başlayınca rahatladı. Adamın inanılmaz elleri vardı. "Tüm bunları varsayarsak, bir noktada Henderson Key Otel'den ayrılıyor ve beleş kliniğe gidiyor." dedi Stevie, "Bunu doktorun aracını çalmasından anlayabiliyoruz. Beleş klinikten ayrılması ve Radcliffe'in kameramanını öldürmesi arasında Pasifik'in üzerinde bir yerlerde olan Bir Numaralı Davetsiz Misafir'den bir çağrı alıyor. Birkaç saat ileri sarıyoruz ve Peabody Otel'de Clay'le kaldığımız odaya giriyor, elinde daha sonra iki cinayette kullanıldığını öğrenince çok şaşırdığı bir silah var. İhanete uğramış hissediyor. Öylesine ihanete uğramış hissediyor ki Bir Numaralı Davetsiz Misafiri de ele vermekten çekinmiyor."

"Onlar arkadaşlıklar." dedi Clay. "Adam Henderson'ı arıyor, onun başının belada olduğunu biliyor ve ona nereden silah bulabileceğini söylüyor. Henderson onun kendisini iki cinayet için tuzağa düşürmesini beklemiyordu. Ama bunu neden yap-sın ki? Asya'ya doğru yola çıkmış bile. Neden onu uçaktan arayıp silahı ona versin?"

Clay'in elleri boynundan omuzlarına inmişti ve Stevie inlemesini bastırmak zorunda kaldı. "Henderson, Robinette'in onu öldüreceğini düşünüyordu. Belki de Bir Numaralı Davetsiz Misafir; Henderson'ın, Robinette'in peşine düşeceğini düşün-müştü, bizim yanımıza otel odasına geleceğini değil."

Joseph başını olumsuz anlamda salladı. "Bunların hepsi doğru olabilir ama bu Robinette'in neden Virginia'ya gittiğini

açıklamıyor ve eğer gittiye -ki gitti- oraya gitmesinin bir amacı vardı.”

Stevie gelişigüzel çizilmiş haritasına tekrar baktı. “Burada, Bay Bridge’i ne zaman geçtiğini biliyoruz.” diye parmağıyla gösterdi, “Gişelerdeki kayıtlar sayesinde... Ve Tanner’ın evinden ne zaman ayrıldığını da biliyoruz. İskeleydeki saldırıdan saniyeler sonra... Ve Bay Bridge Tüneli’ne ne zaman geldiğini, işte buraya, yine gişelerdeki kayıtlardan biliyoruz. Yani buraya kadar onun çizdiği rotayı takip edebiliyoruz. Bu zaman aralığında bu yolda sıradışı bir olay olup olmadığını ajanlarına kontrol ettirebilir misin?”

“Yardımcımın oluşturduğu zaman çizelgesi...” dedi Joseph, “Robinette’in pazar akşamı geç saatlere kadar Wight’s Landing’e doğru yola çıkmış olamayacağını gösteriyor. Bir gazete haberi o akşam evinde bir yemek verdiğini ve o yemekte seçimlere girme fikrini değerlendirmeye aldığını yazıyor.”

Stevie’nin ağzı bir karış açıldı. “Dalga geçiyor olmalısın! Bu, midemi bulandırdı.”

“Katılıyorum,” deedi Joseph, “ama bu kadar çok davet düzenlemesi ve toplum önüne çıkması onun hareketlerini takip edebilmemizi sağlıyor. Ekibim araştırmalarına ne zaman başlayıp onu ne zaman bitirmeleri gerektiğini biliyor. Ayrıca aradaki tüm noktaları da dikkate alıyorlar.”

Clay’in elleri Stevie’nin omuzlarında durdu. “Az önce Robinette’le birlikte orduda görev yapmış askerlerin listesini daraltmış olabilirsiniz. Evimdeki güvenlik kamerasından aldığımız videodan göz rengi ve ayakkabı numarasını kullanarak araştırmaya devam edebileceğimizi zaten biliyorduk. Ama artık filtrelerimize Virginia’da bir adresi olma koşulunu da ekleyebiliriz; şimdi ya da geçmişte...”

“Ya da o bölgedeki bir aile...” diye ekledi Stevie, onun aklından geçenleri acımasızca okuyabiliyordu. “Robinette, Cordelia’yı öldürüp beni açığa çekmeye niyetliydi. Kendi işlediği cinayeti oğlunun üzerine yıkmaya niyetliydi. Belki Bir Numaralı Davetsiz Misafir’in üzerine de aynı şekilde sifonu çekebileceğini düşünmüştür.” Ani bir karar vererek ayağa kalktı. “Şimdilik tamam mıyız?”

“Sen tamamsın.” dedi Joseph. “Benim bir yığın işim var. Neden?”

“Çünkü çocuğumun bana ihtiyacı var ve benim de ona. Cordelia’yla biraz zaman geçirmek için birkaç saat ara veriyorum.”

Yirmi Yedinci Bölüm

Baltimore, Maryland, 18 Mart Salı, 01.45

Ben öldüm, diye düşündü Robinette bir top gibi kendi içine kıvrılırken. Gerçekten ölmediğini biliyordu ama şu anda ölmüş olmayı kesinlikle istiyordu. *Fletch beni zehirledi.* Başka bir açıklaması yoktu. Bu, etkisi kısa sürede geçen sakinleştiricilerden değildi. *Ve Fletch formülü aldı ve gitti. Ben bittim. Hiçbir şey kalmadı.*

“Todd?” Lisa kapıyı iterek girdi çünkü Fletch kapıyı kilitlemekten çıkmıştı. “Sen iyi misin?” diye sordu. Sonra, birden, endişesi yerini iğrenmeye bıraktı. “Sen sarhoşsun.”

“Hayır. Sarhoş değilim.”

“O zaman bu ne?”

Robinette göz ucuyla Lisa’nın elindeki boş içki şişesini görebiliyordu. “Benim değil.” Onu Fletch bırakmıştı. *Lisa’yla başımı derde sokmak için...* Bu, suratına attığı son tokattı.

“Bana yalan söyleme Todd. Şimdi hangi skandalın gazetesine haber olacak ve daha başlamadığın politik kariyerini mahvedecek? O bar kavgasını daha yeni toparladım. Lanet olsun, bıktım senden.”

Hiçbir şeyi toparladığı yoktu. O davadan kurtulmasını sağlayan Brenda Lee’ydi. “Ben de senden...”

Lisa onun yaralı kolundan tuttu ve çekti, onu ayağa kaldırmaya çalışıyordu. Robinette böğürerek kustu. Yeni Manolo ayakkabılarının üstüne... Yani dünyada hâlâ biraz adalet vardı. “Bunu bilerek yaptın.” diye tısladı Lisa. “Eğer benden bıktıysan neden çağırдың?”

“Kimse kalmadı.” dedi, düşüncelerini toparlayamıyordu. Susması gerektiğinin farkındaydı ama kendini durduramıyordu. “Brenda Lee’den başka kimse kalmadı. O beni taşıyamıyor.”

Uzun süren bir sessizlik oldu. “Senden nefret ediyorum.” dedi Lisa sesi hıçkırıqlarla kesilerek.

Robinette onu ağlatmıştı. Güzel... Uyandığında daha kötüsünü yapacaktı. Eğer hayatta kalabilirse... “Yalnızca beni

eve götür.” Polisler yakında buraya doluşurdu. Lisa’yı aramadan önce Brenda Lee’yi aramıştı. Lee onunla evinde buluşacak ve olaylar yatışana kadar dinlenebileceği güvenli bir yere götürecekti. Brenda Lee güvendiği son kişiydi.

Hunt Valley, Maryland, 18 Mart Salı, 11.45

“Önce iyi haberleri mi istiyorsun, kötü haberleri mi?” diye sordu Stevie, cep telefonunu kapatıp konsolun üzerinden onun elini tutarken. Teğmen Hyatt aradığında, Daphne’nin çiftliğine giden yolu yaralamışlardı. Konuşmanın tonuna bakılırsa kötü haberler çoğunluktaydı. Ama şu anda gerçek anlamda üzgün olmak zordu. Stevie onun yanında oturuyordu, el eleydiler. Clay neredeyse umudunu kaybetmişken nihayet birlikte, kendi yollarına gidiyorlardı.

“Önce iyi haberler...” diye mırıldandı.

“Joseph’in ajanları Robinette’in Virginia üzerinden geçen rotasıyla ilgili bir bağlantı bulmuşlar. Pazartesi günü sabah saatlerinde Newport News’teki bir ev ateşe verilmiş. Ev Michael ve Winnifred Westmoreland çiftine aittir. O sırada evde değillermiş ama olsalardı ifaiyeciler onların oradan canlı çıkabileceğini sanmıyorlarmış. Bayan Westmoreland tekerlekli sandalye kullanıyormuş.”

“Korkunç... Ama şaşırtıcı olmadı. Bağlantı nerede peki?”

“Michael Westmoreland, Jr. Robinette’in silah arkadaşı değilmiş ama onunla aynı dönemde, aynı askeri kamptaymış. Görünüşe göre bir bilgisayar gurusu ve Filbert Pharmaceutical Laboratuvarları’nın güvenlik şefi. Göz rengi Bir Numaralı Davetsiz Misafir’le uyuyor. Yani artık elimizde bir isim var.”

“Westmoreland adına bir uçak bileti bulabilmişler mi?”

“Hâlâ üzerinde çalışıyorlar. Robinette’in, ailesini öldürmeye kastetmiş olması, Westmoreland’in Henderson’a Robinette’i indirmesi için yardım etmesine neden olmuş olabilir.”

“Mantıklı. Kötü haberler neler?”

“Robinette’in sigara izmariti ortalarda yok.”

Clay ona hızlı ve şaşkın bir bakış fırlattı. “Ne? Nasıl yani?”

“Kimse bilmiyor. Orada yokmuş işte. Kaybolmuş olabilir, özellikle de o ara izne ayrıldığını ve dosyanın kapatıldığını göz önünde bulundurursak... Laboratuvarın onu atmış olabileceğinden de şüpheleniyorum. Ya bilerek delil odasından götürülmüş ya da bilerek ‘kaybedilmiş’ olabilir.”

“Siktir!”

"Biliyorum. Ama Robinette'in -pek de onurlu olmayan yöntemlerle elde etmemiz için- bize pek çok DNA örneği bıraktığından eminim."

"Peki ya bu kaba kuvvet kullanarak dişlerini dökmek anlamına geliyorsa?"

"Onu geberteceğimi söylemiştim, değil mi?"

Clay kıkırdadı. "Doğru, söylemiştin. Değneğin de bu konuda sana yardımcı olur." Kendini mutluluk sarhoşluğuna bırakmadan dikiz aynasına baktı ve gözüne bir şey takıldı. Biri si onları takip ediyordu. Takip etmesi gereken kişi haricinde başka biri... Joseph, Clay ve Stevie'yi güvenle çiftliğe ulaştırana dek onların arkasını kollaması için Deacon Novak'ı görevlendirmişti. Deacon'un kırmızı SUV'si iki araba arkada net olarak görünüyordu. Bu yeni arabaysa küçük bir sedandı. Gümüş renkli, dört kapılı, en az yedi sekiz yaşında bir Hyundai.

"Ne oldu?" diye sordu Stevie, Clay'in ani değişimini fark etmişti.

"Ziyaretçimiz var. Bana bir iyilik yap ve başını eğ. Lütfen!"

Stevie ona ters ters baktı ama koltuğuna gömüldü, bu esnada silahını çekiyordu. "Çok mu uzakta?"

"Hayır, ondan kurtulacağız. Novak'ı ara. Ona üç yüz metre geriden takip etmesini söyle. Biz bir sonraki çıkıştan ani bir çıkış yapacağız. Hyundai'nin bize yetişemeyeceğini umuyorum ama her halükârda Deacon'un bizimle olmasını istiyorum."

Stevie söyleneni yaptı ve Clay bir sonraki çıkışa olan mesafeyi hesapladı. Son ana kadar bekledi ve direksiyonu birden çıkış rampasına doğru kırdı, arkasından çalan kornaları duymazdan geldi ve çıkışı kaçıran Hyundai'nin plakasına baktı. Novak'ın kırmızı SUV'si normal hızında çıkışa girmiş ve arka-larından gelmişti.

"Ondan kurtulduk." dedi Clay memnuniyetle. "Artık dik oturabilirsin."

Stevie hafifçe sıçararak doğruldu. "Plakasını aldın mı?"

Eğer ona söyleseydi Stevie kendini sürücüyü araştırmak zorunda hissedecekti ve Clay Stevie'nin oyuna dâhil olmasını istemiyordu. *O güvende olmalı.* En azından tam anlamıyla iyileşene dek... Ve Clay onun bu süreci Cordelia'yla geçirmesini istiyordu, 'yapması gereken şeyleri' yaparak başını belaya sokmasını değil. Bu yüzden yalan söyledi. "İşe yarayacak kadarını göremedim. Demin yerinden sıçradın. İyi misin?"

Stevie'nin ona attığı sert bakış bu ani konu değişimini yemediğini gösteriyordu. "Çıkışa girdiğimizde omzumu kapıya çarptım. Geçer birazdan. Çiftlikten ne kadar uzaktayız?"

“Yirmi dakika kadar... Koltuğunu yatır, dinlen biraz.”

Keskin bir bakış daha... “Ben senin bebeğin değilim Clay. Beni korumana ihtiyacım yok.”

“Biliyorum.” dedi Clay sessizce. “Ama *benim* seni korumaya ihtiyacım var. Senin canının yandığını görmekten nefret ediyorum.”

“Ben de öyle... Ama ya şu bacağımla tekrar kullanabilirsem ve eski işimi geri alırsam? Ya aktif görevime geri dönersem? Bunu kabullenebilecek misin?”

“İki yıldır bunu kabullenerek yaşıyorum.” Clay ona baktı, Stevie gözlerini endişeyle kısmıştı. “Senden asla polislik yapmanı istemeyeceğim Stevie. Bu, senin bir parçan.”

Stevie’nin yüzü rahatladı ve Clay bakışlarını yeniden yola çevirdi. “Senin neden bir parçan değil?” diye sordu Stevie, sesindeki merak hakikiydi. “Demek istediğin, neden artık bir polis değilsin? Ne değişti? Neden DC Polis Departmanı’ndan ayrıldın?”

Clay omuz silkti. “Yıllarca Deniz Kuvvetleri’nde görev yapmıştım, onlar benim için canlarını feda ederlerdi ve ben de onlar için aynısını yapardım. Sonra geri geldim ve ilk iş olarak polis akademisine başvurdum. Başarılı ve iyi bir polis tarafından yetiştirildim. Babamın arkadaşları başarılı ve iyi polislerdi. İşlerinde çürük elmalar olduğunu biliyordum ama onlardan biri için çalışmayı hiç ummamıştım. En azından işe başlar başlamaz...”

“Patronun yoldan çıkmış biri miydi?”

Bir kez başını salladı. “Piçin tekiydi. Başka şansım yoktu.”

“Yani oradan öylece ayrıldın.”

Stevie’nin dudaklarından *oradan öylece ayrıldım* sözcükleri dökülmemişti ama Clay onları duymuştu. “Tam olarak değil.”

“O zaman İç İşleri’ne gittin.”

“En başta değil ama sonra buna mecbur kaldım. IA’yla konuşmalarım bana bir çıkış yolum olduğunu göstermişti ve babam da hâlâ ekipteydi ama emekliliği yaklaşıyordu. Patronumun üst mevkilerde arkadaşları vardı ve ben babamın kariyerini berbat etmek istemiyordum. Elimde kanıt olana kadar bu işi bir kenara bıraktım.”

“Ne yaptın?”

“Patronumu takip ettim, karanlıkta çalışan şirketlerden rüşvet aldığını fotoğraflarla belgeledim. Bu benim için sürpriz olmamıştı çünkü bunu yaptığını zaten biliyorum. Şaşırdığım şey yerel bir uyuşturucu taciriyle çalışıyor olmasıydı. Büyük çaplı bir uyuşturucu anlaşmasının zaman ve mekânını tespit

ettikten sonra bunu fotoğraflarla desteklemem IA'nın ilgisini çekti. Patronum yakalandı. Kısa bir süre içeride yattı."

"Ve sonra teşkilattan ayrıldın mı?"

"Hemen değil. Hiçbir temiz polis etrafında kirli polisle-ri istemez ama bir kez IA'ya konuşursan etrafta sana güvenen kimse kalmaz."

"Bunu biliyorum." diye mırıldandı Stevie ve Clay iç geçirdi.

"Bildiğini biliyorum. Ama ben sonuna kadar direndim; ta ki başka bir kirli polis patronumdan boşalan koltuğu doldurana dek... Bir devriye polisi olarak yozlaşmayı durdurabilmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve kime güvенеbileceğimi bilmiyordum. Ve kimse bana güvenmiyordu. O noktada arkamı kollayacak kimsem yoktu ve birkaç kez işler pisleşti. Böylece teşkilattan ayrıldım ve özel sektöre geçtim. Zengin müşterilerim oldu ama maliyetini karşılayamayacak pek çok kişiye de yardım ettim." Sesindeki savunmaya geçen tınıyı kendisi de duymuştu. "Hikâyem bu kadar."

"Sen kendi savaşlarını seçiyorsun." dedi Stevie sessizce. "Üzerinde üniforman varken ulaşabildiğin hedeflere benzer bir hedefe ulaşabiliyorsun. Hizmet ediyor ve insanları koruyorsun. Bunda yanlış olan bir şey yok."

Clay bir soluk verdi, o ana kadar ne kadar gergin olduğunun farkına varmamıştı. Stevie'nin cevabından bu kadar korktuğunun farkına varmamıştı. "Teşekkür ederim." dedi ve göz ucuyla Stevie'nin kederli gülümsemesini gördü.

"Belki de daha akıllıca olan yolu seçmişsindir." diye mırıldandı.

Clay irkildi. "Ben böyle bir şey söylemedim."

"Biliyorum. Ama kendi güvenliği için sakladığım kızımı görmeye gidiyoruz ve az önce takip edilmekte olduğum için hiç de güvenli olmayan bir şekilde otobandan çıkmak zorunda kaldık. Bir kez daha... Yani sen söylemiş olsan da olmasan da bu gerçeği değiştirmiyor."

Clay ona yanıt vermek için ağzını açtı ama Stevie camdan dışarı bakmak için vücudunu çevirmiş, derin düşüncelere dalmıştı. Clay onun sessizlik içinde düşünmesine izin verdi, Daphne'nin çiftliğine varana kadar başka bir şey söylemedi. Çiftliğin girişinde Joseph'in ajanlarının güvenlik kontrolünden geçtikten sonra Clay çiftliğin içindeki asfalt yola saparak polis şeritleriyle kaplanmış olay mahallinin etrafından dolaştı, önceki gece hayatını kaybeden iki ajanın acı dolu hatırası aklına gelmişti. Alec'in saldırıgana, büyük olasılıkla Robinette'e, ateş

açtığı yerin etrafında da olay mahalli olduğunu belirten şeritler vardı.

“İki ajan...” diye mırıldandı Stevie. “Öldüler.”

“Biliyorum.” diye karşılık verdi Clay. “Alec ve Ethan da sıradaydı.” Ve sonra Robinette kapıdan geçmeye çalışacaktı. Cordelia’yı almak için... Clay bunu sesli söylemedi. Buna gerek de yoktu. Stevie’nin yüzünden bu okunuyordu.

Stevie koltuğunda doğruldu ve çenesini kaldırdı. “Ama ne onlara ne de Cordelia’ya bir şey olmadı. Onun durumu iyi çünkü herkes işini iyi yaptı ve sen güvenlik işini çok iyi planladın.”

Clay’in göğsüne bir sıcaklık yayıldı, olabilecek şeyleri düşünürken içini kaplamaya başlayan buzlar erimişti. Cama uzanarak klavyeye şifreyi tuşladı, sonra açılan kapıdan içeriye girdi. Ajan Novak dışarıda kalmıştı, sahil evinde yaptığı gibi arabasını çapraz park etmişti. Clay arabasını ahırın önüne bıraktı ve motoru kapattı, etrafını ve yeni yerleştirilen kameraları inceliyordu. Nergisler hâlâ sarı sarı parlıyordu. Uzun zaman önce solmuş olmaları gerekiyormuş gibi görünüyorlardı, Clay onları son gördüğünden beri sanki haftalar geçmişti. Tüm bunların üzerinden yalnızca üç gün geçmiş olması imkânsız gibiydi. “İşte geldik.”

Stevie etrafına bakarak başıyla onayladı. “Kapılar, çitler, kameralar, özel bir giriş yolu... Dediğin kadar varmış.” Araçtan çıktı ve derin bir soluk aldı. Ve kulak verdi.

“Neyi dinliyorsun?” diye sordu Clay.

“Hiçbir şeyi...” Stevie ona dönüp gülümsedi. “Sessiz ve huzur dolu...”

Ve sonra bir çığlık, sessizliği paramparça etmişti. “Anne!” Cordelia tüm hızıyla koşarak ahırdan çıktı ve kendini Stevie’nin kollarına attı, neredeyse onu yere deviriyordu. “Onlara gelmene gerek olmadığını söyledim ama yalan söyledim. Seni burada istiyordum.”

Stevie onun çenesini kaldırdı. “Ne bu? Joseph amcan bana bundan hiç bahsetmedi.”

“Onlara *iyi* olduğumu söyledim.” Sonra dudaklarını bük-tü. “Ama değildim, gerçekten...” diye itiraf etti.

Stevie’nin gözleri doldu ve kesik kesik soluk aldı. “Ah, bebeğim! Bilmiyordum.”

“Biliyorum anne.” Cordelia ona sarıldı. “Sonra Emma teyze, Grayson amcanın büyükannemi, büyükbabamı ve Izzy teyzeyi buraya getireceğini söyledi. Ve getirdi, bu sabah adliye-ye gitmeden önce ama yine de keşke sen de burada olsaydın.”

Cordelia'nın yüzüne güneşli bir gülümseme yerleşti. "İşte şimdi burdasın!"

Stevie de ona gülümsedi, Cordelia'nın alnına düşmüş dağınık saçlarını kenara aldı. "Buradayım. Tüm gece burada olmayacağım, çünkü çalışmam gerekiyor ama şimdi birkaç saatimiz var, tamam mı?"

"Tamam. Gel." Stevie'nin elini tuttu. "Sana Gracie'yi göstermek istiyorum. O benim."

"Senin mi? Gerçekten mi?" Stevie onun kendisini ahıra götürmesine izin verdi.

"Gerçekten... Bayan Maggie eğer sen izin verirsen onu alabileceğimi söyledi. Benim olacaktım."

"Bu konuyu konuşmamız gerek tatlım. At sahibi olmak büyük sorumluluk ister."

"Bu hayır demek."

"Hayır, bu konuşacağız demek. Baba şu atı göster bakalım. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Clay onların yürüyerek uzaklaşmasını izledi, sonra Alec ve Ethan'la konuşmak için eve döndü, onlar da kendisiyle konuşmak için tepeden aşağı iniyorlardı. Ethan sakın görünüyordu. Acele etmiyordu. Bu iyiye işaretti. Ama Alec... Clay kendi oğlu gibi olmuş bu çocuğun başı dik, omuzları arkada yürümesini beklemişti. Dün gece o kimsenin yapamadığı şeyi yapmıştı. Robinette'i gerçekten bir kurşunla vurmuştu. Onu durdurmuştu. Belki geçici olarak, evet, ama onu durdurmuştu. Ama Alec gururlu görünmüyordu. Sinirli görünüyordu. Sinirliydi ama yaralanmamıştı. Clay sessizce şükran duaları okuyarak kollarını Alec'e doladı ve ona sıkıca sarıldı. "Sen iyisin." dedi sessizce ve geri çekilirken Alec'in yüzünü inceledi.

"Evet." diye mırıldandı Alec. "İyiyim."

"Gün boyu pazartesi sabahını aklında tekrar tekrar yaşadı." dedi Ethan ona sataşarak.

Clay, Alec'le göz göze geldi. "Hangi kısmını?"

"Hepsini..." Alec gözlerini devirdi. "Ama en çok o piçin göğsünü hedef alıp kolundan vurabilmemi..."

"O piç hareket hâlindeydi." diye belirtti Clay. "Biz yalnızca durağan hedefler üzerinde çalıştık. İlerde hareketli hedefler üzerine de antrenman yaparız. Sen kolayca halledersin."

"Umarım bir daha buna gerek kalmaz." diye fısıldadı Alec. Gözlerini kapadı. "Tanrı'm, bu çok..."

"Korkunçtu." diye tamamladı Clay, bunu elinden geldigince sakince söylemişti. "İlk kez devriye gezmeye çıktığımda

ellerim titriyordu. Etrafımızda uçuşan kurşunlar durulduğunda hasta olmuştum. Çoğumuz aynı durumdaydık.”

“Ben kusmuş olabilirdim.” dedi Ethan. “Eğer midemde kusabileceğim bir şey olsaydı. Çok gergindim, ciddi ciddi savaşmaya gittiğimizi bildiğimden hiçbir şey yiyememiştım.”

Alec’in gözleri fal taşı gibi açıldı ve önce Clay’e sonra Ethan’a baktı, yüzündeki ifadeyi görünce Clay onun da hasta olduğunu düşündü. “Siz ciddi misiniz?” diye sordu.

“Hiç bu kadar ciddi olmamıştım.” dedi Clay. “Birini vurmakta kahramanca olan hiçbir şey yoktur Alec. Senin durumunda kahramanca olan şeyse olayın sonucu. Cordelia güven-de.”

“Ve ben de buradayım, hâlâ nefes alıyorum.” dedi Ethan. “Sana teşekkür ettiğimde ciddiye dim.”

Utangaçlıkla karışık gurur yanaklarından gözlerine yayıldı. “Bir şey değil.”

Ethan sempatikçe gülümsedi. “Ve o pizzacı çocuk da normal soluk alma hızına döndüğünde sana teşekkür edecektir.”

“Dün geceyle ilgili tüm detayları istiyorum.” dedi Clay. “Güvenlik sistemlerinin nasıl çalıştığını en ince detayına kadar istiyorum. Ama sonra... İlk önce senden araştırmanı istediğim bir plaka var.” Alec’e Hyundai’nin plakasını verdi. “Otobanda bizi takip ediyordu. Şehirden ayrıldığımızdan beri bizi takip ettiğini düşünüyorum.”

“Federal kuyruğun bu plaka bilgisini aldı mı?” diye sordu Ethan irkilerek.

Clay aldığından emindi, çünkü Novak plakayı sormak için onu aramamıştı. “Muhtemelen... Novak’ın gözleri keskindir. Bunu Stevie’nin önünde tartışmak istemedim çünkü plakayı aldığımı bilmiyor ama Novak’ın da bildiğinden emin olacağım.”

“Hemen ilgileniyorum.” dedi Alec, tepenin arkasındaki eve koşarak.

O gittiğinde Ethan kaşlarını kaldırıp Clay’e döndü. “Pekâlâ, o nerede? Onunla tanışıp hakkında notlar almam gerek, yoksa Dana beni eve kabul etmeyeceğini söylüyor. Seni cinsel orucundan çıkaran kadınla tanışmak için yıllardır beklediğini söyledi.”

“Oruçta değilim.” diye karşı çıktı Clay. “Artık değilim.”

“Ve biz de bundan çok memnunuz.” Ethan bir kez ellerini çırpı. “Pekâlâ, ahırdaki ufaklık onun kızı mı? Çok sevimli bir çocuk bu arada. Senin Süpermen olduğunu düşünüyor.”

Clay aynı Alec gibi yanaklarının kızardığını hissetti. "Onu etkilemesi çok zor değil."

"A-ha!.. O plakayı ne yapmayı düşünüyorsun, yani Alec bulup çıkardıktan sonra?"

Clay ahıra doğru ilerlemeye başladı, Ethan onun bir adım arkasında kalmıştı. "Tam olarak aklından geçeni..."

Ethan irkildi. "Tek başına mı?"

"Seninle olmadığı kesin. Sana burada ihtiyacım var. Onları korumana... Yani evet. Tek başıma gidiyorum."

"Pekâlâ... Ama kullandığın o SUV'nin altına bir takip cihazı yerleştireceğim. Başın belaya girerse senin nerede olduğunu bilmek istiyorum."

"Adil bir anlaşma." Clay çiftliğin kapısını açtığı anda Izzy'yi bölmelerden birinin kapısına yaslanmış, gözlerini kapamış ve dudaklarını sıkı sıkı yummuş hâlde buldu. "Izzy?"

Izzy gözlerini açtı, ilk tepkisi ürkmek olmuştu. Sonra gülümsedi ve onlara doğru ilerledi, Clay gözlerindeki parlamanın sebebinin dökemediği gözyaşları olduğunu görebiliyordu. "Clay..." Parmak uçlarına kalkarak ona sarıldı ve onu yanağından öptü. "Teşekkür ederim." diye fısıldadı. "Onu koruduğun için... Bunun gerçek olmasına izin verdiğin için..." Güçlülkle yutkundu. "Bu benim umduğumdan çok daha fazla."

"Benim de..." diye fısıldadı Clay, sonra boğazını temizledi. "Sizinkiler nerede?"

"Maggie ve Emma evdeler, bu gece hepimiz burada kalabilelim diye Maggie'nin kullanmadığı yatak odasındaki kolları çıkarıyorlar. Ethan, Alec, Paige ve Emma'nın gelmesiyle dün gece herkese yetecek kadar yatağı kalmamıştı, bu yüzden annem, babam ve ben dün gece buradaki tüm heyecanı kaçırdık."

"Onlara kendi yatağımı vermeyi teklif ettim." dedi ethan. "Ama kabul etmediler, onların yüzünden kimsenin 'uyku tulu-ma girip yerde yatmasını' istemediklerini söylediler."

Izzy ona merhametle baktı. "Onlar öyleler. Onlarla tartışamazsın."

Clay kıkırdadı. "Stevie'nin inatçılığı sahiciymiş o zaman."

"Aynen öyle." dedi Izzy uzun uzun göğüs geçirerek, sonra yeniden gülümsedi, durmakta olduğu bölmeyi işaret etti. "İçerideler. Gidip bakın."

Clay, Stevie ve Cordelia'yı Gracie adlı atı fırçalarken buldu. Stevie tamamen buna odaklanmıştı, önemli olan her işte yaptığı gibi. Cordelia'nın yüzü mutluluktan bir yıldız gibi parlıyordu. *Onlar benimler*, diye düşündü, kalbi patlamaya hazır-

di. Onlarla ben ilgileneceğim. Onları ben koruyacağım. Ben seveceğim.

Codelia başını kaldırıp ona baktı. "Gracie annemi sevdi. Bak."

Clay ona gülümsedi. "Görebiliyorum. Stevie, seninle bir dakika konuşmam gerek."

Stevie fırçayı Codelia'ya verdi ve bölmeden çıkıp kendini Clay'in kollarına bıraktı. "Dikkatli ol." dedi Stevie ve dudaklarını ateşli bir şekilde öptü, Clay yerinden çıkacakmış gibi atan kalbinin gürültüsüne rağmen Codelia'nın kıkırdamasını duymuştu. "En azından Novak'ı yanına al." diye ekledi Stevie.

Öpücük Clay'in dikkatini dağıtmıştı. "Ne?"

"Şu 'göremediğin' plakayı kontrol etmeye gideceksin."

Clay'in yanında durmakta olan Ethan kahkahayı bastı. "Yakalandın ahbab."

Stevie elini Ethan'a uzatmak için geri çekildi. "Sen Ethan olmalısın. Yardıma geldiğin için teşekkürler... Bunun için sana tahmin edemeyeceğin kadar minnettarım."

"Sanırım tahmin edebiliyorum." dedi Ethan elini sıkarak. "Clay benim için yeterince kendini tehlikeye attı. Artık benim sıramdı. Ayrıca işin çoğunu da Alec yaptı."

Stevie gülümsedi. "Bunu duydum." Tekrar Clay'e döndü. "Plaka?"

Clay göğüs geçirdi. "Bana inanacağını düşünmemiştim ama denemeye değerdi."

"Ben de aynısını yapardım. Ne kadarlığına gidiyorsun?"

"Tahminen birkaç saat..."

Stevie onu bir kez daha öperek Codelia'yı neşelendirdi. "Döndüğünde senin için burada olacağım. Vurulmamaya dikkat et, ben de bu bacakla ezilmemeye çalışacağım."

"Anne!" diye çıkıştı Codelia, annesi bölmeye döndüğünde. "Gracie çok kibar."

"Seni duyuyorum ve sana inanıyorum Cordy ama o gerçekten çok büyük."

Codelia'nın minik sesi bölmenin duvarlarını aşmıştı. "Bir köpek o kadar da büyük değil anne."

"Evet." dedi Stevie alaycı bir sesle, "Bay Tanner'ın yavru köpeklerinden biri tamamen büyüse bile o kadar büyük değil."

Bölmenin dışında Izzy gülümsedi ve Ethan, Clay'e başıyla işaret verdi.

Clay yüzünde bir gülümsemeyle ahırdan dışarı çıktı.

Baltimore, Maryland, 18 Mart Salı, 15.15

Sam bilgisayarını kapattı. Sekiz yıl önce babası tarafından öldürülen kasiyer, arkasında bir kız bırakmıştı ve bir de erkek torun... Yaşadıkları mahalle orta sınıf olmaktan hayli uzaktı ama geçekundu semti de denemezdi.

Çocuğun annesinin hırsızlıktan dolayı hafif suç kaydı vardı; annesinin öldürüldüğü marketten yiyecek çalmıştı. Hâkim ona bir kilerde kamu hizmeti yapma cezası vermişti. Ve bundan sonra kadının ve oğlunun yaşam koşulları düzelmişti. Birisi bu kadına bir iş vermişti. O, Kayla Richards gibi okula geri dönmüştü. Çocuğun annesi artık bir dış hijyenistiydi ve ekonomik anlamda yaşamları iyi gibi görünüyordu. Ortalık yatıştığında, babasının o gün o işi yapmaya kimin zorladığını ve neden zorladığını bulduğunda Sam o kadından ve oğlundan nasıl özür dileyeceğinin bir yolunu bulacaktı. Ona ne söyleyeceği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Ya da Stevie Mazzetti'ye... Ne söylerse söylesin, bunu bugün yapmayacaktı. Montunu giydi ve evinin kapısını kapatmadan önce anahtarları aldı. Saat dörtte polis merkezinde Ruby, Kayla ve çizim uzmanıyla buluşacaktı. Ve sonra onu o gece The Rabbit Hole'dan dışarı sürükleyen adamın yüzünü görecekti. Bir buçuk gün boyunca uyumasına neden olan o adamdı. Muhtemelen babasını da o öldürmüştü. Ve bir şekilde babasını üç masum insanı öldürmeye zorlamıştı.

Apartmandan çıktı ve bir el omzuna dokunduğunda donakaldı. "Konuşmamız gerek Memur Hudson."

Siktir! Onların sorup durdukları tüm o sorular... Eşeledikleri mayınlardan endişelenmişti. *Pekâlâ... Elinizden geleni ardınıza koymayın. Ruby ve Kayla'dan uzak durun yeter.* Vücudunu hızla çevirerek dirseğini adamın midesine geçirdi, adamın şaşkınlık içindeki hırıltısı onu memnun etmişti. Hemen ardından bir sağ kroşe sallamıştı ama adam hazırlıklıydı, onu savuşturdu ve çenesine bir yumruk attı. Sam kısa bir süreliğine yıldızları görmek zorunda kalmıştı. *Bu kadar yeter.* Sam basamakları tırmandı, sıçradı ve adamın göğsüne bir uçan tekme atıp adamı yere yıktı. Silahını çektiğinde onun da aynısını yapmış olması-na şaşırmadı. "Silahını at." dedi.

Adam gülümsedi, bu arkadaşça bir gülümseme değildi. "Önce sen..."

Sam telefonunu buldu, körlemesine 911'i tuşladı ve arama tuşuna basmadan önce durakladı. "Bana bunun neyle ilgili olduğunu söyleyebilirsin, ya da destek ekiplerini çağırabilirim.

İki türlü de buradan hasara uğramadan kaçamayacaksın çünkü seni olduğun yerde vuracağım.”

Adamın siyah gözlerinde kötülük parlıyordu. Sam'den belki birkaç santim uzundu, kapı genişliğinde omuzları vardı ve bir savaşçı gibi duruyordu. Ya da bir asker gibi... Traş olması gerekiyordu ama siyah saçları düzgünce taranmıştı ve boğuşmalarına rağmen düzgün duruyorlardı. Göğsü çelikten bir duvar gibi sertti ve yumruğu bir balyozdan farksızdı. Sam'in dirseği yeni yeni kendine geliyordu ve tekmeyi savurduğu ayağı hâlâ uyuşmuş hâldeydi. Eksik bir dişinin olup olmadığına bakma dürtüsünü bastırmak için kendisiyle mücadele ediyordu. “Pekâlâ...” diye teşvik etti Sam. “Seni kim gönderdi?” Ona yaklaşırken kendi yüzüne de kötücül bir ifade yerleştirdi. “Ve Tanrı'ya yemin ederim, eğer o kadınlardan birine bile dokunduysan gerçekten özleyeceğin bir yerine ateş ederim.”

Adamın alnı şaşkınlıkla kırıştı, silahı aşağı inmemiştii. “Ne kadını? Ben bir kadının peşinde değilim. Ben, Stevie Mazzetti'yi bu akşamüzeri neden takip ettiğini öğrenmek istiyorum.”

Sam bu adamı nerede görmüş olduğunu hatırladı. “Sen bugün polis merkezinde onunla birlikteydin.”

Yüzündeki kötücül ifade geri dönmüştü. “Ben onunla git-tiği her yerde beraberim. Neden peşine takılmıştın Hudson?”

Mazzetti'nin koruması... Sam siyah SUV'nin otobandan aniden çıkışını hatırladı. Sürücüsü plakasını almıştı. Boştaki elini avucu dışarı bakacak şekilde havaya kaldırdı. “Silahımı bırakacağım. Lütfen sen de aynısını yap.” Silahı ayağının altındaki zemine değene dek aşağı indirdi.

Adam da aynısını yaptı ama aynı esnada cebinden telefonunu çıkarmıştı. “Henüz polisleri aramadın. Sana Stevie Mazzetti'yi neden takip ettiğini açıklamam için beş saniye veriyorum, yoksa ben arayacağım.”

“Önden buyur. Dedektif Fitzpatrick'le konuşmalarını söyle.”

Adamın gözleri ansızın kısılmıştı. “Bunu beklemediğimi kabul etmeliyim.”

Sam cevap veremeden önce karanlığın içinden kendini beğenmiş bir ses yükseldi. “Bana sorsan söylerdim.”

Sam ve adam birden o tarafa döndüler, Sam'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Çizgi romandan fırlamış gibi görünen bir sahneyle karşı karşıyaydı. Beyaz saçlı, uzun boylu, düğmeleri açık, yakaları rüzgârda savrulan siyah bir trençkot giyen bir adam karanlığın içinden çıkıyordu.

İlk adam gözlerini devirdi. “Novak...”

Novak sırtıttı. "Maynard..."

Yani demir yumruklu adamın adı Maynard'dı. Sam irkil-di, bu adı nerede duyduğunu hatırlamaya çalışıyordu ki sonra hatırladı. Pazar günü Maynard'ın evine girilmişti, boynu kırıl-mış olan iki polis orada bulunmuştu.

"Buraya gelmen biraz uzun sürdü sanki." diye söylendi Maynard.

Novak omuz silkti. "Bir saatten fazladır buradayım. Yanımdan geçip gittin."

Maynard kaşlarını çatı. "Nerede?"

"Çöp konteynerinin arkasında. Trençkot giymemin tek sebebi moda değil, takdir edersin ki. Karanlığa karışabiliyo-rum."

Sam başını sağa sola salladı. "Kimsin sen?"

Novak ona yaklaştı, bir eliyle rozetini gösterirken diğeriyle trençkotunu kenara çekip silahının hâlâ kınında olduğunu gösteriyordu. "Özel Ajan Deacon Novak, FBI ve VCET'ten... Bu da Clay Maynard, kendisi Dedektif Mazzetti için çalışan bir özel dedektif." Maynard'a döndü. "Karşında duran Memur Hudson bu sabah bir şikâyet formu doldurdu. Sekiz yıl önce kendisine yapılan bir saldırı... Mart'ın 14'ünde... Bir barda ilaçla uyutulmuş ve bir buçuk gün sonra garip bir otel odasında ne kadar süredir baygın olduğunun farkında olmadan uyan-mış."

Maynard, Novak'a dik dik baktı. "15 Mart'ta gün boyunca uyuyor muymuş? Neler oluyor lan?"

"Benim aklımdan da bunlar geçiyor." dedi Novak. "Ve Memur Hudson'ın ifadesini alırken JD Fitzpatrick de aynısı-nı düşünmüş. JD onların özel olarak kendisini istediklerinden bahsetti."

"Onlar?"

"Avukatım, Thomas Thorne," dedi Sam, "ve arkadaşım, Medikal İnceleme'den Ruby Gomez, şikâyetimi yaparken benimle birliktelerdi."

"Aynı zamanda saldırının bir tanığı da onlarla beraber-miş." dedi Novak. "Kayla Richards adında biri."

"Ruby ve Kayla'nın dokunmamı istemediğin o iki kadın olduğunu düşünüyorum, eğer yanılmıyorsam." dedi Maynard ve Sam başıyla onayladı. Maynard ensesini ovuşturdu. "Sakince konuşabileceğimiz bir yere gitmeyi öneriyorum."

Sam önce ona, sonra diğer adama baktı. "Tamam."

18 Mart Salı, 15.30

Clay, Hudson'ın oturma odasındaki kanepede otururken parmaklarını esnetti. Hudson mutfığa gidip gözden kaybolmuştu, daha sonra elinde iki buz torbasıyla geri geldi. Birini Clay'e uzatıp diğerini kendi çenesine koydu.

Clay buz torbasını eline koyunca ürperdi. "Kaya gibi bir çenen varmış Hudson."

Hudson'ın gülümsemesinden eğlenmediği belliydi. "Annem her zaman taş kafalı olduğumu söylerdi. Ajan Novak, rica etsem gözlüklerini çıkarır mısınız? Konuştuğum kişinin gözlerini görebilmek isterim." Novak omuz silkerek söylenilene yaptı. Novak'ın acayip göz rengini incelerken Hudson'ın gözleri düşünceli bir biçimde kısılmıştı, sonra o da omuz silketti. "Bugün gitgide garip bir hâl alıyor." diye mırıldandı. "Bay Maynard, esas sorunuza dönecek olursak, Dedektif Mazzetti'yle konuşmak için onu takip ediyordum. Yalnızca konuşmak için..."

"Onu nasıl budunuz da takip etmeye başladınız?" diye sordu Novak.

"Bu sabah merkezdeydim, Fitzpatrick'e ifademi verdikten sonra Mazzetti'yi onun yanında gördüm." Hudson, Clay'i işaret etti. "Ve yanlarında birkaç kişi daha vardı. Onunla konuşmam gerektiğini biliyordum, bu yüzden o ikisi merkezden ayrılana kadar bekledim ve onları takip ettim."

"Onunla ne hakkında konuşmak istiyordunuz?" diye sordu Clay.

"Sekiz yıl önceki 15 Mart'ı... Kocasının ve oğlunun öldürüldüğü günü... Benim yaşamadığım günü..." Hudson küçük oturma odası boyunca hızlı adımlarla dolandı, sonra durdu, arkasını döndüğünde onların dik bakışlarıyla karşılaştı. "Şikâyetimde belirtmediğim kısım şuydu, otel odasında uyandığımda elimin hemen yanında bir silah vardı. Yeni ateşlenmişti. Ne yapmış olduğumu bilmiyordum. Tüm rapor edilmiş suçları kontrol ettim, tüm hastanelere silahla yaralama vakalarını sordum ama hiçbir şey bulamadım."

"Silah nerede?" diye sordu Novak.

"Balistik'e teslim ettim. Bir eşleşme buldular. Olaydan birkaç ay sonra Severn Nehri'nden çıkarılan, kimliği belirlenemeyen bir adama ateş edilmiş. O adamın otopsi raporunu almak için Medikal İnceleme'nin ofisine gittim. Ruby Gomez'le orada tanıştım. Yanımda bulduğum silahla öldürülmüş olan kişi babamdı. John Hudson..."

Clay ve Novak temkinlice birbirlerine baktılar. "Siz," dedi Clay, "babanızı öldürdüğünüzü mü düşündünüz?"

"İlk önce evet... Babam bir uyuşturucu bağımlısıydı. Annemi döverdi. Ondan nefret ederdim ama onu öldürebileceğime inanmıyordum. Onu öldürdüğümü hatırlamıyordum. Ama bir buçuk gün boyunca uyumuştum ve hiçbir şey hatırlamıyordum."

"Böylece bir avukata danışmaya mı karar verdiniz?" diye sordu Novak. "Ne zaman? Neden?"

"Ben danışmadım. Ruby pazar günü için bana bir randevu ayarlamıştı ve ben de gitmeye karar verdim. Thorne bana güzel tavsiyelerde bulundu. Şu anda o olmadan burada FBI'ya konuştuğumu bilse ağzıma sıçardı."

"Onu bekleyebiliriz." diye bir teklifte bulundu Novak.

"Hayır. Ben bu işle daha fazla uğraşmak istemiyorum. Benim ilaçlandığımı gören bir tanıgım ve merkezde bizi beklemekte olan bir çizim uzmanım var. Bana o ilacı verenin kim olduğunu bilmek istiyorum. Çünkü aynı kişi muhtemelen babamı da öldürdü."

"Bunun Stevie Mazzetti'yle ne ilgisi var?" diye sordu Clay.

Hudson yeniden odanın içinde dolaşmaya başladı. "Silahın yanı başımda bırakılmış olması bana mantıklı gelmiyordu. Eğer babamı, torbacılardan biri öldürdüyse beni olaya dâhil etmelerine gerek yoktu. Daha büyük bir şey olmak zorunda olduğunu biliyordum. Ve aynı gün olan başka bir olay yeterince büyüktü."

"Paul Mazzetti ve oğlunun öldürülmesi..." diye mırıldandı Clay.

"Ve marketteki kasiyerin..." dedi Hudson acı acı. "Onu da unutamıyorum. Ruby ile birlikte soygunun kamera kaydını izledik. O gün o üç kişiyi vuran adamın babam olduğuna ikna oldum."

Clay'in göğsü sıkışıyor. "O cinayetleri işleyen adamı yakaladılar. Müebbet yedi."

"Birini yakaladılar ama ben doğru kişiyi yakaladıklarını düşünmüyorum. Videoda markete giren kişi aynı babam gibi yürüyordu. Ve benim şapkamı takıyordu. O şapka, eşyaları ve benim uyuşturulduğum barın kibrit kutusuyla birlikte cumartesi günü bana gönderildi. Aynı gün Mazzetti saldırıya uğradı; hem de iki kez... Tesadüf mü? Hassiktir oradan!"

Clay başını sağa sola salladı, detaylar gözardı edilemeyecek kadar örtüşüyordu. "Şaka yapıyor olmalısınız."

“Keşke yapıyor olsaydım. Bu bir kâbus. Babam ortadan kaybolduğunda bir yerlerde aşırı dozdan öldüğünü ya da yanlış bir insanı kızdırdığını düşünmüştüm. Bu... Bu benim tahmin ettiğimden çok daha kötü. Bu, annemi çok üzecek. Stevie Mazzetti ve market kasiyerinin ailesinin hayatları çoktan cehenne-me dönmüş durumda.”

“Neden bunu JD Fitzpatrick’e anlatmadınız?” diye sordu Novak.

“Çünkü bana ilaç veren adamın kimliğini bulana kadar tüm bunlar bir varsayımdan ibaretti ve silah da bendeydi. Ben bir polisim Novak. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirim. Son zamanlarda mantar gibi türeyen kirli polislerden sonra insanların beni de sorgulamadan suçlu ilan edeceklerini düşündüm. Thorne bana resmî şikâyetle bulunmamı tavsiye etti, bu şekilde elime geçen her delili kullanabilecektim.”

“Babanızın neden o marketi soyup o üç kişiyi öldürdüğünü düşünüyorsunuz?” diye sordu Novak.

“Ruby ile birlikte marketin video kaydını incelediğimizde babamın telefonundan bir fotoğrafa bakmakta olduğunu fark ettik. Benim fotoğrafımdı, ertesi sabah uyandığım otel odasındaki bir sandalyeye bağlanmışım.”

“Babanızın marketi soymaya zorlandığını düşünüyorsunuz.” dedi Novak.

Hudson güçlkle yutkundu ve konuştuğunda sesi titriyordu. “Onun cinayete zorlandığını düşünüyorum. Marketten para çalmadı. Ama Paul Mazzetti’nin kesin olarak öldürmeye çalıştı.”

“Babanızın Paul Mazzetti’yle bir bağlantısı var mıydı?” diye sordu Novak. “Uyuşturucu suçlamalarında onun davasına bakmış olabilir belki?”

“Hayır. Babam iki kez hapse girmişti, biri anneme saldırdığı için ve diğeri de hırsızlıktan... Ama iki davanın da Paul Mazzetti’yle bir ilgisi yoktu. Hiç mantıklı gelmiyor.”

Aman Tanrım! Sam’in söyledikleri parça parça Clay’in aklına tesir ediyordu. Birden her şey yerli yerine oturdu. Midesi alt üst olmuştu, midesini yakan öfke gırtlığına yükseliyordu. Her şey, korkunç bir şekilde mantıklıydı. Aklının odalarında Stevie’nin kızgın ve tıkanmış sesini duydu. *Ve ben de bunu yedim. Robinette’in beni manipüle etmesine izin verdim, hem de tüm kalbimle bunu onun yapmış olduğunu bilmeme rağmen...*

Bu seni sinirlendirmişti, demişti Clay ve Stevie’nin sesi yalpalamıştı. Bu yüzden durmadan dosyanın yeniden açılması için uğraşıyordum. Bu Robinette’in yanına kâr kaldı. Saklanmakta

olduğu mağaradan şimdi mi çıkıyor, Levi'yi öldürdüğüm için benden intikam almaya mı çalışıyor? Bu korkunç. Herif delinin teki.

Hayır, deli değildi. Ve bu, Robinette'in kurban ettiği günah keçisi olarak sunduğu oğlunun intikamı da değildi. "Yüce Tanrı'm!" diye fısıldadı Clay ve kafasındaki her şey artık çok netti.

"Ne?" diye sordu Novak. "Clay, yüzün kireç gibi olmuş. Sen iyi misin?"

Clay hafifçe başını sağa sola salladı. "Hayır." Bundan sonra asla iyi olamayabilirdi. *Stevie sekiz yıl boyunca* oğlunun ve kocasının tesadüfî bir olay sonucunda öldürüldüğüne kendini inandırmıştı. *Sekiz yıl boyunca* oğlunun yanlış yerde yanlış zamanda olmasının suçluluğunu üzerinde taşımıştı, çünkü çok meşgul olduğu için o gün onu kreşten alamamıştı. Todd Robinette'i cinayetten içeri attırmak için uğraşmakla meşguldü. Ailesini kaybetmenin verdiği şok ve tarifsiz acıyla bir kenara attığı bir uğraşı... Şimdi gerçeği öğrendiğinde ne olacaktı? Ailesinin bilinçli bir şekilde öldürüldüğünü öğrendiğinde... Robinette'in peşini bırakması için öldürüldüğünü öğrendiğinde... Başka türlü Robinette'in peşini bırakmayacağı için öldürüldüğünü öğrendiğinde... Bu onu mahvedecekti.

Clay yavaşça ayağa kalktı. "Hudson'ı merkeze götürmemiz gerek. Tanığının gördüğü kişiyi tam olarak anlatması gerek." Çizim uzmanı Robinette'in bir resmini çizecekti. Clay'in bundan şüphesi yoktu. *Ve sonra o O.Ç'yi öldüreceğim. Kafasını gövdesinden çıplak ellerimle sökeceğim.* Sonucunda ne olursa olsun, *sikimde değil.*

18 Mart Salı, 16.30

Sam, Ruby ve Thorne'u o sabah çizim uzmanını davet ettikleri konferans salonunun dışında beklerken buldu. "Kayla nerede?" diye sordu.

"İçeride, çizim uzmanı Memur Damon'un yanında." dedi Ruby. "Randevularının arasında yalnızca birkaç dakikası vardı, ben de onlara bir an önce başlamalarını söyledim."

Thorne önce ona, sonra arkasındaki iki adama baktı ve kaşlarını çatı. "Onlara her şeyi anlatmışsın." dedi düz bir sesle. "Beni beklemeden..."

"Anlattım." diye onayladı Sam. "Yardımların için minnettarım. Gerçekten... Ama anlatmamın zamanı gelmişti. Ve bu ikisi Kayla'nın o gece kimi görmüş olduğunu bildiklerini düşünüyorlar."

Thorne ilk olarak Maynard'a baktıktan sonra bakışlarını Novak'a çevirdi, onları gördüğüne şaşırmamış gibiydi. "Er ya da geç tanışacağımızı tahmin ediyordum. Ağzınızdaki baklayı çıkarmaya ne dersiniz? Kayla'nın kimi gördüğünü düşünüyorsunuz?"

Maynard başını hayır anlamında salladı, ifadesi renksizdi. "Henüz değil." En azından Maynard neredeyse normal görünüyordu, hiç değilse fiziksel olarak... Daha önce yüzü bembeyaz olduğunda Sam onu çok zorladığını ve onda kalıcı bir hasar bıraktığını düşünmüştü. Neyse ki durum bu değildi ama her ne ise oldukça kötü görünüyordu. Sam kötü haber alan pek çok kişiyle karşılaşmıştı ama hiçbiri Maynard kadar kötü görünmemişti.

"Müvekkilinizin saldırıdan şikâyetçi olmasını sağlayarak akıllıca bir iş yapmışsınız." dedi Novak Thorne'a. "Gergin bir durumu pasifize edip kendini güvenilir kılmasını sağlamışsınız."

Sam, Ruby'nin parmaklarını çenesinde hissettiğinde geri sıçradı. Ruby, Novak'a öfkeyle baktı. "Ona siz mi vurdunuz?"

"Ben vurdum." dedi Maynard. "Ama önce o başlattı."

"Siz erkekler çocuklardan betersiniz." dedi Ruby. "En azından çenene buz koysaydın bari."

"Koydum." dedi Sam, gülümsüyordu çünkü Ruby annesi gibi konuşuyordu. "Ben iyiyim Ruby."

"Sizin ve Bayan Richards'ın peşinden geldiğimi düşündüğü için endişelenmişti." diye ekledi Maynard. Sesi bir tenekenin içinden geliyormuş gibiydi, sanki kelimeleri göğsünden zorla çıkarıyordu ama sözcük seçimi yerindeydi.

Ruby'nin yumuşayan bakışları Sam'in başına gelecekleri çabucak anlamasına yol açmıştı. "Bu çok tatlı."

Sam yanaklarının kızardığının farkındaydı ve ne cevap vereceğini bilmiyordu ki konferans odasının açılan kapısı onu kurtardı. Çizim uzmanı arkadaşı Damon'un yüzünde tuhaf ve tedbirli bir ifade vardı, karşısındaki kalabalığı görünce gözlerini kırptırdı. "Bunu görmek isteyeceğinizden eminim." dedi.

İnsanlar içeri girerken Kayla'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Sam onun omzunu sıvazladı. "Sen iyi misin?"

Başını evet anlamında salladı. "Umarım iyi tarif edebilmişimdir. Çizim uzmanı biraz şaşırmış görünüyordu."

"Bir bakalım." dedi Maynard gergin bir sesle. Bu özel dedektif her konuda gergin duruyordu, sanki her an patlamaya hazırdı. Novak da bunu fark etmiş olmalıydı ki elini Maynard'ın

kolunun üzerine koymuştu. Damon çizim defterinin kapağını çevirdi ve çizdiği resmi herkese gösterdi.

Odanın orta yerine bir bomba düşmüştü.

Thorne'un ağzı açık kalmıştı. Novak bir küfür savurdu. Ruby korkusunu bastırmak için eliyle ağzını kapamıştı. Ve Maynard öne savruldu, sadece bir sandalyeyi tekmeleyebilmişti çünkü Novak ve Thorne onu erkenden yakalamışlardı. Sam öne eğildi. *Ah... Ah, hayır!* Resmin kime ait olduğunu algılamak Kayla'nın tarif ettiği bu yüzün anlamını ve odayı dolduran korkunun sebebini anlamıştı. Ruby yüzünü onun göğsüne gömdü, sessizce ağlıyordu. Sam saçlarını okşadı ama onu rahatlatamıyordu. *Sürekli bu işin daha da kötüye gidemeyeceğini düşünüyorum.* Ama görünüşe bakılırsa buna engel olamıyordu.

18 Mart Salı, 18.45

Stevie duraksadı, anahtar kartını Peabody Otel'deki odasının kapısına tutmuştu. Omzunun üzerinden Joseph'e baktı, normal görünüyordu. Tamamen, soğukkanlı bir biçimde normal görünüyordu. Fakat değildi. Stevie yolunda gitmeyen şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Ama bir şeylerin yolunda gitmediği kesindi. *Clay olamaz.* Eğer o yaralanmış olsaydı Joseph onu Clay'in yanına, acil servise götürürdü. "Sorun ne?" diye sordu. "Tanrı'ya yemin ederim Joseph, eğer..."

Joseph teslim olarak ellerini havaya kaldırdı. "Bana seni buraya getirmem söylendi, ben de getirdim. Sen odana giriyorsun, ben odama giriyorum. Novak ve Coppola dün geceki pozisyonlarında bekliyorlar. Her ihtimale karşı..."

"Pekâlâ... Getirdiğin için sağol." Stevie kartını kapıya okuttu ve içeri girdi, işe koyulmadan önce hızlı bir duşa vakti olduğunu düşünüyordu. Robinette'in eşinin ölümünü ilk kez araştırırken sorguladığı tanıkları aklından geçirdi. İçlerinden an azından birini bu gece görmek için vakti vardı. Başlamak için...

Durdu, çiçeklerin çarpıcı kokusu içini doldurmuştu. Clay odayı güllerle donatmıştı. Akla gelebilecek her renkte düzinelerce gül vardı. Cordelia olsaydı ön odadaki masanın 'süslü' olduğunu söylerdi. Beyaz bir keten örtüyle kaplanmış, üzerine porselen, gümüş ve cam kadehler bırakılmıştı. Gümüş bir buz kovanında bir şişe şampanya yatıyordu. Stevie'ye ayrılmış tabağın üzerinde bir tek gül vardı. Stevie gülü dikkatlice aldıktan sonra üzerinde hiç diken olmadığını fark etti. Clay onları tek tek sökmüştü. Gülü kokladı, sonra başını kaldırdığında onu

yatak odasının kapısında kendisini izlerken buldu. "Seni özledim." dedi Stevie sessizce.

Clay gülümsedi. "Senin için küveti doldurdum. Bugün ata bindikten sonra güzel bir banyoya ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Stevie güldü. "Yarın muhtemelen daha kötü olacak."

Clay gözlerini kırıştırdı, bakışlarındaki duygu o kadar hızlı geçmişti ki Stevie neredeyse ıskalayacaktı. "Sana bir masaj daha yaparım. Yarına hiçbir şeyin kalmaz."

Stevie ona doğru ilerledi, kendisini sıkıca saran kollara bıraktı, o kadar sıkıydı ki aldığı nefesi yutmuştu. "Bütün bunlar ne için? Çiçekler ve bu masa?"

"Seni bir yemeğe çıkarmak istediğimi fark ettim." dedi kısık bir sesle. "Ama şu anda bunu yapamıyorum, bu yüzden biraz romantik takılarak durumu idare edebileceğimi düşündüm. Önce banyo yapacağım, sonra da yemeklerin yukarı gönderilmesini isteyeceğim."

Stevie geri çekildi, onun yüzünü inceliyordu. Ters bir şey yoktu. Yine de midesinde korkunun düğümlendiğini hissetti. Bir şeyler fazlasıyla ters gitmişti. "Pekâlâ..." dedi.

Banyodaki küvet kocamandı, ikisine de yetecek kadar genişti. Ki Clay'in aklında olanın da tam olarak bu olduğu anlaşılıyordu, çünkü ikisi de çırılçıplak soyunuktu, onu kollarına almış ve onu sıcak suya bırakıp kendi de yanına gelmişti. Clay onu bacaklarının arasına yerleştirdi, sırtını göğsüne aldı. "Pekâlâ," dedi, "bana akşamüstünü anlat. Nasıl geçti?"

Stevie ona başarısız biniş denemelerinden ve Cordelia'yla birlikte internetten ev baktıklarından ve Cordelia'nın artık kendisinin bir teselli ikramiyesinden fazlası olduğuna inanmaya başladığından bahsetti. Bu esnada Clay ona dokunuyordu, saçlarını okşuyor, bacaklarını, kollarını sabunluyor; sonunda iyileşmeye başlayan, cumartesi gününden kalan dikişlere dikkat ediyordu. Stevie sakın ve sorunsuz geçen bu akşamüstünden sonra önceleri belayı arayanın kendisi olduğuna kanaat getirmişti. Ve göğüslerini okşayarak yıkamaya başladığında Clay'in de durumunun iyi olduğunu düşündü.

Clay bacaklarının içine dokunmaya, başparmaklarını ona bastırmaya başladığında düşünmeye son verdi. Arkasına yaslandı, başını yana yatırıp boynuna dokunması için Clay'i davet ediyordu. Clay bu daveti geri çevirmedi, dudaklarını teninde gezdirdi, bir yandan da Stevie'yi heyecanlandıran iltifatlar mırıldanıyordu. Dokunuşları yumuşak ve nazikti, tıpkı Stevie'nin vücudundan yaşadığı orgazm gibi, bir dalga hâlinde

boşalıyordu. Stevie gerindi, sırtını arkaya yaslariken başı Clay'in omzuna düştü ve sonra rahatladı. "Mmmm!"

Suya kaymaya başlarken Clay ona doladığı kollarını iyice sıkı. "Hoşuna gitti mi?"

"Hem de nasıl..." Sonra kollarında dönüp ata biner gibi kucağına atlayarak onu şaşırttı. Onu durmadan öpücüklerle boğuyor, kendisine hissettirdiklerini ona da hissettirmeye çalışıyordu. "Tüm öğleden sonra seni düşündüm."

Ellerini kalçalarına bıraktı ve ona sürünmeye başladı, yüzüne bir gülümseme yayılmıştı. "Gerçekten mi?"

"Evet. En çok da ata binerken... Hep seni düşünüyordum." Kalçalarını kaldırdı, ereksiyonunu buldu ve hepsini içine aldı. Kendini geriye atma sırası Clay'deydi ve Stevie ellerini onun göğsüne bırakmıştı, üzerinde zıplarken onu hissederek kendinden geçiyordu. O hareket ettikçe Clay inliyordu, iki elini birden uzatıp küvetin iki yanını tutmuştu, göğsündeki ve kollarındaki kaslar açığa çıkmıştı. Stevie ata binercesine üzerinde hareket ediyordu, önce yavaştı, sonra daha sert ve hızlı yapmaya başladı, bu esnada Clay'in başı arkaya düştü ve gözlerini kapadı. Bağırarak boşaldığında küvette sıçramış, suların taşmasına neden olmuştu. Stevie tırnaklarını omuzlarına geçirerek ona tutundu, Clay durulup nefesini yoluna koymaya çalışırken onu izledi.

Clay başını kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Sen daha..."

"Henüz değil. Seni izlemenin keyfini çıkarıyordum. Ama eminim bunu telafi edebilirsin."

Clay tutunmakta olduğu küvetin kenarlarını bırakıp yüzünü okşadı, parmakları titriyordu. "Eminim yapabilirim." Onun küvetten çıkmasına yardım edip onu bir havluya sardı ve kollarına alıp yatağa götürdü. "Ama ilk önce şu kasılmış kaslarınla ilgileneceğim."

"Henüz kasılmadılar." diye karşı çıktı Stevie.

"Aynen öyle." Onu yatağa yatırdı, bacaklarının arasına uzandı ve önceki gece yaptığı gibi ona masaj yapmaya başladı. "Dün gece seni böyle hayal ediyordum." dedi yumuşak bir sesle, Stevie'nin ıslak vücudunun ürpermesine neden olmuştu. Bacağını omzuna aldı ve iyice öne doğru eğildi. "Ama hayal ettiğim her şeyi bu gece gerçeğe dönüştürecekim."

Clay parmaklarını ona bastırırken Stevie gözlerini kapadı, kendi dizi göğsüne değdiğinde neler yapacağını anlamaya başlamıştı. Clay onun bacaklarını sonuna kadar açmıştı. "Neymiş o?" diye sordu boğuk bir sesle. Bir saniye sonra Clay'in dili

üzerinde gezinirken bu sorunun cevabını almış oluyordu. İncinmesini bastırmak zorunda kaldı, Joseph'in bitişikteki odada ve ajanlarının da koridorda olduğunu farkındaydı.

"Kendini tutma." diye fısıldadı Clay. "Seni duymak istiyorum. Seni duymama izin ver."

Clay onu yalarken Stevie bilincini açık tutmayı başaramıyordu, daha önce çıkarmadığından emin olduğu sesler gırtlardan odaya yayılıyordu. Ve küvetteki yavaş bir dalga hâlinde yayılan ilk orgazmın aksine bu ikincisi Stevie'den bir çığ gibi boşalmıştı. Clay durmuyordu, emmeye ve yalamaya devam ediyordu, Stevie'nin kendini kaybetmiş bedenini geri çekmesine izin vermiyordu. Son sarsıntısı da geçene kadar durmadı, en sonunda Stevie pili bitmiş bir şekilde hareketsiz kalmıştı. "Aman Tanrı'm!" dedi nefes alırken. "Neydi bu?"

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu alçak ve pürüzlü bir sesle.

"Evet. Ama beni neredeyse öldürüyordun."

Clay buna bir cevap vermedi, onun üzerine uzandı, ellerini yüzünün iki yanına bıraktı. Stevie onun siyah gözlerine kilitlenmişti, gözlerini kaçıramıyordu. "Beni bir kez daha içine alırmısın?" diye fısıldadı Clay.

"Evet, her zaman..."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Baltimore, Maryland, 18 Mart Salı, 19.25

Bunu yapacaktı. Onun için başaracaktı. Onu öldürse bile ikisi için bunu başaracaktı. Ve göğsündeki ağrıyı bir işaret olarak alırsa, bu onu öldürebilirdi de. *Her zaman*, demişti Stevie. Her dokunuşu, her tadı, her heyecanı aklına kazıyacaktı, çünkü gerçeği ona söylediği zaman... *Hayır*. Bunu şimdi düşünmeyecekti. Bunun için daha sonra zamanı olacaktı. *Fazlasıyla zamanım olacak.*

Onun içine girdi, Stevie'nin teninin gerildiğini duyabiliyordu. Mükemmeldi. O mükemmeldi. Bu mükemmeldi. *Kendine gel Clay. Onun için...* Yutkundu, sanki bir asit genzinden midesine iniyor ve içini yakıyordu. Kolları titredi ve onu ezmek için dirseklerini kilitledi. Bunu yakında yapacaktı. Ailesinin katledilmesinin sebebinin kendisi olduğunu ona söylediğinde onu ezip geçmiş olacaktı. Hedefin kendisi olduğunu söylediğinde... Stevie ondan uzaklaşacak ve kendi kabuğuna çekilecekti. Belki bir anda değil. İlk şok anında ona tutunabilirdi. Ama bu fazla uzun sürmeyecekti. Bunun kendi suçu olmadığını düşünürken bile sekiz yıl boyunca kendini suçlamıştı. Şimdi de onun suçu değildi ama Stevie bunu öyle düşünmeyecekti. Elçi olduğu için Clay'i suçlamayacaktı. Clay bunu biliyordu. Kendini suçlayacaktı. Kendini cezalandıracaktı. Mutluluk? *Stevie bunu kabul etmeyecek. Bunu hak ettiğini düşünmeyecek. Kendini geri çekecek. İkimizi birden yalnız bırakacak.*

Ama şu anda yalnız değilsin. Bu an devam ettiği sürece dünya onun kollarındaydı. *O zaman bunun keyfini çıkar. Onun da keyfini çıkarmasını sağla. İkinize hatırlayacak güzel bir şey bırak.* Tüm gücüyle içine girdi, sürekli daha hızlı ve daha güçlü gidip geliyordu ve Stevie üçüncü kez geldiğinde dişlerini sıkı, onun kasılmaları Clay'in kendini tutmasını zorlaştırıyordu. Ama kendini bırakmadı. *Henüz değil.* "Bi' daha..." diye fısıldadı Stevie'nin kulağına. Kalçalarını geri çekti ve Stevie biraz nefes aldı. "Bi' daha..."

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu Stevie nefes nefese. Gözleri kapalıydı, başını arkaya atmıştı ve nabızı boynundan çıkacakmış gibi atıyordu.

“Neyi?”

Gözlerini açtı, arzu ve şehvetle doluydu. “Seni bir kez daha istemem için beni delirtmeyi...”

“Tanrı’m! Stevie...” Orgazmı Clay’i boşalmakla tehdit ediyordu ama Clay kendini geri çekerek buna karşı koydu, onu yüzüstü çevirdi ve arkadan yapmaya başladı.

Stevie’nin zevk çığlıklarının odayı inletmesine yastığı engel oluyordu. Kendini arkaya attı, vücudunu Clay’e yasladı, onu sonuna kadar içine almıştı. “Hadi, yap şunu Clay.”

Clay kendini kontrol etmeyi bıraktı, onu sert hareketlerle beceriyordu, o kadar sertti ki Stevie başını çarpmamak için eliyle yatak başını tutmak zorunda kalmıştı. Vücudu kaskatı kesildiğinde Clay de gelmişti. Her şey çok çabuk olmuştu ve vücudu kendini toparlamak için acı çekerken Clay’in aklı bir kere daha yapmak için yalvarıyordu. Yatağa devrildi ve Stevie’yi de kendine çevirdi. Konuşabilecek kadar nefesini topladığında onun kulağına fısıldadı: “Seni seviyorum Stefania. Bunu yüksek sesle söylemeye ihtiyacım vardı.” *Yalnızca bir kez...* Ama bu son üç kelimeyi kendine saklamıştı.

Stevie o kadar uzun bir süre boyunca sessiz kalmıştı ki Clay onun söylediklerini duymadan uyuyakaldığından korkmuştu. Bu da kötü olmazdı. Konuştuğunda, ses tonunun ciddiliği Clay’i tedirgin etmişti. “Neden bunu bir elveda gibi söyledin?”

Benim Stefaniam. O kadar akıllıydı ki... Stevie kendini geri çektiğinde Clay ona cevap vermek için cesaretini toplamaya çalışıyordu. Yataktan çıkarak banyoya doğru ilerledi. Bir dakika sonra üzerinde otelin bornozuyla geri geldi, banyoda bıraktığı değneğine yaslanıyordu. Diğer bornozu Clay’e attı. “Bugün ne oldu Clay?”

Clay kendini oturmaya zorladı ve bornozu giydi. Hafifçe yatağa vurdu. “Otur Stevie. Bunu açıklaması birkaç dakikamı alacak.” Stevie bir buçuk metre ötedeki bir sandalyeye oturup bekleme pozisyonuna geçti. Clay onun kendini geri çekeceğini biliyordu. Ama Tanrı’m, canını çok yakıyordu. “Ben, şey, bu akşamüzeri bizi takip eden adamın ismini araştırdım. Kendisi bir polis.”

“Bir kirli polis daha mı?” diye sordu, korkmuştu.

“Hayır. İyi bir adama benziyor.” Ona Sam Hudson’ın uğradığı saldırıdan ve kaybettiği bir buçuk günden bahsetti.

Stevie’nin yüzündeki tüm renk çekilmişti. “15 Mart mı? Sekiz yıl önce mi?”

“Evet.” Hudson’ın bulduğu silahı ve sekiz yıl sonra evine gönderilen zarfı anlattı. Stevie’nin iki kez saldırıya uğradı-

ğı gün gönderilen zarfı... Polisin sorularına cevap bulabilmek için yaptığı araştırmaları anlattı. "Silahla öldürülen adam onun babasıymış, John Hudson."

Stevie sıçradı. "Babasını mı öldürmüş? Neden? Tüm bunların benimle ne ilgisi var?"

Clay kendini hazırladı. "Hayır, babasını öldürmemiş." Hudson'ın marketin güvenlik kamera kaydını nasıl incelediğini anlattı. Stevie'nin hangi market olduğunu sormasına gerek yoktu.

Rengi daha da solmuştu. "Videodaki adamı yakaladılar Clay. Benim oğlumu ve kocamı vuran adamı yakaladılar."

Clay uzun bir süre sessiz kaldı, anlatacaklarını bitirmek için özgüvenini bulmaya çalışıyordu. "Hayır tatlım. Şu anda hapiste yatan kişi senin aileni öldürmedi. Gerçek katile benziyor. Gerçekten çok benziyor. Ama bunu hapiste yatan o adam yapmadı. John Hudson yaptı."

Stevie başını hayır anlamında salladı. "Neden?"

Clay ona John Hudson'ın telefonunu kontrol edişinden, oğlunun fotoğrafına bakışından bahsetti. "Tehdit edildiğini, bu işe zorlandığını düşünüyoruz, ya da nasıl nitelendirirsen..."

"Bu yüzden kasadaki paraya dokunmadı." diye mırıldandı. "Ama neden?"

Clay bu soruyu bir süreliğine görmezden geldi ve sonsuza kadar görmezden gelebilmeyi diledi. Bunu yapamayacağını biliyordu. "Sam'e ilaç veren adamın kimliğini tespit ettik. Bir tanık o gece Sam'i bardan sürükleyerek çıkaran adamı görmüş. Silahı otel odasında Sam'in yanına bırakanın da aynı kişi olduğunu varsayıyoruz."

"O adam aynı zamanda Sam'in babasını da öldürmüş olabilir." Stevie yutkundü. "John Hudson, Paul'ın işini bitirdikten sonra... Ve Paulie'nin... Demek ki Paul'ın dosyalarından biriyile ilgili bir durummuş. Hep merak etmiştim."

Clay başını sağa sola salladı. "Hayır. Paul'ın dosyası değil-di."

"O zaman kimin?" Stevie'nin ağzı hafifçe açıldı, gözleri büyüyordu ve neler olduğunu anladığında korku, büyüyen gözlerini kaplamıştı. "Hayır, hayır! Bu doğru değil." Ayağa kalktı ve odanın içinde hızla dolanmaya başladı, değneği halıya sürütünüp duruyordu. "Bu gerçek olamaz. *Benim* dosyam mıydı? *Benim*?" Clay hiçbir şey söylemedi, olayları çözmesi için Stevie'yi aklıyla baş başa bırakmıştı. Birden durdu, omuzları öne eğildi, serbest elini midesine koydu. "Robinette'ti. Robinette oğlumu öldürdü. Kocamı öldürdü. Peşini bırakmam

için..." Kendi etrafında döndü, siyah gözleri kireç gibi olmuş yüzüyle tamamen zıt bir görüntü oluşturunuyordu. "Onu öldürecekim." Daha hızlı nefes alıyordu, ağzından dökülen sözcükleri yutuyordu. "Onun derisini yüzecekim. Yemin ederim yapacağım." Çantasına doğru ilerledi, kotunu çıkardı. "Onun canını yakacağım." Sesi kesildi. "Onu öldürmem için bana yalvarana kadar süründürecekim."

"Stevie..." Clay sıçrayarak yataktan kalktı, ona koşup onu omuzlarından tuttu ve kendine çekti. "Stevie, bekle."

"Beni durdurmaya kalkma." Ağlamaya başlamıştı, hıçkırıkları Clay'i kalbinden yaralıyordu. Stevie ona karşı koydu, ondan kurtulmaya çalışıyordu. "Beni durduramazsın."

Clay ona daha da sıkı sarıldı. "Robinette değildi. Beni dinliyor musun?" Onu olabilecek en nazik şekilde salladı. "Robinette değildi."

"Ne?" Stevie mücadele etmeyi bıraktı. "O zaman kimdi?"

Clay gözlerini kapadı, o ismi ağzından çıkarmak için kendisiyle savaşmak zorunda kalmıştı. "Silas Dandridge..."

Eski ortağı... Arkasını kollaması için güvendiği adam... Pek çok kişiye ihanet etmiş olan adam... Pek çok hayatı mahvetmişti. Stevie'ninki dâhil. Stevie olduğu yerde kalmıştı, nefes bile almıyordu. "Ne?" diye sordu belirli belirsiz bir fısıltıyla.

"Sam'i o gece bardan çıkaran kişi Silas'tı. Sam'in baygın bir fotoğrafını babasına gönderdiğini ve John'u, söylediklerini yapmazsa bununla tehdit ettiğini düşünüyoruz. Seni saf dışı bırakmak için Robinette'in Silas'ı kullandığını düşünüyoruz. Çünkü sen Robinette'in eşini öldürdüğünü ve suçu oğlunun üzerine attığını biliyordun." Stevie konuşmadı, tek kelime dahi etmedi. "Ve Noel'den sonra sen eski dosyaları karıştırmaya başladın, Stuart Lippman'ın listesinde hiç belirtmediği kirli polisleri buldun. İnsanlar sana saldırmaya, sana ateş açmaya başladılar. Robinette ya kendi saldırılarının diğerleri arasında kamufle olacağını düşündü ya da senin işlediği suçu açığa çıkaracağından korkuyordu. Ya da ikisi birden geçerliydi."

"Onun adını bile hatırlamıyordum." diye fısıldadı Stevie.

"Biliyorum bebeğim. Biliyorum."

"Silas mı?" diye sordu, sesi öylesine kısıktı ki. "Emin misin?"

"Evet. Oydu."

"Sürekli işin peşini bırakmamı isterdi. Bunu Levi'nin yaptığını kabul etmemi söylerdi. Artık sebebini biliyorum." Parmaklarını saçlarında gezdirdi ve geri çekti. "Hiçbir şey düşünmiyorum."

"Biliyorum."

Stevie ondan uzaklaştı, boştaki koluyla kendine sarıldı." Düşünmem gerek."

Clay ellerini iki yanına bıraktı. "Biliyorum."

Stevie bir adım daha geri çakildi. Ulaşamayacağı uzaklıktaydı. "Bunu kimler biliyor?"

"Joseph, Hyatt, JD. Grayson, Thorne, Ruby Gomez..."

Stevie irkildi. "Thorne ve Ruby ne alaka?"

"Hudson, Ruby Gomez'le takılıyor. Ruby onu Thorne'a götürmüş ve Sam avukatı olarak onu tutmuş."

"Oh!" Stevie ön odaya doğru ilerleyip kapıyı arkasından kapatmadan önce tek söylediği bu oldu.

Clay yatağın kenarına oturup başını ellerinin arasına aldı. Stevie kendisini çoktan kapatmıştı. Aralarına çoktan mesafe koymuştu. Tam olarak bunu yapacağını düşünmüştü. Ama şu anda hissettiği gibi hisseceğini düşünmemişti. Uyuşmuştu. Bu er ya da geç geçecekti ama şu anda kutsanmış bir şekilde uyuşmuştu.

18 Mart Salı, 21.55

Stevie televizyonun üzerindeki saate baktı. Bu keten örtüyle örtülmüş ve üzerine porselen ve gümüş ve cam kadehler dizilmiş, beş düzine gülle kaplanmış masada iki saattir oturuyordu. İlk saat boyunca ağlamıştı, keten mendillere o kadar çok gözyaşı dökmüştü ki sıkça suyunu çıkarabilirdi. Ama ikinci saati düşünerek, değerlendirerek ve durumu analiz ederek geçirmişti. Plan yapmıştı. Clay ona düşünmesi için gereken yeri ve zamanı vermişti, buna minnettardı. Ama düşünmekle işi bitmişti ve artık harekete geçmeye hazırdı.

Sıçrayarak ayağa kalktı ve değneğini aldı. Islak mendilleri kurumaları için sandalyeye astı. Sonra yatak odasının kapısını açtı ve Clay'i masada oturmuş laptopunda çalışırken buldu. Giyinmişti, uzun kollu gömleğini yakasına kadar iliklemişti, gömleğinin manşetlerinin de düğmeleri ilikliydi. Kravatını da takmış, askerî bir incelikle bağlamıştı.

"Selam..." dedi kapıyı arkasından kapatarak.

Clay başını kaldırmamıştı. "İyi misin?"

Stevie sırtını kapıya yasladı. "Pek değil. Ama olacağım."

Clay yatağı toplamış ve onun giysilerini katlayıp koymuştu. Banyoya göz ucuyla baktığında taşıdıkları suyu viledayla almış ve havluları da kurumaları için asmış olduğunu gördü. Ona düşünmesi için zaman verirken kendisini meşgul etmişti. "Ne

yapıyorsun?" diye sordu Clay arkasını dönmemekte ısrar edince.

"İşimden geri kalmamaya çalışıyorum. Biraz geri düşmüş-tüm. Şimdi daha da gerideyim ve Paige bacağından dolayı birkaç hafta işe gelemeyecek."

Clay'in ona yardım etmek için işini öylece bıraktığını hiç düşünmemişti. *Düşünmüş olmalıydım.* Bencillik etmişti. Bunu aralarındaki ilişkide birden fazla kez yaptığını fark etti. Clay ona her şeyini vermişti. Stevie... Sahi o ne vermişti? Vücudunu mu? Yatakta geçirdikleri süre boyunca 'her şeyini' mi vermişti? Birden bu ona hiç de yeterli gelmemişti. "Sana yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Clay ensesini kaşıdı. "Hayır. Ama teşekkür ederim."

Mesafeli davranıyordu. Ve fazlasıyla resmî... "Clay, beni korkutuyorsun ve son birkaç gündür yaşadığımız bunca şeyden sonra bu bana bir şeyler ima ediyor. Bana bakacak mısın? Lütfen!"

Stevie onun omuzlarını gerdirmesini izledi. Clay ona bakabilmek için sandalyesini döndürdü, yüzünde hoş bir gülümseme vardı. Ama gözleri ifadesizdi. "Senin için ne yapabilirim Stevie?" diye sordu, sesi mümkün olamayacak kadar kibar. Ama sevgiden yoksundu. Daha önceki gibi değildi.

"Düşünüyordum."

"Ben de öyle yaptığını tahmin etmiştim."

"Ve biraz ağladım."

"Biliyorum. Seni duydum." Yutkundu. "Özür dilerim. Sana bunu anlatmak hiç hoşuma gitmedi."

Evet, hiç hoşuna gitmemişti. Bu, Stevie'nin kafasına dank eden bir başka gerçektir. Clay ona haberleri vermekten hoşlanmamıştı, onun canını yakacağını biliyordu. Ama vermişti. 'Biraz romantik takıldıktan' sonra... Stevie odanın diğer tarafına geçti, yatağın ona en yakın kısmına oturdu. "Neden sen?" diye sordu. "Bunu bana senin anlatman kimin fikriydi?"

"Benim... Joseph'in de onayıyla... Grayson ve JD seni merkeze götürüp orada söylemek istediler. Ben izin vermedim. Senin zamana ihtiyacın vardı. Düşünmek için... Ve harekete geçmek için de kendinle baş başa kalmaya..."

Ve Clay ona bunu vermişti. Stevie onun yüzüne baktı, aklına bir anı daha gelmişti. "O gün sen de oradaydın." diye mırıldandı. "Bir yıl önce, Silas'la yüzleştüğimde... Onun çok kötü şeyler yaptığını biliyordum ama onun yüzünü görene kadar buna gerçek anlamda inanmamıştım."

"Ve sana doğrulttuğu silahını..." dedi Clay kısık bir sesle.

"O da var." Silas o gün onu öldürmeye niteliydi, böylece kaçıp kendi çocuğunu kurtarabilecekti. Birkaç saat sonra Stevie onu bulduğunda Cordelia'yı esir almıştı, Stevie'yi kendisine yardım etmeye zorlamak için silahını Cordelia'ya doğrultmuştu. *Kendi çocuğunu kurtarmak için, diye sormuştu, benim kızımı mı feda edeceksin?* Cevabı, *gözümü bile kırpmam*, olmuştu. Stevie bunları etrafı beş düzine gülle kaplıyken düşünmüştü. Silas kimseye sadık olmadığını, kendini kurtarmak için elini kana bulamaktan çekinmeyeceğini defalarca kez kanıtlamıştı. Silas Dandridge'in kocasının cinayetini azmettirmiş olmasını kabullenmek o kadar da zor olmamıştı. "Silas'ın o gün arabayla uzaklaşmasını hatırlıyorum ve nihayet o an bir canavara güvendiğimi, hatta bazen ona bilmeden yardım etmiş olduğumu anlamıştım. Gözyaşlarına boğulmuştum. Sonra arkamı dönmüştüm ve sen oradaydın." Güçlkle yutkundü. "Sana ne zaman ihtiyacım olsa sen hep yanımdasın."

Clay gözlerini kapadı. "Ne olur bana teşekkür etme. Ne olur."

"Pekâlâ, etmeyeceğim. Ön odayı neden çiçeklerle donattığını sorabilir miyim?"

Clay bir omzunu kaldırdı. "Sana söyledim. Biraz romantizme ihtiyacın olduğunu düşündüğümü, sana..." Dudaklarını yumup ağzından geri kalanının çıkmasına engel olmuştu.

"Bana... Bana ne? Bana Silas'tan bahsetmeden önce mi? Neden?" Durdu, çünkü yanıtı biliyordu. *Seni seviyorum. Bunu yüksek sesle söylemeye ihtiyacım vardı.* Stevie bu sözcüklerde bir vedayı duymuştu. Haklıydı. Clay onun kırılan kalbiyle birlikte kendisinden uzaklaşacağını düşünmüştü. *Neden düşünmesin ki? Daha önce yaptığım şey buydu. Sekiz yıl boyunca kendimi kapadım.* Aylarca arkadaşlarını kendinden uzaklaştırmış, tüm dünyayı tek başına yoluna koymaya uğraşmıştı. *Stevie, sen bir geri zekâlısın.* "Kalbimi kırman gerektiği için öncesinde bana mükemmel bir gece yaşatmak istedin, değil mi?"

Clay sandalyesinden kalktı, gereksiz bir şekilde özenle astığı gömleklerinin durduğu dolaba doğru ilerledi. "Ana fikir buydu. Bunu hak ettiğini düşündüm. Bunu hak ettiğimizi düşündüm."

Stevie'nin boğazı düğümlenmişti ve onu gürültüyle temizledi. Clay'in onu ne kadar uzun zamandır beklediğini biliyordu. Lanet olsun, Baltimore şehrinin yarısı onun ne kadardır beklediğini biliyordu. *İki yıldır...* Ama Clay ona en acı veren gerçeği söylemişti, bunu yaparken Stevie'nin kendisinden vazgeçeceğini, kendi kabuğuna çekileceğine inanmıştı. Ve Stevie

bunu yapmışken bile işte hâlâ buradaydı. Hâlâ onu koruyordu. *Neyi bekliyorsun Mazzetti? Eros'un aşk oklarını fırlatmasını mı?* "Clay, ben kırgın değilim. Hâlâ şoktayım ve yarın ya da sonraki gün nasıl olacağımı bilmiyorum. Ama bir noktada bunun gerçekliğinin beni darmaduman edeceğini ve beni ayakta tutacak birine ihtiyacım olacağını biliyorum. O kişinin sen olmasını gerçekten çok istiyorum."

Clay yavaşça döndü, yüzünde tam anlamıyla bir rahatlama vardı. "Güzel. Çünkü o kişi ben olmak istiyorum."

"Şanslıyım o hâlde, çünkü bu işte çok iyisin." dedi ciddileşerek. Çünkü bu önemliydi. "Sen beni ayakta tutuyorsun Clay. Uzun zamandır, ben seni istediğimi düşünmüyorken bile ayakta tutuyordun. Benim hep yanımda oldun."

"Çünkü seni seviyorum." dedi sessizce. "Bunu duymaya hazır değilsen üzgünüm, bu benim nasıl hissettiğimi değiştiriyor."

Stevie ona doğru ilerledi, onu kravatından yakaladı ve başını kendine çekip hızlı ve ateşli bir öpücük verdi. Nefes almak için birbirlerinden ayrıldıklarında Stevie'nin eli hâlâ kravatın üzerindeydi, yüzünü yüzüne yakın tutuyordu. "Bunu duymaya hazırım." Clay'in nefes alışını izledi. Nefesini tutup bekleyişini izledi. Clay'in siyah gözleri kırıldı. Umutluydu. "Çünkü ben de seni seviyorum."

Clay gözlerini kapadı. "Bunu bir kez daha duyabilir miyim lütfen?" diye fısıldadı.

Stevie kravatını bırakarak parmaklarını yüzünün keskin hatlarında gezdirdi, ona bir öpücük daha bıraktı, bu kez daha yumuşaktı. "Seni seviyorum. Sanırım uzun zamandır seviyordum. Ama bunu kabullenmeye hazır değildim. Sana teşekkür etmemi istemediğini biliyorum ama yine de edeceğim. Bana ihtiyacım olan yeri ve zamanı sağladığın için teşekkür ederim, hem bu gece için hem de son iki yıl için..."

Clay onu kendine çekti ve Stevie isteyerek, hevesle ona uzandı, kollarını beline doladı. "Kendini suçlayacağını düşündüm." dedi Clay kararsız bir biçimde. "Kendini cezalandıracağından korktum. Etrafına bir duvar örmenden... Beni o duvardan içeri almamandan..."

"Artık etrafıma daha fazla duvar örmek istemiyorum. Daha önce bunu yaptığım için çok fazla şey kaçırdım. Ama kendimi suçluyorum. Nasıl suçlamam?"

Clay göğüs geçirdi. "Stevie, Robinette'in yaptığı... Silas'ın yaptığı... Bunların sorumlusu sen değilsin."

"Hayır, doğrudan değilim. Ama benim yaptıklarım

Robinette'in karşılık vermesine yol açtı ve bunun bedelini ailem ödedi. Paul, Pauile... Onlar artık yoklar. Ve Cordelia doğduğundan bu yana bedel ödüyordu çünkü kalbimin etrafına bir duvar örmüştüm. Bu yüzden, bu sefer farklı olmak zorunda."

Clay yanağını onun başının üzerine bıraktı, yorgunca iç geçirdi. "Stevie, farklı olmak *zorunda* olduğunu söylemek onu farklı yapmıyor. Kendini suçladığın sürece hiçbir şey farklı olmayacak. Olamaz."

Stevie onun yüzüne bakabilmek için kendini geri çekti. "Ama öyle. Suçluluk duygusu farklı. Ve bu duyguyla başa çıkma yöntemim de farklı olacak. Diğer odadayken bunları düşünüyordum."

"Anlamadım."

"Bak, olayları tesadüf olarak yorumladığımda, Paul'ın ölümü benim suçum değildi. Annesine piyango bileti almak için her akşam o markete uğruyordu. Ben ne yaparsam yapayım, Paul o saatte hırsızla birlikte orada olacaktı. Ama Paulie *benim* suçumdu. Eğer işime bu kadar takıntılı olmasaydım oğlumu kurtarmış olabilirdim. Benim için kabullenmesi en zor kısım hep bu oldu."

"Ve şimdi?"

"Paulie'yi kaybettiğimi kabullenmek hâlâ eskisinden daha kolay değil. Bu kısımda değişen bir şey yok." Aklında küçük oğlunun yüzü, burnunda kokusu vardı. Kurabiyeler gibi... Gözlerine yaşlar doldu ve onları bastırdı. "Eğer yapmam gerekeni yapıp onu kreşten alsaydım şu anda hayatta olacaktı. Bu benim suçum. Ama Silas onun Paul'la birlikte olacağını biliyordu. Biliyordu ve bunun olmasına izin verdi."

Clay kaşlarını çatı. "Silas biliyor muydu? Nasıl?"

"Odada düşünürken o günün son saatlerini düşündüm, Hyatt gelip bana saldırıdan bahsettikten öncesini... Silas o akşam işten mesai bitiminde çıkmıştı ama çıkmadan benim masamın önünde durmuştu. Robinette'in dosyasının yeniden açılması üzerinde çalıştığını gördü. İyice bir göğüs geçirdi ve Paulie'yi alma sırasının bende olduğunu hatırlattı."

"Bunu daha önce yapmış mıydı?"

"Hayır. O an bunu biraz garipsemiştim ama Hyatt bana bildirim yaptıktan sonra her şey uçtu gitti. Hiçbir şeyi unutmadım. Sadece o kadar acı veriyordu ki hatırlamak istemiyordum."

"Bunu anlayabiliyorum. Bana şu anda neler hatırladığını anlat."

"Paul ve ben kreşten alma günlerini planlardık, her hafta

başında bunu ajandamıza yerleştirdik ama bazen işimiz çıktığında günleri değiştirdik, çoğu çiftin yaptığı gibi. O gece sıranın bende olduğunu bilmek için ajandamı kontrol etmiş olmalıydı ama bana bunu hatırlattığında o gece onu Paul'ın alacağını söyledim. Paulie'nin Paul'la olacağını biliyordu.”

“Orospu çocuğu!..”

“Evet. Neyse... Silas önüne çıkan engelleri temizlemek konusunda umursamaz olduğunu daha önce de göstermişti. Neden bundan hariç tutulacağını düşündüm bilmiyorum. Benim hariç tutulmamış olmam bu senaryoyu rastgele bir cinayetten farklı hâle getiriyor. Demek istediğim, Robinette'in harekete geçme sebebi onu rahat bırakmamakta ısrarcı olmamıştı. Ama onu *asla* rahat bırakmamalıydım. Kötü insanların kazanmasına izin veremezsin. Verdiğin an sen de sorunun bir parçası olursun. Dediğimi anlıyor musun?”

Clay alnını alnına yasladı. “Evet. Anlıyorum.”

Stevie bir nefes aldı. “Paul ve Paulie'nin *benim* yaptığım bir seçimden dolayı öldüğü gerçeğiyle yaşamam gerekiyor. Paul... O bunu anlayabilirdi. Yerimde olsaydı onun da benimle aynı seçimi yapacağını düşünüyorum. Ama Paulie...” Göğsünü delen acıyı bastırmak için gözlerini kapadı. “Onun seçim yapma şansı olmadı. Yani bunun için kendimi suçluyor muyum? Evet. Sonsuza dek her gün suçlayacağım. Şimdiki aklımla yine aynı seçimi yapar mıyım? Muhtemelen yapmazdım ve bununla da yaşamak zorundayım. Ama artık bunun planlanmış bir şey olduğunu biliyorum. Sekiz yıl boyunca bunun talih olduğuna inanmıştım. Karma... Yaptıklarımın bedeli... Her neyse... Ama kendimi öldürmekten başka, kendimi cezalandırmak için yapabileceğim bir şey yoktu. O kadar çaresiz hissetmişim ki...”

“Ama artık elinde suçlayabileceğin gerçek bir isim var.” dedi Clay yumuşak bir tonda.

Stevie başıyla onayladı. “Artık bunların bedelini ödeteceğim biri var. Ve bunu yapmak için yardımına ihtiyacım var. Silas öldü ama Robinette hayatta ve hâlâ at koşturuyor. Tabutuna bir çivi de benim çakmama yardım et.”

Clay'in yüzündeki gülümseme duygudan yoksundu. “Kim beni durdurabilirmiş bir görelim. Neye ihtiyacın var?”

“Bir bağlantı... Bir şekilde, bir noktada Robinette ve Silas'ın yolları kesişiyor. Silas savunma avukatı Stuart Lippman için çalışıyordu ve Lippman'ın bugüne kadar açığa çıkardığımız pis işleri, kökenini adalet sisteminin içinden alıyordu. Lippman zengin bir aileden birinin tutuklanmasını gözüne kestirir, onları arar ve ‘Başınızdaki beladan sizi kurtarabilirim; tabii her

şeyin bir fiyatı var.” derdi. Ve Silas da bu işin içindeydi, bilgin olsun diye söylüyorum, o yalnızca Lippman için kirli işlere bulaşmış çünkü Lippman onu çocuğuna zarar vermekle tehdit etmişti. Eğer Robinette, Silas’a bizzat ulaşmış olsaydı Silas onu ele verebilirdi.”

“Kesinlikle... Bu da demek oluyor ki Robinette ve Lippman’ın başka bir bağlantısı var.” Clay bir dakika boyunca düşündü “Sanırım nereden başlayacağımızı biliyorum. Neden oda servisini aramıyorsun? Ben de Alec’i arayacağım.”

19 Mart Çarşamba, 08.00

Cinayet Bürosu katındaki konferans salonuna girdiklerinde tüm gözler Stevie ve Clay’in üzerinde toplanmıştı. *Çok yorgun görünüyorlar*, diye düşündü Clay. Görünüşe göre dün gece biraz olsun uyuyabilen yegâne kişiler onlardı. Geç bir akşam yemeğinden sonra Stevie kollarında uyuyakalmıştı. Ama bundan önce ona bir kez daha onu sevdiğini söylemişti. Clay hayatının en güzel uykusunu çekmişti.

Masanın etrafındaki yüzler pek öyle bakmıyorlardı. Hyatt, Grayson ve JD dağılmış görünüyorlardı. Joseph tükenmişti. Onun ekibindekiler -Novak, Coppola ve Olay Yeri İnceleme’den Dr Brodie- anlayışlı ve ciddi bir ifadeyle bakıyorlardı. Departmanda kirli polislerin olması yeterince kötüyken Silas’ın yaptığı ihanetin son noktası olmuştu. “Ben iyiyim.” dedi Stevie bir açılış konuşması yapmadan, sonra Clay’le birlikte masanın başında oturmakta olan Joseph’in iki yanına geçtiler. “Silas’ın o sabah kalkıp birden kocamı ve oğlumu öldürtmeye karar verdiğini düşünmediğimiz konusunda hemfikiriz sanıyorum. O, bu işi yapması için tutulmuştu ve o zaman, bu işten çıkarı en büyük olan kişi Todd Robinette’i. Sekiz yıl önce, karısını öldürdüğünü düşündüğüm için paçasını benden kurtarmak istiyordu. Ailemi öldürüp benim ilgimi başka yöne çekti ve böylece davası da düştü. Şu anda bana saldıranın Robinette olduğunu göz önünde bulundurursak, Silas’ı onun tutmuş olması ve geçmişteki suçlarını açığa çıkarmamı istememesi akla yatkın görünüyor.”

“Biz de bu görüşe ulaşmıştık.” diye onayladı Joseph.

“Güzel...” dedi Stevie başını bir kez sallayarak. “Çünkü sinirlerim tepemde ve Robinette’i indirmeye hazır durumdayım.”

Odanın içini onaylama mırıltıları doldurmuştu. “Evi ve iş yeri için arama iznimiz çıktı mı?” diye sordu Grayson.

" 'Akli dengesinin yerinde olmadığı açık bir kadının' rastgele bir otel odasına girmesi, hiçbir hâkimi arama iznini imzalamak için ikna etmedi. Şu an elimizdeki tüm kanıtlar ikinci dereceden... Onu içeri alabilmek için somut delillere ihtiyacımız var. Hâkime elimizde kan ve saç örnekleri olduğunu söyledim, Robinette'i DNA örneği vermesi için mahkeme kararıyla çıkarttırmak istedim ama kabul edilmedi. Robinette'in PR çalışmalarını hafife almışım. Sekiz yıldır yüksek makamlarda geniş bir çevre yapmış."

"Bunu ben de tahmin etmiştim." dedi Stevie. "Şu anda ülke sınırları içinde mi, en azından bunu biliyor muyuz?"

"Evet." dedi Joseph. "Sen dün gece bana onun ismini verdikten sonra evi ve iş yerinin etrafına ajanlarımı diktim. Adamlarıma uzaktan takip etmelerini söyledim. Onu kaçmaya teşvik etmemeliyiz. Dün öğle saatlerinde fabrikadan ayrıldı ve doğrudan evine gitti. Ajanım, Robinette'in 'pek iyi görünmediğini' söyledi. Eşi onu almış ve eve götürmüştü."

"Kolundan vuruldu." dedi Clay. "Ama ciddi bir durumu yoktu. Çok fazla kanaması olmamış."

"Durumunun nasıl olduğunu bilmiyorum. Ajanlarımın söylediğine göre kusmak üzereymiş. Eşi ondan iğrenmiş görünüyormuş."

"Eşiyle konuştuk mu?" diye sordu Clay.

Joseph başıyla onayladı. "Bizzat ben konuştum, eşi onu eve getirdikten bir saat sonra... Kapıyı bir hizmetçi açtı ama beni içeri almadı. Lisa Robinette de aynı şekilde... Robinette'in Körfez Savaşı'nda orduda birlikte görev aldığı Jean Henderson tarafından öne sürülen bir iddiayı araştırdığımı söyledim."

"Peki o ne dedi?" diye sordu JD.

"Ondan beklediğimizi... Henderson'ın hayal dünyasında yaşadığını... Ve eğer başka sorum varsa avukatıyla iletişime geçmemi... Sonra da kapıyı suratıma kapattı. Ama şaşırmış görünüyordu. Ve ne kadar saklamaya çalışsa da kızgındı. Ben ayrıldıktan yarım saat sonra halkla ilişkiler uzmanı Brenda Lee Miller geldi. Birkaç dakika sonra da oradan ayrıldı. Ajanlarımdan biri onu da takip ediyordu. Bunun haricinde evin dışında başka bir hareket olmadı. İçindeyse Lisa'nın onu öldürmemiş olduğunu umuyorum. Oldukça sinirli görünüyordu."

"Cicim aylarında sorun mu çıkmış?" Stevie önceki gece düşünme seansındayken Clay, Lisa'nın geçmişini araştırmıştı. "Evleneli çok olmamış. Robinette, Lisa Laffley'yle iki yıl önce evlenmiş, kendisinin üçüncü eşi. Laffleyler ülkenin politika sahnesinde önde gelen figürler... Oldukça zenginler. Lisa'nın

debutante'ından⁷⁰ sonra Robinette'i seçmesi onu hayli popüler bir hâle getirmiş."

"Debut ne?" diye sordu Hyatt.

"Debutante *balosu*," dedi Stevie. "Görünüşe bakılırsa zengin elitler hâlâ bu töreni yapıyorlar."

"Hadi canım!" diye karşı çıktı Ajan Kate Coppola, gözlerini kısmıştı.

Stevie başını hayır anlamında salladı. "Ben de şaşırmıştım ama bu doğru. Lisa, Bryn Mawr'dan mezun olduktan hemen sonra debutante balosuna katılmış. Akıllı birine benziyor."

"O zaman neden Robinette'i seçmiş?" diye sordu Coppola.

"Adam etkileyici olabiliyor." dedi Stevie nefret dolu bir sesle. "Eğer ona gerçekten âşıklsa Lisa'yı konuşturmak zor olabilir. Ama eğer gülleri solmaya başlamışsa Robinette'i onun üzerinden avlayabiliriz."

"Deneyeceğiz." dedi Joseph. "Ama en iyi yolun bu olduğundan emin olana kadar bekleyeceğiz."

Dr Brodie laboratuvar raporlarını masanın üzerine yığdı. "Eğer onu Robinette'in diş fırçası ya da tarağını vermeye bir şekilde ikna edebilirsek bu harika olur. Sahildeki evinde bulduğumuz saç ve Daphne'nin çiftliğindeki kan örneği sayesinde elimizde DNA profili var. Tam olarak uyuyorlar. Tek eksikimiz bu ikisiyle uyuşacak üçüncü bir şey bulmak."

Stevie başını kaldırıp Clay'le göz göze geldi. "Aslında elimizde var. Levi'ye ne diyorsun?"

"Haklısın." diye mırıldandı Clay. "Bu, Robinette'i olay mahalline bağlamamızı sağlar."

"Levi mi? Robinette'in oğlu mu?" Joseph sandalyesinde arkasına yaslanıp başıyla onayladı. "Ailevi bir ilişkiyi gösterebiliriz. Sekiz yıl önce Levi'nin DNA'sına bakmış mıydın?"

"Hayır," dedi Stevie, "çünkü resmî olarak hiç suçlanmamıştı ve kayda geçmemişti ama bakabiliriz. Medikal İnceleme kan örneklerini saklıyor, değil mi? Ona otopsi yapmışlardı."

"Hemen ilgileniyorum." dedi Brodie cep telefonuna bir şeyler tuşlayarak. "Laboratuvara talep formunu mesajla gönderdim."

"Tek istediğim çocuğun kan örneğinin babasının sigara izmariti gibi ortadan kaybolmamış olması." dedi Hyatt belirsizce.

"Eğer kaybolduysa biz de kazarız. Levi küçük bir mahallede biyolojik annesinin yanına gömülü. Baton Rouge'un güneyinde..."

70-Genç kızların yüksek sosyeteye giriş balosu, bir aristokrasi töreni

"Çocuğun annesi nasıl ölmüştü?" diye sordu Joseph.

"Aşırı dozdan..." dedi Stevie. "Robinette bize çocuğu altın tepside sunduğunda acı çektiği şeylerden biri oğlunun annesinin yolundan gitmiş olmasıydı. Karısı öldüğünde Robinette Irak'ta görevdeydi ve ev izni alamamıştı. Levi'ye bakması için Rene Broussard adlı bir arkadaşını ayarlamıştı. Rene, Julie'yle evliydi ki Julie, Levi'ye kendi çocuğu gibi bakmıştı."

"Bir dakika..." Ajan Coppola kaşlarını çatı. "Robinette arkadaşının eşiyle mi evlendi? Nasıl?"

"Rene birkaç yıl önce öldü." dedi Stevie. "Fahişeleriyle ünlü bir mahallede yarı çıplak hâlde bulundu. Çalışanlarının söylediklerine bakılırsa Julie harap olmuştu ve hiç kimse onun Robinette'le aşk evliliği yaptığını düşünmüyordu. Robinette'in izmaritini almak için bana yardım eden o çalışanı hatırlıyor musunuz? Bana Julie'nin, Rene öldükten sonra Robinette'in Levi'yi geri almasından korktuğunu söylemişti. Julie'nin Levi'ye olan bağlılığını kullanarak onu kendisiyle evlenmeye ve kendisine 'şirkette rahat bir iş' ayarlamaya ikna ettiğini söylemişti."

"Böylece Julie, Robinette'le evlendi," dedi Coppola "ve ona istediği işi verdi. Ama sonra Julie öldürüldü. Neden?"

"Bilmiyorum." Stevie güçlükle yutkundu. "Buna kesin bir cevap bulma fırsatım hiç olmadı. Julie bir arabada baş kimyageriyle ölü bulunmuştu, haklarında birlikte kaçıyorlarmış gibi bir izlenim oluşturulmuştu. O zamanlar Robinette'in iktidar açlığının tuttuğunu ve şirketin kontrolünü ele geçirmek için Julie'yi öldürdüğünü düşünmüştüm. Tahminim şuydu, baş kimyageri Julie'ye fazlasıyla sadık olduğu için onun ölümünden sonra Robinette'le işbirliği yapmayacaktı, bu nedenle Robinette onu da öldürdü, ya da başka bir durum söz konusuydu; örneğin o ikisi Robinette hakkında bilmemeleri gereken bir şeyi biliyor olabilirlerdi. Onun ne olabileceği konusunda bir fikrim yok. Ama fabrikada çalışan herkesin emin olduğu şey Julie'nin Levi'yi, Levi'nin de Julie'yi sevdiğiydi. Buna ben de katılıyorum. Julie'yi öldürenin Levi olduğuna inanmıyorum. Ama Levi öldükten sonra anlaşılan o ki Robinette onun Julie'nin yanına gömülmesini istememiş, bu yüzden cesedi güneye gönderdi."

Hyatt bir irkilmeyele ona döndü. "Bekle. Çocuğun nereye gömüldüğünü sen nereden biliyorsun?"

Hafifçe çenesini kaldırdı. "Çünkü cenazesine gittim."

JD'nin kaşları yukarı fırlamıştı. "Sen cidden Robinette'in peşindeydin, değil mi? O seni orada gördü mü?"

"O zamanlar görmediğini düşünüyordum. Şimdiyse o kadar emin değilim."

Hyatt afallamış görünüyordu. "Louisiana'ya kadar onca yolu gittin mi? Nasıl? Buna onay verdiğimi hatırlamıyorum."

"Uçakla gittim." diye kabul etti Stevie. "Levi'yi vurduktan sonra idari izne ayrılmıştım ve zamanım vardı. Babasının ona tuzak kurduğunu düşünüyordum. Robinette'in cenazedeki tavrını görmek istedim."

"Paul buna ne dedi?" diye sordu Grayson, o da en az Hyatt kadar afallamıştı.

Stevie kederle gülümsedi. "Uçak biletimi o aldı. Hamile olduğum ve çabuk yorulduğum için Louisiana'ya kadar araba kullanmamı istemiyordu. Fazla paramız yoktu ve inatçılığım yüzünden birikimimizin bir kısmını buna harcadığımız için suçluluk duyuyordum." Sonra Clay'le göz göze geldi. "Bana inatçı olmadığımı, aksine azimli olduğumu ve bunu kötü bir yan olarak görmediğini söyledi."

Clay onun elini sıkı. "Çünkü değil."

Stevie'nin gülümsemesi küçük ve üzgündü. "Ama kaplanın kuyruğunu biraz fazla sıkıştırmışım, haksız mıyım? Şimdi Robinette'in beni cenazede görmüş olduğunu düşünüyorum çünkü bir hafta sonra Paul gitmişti."

"Senin suçun değildi Stevie." dedi Clay. "Cenazede ne oldu? Neler gördün?"

"Fazla bir şey değil. Robinette'in arkadaşları mezarın başında onunla birlikteydi ama Levi için orada olan kimse yoktu. Ne büyükanne babası, ne öğretmenleri, ne akrabaları... Hiç kimse... Telaş, heyecan, hiçbirisi yoktu. Görmeye değer hiçbir şey yoktu."

"O insanların Robinette'in arkadaşları olduğunu nereden biliyordun?" diye sordu JD.

"İçlerinden biri tekerlekli sandalyedeki Brenda Lee'ydi. Robinette'in etrafındaki diğerleri birbirlerini uzun yıllardır tanıyormuşçasına etrafında duruyorlardı. Hepsi uzun ve güçlüydü. Hepsi ordudan çıkmamış gibi. Bir saniye..." Parmaklarıyla masaya vurdu, gözleri odağını kaybetmişti, aklından bir şeyler geçiriyordu. "İçlerinden biri Henderson olabilirdi. Ve iri olan adam da Westmoreland. Joseph, elinde onun fotoğrafı var mı?"

Joseph dosyasının içinden fotoğrafı bulup çıkardı ve ona uzattı. "Bu o mu?"

"Sanırım, evet. Eve gitmem gerek. Kendi evime..."

"Neden?" diye sordu Clay, şaşırmıştı.

"Çünkü o gün Robinette'in yanındaki insanların fotoğraflarını çekmiştim. Paul öldürülmeden önce kullandığım kame-

radalar.” Bir an için bocaladı ama sonra çenesi yukarı kalktı. “Onun bir şekilde kolilenip ortadan kaldırıldığını düşünüyorum. Onu bir daha görmedim ama Izzy nerede olduğunu biliyor olabilir. Onu bulmam gerek.”

“Bekle.” Stevie ayağa kalkmaya çalışınca Joseph onu kolundan yakalayıp yerine oturttu. “Kamera neden bu kadar önemli? Brenda Lee, Henderson ve Westmoreland’i zaten biliyoruz.”

“Ama orada başkaları da vardı.” dedi Stevie. “Robinette’in Julie’yi şirketin kontrolünü almak için öldürdüğünü varsayalım. Çalışanlar onun şirkete gelmekten çok golf oynayan bir kukla yönetici olduğunu söylüyorlardı. Şirketin beyin takımının Julie ve ilk kocası Rene olduğunu söylüyorlardı.”

“Robinette’in güç için eşini öldürmüş olmasını anlıyorum.” dedi Joseph. “Bunun cenazede kameranla çektiğin fotoğraflarla ne ilgisi var?”

“Julie öldükten sonra Brenda Lee, Robinette’in PR işlerini yürütmeye başladı.” dedi Stevie. “Dün bana telefonda Westmoreland’in Filbert Pharmaceutical Labs’in başı olduğunu söyledin. Robinette şirketin kontrolünü eline aldı ve eski takım arkadaşlarını göreve getirdi. Eğer o insanlardan bazılarını bulabilirsek, belki içlerinden biri bizi Westmoreland’e götürebilir.” Tereddüt etti, sonra omuz silkti. “Ya da Henderson’ın hakkında ‘bir sikim’ bilmediğimizi iddia ettiği Robinette’i biraz daha aydınlatabilir. Bu şey beni endişelendiriyor.”

Joseph sessizleşti. “Beni de... Henderson’ın blöf yaptığını düşünmüyorum. Pekâlâ, kamerayı alacağız. Novak, bu iş sende. Izzy çiftlikte. Ona Stevie’nin eski kamerasını sor.”

“Peki cenaze fotoğraflarını bulduğumda ne yapayım?” diye sordu Novak.

“FPL’nin internet sitesindeki fotoğraflarla karşılaştıır,” dedi Joseph, “ve fotoğrafların bir kopyasını benim ordudaki kaynağıma ilet, dün bizim için Westmoreland’i bulan kişiye...” Stevie’ye baktı. “Aklından bir şeyler geçiyor, görebiliyorum. Elinde başka ne var?”

“Julie’nin şirketini ele geçirdikten sonra Robinette’in doldurması gereken pozisyonları düşünüyorum. Julie şirketin görünen yüzüydü, Robinette bu işi üstlendi, PR’cısının da desteğiyle... Ama mesela Robinette’in bir kimyagere de ihtiyacı vardı. Eski kimyager Julie’yle birlikte ölü bulunmuştu. İkisi de başının arkasında aynı darbelerin izi var.”

“Düşününce çok tedbirsiz davranmış görünüyor.” dedi JD irkilerek. “Robinette cinayet olduğu açık olan bir ölüme kaza süsü verebilecek kadar zeki biri gibi duruyor.”

"O kadar da açık değildi." dedi Hyatt, bu sırada Stevie'ye pişmanlık ve onaylama arasında ikiye bölünmüş bir bakış attı. "Stevie olay yerinin şemasını çıkarmıştı, çarpışmanın kafadaki o yaralanmalara sebep olamayacağını göstermiş ve Medikal İnceleme'nin ölüm sebebi hakkındaki fikrini cinayet olarak kayıtlara geçirmesini sağlamıştı."

"Çünkü çalışanlardan birkaçı bana ulaşmış, bu kazayla ilgili burunlarına pis kokular geldiğini söylemişlerdi." dedi Stevie. "Julie'nin cinayetinin kasten işlenmemiş olabileceği aklıma geldi. Eğer Robinette'in plan yapmaya zamanı olsaydı bu kadar özensiz davranmazdı. Şirketin kontrolünü ele geçirmek akla yatkın gelen tek motivasyonuydu tabii eğer kimyageriyle gerçekten bir ilişki yaşadıklarını keşfetmediyse."

"Bu bir aşk cinayeti bile olsa" dedi Ajan Coppola, "suçu oğlunun üzerine attı."

Stevie sessizce bir soluk verdi. "Ve öyle ya da böyle, beni susturmak için Silas Dandridge'i tuttu. Robinette ve Silas'ın yollarının nerede kesiştiğini merak etmişimdir. Silas, savunma avukatı Stuart Lippman için çalışıyordu. Bugüne kadar gördüğümüz dosyalar, kaynaklarına davalar aracılığıyla bağlanıyordu. Gerçek suçluyla Lippman ya da altında çalışan biri iletişime geçiyor ve onlara işlemiş oldukları suçları ortadan kaldırma fırsatını yakalandıktan ya da suçlandıktan sonra veriyorlardı."

"Suçları masum insanların üzerine atarak..." dedi Grayson. "Ama Robinette, Julie cinayeti için hiç tutuklanmadı. Hatta suçlanmadı bile. Ve ismi Lippman'ın bıraktığı dava dosyaları listesinde geçmiyor."

"Lippman öldükten sonra Robinette zor zamanlar geçirmiş olmalı." diye ekledi JD, "Adının listede olduğundan endişelenmiştir. Arkasından kimse gelmeyince de paçayı kurtardığını düşünmüş olmalı. Ta ki sen eski dosyaları deşmeye başlayana kadar Stevie. Lippman'ın listesinde olmayan davaları tekrar gündeme getirmeye başladı. Robinette kendisinin de açığa çıkacağından endişelendi. Bu yüzden seni öldürmeye çalıştı."

"Benim dün geceki çıkarımım da buydu." diye onayladı Stevie.

"Ama Robinette'in Lippman ve Silas'la nasıl bağlantı kurduğunu hâlâ bilmiyoruz." dedi Hyatt.

"Belki de biliyoruzdur." dedi Stevie. "Clay'in asistanı Alec'in bir programı var, şüpheli kişileri bir liste olarak alıyor ve aralarındaki bağlantıları buluyor."

"Tony Rossi ve Danny Kersey arasındaki bağlantıyı bu şekilde bulduk. Danny Kersey Arizona'da emekli bir polis,

IA'dan Scott Culp'ın adını bize o verdi." dedi Clay. "Alec'e Lippman'ın listesindeki dosyalarla Robinette'i eşleştirmeyi denemesini söyledik. İsimler Stevie'nin kişisel notlarından ve yeniden araştırmakta olduğu polis raporlarından geliyor. Gece boyunca çalıştı ve bir isimle çıkageldi: Virgil Barry..."

"Virgil Barry'nin oğlu Lippman'ın ana listesinde." dedi Stevie. "Virgil Junior⁷¹ saldırı ve darp sebebiyle tutuklanmıştı. Kurbanın üzerinde kullandığı silah başka bir genç adamın yatağının altında bulundu, akabinde suçlama o gence yöneltildi ve o tutuklandı. Virgil Junior'ın tutukluluğu böylece düşmüş oldu."

"Virgil Senior'ın Robinette'le bağlantısı ne?" diye sordu Joseph.

"Birlikte golf oynuyorlarmış." dedi Clay. "Alec'in bulduğu makale bağış toplamak için her yıl bir araya gelen bir takım buluşması hakkındaydı. Robinette ve Virgil Senior yıllardır aynı takımda oynuyorlarmış."

"O zaman Virgil Senior'la konuşacağız." dedi Joseph tatminkâr bir şekilde başını sallayarak ama Stevie başını hayır anlamında sallıyordu.

"Yapamayız." dedi. "Levi Robinette'in cenazesinden birkaç gün sonra o ve eşi, evlerine yapılan bir soygun girişimi esnasında kurşunlanarak öldürüldü."

"Yani Paul ve Paulie öldürülmeden birkaç gün önce..." diye ekledi Clay sessizce.

"Elbette öldürüldüler." dedi Joseph iğrenmiş bir tavırla. "Katilleri yakalandı mı?"

"Hayır." dedi Stevie. "Virgil Senior ve eşi, ofis olarak kullandıkları evlerinde kilitli bir kasanın yanında öldürüldüler. Dedektifin vardığı sonuç kasayı açamadıkları için soyguncunun onları öldürdüğüydi. Ama eğer Robinette, Senior'a Junior'ın suçlamalarının nasıl düştüğünü söylettiyse, Senior'ın yaşamasına izin vermezdi. Virgil Senior'ın Lippman'ın ismini ona isteyerek verdiğini düşünemiyorum bile. Bugüne kadar tekrar açtığımız dava dosyalarında Lippman'ın müvekkilleri eğer Lippman'ın kimliğini açıklarlarsa öldürülmekle tehdit edildiklerini, aynı şekilde korumak için bu işe girdikleri çocuklarının da öldürüleceğinin söylendiği anlattılar. Benim teorim şu: Robinette, Virgil Senior'ın işbirliği yapması için Bayan Barry'yi tehdit etti. Virgil, Robinette'e Lippman'ın adını verdi-

71-Babalar oğullarına kendileriyle aynı isimleri koyduklarında, oğullarının ismine Junior eklenir. İki kişiden de söz edilen bir durum söz konusuysa oğul Junior, baba Senior olarak anılır.

ğinde Robinette ikisini de öldürdü. Elbette tüm bunları Virgil Senior üzerinden kanıtlamayız ama olayın zamanlaması tesadüf olamayacak kadar mükemmel.”

“Katılıyorum.” dedi Joseph. “Babasıyla konuşamayacağıma göre oğluyla konuşmaya ne dersiniz? Eğer Virgil Junior’ın dosyası Lippman’ın ana listesindeyse geçen yıl onun da yeniden soruşturulmuş olması gerek.”

Stevie bir kez daha başını hayır anlamında salladı. “Soruşturulacaktı ama Virgil Junior ailesinin öldürülmesinden kısa bir süre sonra intihar etti. Aşırı dozda ilaç yutmuş.”

Grayson irkildi. “O zaman burası çıkmaz sokak. Robinette ve Virgil Senior’ın birlikte golf oynamış olması bize bir şey vermez. Robinette’in Lippman’la çalıştığını gösteremezsek, onu Paul’ın cinayetine bağlayamayız. Son birkaç günkü saldırılar sırasında sahilde ve çiftlikte bıraktığı DNA izlerini kullanarak onu cinayet ve cinayete teşebbüsten alabiliriz ama elimizde Paul ve Paulie’yi öldürmeye azmettirmekle suçlayacak bir şeyimiz yok. Üzgünüm Stevie.”

“Sorun değil. Böyle olacağını tahmin ediyordum.” Stevie, Hyatt’a baktı. “Ama bir ihtimal daha var. Lippman’ın ana listesine göre Virgil Junior’ın suçunun üstünü örten kişi Elizabeth Morton’du. Aynı zamanda Virgil Senior ve eşinin öldürülmesini de o soruşturuyordu.”

Hyatt yorgunca göğüs geçirdi. Kafası karışmış görünen Kate Coppola hariç odadaki herkesin yüz ifadesi aynıydı. “Elizabeth Morton, Cinayet Büro’dandı değil mi?” diye sordu Ajan Coppola.

“Benim ekibimdendi,” dedi Hyatt, “ama Lippman oğlunun ayağını kırarak onu kendisi için çalışmaya ikna etti. Çocuk hâlâ koltuk değnekleriyle yürüyor.”

“Elizabeth, Phil Skinner’ın ortağıydı.” diye ekledi JD, sesindeki gerginlik Phil’in yalnızca birkaç gün önce tanık olduğu cinayetin izlerini üstünden atamadığının açık bir göstergesiydi.

“O kadın aynı zamanda Silas ve Lippman’ı da öldürdü.” dedi Stevie. “Silas’ı benim oturma odamda öldürdü, bize Lippman’ın ismini vermesine engel olmak için...”

“Ve Lippman’ı da oğlunu alıp kaçmak ve onun kendilerinin peşine düşmediğinden emin olmak için öldürdü.” diye tamamladı Grayson.

Stevie başıyla onayladı. “Elizabeth, Robinette’in Lippman’la bağlantısı olduğunu teyit edebilir. Şu anda Jessup cezaevinde yatıyor. Oraya bir saatten az bir sürede gidebiliriz.”

“Sorun,” dedi Joseph, “onun hangimizle konuşacağı. Clay ve benden nefret ettiğini biliyoruz. Geçen yıl Lippman’ı öldürdükten sonra kaçmaya çalışırken yakalanmasına yardım ettik.”

“Ve ben onun aleyhine tanıklık ettim.” dedi Grayson. “Paige de aynı şekilde. Bizden de nefret ediyor.”

“Ben giderim.” dedi Hyatt. “Stevie, sen benimle geleceksin. Sen ve o aynı yolun yolcularısınız, ikinizin de çocuğu tehdit edildi. Lippman onun oğlunun bacağına kırdı ve Silas senin kızına silah doğrulttu.”

Stevie’nin rengi atmıştı. “Ve oğlumu öldürdü.”

Hyatt, Stevie ona bir yumruk sallamışçasına geri sıçradı. “Biliyorum. Çok üzgünüm.”

İçindeki kavga çekilmiş gibiydi. “Ben de... Jessup için ne zaman yola çıkıyoruz?”

“Buradaki işimiz biter bitmez...” dedi Hyatt. “Eyalet polisinin soruşturma ekibini bilgilendirmemiz gerekecek. Bu işin Scott Culp ve IA skandalıyla bir ilgisi yok ama herhangi bir kirli polisle gireceğimiz diyalog Eyalet Savcılığı’nın bize tanıdığı sınırları aşabilir.”

“Tekrar bir özet geçelim.” dedi Joseph. “Novak, Stevie’nin Levi Robinette’in cenazesinde çektiği fotoğraflar üzerinde çalışıyor, umuyoruz ki bu şekilde Robinette’in diğer çalışanlarını da tespit edebileceğiz. Brodie çocuğun DNA örneğini alıyor, varsa otopsi örneklerinden, yoksa örnekleri mezardan çıkara-cağız. JD?”

“Ben de hapisaneye gidiyorum ama Stevie ve Hyatt’ın gideceğinden farklı bir yere...” dedi JD. “Sam Hudson’ın içeceğine ilaç katan barmenin ifadesini almak istiyorum. Eğer Kayla Richards’ın Silas’a dair verdiği tarifi doğrularsa, Grayson dosyayı mahkemeye sevk etmeden önce elimizde sağlam bir kanıt daha olacak. Onun hikâyeye dair başka detaylar da bildiğini umuyorum, örneğin Silas’ın John Hudson’la nasıl tanıştığını söyleyebilir belki.”

“Bol şans... Grayson?”

“Benim mahkemeye gitmem gerek ama arama iznimin taslağı Daphne’de. Robinette ve Silas arasında herhangi bir fiziksel bağlantı bulabilirsенiz onu arayın ve o da arama izni talebini ona göre tekrar düzenleyip hâkimin önüne koyacak.”

“Bir sorum var.” dedi Stevie. “Eğer Elizabeth Morton konuşmaya yanaşmazsa, onu ikna etmek için kullanabileceğimiz bir teklifimiz var mı? Ceza indirimi? Herhangi bir şey?”

Grayson şüpheli duruyordu. “Belki... Mahkemeye giderken patronumu arayacağım ve sizi parametreleriniz konusunda

bilgilendireceğim. Ama büyük beklentilere girmesenez daha iyi olur.”

“O kadına hiçbir şey önermek istemiyorum.” dedi Joseph soğuk bir sesle. “Ama başka şansımız olmayabilir. Clay, sen Stevie’yle birlikte gideceksin sanırım.”

“Doğru düşünmüşsün.” Onu yalnız bırakmak Clay’in aklından bile geçmemişti.

“Sadece... Morton’un görüş açısından uzak dur. Daha en başından onun bize karşı tavır almasını istemiyorum. Kate, senin için iki şeyim var.” dedi Joseph, Ajan Coppola’ya. “Dün Henderson’ı temsil etmek için gelen Avukat Cecilia Wright hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Henderson onu istemedi, Wright’ın Robinette’le teşrikimesai içinde olduğunu düşünüyor gibiydi.”

“Teşrikimesai mi?” diye sordu Coppola. “Son zamanlarda Daphne’yle çok fazla takılıyorsun sanırım.”

Joseph’in yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı ama hemen sonra az önceki yorgunluğu tekrar yerleşti. “Wright’ı kimin tuttuğunu ya da Robinette’in şirketiyle ne ilişkisi olduğunu bul. Wright onun için mi çalışıyor? Robinette ona baskı mı uyguluyor? Ona rüşvet mi veriyor? Aynı dönemde orduda birlikte mi görev yapmışlar? Tüm bağlantıları istiyorum.”

“Anladım.” dedi Coppola. “Ve ikinci şey?”

“Bu ikinci şey asıl öncelikli mesele. Lisa Robinette’e yaklaş. Kocasının DNA’sını *bugün* istiyorum. Harekete geçmeden önce bana bildirimde bulun. Arkanda destek ekibi olduğundan emin olacağım. Saat birde tekrar burada toplanıyoruz. Şimdilik işimiz bitti.” Göğüs geçirdi. “Şimdi departmandaki iki cenazenin planını yapmak için bir toplantıya katılmam gerek.”

“Biliyorum.” dedi Hyatt. “Ben de daha yeni üç tane yaptım.”

Bu sert kapanışla birlikte odadan çıktılar.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Jessup Hapishanesi, Jessup, Maryland, 19 Mart Çarşamba, 10.30

Elizabeth Morton değişmiş, diye düşündü Stevie, kadın kelepçeli hâlde görüşme odasına getirilirken. Gözleri boş birer çukur gibiydi, hayat emaresi yoktu. Ruhsuzdu. Stevie göz ucuyla Hyatt'a baktı. Yüzünde acı vardı. "Elizabeth..." dedi Hyatt paslı bir sesle. Stevie ruhunu defalarca kez satmış bu kadın için hiç sempati duymıyordu.

"Neden buradasınız?" diye sordu Morton, sesi de gözleri kadar ölüydü.

"Dün yeni şeyler öğrendik." dedi Stevie. "Silas hakkında..."

Elizabeth gözlerini devirip tavana baktı. "Yani?"

"Kocam ve oğlum sekiz yıl önce 15 Mart'ta öldürüldüler." Nefes alışındaki bir anlık aksaklık Morton'un bu cümleyi duyduğunun tek işaretiydi. "Sekiz yıl boyunca bunun rastlantısal bir suç olduğunu düşünmüştüm. Dün, bunu Silas'ın planladığını, tanımadığım bir adamı kocamı öldürmeye zorladığını öğrendim. Ve beş yaşındaki oğlumu..."

"Kaybınız için üzgünüm." dedi Elizabeth acı acı, Stevie'yle göz göze gelmiyordu.

"Bunu kanıtlamak için bize yardım edeceğinizi umuyorum. Ailemin katilini Todd Robinette'in tuttuğunu biliyoruz." Stevie, Elizabeth'in bir anlık irkilmesini yakalamıştı. "Robinette, Lippman'la anlaşmıştı, bunu Virgil Barry vasıtasıyla yaptığını düşünüyoruz. Barry'nin oğlunun işlediği suçun üstünü örtme işi sizin eski davalarınızındandı."

"O zaman gidip Barry'yle konuşun." dedi Elizabeth soğuk bir sesle.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsunuz. Onun öldüğünü biliyorsunuz."

"Burada bana sorduğunuz bir şey var mı?" Sesi asit gibi yakıcıydı ama altında tereddüt yatıyordu.

"Evet," dedi Stevie, "var. Aslında birkaç soru var. Virgil Barry, Lippman'ın adını Robinette'e verdi mi? Robinette,

Lippman'ı işe aldı mı? Lippman ailemi öldürme işini Silas'a mı verdi?"

Elizabeth'in gözlerinde sinsi hesaplar dönüyordu. "Neden size yardım edeyim? Benim çıkarım ne olacak?"

"Doğru şeyi yapma fırsatı..." dedi Stevie. "Özür dileme fırsatı..."

"Beni buradan bir gün erken çıkaracak şey her neyse, doğru olan şey o." Ayağa kalktı. "Arkadaşınız Grayson Smith'le konuşun. Bana bir teklif yapmaya hazır olduğunda tekrar gelin. Gardiyan! Beni geri götür."

"Hayır." dedi Hyatt, sesi bir kamçı gibi şaklamıştı. "Otur Elizabeth."

Eğri bir gülümseme... "Üzerinize alınmayın Teğmen ama artık benim patronum değilsiniz."

"Belki değilim," dedi Hyatt, çenesini sıkmıştı, "ama konuşmaya hemen şimdi başlamazsan bir an önce oğlundan olabildiğince uzağa nakledilmeni bizzat ben talep edeceğim."

Elizabeth sendeledi, yanaklarının rengi atmıştı. "Seni orospu çocuğu!..."

"Belki..." dedi Hyatt. "Duruşma boyunca sempati toplamamanın sebebi Lippman'ın işbirliği yapman için çocuğunu sakatlamasıydı. Ama Stevie'nin oğlu öldü. Öldürüldü. Çünkü sen ayağa kalkıp doğru olanı yapamayacak kadar zayıftın. Artık doğru olanı yapma zamanı Elizabeth. Bu yüzden otur."

Elizabeth oturdu, öfkeyle titriyordu. "Bir anlaşma istiyorum."

Bir an için kimse konuşmadı. Sonra Stevie sessiz bir soluk verdi. "Size bir anlaşma vereceğim."

Elizabeth kuşkuyla gözlerini kıstı. "Senin bana anlaşma önerme yetkin yok."

"Beni dinle Elizabeth. Robinette beni dışarı çekmek için hayatta olan kızımı kullandı. Bir kez değil, iki kez değil; tam üç kez... Lippman öldü diye oğlunun güvende olduğunu mu sanıyorsun? Robinette'in şu anda seninle konuşuyor olduğumuzdan haberdar olmayacağını mı sanıyorsun? Senin aleyhinde delil sağlayabileceğini öğrendikten sonra oğlunun hayatının Robinette'in gözündeki değeri olacağını mı sanıyorsun?"

"Elimde delil yok." dedi Elizabeth çenesini hafifçe kaldırarak. Ama dudakları titriyordu.

"Birkaç dakika önce bir anlaşma yapmak istiyordun. Robinette'in bunu bilmesini sağlayacağım."

"Blöf yapıyorsun." dedi Elizabeth, yüzü iyice beyaza bürünmüştü. "Ona söylemezsin."

"Buna güvenerek oğlunun hayatını riske mi atacaksın?" diye sordu Stevie gözlerini ondan ayırmadan.

Elizabeth acı acı güldü. "Bunu yapabileceğini düşünmemiştim Stevie. Teklifin ne?"

"Sen Paulie'm için doğru olanı yapacaksın ve ben de Robinette'i oğlundan uzak tutacağım. Bana gerçeği anlat, tüm detaylarıyla... O zaman işbirliği yapıp Grayson'ın Robinette'in tabutuna son çiviye  akmasını sağlayabiliriz."

Elizabeth gözlerini kapadı. "Evet." dedi en sonunda. "Robinette peşindeki polislerden kurtulmak için Lippman'dan yardım istemeye çalıştı, kendisini ona tavsiye edenin Virgil Barry olduğunu söyledi. Lippman çok kızmıştı. Barry zaten bende olduğundan onunla ilgilenmem için beni gönderdi ama Barry ve eşi ölmüştü. Cinayet soruşturmalarının olduğu dosyayı kapattım ve işimin bittiğini düşündüm ama sonra Lippman, Robinette'in iş teklifini kabul etti."

"Lippman, Robinette'i neden öldürmedi ki?" diye sordu Hyatt.

"Robinette'in elinde Barry'nin ona her şeyi anlatırkenki kaydı vardı. Eğer kendisi ölürse savcıya iletilmek üzere bir kopyasını avukatına vermişti. Lippman'ı kendi tuzağında avladı yani."

"Ama neden Silas?" diye sordu Stevie acıyla. "Lippman neden seni görevlendirmede?"

"Hasta ruhlu bir eğlence anlayışına sahip olduğu için... Ve sevmediği bir iş aldığından Silas onunla kavga ettiği için... Silas'ı ve Robinette'i birbirine kırdırabileceğini düşünmüştü, bir taşla iki kuş..."

Sonra Stevie hatırladı. Silas'ın onun acısını nasıl paylaştığını, sanki kendi ailesi  lm ş esine yas tuttuğunu hatırladı. Silas'inkisi keder değildi, Stevie artık anlıyordu, su luluktu.

"Buna dair bir kanıtın var mı Elizabeth?" diye sordu Hyatt.

"Hayır. Ama Robinette'in Virgil Barry'den aldığı itirafların kaydı hâlâ orada. Lippman'ın öldüğünü duyduktan sonra onu atmış olabilir tabii ama şansınız varsa avukatının onu nerede sakladığını bulabilirsiniz." Elizabeth'in bakışları keskinleşti. "Oğlumu koruyacak mısınız?"

Hyatt başıyla onayladı. "Evet. Onun için endişelenmene gerek yok." Sonra tereddüt etti, bir sonraki sorusunun cevabını duymak istediğinden emin değildi. "Elizabeth, Stevie'nin kocasının ve oğlunun öldürüleceğini biliyor muydun?"

"Hayır." dedi Elizabeth. "Robinette'in Lippman'a ulaştığını duyduğumda öldürülecek kişinin Stevie olduğunu düşün-

düm. Oğlu ve kocasının değil. Lippman o gün Silas'tan dolayı çok mutsuzdu. Ama Robinette mutluydu. Stevie davanın peşini bırakmıştı. Eğer Lippman Silas'ı cezalandırıdıysa bile, bundan hiç haberim olmadı."

"Lippman'ın mutsuz olduğunu nereden biliyordun?" diye sordu Hyatt kaşlarını çatarak.

"Yatak muhabbeti..." Stevie öğrendiğini yüzüne yansıtmış olmalıydı çünkü Elizabeth bir kez daha güldü. "Oğlumu korumak için her şeyi yaparım Stevie. Eğer görev bana verilmiş olsaydı sen ölmüş olurdun. Ama Silas zayıftı."

Stevie yıllar boyunca bu kadınla birlikte çalışıp nasıl onun gerçek yüzünü göremediğini merak ediyordu. *Yıllar boyu Silas'la çalıştığın gibi...* "Silas neden beni öldürmedi?"

"Seni severdi. Sana saygı duyardı çünkü sen asla kolaya kaçmazdın. Onun hatası bu oldu. Eğer yalnızca seni öldürmüş olsaydı, uzun vadede işler hepimiz için daha kolay olurdu."

Stevie gözlerini kırıştırdı. "Pe... Pekâlâ... Oğlunun güvenliğinin ellerimde olduğunun farkındasın, değil mi?"

Elizabeth'in gülümsemesi bu sefer sahteydi. "Büyük konuşuyorsun Stevie, onu feda edemezsin. Sen öyle biri değilsin."

Stevie'nin göğsüne beklenmedik bir sıcaklık dalgası yayılmıştı. "Teşekkür ederim."

"Bu bir övgü değildi." diye çıkıştı Elizabeth. "Oğlumu yalnız bıraksan yeter, senin lanet yardımına ihtiyacı yok. İyi olacaktır. Yani bana teşekkür falan etme."

"Pekâlâ... Ben doğru olanı yapmayı zayıflık olarak görmüyorum."

Baltimore, Maryland, 19 Mart Çarşamba, 13.00

Cordelia'nın iyi olduğunu öğrenmek için yaptığı telefon konuşmasından ve yerel bir hazır yemek lokantasında hızlı bir moladan sonra Stevie ve Clay konferans salonuna döndüler ve ekibin onları beklemekte olduğunu gördüler. "Öğle yemeği getirdik." dedi Stevie aldıkları sandviçlerin olduğu poşeti göstererek. Gözler yukarı kalktı ve sandviçler elden ele dolaşırken 'teşekkür ederiz'ler havada uçtu.

"Neler buldunuz?" diye sordu Joseph kendi sandviçini açarken. Ekiptekiler karınlarını doyururken Stevie onu bilgilendirdi.

"Görünen o ki Silas beni öldürecek cesareti bulamamış."

JD ona dik dik baktı. "Ve bunun yerine Paul ve Paulie'yi öldürmüş. Orospu çocuğu!.."

Joseph başıyla onadı, ifadesi karanlıktı. "Onun hakkında yapabileceğimiz bir şey yok ama Robinette'i alabiliriz. Almak zorundayız. JD, barmen konusunda şansın yaver gitti mi?"

JD başını hayır anlamında salladı. "Hapishaneye gitmeme gerek kalmadı. Barmen ölmüş. Duştayken başka bir mahkûm tarafından midesinden şişlenmiş. Tahmin edin o mahkûmu kim içeri attırmış?"

"Silas..." dedi Stevie öfkeyle.

Hyatt'ın omuzları çöktü. "Silas'ın o mahkûmu cinayete ikna etmek için ailesinden kimleri tehdit ettiğini merak ediyorum."

"Ben de aynısını düşünüyordum." dedi JD. "Herif üç cina-yetten şartlı tahliyesiz müebbet yatıyordu. İçeride kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Ama o da ölmüş. Kalp yetmezliği... Ama bir miktar ilerleme kaydettim. Babasının bazı eski arkadaşlarıyla görüşmekte olan Sam Hudson'la bir kez daha konuşma fırsatım oldu. İçlerinden biri John Hudson'ın torbacısıymış ki onu ben de tanıyordum. Daha önce çalıştığım yerde onu tutuklamıştım. Bana John'un torbacısı için satış yapmaya başladığını söylemişti ama satması için büyük miktarda mal verildikten sonra eli boş dönmüş. Sebebi bir polis tarafından durdurulmasıymış, yanın-da ağır suç sayılabilecek miktarda mal varmış ki bu da kendisi-nin üçüncü korneri oluyordu."

"Yani bir penaltı... Hapse girmesi garantilenmiş." dedi Clay.

"Aynen... Ama polisin 'iyi bir kalbi' varmış. Üzerindeki mala 'açgözlü koca elleriyle' el koymuş ve ona bir uyarı vererek gitmesine izin vermiş."

"Silas..." dedi Stevie öfkeyle. "Pekâlâ; bu, Silas'ın ona 'nasıl' ulaştığını biraz daha açıklıyor."

"Ben de bir şey buldum." dedi Ajan Coppola. "Henderson'ın dün kovduğu avukat, Cecilia Wright, Brenda Lee Miller'la aynı okula gitmiş. Aynı klüptelermiş."

"Brenda Lee'yle aynı okula giden pek çok kişi olduğuna eminim." dedi Joseph hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle. "Bu bir bağlantı sağlamıyor."

"Çünkü cümlemi bitirmeme izin vermedin. Wright'ın kızı Robinette'in rehabilitasyon kliniklerinden birine gidiyor. Uzun bir bekleme listesi olmasına karşın Wright'ın kızı sihirli bir şekilde listenin tepesine çıkmış. Miller ise Henderson'ı temsil edemezdi, yoksa elimize Robinette'le bağlantı kurabilmemiz için koz vermiş olurdu."

Joseph başıyla onayladı. "Güzel. Peki ya Lisa?"

Coppola'nın gözleri parladı. "Önceki gün kocasını sarhoş hâlde fabrikadan almak zorunda kaldığı için çok kızgındı. Görünüşe bakılırsa yaramazlık yapan kocasına kızdığına onun eşyalarını sağa sola fırlatan öfkeli tiplerden biri."

Clay sırttı. "Onun eşyalarını çöpe mi atmış?"

Coppola sırtıtışına karşılık verdi. "Evet. Ben de onları çöpten aldım."

Joseph gülümsemiyordu. "Lisa'ya yaklaşmadan önce destek isteyeceğine dair anlaştığımızı sanıyordum."

"Lisa'ya yaklaşmadım. Onun evine yaklaştım. Tam olarak belirtmem gerekirse çöp kutusuna..."

Joseph gözlerini kapadı. "Lanet olsun Kate! Bir ajanımı daha gömmek istemiyorum."

Coppola'nın yüzü düştü. "Özür dilerim Joseph. Sen toplantıdaydın ve çöp kamyonunun gelip kanıtları elimizden almasını seyretmek istemedim. Evi gözetim altında tutan adamların bana destek sağladılar."

"İyi. Tamam. Ama bir dahaki sefere emirlerime uyulmasını istiyorum. Neler buldun?"

Coppola köşedeki kutuyu çekti. "Elimizde giysiler, ayakkabılar ve oyuncaklar var."

Stevie yüzünü ekşitti. "Seks oyuncakları mı?"

Coppola güldü. "Çok fesatsın Stevie. Bu hoşuma gitti. Ama hayır, seks oyuncakları değil. Golf sopaları ve tenis raketleri... Xbox'ı... Ve bu..." Kutunun içinden delil torbasına konmuş ve çözülmüş eski bir Rubik küpü çıkardı.

Stevie donakalmıştı. "O, sekiz yıl önce de Robinette'in masasının üzerindeydi. Ya bu ya da bunun çok benzeri... Bunun tuhaf olduğunu düşünürdüm çünkü Robinette inek tiplere benzemezdi. Julie'nin ölümü için sorgularken onu Levi'ye sormuştum. Bana onun Julie'nin kocasına, Rene'ye ait olduğunu söylemişti ki bu akla yatıyordu, çünkü Rene gerçekten ineğin tekiydi. Ölmeden önce fabrikanın baş kimyageriydi."

"Neden Robinette bunu masasının üzerinde tutuyordu?" diye sordu Dr Brodie.

"Levi babasının ve Rene'nin aynı liseye gittiğini ve çok yakın arkadaş olduklarını söylemişti. Rene ve Julie, annesi öldüğünde bu yüzden Rene'yi yanlarına almışlardı. Rene öldükten sonra Robinette'in istediği tek şey bu küpmüş, çünkü Rene bununla çocukluğundan beri oynamış. Levi babasının bunu duygusal sebeplerden ötürü sakladığını söylemişti."

"Robinette ve duygusallık?" Clay başını salladı. "Benim kafama yatmıyor."

"Benim de..." dedi Stevie. "Şuna bir bakabilir miyim?"

"Çalışmıyor." dedi Novak. "Yapıştırılmış."

Stevie irkildi. "Birisi üzerindeki yapıştırıcıların bazılarını sökmüş. Lisa'nın işi mi?"

"Bunun yüksek ihtimal olduğunu söyleyebilirim." Kutuladın arkasında bir çanta dolusu golf sopası vardı. Coppola çantadan bir sopa çıkardı; bir bumerang gibi ortadan bükülmüştü. "O kadının tersine denk gelmek istemezdim. Tenis racketlerinin durumu daha da kötü görünüyor. Ve görünüşe bakılırsa Xbox'ın üzerinden arabasıyla geçmiş."

"Yok artık!.. Robinette'in öylece sarhoş olması biraz aşırı görünüyor. Aralarında ne geçtiğini merak ediyorum." Stevie küpü çevirdi, tüm kenarlarını inceliyordu. "Bunu neden yapıştırsın ki?"

Clay küpü almak için elini uzattı. "Küçükken benim de bir tane vardı. Çözmesi haftalarımı alırdı. Eski ortağım, Ethan, bunu bir dakikadan kısa bir sürede çözebiliyor." Sonra kaşlarını çatı. "Bu şey tuhaf hissettiriyor."

"Çünkü uhulanmış." dedi Stevie.

"Hayır, dengesi bozuk." Clay küpü kulağına tutup salladı. "İçinde bir şey var."

Dr Brodie küpün ağırlığını test etti. "Haklısın. İçine bakmalı mıyız?"

"Önce fotoğraflarını çekmemize gerek var mı?"

"O işi hallettik." dedi Coppola. "Buraya gelir gelmez laboratuvarından her şeyin resmini çekmelerini istedim. Giysileri, saç ve deri örneklerini araştırmaları için Olay Yeri İnceleme'ye bıraktım. Lisa'nın gazabını görebilesiniz diye size yalnızca oyuncakları getirdim."

"O zaman açalım." dedi Joseph.

Brodie eşya çantasından ince bir bıçak, beyaz bir bez ve bir çift eldiven çıkardı. "Bunu açmak zor olacak çünkü üst katmanı dönmüyor." Küpün hareketini olanaksız kılan uhuyu söktü ve sonra üst katman açılınca küçük bir zafer narası attı. "Merkezi kesilmiş, küpü bir arada tutan iç mekanizma da sökülümüş. Bu bilinçli yapılmış bir kesim, bunun için özel bıçaklara ihtiyaç duymuş olmalı." Uhunun bulaştığı birkaç noktayı daha söktü ve küpü sallarken eline metal bir şey düştü. "İşte bulduk."

Stevie masanın üzerine eğildi, dikkatle bakıyordu. "Bir mermi. Bu... Bu kan mı?"

"Öyle görünüyor." dedi Brodie.

Janet olsun, diye düşündü Stevie. "Rene Broussard bir saldırı esnasında öldürülmüştü."

"Bir hayat kadınıyla birlikteydi." dedi Joseph. "Bunu nereden biliyorlardı?"

Stevie yüzünü buruşturdu. "Çünkü pantolonu ayak bileklerinin hizasında ve ruj izleri gömleğinin yakasında değil pantolonun üzerindeydi. Otopsi raporunda kurşunun çıkarıldığı yazıyordu. Doğrudan kesilip alındığını... Katili yakalanamadı."

"Görünüşe bakılırsa az önce bulduk." dedi Hyatt öfkeyle.

"Orospu çocuğu!.." dedi Stevie, hâlâ inanamıyordu. "Robinette, Rene'yi öldürüyor, eşiyle evleniyor, sonra onu da mı öldürüyor? Ve sonra masasının üzerinde arkadaşının çocukluğundan kalan oyuncağının içine o kurşunu saklayıp zafer anıtı olarak masasının üzerine koyuyor."

"Hepsi şirketin kontrolünü ele almak için..." diye ekledi JD kafasını sallayarak. "Ne kadarlık bir şirketten söz ediyoruz?"

"Söylemek zor." dedi Stevie. "Özel bir şirket... Bu, Robinette'in sekiz yıl önceki şirket pazarlıklarına dair bilgi almayı zorlaştırıyor. Eğer merminin üzerindeki kan Rene'yle eşleşirse, bu, arama izni çıkarttırmak için yeterli olmak *zorunda*."

"Katılıyorum." dedi Joseph. "Elizabeth Morton'un ifadesi, mermiye bağlı kalmaksızın, yeterli olabilir." Daphne'yi aradı, ona son bilgileri verdi. "Biz konuşurken o Grayson'ın arama izni dilekçesini güncelliyor ama hâlâ somut kanıta ihtiyacımız olduğunu söylüyor. Hâkimden hazırda beklemesini isteyecek ve biz somut bir şeyler bulur bulmaz arama iznini hızla ona ileticek. Novak, kusacak gibi duruyorsun. Sınıf arkadaşlarıyla paylaşmak istediğin bir şey mi var?"

"Aslında evet." dedi Novak. "Birkaç şey var. Birincisi, Robinette'in ekibi. Stevie, kız kardeşin kameranın nerede olduğunu biliyormuş ama ona gerek kalmadı. Fotoğrafları geçen yıl bir CD'ye aktarmış ve sen onlara bakmaya hazır olana dek saklamak için onları kasaya kaldırmış."

Oh!.. Kız kardeşinin düşünceli tavrı kalbine dokunmuştu. "Gerçekten Izzy'lik bir hareket."

"Fotoğrafların birer kopyası da bilgisayarında kayıtlıymış, bu sayede bana hemen e-maile gönderdi. Robinette'in etrafında dört kişi var. Brenda Lee Miller, Jean Henderson, Michael Westmoreland ve bu adam..." Novak laptopunu çevirip fotoğrafı onlara gösterdi.

Adam çok yakışıklıymış, diye düşündü Stevie, uzun sarı saçları özenle taranmış, siyah takım elbisesi üzerine tam oturmuştu. "Şimdi fotoğrafı görünce kafamda ona dair belli belirsiz

birtakım hatıralar canlandı. Ama onu daha yakın bir zamanda da görmüştüm. Filbert Labs'in internet sitesinde... Oranın baş kimyageri... James bilmem ne..." Yapbozun son parçası da yerine yerleşiyordu. "Fletcher, James Fletcher..."

"Geçmişini inceledik." dedi Clay. "Orduda görev yaptığına dair bir kayıt yok."

"Haklısın." dedi Novak. "Ama Henderson ve Robinette ordudayken o da Irak'ta görevdeymiş. Ordunun doktoruymuş ama ihraç edilmiş."

Clay'in kaşları yukarı fırladı. "Oh! Sebebini biliyor muyuz?"

"Henüz değil. Ama..."

Stevie gözlerini kıstı. Novak'ın ağzında büyük bir bakla vardı. "Ama ne?"

"Kendisi şu anda gözaltında, Alman BKA'sının bir konugu. Frankfurt'ta uçaktan iner inmez yakalamışlar, yaklaşık bir buçuk saat önce."

Masanın üzerinde sorular uçuşuyordu. "Ne?" "Nasıl?" Stevie Clay'e doğru eğildi. BKA ne?" diye fısıldadı.

"Almanların FBI'ı," dedi Clay. "*Bundeskriminalamt*."

Novak'ın tuhaf gözleri heyecanla parlıyordu. "Stevie, buradan çıkarken senin Robinette hakkında söylediklerini duydum, yeni bir kimyagere ihtiyacı olduğunu, bir öncekini Julie'yle birlikte öldürdüğünü söylüyordun. Fabrikayı arayıp Fletcher'la konuşmak istediğimi söyledim ama orada değildi. Evine gittiğimde komşusu onu dün sabah büyük bir valizle ayrılırken gördüğünü söyleyince ben de şehirden ayrıлып ayrılmadığına bakmak için havaalanlarını kontrol etmeye başladım. Ben beklerken Izzy fotoğrafları gönderdi, bu sayede doğru yolda olduğumu anladım. Birkaç dakika sonra Fletcher'ın, Reagan National Havaalanı'ndan Toronto'ya uçtuğunu, oradan DeGaulle⁷²'e aktarma yaptığını ve oradan da Frankfurt'a geçtiğini öğrendim. Kendi pasaportuyla seyahat ediyor olması bizim şansımıza... Her neyse, Interpol'le birlikte bir BOLO yayınladık."

"Epey uğraşmışsın." dedi Stevie.

"Öğle yemeği getirdiğinde bu yüzden bu kadar sevindim. Yemek yiyecek vaktim olmadı."

"Zavalcılık!" dedi Joseph kuru bir sesle. "Yani BOLO'nu gördükten sonra Almanlar onu içeri almışlar, doğru mu?"

"Evet, şu anda gözaltında ve bavuluna el konulmuş durumda. Ne yapmamız gerektiğine karar verene kadar onu birkaç saat içinde tutacaklar."

"İyi iş çıkardın Deacon." dedi Joseph ve Novak sert ama memnun bir baş hareketiyle onu selamladı.

"Peki ya ben?" dedi Coppola kaşlarını çatarak. "Çöplerin arasında dolaşıp durdum."

"Zenginlerin çöpleri..." diye belirtti Novak.

"Çöp çöptür." Coppola yüzünü ekşitti. "Her halükârda pistir."

"Pekâlâ, ben de hapishaneye gittim." diye lafa daldı Stevie. "Bana aferin yok mu?"

"Hepinize yıldızlı pekiyi." dedi Joseph. "Brenda Lee'yi gözetim altında tutuyoruz ve Westmoreland için dün çıkardığımız BOLO hâlâ geçerli. Artık Robinette'e ihtiyacımız var."

"Levi Robinette'in otopsisinden gelen kan örneklerini aldık," dedi Brodie "ve derhal laboratuvara DNA analizi üzerinde çalışmalarını söyledim ama sonuçları yarından önce alamayız. Artık elimde Robinette'in çöpten çıkan eşyaları olduğuna göre kumaşların üzerinde saç aramaya başlayabilirim. Umuyorum ki sahilde bulduğumuz saçla eşleşen bir şeyler bulacağız."

"Hemen çalışmaya başla." dedi Joseph. "Sen eşleşmeyi sağlar sağlamaz arama iznini çıkarttıracağız. Robinette'in evini ve fabrikasını araştırmak için iki farklı ekip görevlendireceğim."

Stevie onlara eşlik edeceğini söylemek üzere ağzını açmıştı ki Novak araya girdi. "Aman Tanrı'm! Joseph, bekle." Novak laptopundan başını kaldırdı, gözleri artık parlamıyordu. "Almanlar az önce Fletcher'ı tutuklamışlar. Yanında, şişenin kapağı açıldığı takdirde havaalanındaki herkesi öldürecek kadar sarin gazı taşıyormuş."

Stevie odadaki herkesin nefesini tuttuğunun farkındaydı, kendisi de buna dâhildi. "Oha!.." dedi. "Bunu beklemiyordum."

Clay arkasına yaslandı, çenesindeki kaslar gevşemişti. "O orospu çocuğu!.." diye tısladı. "Robinette kimyasal silahlar yapıyordu. Bu yüzden o şirketi kontrolü altına almak için bu kadar hevesliydi. Almanlar sarini nasıl bulmuşlar?"

"BKA Fletcher'ın bagajını araştırıyormuş," dedi Novak, "ve üzerinde bir parfümün etiketi bulunan şişeyi açmak üzereleırken Flecher yüzü solmuş ve paniklemiş hâlde onları durdurmuş. Almanlar şişenin bu kadar özenlice paketlenmiş olmasından şüphelenmişler ama onu gerçekten açmayı düşünmüyorlarmış. Bize biraz zaman kazandırmak için blöf yapıyorlarmış. Ama Fletcher yumurtlayıvermiş."

"Paniğe kapıldığı için Fletcher'ı suçlayamayacağım." dedi Brodie ürpererek. "Yüce Tanrı'm!.."

"Fletcher'dan son sinyali nereden aldık?" diye sordu Joseph.

"Lagos... Orada terörist örgütlerinden dilediği sayıda kişiyle iletişime geçmiş olabilir."

"Tam da istediğimiz şeyi yapmış." dedi Joseph alaycı bir ifadeyle. "Daphne'ye arama izni talebimizi düzenleyebileceğini bildireceğim." Bir kez daha Daphne'yi aradıktan sonra SWAT ve HazMat⁷³ ekiplerinin hazırlanmaya başlaması emrini verdi.

Clay parmaklarını masaya vurdu. "Henderson'ın pasaportunu bulamadık değil mi?" diye mırıldandı, Joseph'in telefon konuşmasını bölmek için sesini kısık tutmuştu.

"Hayır." dedi Novak. "Bir pasaportu var ama üzerinde değildi. Evindeki yangında kül olmuş olaabilir."

"Westmoreland'in başka bir isme kayıtlı pasaportu var." dedi Clay. "Henderson'ın da olduğuna bahse girerim."

"Nereye varmaya çalışıyorsun?" diye sordu Stevie.

"Fletcher'ın teslimatı yapan esas kişi olduğunu hayal dahi edemiyorum." dedi. "Hem kendi pasaportuyla seyahat edecek hem de malı kendi bavulunda taşıyacak."

"Çok amatörce..." diye onayladı Brodie. "Robinette bundan daha iyisini yapabilecek biri."

"Fletcher kaçıyordu ve muhtemelen kaçış esnasında paraya ihtiyacı vardı." dedi Clay, "Bu yüzden sarini satmak üzere yanına aldı. Müşterisini bulması zor olmazdı."

"Ya bunu daha önce yapmışlarsa?" diye sordu Stevie sessizce. "Ya Robinette sekiz yıldır fabrikasını kimyasal silah üretimi için kullanıyorsa? Pasaportlarından ona ulaşamayacakları teslimatçılara ihtiyacı olacaktı, tıpkı Westmoreland gibi."

"Yüz tanıma sistemini devreye sokacağız." dedi Novak. "Westmoreland ve Henderson'ı büyük havaalanlarının kayıtlarından tespit edebilecek miyiz göreceğiz."

"Sekiz yıldaki tüm kayıtları mı?" diye karşı çıktı Brodie.

"Mecbur kalırsak evet." dedi Novak sert bir sesle. "Ama içimden bir ses Lagos'ta geçen yılki kayıtlardan bir şeyler bulacağımızı söylüyor. Eğer Fletcher amatörse, eğer daha önce bu tip bir teslimatın içinde bulunmadıysa ve eğer bunu daha önce yapmışlarsa, Fletcher basitçe eskiden tanıdığı bir müşterisinin yolunu seçmiş olabilir."

"Burada çok fazla eğer var." dedi Brodie şüpheyle. "Ama bir yerden başlamak gerek sanırım."

Novak omuz silkti. "Ayrıca gerçekten tutuklandığını idrak ettiğinde Fletcher Almanlara bazı bilgiler verebilir. Kendi pasaportu-
73-HazMat, kıs. Hazardous materials. Zehirli maddelerle ilgilenen polis birimi

portuyla, üzerinde kimyasal silahla yolculuk ederken yakalanan birinin sorguya pek fazla dayanabileceğini sanmıyorum. Ben olsam Robinette'i gözümü kırpmadan ele verirdim."

"Robinette bu yüzden seni öldürmek istiyor Stevie. Bunun kendi oğluyla asla bir ilgisi olmadı."

"Biliyorum." Artık taşlar yerine oturuyordu. "Bütün eski davaları araştırıyordum. Eğer onunkini yeniden açsaydım yaptığı bu 'ek işi' fark edebilirdim. İnsanlar bana saldırmaya başladığında beni ortadan kaldırmak için eline mükemmel bir fırsat geçmişti."

"Başka insanların da seni öldürmek istemesinden faydalandı." dedi JD. "Piç kurusu!.."

Joseph elinde telefonla ayağa kalktı. "Daphne, Robinette'in evi ve fabrikası için gereken arama izinlerini çıkarttırmış. SWAT ekipleri yola çıktılar. JD, Deacon, Kate, siz benimle geliyORSUnuz."

"Ben laboratvuara döneceğim," dedi Brodie, "ve bulduğunuz sarin örnekleri için laboratuvarı hazırlayacağım."

Stevie ayağa kalktı. "Ben de geliyorum Joseph. Size ayak bağı olmayacağım ama Robinette'in dizleri üstüne çöktüğünü görmeyi hak ediyorum."

Joseph, Clay'e baktı. "Sen de geliyor musun?"

"Eğer o gelirse ben de gelirim. Ve orada olmayı hak ediyOR."

"Sana hayır desem de nasılsa geleceksin." dedi Joseph en sonunda. "En azından benim yanımda olduğunu bilirim. Çelik yeleğini giy, gaz maskeni tak ve çizginin arkasında kal."

19 Mart Çarşamba 14.55

Robinette ölmemişti ama bağırsakları sökülüp göbek deliğinden dışarı çıkarılıyormuş gibi hissediyordu. Son yirmi dört saatini Brende Lee'nin garajında, içindeki her şeyi kusarak geçirmişti. Fletcher'ı bir yakalarsa... *O kaltağı öldürecekim. Ama ilk önce,* diye düşündü, bankasının arabalara özel ATM'sinin ekranına bakarken, Lisa'yı öldürecekti. Ve Tanrı şahitti, onu süründürecekti.

"Sorun nedir?"

Robinette, Cecilia Wright'a bakmak için döndü, kadın minivanın yolcu koltuğunda oturmuş sanki bir çingiraklı yılanla boğuşuyormuşçasına onu izliyordu. Brenda Lee'nin en yakın arkadaşı akıllı bir kadındı. Robinette evinden çıkıp Brenda Lee'nin garajına giderken minivanın arkasına saklanmış, üzeri-

ne siyah bir battaniye örtülmüştü, bu sayede federallerle arasına mesaf koyabileceğini düşünüyordu. Evinin ve fabrikasının etrafını sarmışlardı ama aynı zamanda Brenda Lee'nin de evinin dışını gözetliyorlardı. Federaller biliyorlardı.

O çiftlikte kan döktüğünü biliyordu ve daha önce arkasında hiç DNA bırakmamıştı. Tek tesellisi Federaller'in kanı kıyaslayabilmek için ellerinde başka DNA profili olmamasıydı. Ondan gönüllü olarak kan örneği vermesini isteyeceklerdi ama o bunu reddedecekti ve polisler onun DNA'sını almak için gerekli izni asla çıkartıramayacaklardı, hele ellerindeki o ikinci dereceden kanıtlarla bu imkânsızdı. Fakat FBI'nın kendi evinin ve Brenda Lee'nin evinin önünde kamp kurduğunu görmek ikisinin de gözünü korkutmuştu. Brenda Lee'yle birlikte buradan bir süreliğini uzaklaşması gerektiğine karar vermişlerdi. Tanınmadan bir süre dinlenebileceği bir yere gidecekti. Bunun için Brenda Lee'nin banyosuna girip temizlenmiş, kimliğini gizlemesine yardımcı olması için Lee'nin oğlunun saçını üç numara keserken kullandığı traş makinesiyle traş olmuştu. Kesilen bıyığını ve saçlarının çoğunu bir çöp torbasına doldurup yanına almıştı. Polislerin ona karşı kullanabileceği hiçbir DNA izi bırakmayacaktı. Brenda Lee onu aynı battaniyeyle örtterek garajdan çıkarmış, oğlunun okulunun arkasında arabadan indirmişti. Okulun özel girişi peşlerindeki Federallerden kurtulmalarını sağlamıştı, Cecilia Wright da altı yaşındaki kızını az önce okuldan almış, onları bekliyordu.

Cecilia gergin ve rengi solmuş bir şekilde kızını Brenda Lee'nin minivanının arka koltuğuna bindirmiş, sonra da -lanet olası başka bir minivanda başka bir örtünün altında yine saklanmakta olan- Robinette'i dışarıda bekleyen Federaller'in arasından dışarı çıkarmıştı. Ara sokaklardan birinde durduktan sonra battaniyelerin altında saklanmaktan sıkılan Robinette direksiyona geçmişti. Planı ilk önce bir ATM'ye gitmek ve sonra da Cecilia'nın kendi adıyla ona bir araç kiralaması için havaalanına gitmekti. Ama planın ilk adımı suya düşmüştü. "Banka hesabım boş görünüyor." dedi kısık bir sesle.

"Ben... Ben size biraz ödünç verebilirim." dedi Cecilia korkudan kekeleyerek.

Bu kadın Brenda Lee'ye ne borçluydu ki ona böylesine yardım etmeye istekliydi? Robinette merak ediyordu. Sonra, kimse kabul etmezken bu kadının çocuğunu rehabilitasyon programlarına kabul ettiklerini hatırladı. Eğer onlar çocuğu almamış olsa sonu ıslah evinde bitecekti. Robinette'in fikri sorulacak olursa çocuğun yeri zaten orasıydı. Ama Brenda Lee

ona yalvarmış ve Robinette buna izin vermişti. Bunu yapmış olduğuna çok memnundu. "Bu işime yarayabilir. Bana bir saniye izin ver." Robinette ev telefonunu aradı, niyeti Lisa'yı dışarı çekebilmektir. Böylece onu gebertebilirdi.

"Todd?" diye cevapladı Lisa, rahatlamış bir şekilde göğüs geçirerek. "Beni çok korkuttun. Neredesin?"

"Neden bilmek istiyorsun?"

"Neden mi bilmek istiyorum?" diye onu tekrarladı Lisa, sesinden afalladığı anlaşılıyordu. Afallamak konusunda oldukça iyiydi. "Bunu neden sorduğunu sanırım anlıyorum. Dün sana çok kötü davrandım. Sırf başka biri olmadığı için beni aramış olman bana çok dokundu. Ben... Ben hatalı davrandım."

Clay sözcükleri severdi. Duygulara güvenmezdi. "Banka hesabımızla ilgili bir sorun varmış gibi görünüyor." dedi. Başka hesapları da vardı ama onlara buradan ulaşamıyordu. Ayrıca evindeki ve ofisindeki kasalarda nakdi de vardı. Önceki gece midesi boğazından çıkıyor olmasa onları çoktan temizlerdi. Lisa'ya nakit rezervlerinden bahsetmeyi elbette düşünmüyordu. Lisa onu meteliksiz bırakırdı. "Hesapta hiç para yok."

"Bunun sebebi parayı transfer etmiş olmam çünkü FBI'dan bir ziyaret aldım. Henderson delice iddialar savuruyormuş. FBI'ın senin mal varlıklarını araştırmak için geldiğini düşünüyorum, onları donduracaklar."

"Parayı nereye geçirdin?"

"Kendi hesabıma... Evlenmeden önce açtığım bir hesaptı. Ama Henderson'ın pisliliğiyle uğraşmak için birine ödeme yapman gerekirse diye büyük bir kısmını nakde çevirdim."

"Brenda Lee'ye bu yüzden maaş veriyorum."

Uzun bir sessizlik... "O zaman paraya ihtiyacın yok sanıyorum." dedi tatlı bir dille ve Robinette onu bir kez daha kızdırdığını fark etti.

Dişlerini gıcırdattı ama ses tonunu makul tutuyordu. "Hayır ama o paranın bende olmasını istiyorum."

"O zaman sana veririm. Birkaç gün ortalıkta görünmememizin iyi olacağını düşünüyorum." dedi Lisa. "Tüm bu gürültünün yatışmasını bekleyelim. Eğer kartlarımızı doğru oynarsak hâlâ politikada bir kariyer fırsatın olabilir."

Adı duyulmamış bir üçüncü dünya ülkesinde olabilir evet, diye düşündü Robinette acı acı. "Bir arabaya ihtiyacım var."

"Ben seni alırım. Polis hâlâ burada ama yalnızca sokağın sonuna park etmiş bir araçları var, onları fark etmediğimi düşünüyorlar. Arka taraftan çıkıp ağaçların arasından komşunun

evine geçebilirim. Babam oraya benim için bir araç göndereceğini söyledi. Sen şu anda bankada mısın?”

“Evet.” dedi temkinli bir şekilde.

“O zaman seni alırım ve hafta sonu bir yerlere gideriz. Rahatlayabileceğin ve Henderson’ın ortaya saçtığı bu deliliklerden uzak olacağın harika bir spa merkezi biliyorum. Gençleşmiş ve seçim stratejilerini konuşmaya hazır bir hâlde geri döneceksin. Yarım saate orada olurum.”

Lisa bu olayların bir hafta sonunda yatışacağını mı düşünüyordu? *Bu kadar mı geri zekâlı?* “Geç kalma.”

“Kalmam.” dedi sıcak bir tonda. “Harika vakit geçireceğiz. Yalnızca ikimiz...”

Robinette kapadıktan sonra uzun bir süre telefonuna baktı. Lisa’nın olaylardan haberi olmayabilirdi ama aptal değildi. Lisa’nın *onu* bir tuzağın içine çekmeye çalışıyor olması hayli olasıydı. Yani kaçmalı mıydı, kalmalı mıydı? *Kal*, diye düşündü. *Ama kaçmaya hazır ol.* Kararını vererek Cecilia’nın aracını çalıştırdı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Cecilia, hâlâ pürdikkat onu izliyordu.

Robinette bomboş bir otoparkın en köşesine park etti. “Sen eve gitmek için kendine bir taksi çağırıyorsun. Ben burada kalıp eşimi bekliyorum. Senin arabanla işim bittiğinde Brenda Lee’ye haber vereceğim ve o sana arabayı getirecek. Borç verme teklifini de kabul ediyorum, aynı zamanda kredi kartını da alacağım. Endişelenme. Brenda Lee sana geri ödeme yapacaktır.”

Wright cüzdanını çıkardı. “Pekâlâ... Siz nasıl isterseiz Bay Robinette.”

Siz nasıl isterseniz Bay Robinette. Bu kelimeler Lisa’nın gırtlığından yükselseydi Robinette’e müzik gibi gelirdi. Ellerrine baktı. Lisa’nın ince boynunun üzerinde hayal etti. Sonra Mazzetti’nin... *Bu kelimeler Mazzetti’nin gırtlığından çıksa çok daha güzel olurdu*, diye düşündü. Onla işini bitirmeden önce kaltağa bunları -ve daha fazlasını- söyletecekti.

Ama her şeyi sırayla yapmalıydı. Para, araba kiralama, uçak bileti, Lisa’yla ilgilenme. Bunlardan sonra sıra Mazzetti’ye gelecekti.

19 Mart Çarşamba, 17.45

“Bu iyi değil.” diye mırıldandı Stevie, Robinette’in uzun bir özel yolun sonunda تنها bir yere konuşlanmış, girişi süslü bir kapıdan oluşan evinin önüne park etmiş onlarca polis

aracının arkasından yürürken bunu en az yüz kere tekrarlamış olmalıydı. O ve Clay kapıdan içeri girmişlerdi ama ev hâlâ o kadar uzaktaydı ki dürbünleri olmadan Robinette'in ön kapısını güçlükle görüyorlardı.

Kapının dışında haber araçları bekliyordu, sokaktaysa bunun iki katı sayıda araç vardı. Muhabirler SWAT ekiplerinin Robinette'in evine ve fabrikasına girmesiyle birlikte gelmişler ve akşamüstü boyunca beklemişlerdi. Giriş kapısındaki polis memuru yalnızca muhabirlerin içeri girmesine izin vermişti. Yetkili olmayan araçlar ev sınırları içerisine alınmıyordu, bu yüzden SUV'lerini dışarı park etmek zorunda kalmışlardı. Stevie içeri girer girmez kapıdaki polis memuru 'Özel Ajan Carter'ın emri' doğrultusunda onu evden mümkün olduğunca uzak tutmak durumunda olduğunu söylemişti. Elbette Stevie'nin güvenliği içindi. Saatler ilerledikçe Stevie bu sebep yüzünden Joseph'e ettiği küfürlerde bir hayli yaratıcıydı. En sonunda küfretmekten vazgeçmiş ve dürbünüyle evi gözetlemeye koyulmuştu. "Ne yapıyorlar orada?" diye sordu. "Sanki yeterince polis yokmuş gibi... Neden bu kadar uzun sürüyor?"

Clay onun öfkesini dışa vurmakta olduğunu biliyordu, bu yüzden Stevie etrafa bağırıp dururken akıllıca davranıp çok az konuşmuştu. Ona kızmasındansa nefretini Joseph'e kusması daha iyiydi. Ortada tam bir harf çorbası vardı, FBI, ATF, BPD, SWAT ve hatta CIA bile oradaydı. Ortalıkla farklı birliklerden bu kadar çok polis varken dışarıya hiç bilgi gelmemesi olumlu bir şey olamazdı. "Saatlerdir içerideler." dedi Stevie. "Neden onu bulmadılar? En fazla nereye saklanabilir ki?"

Sesi şimdi daha sakın geliyordu, Clay cevap verme riskini almaya karar verdi. "Bu kadar büyük bir evde mi? Saklanacak epey yer vardır diye düşünüyorum."

Stevie iç geçirdi, sesi iyice kısılmıştı. "Ya içeride değilse Clay?"

Clay hafifçe onun ensesini ovdu, teninin tek ulaşılabilir parçasıydı. İkisi de tüm gövdelerini kaplayacak şekilde çelik yelek giymişlerdi. Joseph onlara ancak bu şartla burada bulunabileceklerini söylemişti. "Joseph'i duydun. Dün Brenda Lee Miller evden ayrıldıktan sonra başka çıkan olmamış ve Joseph'in adamlarından biri de onu takip etmiş."

"Biliyorum. Sadece içeri girememekten nefret ediyorum. Burada böyle beklemek zorunda olmaktan nefret ediyorum. Neler olduğunu bilememekten nefret ediyorum."

"Ben de bu durumdan pek hoşnut değilim." diye ona

katıldı Clay, sonra Robinette'in evinin ön kapısı açılınca dürbünü kaldırıp baktı. "İşte Joseph... Geliyor."

Joseph onlara doğru ilerlerken diğer polislerle konuşmak için dört kez durmak zorunda kaldı. Yüz ifadesine bakılırsa işler iyi gitmiyordu. Polis araçlarının oluşturduğu uzun kuyruğun dağılmaya başlayıp evden ayrılıyor olması daha da fazlasını anlatıyordu. "Özür dilerim, Stevie." dedi Joseph. "Sana bilgi vermek istedim ama bir türlü fırsatım olmadı."

"Onu buldunuz mu?" diye sordu alçak bir sesle.

"Hayır." Joseph dişlerini sıkıyordu. "O burada değil. Bir şekilde kaçmayı başarmış."

Stevie ona bakıyordu. "Nasıl?"

"Ajanlarım dün Brenda Lee gittikten sonra kimsenin evden çıkmadığına beni temin ettiler. Onun evi için de az önce bir arama izni çıkarttık. Görünüşe bakılırsa Robinette'i evden o kaçırmış. Tekerlekli sandalyesinden dolayı bir minivan kullanıyor. Robinette aracın arkasına saklanmış olabilir. Ajanım, Brenda Lee oğlunu okuldan aldığı sırada onun birkaç dakikalığına görüş açısından çıktığını söyledi. Özel bir okulmuş ve o anda fark edilme riskini almak istememiş. Robinette orada araçtan çıkmış olabilir."

Stevie'nin rengi atmıştı. "Çiftliğe geri dönüyor olabilir. Cordelia'nın peşine düşecek."

Joseph başını hayır anlamında salladı. "Adamlarımızı çiftliğin girişindeki yola ve ormanlık alandaki tüm ulaşım noktalarına yerleştirdik. Kameralarımız ve kızılötesi sensörlerimiz hazır. Ne arabayla ne de tabanvay, hatta at sırtında bile oraya ulaşamazlar."

"Robinette'in eşi ne diyor?" diye sordu Clay.

"Tam anlamıyla hiçbir şey... Koltuğa yayıldı ve avukatını istediğini söyledikten sonra tek kelime etmedi. Şansımıza, batan bir gemideki çalışanlar geminin battığını söylemekten çekinmiyorlar. Orada yaşayan aşçı kadınlardan biri dün akşamüstü Lisa'nın çıgılıklarını duyduğunu söyledi. Önce Brenda Lee'ye bağırmış, o gittikten sonra Robinette'e çok daha ağır hakaretler etmiş. Robinette'in dolabını ve eşyalarını da bu sırada boşaltmış. Ve arabasıyla Xbox'ın üzerinden geçmiş. Garajda hâlâ aletin parçaları var. Sonrasında aşçı başka bir şey duymamış ve endişelenmiş. Lisa'nın odasına gitmiş, onu telefonda annesiyle konuşurken duymuş, ağlıyormuş ve boşanmak istediğini söylüyormuş."

"Aşçı, Robinette'i görmüş mü?" Clay kolunu Stevie'nin omzuna sardı. Stevie titriyordu.

"Hayır. Brenda Lee gittikten sonra onu görmediğini söyledi."

Stevie derin bir nefes aldı. "Lisa neden boşanmak istiyormuş?"

"Annesine Robinette'in bir ilişkisi olduğunu söylemiş."

Stevie kaşlarını çattı. "Brenda Lee'yle mi?"

"Hayır, James Fletcher'la..."

Stevie birden kendine geldi. "Oh! Bu, öfkesinin sebebinin açıklıyor. Hiçbir kadın ikinci planda kalmak istemez, hele yirmi üç yaşındaki bir debutante..."

"Eğer Robinette'in biseksüel olduğunu bilmiyorduyorsa, bu onun için bir şok olmuş olmalı." dedi Clay.

"Sorun Fletcher'ın cinsiyeti değildi." dedi Joseph. "Onunla ilişkisinin Lisa'dan önceye dayanmasıydı. Robinette'in tüm zamanını ekibiyle geçirmesinden rahatsız olduğu çok açık. Aşçı, Lisa'nın özellikle Brenda Lee'den nefret ettiğini söyledi çünkü Robinette onun söylediği her şeyi dinliyormuş. Lisa onu eve getirmişken Brenda Lee'nin eve gelmesi bardağı taşıran son damla olmuş."

"Robinette, Lee'yi de mi aramış?" diye sordu Stevie.

"En azından Lisa'nın böyle düşündüğünü sanıyorum. Lisa ona patlamış, onu kocasını çalmaya çalışmakla suçlamış. Brenda Lee de buna alınmış ve o da bağırarak karşılık vermeye başlamış. Aşçı onları dinlememeye çalıştığını söyledi." Joseph gözlerini devirdi. "Ama sonra Brenda Lee, Robinette'le ilişki yaşayanın kendisi olmadığını söylemiş. O kişinin Fletcher olduğunu herkes biliyormuş. 'Yıllardır...' Lisa daha hayatlarında bile yokken... Lisa 'daha liseye bile gitmiyorken...'"

Clay geri sıçradı. "Oh! Bel altı çalışmış."

"Biliyorum. Aşçı ortalığın birden ölüm sessizliğine büründüğünü ve Brenda Lee'nin öyle dediği için Lisa'dan özür dilediğini söyledi. Lisa'nın yapabileceği en iyi şey 'buna alışmak'mış. Çünkü 'Fletcher'ın bir yere gittiği yokmuş."

"Tabii," dedi Stevie, "çoktan gitmiş olduğunu varsaymazsak. O konuşma esnasında muhtemelen Paris'e falan varmak üzereymiştir. Neredeyse Lisa için üzüleceğim."

"Henüz mendiline davranma. Lisa, Brenda Lee'yi tüm bu karmaşayı Robinette'in seçimlere girmesine engel olmak için ortaya attığını söylemiş. Brenda Lee de ona eğer siyasetin içinde olan bir koca istiyorsa Robinette'ten ayrılıp yeni bir koca bulması gerektiğini söylemiş. Robinette'in Fletcher'la olan ilişkisi endişelenmesi gereken en son şeymiş. Aşçı bunu söyledikten sonra Brenda Lee'nin gittiğini söyledi."

“Bekle.” Stevie irkildi. “Robinette’le konuşmadan mı gitmiş? Robinette doğrudan onun minivanına gidip saklanmış olmalı. Lee onun planını biliyordu ve ona yardım etti.”

“Onu bununla suçlayacağız.” diye söz verdi Joseph. “Şimdi Brenda Lee’yi bulmaya gidiyorum. Yeni bir şey olursa size haber vereceğim.” Kendisine doğru koşarak gelmekte olan genç bir polise seslendi. “Arabayı alıp gel, lütfen.”

Joseph yürümeye başlamıştı ama Stevie onu kolundan yakaladı. “Peki ya fabrika? Oraya gitmiş olabilir mi?”

“Hayır ama HazMat’taki çocuklar işe yaradılar. Alüminyum şişelerde saklanan galonlarca sarın gazı bulduk.”

“Gazın taze ve daha uzun süre ölümcül kalmasını sağlıyor.” dedi Clay acımasız bir tonda.

Joseph ona bakıp kaşlarını çatı. “Tüm bunları nereden bildiğini bilmiyorum. Laboratuvar teknisyenleri bu gazdan haberleri olmadığına yemin ediyorlar ve günlük vardiyalar bunu destekliyor. Gün boyunca aşı üretiyorlar ama söylediklerine göre Fletcher çoğu gece başka şirketler için üretim yapmak üzere fabrikalarını kiraliyormuş. Üretilen o seriler ve şirketlerse yalnızca kâğıt üzerinde varlar. Ah, esas bu kısma bayılacaksınız. Coppola ve Novak’ın bulduğu sarın gazı kutulanmış ve teslimata hazırmış. Tahmin edin üzerinde ne etiketi varmış?”

“Parfüm olmadığını düşünmek istiyorum.” dedi Clay.

“Hayır. Aşı olarak paketlenmişler. Onları bu şekilde müşterilerine ulaştırıyorlarmış. Robinette’in bütün o yardımseverliği, üçüncü dünya ülkelerine maliyetinin çok altına gönderdiği aşılar göz boyamadan başka bir şey değilmiş. Arabam geldi. Gidip Brenda Lee’yle konuşacağım. Bu evi gözetim altında tutması için bir ekip bırakıyorum, eğer... Bir saniye...” Joseph cebinden telefonunu çıkardı. “Coppola arıyor. Kate!” diye yanıtladı. “Elinde ne var?” Joseph’in vücudunun dikleşmesini ve bakışlarının keskinleşmesini izlediler. “Hangisi? Ne zaman? Havaalanı güvenliğini harekete geçirdiniz mi? Harika! Sizinle yarım saate buluşacağım.” dedi. Telefonu kapadı, başıyla Clay ve Stevie’ye tek bir hareket yaptı. “Cecilia Wright’ın kredi kartı Mexico City’ye bir uçak bileti almak için kullanılmış ve bileti kendisi adına almamış.”

“Robinette için mi?” diye sordu Clay irkilerek. “Bu kadar aptalca davranmış olamaz, değil mi?”

“Hayır. Onu aradığımızı biliyor. Bilet Eric Johnson adına... Robinette’in tıpkı Westmoreland gibi ikinci bir pasaportu olabileceğini tahmin ediyorum.”

"Hangi havaalanı?" diye sordu Stevie. "BWI mı, Reagan mı yoksa Dulles mi?"

"Ajanlarımdan biri size çiftliğe kadar eşlik edecek." dedi Joseph onun sorusunu duymazdan gelerek. "Sizi arayana kadar orada kalın. Lütfen Stevie! Senin güvende olduğunu bilmem gerek. Şimdi gitmeliyim."

Clay onun gidişini izledi, peşinden birkaç polis arabası daha ayrılmış ve son kalan haber araçları da gitmişti, hikâyede bir açık olduğu yönündeki hisleri doğruduydu. Tüm ışıklar kaybolduğunda sessizce sordu, "Joseph'in istediği gibi çiftliğe mi? Yoksa havaalanına mı?"

Stevie bir soluk verdi. "Robinette'in Mexico City'ye gidiyor olduğuna ikna olmadım. Cecilia Wright'ı kontrol edeceğimizi biliyor olmalıydı. Onun Brenda Lee'nin arkadaşı olduğunu bulacağımızı biliyor olmalıydı."

"Ben de aynısını düşünüyordum."

Stevie ona kederli bir gülümsemeyle baktı. "Bunu biliyordum. Robinette'in kelepçelenip götürüldüğünü görmeyi her şeyden çok istiyorum ama o hâlâ dışarıda bir yerlerdeyse..." Omuz silkti. "Meksika'ya gitmeye çalışıyor olabilir ama gitmiyorsa Cordelia'nın yalnız olmasını istemiyorum."

Çitlerin arasından geçtiler. Diğer araçlar gidince siyah SUV'leri birazcık yalnız kalmış görünüyordu. "Dikkat et!" diye uyardı Clay, Stevie'nin ayağı bir ağaç köküne takıldığında onu kolundan yakalamıştı. "Sakın dü..." Bacağı aniden dizinden kıvrılmıştı, yüzüstü çamurun içine düştü. O acı bacağını delip geçerken *sakın düşme*, diye düşünüyordu, silah sesini ancak bir salise sonra idrak edebilmişti. Vurulmuştu. *Stevie*.

"Clay? Clay?" Sesi önce yakından geliyordu, sonra uzaklaştı. Sonra hiçbir şey duyulmadı.

İnçinceki panikle savaşıırken Stevie'ye bakmak için güç bela tek bacağının üzerinde doğruldu. Panik kazanmıştı, değneğini çimlerin arasında gördüğünde içi dışına çıkmıştı. Stevie SUV'ye doğru sürükleniyordu, bir el ağzını kapamış, diğeri alına bir silah dayamıştı. Silahın durduğu kılıf boştu. Robinette, Stevie'yi ve onun silahını almıştı. Clay hızla etrafına bakındı, destek arıyordu ama herkes gitmişti. *Stevie, Robinette'in elindeydi*.

"Eğer yardım çağırırsan onu öldürürüm." dedi Robinette alçak bir sesle. "Yemin ederim öldürürüm."

Otuzuncu Bölüm

Baltimore, Maryland, 19 Mart Çarşamba, 18.05

Mükemmel, diye düşündü Robinette. *Mükemmelden de öte*. Lisa'nın dışarıda beklemekte olduğunu belirttiği son polisi atlatıp içeri girmeyi planlayarak geri dönmüştü, pasaportunu alacak ve kaçacaktı. Ama şimdi büyük ödülü almıştı. *Stevie Mazzetti nihayet benim*. Ancak Stevie Mazzetti görüldüğünden çok daha güçlüydü ve vahşi bir kedi gibi kurtulmaya çalışıyordu. Ona ait olan silahın namlusunu şakağına daha sert bastırdı. "Sakin ol." diye fısıldadı kulağına. "Yoksa bir sonraki kurşunum Aşk Böceğinin sonu olur." O hâlâ yerdeydi ama kendine gelmeye başlamıştı. "Onun ölmesini izlemek istemezsin, değil mi ama?"

Stevie başını hayır anlamında salladı, kısa aralıklarla bur-nundan soluyordu. Karşı koymayı bırakmıştı ama vücudu hâlâ kaskatıydı. Kurtulmak için bir fırsat kolluyordu.

Robinette'inse buna izin vermeye niyeti yoktu. "Benimle birlikte SUV'ine yürüyeceksin, yavaşça, işte böyle." Bu SUV Robinette'in Scott Culp'ın evinin önünde ateş açtığı SUV'nin aynısıydı ama plakasına baktığında taşlar yerine oturdu. Bu yeni SUV Grayson Smith'e aitti, Joseph Carter'ın ağabeyine... Eğer şansı varsa camları da aynı olurdu; kurşungeçirmez... Yürümeye başladı ama Stevie ona karşı koyuyordu, bu yüzden onu sürükledi. Görüldüğünden güçlü olmakla kalmamıştı, aynı zamanda görüldüğünden ağırdı da. Ama lanet olası Fletcher sağ olsun Robinette'in kendisi *zayıftı*. O piçi bulacak ve onu doğduğuna pişman edecekti. Bu düşünce Robinette'i yormuştu. Doğduğuna pişman edecekler listesi giderek kabarıyordu. Lisa'yla da hâlâ halledilecek bir hesabı vardı ama bu konuya sonra gelecekti. Eşinin bankadaki buluşma hakkında yalan söylediğini tahmin ediyordu ama beklemişti. Ta ki Brenda Lee arayıp bunun bir tuzak olduğunu söyleyene dek... Cecilia, Lee'ye onun Lisa'yı beklemekte olduğunu söylemişti ama Brenda Lee'nin asıl endişelendiği şey Lisa'nın bunu sırf inadına yapıyor olmasıydı, Fletcher'la uzun süredir devam eden ilişkisini öğrendiği için onu polise verecekti.

Robinette endişelenmemişti, fabrikaya gidip haber araçlarını ve polis yığınını görene dek... Ve herifler HazMat üniformalarını giymişlerdi. Ve birden Lisa endişelendiği son şey oluvermişti. Federaller Fletcher'ın gece boyunca ne yaptığını öğrenmişlerdi. Robinette serseme dönmüştü. Mazzetti'nin Julie'nin cinayet soruşturma dosyasını yeniden açmasından endişelenmek de neydi? Bütün ulusal güvenlik birimleri peşine düşecekti. Ülkeden kaçmak zorundaydı. Evindeki ofisinin kasasında duran sahte pasaportuna ihtiyacı vardı. Wright'ın minivanını kullanıyor oluşu ve dış görüntüsünü oldukça değiştirmiş olmasına bir de durumun çaresizliği eklenince... Bu riski almaya karar vermişti.

Ama haber araçlarının yanından Wright'ın minivanıyla geçerken kalbi sıkışmıştı. Evinde fabrikadakinden daha fazla polis vardı. Sahte pasaportunu almasının artık imkânı yoktu. Polisler muhtemelen ofisindeki her köşeyi arıyorlardı ve eğer kasasını henüz patlatmamışlarsa yakında patlatacaklardı. Kafasından onlarca düşünce geçiyordu, başka bir çözüm arıyordu ki kaçış bileti gözlerinin önünde belirmişti. Stevie Mazzetti ve Clay Maynard yürüyerek kendi ön kapısından çıkıyorlardı. Joseph Carter, Mazzetti'nin hayatı için takasa girmeyi kabul ederdi. Sorun çıkaran bir polise karşılık herhangi bir yere tek yön uçak bileti... Mazzetti'yi daha sonra nasıl öldüreceğime başka bir gün karar veririm. Onu aramakta olan yüzlerce polis birden bir endişe olmaktan çıkmıştı; artık onu rahatsız ediyorlardı. Onu evde bulamayacaklardı çünkü orada değildi. Eninde sonunda vazgeçeceklerdi, başka bir yere gideceklerdi ve Robinette işte o zaman hamlesini yapacaktı. Mazzetti onlarla birlikte gidecek ve Robinette onu takip edecekti. Ama yeterince hızlı gitmemişlerdi, bu yüzden onları biraz dürtmesi gerekmişti.

Mexico City'ye Wright'ın kredi kartıyla, altı yüz dolara, var olmayan Eric Johnson adına internetten alınan tek yön bir uçak bileti... Federallerin havucun peşinden koşan tavşan gibi etrafta dolaşmalarını izlemek paha biçilemezdi. Birkaç adım daha... Ve sonra buradan çıkmış olacaktı.

19 Mart Çarşamba, 18.07

Robinette'in elinin üzerinde Stevie'nin siyah gözleri korkuyla açılmıştı. Clay'in harekete geçtiğini görene dek... Sonra gözlerini kısmış, öfkeli bakışlar fırlatmaya başlamıştı. Korkmamıştı, aksine kızmıştı. İşte benim kızım! Kızgın bir Stevie'yle baş etmesi zordu. Clay başını kaldırdığında Robinette'in ken-

disine yukarıdan bakmakta olduğunu gördü. “Ellerini görmek istiyorum.” dedi Robinette. “Güzel...” diye ekledi Clay söylediklerini yapınca. “Şimdi silahını... İki parmak... Bu işler nasıl yürür biliyorsun. Yanlış bir şey yaparsan kızın beynini dağıtırım. Lanet olsun!” diye kükredi Robinette. Stevie vahşi bir hayvan gibi mücadele etmeye başlamıştı, Robinette’in tüm gücünü onu zaptetmeye harcamasına neden oluyordu. *Kendimi toplamam için bana zaman kazandırıyor.* Robinette onu daha sıkı tuttu, ayaklarını yerden keserek güç almasını engelledi. Stevie tekmeliyordu, ona en çok zararı verecek şekilde pozisyon almaya çalışıyordu. Robinette onun kafasını hızlıca sarstı ve Clay onun hızlı hızlı göz kırptığını gördü.

Puşt herif onu o kadar sert sarsmıştı ki Stevie bayılacak gibi olmuştu, yıldızları sayıyordu. Tekmeleri yavaşladı ve sonra tamamen durdu. “Güzel. Şimdi, Maynard, silahını namlusundan tutarak çıkar ve buraya at, yavaşça...” Clay dişlerini gıcırdatarak bir kez daha söylenileni yaptı, silah yerde kayacak şekilde attı ve silah SUV’ye birkaç santim kala durdu. Stevie, Robinette’in kolunu yakaladı, nefes alabilmek için vücudunu yukarı çekmeye çalışıyordu. Sonra vahşi mücadelesi bir kez daha başladı. “Ona karşı koymayı kesmesini söyle, böylece hayatta kalabilir.”

“Gücünü sakla Stevie.”

Robinette’in dudaklarına bir gülümseme yayıldı. “Tam olarak düşündüğüm bu değildi ama şimdilik iş görür.”

“Beğendiğine sevindim.” *Tanrım!* Canı yanıyordu. Clay’in canı en son bu kadar yandığında... Pekâlâ, yine bacağından vurulmuştu. Beklenmedik bu mizah dalgası onu şok etmiş, acının üzerindeki hâkimiyetini kırmıştı. Bunun adrenalin olduğunu biliyordu. Ama işte, görevini yapıyordu. Artık düşünebiliyordu. Taktıkları kasklar sağ olsun, Robinette’in silahının namlusu Stevie’nin başına garip bir açıyla yaslanmıştı. Ölmemiş olmasının sebebi de giydikleri o çelik yeleklerdi. Robinette’in bacağına nişan almış olmasının sebebi vücudunun korunaksız yegâne yerinin orası olmasıydı. Clay omzunun üzerinden arkasına baktı. Birkaç ajan hâlâ buradaydı ama Lisa, Robinette’le birlikte evin içindelerdi. Hiç kimse görebilecek kadar yakında değildi. Tek ümidi birinin silah sesini duymuş olmasıydı. Bacağından sızan kan pantolonunu çoktan sırlıslıkla etmişti. Şanslıydı; kurşun uyluk atardamarına isabet etmemiş, kasığının birkaç santim altında uyluğuna gelmişti. *Tanrım, bunun için de teşekkür ederim,* diye düşündü vahşice. Buradan çıktıklarında

vücüdünün o kısmına ihtiyacı olacaktı. Çünkü çıkacaklardı. Başka bir sonucu kabul etmeyecekti.

“Bana arabanın anahtarlarını at.” dedi Robinette. “Derhal...”

Bu asla olmayacaktı. Robinette, Stevie'nin yaşamasına asla izin vermezdi. Clay hızlı ve hesaplanmış bir hamleyle Robinette'i az önce attığı silaha uzandığına inandıracak gibi öne atıldı, ikinci bir kurşun sağ koluna isabet ettiğinde inleyerek geri savruldu. Gömleğinin altına çelik yelek giymişti ama Robinette bunu göremiyordu. Clay haykırdı, kolunu tuttu ve gerçekten vurulmuş gibi arkaya devrilerek cenin pozisyonunda kıvrıldı. Robinette'in öfkeli hırıltısı Clay'in ödülüydü. Robinette'in ateş ettiği birkaç saniye boyunca silah Stevie'nin alnında değildi ve o bu saniyeleri olabilecek en iyi şekilde değerlendirmişti. Bir kasırga gibi kendini Robinette'in üstüne savurarak ona tekme tokat girişmişti. Robinette, Stevie dizini kasıklarına geçirmek üzereyken kontrolü sağlamış ve ona sert bir şekilde vurmuştu, öyle ki Stevie SUV'ye çarpmıştı. *Seni geberteceğim.*

Clay cenin pozisyonunda kalmaya devam ederek ilk önce pantolonun sol cebine sakladığı yedek silahına davrandı. Sonra döndü, sağ cebindeki telefona uzanırken yüzünü ekşitti, bacağındaki kurşuna çok yakındı. Telefonu açılmayınca sessizce bir küfür savurdu. Kendi kanıyla ıslanmıştı. Çalışmıyordu. Doğruldu ve tek ayağının üzerine kalktı, Robinette tek eliyle Stevie'yi çelik yeleğin kemerinden yakalamış, tekrar havaya kaldırmıştı, onu kendine çekerken silahını da çenesine dayamıştı. Stevie hâlâ sersemlemiş görünüyordu. “Anahtarlar, Maynard. At şu lanet olası anahtarları!”

“Tamam, tamam.” dedi Clay soluk soluğa, kolunu vücudunun yanına indirmişti, Robinette'in yedek silahını görmediğini umuyordu. Şu anda ateş etmeyi deneyemezdi, puşt herif Stevie'yi kalkan olarak kullanıyordu. “Ona zarar verme. Ne olur ona zarar verme.” Pamuk ipliğine bağlı mantığına tutunarak cebinden anahtarları çıkardı ve tereddüt etti, yapılabilecek bir şey düşünüyordu. Herhangi bir şey...

Sonra Robinette'in silahını tuhaf bir biçimde tuttuğunu fark etti, sanki daha önce hiç silah tutmamış gibi duruyordu. Silah sol elindeydi. Robinette sağlam değildi miydi? Neden silahı diğer eline almıyordu? Neden sila... *Oh!* Beyninde bir şimşek çakmıştı. Yalnızca bir kolu Stevie'yi zapt edebilecek kadar güçlüydü, sağ kolu... Çünkü çocuğun biri onu sol kolundan vurmuştu. *Alec, seni seviyorum.* Çocuk Robinette'e tahmin ettiklerinden çok daha fazla zarar vermiş olmalıydı.

"Siktir git Maynard!" diye hırladı Robinette.

"Sağ elim kana bulanmış durumda." Ki bu doğrudu. Yerdeki teatral yuvarlanmasından sonra dizindeki kanama çok artmıştı. "Sol elimle atamam. Anahtarlar elimden kaydı." Ama bu tamamen yalandı. Stevie'nin Robinette'in sol eline odaklanmasını istiyordu. Robinette'in yaklaşmasını istiyordu. Puştun önünde iki seçenek vardı; ya Stevie'yi bırakacak ya da onu hareket etmeye zorlayacaktı. İlkinin yapmayacaktı. *İkincisiyse bana zaman kazandıracak.*

Robinette, Clay'e ölümcül bir bakış fırlattı. "Siktiğimin yalancısı!.. Onu çoktan vurmuş olmalıydım."

"Ama yapmayacaksın çünkü kaçmak için ona ihtiyacın var." dedi Clay, sesinin güçlü çıkmasını sağlamaya çalışıyordu. Robinette, Stevie'yi yüzü kendine bakacak şekilde çevirdi, anahtarların yanına gelene kadar onu geri geri yürüterek kendine siper etti. "Diz çök."

Stevie gözlerini kırptırıyor. "Düşeceğim."

Robinette silahı ağzına soktu, Stevie boğuluyordu. "O zaman seni öldürürüm. Diz çök."

19 Mart Çarşamba, 18.10

Stevie tüm ağırlığını sağ bacağına vermişti, çökerken sol bacağını kaldırmıştı. *Bu yalnızca yoga,* diye düşündü. Izzy'yi yüzlerce kez bunu yaparken görmüştü. *Derslere katılmamış olmam ne kötü. Yarın,* diye düşündü. *Yarın yogaya başlıyorum.*

Bugün yapacak daha iyi işleri vardı. Lanet olası silahını geri almak gibi... Silah sesini duymuş, Clay'in yere düştüğünü görmüş ve hemen silahını çekmişti. Ama Robinette onu arkadan yakalamış, silahını ve telefonunu almıştı. Telefonunu ağaçların arasına atmıştı lanet olasıca. Silahınıysa saklamıştı.

Robinette, Stevie'yle birlikte eğildi, aynı hızda hareket ediyordu. Kendi silahını gırtlığına kadar sokmuştu. *Lanet olsun!* Robinette ayağını Clay'in fırlattığı anahtarlara doğru... Clay'in sol eliyle fırlattığı anahtarlara doğru uzattı. *Oh.* Stevie ancak o zaman Robinette'in silahı ne kadar tuhaf tutmakta olduğunu fark etti; sol eliyle... Alec onu sol kolundan vurmuştu. Robinette onu sağ koluyla tutuyordu. *İşte bu. Sağ kolu güçlü, sol kolu zayıf.* Sol kolu Robinette'in kırılgan tarafıydı.

Robinette silahı gırtlığına dayamaya devam ederek anahtarları almak için sağ elini uzattı. Stevie bilinçli bir şekilde hafifçe soluna kaymıştı. Robinette onun hareketini takip ederken dengesini yitirmiş ve dikkati dağılmıştı. Yalnızca bir anlığına...

Ama Stevie'nin tüm ihtiyacı olan buydu. Aynı anda bir yumruğunu Robinette'in sol kolunun üst kısmına geçirmiş ve diğer elinin kemiğiyle boğazındaki silahı uzaklaştırmıştı.

Robinette tetiği çekti ama artık çok geçti. Kurşun karavana gitmişti, Stevie'yi geçip ağaçların içinde bir yerlere düşmüştü. Hemen ardından bir silah sesi daha duyuldu ve Robinette inledi, sol kolu refleks olarak gevşemiş, elindeki silah yere düşmüştü. Clay puştı tam Alec'in vurduğu yerden vurmuştu. Robinette dizlerinin üzerine çöküp yere düşürdüğü silaha uzandı, Stevie'yi ilk yakaladığında ondan çaldığı silahtı bu ama Stevie az bir farkla daha çabuk davrandı. Silahını geri alıp namlusunu Robinette'in çenesinin altına dayadı. Ona tam istediği şekilde sahip olmuştu. *Hayatı benim elimde.* Onun gözlerine bakarken elini kararlılıkla sabit tutuyordu. Robinette'in ona karşılık veren bakışları ölüm saçıyordu.

"Eğer beni öldürmemen için sana yalvarmamı bekliyorsan daha çok beklersin." dedi.

Stevie bunu *beklemiyordu*. Bunu *istiyordu*. Bu asalak, sosyopat orospu çocuğunu gebertmek istiyordu. Robinette'in hak ettiği buydu. Hatta çok daha kötüsü... *O Paul'ı öldürdü. Benim oğlumu öldürdü.* Kendi zavallı kızını kurtarabilmek için...

İçindeki öfke artık yatışmıştı. Düşünceleri netti. Bunu yapabiliirdi. Tek bir kurşunla her şeyi halledebilirdi. Bugün... Bir daha asla Robinette'ten korkmasına gerek kalmayacaktı. Cordelia'ya bunu borçluydu. Kızına korkmadan yaşayacağı bir hayat borçluydu. Paul oğlunu korumaya çalışırken ölmüştü. Stevie o videoyu o kadar çok izlemişti ki... Kocasının gözlerinde çakan kararlılığı görmüştü. Çaresizliği... Kendisinin de ölmek üzere olduğunu biliyordu. *Beni düşünüyor olmalıydı. Asla göremeyeceği çocuğumuzu... Kurtaramadığı oğlumuzu...* "Seni öldürüceğim." dedi, sesi hâlâ biraz boğuk çıkıyordu.

"Bunu yapmayacaksın." dedi Robinette kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

Stevie bu yemi yutmamıştı. Sadece ona bakıyordu. *Paul... Paulie...* Kısasa kısas, değil mi? Onu yalnızca bir kere öldürebileceği için üzülmüyordu o kadar. Clay gözlerini kırptırdı, korktuğuna dair ilk kez bir ipucu vermişti. Gözlerini kaçırdı, Stevie'nin arkasındaki bir noktaya odaklandı ve Stevie arkasına bakmaya gerek duymadan ne olduğunu anlamıştı, Clay yedek silahını Robinette'e doğrultmuştu. Clay hiçbir şey söylemiyordu ama Stevie, Robinette'i tam burada, tam bu saniye öldürürse Clay'in arkasında olacağını biliyordu. Polislere bunun bir

kaza olduğunu söyleyecekti. Stevie'nin Robinette'i nefsi müdafaa esnasında vurduğunu söyleyecekti.

Clay onu hayatı pahasına korumuştı, ona kendi ruhunu sunmuştu. Onun için gözünü kırpmadan yalan söylerdi, Stevie bundan emindi. *Ama ondan bunu asla isteyemem.* Çünkü bu onu lekelerdi. Onları lekelerdi. Asla yeni bir hayata başlayamazlardı. Ve Cordelia'yı korumanın doğru yolu da bu değildi. Çünkü bir gün Robinette'in ölümüyle ilgili gerçeği bilmek isterse Stevie kızına yalan söyleyemezdi. *Emin misin?* diye sordu bir kez daha, bu kez kendi kendine. *Fazlasıyla emin ol. Bu an, bu fırsat bir daha asla eline geçmeyecek.* "Clay sen iyi misin?" diye bağırdı arkasına doğru, kararını vermişti.

"İdare ediyorum. Sen?"

Kelimeleri güçlükle çıkmıştı. Acı çekiyordu. *Bunca zamandır kanaması vardı. Lanet olsun! Gelmiş geçmiş en kötü kız arkadaş benim.* "Ben iyiyim." Hızlıca kemerinde asılı duran kelepçeleri çıkardı. "Geri çekileceğim." dedi Robinette'e. "Yüzüstü yatacağın ve ellerini görebileceğim şekilde iki yana koyacaksın." Tek dizinin üzerinde geri çekildi, silahı çenesinin altından aldı ve kalbine doğrulttu. "Yat yere. Şimdi..."

Robinette öfkeli bir bakışla yatmaya başladı ama yataarken yavaşça yana dönüyordu ve Stevie onun beline sıkıştırdığı silahı gördüğünde çok geçti. Sonra silahı eline almış ve Stevie'nin yüzüne doğrultmuştu.

Stevie düşünecek zamanı bulamadı. Yapması için eğitildiği şeyi yaptı, nişan aldı ve tetiği çekti, Robinette'in arkaya düşüşünü ve kurşun alnından içeri girdiği anda gözlerinin bir şokla fal taşı gibi açılışını gördü. Stevie nefes dahi alamadan iki el daha ateş edildi, bunlar son ölümcül darbeyi vurmuştu.

Robinette'in başı birden hareketsizleşmişti. Bir daha ayağa kalkamayacaktı. Asla... Stevie geriye doğru emekleyerek Clay'in yanına geldi. Clay silahını indiriyordu, yüzü kireç gibiydi. *Aman Tanrım! İdare eder falan değil. Düşündüğümden çok daha kötü.* Aralık ayının hatıraları aklından geçerken Stevie telaşlı bakışlarla telefonunu arıyordu, bir yandan da üzerinden çelik yeleği çıkarmakla meşguldü. "Puşt herif telefonumu alıp bir yerlere fırlattı. Şu kanamayı bir durdurayım, sonra yardım çağıracağım." Uzun kollu tişörtünü üzerinden çekip çıkardı, altına giydiği çelik yelek açığa çıkmıştı. "Ne kadar kan kaybettin?"

Clay sırt üstü döndü ve doğrulmaya çabaladı. "Başka kim ateş etti?"

Stevie ona baktı. "Ben senin iki kez ateş ettiğini sanıyordum."

"Hayır, yalnızca bir el... Başka kim ateş etti ki?"

"Ben ettim." Hyatt kapıyı iterek açtı ve onlara doğru geldi. "911'le de bağlantıya geçtim. İlk yardım ekipleri birazdan burada olurlar."

"Ne zamandır oradaydın?" diye sordu Clay, Stevie tişörtünü bacağına bağlarken yüzünü ekşiterek. Mahkeme binasındaki merdivenlerde o nasıl yaptıysa Stevie de ona aynı şekilde yardım ediyordu.

"Epeydir... Silah seslerini duydum ama Stevie silahını Robinette'in çenesine dayayana kadar net bir açım yoktu."

"Orada olduğunuzu neden söylemediniz?" diye çıkıştı Stevie, sonra anladı. "Onu öldürmeme izin verecektiniz, değil mi?"

Hyatt omuz silkti. "Adaleti hak ediyordun. Silas ve Elizabeth'i bu departmana ben getirdim. Onların gerçekte kim olduklarını göremedim. Yıllarca onları kontrol etmeden departmanda kalmalarına izin verdim."

Stevie, Clay'in bacağına odaklandı, yaranın üstüne baskı uyguluyordu. "Bu sizin suçunuz değildi efendim."

"Katılmıyorum. Eğer sekiz yıl önce Robinette hakkında söylediklerine kulak vermiş olsaydım kocan hâlâ yanında olurdu. Ve oğlun... Ama bugün senin için en azından bunu yapabiliyordum."

Stevie ne söyleyeceğini bilemeden Clay'e doğru eğildi, yarasını kontrol etti. Kanama yavaşlamış görünüyordu ama çok kan kaybetmişti. Pantolonu baştan aşağı kana bulanmıştı. "Yapamadım." diye kabullendi alçak bir sesle. "Onu ilk anda öldüremedim. Bunun için ileride pişman olacağım çünkü şansım vardı ve bunu kullanamadım ama... Yapamadım işte!"

Clay onu kolundan tuttu, onun çelik yeleğini kana bulanmıştı. "Eğer kendinden emin olsaydın ne olursa olsun seni desteklerdim. Ama emin değildiyse, doğru olanı yaptın. Hayatta bazı şeyleri geri alamazsın."

Stevie eğilip dudaklarını öptü. "Teşekkür ederim. Bir kez daha bana düşünmem için gereken yeri ve zamanı verdin."

"Her zaman..."

Stevie'nin gözlerine yaşlar doluyordu. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum ama ağlama. Ölmüyorum. Seni daha yeni kazandım. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Aynen öyle, gitmiyorsun." Sirenleri duyabiliyordu. "Yalnızca ambulansa gideceksin, o kadar."

Clay yorgunlukla gözlerini kapadı. "Benimle kal Stefania."
"Her zaman..."

20 Mart Perşembe, 09.15

Sam, eli annesinin evinin ön kapısının üzerindeneyken donaldı. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum Ruby."

"Yapabilirsin. Ben de sana yardım edeceğim." Ruby kapı kolunu çevirdi ve içeri girdiler. "Merhabalar!"

Sam'ın annesi köşeden çıkageldi, Sam'ın yanında Ruby'yi görünce kısa bir süreliğine durakladı. "Sam... Bu akşama kadar gelmezsin diye düşünüyordum. Neden işte değilsin? Ve yanında getirdiğin kişi kim?"

"Bu Ruby Gomez anne. O ve ben... Şey, biz..." Çaresizlikle geveliyordu.

"Ben arkadaşayım." dedi Ruby. "Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum Bayan Hudson."

Annesi gülümsedi. "Bu benim için çok hoş bir sürpriz. Size bir şeyler ikram edebilir miyim? Çay? Kahve?"

"Hayır, teşekkürler... Ben almayayım. Çok güzel bir eviniz var."

"Teşekkürler Ruby. Gerçi bu günlerde gözüme fazla büyük ve sessiz görünüyor. Sam ayrı evde yaşamaya başlayınca... O burada büyüdü, biliyordur."

"Biliyorum. Bana anlattı."

Sam, Ruby ve annesinin peşinden oturma odasına doğru ilerlerken kendisini garip hissetti. Annesi en sevdiği koltuğuna oturmuştu ve Ruby kanepeye geçmiş, eliyle kanepenin yastığına vuruyordu. "Gel otur, *papi*," dedi, sesinde gizli bir cesaretlendirme vardı.

Sam onun yanına oturdu, cesaretini topladı. "Anne, benim... Benim seninle konuşmam gereken bir şey var."

"Aman Tanrı'm!.." dedi annesi endişeyle. "Yoksa hamile misin Ruby?"

Ruby şaşkınlıkla karışık kahkayı basmıştı, hemen ardından hızlıca bunu bir öksürüğe çevirdi. "Ah, hayır efendim. Sam'i yalnızca birkaç gündür tanıyorum."

"Ah, pekâlâ, tamam! Benim için sorun olmazdı, anlarsın ya." Annesi Sam'e imalı bir bakış atmıştı. "Bir torunum olmasını çok istiyorum."

"Anne..." diye inledi Sam yumuşak bir sesle. "Lütfen!"

"Sadece söylüyorum." Annesinin gözleri birden fal taşı

gibi açıldı, elini korkuyla ağzına götürdü. "Sen hastasın. Aman Tanrı'm, sen hastasın."

"Hayır anne, sorun bu değil. Konuşmama izin ver. Bu hiç kolay değil. Ruby'yle birkaç gün önce tanıştım. ME ofisindeydim. Medikal İnceleme'de..." diye açıkladı.

"Ben *Quincy*'i⁷⁴ izlemiş kadınıym." dedi annesi, sesi titriyordu. "ME'nin ne olduğunu biliyorum."

"Ruby bana bilgi almamda yardım ediyordu. En başından beri benimle birlikte... O iyi biri anne."

"Sam..." diye mırıldandı Ruby. "Bu işi onun için daha da zorlaştırıyorsun. Yalnızca söyle ona."

Ruby haklıydı. Annesinin rengi korkutucu şekilde beyazlamıştı. "Bu, babamla ilgili."

Annesi bakışlarını oğluna çevirmeden önce uzun uzun Ruby'yi süzdü. "O zaman onun ölmüş olduğunu söyleyeceksin. Bunu biliyorduk Sam. Eğer bana söylemekten korktuğun şey buysa, ben bunu zaten biliyordum."

Sam başını hayır anlamında salladı. "Cumartesi günü aldığımız zarfta bir şey vardı, babama ait olmayan bir şey." Annesine kibrit kutusundan, kendisini kaybettiği bir buçuk günden ve gerçeği arayışından bahsetti. Ve sonra ona gerçeği söyledi.

Annesi kesik kesik nefes almaya başlamıştı ama ona Paul Mazzetti ve oğlunu anlattığında ağlamaya başladı. "Yüce Tanrı'm! Sam... Bu nasıl doğru olabilir? Bunu nasıl yapabildi? Bu lanet, korkunç, şeytani şeyi nasıl yapabildi?"

"Birisi babamı Bay Mazzetti'yi öldürmezse bana zarar vermekle tehdit etmiş. Babam beni koruyordu."

Annesi eliyle ağzını kapadı, gözyaşları sel olmuş yanaklarından akıyordu. "Eğer uyuşturucuya hiç bulaşmamış olsaydı bunu yapmasına gerek olmayacaktı. Zavallı Bayan Mazzetti! O biliyor mu?"

"Evet."

Annesinin gözyaşları kesilmemişti. "Kocam onun kocasını öldürmüş. Oğlunu öldürmüş. Bunun için nasıl af dilenir ki?"

"Bayan Mazzetti bizden bunu beklemiyor; ne senden ne de benden... Bu sabah bunu söylemek için beni aradı." Ve Sam bundan çok etkilenmişti. Son günlerde başından geçen onca şeye rağmen o kendisini arayacak zamanı bulmuştu. İnanılmaz kibar davranmış ve annesi için kaygılanmıştı. "Benden sana bunun senin suçun olmadığını söylememi istedi. Bunun için

74-1976-83 yılları arası yayınlanmış, başrolünde Jack Klugman'ın oynadığı, bir Medikal İnceleme uzmanının başından geçen olayları anlatan dizi.

suçluluk duymanı istemiyor. Bu haberlerin senin kalbine zarar vereceğinden kaygılandı.”

Sam’ın annesi gözlerini kırıştırdı, bu sarsıntının ardından elleriyle gözyaşlarını sildi. “Mazzetti mi? Bu ismi duymuştum, oldukça yakın bir zamanda. Haberlere çıktı. İnsanların öldürmeye çalıştığı kadın değil mi o?”

“Evet.” dedi Sam.

Annesinin bakışları keskinleşti. “Neden o? Neden birisi John’ı onun kocasını öldürmekle tehdit etmiş?”

Stevie Mazzetti, Sam’i teselli etmekle kalmamış, ona annesine bilmesi gerekenleri anlatması için de izin vermişti. Böylece Sam annesine anlattı, gözlerinin önce tekrar açılmasını, sonra can yakıcı bir şekilde kedere boğulmasını izledi.

“İnsanların nasıl bu kadar kötü olabildiğini anlamakta güçlük çekiyorum.” dedi sessizce. Sonra kaşlarını çatı. “Mazzetti kalbimin durumunu nereden biliyordu?”

İyi bir soru. Sam, Ruby’ye göz ucuyla baktı. “Sanırım bunda senin payın var?”

“Bu sabah onu görmek için hastaneye uğradım.” Ruby omuz silkti. “Zaten işim vardı, bir cesedi transfer etmem gerekiyordu. Stevie Mazzetti’yi yıllardır tanırım, o iyi taraftaki insanlardan biri. Ve Sam’in size eşiniz hakkındaki şeyleri anlatmaktan korktuğunu biliyordum Bayan Hudson. Bunun yeni bir kalp krizini tetikleyeceğinden korkuyordu. Stevie’nin yardım etmek isteyeceğini biliyordum. Ona durumunuzu anlattığım için bana kızmadığınızı umuyorum.”

“Elbette ki hayır...” Annesi Ruby’nin elini okşadı. “Bunu düşünmen çok ince bir davranıştı.”

“Anne, bu şey tüm haber bültenlerinde yer alacak. Dün gece bir saldırı oldu ve Paul Mazzetti’nin cinayetinden sorumlu olan kişi öldürüldü. Babamın adı haberlerde yer alacak. Buna hazır olman gerek.”

“Basın onu bir çeşit kurban olarak sunabilir.” dedi Ruby. “Belki o kadar da kötü olmaz.”

“Basın onu nasıl gösterirse gösterebilir, benim için önemli değil.” dedi annesi sakin bir sesle. “Benim için endişelenmekten vazgeç Sam. Ben iyiyim. Gerçekten... Sen kendine ait bir hayatı hak ediyorsun. Kendi aileni kurmalısın. Elbette kucağıma bir torun verirsen buna asla hayır demem.”

“Anne...” diye inledi Sam.

Ruby güldü. “Benim için sakıncası yok Sam. Neden anne-ne çay yapmıyorsun? Bu sırada bana sormak istediği soruları da sorabilir hem.”

"Çay çok iyi olurdu." dedi annesi gülüümseyerek. "Soracak bir sürü sorum var."

Sam kalkarken annesini saçlarından öptü. "Eminim vardır anne."

Mutfağa doğru giderken annesinin "Pekâlâ Ruby..." deyişini duydu. "Tırnaklarını kime yaptırıyorsun? Harika görünüyorlar."

"Bunlar takma tırnaklar. İsterseniz size de alabilirim."

Annesi güldü. "Ben bunlarla gözümü çıkarırım."

Sam kendisinin de gülümsediğini fark etti. Her şey gerçekten de yoluna girecekti.

20 Mart Perşembe, 12.30

Clay'in göz kapakları bir ton çekiyordu. Onları açmak için epey uğraşması gerekmişti ama buna değmişti çünkü ilk gördüğü şey Stevie'nin yüzü olmuştu. Hastanedeki yatağının yanındaki sandalyede uyuyakalmıştı. Clay uzunca bir süre yalnızca ona baktı. Onu daha önce hiç görmediği bir şekilde kaygısız görünüyordu. Onu hep görmek istediği şekilde... Nihayet işler yoluna girecekmiş gibi görünüyordu. Üzerindeki pikenin altından kısaca bir yoklama yaptı. Her şey yerli yerindeydi, derin bir oh çekti.

"Aradığın şeyi buldun mu?" diye sordu, uykulu sesi seksi ve çatlak çıkmıştı.

Clay zayıfça gülümsedi. "Sadece kontrol ediyordum."

"Hepsi yerli yerinde." dedi Stevie onun dudaklarına bir bardak yaklaştıracak. "Yavaş iç. Hemen yutkunma, yoksa kusarsın."

"Tamam anne."

Stevie kaşlarını çatar gibi yaptı ama pek beceremedi. "Doktor ameliyatının iyi geçtiğini söyledi." dedi yatağın kenarına oturarak. "Tüm sorunları gidermişler ve en geç yarın buradan çıkabilecekmişsin."

Clay onun yüzüne baktı. Bazı yaralar ve şakağında bantla kapattığı bir kesik vardı. Ama geri kalan her şey... "Harika!" dedi boğuk bir sesle. "Harika görünüyorsun."

"Biraz haşat oldum ama sonuçta çok şanslıydım. Sen de öyle... Doktor kurşun eğer biraz daha sola isabet etmiş olsa benimle aynı sakatlığı yaşayacağını söyledi. Birbiriyle uyumlu değnekler almamız gerekecekti. Aynı terapistlere gidecektik. Merdivenden çıkarken birbirimizi yukarı çekecektik." Sonun-

cusunu biraz daha alçak bir sesle söylemişti ama Clay onun endişesini duyabiliyordu.

"Tekrar koşabilmek istediğini biliyorum," dedi, "ve ben buradan çıkınca bunun üzerinde çalışacağız. Ama şunu anlamamı istiyorum, eğer koşamazsan bile, bacağının durumu bundan daha iyiye gitmese bile benim için fark etmez. Ben seni memnuniyetle, olduğun gibi istiyorum."

Stevie yutkundu. "Bu... Vay canına! Bana söylemen gereken şeyleri tam olarak biliyorsun."

"Elbette biliyorum. Ben seni seviyorum."

Stevie'nin gülümsemesi Clay'in kalbine dokundu. "Ben de seni seviyorum." Clay'in yüzünü okşadı, parmak uçlarıyla çenesine dokundu. "Pekâlâ... Son haberleri öğrenmek istiyor musun?"

Clay başını yastığına bıraktı. "Başla bakalım."

"Robinette evden Brenda Lee Miller'la birlikte kaçmış. Miller oğlunu okuldan almaya gittiğinde arabadan çıkmış, tam da Joseph'in tahmin ettiği gibi. Brenda Lee Miller, Robinette'i 'saygıdeğer bir yardımsever'e dönüştürmüş olabilir ama Fletcher'in sarin gazıyla Almanlar tarafından yakalandığını duyduğunda kolayca teslim oldu. Ama Robinette'in eşini öldürdüğünü düşünmüyordu. Bunu gerçekten Levi'nin yaptığına inanmıştı. Ona Rubik küpünün içinde bulduğumuz kurşunu ve üzerindeki kanın Rene Broussard'la örtüştüğünü söylediğimizde tam olarak dağıldı."

"Robinette'in onu en başından beri kullanmakta olduğunu anladı."

"Aynen... İçinde bir parça vicdan kalmış gibi görünüyor ama yalnızca bir parça... Sarinden haberi vardı. Joseph ona oğluna yakın bir hapishaneye gönderilme sözü verince 'işin diğer tarafına' ait hesap defterlerini nerede bulabileceğimizi söylemeyi kabul etti."

"Çocuklarını seven ebeveynlerin en zayıf noktaları bu." diye mırıldandı Clay. "Robinette'in suçu Levi'nin üzerine atmış olduğunu kabul etti mi?"

"Evet... Ama buna da inanmakta zorlandı. Robinette'in oğlunu da gerçekten sevdiğine inanıyormuş."

"Todd Robinette'in kendinden başka kimseyi sevdiğine inanmıyorum."

"Aynen öyle. Dördünün de -o, Fletcher, Henderson ve Westmoreland- Robinette'e borçlu olduklarını söyledi. Robinette onu yanmakta olan bir personel nakil aracından çekip çıkarmış. Henderson'ın işlediği bir suçun üzerini kapatmış.

Görünüşe bakılırsa Henderson'ın alkol problemi yeni bir şey değilmiş. Alkollü bir arbedenin ardından eski sevgilisini öldürdüğünden şüpheleniliyormuş ama ekipler cesedi bulamamışlar ve Robinette Henderson'ın olay sırasına başka bir yerde bulunduğu tanıklık etmiş."

"Peki ya Fletcher?"

"Ciddi bir travma sonrası stres bozukluğu varmış. Bir gün bir kriz geçirmiş ve hastaneye kaldırılmış ama bunlar başka bir askere cinsel tacizde bulunduğu için ordudan ihraç edilmesinden sonra gerçekleşmiş. Bu olaydan sonra iş bulamamış, bu yüzden Robinette onu baş kimyageri olarak işe aldığına ona minnet-tarmış. Brenda Lee herkesin Robinette ve Fletcher arasındaki ilişkiyi bildiğini ama bunu hiç konuşmadıklarını söyledi. Fletcher, Lisa'yı kıskanıyormuş ama Robinette'in ilişkilerini asla açıklamayacağını da biliyormuş. Brenda Lee onun için üzgündü."

"Bir terörist olmasına rağmen mi?"

"Lee onu ızdırap çeken biri olarak görüyordu. Robinette'in gerçeklikten bir miktar kopuk insanları seçmede esrarengiz bir becerisi olduğunu düşünüyorum. Westmoreland tam bir kapalı kutu. Hiçbiri Robinette'in onun için ne yaptığını bilmiyor ama Brenda Lee bunun finansal bir şey olduğunu düşünüyordu. Robinette onun parlamenter sıfatını kullanarak kendi adına pek çok iyilik istemiş, kişisel borçlarını kapatmış ve haraç kesmiş."

"Tıpkı Silas'ın polisliğini kullanarak yaptığı gibi..."

"Aşağı yukarı... Dördü arasında duygusal bağı en az olan Westmoreland'mış. Robinette yoldan çıkmaya başladığında ilk topuklayanın o olması Brenda Lee'yi şaşırtmamış."

"Robinette'in yoldan çıktığını fark etmiş mi?"

"Hepsi farkındaymış. Robinette'in kendini dev aynasında görmeye başladığını düşünmüşler. Brenda Lee, Robinette'in seçimlere girmeyi düşündüğünü duyduğunda neredeyse kalp krizi geçireceğini söyledi. Robinette, Louisiana'nın arka sokaklarında büyümüş ve kabul görmek ve itibar kazanmak onun için önemliymiş. Lisa bunun farkındaymış ve bu sayede ona itibar kazandırabileceğini ve onun için bir tehdit oluşturduğunu düşündüğü bu dörtlüyle arasına mesafe koyabileceğini fark etmiş."

"Bu çok mantıklı. Westmoreland'i bulabildik mi?"

"Hayır. Görünüşe bakılırsa saklanmış. Her yerde terörist bağlantıları var. Onu saklayacak arkadaşlarını bulmuştur."

Clay bu haber üzerinde dişlerini sıktı. "Bu berbat."

"Bazı işler yarım kalmaya mahkûm." dedi Stevie omuz silerek. "Interpol onu kırmızı bültenle aramaya başlamış. Henderson ve Westmoreland'in geçmişte sahte pasaportlarla sürekli olarak savaşta zarar görmüş yerlere seyahat ettiklerini tespit etmişler. Robinette var olmayan çalışanlar için kimlikler yaratmış. Aşılarını üçüncü dünya ülkelerine götürüp oradan da esas malları yakında bir yere teslim ediyorlarmış. Fletcher'ın tam bir dahi olduğunu görebiliyoruz. Sarin gazının raf ömrünü iki ila üç kat arttıran bir üretim ve saklama yöntemi geliştirmiş. Yanında taşıdığı şey de oymuş. Alman otoritesiyle işbirliği yapmaya karar vermiş. Joseph'in bize anlattıkları bu kadar."

"Dün gece Robinette'in kendi evinde ne işi vardı? Eğer Brenda Lee'yle kaçmışsa neden geri gelmiş ki?"

"Ah! Çünkü Lisa hesaplarındaki tüm parayı transfer etmiş ve kredi kartlarını iptal etmiş. Robinette'in sahte pasaportu evindeki kasasındaymış, kaçabilmek için gelip onu alması gerekiyormuş."

"Lisa neden onun parasını alıp kredi kartlarını iptal etmiş?"

"Fletcher'la olan ilişkisi yüzünden... Şu işverenin kişisel meselelerini 'dinlememeye çalışan' aşçı, bize Lisa'nın annesine 'onu hallettiğini' söylediğini 'kazara' duymuş, annesine hiçbir erkeğin onu aldayamayacağını söylüyormuş."

"Aşçı acaba yemek yapmaya hiç zaman bulabilmiş mi?" diye sordu Clay alaycı bir ifadeyle. "Sanki tüm vaktini kapıları dinlemekle geçiriyormuş gibi geldi bana."

"O gözünü daha büyük bir ödüle dikmiş durumda; her şeyi anlatacağı bir gazete röportajı... Akşam yemeğinden sonra Robinette ve onu seçime sokmak isteyen insanlar arasında geçen konuşmaları duymuş. Bu konuşmaların en güzel kısımlarını ayıklayıp gazetelere satabileceğini düşünmüş."

"Canına yandığının kapitalizmi!.. Onu sevmeye mecburuz." Stevie'nın elini sıktı ve konuyu değiştirdi. "Dün gece çiftliğe gittin mi?"

Stevie hayır anlamında başını salladı. "Çiftlik buraya geldi. Atlar hariç tabii. Tüm ekip burada. Bekleme odası ana baba günü... Emma, Ethan, Maggie, Paige, Izzy, benim ailem... Grayson ve Daphne daha erken geldiler ama bu sabah duruşmaları varmış. Daha sonra tekrar gelecekler. Joseph ve ekibi de aynı şekilde. Rapor etmeleri gereken bir yığın dosya var. Hyatt burada. Babanla ahabap oldular bu arada."

"Nedense hiç şaşırmadım. Babam Nell'i getirmiş mi?"

"Evet. O ve benim annem," gözlerini devirdi, "porselen takımları seçiyorlar ve Izzy de onları gaze getirip duruyor."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu Clay temkinlice. Çünkü daha şimdiden kendilerini büyük bir evde, bir aile olarak, bir yavru köpekle birlikte yaşarken hayal edebiliyordu. Ve daha fazla çocukla... Kesinlikle daha fazla çocukla...

Stevie gülümsedi ve Clay rahatladı. "Hayır. Ama giderek büyüyen hayvanat bahçemiz konusunda biraz gerginim. Maggie, Cordelia'ya bir at verdi ve baban da bize bir yavru köpek verdi."

Bize... "Bunu duymak hoşuma gitti."

"Salyalarını akıtan, ayakkabı çığneyen bir yavru köpek mi?" diye sordu Stevie ama Clay onun neyi sorduğunu bildiğini gözlerinden anlayabiliyordu.

"Hayır. 'Biz'i..."

"Benim de... Biz demek hoşuma gidiyor. Yavru köpek konusunda hâlâ jürinin kararını bekliyoruz."

Clay parmaklarını onun dudaklarında gezdirdi. "Evet diyeceğini biliyorsun. Bunu bir an önce söyleyip kurtulmak en iyisi."

"Biliyorum." dedi Stevie somurtarak. "Köpek salyası temizleyip yeni ayakkabılar alacak olan bir zavallıyım."

"Hayır. Sen çocuğunu çok seven bir annesin... Hem de bir köpek almak için en etkili kampanyayı yürüten bir çocuğun annesisin."

"Biliyorum. Cordelia bunu tırnaklarıyla kazandı." Ama sonra birden kaşlarını çattı, aklına bir şey geldiği açtı.

"Eğer o köpeğe karşıysan Cordelia'yla konuşup onu bundan vazgeçirebilirim."

"Hayır, sorun bu değil. Sam Hudson'la ilgili bir şey... Dün gece neler olduğunu ve ona suçlu hissetmemesini söylemek için onu aradım ama hikâyesinde beni rahatsız eden bir şey var. Babasının eşyalarını içeren bir paket aldığını söyledi."

"Onu The Rabbit Hole'a yönlendiren bir kibrit kutusuyla birlikte... Paketi kimin gönderdiğini mi merak ediyorsun?"

"Kimin gönderdiğini biliyorum. Bunu yapmış olabilecek tek kişi Silas'ın eşi Rose'du ya da onun avukatı. Sam'le konuştuktan sonra onu arayıp açık açık sordum. Bunu kabul etti. Kendi avukatlarının ona Silas'tan gelen mektuplarla birlikte cumartesi günü teslim edilmek üzere postaya verilmesi gereken paketle ilgili talimatları verdiğini söyledi. John Hudson'ın ölümünün sekizinci yıl dönümünde..."

Clay de kaşlarını çatmıştı. "Avukatın bunları delil olarak teslim etmesi gerekmez miydi?"

"Bunu Grayson'a sordum ve eğer bu karı koca arasındaki

gizliliğe dâhilse teslim etmek zorunda olmadıklarını söyledi. Artık zarfın içinde neler olduğunu bildiğimize göre onların da delil olarak sayılması gerekiyor, Sam'in dava dosyasına dâhil edilmiş bile."

"Ama?"

"Ya başka mektuplar da varsa? Ya bana yazılmış bir mektup varsa? Rose zarfı kendisinin gönderdiğini kabul ettiğinde ona başka zarf olup olmadığını sordum. Soruma cevap vermeden telefonu kapadı."

"Yani ne yapmak istiyorsun?"

"Onu görmeye gitmek istiyorum. Bizzat... Onun yüzüme bakmasını ve Silas'ın bana hiçbir şey bırakmadığını söylemesini istiyorum."

"Başka neyi bilmek istiyorsun bi' tanem?" diye sordu Clay nazikçe. "Demek istediğim, buradan çıkmama izin verilir verilmez seninle birlikte gideceğiz. Söz veriyorum. Ama neyi duymayı bekliyorsun? Bir özür mü? Bunu gerçekten dinleyecek misin? Duymak *isteyecek* misin?"

"Bilmiyorum. Belki bir özür istiyorum. Ama bunun pek değeri olmaz, değil mi? Eğer gerçekten üzgünse o paketi Sam'e herhangi bir zamanda gönderebilirdi. Eğer gerçekten üzgünse Stuart Lippman için çalışmayı bırakabilirdi. En başından ailemi öldürmek için birini tutmayabilirdi."

"Ben de aşağı yukarı bunu düşünüyordum." dedi Clay.

"Silas'ın paketi ölümünden sonra göndermesi korkakçaydı. Hayır, sen haklısın. Bilmek istemiyorum. İçi boş bir özür duymak istemiyorum. Bunun peşini gerçekten bırakmak istiyorum."

"Bu tarihi takvimde işaretlemeliyiz." dedi Clay gülümseyerek.

"Ukala şey!" dedi Stevie ama gülümsemesine karşılık verdi. "Kitleleri eğlendirmeye hazır mısın?"

"Bu işi ne kadar erken halledersem o kadar erken baş başa kalırız değil mi?"

"Aşağı yukarı ben de bunu düşünüyordum." dedi Stevie kısık bir sesle.

"O zaman fazlasıyla hazırım."

20 Mart Perşembe, 13.00

Stevie bekleme odasına girdiğinde herkes konuşmayı kesti. "Clay uyandı." dedi. Konuşmalar tekrar başladı, herkes ayağa kalkmış, onu soru yağmuruna tutuyordu. "Durumu

iyi. Bilinci yerinde. İlk önce Cordelia ve Alec'i görmek istiyor. Alec, Cordelia'yı içeri sen götürür müsün? Ben birkaç dakikaya döneceğim. Yiyecek bir şeyler almam gerek." Artık Clay uyan-
dığına göre iştahının tekrar açılmasında sakınca yoktu.

"Biz de sizinle geleceğiz." dedi Emma. O, Izzy ve Maggie VanDorn oturmakta oldukları masadan kâğıtları topladılar.

Stevie gözlerini kısıtı. "Siz kızlar ne işler çeviriyorsunuz?"

"Senin düğününü planlamıyoruz, eğer aklından geçen buysa..." dedi Izzy mayhoş bir şekilde. "Burası özel bölge..."

Maggie başını sağa sola salladı. "Seni zavallı şey!"

Emma kıs kıs gülüyordu. "Yeni kitabımı yazıyoruz." dedi Emma Stevie'ye acıyarak, "Atçılık terapisi üzerine... Maggie ve ben ortak yazıyoruz ve Izzy de fotoğraf çekimlerini yapacak."

"Beni sokaklardan uzak tutacak." dedi Izzy alaycı bir tavırla.

"Bence bu harika bir fikir." dedi Stevie. "Izzy, eminim güzel fotoğraflar çekeceksin. İyi bir gözün ve altın gibi bir kalbin var." Clay ameliyattayken kendini meşgul etmek için Izzy'den eski kamerasından aldığı fotoğrafları göstermesini istemişti. Kucağında Cordelia ve yanında Izzy'yle Paul ve Paulie'nin yüzlerce fotoğrafına bakmıştı. Bazılarını kendisi çekmişti ama çoğunda Izzy'nin imzası vardı. O hep ailenin fotoğrafçısı olmuştu. Kız kardeşi tüm bu fotoğrafları çekmiş ve ailenin o hiç konuşulmamış güzel bir hatıratını çıkarmıştı. Gülümsemişler, gülmüşler ve ağlamışlardı ve bitirdiklerinde Stevie iyileştğini değil ama iyileşmekte olduğunu hissetmişti. Süreç ilerliyordu.

"Teşekkür ederim Stevie." Izzy'nin sesindeki çekingen minnettarlık Stevie'ye kız kardeşi konusunda da bencil davran-
dığını anlatıyordu. Izzy, tıpkı Clay gibi, her zaman onun yanın-
da olmuş, asla karşılık beklememişti. Stevie, Izzy'nin kamera-
larla oynamayı hep sevdiğini bilmiş fakat içindeki yeteneği hiç
görememişti. Artık görüyordu. Kolunu Izzy'nin beline doladı
ve ona sarıldı, bir anlık tereddütten sonra Izzy'nin ona karşılık
vermesi başka bir şeyi daha ortaya çıkarmıştı. "Bu, seni burada
daha sık göreceğimiz anlamına mı geliyor Emma?"

"Evet ama Florida'da da atçılık merkezleri var. Aslına
bakarsan tüm ülkede var."

"Bir keşif gezisine çıkmayı düşünüyoruz." dedi Maggie.

"Bir seferlik dürüst olun ve bunun bir tatil olduğunu itiraf
edin." dedi Stevie, hepsinin sırtımasına neden olmuştu. "Üçü-
nüzü üstü açılan bir arabada Amerika boyunca gezerken hayal
edebiliyorum. Keşke ben de gelebilsem..."

"Niye gelemeyesin ki?" diye sordu Emma. "Geziyi parçalara böler ve altı aylık bir dilime yayarız. Gezilerden sana uygun olanlarına gelirsın. Yaz geldiğinde sen Cordelia'yı alır gelirsın, ben de Christopher ve çocukları getiririm ve bol bol eğleniriz."

"Eğleniriz." Stevie ciddileşip bunu bir gözden geçirdi. "Evet, ben de eğlenebilirim."

Izzy neşeyle ablasının omzunu sıktı. "Öncesinde sana bu konu hakkında bir eğitim verebilirim."

Stevie kardeşiyle göz göze geldi. "Buna memnun olurum." Sonra omuz silkti. "Ayrıca, henüz nasıl bir iş yapacağımı bilmiyorum. Aktif göreve bir daha dönemeyebilirim."

"Deme öyle." diye karşı çıktı Izzy. "Elbette döneceksın."

"Dönmesem bile iyi olacağım, biliyorsın."

Emma gözlerini kırptırdı. "Sen hangi gezegendensın ve bizim arkadaşımıza ne yaptın?"

Stevie gülümsedi. "Bir yıl önce, lanet olsun, bir hafta önce bu kelimeleri söyleyebileceğimi hiç düşünmezdim. Artık önceliklerimi gözden geçiriyorum. Cordelia hep birinci sırada. Kariyerimin son iki yılı hiç kimsenin bir ömür boyunca çekmemesi gereken şeyleri onun yaşamasına neden oldu. Bunu değiştirebilirim. Ve bunu *değiştireceğim*."

"Peki ya Silas'ın dava dosyaları?" diye sordu Emma. "Ortaya çıkarılması gereken başka şeyler olabilir."

"Muhtemelen öyle." diye onayladı Stevie. "Ama onları açığa çıkaran ben olmayacağım. Hyatt'a dosyaları daha fazla eşletemeyeceğimi herkese bildirmesini söyledim. Üstü kapatılmış bir davayı ortaya çıkarabilecek tek polis ben değilim. Özellikle de LA içindeki pislikleri temizlerken ve Eyalet Polisi Lippman'ın soruşturmalarını incelemeyi üzerine almışken... İnsanların bana ve aileme saldırmaktan vazgeçmesini istiyorum. Biz yeterince şey yaşadık."

"Sana daha fazla katılamazdım." dedi Emma alçak bir sesle, gözlerinde gurur vardı. "Ama ne yapacaksın? Senin tüm hayatını yatarak geçireceğini düşünemiyorum."

"Faturalarımın da kendi kendilerini ödeyeceğini düşünemiyorum." dedi Stevie kuru bir sesle. "Yapacak bir şeyler bulacağım. Heyecan verici şeyler... Sadece henüz bunun ne olduğunu bilmiyorum." Ama bu doğru değildi. Fikrin âlâsını bulmuştu. Ama kimseye söylemeden önce bunu iyice düşünmesi gerekiyordu. Fikrini kendine saklayarak kapıyı işaret etti. "Hanımlar, ben aklıktan ölüyorum. Gidip bir şeyler yiyelim." Bir adam ona seslendiğinde asansöre binmek üzerelerdi.

"Dedektif? Dedektif Mazzetti?"

Stevie arkasını döndüğünde bir çiftin çekinerek yaklaşmakta olduğunu gördü. Kadın yabancıydı ama adamın yüzü tanıdık geliyordu. Adamı son gördüğünde, Stevie'nin sigara izmaritini alabilmesi için Todd Robinette'i FPL fabrikasının içine sokmaya çalışıyordu. "Frank Locke..." dedi onlara doğru ilerleyerek. "Sizi görmek çok güzel..."

"Sizi görmek de öyle." dedi. "Bu benim eşim, Amy."

Amy'nin yüz ifadesi gergindi. "Dedektif..."

Stevie bakışlarını Locke'tan eşine doğru çevirdi. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Tam tersine, benim sizin için yapacağım bir şey var." dedi Locke sırt çantasını omzundan çıkararak. Çantayı ona uzattı. "Bunlar Harvey'nin laboratuvarında kullandığı defterler, DVD'ye kopyalanmış hâlleri..."

Stevie irkilerek sırt çantasını aldı. "Harvey? Julie'nin baş kimyageri olan Harvey Ballantine mi, onunla birlikte öldürülen adam?"

Locke başıyla onayladı. "Harvey'nin eşi bunları bana cenazeden birkaç hafta sonra verdi. Onlara bakmam biraz zaman almıştı. Harvey'yi kaybetmek benim için bir şok olmuştu."

"Biliyorum." dedi Stevie nazikçe. "Kimya derslerini zar zor geçirdim, o yüzden bunları okumaya çalışsam bile anlamayacağım. Neden bunları bana veriyorsunuz?"

Locke bir nefes aldı. "Julie ve Harvey'nin neden öldürüldüğünü bu defterler açıklığa kavuşturacak."

Stevie önce sırt çantasına, sonra Locke'un yüzüne baktı. "O zaman bana nedenini söyleyin."

"Robinette ordudan ayrıldıktan sonra Rene ve Julie için çalışmak üzere yanlarına geldi." dedi Locke. "Çalışmaya bir depodan başladı; herkesin, hatta doktorası olan insanların bile kariyerinin bir noktasında yaptığı başlangıç seviyesinde bir işti. Rene bu işi sağlama almıştı. İnsanların şirketin nasıl çalıştığını anlamalarını ve her işçinin görevinin değerini bilmesini istiyordu. Ama Robinette'in kötü bir huyu vardı. Depodan ve kendinden aşağı seviyede gördüğü insanlarla birlikte çalışmaktan nefret ediyordu."

"Rene neden onu kovmadı?" diye sordu Stevie.

"Yapmak istedi ama Robinette onun arkadaşıydı. Rene onu her uyarmaya çalıştığında Robinette onu oradan ayrılmakla ve Levi'yi de yanında götürmekle tehdit etti."

"Ve bu da Julie'yi çok üzecekti." diye mırıldandı Stevie.

"Rene'yi de..." dedi Amy. "İkisi de Levi'yi kendi çocukları gibi seviyordu."

Locke göğüs geçirdi. “Öyleydi. Robinette çocuğu umursamıyordu, tek derdi onu bir piyon olarak kullanmaktı. Sonra bir silah olarak kullandı. Daha sonraysa bir günah keçisi... Robinette depodaki teslimatlardan sorumluydu. Harvey onun malları çalmakta olduğunu tespit etti.”

“Nasıl?” diye sordu Stevie.

“Ölmeden hemen önce Harvey kalite standartlarına uymayan üretim serilerinin sayısında bir artış fark etti. Bunun nede-nini bulmaya çalışıyordu ama yanlış ekipmanı kullanıyordu. Yanlış olan hiçbir şey bulamadı. İyi seriler reddedilmeleri için kötü olarak işaretlenmişlerdi. O seriler süresi geçmiş aşılardan gittiği yere gönderildiler. Harvey şüphelendi. Bunun sebeplerinden biri Robinette’i hiçbir zaman sevmemiş olmasıydı. Hiçbirimiz sevmezdik. Rene ölmüştü ve Robinette, Levi’yi yanında tutması için Julie’yi kendisiyle evlenmeye zorladı. Etrafta bir tavuskuşu gibi kasıla kasıla yürüyordu.”

“Frank,” dedi Amy hafifçe, “hikâyeden kopma.”

“Afedersiniz Dedektif. Her neyse... Harvey depoya bir kamera yerleştirdi.”

“Ve Robinette’in kendi müşterilerine teslimat yaptığını öğrendi?”

“Aynen öyle. Ama Robinette kendine yalnızca iyi aşılardan ayırmıyordu. Harvey onun tarihi geçmiş aşılardan da gönderdiğini gördü. Tarihi geçmiş aşılardan yok edilmesi gerekiyordu. Kimseye bir zararları olmazdı ama işe de yaramazlardı. İyi malı ayırmak işin çalma kısmıydı. Tarihi geçmiş aşılardan iyilerle birlikte göndermek? Bu... Bu bir suçtu. En azından daha fazla suçtu.”

“Harvey, Robinette’le yüzleşti mi?”

“Yazdığı şeylerin arasında bu yok. Son yazdığı şeylerden biri bulduklarını Julie’ye götürdüğü yönünde. Eğer Julie onunla yüzleşmiş olsaydı...” Omuz silkti. “Julie, Rene’ye çok benziyordu. Hırsızlığı belki görmezden gelebilirdi ama çocukların hayatını tehlikeye atmak... Bunlar çocuk aşılardı, onları hastalıktan korumak için üretiliyorlardı. Julie bunu kabullene-mezdi. Ama Robinette’i doğrudan rapor etmezdi de. Sorunları konuşarak çözüme kavuşturmak gerektiğine inanan biriydi. Ve Robinette konusunda temkinli olmak zorundaydı, çünkü Levi söz konusuydu.”

“Yani eğer Julie, Robinette’e bildiklerini anlatmış olsaydı, Robinette’in ondan kurtulması gerekecekti. Harvey’nin de hakkındakileri bildiğini öğrendiyse ikisinden de kurtulması gerekiyordu.” Stevie iç geçirdi. “Lanet olsun!”

"Bir şey daha var." dedi Locke. "Harvey, Rene öldükten sonra iyi aşılardan reddedilme sayısında hızlı bir artış fark etti. Bunun herhangi bir anlam ifade edip etmediğini bilmiyorum ama bundan önce, Harvey Rene'nin de bildiğine inanıyordu."

Stevie Rubik küpünün içindeki kurşunu düşündü. "Bir anlam ifade ediyor." dedi sessizce. "Peki size ne oldu? Hep o sigara izmaritini almama yardım etmeniz sizin başınızı belaya sokacağından endişelendim."

"Sanırım benim başım her şekilde belaya girecekti. Julie gittikten sonra Robinette evi temizledi. Kendisine karşı olduğunu bildiği herkesi işten attı. İlk kovulan bendim. Amy'yle birlikte torunlarımıza yakın bir yere taşındık. Uzun bir süre defterlere bakmadım. Sonra bir gün masamı temizlerken onlara rast geldim. Okumaya başladım ve gerçeğe karşılaştım." Bakışlarını kaçırdı. "Öne çıkmam gerekirdi."

"Öne çıkmaktan korkuyordunuz."

"Evet." diye kabulendi Locke. "Harvey'nin öldürülmesi hepimize bir uyarıydı. Robinette'in Levi'yi feda etmiş olması... Kendi öz oğlunu... Bana ailem için endişelenmem gerektiğini düşündürdü. Harvey'nin defterlerini yıllarca okumamıştım. Ama okuduğumda her şey için çok geç olduğunu anladım. O zamanlar kimse Robinette'in bir katil olduğuna inanmıyordu. Siz hariç hiç kimse... Ben gerçeği öğrenene kadar o kendi imajını temize çıkarmıştı. Kimsenin bana inanmayacağını düşünüyordum. Sizin inanacağınızı bilmem gerekirdi. Özür dilerim."

Stevie başıyla onayladı. Dudaklarına bir gülümseme yerleştirdi. Locke öne çıkmış olsa ne kadar fazla acının önüne geçilebileceğini düşünmemeye çalıştı. *Locke daha önce öne çıkmıştı*, dedi kendi kendine. Kanıt bulmana yardım etmiş ve bu uğurda işinden kovulmuştu. "Bunları bana şimdi getirmenizin sebebi ne?"

"Haberleri gördük. Robinette'in sarın gazıyla neler yapmakta olduğunu duyduk. Sizi ve ailenizin başına gelenleri duyduk. Artık gerçekten çok geç ama gerçeği bilmek isteyeceğinizi düşündüm."

Stevie bir soluk aldı. "Teşekkür ederim. Gerçeği bilmek her zaman iyidir."

Locke zayıfça elini kaldırdı. "Kendinize dikkat edin Dedektif."

"Siz de..." Stevie onların gitmesini izledi, sonra gözlerini kapamak için asansör kapılarının kapanmasını bekledi.

"Sen iyi misin Stevie?"

Arkasını döndüğünde JD'nin hemen arkasında durmakta olduğunu gördü. "Sen de nereden çıktın?"

"Diğer taraftaki asansörden... Bu hastanede her seferinde kayboluyorum. Clay'i görmeye gelmişim ama şu çiftle konuşmakta olduğunu gördüm. Eğer bizzat yapmak gibi bir arzun yoksa senin için o DVD'leri merkeze ben götürebilirim."

Stevie sırt çantasını tereddüt etmeden ona uzattı. "Alabilirsin. Benim işim bitti."

JD'nin kaşları havaya fırlamıştı. "Bu dosyayı mı kastediyorsun yoksa tamamen mi bitti?"

"Henüz karar vermedim. Ama bunu ilk bilen sen olacağına söz veriyorum. Fakat kendine yeni bir ortak aramaya başlasan iyi edersin. Dönsem bile bu biraz zaman alacaktır."

JD üzgün görünüyordu ama şaşırmamıştı. "Yeni ortağımın büyük bir boşluğu doldurması gerekecek. Şimdi gidip bir Clay'e bakayım. İkinizden birinin bir şeye ihtiyacı olursa beni arayın."

JD uzaklaştı ve Stevie iç geçirdi, sonra kaşlarını çatı. "Ne yapacaktım ben?"

"Yemek..." dedi Emma. "Yemek yiyecektin."

Stevie ona göz ucuyla baktı. Emma, Izzy ve Maggie'yle birlikte kenarda durmuş sessizce onu izliyordu. "Ah, evet. Hâlâ açlıktan ölüyorum."

Izzy kolunu ona sardı. "Gel hadi, artık seninle biraz biz ilgilenelim."

Stevie güçlkle yutkundu. "Sanırım bunu duymak hoşuma gitti."

Hunt Valley, Maryland, 4 Nisan Cuma, 13.30

Bu harika bir evdi. Neler yapabileceklerini, Cordelia'nın burayı ne kadar seveceğini düşünmek nefesini kesmişti. Viktor-yan tarzdaydı ama yeni yapılmıştı. Clay güvenlik sistemlerini yerleştirmenin bu tip evlerde çok kolay olduğunu söylemişti. Daphne'nin çiftliğine yakın bir yerde, bir buçuk hektarlık bir arazi üzerindeydi. Bu, Cordelia'nın daha sık at binmeye gidebileceği ve Stevie'nin de at binmeyi daha sık *deneyebileceği* anlamına geliyordu. Stevie hâlâ koca dişleri olan, beş yüz kiloluk bir hayvanın tepesine oturma fikrine alışamamıştı. Hem de çiftlikteki atlardan biri ondan hoşlanıyor gibi görünüyormasına rağmen... En azından onu fırçalayabilir ve aşırı hızlı solumak zorunda kalmayabilirdi. Hatta onu biraz seviyor gibiydi.

Kızı cesaretinden dolayı onunla gurur duyuyordu. Yani devam etmeliydi.

"Pekâlâ..." dedi Clay arkasından sessizce. "Ne düşünüyorsun?"

Stevie bakışlarını bu güzel manzaradan alıp kederli bir ifadeyle ona baktı. "Çok sevdim. Ama burayı almamın imkânı yok."

"Benim var." dedi Clay.

Stevie bu cevaptan çok etkilenmişti ve biraz da korkmuştu. "Sana bugün seni sevdiğimi hiç söyledim mi?"

"Saydığımдан değil ama üç kere söyledin." dedi ama siyah gözleri temkinliydi ki bu da maskesinin altında çok duygusal biri olduğu anlamına geliyordu.

"Beni yanlış anlamayı istemiyorum. Seninle tüm ömrümü geçirmeyi planlıyorum. Ama benim yedi yaşında bir kızım var." Clay'in kaşlarını yeterince hızlı bir şekilde çatmıştı ve Stevie onun kendisini yanlış anladığını fark etti. "Orada dur bakalım." diye onu daha konuşmaya başlamadan susturdu. "Bu sana bağlanmaktan korkmamla alakalı değil. Tren o istasyondan ayrılalı çok oldu. Bu benimle, iyi bir örnek olmak istememle alakalı."

Clay'in yüz ifadesi bir nebze rahatlamıştı. "Açıkla lütfen!"

"Kısaca söylemem gerekirse, kızımın ilk çıktığı adamlar kalıcı bir ilişkiye atlamayı doğru olduğunu düşünmesini istemiyorum. Cordelia için sen benim görüştüğüm ilk adamsın. Üç hafta, bana ev hediye etmen ve benim bunu kabul edebilmem için çok kısa bir süre. Bu iyi bir örnek değil."

Yüzündeki o sert ifade ortadan kaybolmuştu. "Katılıyorum. Benimle yaşamaya başlamayı teklif etmememin sebeplerinden biri bu, bunu çok istememe rağmen..."

"Sebeplerden biri mi?"

"Diğeryse evimde iki kişinin ölmüş olması. Cordelia'nın güvenli bir yerde olmasını istiyorum. Kimsenin ölmediği bir yerde... Ayrıca yerimiz olsun istiyorum, arkadaşlarımız ne zaman isterlerse kalmak için gelebilirler istiyorum. Bu evde Izzy'nin de bizimle yaşamasına yetecek kadar yer var. Kendi odasına ve kendine özel bir girişe sahip olabilir."

Stevie şimdi daha da etkilenmişti. "Izzy'nin bizimle birlikte yaşamasını onaylıyor musun?"

"Kendisi istediği müddetçe yaşayabilir. Büyük bir köpeğin koşabileceği kadar büyük bir bahçemiz olsun istiyorum. Ve tapu sınırlaması olmasın istiyorum. Gracie için bir ahır inşa edebilirim ve Cordelia her gün ata binebilir. Burası istediğim her şeyi karşılayacak büyüklükte."

"Ama *maliyeti* de öyle. Çılgın bankanın teki bana kredi vermeyi kabul etse bile mortgage'ını karşılayamam. Şu anki belirsiz iş durumumu göz önünde bulundurursak bunu değerlendirmeye bile almazlar. Ve bu da beni seninle konuşmak istediğim bir diğer konuya getiriyor."

"Bu ev konusundaki konuşmayı sonlandırmaya henüz hazır değilim." dedi Clay onu kendi taktiğiyle vurarak. "Ama şimdilik bunu bir kenara bırakıyorum. Benimle konuşmak istediğin şey nedir?"

"İsim... Dün Hyatt beni aradı."

Clay'in ifadesi birden değişmişti. "Neden?"

"Geri dönmemi istiyor ama dedektif olarak değil. IA'yı soruştururken Eyalet Polisleri'yle birlikte çalışacak bir bağlantı pozisyonu yaratmışlar. Scott Culp'ın ismi Robinette'in maaş bordrosunda geçiyordu. IA'nın geri kalanının temiz olduğundan emin olmak istiyorlar. Bağlantı pozisyonu için beni istiyorlar. Bu bir terfi ve maaşımda artış demek."

"Sen neye karar verdin?"

"Henüz bir karar vermedim. İlk önce seninle konuşmak istedim." Clay'in yüzündeki rahatlamayı gördüğünde doğru şeyi söylediğinin farkına vardı. Clay hiçbir şartta onun ekibe geri dönmesini istemiyordu. Stevie bunu daha önce fark etmemişti. "Çünkü başka bir fikrim vardı. Bana Silas'tan bahsettiğin gece işlerinden geri kaldığını, şimdi Paige de olmayınca daha da geri kalacağını söylemiştin. O geri döndü, peki hâlâ işlerinden geride misin?"

Clay omuz silkti, aklından düşünceler geçiyordu. "Pek çok potansiyel müşteri kaybettiğimiz ortada. İşin güvenlik kısmı iyi gidiyor. Alec benim yerime pek çok işi hallediyor ve Alyssa sayesinde ofisteki işler de düzgün ilerliyor. Koruma olarak güvenebileceğim daha fazla insan olsa daha çok kişisel güvenlik işi alabilirdim. Ama Tuzak'ı kaybettikten sonra... Şey, başka birini bulacak cesaretim olmadı."

"Peki ya Paige?"

"Ona özel dedektif olarak ihtiyacım var. Ama koruma işine de doğal bir yatkınlığı var."

"PI kısmını ben devralsam peki?" diye sordu Stevie, cesaretini kaybetmeden önce kelimeleri ağzından hızla çıkarmıştı. "Yürümem düzeliyor. Bir daha koşamayabilirim ama iyi bir dedektifim. Bir lisans almam gerekebilir ama bu bir sorun olmamalı." Somurtarak ona baktı. "Neye gülüyorsun?"

Clay odayı geçip onun yanına geldi, ona ıslak bir öpücük bıraktı. "Bu konuyu nasıl açacağımı düşünüyordum. Hyatt'ın

sana kalıcı olarak sakatlık izninde olacağını, bu yüzden başka bir iş araman gerektiğini söyleyeceğini umuyordum. Ama emin misin? Polisliği bırakacak mısın?”

“Clay, ben insanlara yardım etmek için, doğru olan şeyleri yapmak için polis oldum. İnsanlara yardım ettim ve elimden geldiğince de doğru olan şeyleri yaptığımı düşünüyorum. Bunları yapabileceğim tek yer Baltimore Polis Departmanı değil. Senin için çalışarak da insanlara yarım edebilirim. Paige bazen çalışmaktan gece boyunca uyumadığını söylüyor ama çoğunlukla akşam yemeklerinde evde oluyor. Ben de Cordelia için evde olabilmek istiyorum. Ve senin için... Ve bu esnada diğer insanlara da yardım edebileceksem, neden olmasın? Ne diyorsun?”

“Diyorum ki, işe alındın.” Stevie gülümsedi, anlaşmayı imzalamak için onu öpmeye davrandı ama Clay onu durdurdu. “O kadar hızlı değil. Önce şartlarda anlaşmamız gerek. Bu evi kendi adıma almayı en başından beri düşünmemiştim.” dedi, konuyu başladıkları noktaya getirerek.”

Stevie gözlerini devirdi. “Eve geri mi döndük?”

“Evet. Ben mülk alıp satma işlerimi şirketler aracılığıyla yapar ve bunları da başka şirketlere gizlerim. Eğer birisi beni bulabilirse; bu, onun işinde gerçekten çok iyi olduğunu gösterir.”

“Babanı buldular.” diye belirtti Stevie.

“Çünkü o, evini kendi adına aldı. Çoğu insan için bu bir sorun oluşturmaz ama biz çoğu insan değiliz Stevie. Biz kendimize düşmanlar yaratırız. Ben benim olanı korurum ve ilk kural onların seni bulmasını engellemektir. Yani bu evi iş üzerinden alacağım.”

“Yani teknik olarak senin ofisinden alan kir alıyor olacağım.” dedi Stevie. “Bana bir ev almış olmayacaksın.”

“Bu da senin Cordelia’nın gözünde düşmüş bir kadın olmanı engelleyecektir diye düşünüyorum. Yani, iş ortağıyız diyebilir miyiz?”

Stevie gözlerini kırpıştırdı. “İş ortağın değilim. Henüz işe yeni başlıyorum.”

“Sen bize itibar getiriyorsun. Paige gibi... Sen artık ulusal düzeyde bilinen bir dedektifsin. O da ulusal düzeyde bilinen bir dövüş sporları uzmanı. Özel dedektiflik ve korumalık işim için daha iyi iki iş ortağı düşünemezdim. Avukatıma üçümüzü iş ortağı olarak gösterecek şekilde dosyaları yeniden düzenlemesini söyledim bile. Henüz Paige’e söylemedim. İlk önce sana söylemeyi bekliyordum.”

Stevie çok duygulanmıştı, göğsü sıkışıyordu; minnettarlık, aşk ve heyecanla... Bu mükemmel çözümdü ve onu hiç şaşırtmamıştı. Mükemmel çözümler bulmak Clay'in en iyi yaptığı işti. "İş ortağın olarak özel fırsatlardan yararlanacağım değil mi?"

"Ne gibi?"

"Şirket sahibine gece gündüz özel dokunma izni gibi..."

Clay'in gözleri açılmıştı. "Elbette..."

"O zaman geriye kalan tek soru, ne zaman buraya taşınabilirim?"

"Duvarların rengini seçer seçmez... Evi dün satın almıştım."

Stevie'nin şaşkınlıkla ağzı açıldı. "Seni hain! Beni yine manipüle ettin."

Clay kollarını beline doladı, onu hafifçe sardı. "Bana kızdın mı?"

"Pek sayılmaz. Telafi edemeyeceğin bir şey değil. Cordelia'yı okuldan almadan önce iki saatimiz var. Bunu akıllıca kullanmanı öneriyorum."

Clay burnuyla onun boynunu okşadı. "Sanırım nereden başlayacağım konusunda bir fikrim var."

"Bunu bir şekilde hissetmiştim."